Skandinavisk Folkemagazin

Undertitlen varierede, men f.eks.: Et Billedblad til nyttige Kundskabers udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

Udkom hver søndag. Aargang 1-27, 1851-77.

Skanningen (affotograferingen) er udført efter eksemplarer fra biblioteker eller i privat eje.

Tidsskriftets skønlitterære indhold er indekseret på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850p/p103904.htm

Udarbejdet 2023 af Niels Jensen

Opdateret den 13. august 2023 af Niels Jensen

Eg. Ruschke's lith. Atel.   S. Triers Forlag.   S. Triers Bog & Steentr.

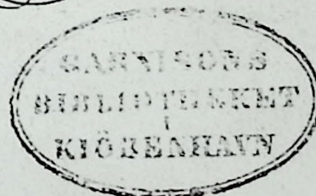
Skandinavisk
FOLKEMAGAZIN.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,

for alle Stænder.

Femtende **1865.** Aargang.

Med 26 Lithographier og 42 Xylographier.

Kjøbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 1ste Januar. № 1.

Storfyrst Nikolaus og Prindsesse Dagmar.

Den russiske Thronfølger, Storfyrst Nikolaus Alexandrowitsch, er født den 20de Septbr. 1843, og Prindsesse Marie Dagmar til Danmark, den 26de Novbr. 1847, forlovedes den 28de Septbr. 1864 paa Bernstorff Slot.

Dagmar! har en liflig Klang,
Lyder blødt i Dannevang. —
Og vi gjerne høit bekjende:
Nødig vil vi miste Hende.

Dog hun er jo ikke tabt;
Har hun Andres Lykke skabt,
Vundet Kjærlighed og Hæder,
Det vist ogsaa Danmark glæder. —

Skjøn var Dagen, da de To
Ringe vexlede og Tro,
Skjønnere den Dag, der venter,
Naar som Brud han Dagmar henter.

Skjønnest vorder dog engang,
Naar ham Kronen, tung og trang,
Hendes Ømhed veed at lette,
Naar hun elskes hist medrette!

Naar sin Mildhed hun har lagt
Til hans frygtelige Magt, —
Naar den strenge Herskers Vrede
Blidt hun kan til Naade lede.

Naar — o dette Naar er svagt,
Og med Tvivl er Ønsket bragt, —
Naar hun ingensinde møder
Noget Folk, som sig forbløder!

Saadan hun med varlig Haand
Vorde Czarens gode Aand!
Saadan hun sin Navne ligne!
Saadan hende Folk velsigne!

Da blev Tab til Vinding os, —
Da den russiske Kolos
Først er lille Danmarks Frænde,
Og vi har ei mistet Hende!

Cl. R.

Eleonora Clare's Dagbog for ti Aar.

(Efter Household Words.)

Første Capitel.

Burnbank Cottage, den 7de Juli 1844.

Mrs. Lake sagde imorges til mig, paa hendes alvorlige og indtrængende Maade: „Min Kjære, det er et meget stort Ansvar at være en riig Arving."

Hun ligesom gjennemskuede mig til det Inderste, og jeg følte, at hun var saa høitidelig alvorlig, at jeg ikke vovede at parere af med en Spøg, som jeg kunde have gjort, hvis nogen Anden var fremkommen med denne Bemærkning.

Et Øieblik fik en fuldkommen Rædsel mit Hjerte til at bæve; jeg kunde neppe trække Veiret og jeg blev rød og bleg, varm og kold sex Gange i ligesaa mange Minutter.

Jeg kan ikke være glad, som jeg veed nogle Piger vilde være. Jeg har aldrig kjendt hvad det var at mangle Penge, og lægger derfor ikke megen Vægt paa dem. Jeg indseer ikke, hvorledes de kunne gjøre mig lykkeligere end jeg har været, men jeg seer, at de kunne gjøre mig en heel Deel elendigere.

Lige siden Mrs. Lake sagde dette om et stort Ansvar har jeg følt mig som om jeg havde et tungt Aag paa Halsen. Jeg fatter ikke hvad Onkel Robert tænkte paa ved at paalægge mig en saadan Byrde, da der var Fætter Henry og Cousine Jane, som vilde have baaret den med saa megen mere Anstand — som vilde have glædet sig derved, baade sovende og vaagende, hvilket jeg aldrig, aldrig vil! Han kunde have bygget en Kirke (og de trænge tilvisse til en saadan i Burnshead) eller betænkt et Hospital; han kunde have gjort tusinde Ting med sine Penge, der var fornuftigere og gavnligere end at testamentere dem til mig, som han aldrig har seet, og som ikke er den mindste Smule taknemmelig derfor.

Hvad skal jeg gjøre med fiirsindstyvetusind Pund Sterling? Dersom jeg var en Mand kunde jeg gjøre Forretninger og spekulere med dem og blive af med dem. Jeg hader Uleilighed med og Ængstelse for Penge; jeg holder af at sidde med min kjære Grandmama i denne gamle Sal og læse, sye eller dovne, ligesom det behager mig. Jeg har aldrig havt Indtrykket af at trænge til noget Fornemmere eller Bedre, og nu vil det blive anderledes — ganske anderledes!

Jeg er sikkerlig en meget jevn, fordringsløs Person, men jeg kan ikke gjøre for det. Jeg vil ikke være udmærket eller gjøre store Gjerninger: jeg har aldrig i mit Liv higet efter Noget! jeg holder af at give Ailie Martin fem Shillings og et Flonels Skjørt til Julen og at hjelpe dem, for hvem deres Ko eller Æsel døer; men hvad det angaaer at faae mit Navn, som mange Andres, anført i Velgjørenheds-Subskriptionslister med en stor Pengesum bagved, da vilde jeg skjule mit Hoved af Skam over saadant Praleri! Igaar sagde jeg til Grandmama og Cousine Jane, at jeg troede at denne store Formue vilde falde ud til at blive mit Livs Plage, og Cousine Jane bad mig ikke at tale saa ufornuftigt; jeg vilde nok med Tiden blive glad ved den; Grandmama sukkede blot; i sit Hjerte tænker hun ligesom jeg — at jeg hverken bliver lykkeligere eller bedre derved.

Det har allerede skaffet mig nogle ubehagelige Tanker. — Familien Curling, som i Almindelighed er saa stormægtig og neppe værdiger mig et Ord, nedværdigede sig formelig for mig, da de forleden Dag besøgte os. Jeg havde stor Lyst til at kaste en Sophapude efter Mary Jane, da hun begyndte at lovprise min, som hun kaldte det, skjønne Ligegyldighed for usselt Muld; og dersom jeg virkelig havde gjort det, troer jeg, at hun blot vilde have kaldt det et fortryllende Udbrud af ungdommelig Livlighed! De indbøde mig til Thee og jeg sagde, at jeg ikke vilde komme; Grandmama skjændte siden paa mig fordi jeg havde været uartig og frastødende imod dem. — Nuvel, jeg var uartig og frastødende, og jeg vil aldrig være anderledes ved Folk, som jeg ikke kan lide.

Stakkels Miss Lawson og hendes Søster Betsy derimod, saae mig fra et andet Synspunkt og vare ganske stive og kolde da jeg sidst saae dem. De haabede, at jeg ikke vilde blive storagtig og stolt i min nye Stilling, og vilde endelig antage, at jeg forsmaaede at komme til Thee Klokken fem i deres simple, lille Dagligstue. Det var ikke venligt, thi jeg holder af Betsy, og jeg vilde gjerne forære dem et Par smukke Lænestole til at hvile Ryggene i, blot at jeg er saa keitet, at jeg ikke veed, hvorledes jeg skal bære mig ad dermed. Naar jeg skal give Nogen Noget, vil jeg altid gjøre det uden at blive seet; og hvis det jeg tilbød nogensinde blev afslaaet, vilde jeg aldrig vove at byde Noget igjen. — Jeg er meget tosset! Det er til at haabe, at jeg vil vænne mig til at være rig og jeg veed, at jeg i mine Bønner beder om, at jeg ikke maa gjøre nogen Skade med mine Penge, om jeg ikke kan gjøre meget Godt dermed. Men det er mig endnu Alt saa fremmed, og det letter mig, at fortælle mine Smaabøger mine Vanskeligheder, der ere saa eenfoldige, at jeg ei engang tør besvære Grandmama dermed, og hun seer bedrøvet og alvorlig ud, naar jeg vil begynde derpaa.

Jeg vilde gjerne have en Methode, for regelmæssigen at anvende mine Indkomster; de skulle ikke lægges op, dersom jeg maa raade. Naar Fætter Henry kommer hertil imorgen, vil der blive holdt en stor Raadslagning angaaende mig. Det vilde ikke undre mig om jeg blev sendt til Skole et eller andet Sted hen; en saadan Trudsel har længe luret i Grandmamas Øine. Men jeg vilde ikke gjerne forlade Hjemmet. Burnbank vil for mig altid være Hjemmet.

Det er saa skjønt, just nu, at see ud af Vinduet! Der er et lille Skib med fulde Seil,

der glider hen over Havet, som viser sig mellem Træerne hinsides Grønningen. Solen skinner klart og Vinden er stærk nok til at vedligeholde en uafbrudt Hvisken blandt Bladene; der er to nydelige smaae Æselsføl med deres Mødre, og Flokke af Gjæs og et Par Børn paa Græsset — et af Æselføllene tager sig en Lædskedrik hos Moderen, og den gjøende Støver, Spite, gjør et Indfald mellem Gjæssene.

Ferndell Park kan gjerne være meget stor og smuk, men det vil være en Fordømmelsesdom at forlade Burnbank for at flytte til det største og skjønneste Herresæde i Verden — men jeg behøver da endnu ikke at boe der.

Den 9de Juli.

Det faldt ud som jeg ventede. Jeg skal til Skole! Fætter Henry er meget bestemt og det kunde ikke nytte at gjøre Oprør. Han er min Formynder. Han erindrede mig om, at jeg kun er sexten Aar gammel, og at min Opdragelse har været saa simpel som muligt. Grandmama talte min Sag og sagde, at skjøndt jeg var underviist hjemme, var jeg ikke uvidende om almindelige Ting, og at, hvad jeg havde lært, det havde jeg lært tilgavns. Det var smukt af hende, men jeg maae tilvisse staae langt tilbage for andre Piger, som have havt uendelig Leilighed til at lære. Dommen, der er fældet over mig, er altsaa: Forviisning fra Burnbank og strengt Arbeide i den lange Liste af Fuldendtheder i to Aar. Dette ere de første Frugter af min store Arvelod! Der er imidlertid en lille Frist, thi ingen Skole begynder før i August.

Efterat jeg har seet Fætter Henry og lyttet til hans vise Tale, føler jeg mere og mere Onkel Roberts Feiltagelse ved at testamentere sine Penge til mig istedetfor til ham, og jeg troer, at Fætter Henry ogsaa anseer det for en Feiltagelse. — Han havde intet synderligt behageligt at sige, og han syntes at betragte sit Formynderskab for mig Egenraadige som alt Andet end en behagelig Bestilling. Da jeg modsatte mig en af hans Planer, fordi jeg ikke syntes om det, svarede han skarpt: „Rigdom har sine Ulemper, Eleonora Clare, og De maae tage dem ligesaavel som dens Behageligheder. Saalænge De var en fattig Landsbyfrøken, var der Ingen, der brød sig meget om hvad De gjorde — nu, da De er en rig Arving, ville mange recenserende Øine være rettede paa Dem."

Jeg vil tale med Mrs. Lake derom. Hvis jeg skal gjøre Dit og ikke gjøre Dat, tvertimod mit Ønske, saa vilde jeg afskye min Formue. Mig synes at Fætter Henry gjerne kunde have ladet være at sige det.

Folk, som besøge os, spørge hvad jeg skal tage mig for, og naar de have faaet Beskeed, sige Nogle, at det er den fornuftigste og bedste Plan, medens Andre undre sig over, at jeg ikke strax styrter mig i moderne Adspredelser — dertil vil jeg aldrig passe!

Cousine Jane har inviteret sig selv over til Burnbank for at tilbringe en Uge eller to. Jeg vil haabe, at hun ikke som forrige Gang vil medbringe en Doreus Kurv, som jeg maa sye paa. Jeg ønsker at være i det Frie i dette herlige Veir.

Fætter Henrys stormægtige Fastsættelse af Loven som jeg havde at følge og rette mig efter var saa pudsig. Da han havde afgjort at jeg skulde til Skole tilføiede han: „Og indtil Eleonoras Opdragelse er tilendebragt behøver der kun at tilstaaes hende trehundrede om Aaret. Derefter, indtil hun bliver myndig og mine Pligter ophøre, vil sexhundrede omtrent være passende."

Jeg tog strax Ordet og sagde: „Nei, Fætter Henry, det vil det ikke være. Jeg vil have femhundrede om Aaret nu, og saasnart jeg forlader Skolen, vil jeg nok nyde hele min Indtægt."

Grandmama saae saa forskrækket ud og Fætter Henry sad stift opreist paa Stolen, drog Veiret meget dybt og stirrede paa mig som om jeg havde givet ham et Slag. Efter et Øieblikś Taushed spurgte han: „Men hvad vil De gjøre med femhundrede om Aaret nu?"

Jeg svarede: „Jeg vil have en smuk lille Vogn og et Par Ponyer, ligesom Mrs. Lakes, her i Burnbank, og i Ferierne vil jeg have en Ridehest for mig selv, — og saa vil jeg møblere Salen op fra Nyt, og indrette et lille Blomsterhuus ved Glasdøren — jeg vil fæste Mary Burton til at opvarte Grandmama og mig, og Marys Broder til at passe Hestene og kjøre for Grandmama naar jeg er borte. Alt dette kan jo nok lade sig gjøre, Fætter Henry?"

„Tilvisse kan det lade sig gjøre," sagde han efter nogen Tøven, idet hans Øie hvilede undersøgende paa mig.

„Saa maae det skee — der, Grandmama, Vognen og Hestene ere Dine!" udraabte jeg, og følte virkeligt for første Gang det Gode ved at have Penge.

Fætter Henry saae just ikke synderlig tilfreds ud, men han afholdt sig fra at drøfte Sagen — maaskee var han lidt glad, thi han holder af Grandmama, og han har altfor stor

en Familie til at der er nogen Sandsynlighed for, at han kan gjøre hendes Alderdom mere behagelig. Han kunde fornuftigviis ikke modsætte sig, da jeg vidste, at Onkel Roberts Efterladenskab var fri for enhver Behæftelse og i fuldkommen Orden; følgelig kunde der ikke dynges Penge op under Paaskud af at frigjøre eller forbedre Massen.

Jeg troer, at jeg alligevel begynder at udvikle mig som et forretningsdygtigt Fruentimmer. Men skulde man troe det? Jeg vil sige det til Dig, min gamle Bog, men til ingen Andre. Jeg har forsøgt at udregne Renten af fiirsindstyvetusinde Pund til fire Procent, men jeg kan ikke faae det ud! Jeg forstaaer Intet af Beregninger undtagen de fire Species og stor Division, og jeg skammer mig ved at spørge om hvad min Indkomst vil blive — dog ønskede jeg gjerne at vide det — og naar jeg veed det, saa vil jeg give Alting ud hvert Aar, lige til den sidste Skilling!

Den 12te Juli.

Igaaraftes var jeg til Thee hos Miss Lawson og Betsy. Jeg havde iforgaars kjøbt to meget nette Lænestole i Compton og sendt dem med en lille Billet og venligst Hilsen, Miss Betsy kom og indbød mig til Aften; de vare begge saa fornøiede over min Foræring, og hver af dem sad i sin Stol hele Tiden for at vise mig, hvorledes de satte Priis derpaa. Jeg havde befrygtet, at de vilde blive stødte, men Miss Lawson sagde: „Frygt aldrig for at gjøre en kjærlig Handling, Eleonora, nu da Du har Midlerne dertil. Vi vilde aldrig selv have kunnet kjøbe disse Stole, som Betsy veed, om ogsaa vore Rygge skulde brækkes af Gigten. Vi ville altid tænke paa Dig, naar vi hvile i dem."

Cousine Jane er her, ligesaa fuld af Forretninger og Urolighed som hun pleier. Jeg har subskriberet til alle hendes Kurve og alle hendes Skoler, men det holdt haardt at bede mig fri for at lave Solhatte til Smaapigerne i Central-Afrika, og enten jeg vilde eller ei, maatte jeg gjøre to Bazar-Naalepuder og en Dukke-Pennevisker. Jeg bød hende ti Shillings for at lade mig være fri, men hun irettesatte mig for Dovenskab og fik mig til at gaae til Arbeidet. Familien Curling kom for at foreslaae os at tage Deel i en Landtour, som de vilde foretage til Abbediet i Downham, men Grandmama sagde Nei paa mine Vegne, og forklarede siden, at hun ikke ønskede, at jeg skulde gjøre Bekjendtskab med de Folk, som jeg der vilde træffe. Jeg havde meget gjerne taget med, ikke fordi jeg bryder mig noget om disse Folk, men fordi Kjøretouren derhen er behagelig og fordi de gamle Ruiner ere saa skjønne.

Curlingerne have paa den sidste Tid undergaaet en vidunderlig Forandring; deres Høflighed er mig besværlig; hvor jeg afskyer dem! Denne Mary Jane spurgte mig om jeg vilde vedblive at besøge Lawsons, og havde endogsaa den Uforskammethed at tilføie: „Grunden, hvorfor vi aldrig omgikkes med Dem saa hjertelig, som vi gjerne vilde, min søde Eleonora, var at vi virkeligen ikke kunde omgaaes med saadanne simple Folk — De veed, at de før havde en lille Boutik i Compton, hvor De solgte Caffe og Thee."

Jeg paatog mig min fornemme Mine, som Grandmama altid siger er ligesaa frastødende som om jeg havde sagt: „Tre Skridt fra Livet," og fortalte hende at min Elsken og min Haden ikke var undergaaet nogen Forandring, og at jeg tilvisse vilde besøge Miss Lawsons ligesaa ofte som før. — Hun blev rød og forsøgte at tale om min Stilling (om hvis rette Vurdering hendes og mine Anskuelser ere stik modsatte) og udtalte den Formening, at jeg snart vilde lære at vurdere mig selv.

Hvor alt dette gjør mig ilde tilpas! Det er ligesom om jeg, saa saare dette Uheld traf mig, havde mistet min Identitet, og havde hørt op at være denne Eleonora Clare, som gik sin egen Gang fornøiet og uforstyrret. Jeg vil nødig troe, at det er saa, men jeg synes at to eller tre Folk, som jeg har kjendt fra Barn af, have hørt op med at lide mig saa godt som de gjorde før. — Cousine Jane, for Exempel, hun stikler bestandig paa mig. Jeg vil haabe, at jeg ikke bliver mistænksom: jeg har ofte hørt om rige Folk, som troede, at de ikke bleve elskede for deres egen Skyld, og jeg vilde ikke holde af, at det var Tilfældet med mig — men ligesaa nødig vilde jeg blive misundt for mine Penge. Ingen veed — og jeg tænker, at Ingen nogensinde vil faae at vide, — hvor gladere og hvor lykkeligere jeg vilde have været, hvis Onkel Robert havde deelt sin Formue mellem os tre, istedetfor at efterlade mig det Hele. Grandmama siger, at min Moder altid var hans Kjæledægge, men det er øiensynligt, at hun tænker at Ferndell burde have været Fætter Henrys, saa at det kunde vedblive at høre til Navnet Favell, istedetfor at gaae over til Navnet Clare. — Det er vel sandt, det var ingen Familieeiendom: Onkel Robert erhvervede sig det selv, og han havde derfor ubestridelig Ret til at borttestamentere

det som han vilde, men hans Testament har ikke tilfredsstillet Nogen af os — ikke engang mig, hans Arving.

Jeg gad vide, hvad der foranledigede ham til at forbigaae Fætter Henry og Cousine Jane. Dersom jeg turde driste mig til en saadan Tanke, kunde jeg næsten formode, at Grandmama elskede Onkel Robert mindre end hendes andre Børn. Han kom aldrig til os her, og dersom han ikke havde sendt mig en Foræring til Julen, vilde jeg aldrig have vidst, at jeg havde en saadan Slægtning. Cousine Jane taler aldrig om ham som om hun nogensinde havde seet ham, men siger alene, at hun har hørt, at han var en sky, tilbageholden Mand, der af eget Valg førte et overordentligt indesluttet Liv. Jeg vil ikke spørge Grandmama, thi hun nævner ham aldrig først.

(Fortsættes.)

Reise-Scene i Australien.

(Fortalt af En, som er havnet i Danmark.)

„Her skal Du see det nyeste Nyt fra Frihedslandet med Stjernebanneret, en fortræffelig Staalpen med Washingtons Portrait, bragt mig direkte fra Nyyork af vor Skonnerts Styrmand."

Med disse Ord viste jeg Ekard min Skat. Han værdigede den neppe et Øiekast.

Min Fætter Ekard var min yngre Handelskollega. Det vil sige: han var kommen i Husets Tjeneste langt senere end jeg, men forøvrigt var han baade med Hensyn til Alder og til Dygtighed et godt Stykke forud for mig. Han var nylig bleven puffet ind i Comptoiret, hvor han allerede beklædte en overordnet Stilling, medens jeg i lange Aar havde slidt for min beskednere Plads. Denne formeentlige Tilsidesættelse vakte dog ikke min Misundelse, da jeg holdt inderlig meget af Fyren.

Som en overmaade rap Arbeider, naar han først havde kunnet bequemme sig til at tage fat, var han færdig med sin Correspondance førend jeg og havde endog hjulpet mig. Denne hans Godmodighed bevægede mig til at dele min Glæde med ham, ved at vise ham bemeldte nye amerikanske Staalpen.

„Pokker i Vold med Dit Frihedsland!" sagde han endelig og tog sin Frakke ned. „Slavehandel, Revolvere, Bowieknive, Mormonere, Yankeer, Udskrivning paa Udskrivning, kalder Du alt sligt Roderi Frihed? Nei, saa roser jeg mit Australien! Det var et Land for Dig, Simon! Blødt, stille og mageligt til sine Tider, Chinesere med nikkende Pidske for Din romantiske Sjæl. Og hvad Pennene angaaer, saa betjene vi os der i Reglen kun af Guldpenne med Diamantspids."

„Guldpenne med Diamantspids!" gjentog jeg med en Blanding af Andagt og Længsel.

„Som jeg siger! Pureste 24-Karats Guld, og Stenene ere vel ikke fuldt saa store som Hønseæg, men dog altid af reneste Vand."

Trods min Overbeviisning om hans store Sanddruhed, undslap mig dog den noget spydige Bemærkning: „Hvorfor blev Du da ikke derovre i det velsignede Land?"

„Staaer jeg Dig maaskee i Veien her?" spurgte han med mørk, næsten truende Mine.

„Nei, det veed Gud, Du ikke gjør! Det var ikke saaledes meent," skyndte jeg mig med at forsikkre i al Oprigtighed, skjøndt der jo rigtignok var et lønligt Punkt, der vel kunde have fristet mange Andre end mig til at ønske ham paa den store Sydhavsø, — et Punkt af en langt ømmere Natur, end vor forskjellige Stillingsgrad i det fælles Handelsfirmas Tjeneste.

„Det veed jeg," sagde han smilende og gav mig Haanden. „Du er et grundærligt, skikkeligt Menneske, og en ædelmodig, opoffrende Fætter. Hvorfor jeg er her — vil Du vide. Det er ikke med min bedste Villie, kan jeg sige Dig; men — Du kjender jo nok Visen: Ingen sig kan mod Amor værge."

„Aha! er det saaledes fat!" udbrød jeg, og et hemmeligt Suk undslap mig.

„Javist. Men tag nu en Cigar og lad os gaae; underveis skal jeg fortælle Dig det Hele; det er mig dog nødvendigt at have en Fortrolig." Han rakte mig sit Etui, vi tændte vore Cigarer og begave os paa Veien.

„Seer Du, Simon," begyndte han sine Meddelelser, idet han tog mig under Armen, „derovre tænkte jeg en Tidlang ikke paa Andet, end Forretninger; jeg havde Held med mig, enhver Spekulation lykkedes mig og jeg troede mig sikker bag Merkurs Tryllestav. Men den gamle Vise, jeg nys tillod mig at citere, bemærker fuldkommen rigtig: 'Ei paa Kupido man kan lide, det er en skjelmsk, letsindig Dreng.' Med eet drømmer jeg Dag og Nat kun om Kamilla — —"

„Det var da i alt Fald kun om Natten," afbrød jeg ham prosaisk, da det var for mig ligesom jeg skulde qvæles, hvis jeg ikke gav mit Hjerte Luft, uden at jeg egentlig var mig Grunden til denne Sindsbevægelse ret bevidst.

„Hold Mund! Det var om Dagen med. I de hede Zoner tager man sig en forsvarlig Siesta, og saa kan man, med Din og alle Romantikeres gunstige Tilladelse, drømme til enhver Tid af Døgnet. Naa — kort at fortælle, da jeg mærkede, at Amor tog Luven fra Merkur, da jeg fornærmede en Hollænder ved at kalde hans Skude ‚Kamilla' istedetfor ‚Van Ruyter', og da jeg overhovedet lod Handelsbøgerne ligge, for at studere Blomstersproget og andre Narrestreger, — saa stak jeg herover, erklærede mig for Kamilla, viste den Gamle Sort paa Hvidt for mine ret anstændige Indtægter, og —"

„Erholdt Begges Ja?"

„Ikke saa ganske, Simon, ikke saa ganske! Papa havde visse Betænkeligheder. Han paastod, jeg skulde blive her, og vilde paa ingen Maade med sin gode Villie tillade, at Kamilla fulgte mig i Landsflygtighed, som han behagede at udtrykke sig, over Verdenshavet."

„Deri kunde Du da let føie ham, da han ved sin Indflydelse har forskaffet Dig en saa god Ansættelse her," meente jeg.

„Siig ikke god, Simon! Du forsynder Dig. Den er kun god for dem, der ikke have kjendt bedre. Dog, lad mig foreløbig sige Dig, den er ogsaa kun midlertidig; Du skal ret strax erfare det Nærmere. Altsaa: jeg krøb til Korset for Kamillas Skyld; Bryllupsdagen er berammet, den gode Svigerfader besøger alle Møbelmagaziner, for at forsyne os med fornødent Bohave, med egne Øine overbeviser han sig om, at der ikke er Orm i Bagklædningen, at Fineringen har den behørige Tykkelse, at Krølhaar — —"

Lidt ærgerlig over den spottende Beskrivelse af Noget, som jeg og hvert andet ordentligt Menneske vilde have betragtet som en Lykke og paaskjønnet med sønlig Ærefrygt, afbrød jeg ham, idet jeg sagde:

„Saa kan jeg jo gratulere; Alt er, som jeg hører, klappet og klart. Du har en respectabel aarlig Løn, og skulde det dog knibe, saa spæder den Gamle nok til."

„Hvad den respectable Løn angaaer," svarede Ekard, „saa negter jeg ikke, at den, efter de herværende smaalige Forhold, næsten seer ud som Generøsitet. Men om jeg erholdt ligesaa mange Tusinder, som jeg nu faaer Hundreder om Aaret, saa blev jeg her dog ikke længere end høist nødvendigt. Hvad kan det nytte, man har en stor Løn, naar man ikke gives Tid til at benytte den? I Australien maatte jeg ogsaa arbeide, o ja, stundom endog meget strengt; men der hænger man dog ikke i fra Morgen til Aften, saaledes som her. Jeg tilstaaer, at med hvad jeg har og ved den Bistand, Du stillede mig i Udsigt, kan en lille Familie saa jevnt hugge sig igjennem; men det kan ogsaa den simpleste Arbeidsmand, og han kan da tillige gjøre sig Livet behageligt paa mangehaande Maader uden at tage Hensyn til ‚Principalen'. Altsaa, naar jeg er bleven forenet med Kamilla, reiser jeg tilbage med hende til Australien."

„Og Faderen?"

„Det er netop for at undgaae Brøvl, at jeg gjør Dig til Medvider. — Samtlige Møbler bringes til Dig, Du har høie og rummelige Værelser. De udmøntes til Sølv og Papirer, ligemeget til hvilken Priis, naar det kun er solide Kjøbere og kontante Betalere. Det gjør mig ondt, at den betænksomme Gamle skal have havt al den Uleilighed til ingen Nytte; men — Herregud! man kan dog ikke af slige fromme Hensyn fylde et Skib med Chiffonierer, Komoder og andet poleret Træ. Efter Bryllupsdagen tilbringe Kamilla og jeg Hvedebrødsdagene paa en fornem Udflugt, en lille Lystreise til Sverig eller Norge; det kan den Gamle Intet have imod, da det seer saa fiint ud. Under eet eller andet Paaskud forlænges Touren. Vi skrive ham til fra Sidney og datere Brevene fra Christiania eller Stockholm. Hvorvidt Modvind, Sørøvere eller andre extraordinære Havbegivenheder komme til at spille en Rolle i dette nye Drama: ‚En Mand, som bortfører sin Kone', det vil Altsammen bero paa Omstændighederne. Det Væsentlige af Planen veed Du nu, og det maa være Dig Nok."

„Men hvad siger Kamilla om den Historie?" spurgte jeg bestyrtet.

„Hun kjender den ikke tilfulde. Det vilde maaskee være farligt at indvie hende i Hemmeligheden. Har jeg hende først i rum Sø, saa giver det Øvrige sig sagtens; hun er mig meget hengiven."

„Stakkels Kamilla!" sukkede jeg for mig selv og en Tanke, en stor Tanke gjennembævede mig. Hvad om jeg ogsaa tog til Australien! Dersom der forefaldt Noget — Ekard er, trods sit gode Hjerte, yderst letsindig, forvoven og kortsynet paa Livet. Skulde hun staae i en fremmed og fjern Verdensdeel, ene og forladt, uden Ven eller Støtte? Nei, jeg turde ikke tillade det! Himlen skal vide, at det ikke var Tanken om Guldpennen med Diamantspidsen, der ansporede mig, men den redeligste Velvillie for den kjære Pige, som jeg havde kjendt længere og mulig bedre, end Ekard kjendte hende, der aftvang mig det Spørgsmaal: „Lod det sig ikke gjøre, at jeg kunde tage med til Nyholland?"

Istedetfor Svar faldt han mig om Halsen midt paa Gaden og sang af Glæde:

„Altid Vennen er os nær!"

(Fortsættes.)

Napoleon og Savoyarden.

Da Napoleon I., stigende fra Trin til Trin paa Magtens og Ærens Trappe, endelig som Førsteconsul beboede Tuilerierne, hvilket Sted han pleiede at kalde sit store Fuglebuur, gjorde han undertiden om Aftenen Udflugter med en eller anden Fortrolig. Paa en saadan Vandring, ledsaget af General Duroc, blev han i en af Champs élysées Alleer af en lille Savoyard, der bar en Abe, anmodet om en Gave. Napoleon havde en naturlig Afsky for Aber, han altsaa ikke blot afslog Bønnen, men udbrød heftig: „Istedet for at tigge, skulde Du hellere arbeide."

„Det vilde jeg gjerne," svarede den Lille, „men om Sommeren er der ingen Skorstene at feie, og derfor maa jeg gaa omkring med min Abe og betle."

„Hvorfor vender Du ikke tilbage til Dit Hjem?"

„Min Moder er for fattig til at underholde mig; jeg er den Ældste af syv Børn."

„Og Din Fader da," sagde Napoleon, „er det ogsaa en saadan Dovenkrop?"

„Min Fader, Hr. Borger!" svarede Drengen, idet han hævede sit mørke Øie til Napoleons alvorlige Ansigt, — „min Fader er død."

„Naa, saaledes! Hvorledes døde han? Var han Soldat?"

„Nei, han var Fører i Bjergene; men dog døde han som Soldat. Da Republikens Tropper kom til Savoyen, maatte min Fader føre dem i Defileen ved Monte Cacome. Pludselig bemærkede han, at de vare komne til en østerrigsk Vagtpost. Min Fader, der var omtrent hundrede Skridt foran de franske Tropper, raabte til dem: bliv tilbage! og i samme Øieblik sank han til Jorden, ramt af en fjendtlig Kugle. Min Fader var død, men de republikanske Soldater forjagede Østerrigerne og marscherede videre. Saaledes har min Moder ofte fortalt mig Historien."

„Og gav da," sagde Napoleon, rørt over Drengens simple Fremstilling, „den franske Befalingsmand ikke Din Moder Penge, for dog nogenlunde at trøste hende over Tabet af hendes Mand?"

„Ikke en Liard. Tvertimod ødelagde de Alt i vor Hytte, da de betraadte den, og tog endog vor Geed med, som Bedstemoder havde foræret Moder."

„Du lyver!" udbrød Napoleon.

„Nei, Hr. Borger, jeg siger Sandhed," paastod den Lille skjælvende, da han bemærkede Førsteconsulens Heftighed.

„Og jeg siger Dig, det er umuligt," vedblev Napoleon. „Dog, jeg skal nok komme efter det. Hvad hedder Du?"

„Jerome Survet, Hr. Borger."

„Duroc," befalede Napoleon Generalen: „skriv De! Konen Survet, Enke efter en Fører for Alpearmeen, skal have en Pension paa 600 Francs. Hun skal strax udbetales Pensionen for det forløbne Aar. Hvad Dig angaaer," sagde han til Savoyarden, „saa kommer Du imorgen i Tuilerierne og spørger efter denne Herre. Du lader Dig der føre til den tjenstgjørende Adjutant, hører Du?"

„Men vil man ogsaa lade mig slippe ind med min Abe?"

„Din Abe og Du ville blive indladte uden Omstændigheder. — Her er Noget til Aftensmad for Dig og Dine Kamerater. Forglem ikke at indfinde Dig imorgen!" Med disse Ord gav han ham nogle Penge og fortsatte sin Vei med Duroc.

Den næste Dag kom Savoyarden i Tuilerierne, og faa Dage derefter bragte man ham til Versailles Trompeterskole. Hans Abe blev bragt til Menageriet i Malmaison, og Jerome Survet var særdeles fornøiet over sin Følgesvends gunstige Skjæbne. I Aaret 1805 traadte Jerome ind i et Husarregiment, og fandt Døden i Slaget ved Austerlitz. Hans Abe var død længe forinden, udstoppet og bragt til det naturhistoriske Kabinet, hvor den — idetmindste indtil for faa Aar siden — endnu fremvistes.

Baroskopet eller det spirituøse Veirglas.

Til at forfærdige sig selv et saadant Instrument, har man forskjellige Forskrifter. Vil man have et saadant, der meget paalideligt angiver Veirligets Forandring eller Luftens Tryk, da er følgende Anviisning den sikkreste. Man tager en lang Eau de Cologne-Flaske, fylder den med reen Spiritus til 30° og hælder deraf ¼ i et andet og endnu ¼ i et tredie saadant Glas. I den første Flaske, der nu altsaa indeholder

Halvparten af Spiritussen, hældes ½ Lod Kamfer, i det andet Glas ⅛ Lod Salpeter, og i det tredie ⅛ Lod Salmiak. Hver Flaske omrystes for sig, indtil man har en klar Opløsning. Med Hensyn til Salpeterets og Salmiakens Opløsning, har det ingen Nød; med Kamferet er det noget vanskeligere. Man maa derfor have en Potte med varmt Vand ved Haanden, hvori man med Varsomhed holder Flasken i nogle Minuter. Er den tilstrækkelig gjennemvarmet, ryster man den godt, og gjentager dette saa tidt, indtil Kamferet er opløst. Er Vædsken endnu ikke fuldkommen klar, kan man tilhelde endnu lidt Alkohol; dog maa ikke tages formeget, da ellers Baroskopet ikke bliver sensibelt nok. Det er bedst at foretage Blandingen ved klar Luft; og naar alle tre Vædsker ere klare — hvilket er aldeles nødvendigt ved et godt Baroskop — gyder man Salpeteropløsningen og derefter Salmiakopløsningen i Kamfervædsken, tillukker Flasken med en god Prop, afskærer denne lige med Halsmundingen, forsegler den tæt med fiin Lak, fastgjør den paa et lille Brædt, for at Vinden ikke skal tumle med den, og hænger den op imod Nord, for at Solstraalerne ikke skulle virke forstyrrende.

Hvorledes Veirforandringerne iagttages af Vædskens forskjellige Udseende, findes saa hyppig beskrevet, at en Gjentagelse her vilde være overflødig. Bedst gjør man, naar man selv optegner Forandringerne daglig; da har man efter nogen Tids Forløb Materiale til langt sikkrere Bestemmelser, end Andres tidt uforstaaelige Beskrivelse af Stjerner, Punkter og Prikker.

Blandinger.

Det kommer an paa Betingelserne! 8 à 9 Rigsdaler aarlig for at trække et Uhr op, er vel ingen overdreven, men synes dog en ret anstændig Betaling, og saa meget erholdt en Klokker i England for nævnte Forretning. Men Ulykken er, at det var Kirkeuhret, og Optrækningen skete daglig. For at fortjene nævnte Sum, maatte han aarlig tilbagelægge nogle og tyve Miil (fra sin Bopæl til Kirken), gaae 29,000 Trin op og ned, og trække Loddernes 36,000 Punds Vægt omtrent 26,000 Alen iveiret.

Hvor høit kunne Bølgerne stige? Thomas Higgs udvikler og søger at bevise i sit Skrift: „Theori over Bølgernes Love", at Bølgerne hverken kunne hæve sig over eller synke dybere end 30 Fod under sædvanlig Niveau, idet den stærkeste Vind ikke kan hæve dem høiere end Atmosphærens Vægt.

Da man engang talte om strenge Vintere og hvor tidlig Søen enkelte Aar var tillagt, forsikkrede en Mand meget alvorligt, at han engang var gaaet over Isen midt i Hundedagene. Der opstod Tvivl og Væddemaal. Han bemærkede da ganske tørt, at han bemeldte Aar spadserede paa Volden og ved at gaae over Iiskjælderen jo virkelig var gaaet over Isen.

Gaade.

(3 Bogstaver.)

Det Første er Tusind, det Halve det Sidste,
Det Midterste Intet, naar ene det staaer.
Det Hele er Noget, Du nødig bør miste,
Selv om just ei Alt efter Ønske Dig gaaer.

Gaaden i Nr. 51 f. A. er endvidere opløst af „Jens Frost i Toveir", Korporal J. Christensen og Niels Christian Madsen i Vellinge.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar 1865 erholde gratis det Udkomne af „I Jylland", 14 Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 8de Januar. **№ 2.**

Eleonora Clare's Dagbog for ti Aar.

(Fortsættelse.)

Den 16de Juli.

Vi have hørt om et Par rødbrune Ponier, der just vilde passe for os; Grandmama siger, hun vil kunne kjøre dem selv. De tilhøre Lady Singleton paa Deerhill; Vognen skal komme fra London i næste Uge, og jeg haaber, vi skulle faae et Par Kjøretoure i den, inden jeg skal i Skole.

Fætter Henry har bestemt det Sted, hvorhen jeg skal sendes. Det er til Miss Thoroton paa Stockbridge — en fortræffelig Skole, siger han, hvor jeg skal faae Leilighed til at blive ganske saadan, som han ønsker det. O, hvad ønsker han da, at jeg skal blive? Et Mønster, en Gudinde! Det er min faste Tro, at om jeg ogsaa bliver opdraget paa en heel Snees Aar, vender jeg dog tilbage til mine gamle Fornøielser og min gamle Lediggang, naar Tvangen ophører. Jeg kan ikke bestandig tænke paa, hvad der er pynt og passende for mig at gjøre.

Den 17de Juli.

Jeg har gaaet en lang Spadseretour med Mrs. Lake, som fortalte mig om Onkel Robert. Han var Grandmamas ældste Søn, Fætter Henrys Fader er den næste, og Onkel Tom den yngste; min Moder var den alleryngste af dem. Onkel Robert gjorde et daarligt Parti — det meente ialtfald Familien — og de vilde ikke anerkjende hans Kone eller see ham selv paa Burnbank; ikkun min Moder tilskrev ham kjærlige Breve. Onkel Roberts Kone var meget smuk, og Mrs. Lake siger ogsaa meget god, og hverken uvidende eller simpel; men Grandmama vilde ikke tilgive ham, og hans to Brødre vedligeholdt Bruddet istedetfor at see at hele det. Onkel Robert elskede hende ømt, men han mistede hende snart, og da hun laae paa sit Dødsleie, var det min Moder (som da var ugift og kun en lille Pige), der besøgte hende og pleiede hende. Dette forklarer, hvorfor han efterlod mig sin Formue, og hvorfor det er Grandmama saa meget imod at tale om ham. Det glæder mig, at jeg veed Beskeed dermed, for jeg hader alle Slags Hemmeligheder.

Det forbauser mig, at Grandmama skulde have været saa haard, men det synes ofte, som om de bedste Folk ere de mest tyranniske ved at prøve paa at faae Andre gode og lykkelige aldeles efter deres Hoved. Saaledes er det med min Cousine Jane. Hun siger ofte til mig: „Eleonora, gjør saaledes og saaledes; jeg er vis paa, det er den rigtige, og den eneste rigtige Maade, og det vil være bedre, end om Du følger Dit eget Hoved;" — og hun vedbliver at tale og bevise, indtil jeg slaaes af Marken af en formelig Lavine af Ord. Hvis jeg er fast bestemt paa at gjøre, som jeg selv lyster, er der intet Andet for mig end at løbe min Vei, og det gjør jeg undertiden.

Saa talte jeg Noget med Mrs. Lake om mig selv, og hun sagde, jeg skulde ikke bryde mig om Advarsler, Tvivl og Raad, men gaae ligefrem min egen naturlige Vei, ganske som om den Formue aldrig var tilfaldet mig; og det vil jeg ogsaa, hvis jeg kan. Der er en god Ting ved en Skole — der ere vi Alle lige, hvadenten vi have Formue eller ikke — nei ikke Alle lige! jeg begynder at føle mig, ligesom jeg skulde blive en stor Klokker, og jeg frygter lidt

for Alvor. Det ærgrede mig saameget mere, som Jane havde Ret i, hvad hun sagde. Jeg er ved at blive ligefrem væmmelig; det veed jeg. Jeg har hele Tiden provet paa at overtyde mig selv om, at jeg ikke brød mig det Ringeste om mine Penge, og alligevel er jeg bleven saa opblæst som en Ballon deraf. Hvor skulde jeg have gjort Nar af enhver Anden, der havde baaret sig saaledes ad, og Folk lee formodentlig ad mig! Men, gjør de det, saa fortjener jeg det ogsaa. Det vil dog være godt for Noget, at jeg kommer bort fra Burnbank. Hos Miss Thoroton veed Ingen, at jeg er en riig Arving. Jeg vil komme til at opvarte mig selv og arbeide strengt. Jeg skal bort den første August; Grandmama tager med mig. Jeg gad vide, hvorledes det vil blive?

Andet Capitel.

Stockbridge, den 4de August.

Dette er den første Leilighed, jeg har til at skrive et Ord i min Dagbog — og nu skeer det i Smug. Jeg kom for fire Dage siden og synes at have været i en uafladelig Tummel og Forvirring; jeg begynder først nu at komme lidt til Ro.

I Begyndelsen forekom det mig, at dette aldrig skulde skee. Alt var saa forunderligt. Her var kun een Pige, Miss Alice, da jeg ankom; men en stor Mængde ere ankomne igaar og idag — ialt tre og tyve. Af hvad jeg har seet er der ikke Een, som jeg kunde være tilbøielig til at holde meget af; men jeg kan sige med Sikkerhed, at der er Een, som jeg ikke kan lide, og det er Miss Alice — jeg kan ikke fordrage hende. Hun hjalp den engelske Lærerinde, Miss Smallwood — en høi, ubehagelig Dame — med at udpakke mine Kufferter, tage en Indholdsfortegnelse over mine Klæder og lægge dem i Skufferne, som om hun var en Tjenestepige, og da det var Tid at klæde sig paa til Middag (vi spise Klokken fire), kom hun og spurgte, om jeg selv kunde sætte mit Haar. Da jeg svarede ja, sagde hun: „Det var endda en Lykke!" og gik sin Vei.

Hun er tilsyneladende der for at hjælpe Alle — Piger, Lærerinder og Fruen. Nogle af Pigerne synes at være gode Venner med hende; men de fleste af dem ere bange for hende. Hun er ikke mut eller ond; men hun er saa satirisk, at hun faaer mig til at gyse. Naar hun kun seer paa mig, begynder jeg at frygte, at hun vil udslynge en skarp, bidende Sætning imod mig, saa at alle de Andre komme til at lee. Det er hendes Maneer. Jeg talte med Emily Clay om hende og spurgte, om hun ikke var en ubehagelig Person; Emily svarede, at hun var ækel mod dem, der mishagede hende, men elskværdig imod de Andre, og at Mange holdt meget af hende. Det er mig uforstaaeligt, at Nogen kan gjøre dette. Hun seer ikke meget frygtelig ud; hun er af Middelhøide, mørk i Huden med en Masse smukke Haar og meget klare Øine; Emily kalder hende smuk, det gjør ikke jeg. Miss Thoroton holder ikke af hende og er meget streng imod hende, medens hun har Mod til baade at svare og forsvare sig. Miss Smallwood og hun staae paa en spændt Fod med hinanden og mundhugges aldrig saamange Gange om Dagen; Pigerne synes, det er Løier. Jeg vilde ikke for Alt være Miss Alice, men jeg skal nok sørge for ikke at fornærme hende.

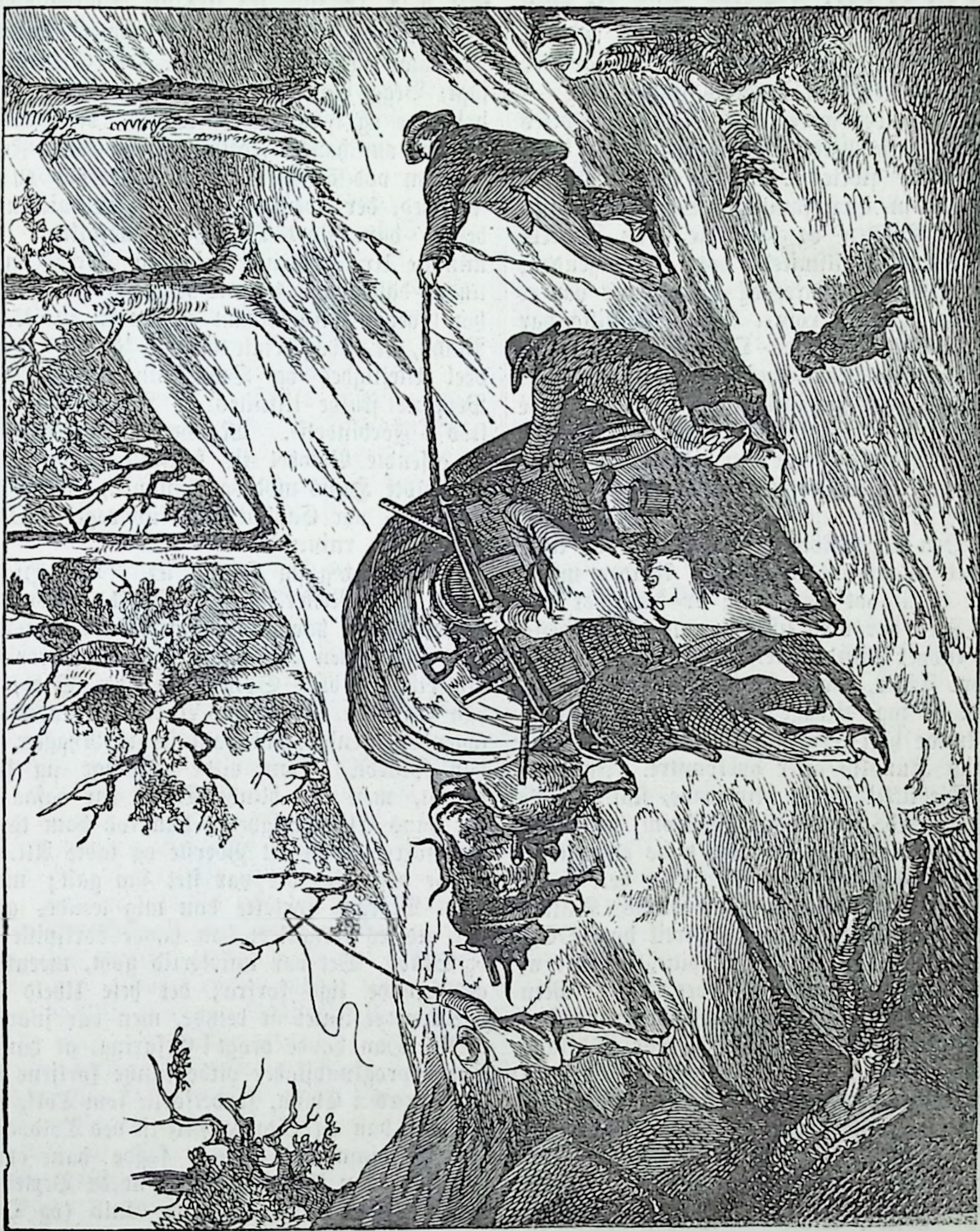
(Fortsættes.)

Reise-Scene i Australien.

(Fortsættelse.)

Omsider kom han tilorde og sagde da, at han var en rigtig Lykkens Kjæledægge, at mit Spørgsmaal imødekom hans længe nærede Ønske, men at han neppe havde vovet at gjøre mig et efter min snevre Forestillingsevne saa dristigt Forslag. — Da jeg i Overeensstemmelse med Sandheden gjorde den sørgelige Bemærkning, at det vilde være værst med Overreisen o. s. v., saasom det skortede mig paa rede Mønt, lo han og svor paa, at hans Pung var min, at Reisen ikke skulde koste mig en Skilling, og forsikkrede mig derhos om, at naar han derovre kom i Virksomhed, hvilket vilde skee i en Haandevending, skulde jeg blive ansat hos ham i hvad Stilling jeg ønskede; han vilde aldeles ikke være prutten paa det i Henseende til Titel og Rang.

Snart derefter blev Ekard virkelig viet til Kamilla, og vor Beslutning bragtes derpaa i Udførelse. Foretagendet lykkedes over al Forventning. Svigerfaderen understøttede troskyldig „Lystreisen". Det nygifte Par afreiste, og jeg forblev kun en kort Tid her, for at realisere Udstyret. Jeg var saare heldig i denne Handel, saasom jeg kunde sælge til hvilkensomhelst Priis. Alt blev solgt, med Undtagelse af et lille Egetræsschatol. Ved tilfældigviis at aabne en Skuffe, fandt jeg nemlig en Seddel, paa hvilken den Gamle meget rørende fortalte, at ved dette beskedne Schatol havde han med Guds naadige

Reise-Scene i Australien.

Bistand, samt egen Flid og Sparsommelighed, samlet sig sin lille Formue, og derfor paalagde han sin Hr. Svigersøn at holde dette Stykke Møbel i særlig Hævd, da det maaskee ogsaa engang kunde bringe ham paa Fode igjen, naar han ved Lykkens Luner var bragt paa Knæerne. Ifølge denne faderlige Formaning, kunde jeg ikke nænne at afhændige Schatollet, saa meget mere, som det kun indtog en ringe Plads, og man neppe havde givet et Par Daler for det. Tilmed havde jeg en dunkel Anelse. Jeg havde ofte hørt, at gamle, sære Folk fandt paa at gjemme Skatte i uanseelige Møblers hemmelige Rum. For Øieblikket kunde jeg ikke give mig Tid til nøiagtig Ransagning efter Obligationer, Bankaktier og slige behagelige Papirer; jeg slog derfor Seglgarn paakors omkring Arvestykket, forseglede det, som „Skifterettens Folk" pleie at gjøre, og lod det indtil videre transportere op paa et sikkert Loft.

Efter saaledes at have beroliget min Samvittighed og ordnet Alt, begav jeg mig til Göte=

borg, det vil da sige: Hamborg, hvor jeg efter Aftale traf Parret i bedste Velgaaende. Reisen over Oceanet gik yderst heldig; Ekard var her ret i sit Element; som særdeles sprogkyndig — et Talent, der desværre manglede mig aldeles — vandt han alle Medreisendes Yndest, og hans belevne Væsen, flotte Manerer og Generøsitet forskaffede ham især samtlige Damers Gunst. Vi kom til Sidney og begyndte strax Forretningerne. Lykken tilsmilede vore Foretagender; snart kjørte vi med Fire, og vort Huus var et af de meest agtede derovre. Kun Kamilla var ikke ret tilfreds. Ekards Opførsel lod Meget tilbage at ønske. Som Chef for et saa anseeligt Handelshuus, var han idelig paa Farten. Skulde han ikke foretage foregivne Udflugter i Forretningens Interesse, saa var han indbudt hos denne eller hiin indflydelsesrige Matador, og havde tilsidst ikke Tid til at vie Penaterne en eneste Aften. Den unge Kone beklagede sig dog ikke; Omqvædet paa den gamle Vise kjender man: Han har et eiegodt Hjerte og er kun lidt letsindig. Hun bar med stille og taalmodig Hengivenhed enhver Tilsidesættelse, og ventede trøstelig paa bedre Tider, naar Millionen var samlet. Da vilde de tage tilbage til Europa; som en fat Nabob kunde han leve mageligt af Renterne og et lykkeligt Huusliv atter opblomstre. Ihvorvel Alt for Øieblikket syntes glimrende, skal jeg ikke negte, jeg nærede en beskeden Tvivl om, at hendes skjønne Drøm nogensinde vilde blive opfyldt.

Der gives Calamiteter, som løbe hele Jordkloden rundt, og synes at trodse Klima, Kultur, Temperatur og Snegrændsen. Dertil høre f. Ex. Kartoffelsygen, Cholera og Tandpine, for ikke at tale om Rotter, Muus og andet Utøi. Men den meest paatrængende af slige Gjæster har dog maaskee været den saakaldte Pengecrise. I lang Tid skaante den vor fjerne Verdensdeel, men omsider førtes den did, jeg veed ikke ret, om ført af Vinden eller bragt ved Smitte fra Fastlandet. Imidlertid holdt vort Firma sig godt paa Pomperne. Var Ekard endnu forvoven, saa var jeg saa meget mere forsigtig; kortsagt: vi klarede til Nød Kysten og kappede betimelig Masten, for at undgaae den temmelig almindelige Stranding.

Vi havde en Dag just givet en Reisende Ordre til at forskaffe os et Par unge Mennesker herover, for imod høi Løn og Løftet om „Guldpen med Diamantspids" at bestride de Comptoirforretninger, vi ikke selv kunde overkomme, da en os velbekjendt Skibscapitain kom til os og ønskede vor Bistand. Han havde liidt Havari, og skjøndt han havde behørigt assureret, var der dog i Henseende til Ordningen heraf noget Brøvl, med hvis Detaille jeg ikke vil bebyrde Læserne, som neppe have Interesse for Bodmeri, Embargo, Dispache og saadant Væsen. Vi kjendte, som sagt, Begge Capitainen som en grundærlig, ordholdende og karakteerfast Mand, vi vare overbeviste om hans Redelighed, og vort Forhold til ham bød os at hjælpe ham ud af en Forlegenhed, der uden vor kraftige Medvirken vilde berede ham stort Tab og Tidsspilde. Uden mindste Uro forstrakte vi ham derfor med en under daværende Forhold betydelig Sum, hvilken han lovede, saasnart han ankom til en ikke fjern Plads, at tilbagebetale os, og for at spare endeel Uleilighed og Omkostninger aftaltes, at Pengene skulde tilstilles et Huus, hvormed vi stod i Forbindelse. Manden holdt redelig Ord og afsendte Beløbet til fastsatte Tid; men da ommeldte Huus modtog Summen, gik det netop Fallit — vor Capital blev inddraget i Massen og vi vare ruinerede.

Ekard tog sig Slaget let. Ved Hjælp af udestaaende Rester, nogen Credit og vore forenede Kræfter havde vi maaskee kunnet oparbeide os paany; men han maatte have Adspredelse, og ulykkeligviis blev Spillebordet det Sted, hvor han søgte den. Fortunas Yndling i andre Foretagender, vendte hun ham stadig Ryggen, naar han spillede. Han vilde tiltvinge sig hendes Gunst, men den blinde Dame var ogsaa blind for hans Elskværdighed; hun lod ham tabe — han forcerede til det Yderste og tabte Alt. Jeg troede dog ikke, det var slet saa galt; men en smuk Morgen fortalte han mig leende, at han var aldeles afblanket: han havde bortspillet Rub og Stub. Det var imidlertid godt, meente han, at begynde lige forfra; det hele Uheld havde overhovedet Intet at betyde, men var snarere et Held. Han havde bragt i Erfaring, at han med sine Sprogkundskaber vilde kunne fortjene Penge som Græs i China, fordetførste som Tolk, senere haabede han en Statsansættelse ved Toldvæsenet. „I det himmelske Rige," sagde han opromt, „kjender man ikke til de forbandede Vexler; der betales hvert Ord med pure Guld (og Ordene ere uhyre korte!) og hvert Pennestrøg med Skjepper af Sølvpenge. Stor Skade, gode Simon! at Du er en Stymper i Sprog," endte han sin forsløine Tale, „ellers vilde Du ligesaa godt som jeg gjøre Din Lykke i dette vidunderlige Land. Nu maa Du blive her, indtil Du paa en skikkelig Maade kan slippe til Europa og Danmark."

Forbauset, som jeg var, kunde jeg neppe fremstamme: „Og Kamilla da?"

„For hende er der sørget," svarede han med slet forstilt Munterhed. „Gaaer det godt — og

det gjør det! — kommer hun bagefter. Jeg sender Guldsko til hendes nydelige smaa Fødder. Nogen Tids Adskillelse vil forstærke Kjærligheden; en lille øieblikkelig Misstemning forhøier Gjensynets Harmoni! En herværende svensk Civilingenieurs vakre Frue, hvis Bekjendtskab jeg har gjort, tager hende i Huset saalænge. — Men nu Farvel, kjære Fætter! Jonken venter og de saakaldte Chinesere trippe utaalmodig ved Slæbestedet. Lad os spare Afskedstaarer til bedre Leilighed. Hold Dig brav, og kommer Du heelskindet til Kjøbenhavn, da give Guderne, at den raadne Knippelsbro maa brase sammen netop naar Du gaaer til Christianshavn!"

Ved dette ugudelige Ønske rev jeg min Haand, som han havde grebet til Afskedstrykket, voldsomt fra ham, uden dog at udstøde et fornærmende Ord; thi jeg maatte antage, han i et Anfald af Anger havde drukket sig en Perial og altsaa var utilregnelig.

„Du misforstaaer mine Ord og miskjender mit Venskab," sagde han ugeneert. „Tumper Du igjennem, falder Du jo lige lukt i mine aabne Arme, saasom China har Folkehavd (og den gjælder mere end den geographiske) paa at ligge under Knippelsbro — Vandet deromkring er endog grønt af Thebladene."

Leende, og trallende Omqvædet paa sin Vise: „Intet man maa forsværge," forlod han mig, der stod bedøvet og som ramt af Lynet.

Efter Ekards Bortreise gik mine Bestræbelser ud paa at forskaffe mig noget Erhverv i Sidney; men det lykkedes mig saa meget mindre, som hele Befolkningen var greben af en Raptus. Det rygtedes nemlig, at der et Par Dagsreiser fra Byen var opdaget en ny, uhyre Guldmine, og nu vilde Alle gaae paa Vadskeri. Jeg levede, som man siger, paa Stumperne, og da denne Kilde, uden fornyet Tilstrømning, snart var udtømt, havde jeg for Øieblikket ingen anden Udvei, end ogsaa at gribe til Hakke og Spade. Ifærd med at gjøre det fornødne Indkjøb til denne min sørgelige Equipering, traf jeg sammen med nysberørte svenske Civilingenieur, der, efter hvad jeg senere erfarede, var bleven afskediget fra et Jernbaneanlæg, formedelst en uimodstaaelig Hang til alle stærke Drikkevarer i Almindelighed og Arrak i Særdeleshed. Det var forøvrigt en munter, godmodig Person, der ikke stak dybt i Videnskaben, men pralede destomere, og var yderst paastaaelig i techniske Spørgsmaal, især naar han havde drukket vel meget. Han sluttede sig til mig som Fører for en lille Karavane, der i Forening havde udrustet en Karre, med behørigt hornet Forspænd og Drivere, for at hente det velsignede Guld. Til min store Sorg hørte jeg, da jeg spurgte ham om hans Kone, at han aldrig havde været gift. Den „vakre Frue", hvorom Ekard havde talt, var et fælles Bekjendtskab fra Spillehuset. Hvor den ulykkelige Kamilla havde søgt Tilflugt, var mig i denne Forvirringstid ikke muligt at opdage.

Den Morgen, da vi skulde bryde op til Minerne, mødte Svenskeren i fuld Udrustning til aftalt Tid hos mig. Da jeg bemærkede, at han var noget bleg, beklagede han sig over, at det var fordi han hverken havde nydt Tørt eller Vaadt endnu i Dag. Hans Penge vare slupne op, jeg var omtrent i samme Situation. Jeg havde maattet gjøre hele Udlæget til Reisen, stod i Forskud til Kammeraterne og kunde ikke byde over en Hvid førend vi vare samlede.

I et Anfald af Lune fortæller jeg ham Anekdoten om Guldsmeden, der blev franarret en Frokost af en Sømand. Han paastod, at denne Historie ikke var bekjendt her, hvisaarsag Spøgen burde virkeliggjøres, og overtalte mig til at tage en Rolle i Spillet. Klædte i Reisedragten, med kolossale Leertrampere paa Fødderne og den vældige Hakke paa Nakken begave vi os til en velstaaende driftig Kjøbmand, som havde en begyndende Trafik med Guldgraverne. Med den eenfoldigste Mine af Verden spurgte Svenskeren ham, hvad en Klump Guld af den Størrelse (her viste han en anseelig Længde paa Hakken) vel omtrent kunde være værd iblandt honette Folk. Manden, der troede, vi kom belæssede fra Minerne, og ikke først agtede os derud, gjorde store Øine, betragtede os med et prøvende Blik, og da vi saae ud til at være et Par godtroende Tosser, nævnte han en uhyre Sum, der dog vilde have været Røverkjøb for den betegnede Guldmasse. „Hører Du, Broder!" udbrød Svenskeren henvendt til mig: „Jeg troede for tusind Djævle ikke at den var det Halve værd." Kjøbmanden, yderst perplex over at have gjort et maaskee altfor høit Bud i Forhold til vor Uvidenhed, og skadet sin Handel, bemærkede hurtigt, at han kun havde talt om californisk Guld; med Hensyn til australisk var det en anden Sag. Dersom vi vilde tage en Bid Frokost hos ham, skulde han med Fornøielse imedens udregne os den sande Værdi til Gran og Greens Nøiagtighed. Paa Skrømt lode vi os nøde, hvilket gjorde Handelsmanden endnu yderligere forhippet. Bordet var upaaklageligt, Drikkevarerne især fortrinlige. Vi toge godt til os af Retterne, og Regningen syntes at blive mere og mere indviklet, skjøndt Ingenieuren af og til ufortrødent viste Klumpens Størrelse paa Hakken og forsikkrede, at det ikke kom an paa en Snes Dollars mere eller mindre.

Imidlertid skjænkede Værten flittig i Glassene, naturligviis i den ædelmodigste Hensigt. Hidtil gik det ret godt; Civilingenieuren lod sig ikke saa let drikke mør, og jeg for mit Vedkommende nippede kun af og til, idet jeg dog, for at undgaae Mistanke og Paanødning, anstillede mig ravende, og lullede som om jeg allerede forinden havde indtaget behørig Ladning. Men nu kom den gjæstmilde Kjøbmand frem med en Helvedesdrik, der hedder „Ava" og er lavet af en høist bedøvende Plante. Jeg nød kun lidt deraf; men min svenske Kammerats medfødte Høflighed tillod ham ikke saa snart at slippe et interessant nyt Bekjendtskab. Da fandt jeg det paa Tiden at bryde op, og spurgte, idet jeg takkede for Frokosten, sidste Gang hvormeget Guldklumpen var værd med et rundt Tal blandt Venner. Kjøbmanden nævnte en Sum, mindre end en Trediedeel af det første Bud. „Ogsaa godt, Broder! Nok for os," udbrød den lystige Ingenieur og slog ham fortrolig paa Skulderen. „Nu gaaer jeg og min Kammerat til Minerne, og finde vi en Klat af omhandlede Dimension, lade vi den ikke ligge, og Du skal være den Første til at byde paa den." Hermed tumlede han afsted og jeg ravede bagefter. Vor Værts Ansigt forlængedes i samme Forhold, som et Tilbageblik paa det tømte Frokostbord overbeviste ham om, at vi havde ladet hans Gjæstmildhed vederfares Retfærdighed.

Saaledes styrkede begyndte vi vor Udflugt. En Tidlang gik det godt, om end langsomt, men da vi kom til en Huulvei med steil Skrænt, hvor der var Passage, viste Følgerne af Ava'en sig. Civilingenieuren holdt et langt, mathematisk Foredrag over Vinkler og den tilladte Hældning paa Jernbaner, hvis Theori han vilde bringe i Anvendelse paa vort Kjøretøi, som om det var et Locomotiv, uagtet de andre Folks praktiske Indsigt. Jeg vilde have Godset omstuvet som en Skibsladning, Nogle paastode, at der skulde Modballance paa den skraanende Side, Andre vilde have Vægten over Tyngdepunktet; kortsagt, der opstod en lærd Strid, hvori Svenskeren til vor Fortred blev Seirherre formedelst sin overdøvende Veltalenhed. Resultatet var let at forudsee. Det udeblev da heller ikke, Børen kuldseilede, og alle vore surt erhvervede Reqvisiter kastedes ynkeligt omkring paa Sletten, itubrukne og overtjærede af Smørebøttens Overflødighed.

(Sluttes.)

Blandinger.

En anden Münchhausen fortalte: Han kjørte engang i Kane over Isen til Trekroners Batteri. Midt paa Veien brast Isen, og han med Kane og Hest sank. Her taug han. — „Hvorledes kom De da igjen op?" spurgte en af Tilhørerne. — „Jeg?" sagde Fortælleren. „Ih! jeg kom slet ikke op igjen!"

Gaade.

Tager man de første Tvende,
Digteren det bedst forstaaer,
Og Du ved dem om at vende
En arabisk Fyrste faaer. —
De to Andre Blod betalte
Og blev dog for Baand ei fri,
Skjøndt Du mangen Mand, som malte,
Roste for sit Held deri. —
Alle Fire sjelden høre
Just til allerstrengest Ret;
Men i Reglen de dog gjøre
Hver en Handel kort og let.

Opløsning af Gaaden i Nr. 1:

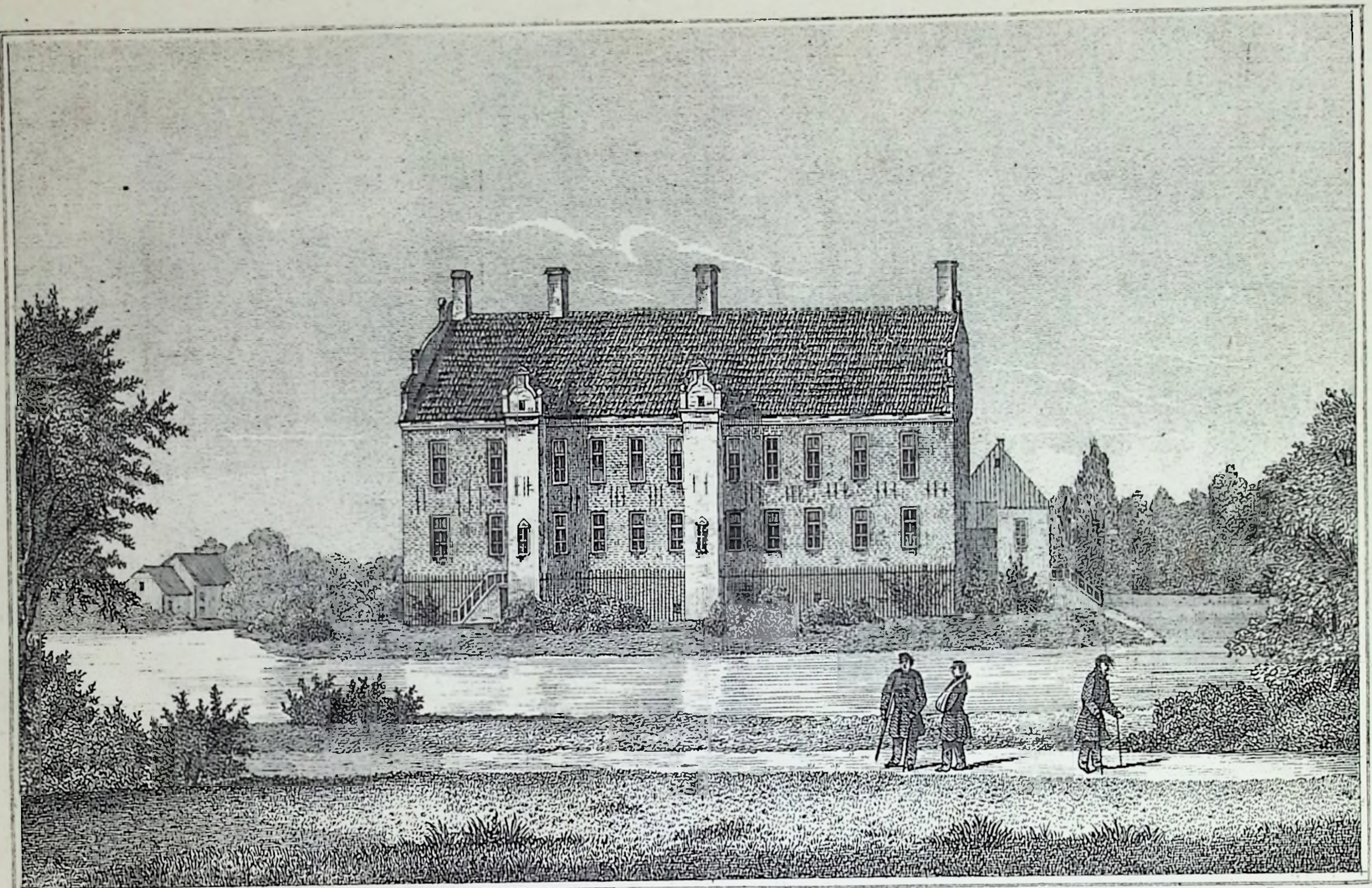
MOD.

Opløst af Lysholdt, G. H. i Klærkegade, Svenske Didrik paa Vandkunsten, Peter Vælling i Smallegade.

☞ **Med dette Nr. følger „I Jylland", 15de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Fg. Ruschke's lith. Atel. S. Triers Forlag S. Triers Bog & Steentr.

GYLDENSTEEN.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 15de Januar. № 3.

Gyldensteen,

(forhen Enggaard, Lazareth 1864).

Under Krigen er „Ævret opgivet". Kolonnerne spørge ikke om „Marken er meiet og Kornet er høstet"; Kirker gjøres af Kavalleriet til Stalde og Fourageloster; „de Dødes Have" benyttes af Artilleriet til Batterianlæg, og dødbringende Kanoner plantes ved Korsene, medens Gravene tjene til Skandser og Baghold for Infanteriets Skytter. Da tages de usleste Hytter i Brug som Generalstabs-Bureau, og de fyrstelige Slagtere, Feltherrer og Excellencer holde Krigsraad paa omvendte Skarnbøtter; da maae Slotte, adelige Herresæder og Greveborge aabne deres Porte og Portaler for Ambulancer, og Riddersalene anvendes til Sygestuer. — Saaledes optog da ogsaa Gyldensteen i vor usalige Krig forrige Aar Syge og Saarede som interimistisk Lazareth, og da der til denne Grevskabets Hovedgaard — ligesom til næsten alle vore gamle Herregaarde — knytte sig høist interessante historiske Sagn og Minder, ville vi, idet vi levere en Afbildning af Borgen, dvæle noget nærmere ved et Par af disse og ved Stedets Oprindelse. Desuden træffer det sig saaledes, at Gaarsdagen, den 14de Januar, er en Mærkedag for Gyldensteen, idet nemlig Johan Henrich Hugvetan, en temmelig tvetydig Personlighed, der gav Eiendommen sin „Herlighed", netop døde den 14de Januar (1749) i den forsvarlige Alder af 97 Aar! — Ja, hvad end mere er, denne Gaard har spillet en vigtig Rolle i Danmarks Kongehistorie og havt en ikke ringe Indflydelse paa Landets Skjæbne, hvad vi ret strax ville faae at høre.

Enggaard, saaledes hed den fynske Borg i gamle Dage, endnu langt før Dronning Margrethes Tid, omtales i Historien i Midten af det 15de Aarhundrede som tilhørende en rig holstensk Familie Skinkel. Otto Skinkel efterlod sig kun en Datter, Hilleborg, der var forlovet med Ridder Knud Gyldenstjerne. Den 6te Januar 1448 døde Kong Christoffer af Baiern, og hans Enke, den 17-aarige Dronning Dorothea, forelskede sig i den smukke Gyldenstjerne. Hendes Hensigt var, at gifte sig med ham og sætte ham paa Danmarks Throne, hvortil Rigets Stænder, idetmindste tildels, synes at have villet yde hende kraftig Bistand. Men et andet Parti arbeidede for Hertug Adolf af Slesvig og tilbød ham Kronen. Han afslog den rigtignok, men gav dog Rigsraadet Anviisning paa sin Søsterson, Grev Karsten eller Christian af Oldenborg. Var den første Plan lykkedes, — hvilken Forandring havde det da ikke givet i Danmarks Forhold og Udvikling! Men Hertugens Parti seirede, Greven af Oldenborg blev den 1ste Septbr. 1448 valgt til Konge, besteg som Christiern I. Thronen, holdt den 28de Octbr. 1449 Bryllup med den nu 18-aarige Enkedronning Dorothea, og blev saaledes Stamfader for den i fire Aarhundreder regerende oldenborgske Kongeslægt. Nu ægtede Knud Gyldenstjerne sin Forlovede Hilleborg, der medbragte ham Vedelsgaard og flere Gaarde, hvoriblandt omhandlede Enggaard.

Denne Gaard gik i Tidens Løb over fra Slægt til Slægt, og man støder paa mange berømte Navne, saasom Daa, Rud, Krabbe, Oluf Rosenkrands o. s. v. Den sidstnævnte Baron havde under Christian V. en

fatal Generalfiscalsag (for indirecte at have lastet den for en Snees Aar siden indførte arvelige Souverainitet), der endte med en Hoiesteretsdom, som 1682 fradømte Rosenkrands Charger, Værdigheder og Formue, hvorhos han forvistes. Vel slap han ifølge kongelig Naade med en Mulct af 22,000 Rdlr.; men Resultatet blev dog, at han døde af Sorg og at hans Gjeld maatte dækkes ved at sælge Godserne, hvoriblandt Enggaard.

Kjøberen, en nybagt Adelsmand, men forresten Minister for det udenlandske Departement, døde snart, og efter nogle Aars Forløb solgte hans Enke Gaarden til en Franskmand, den allerede nævnte Johan Henrich Hugvetan (Huguetan), Rigsfriherre af Odyck, Greve af Gyldensteen, Geheimeraad, Kammerherre, Ridder af Storkorset 2c. 2c. Den Historie, som bragte ham til Danmark, er ikke uden Romantik og lyder saaledes:

Huguetan var i Ludvig XIV.s Tid Banquier i Paris og forstrakte tidt Kongen med Penge, ligesom han arrangerede Laan for Regeringen. Da den spanske Successionskrig havde ødelagt Landets Finantser, holdt Regeringen sig til Kjøbmændene og søgte at dække sig ved Tvangslaan. Da blev det Huguetan for broget; han ønskede at redde sin Formue, og sendte sine Midler (der menes 12 Mill. Frc.) i Vexler og i Guldstykker „paa Flasker" til Amsterdam, hvortil han da selv flygtede. Onde Tunger ville paastaae, at han i dette Hastværk glemte at udlevere adskillige Millioner, som Regeringen havde deponeret hos ham til Armeernes Brug. Nok er det, han slap til Holland, kjøbte et Gods, lod sig gjøre til Baron af Odyck og førte et stort Huus. — Men Ludvig XIV. sendte en Politiagent til Holland og lod Flygtningen hemmelig gribe, som han sad allerbedst i sin Silkeslaaprok og ikke tænkte paa nogen Fare. Man bandt og kneblede ham, transporterede ham ind i en Kareth og rask gik det da til Paris, hvor Bastillen ventede ham. Paa den sidste Station, førend man naaede fransk Grund, forlod Politiet et Øieblik Vognen, for at forevise sine Papirer i Vagten inden man kunde passere over Grændsen. Imidlertid nærmede den posthavende Skildvagt sig. Det var just en dansk Soldat af de Hjælpetropper, hvormed Danmark understøttede de Allierede imod Frankrig. Af Nysgjerrighed kigede han ind i Karethen, saae Silkekjolen, troede det var et Fruentimmer, man vilde bortføre, og aabnede Vogndøren. Ved at opdage den kneblede Baron i Slaaprok paa Vognbunden, gjorde han Anskrig. Huguetan blev løst, og den franske Agent sat i Vagten. Men Synet af sin Befriers røde Uniform havde gjort et dybt Indtryk paa Baronen; han ansaae det som et Vink fra Himlen, der bød ham vælge Danmark til fremtidigt Asyl. Da han kom hertil, var Enggaard tilsalgs. Idet han besaae Eiendommen, yttrede Paaviseren, at Gaarden vilde blive dyr. Han svarede: „Lad den det; den koste hvad den vil, jeg er Mand for at forgylde hver Steen i den." Deraf fik den Navnet Gyldensteen: thi han kjøbte virkelig Gaarden, tilligemed to andre i Egnen, blev 1717 Greve af Gyldensteen og oprettede 1720 af sine Godser et Grevskab. Ganske sikker var han dog ikke i Danmark; engang var han i Kjøbenhavn nærved bleven bortført af en fransk Kaper, der laa paa Rheden og havde foranstaltet et Bal ombord, hvortil han med andre fornemme Herrer var indbudt; men han advaredes i sidste Øieblik og undgik Faren. — Hans uægte Søn blev gift med den noget berygtede Grevinde Friis fra Frisenborg og han selv blev Elephantridder. Godset tilfaldt hans Datterdatter, der var gift med Grev Knuth, Stamherre til Lerchenborg. — Gaardens nærværende Besidder er Kammerherre, Hofjægermester, Grev H. H. E. Bernstorff af Godset Wotersen i det Lauenborgske.

Gyldensteen ligger paa Fyens Nordvestkyst, kun 1000 Alen fra Havet, ½ Miil østlig for Bogense, i Nørre-Sandager Sogn, Skovby Herred, Odense Amt. Hovedbygningen er en med meget brede Grave omgiven Borg, har to Etager, med Kjelder og fremspringende Karnapper. Den er opført af røde Steen, har solid Grundmuur, rundtakkede Hjørnegavle og brunrøde Tegl; de tvende grundmurede Sidefløie ere senere tilbyggede. Den store Have er berømt ved sine Alleer, paa henved 1000 Alens Længde. Fra Borggaarden kan man ikke komme til Haven, uden ved at roe derover i Baade, saafremt man ikke ad Omvei igjennem Ladegaarden vil begive sig dertil. — Grevskabet indbefatter endnu 6 andre Gaarde og har alene i Fideicommiscapitaler 1 Million og henved 9 Tdr. Guld.

Vi ønske, at gyldnere Begivenheder, end dem 1864 bragte, maae knytte sig til og retfærdiggjøre Gyldensteens Navn i vort ilde medtagne Fædrelands Fremtid!

Eleonora Clare's Dagbog for ti Aar.

(Fortsættelse.)

Den 9de August.

Dette er min første Søndag i Skolen, og jeg sidder nu i Haven og skriver paa mit Knæ med et Blyant, som Emily Clay har laant mig. Om Søgnedagene have vi neppe Tid til at puste mellem hver Time. Vi staae op Kl. 6 og maa være i Skoleværelset Kl. 7. Saa læse vi til 8, holde Bøn og spise Frokost. Derefter have vi 10 Minuters Frihed og læse saa til Kl. 12. Fra 12½ til 2 Læsning, saa en Spadseretour; Kl. 4 tilbage til Middagsmad; derefter et Qvarteers Frihed, saa Læsning til 7½, Thee Kl. 8, Bøn bag efter og iseng Kl. 9 — og glad er jeg ved at komme iseng; for jeg er træt af den evige Summen og Læsen.

Miss Thoroton seer ud som en meget elegant Dame, men taler et simpelt Sprog; hun holder Taler til os om, hvorledes Damer skulle opføre sig og anfører som lysende Exempler til Efterlignelse visse ualmindelig straalende Stjerner, der tidligere have bestraalet Stockbridges Horizont, men som senere ere gaaede til andre Himmelstrøg. Der er En — Maggie Dickson, som jeg aldrig vil tilgive! Hendes Ydre, hendes Elegance, hendes Taalmodighed, hendes Flid, hendes Talenter, hendes fuldendte Væsen og hendes franske Accent ere som stadige Bebreidelser for mig. Jeg troer, at alle Pigerne hade hendes store og uforlignelige Dyder. Hvad vi gjøre slet, vilde Maggie Dickson have undseet sig ved at gjøre; hvad vi gjøre godt, vilde Maggie Dickson have gjort hundrede Gange bedre! Alt Talent og al Godhed synes at være forbrugt af tidligere Slægter af Skolepiger, medens vi ere sørgelig mangelfulde. Jeg vovede at sige dette til Miss Alice, og hun svarede med sit Smiil: „O, om et Aar ere vi forgangne Slægter, og saa bliver det vor Tour at blive straalende Lys! Da Maggie Dickson var her, pleiede Miss Thoroton at sige, at hun lignede en Gaardskarl, og det gjorde hun ogsaa; hun kom hertil samtidig med mig og fik ligesaa megen Utak som Nogen af os."

Dette er trøstende; men jeg vilde virkelig ønske, at Miss Thoroton vilde tiltroe os et lille Gran af Godhed, hvoraf maaskee Noget med Tiden kunde udvikle sig; men det vil hun ikke. Hun siger, at mit Sprog er et Landsbysprog, som ikke maa og ikke skal taales i godt Selskab, og hun spørger mig daglig, hvor jeg har faaet min Opdragelse, og hvor jeg venter at komme hen, naar jeg vedbliver at fremture i det Onde. Ja, jeg veed det sandelig heller ikke selv!

Emily Clay er saa elskværdig; hun siger aldrig et ondt Ord om Nogen — selv ikke om den utaalelige Alice. Alice skaaner derimod Ingen og Intet. Hun efteraber (og jeg maa indrømme, at hun gjør det morsomt) os Alle — Lærere, Lærerinder og Elever uden Forskjel. Hun har en Bog fuld af pudseerlige Tegninger, og Nogle sige, hun har en hemmelig Dagbog: dette ansees som en stor Slethed, hvad formodentlig ogsaa vilde være Tilfældet med min, hvis man vidste, jeg holdt en; men det aner Ingen. Jeg har endog ikke sagt det til Emily Clay, og hun er min Yndling fremfor nogen Anden. Miss Alice gjør mig en Mængde Smaatjenester, som jeg stundom virkelig skammer mig for at tage imod, da jeg dog holder saa lidt af hende; men jeg kan ikke undvære hende. Igaar maatte hun høre mig øve mig paa mit nye Claveerstykke, og jeg prøvede paa at sige, at jeg var hende forbunden derfor; men jeg gjorde dette med saa uheldige Miner, at hun loe og sagde: „De behøver ikke at takke mig; jeg skal være Dem til Tjeneste, enten De gjør det eller ikke, og jeg hader Forstillelse."

Den 2den September.

Jeg faaer neppe nogensinde Tid mere til at skrive i min Bog; jeg maa dog indføre, hvad der hændtes igaar.

Miss Alice har altid maattet hjælpe mig meget med mine Lectier, fordi jeg er saa langt nede i Klassen, og jeg syntes, det var ikke mere end billigt, at jeg skulde vise min Erkjendtlighed derfor, især da jeg ikke holder af hende. Jeg skrev til Grandmama for at raadspørge hende derom, og da hun og Cousine Jane forrige Uge kjørte herhid for at besøge mig, bad jeg dem medbringe en smuk, hvid, emailleret Snæske fra Compton, for at jeg kunde give hende den. Jeg saae hende ikke alene førend igaar Eftermiddag, der var en halv Fridag. Hun sad alene og læste i et af Lysthusene, og jeg hentede den derfor fra min Skuffe i Skolestuen og bragte den til hende. Jeg var undseelig ved at byde hende den og saae saa keitet ud som vel muligt, da jeg sagde: „Miss Alice, her er en lille Snæske til Dem, hvis De vil modtage den."

Hun saae paa mig paa sin underlige Maade, men uden at kaste et eneste Blik paa Æsken og svarede: „Eleonora Clare, jeg modtager aldrig Foræringer fra Andre end dem, der holde af mig," og saa vedblev hun at læse.

Jeg blev blodrød, men jeg vilde ikke be-

gyndte at tale om min Taknemmelighed, og jeg lod derfor Pakken ligge paa Bænken og gik min Vei. Snart efter kom Miss Alice ud fra Lysthuset, men Æsken havde hun ikke med, ei heller kastede hun, saavidt jeg kunde see, Øiet hen efter den. Der forblev den hele Natten, og da det regnede stærkt, blev den næsten fordærvet; Miss Smallwood bragte den ind og spurgte høit, hvem den tilhørte. Jeg havde aldrig ventet det; jeg sad og rødmede forlegen bag ved min Tavle og lod som jeg ikke hørte det. Men Miss Alice svarede og sagde:

„Det er en Forœring, som Miss Eleonora Clare tilbød mig, og som jeg afslog."

Miss Thoroton saae forbauset op og stirrede først paa os og dernæst paa Æsken.

„Det var en kostbar Forœring for Dig at kjøbe, Miss Eleonora," sagde hun; „men det viser en rigtig Taknemmelighedsfølelse. Du har givet Miss Alice meget Extraarbeide, dog har hun i saa Henseende ingen Fordring paa Dig."

„Jeg ønskede at betale hende for hendes Uleilighed," fremstammede jeg dumt.

„Det kan Du ikke gjøre," gjensvarede Miss Thoroton; „der er ikke Spørgsmaal om Betaling mellem Miss Alice og nogen af Eleverne; I ere Alle berettigede til hendes Tjeneste, og hun er berettiget til Eders Tak, men Intet videre. Dersom hun havde villet modtage Forœringen, der udentvivl er bleven tilbudt paa en passende Maade, kunde der Intet have været at indvende herimod; som Sagen nu staaer, maa jeg imidlertid bede Miss Smallwood at tage Vare paa den, indtil Du skal reise hjem, saa kan Du tage den i Din Kuffert. Du behøver ikke at græde, Miss Eleonora."

Ja, den Slutningspaamindelse var til mig! Jeg var begyndt at græde — at græde offentlig; alle Pigerne stirrede paa mig og hviskede, og selv Miss Alice begyndte at see ærgerlig ud. Det var netop paa Tiden at gaae ud at spadsere, og Alle begyndte at reise sig; omsider gik de undtagen Miss Alice og jeg, og der sad jeg ved min Pult og græd som et Barn — jeg kunde ikke standse, og af bare Skam skjulte jeg Ansigtet i mine Hænder; jeg kunde have stampet i Gulvet af Ærgrelse. Omtrent et Minut efter følte jeg Miss Alice lægge sin Haand paa min Hals, og hun sagde: „Vær ikke taabelig, Eleonora Clare; det er ikke, som om De elskede mig, og jeg havde afslaaet at modtage Deres Forœring — saa kunde De græde; men De veed, at De hader mig mere end nogen anden Pige i Skolen."

Jeg trak mig bort fra hende og sagde med stor Heftighed: „Ja det gjør jeg." Det gjorde mig meget ondt efterat have sagt det, thi al hendes Farve forlod hendes Kinder undtagen paa to Steder, hvor de glødede, og hendes Øine saae forunderlige ud, som om Taarerne havde glimtet i dem; men næste Øieblik lo hun paa sin gamle Viis og sagde, at hun havde vidst det hele Tiden, og at det var hende det Samme. „Det er mig det Samme," er bestandig paa hendes Læber.

Den 14de September.

Hvad vi have for bedrøvelige og ubehagelige Emner at skrive om! Vor Stiil for denne Uge er: „Hvilken af de fire Aarstider er den værdifuldeste for Mennesket." Halvdelen af Pigerne løbe frem og tilbage i den største Forvirring; af Bøger kunne de Intet laane, og Miss Alice er i et saadant Humør, at hun nægter at hjælpe. Ellers er det stadige Raab, naar vi ere i Forlegenhed: „O, Miss Alice, kom og giv mig en Idee!" og stundom skriver hun endog en halv Side for os.

Lige siden den Scene med Snæsken have hun og jeg neppe talt et Ord sammen. Jeg er baade ærgerlig og skamfuld, naar jeg tænker paa den, og nogle af Pigerne have endog yppet Trætte med mig derfor. De sige, at jeg fornærmede hende — det var ikke min Hensigt, og jeg troer heller ikke, at hun antager det. Ofte, siden jeg har begyndt at lægge Mærke til hende, indbilder jeg mig, at hun har hjertelige Følelser under sin Satire; men hun gjør sig megen Uleilighed for at skjule dem. Emily Clay har Intet imod hende; ja, hun paastaaer endog, at dersom hun ikke var bleven saa haardt behandlet som Barn og siden hun kom til Stockbridge, vilde hun have været kjærligere og mere trofast end Nogen af os. Miss Smallwood er afskyelig imod hende, og skjøndt hun slæber fra Morgen til Aften, skjænder Miss Thoroton dog daglig paa hende. Stundom er hun rigtignok mageløs uforskammet — ja, hun synes stedse at være rustet til at modsætte sig et Angreb, og hun kan sige de bittreste, meest nærgaaende Ting! Saa uhyre forskjellig fra Emily Clay — hun er sød.

Den 19de September.

Miss Alice er kommen ind i mit Værelse, og Emily Clay er bleven flyttet til et andet. Miss Thoroton siger, at hun ikke vil vide af, at vi stikke Hovederne sammen i Skolen, og Emily og jeg vare formeget sammen. Nu maa vi heller ikke gaae sammen paa Spadseretourene, men hver af os er kommen sammen med en Pige, som vi ikke bryde os om. See

dette mener jeg er nok til at gjøre os listige og hemmelighedsfulde. Hvorfor kan man ikke give os Lov til at vise vore naturlige Følelser? Jeg vil spadsere med Emily, og jeg vil ogsaa tale med hende, til Trods for alle Verdens Skolebestyrerinder. Miss Smallwood har ogsaa faaet Noget imod os, og naar vi ere sammen i Friqvarteret, sender hun altid En af os hen for at spille eller i et andet Øiemed. Miss Alice er ligesaa vred derover som vi; men derved er nu Intet at gjøre.

Veiret er utaaleligt hedt, og der har været meget Tordenveir paa den sidste Tid. Jeg holder ikke af Stockbridge overhovedet, ikke at tale om Skolen. Der er en stor, styg Mose udenfor vor Have; om Aftenen og om Morgenen staae de fugtige Dampe op; her er saa forskjelligt fra det kjære gamle Burnbank. Nogle af Pigerne ere ikke raske, og det er jeg ikke heller, skjøndt jeg aldeles ikke veed, hvad jeg feiler; jeg bliver træt af Ingenting og mit Hoved smerter ofte; men jeg har ikke Lyst til at klage.

Den 29de October.

O, hvad har dette været for en Tid! Og nu er jeg fuld af Smerter i alle mine Lemmer og saa dødelig mat! Jeg kan neppe slæbe den ene Fod efter den anden, og den mindste Støi faaer mig næsten til at skrige. I henved sex Uger har jeg havt Gigtfeber, og jeg har lidt overordentlig meget — det var som at blive radbrækket. Nu kan jeg sidde oppe i det lille Musikværelse, og Grandmama er her i Byen for at være mig nær. Man har pleiet mig godt og været meget kjærlig imod mig, Miss Thoroton, Miss Smallwood, Emily, Allesammen, men det var Miss Alice, som passede mig bedst. De to Piger, som sove i den anden Seng, bleve flyttede, og hun og jeg vare alene. Jeg veed ikke, hvor jeg kan have tænkt saa stygt om hende, som jeg har gjort lige fra jeg kom til Stockbridge, og til jeg begyndte at blive syg. Hun er saa taalmodig og god. En Nat, da jeg var sygest, græd jeg og bekjendte for hende og bad hende tilgive mig. Jeg var saa nedbøiet ved Erindringen om, hvorledes mine Følelser pleiede at være for hende, at jeg ikke kunde faae Fred, førend hun kyssede mig. Jeg vaagnede og fandt hende siddende paa Gulvet med Ansigtet hvilende paa Sengen; hun iagttog mig og klappede min Haand. Jeg vidste, at hun havde arbeidet til efter ti, og at hun skulde op igjen og læse Klokken fem, og det gjorde mig usigeligt ondt at see hende ode sine faa Timers Søvn med at pleie mig. Siden den Nat er jeg kommen under Veir med, hvorledes hun har det; hun kan aldrig mere blive kold eller frastødende imod mig; thi jeg maa elske hende, hvadenten hun vil have det eller ikke. Hun sagde ikke meget, men hun knælede ved Sengen med Ansigtet paa min Haand, og jeg følte, at den blev vaad af hendes Taarer. Omsider bad hun mig ikke at tale mere, hun kunde ikke taale det, og derpaa gik hun i sin egen Seng. Den Nat bleve vi Dus. I Førstningen troede jeg, hun vilde sove, men lidt efter lidt hørte jeg hende hulke. Jeg troede, at hendes Hulken vilde have qvalt hende; jeg har aldrig hørt Nogen græde saa bittert eller saa længe. Jeg satte mig overende i Sengen — røre mig kunde jeg ikke — og bønfaldt hende om at være rolig; men hun syntes at have mistet alt Herredømme over sig selv og kunde ikke standse. Jeg ønskede at slynge mine Arme om hende og trøste hende og sige, at der var En, der stedse, stedse vilde elske hende; men jeg kunde ligesaa godt have været bunden til Sengen, saa yderlig hjælpeløs var jeg af Smerte og Svaghed.

Omsider faldt hun i Søvn, og det gjorde jeg med; næste Morgen sagde hun meget roligt: „Eleonora Clare, Du maa ikke sige, hvad jeg har været for en Nar inat! Du seer, at jeg kan bære Skjænd og Had med Ligegyldighed, men saasnart jeg faaer et Glimt af Kjærlighed, bliver jeg bøiet — det er den Tryllestav, som viser, hvor Taarernes Væld ligger hos mig — brug den derfor ikke for snart igjen. Og dermed gik hun ind i Skoleværelserne.

Det forekommer mig, at jeg nu elsker hende høiere end noget andet Menneske paa den hele Jord; hun har en Slags Magt over mig, som jeg ikke vil indrømme, at Nogen endnu besidder; hvad hun end bad mig gjøre, var jeg istand til. Jeg holder af at vogte paa hendes Ansigt, naar hun sidder med sit Broderi ved Vinduet (hun har faaet fri i Skolen for nu og da at være hos mig); det forandres fra det livlige og satiriske Udtryk, der før mishagede mig, til et stille, tungsindigt Udtryk — hun har en høi Pande og mørke Øine, men hun seer syg og anstrængt ud; jeg troer, kort sagt, at hun har altfor meget at gjøre for sin Alder og Styrke. Hun udretter dobbelt saa meget som Miss Smallwood, foruden at hun lærer sine egne Lectier; hun siger, at hun aldrig sover mere end een Time ad Gangen, og at hun er kommen i denne Vane, da hun først kom til Stockbridge; hun frygtede nemlig for at ligge for længe og komme for seent op, saa at hun ikke kunde lære sine Lectier. Hun holder ikke af at tale om sig selv; stundom erfarer jeg dog lidt om hendes tidligere Historie. Hun har hverken Fader

eller Moder, Søster eller Broder, og hun er her for at blive opdraget til Lærerinde.

(Fortsættes.)

Reise-Scene i Australien.

(Slutning.)

Dette var tilvisse et Uheld og en betydelig Forsinkelse for os; men en Ulykke var det i alt Fald ikke, da ingen levende Skabning, end ikke den paatrængende Hund kom til Skade. Medens vi Alle toge fat, for med forenede Kræfter at hjælpe Skuden paa ret Kjøl, indtraf en anden Begivenhed af mere indgribende Natur for mig. Vore Dovendyr af Forspand bleve medeet kjendelig urolige og yttrede stor Tilbøielighed til at overtræde civiliserede Nationers Love om tilladelig Kjørsel. En af Driverne meente, at der var Spøgeri med i Spillet, han havde engang havt et lignende Tilfælde, da han kom forbi en Arekapalme, hvori der hang en Neger og dinglede. Den anden Driver, der forestillede Troppens Kjøresvend, yttrede den rimeligere Formodning, at der maatte være en eller anden rød Gjenstand i Nærheden, paa hvilken Bæsterne havde faaet Øie, deres Uro var ganske saaledes. Ogsaa Hunden begyndte at bjæffe op og tilkjendegav Fremmedes Nærmelse. Snart erfarede vi hvad der var i Farvandet; det var et for mig ikke ubehageligt, om end høist overraskende Møde.

Formedelst den svenske Selvklogskab, var vort Reiseselskab geraadet paa Vildspor ved at skyde Gjenvei efter mathematiske Regler. Denne Forsinkelse, i Forbindelse med vore Trækdyrs Langsomhed, havde bevirket, at et lettere Kjøretøi, trukket af en fyrig Traver, ad en mere banet Vei, uden Hexeri og Dampkraft, kunde indhente os midt i vort Havari. Det var ganske rigtig en rød Gjenstand, som havde bragt vore Snegle i et Slags Humeur, der lignede stille Raseri, og denne Gjenstand var hverken mere eller mindre end et skinnende rødt chinesisk Langshawl, hvormed en Dame viftede, — et Signal, der forøvrigt var temmelig overflødigt, da vort kæntrede Fartøi havde altfor fast Ankergrund, til at fjerne os fra den Vinkende. Damen var — Kamilla.

Da hun — for at blive i Sømandsproget — lagde bi, praiede hun mig strax, og jeg var selvfølgelig ikke seen med at nærme mig Kabrioletten. Hun bad mig med sin blide, overtalende Stemme saa indstændigt om at opgive mit Forsæt og vende tilbage med sig til Sidney, at jeg lod Miner være Miner, indsatte Civilingenieuren som Enehersker over alle Guldgravere, overlod disse med Fornøielse min Broderpart i Sigter, Spader, Hakker, samt det forhaabentlige Udbytte, og svang mig op til min letsindige Fætters elskelige Kone, ledsaget af Kammeraternes høilydte Lykønskninger til det ikke ubehagelige Bytte.

Med en kjendelig Glæde havde hun modtaget min Indvilligelse i at vende om og gjøre hende Følgeskab. Men Smilet forsvandt snart og en Sky af Kummer traadte i Stedet. Hun fortalte mig nu, at hun kun paa Skrømt havde modtaget Ekards Forslag om at søge Tilflugt hos en fremmed Dame af et temmelig tvetydigt Rygte. I Stilhed havde hun forberedt sig paa at følge ham i Vee og Vel, haabende, at han dog nok engang vilde komme til bedre Eftertanke. Hun havde samlet sine Sparepenge, havde solgt sine Smykker, og var saaledes kommen i Besiddelse af en lille Sum, med hvilken hun hiin Afskedsmorgen stod reisefærdig og ventede paa et afsides Sted sin Mands Komme. Men han udeblev. I en Spillehule havde han taget den aarle Morgenstund i Agt, og ikke blot bortspillet det Sidste han eiede, men ogsaa forsømt Tiden. Jonken kunde ikke vente, da Vinden var gunstig, men lettede. Lidt derefter kom han farende til Stedet, forstyrret og i vildeste Uorden. Stolende paa sin Svømmefærdighed og trodsende sin dalende Lykkestjerne, kastede han sig ubesindig i Søen, i Haab om at naae det krydsende Skib. Men svækket af Nattesvir, havde han ikke Kræfter til at kjæmpe mod Strømmen, og de træge Chinesere, forsaavidt de iagttoge hans Vaande, fandt det ikke nødvendigt at yde ham hurtig Bistand. Hun saae den Ulykkelige synke for sine Øine.

At denne sørgelige Meddelelse rystede mig dybt, er overflødigt at forsikkre. Jeg havde samlevet med Ekard i mange Aar, og det er nu min Mening, hvad maaskee ikke er den „spekulative Philosophies“, at et stakkels Menneske ikke kan være stort anderledes, end det har Naturel til, ihvorvel jeg stundom har seet aldrende halte Personer med langt større Lyst og Iver, end unge og friske Piger, stille sig til Dands. Jeg siger kun som saa: Den, der staaer, skal see vel til, han ikke falder, og Den, som er reen, kaste den første Steen! Naar man ikke kan taale Tobaksrøg, eller Arraksduft, eller Synet af Kløverknegt og Hjerterdame, da har man let ved at tale om Afholdenhed. Overhovedet byder Forsigtigheden os, naar Alt kom-

mer til Alt, hellere at holde os til Menneskene med alle deres smaa Lyder, som vi kjende, end til Englene med deres store Dyder, som vi ikke kjende. Derfor: Fred med Dig, Broder Ekard! Jeg tilgiver Dig af Hjerte, at Du vilde have mig under Knippelsbro, og at Du paa en Maade snød mig for Guldpennen med Diamantspids!

Efter saaledes at have givet mit fætterlige Hjerte Luft, vender jeg tilbage til Kamilla, der endvidere tilstod mig, at hun tidligere havde skrevet til den narrede Fader, tilstaaet Alt og erholdt hans Tilgivelse. Hun havde dog ikke berørt hendes Mands forandrede Opførsel imod hende. Men det „stille Hav" har ogsaa sladdervorne Bølger. Velvillige Reisende havde underrettet den Gamle baade om det Ene og om det Andet, og neppe havde han erfaret Forholdenes sande Natur, førend han gav en Skibsfører Ordre og Midler til at tage Datteren ombord, med eller uden den forlorne Svigersøn. Denne Mand var nu kommen, men ikke ankret paa vor Plads. Kamilla havde da, med den Qvinderne i Farens Stund egne Energi, opsøgt mig, for ved min Hjælp at faae Overreisen ordnet og — hvad hun helst saae — lade sig ledsage af mig over Havet.

Tilbagereisen til Fædrelandet var lige saa heldig, som i sin Tid Flugten til Australien havde været; ja for mit Vedkommende baade behageligere og forhaabningsfuldere, om jeg end ikke ret kunde forklare mig hvorfor. At hun blev modtaget med aabne Arme, er en Selvfølge; hvad mig angaaer, da turde jeg ikke strax vise mig for min gamle Velgjører, hvem jeg pr. Commission havde spillet det Puds, at sælge hans nye Møblement langt under Indkjøbsprisen. En af de første Handlinger, jeg foretog mig da jeg var havnet, det var at undersøge det lille gamle Schatol, hvilket jeg forresten forefandt i samme Stand, som det var hensat. Uden at beskadige det, blev hvert Rum og Aflukke paa det Nøiagtigste prøvet og efterseet, men der fandtes hverken dobbelte Rum, eller hemmelige Fjedre til at trykke paa, og saaledes blev jeg paa det Fuldstændigste skuffet i mit Haab om værdifulde Papirer — — dog nei, jeg fandt Noget, der vel ikke gjælder i Banken, eller hvorpaa Børsen noterer Cours, men som for mig var af uskatteerlig Værdi.

Det var nogle Brudstykker af en Dagbog eller saadant Noget, skrevne af Kamilla. Paa et Blad talte hun med megen Godhed om mig og mine gode Sider, paa et andet Dito skildredes jeg rigtignok som et altfor beskedent Fæ, der ikke kunde aabne Munden og gjøre den Tilstaaelse, hun gik og ventede paa, da hun nærede den Overbeviisning, at jeg vilde blive en god Ægtemand og at hun som min Livsledsagerinde vilde kunne berede mig et stille og lykkeligt Samliv. Paa et tredie Blad figurerede Ekard; hun fandt ham allerede dengang flygtig, men meente dog, støttende sig til en verdensklog Veninde Autoritet, at et kort, glimrende Liv nok kunde staae al pari med et langt og spidsborgerligt, hvisaarsag hun lod sig bestikke af den lette Elskværdighed, som Fætter Ekard unegtelig havde fremfor den fiirkantede Fætter Simon, hvis høieste Stræben gik ud paa at faae en god Bogholderplads og havde denne. Disse Oplysninger krænkede mig ingenlunde; jeg læste dem tvertimod med stor Fornøielse og indrømmede i mit stille Sind Sandheden af den udkastede Skildring. Kun begreb jeg nu ikke, hvorledes jeg hidtil kunde have været saa blind, at betragte den Følelse, jeg nærede for Kamilla, blot som en Broders eller Vens, da den dog uimodsigelig var en oprigtig Elskers. Det blev mig pludselig klart, her ved det gamle Schatol, at jeg altid havde elsket hende og elskede hende høit endnu som den unge Enke.

Jeg greb det første det bedste Paaskud til at besøge hendes Fader. Han modtog mig med Kulde, lod dog bringe en Flaske tarvelig Viin og stræbte at betvinge sin Heftighed. Kamilla var tilstede, og det forekom mig, at hun med større Uro og indre Sindsbevægelse, end jeg, imødesaae Udfaldet af denne Sammenkomst. Med afmaalte Ord talte vi om Dit og Dat; men da vi havde skjænket i Glassene og jeg stødte mit mod hans, kunde han ikke dye sig længere. Uveiret brød løs. Han satte Glasset fra sig og udbrød: „Alt kunde jeg maaskee tilgive; at Du, Simon, hvem jeg har havt saa god Tro til og udseet til min — ja det skal Du ikke engang vide! — at Du som en anden Judas turde forraade Din Velgjører og blive Hjælpershjælper i en saa nedrig Komplot, — at Du, som en forrykt Marskandiser kunde sælge splinternyt Bohave for en Slik, det skulde være tilgivet og glemt; men at Du kunde bringe det over dit Hjerte, at lade det ærværdige Familiestykke, mit kjære gamle Schatol komme i Kludehandleres Hænder og blive hugget op til Pindebrænde, det var en Hallunkstreg, som jeg aldrig, aldrig tilgiver Dig!"

Kamilla tilkastede ham et bønligt Blik og sendte mig et andet, der paa engang skulde trøste mig og anmode mig om ikke at svare den gamle hidsige Mand altfor haardt. Hun kunde i sidste Henseende være uden Frygt. Med behørig Anger og Ruelse, og med nedslagne Øine havde

jeg hørt paa den forskyldte Straffeprædiken; men da Banlysningen udslyngedes over min bøiede Pande, hævede jeg frimodig Blikket og sagde med sømmelig Værdighed: „Hvad jeg gjorde af Venskab for Ekard, og af Godhed for Deres Datter, var vistnok mindre rigtigt, og jeg skal ikke prøve paa at forsvare mig ligeoverfor en medrette fortørnet Velgjører; men er der ikke Andet i Veien, for at erholde Deres Tilgivelse, end det nævnte Møbel, da lad mig sige Dem, at det ikke er blevet falbudt eller solgt, og at det i god Behold staaer hjemme paa mit Værelse."

„Du lyver vel? Det er nok en ny Udflugt?" udbrød han med en Blanding af glad Overraskelse og Tvivl.

„Nei, nei, jeg lyver ikke for Kamillas Fader!" sagde jeg. „Her seer De Deres Linier" — jeg aabnede min Brevtaske, hvori jeg stadig havde baaret hans Afskedshilsen — „de rørte mig formeget til at jeg ikke skulde have gjort langt Mere, end dengang behøvedes, for at redde en Dem kjær Familieerindring. Schatollet selv kan De strax tage i Øiesyn og gjøre Brug af det, den Time, De ønsker."

„Johan!" raabte han, kaldende paa Karlen. „Smid den sure Viin ud, og hent os en Flaske af den, Du veed nok!" — Han rakte mig sin skjælvende Haand, og jeg blev i samme Øieblik viet til Kamilla med venstre Haand; hvilken Haandevending dog, for en borgerlig Ordens Skyld, snarest muligt med nogen mere Ceremoni blev gjentaget med den lovlige høire.

Nu har jeg naaet mit Ønskes Maal: jeg har ved min kjære Svigerfaders Indflydelse, maaskee mere end formedelst egne Fortjenester, erholdt en god og indbringende Post som Bogholder. Disse Erindringer nedskriver jeg ved det mig saa heldbringende gamle Schatol. Kamilla bemærker kritisk ved at gjennemlæse det Nedskrevne, at Eventyret i Australien hverken er glimrende eller gyseligt. Dertil svarer jeg, at Grunden maaskee kan søges deri, at jeg ikke skriver med en Pen af Guld med Diamantspids.

Blandinger.

I et Museum i England vilde et ungt Menneske, der var ansat i en underordnet Post ved Anstalten, gjøre sig vigtig, og forklarede en Dame, idet han viste hende et gammelt rustent Sværd, at det var med dette, Bileam vilde dræbe sit Æsel. — Damen, som var bibellæst, bemærkede, at Bileam dog nok ikke havde havt noget Sværd, men blot ønsket sig et saadant. — „Ganske rigtig," indrømmede Fyren, „og dette her er netop det Sværd, han ønskede sig."

Gaade.

Hvordan Du mig dreier, hvordan Du mig vender,
Jeg er en Bygning, som Vinden let ender.

Hvordan Du mig dreier, hvordan Du mig vender,
Jeg Nytte kan stifte ved flittige Hænder.

Hvordan Du mig dreier, hvordan Du mig vender,
Jeg kjeder blandt Venner og kjeder blandt Fjender.

Opløsning af Gaaden i Nr. 2:

Rimelighed. Rime (Emir), Lighed.

Opløst af „en rask Gut", „gl. Nr. 19", „en gammel Herbergfader", „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, „Uldhatten" og „den stribede Vest" i Nykjøbing paa Falster.

Gaaden i Nr. 1 er endvidere opløst af Niels Christian Madsen i Vellinge, M. Lap, Marie Nielsen i Roeskilde, og Hans Hansen Norr fra Kegenæs pr. Sønderborg.

☞ **Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar 1865 erholde gratis det Udkomne af „I Jylland", 14 Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 22de Januar. № 4.

Eleonora Clare's Dagbog for ti Aar.

(Fortsættelse.)

Den 12te November.

O, jeg troer, at Miß Smallwood er den simpleste Qvinde! Imorges skjændte hun paa mig for min vanvittige Kjærlighed, som hun kaldte det, til Miß Alice. Hun sagde, at naar vi forlade Skolen, blive vore selskabelige Stillinger aldeles forskjellige, og at det vilde være mig ubehageligt at have hende til min intime Veninde. Jeg kan ikke udtrykke den Afsky og Harme, jeg følte. Jeg sagde noget Uartigt, og det ærgrede mig; thi derved fik Miß Smallwood Anledning til at udpege, som hun sagde, Følgerne af min Omgang med Alice. Dadle Alice! — det ærgrede mig mere end Noget, og jeg sagde Miß Smallwood, at hun aldeles ikke var istand til at opfatte min kjæreste Venindes skjønne Natur, til hvem jeg var ligesaa bunden ved Taknemmelighed som ved Kjærlighed. Miß Smallwood blev meget rød i Hovedet, og truede mig med at fortælle Alt til Miß Thoroton! om hun gjorde det eller ei, hverken veed jeg eller bryder mig om, men —

* * *

Paa dette Sted staaer der i Dagbogen en halv Side aaben, og der er ikke atter begyndt at skrive, førend to Aar efter, da Eleonora Clare forlod Skolen: hun forklarer da den pludselige Standsning.

Meadowlands, den 19de Juni 1845.

O, hvor levende gjenkalder ikke Synet af min gamle Bog — den slette Skrift, den overstregede Linie og den Mængde Klatter — de forrige Skoledage i min Erindring! Miß Thoroton gav mig den igaar, da jeg pakkede mit Tøi sammen for at forlade Stockbridge; hun gjorde ingen Bemærkninger om det frygtelige Dieblik, da hun slog ned i mig, netop som jeg var ifærd med at skrive det, jeg blev afbrudt midt i; hun lagde den ikkun ned og sagde: „Dette er Din Eiendom, Eleonora Clare," og spadserede bort med den største Værdighed.

Jeg har læst et Par Sider — jeg gad vide, hvad der er bleven af Alice, og hvor hun er nu — hun lovede at tilskrive mig, naar hun var kommen til Ro, og dog har hun aldrig gjort det.

Emily Clay og jeg ere sammen paa Meadowlands, hvor hendes Fader boer; det er et smukt Sted, men ikke saa smukt som Burnbank. Grandmama gav mig Tilladelse til at aflægge et Besøg her paa fjorten Dage, inden jeg tog til hende, og saa formoder jeg, vi skulle flytte til Ferndell. Da jeg forrige Sommer var paa Meadowlands, var Herbert Clay hjemme, men nu er han ude paa en af sine Reiser og kommer formodentlig ikke hjem førend Mandag. Der er noget kjedeligt paa Meadowlands, uagtet Emily gjør, hvad der staaer i hendes Magt, for at gjøre mig Opholdet saa behageligt som muligt. Mrs. Clay er den besynderligste Kone — hvis hun ikke var Emilys Moder troer jeg, at jeg vilde sige den ubehageligste, meest trættende og tyranniske Kone, som jeg nogensinde har seet; hun har bestemte Regler for, hvorledes hun behandler sin Mand, sine Tjenestefolk, Børn og Gjæster, og alle ere de lige faste og lige haarde. Hvorledes andre Folk udholde at være under hendes Aag, veed jeg ikke; for mig

er det ligefrem utaaleligt, — og den Orden, der herskede paa Stockbridge var som et Paradiis mod Strengheden her. Emily finder sig deri med en Engels Taalmodighed, men jeg føler mig ofte fristet til at gjøre Oprør; jeg vilde ogsaa gjøre det, naar jeg ikke derved bedrøvede Emily.

Den Selskabsdame, der er kommen for at være her en fjorten Dages Tid, er ikke saa samvittighedsfuld. Hun siger lige op i Mrs. Clays Øine: „Jeg holder ikke af Sytøiet; Broderiet afskyer jeg, og Stopningen kan jeg ikke fordrage," og Fruen svarer med et koldt Smil: „Dovenskab, Frøken, og intet Andet." Men Frøkenen folder Hænderne sammen, gaber midt under Arbeidet og udbryder pludselig i en eller anden Bemærkning om det smukke Veir og det Fornuftige i at gjøre sig Bevægelse istedetfor at sidde og sye som Modehandlerinder i „det utaalelige Paaklædningsværelse" — et velmeubleret Værelse ved Siden af Mrs. Clays Soveværelse, hvor vi sidde og kjede os og Fruen gjør Alt undtagen at spise, uagtet hun har tre andre Opholdsværelser.

Jeg vilde ønske, at Emily var taget med mig til Burnbank, istedetfor at jeg er kommen til Meadowlands, medens Herbert er borte.

Den 20de Juni.

Herbert kommer hjem imorgen istedetfor paa Mandag. Det glæder mig; thi nu kunne vi da være rolige for at komme ud at kjøre — maaskee til Carlton Lakes — det var en prægtig Tour vi havde forrige Aar til Carlton, medens Brookes boede der. Jeg havde Lyst til at komme dertil igjen. Jeg har ikke havt nogen Anelse om, hvad Mrs. Clay hentydede til hele Formiddagen, medens vi vare i „Skjærsilden"; stundom indbildte jeg mig, at hun var spydig mod mig, men saa meente jeg atter, at jeg maatte have taget feil. Hun talte meget bittert om falske og intriguante Piger og sagde engang uden videre Anledning med meget Eftertryk:

„Naar Herbert faaer isinde at gifte sig, maa det være med en rig Pige; hans Fader kan Intet give ham nu."

Emily loe og spurgte, om Nogen havde friet til hendes Broder, siden hun satte Betingelser. Mrs. Clay rødmede og svarede:

„Det er bedst, at man siger Sligt iforveien; unge Piger ere tilbøielige til at bedrage sig med Hensyn til den virkelige Stilling af unge Mænd, som de see i et velhavende Hjem."

Frøkenen var meget opbragt, og hun har senere til mig harmfuldt tilbageviist den Mistanke, at hun, Aimée Louise de Chalfont, skulde have isinde at lægge an paa at faae Sønnen af en „lumpen Fabrikant". Jeg stillede hende tilfreds ved at sige, at Talen ligesaa godt kunde have været henvendt til mig.

Jeg er saa glad, jeg aldrig paa Stockbridge lod Nogen ane, at Ferndell tilhørte mig — Miss Thoroton og alle de Andre troe, det tilhører Bedstemoder. Frøkenen antog imidlertid, at Fornærmelsen særlig var henvendt til hende; hun vilde øieblikkelig pakke sit Tøi sammen og tage bort, men jeg overtalte hende til at blive. Hun gik ogsaa ind derpaa, idet hun truede med at vise den Herre alt Andet end et blidt Ansigt! Det vil ikke vare længe, inden Herbert formilder det, hvis han er, som han pleier at være, og Frøkenens Vrede raser aldrig længere end tre Minuter ad Gangen — der er følgelig aldeles ikke Grund til at frygte en Trætte.

Den 21de Juni.

Af alle modbydelige Steder er det Paaklædningsværelse det modbydeligste! Der have vi siddet og slidt den hele tidlige Morgenstund og nu, Klokken ti, er det overtrukket og truer med Regn. Vi kunde saa prægtigt have taget til Carlton, hvis Mrs. Clay vilde have tilladt os det. Herbert kom Klokken halv ti og sagde, han var fri paa Comptoiret og vilde kjøre os, hvorhen vi vilde. Frøkenen skreg høit af Glæde, og jeg begyndte allerede at lægge mit Arbeide sammen, da Mrs. Clay bad os være rolige, hun kunde ikke undvære os førend om Eftermiddagen; hun maatte virkelig modsætte sig den Slags Galskaber.

Hvorledes den stakkels Emily skal kunne udholde at leve paa denne frygtelige Maade er mere, end jeg veed; hun vil blive saa tam som en Muus, hun er allerede altfor bøielig og eftergivende. Mrs. Clay tyranniserer blot af Lyst til Magt. Da hun havde negtet os at have denne lille Adspredelse, befalede hun Herbert at gaae; men han svarede, at han havde ingen Verdens Ting at bestille, han havde overgivet sit Arbeide for den Dag til sin Fader og vilde nu vente, til vi vare færdige. Og han stillede sig hen, lænede sig op mod Døren og saae ærgerlig og misfornøiet ud, indtil hans Moder fandt paa at sende ham ud i Byen for at kjøbe noget Uldgarn, for at hun kunde brodere sin røde Papegøie med.

Mrs. Clay behandler sin Søn, som om han var en Skoledreng, uagtet han næsten er myndig. Det er mærkeligt, at han finder sig deri. Jeg gjorde det ikke. Men Vanen har saa meget at sige. Mrs. Clay er ikke ligefrem

ukjærlig; men hun er som Flintesteen, og hendes Sind seigt som Læder; hun synes ikke at have Følelse i nogen Retning; om jeg saa prøvede derpaa i Aarhundreder kom jeg aldrig til at lide hende, og jeg troer heller ikke, hun kunde holde af mig. Jeg veed ikke hvorfor, men hun synes ligefrem at have fattet Uvillie til mig. Hun viser det bestandig.

Den 22de Juni.

Igaar Aftes gik vi en Spadseretour langs med Floden — Herbert og jeg, Emily og Frøkenen. Det var næsten Tusmørke, og jeg troer aldrig, at jeg kan glemme den uhyggelige, vilde Scene. Skjøndt Vandet tidlig paa Foraaret strømmer til, er Flodens Seng paa denne Aarstid næsten tør; de hvide Stene skinnede spøgelseagtigt mod den mørke Skovgrund bagved, og der var en sørgmodig Klagen i Vinden, hvis Mage jeg aldrig før har hørt. Dernæst syntes Kildernes rislende Løb imellem Klippestykkerne, Møllestrømmens svage Brusen og Bladenes Raslen at forøge Tausheden; ogsaa Skyerne saae forunderlige ud, og da Vinden feiede hen langs Floden bragte den os en saltagtig Lugt fra Havet. Jeg ventede næsten at finde Tang paa Stenene og see Conchylier ligge omkring.

Herbert og jeg sadde paa Bredden, medens Emily og Frøkenen gik videre hen imod en Skov, og han begyndte at tale om sine Skoledage; jeg troer ikke, han føler sig lykkelig hjemme, og det kunde da ei heller Nogen, der var bundet, som han og Emily ere det. Jeg troer ikke, Mr. Clay lægger Mærke til, i hvor stor en Tvang hans Børn leve, thi i saa Fald vilde han dog sikkerlig forandre det; men han betragter aabenbart sin Kone som den bedste og flinkeste Kone — udentvivl en ganske rigtig ægteskabelig Følelse, men ærgerlig, naar den gjør ham blind for hans faderlig Pligter.

Jeg gad vide, hvad Følgen vilde blive af lidt stadig, passiv Modstand eller et ligefremt Oprør — det vilde formodenlig blive gavnligt. Det ærgrer mig, reent ud sagt, i allerhøieste Grad at see Mrs. Clays rolige, veltilfredse Ansigt, medens hun modsiger os Alle og regjerer os Alle og driller os, saa det netop naaer til Grændsen af det menneskelige Taalmod. Hendes Øine ere store og fremstaaende, hendes Træk flade, hun har tynde Læber, og der falder Perler af moralske Sententser fra dem; hun aabner og lukker igjen Munden som om den var en Staalhængelaas paa en Pung. Det var visselig et uforklarligt Puds af Naturen at give hende to saa smukke Børn som Herbert og Emily. Emily er meget, meget smuk, og Herbert har et ædelt Ansigt; Frøkenen kalder ham den unge Apollo, og han har unegtelig ogsaa en vis Adkomst til Sammenligningen, men jeg vilde snarere kalde ham Phaeton, for der er en stor Deel Dumdristighed ved ham, og naar han først har affastet sin Moders Aag, gjør han nok nogle Dumheder for at prøve sin Styrke. Emily er lidt bange for ham; men det vilde jeg aldrig være, for baade hans Hjerte og hans Principer ere gode, og han vilde aldrig fare meget vild.

Den 23de Juni.

Denne lille Bog er min Sikkerhedsventil; var det ikke for den, maatte jeg paa en eller anden Maade skaffe mig Luft under de utaalelige Ophold i Paaklædningsværelset. Imorges har jeg prikket mig i min Finger, saa Huden er som paa et Rivejern, ved at sye grove Børneklæder i et veldædigt Øiemed. Jeg vil haabe, at fattige Folks Børn komme til Verden med en seigere Hud end rige Folks, ellers ville de Stakler blive ynkeligt revne af den stive Skjorte. Frøkenen spurgte, om de vare til en Unge af et Næsehorn, men Fruen svarede, at „Afkommet af Arbeidsfolk maatte ikke opdrages til Overdaadighed." Herbert kom til, medens vi vare ved at sye paa de Sækkelærreds-Klæder, og han gav ogsaa sin Mening tilkjende, hvorover hans Moder blev vred og forbød ham at komme mere ind i Paaklædningsværelset. Da han gik bort, saae han ud, som om en Oprørsaand begyndte at gjære i hans Bryst. Jeg er ondskabsfuld nok til at ønske, at den maa bryde ud, og hvad Frøkenen angaaer, da opmuntrer hun ham baade ved Ord og Handlinger til at trodse sin Tyran.

Den 29de Juni.

Jeg maa see at finde et lille Afløb for den urolige Gæring i mig ved at skrive lidt i min Dagbog om, hvorledes Tiden gaaer her. Det synes, som om Mrs. Clay har anstrengt hver Evne for netop nu at finde paa alt Muligt, som kan tirre og opbringe hendes Børn. Af hvad Grund aner Ingen — jeg formoder, det skeer af en naturlig Tilbøielighed dertil. Idag maatte vi opgive at gjøre en smuk Tour til Ruinerne af Springfield Kloster. Jeg har aldrig seet dem, og vilde uhyre gjerne derhen; men Mrs. Clay var sikker paa, hendes Mand havde sagt, at han skulde bruge Hesten om Eftermiddagen, og saa viser det sig dog, at han ikke har talt et Ord derom. Jeg havde ikke tidligere troet, at hun vilde lave en Historie for at naae sit Maal. Saadanne elendige Midler hun bruger for at drille saa den Ene og saa den Anden! I Middags vilde hun ikke give andet Syltetøi

end Blommer — som Ingen undtagen hun selv holder af — til Maden, uagtet der stod flere andre Slags paa et Sidebord. Herbert vovede at gjøre en Indvending, men hans Moder svarede ikkun, at hun vilde gjerne have Blommerne opspiste. Frøkenen trak da paa Skuldrene, saae ondskabsfuld ud, tog saa Halvdelen af Blommerne over paa sin Tallerken og spiste dem tilsyneladende med største Velbehag.

Mrs. Clays Ansigt var et Billede paa Fortvivlelse, og da hun saae Frøkenen ifærd med at tage Syltetøi nok en Gang, sagde hun til hende, at hun ganske sikkert vilde blive syg deraf; men Frøkenen smilede venligt, svarede at hun aldrig feilede Noget og holdt ikke op, førend hun havde spiist alle Blommerne.

Den behageligste Tid her er om Aftenen. Da er Mr. Clay hjemme, og han holder af at være alene med sin Kone, som maa læse Aviserne høit for ham. Vi Fire kunne da flygte bort, og enten spadsere vi langs Floden eller tvers over Markerne mod Springfield. Stundom møde vi Mr. Hugh Cameron, Landsbypræsten, og han og Emily faae sig en Passiar. Jeg troer at have opdaget en lille Hemmelighed dem angaaende; jeg er vis paa, at han holder uhyre meget af hende, hvad hun saa end gjør af ham, skjøndt jeg er tilbøielig til at troe, at hun gjengjælder hans Kjærlighed, thi hun undgaaer stedse at tale om ham. De vide Intet derom paa Meadowlands, for han modtages meget høfligt der; Mrs. Clay holder imidlertid for meget af Penge til at lade Emily ægte en fattig Mand, og han har kun 100 Pund Sterling om Aaret. Hver Dag venter jeg, at Emily skal komme og sige mig Noget derom. Iaften lod Frøkenen dem være alene en Stund, og da vi Alle kom hjem, løb Emily op paa sit Værelse uden at sige et Ord og kom ikke ned igjen til Thee. Jeg er sikker paa, at der hændtes Noget paa Spadseretouren! Jeg havde Lyst til — —

Den 25de Juni.

Jeg blev afbrudt igaar Aftes derved, at Emily kom for at fortælle mig det Hele. Mr. Hugh Cameron friede til hende, og hun gav ham sit Ja. Han skal tale med hendes Fader idag. Stakkels Emily var meget bleg og urolig, men ogsaa meget lykkelig. Vi kunne ikke tænke os, hvad hendes Moder vil sige, men vi frygte det Værste. Jeg troer, at Mr. Clay vilde give sit Samtykke, hvis han blev overladt til sig selv, thi han holder af Hugh Cameron. Emily kunde blive saa god, stille og smuk en Præstekone.

(Fortsættes.)

Indianere ved Floden Apurimac.

Amazonen, Sydamerikas største og Verdens næststørste Flod, hvis mægtige Vande strømme igjennem en Længde af over 1000 danske Miil ud i Atlanterhavet og det i saadanne Masser, at det salte Vand flere Mile fra Kysten bliver fersk, optager i sit Løb mange Bifloder, hvoraf adskillige endnu kun ere lidet bekjendte. Ved denne Flod og ved dens Bifloder leve forskjellige Indianerstammer, til hvilke Civilisationen enten endnu aldeles ikke eller kun i ringe Grad er trængt. De leve meget nær paa samme Viis som for Aartusinder siden; med deres faa og simple Redskaber bygge de Boliger af Træstammer og Palmeblade, fiske og drive Jagt og forfærdige deres Klædningsstykker, og det er omtrent Alt, hvad de behøve. Det varme Klima stiller ikke store Fordringer til deres Huusindustri; thi de behøve saa lidt Bedækning, at man ofte træffer Stammer, der med Undtagelse af en Strimmel Tøi om Livet aldeles Intet have paa. Og Landets Frugtbarhed i Forbindelse med Flodens Rigdom gjør dem det i høieste Grad let at opholde Livet. Skovene ere fulde af Frugter, som de kun behøve at plukke; med deres Buer og Pile kunne de stedse skaffe sig Fugle eller andre Dyr, og i Floden er der nok af Fisk, som de enten fange med Net, med Kroge, ligesom vi gjøre det, eller skyde med Pile. Rigtignok er der ogsaa Ulemper ved Livet i de Egne; foruden en Mængde giftige Kryb som Slanger og et Slags Edderkopper, der have et meget farligt og smerteligt Bid, er der adskillige vilde Dyr, især Tigre, der om Natten ikke ere at spøge med, og i Floden og paa dens Bredder lurer Alligatorer; ubevæbnede kan man aldrig vove sig ind i Skovene, men, hvor der saaledes for Europæere er farligt, er det ikke i samme Grad for Indianerne, som, vante til at bevæge sig der, ogsaa lettere kunne undgaae Farerne. Paa vedføiede Billede vil man see en Indianerstamme, ved Navn Chuntaquiros, som boer ved en af de omtalte Bifloder, nemlig Apurimac. Vi see dem i deres daglige Gjerning. I Midten af deres lille Leir er en af Mændene, der er kjendelig ved Dragten, ifærd med at stege en Malle, en i Floden almindelig Fisk, ved at stikke en Pind igjennem den. Tilvenstre ere de ifærd med at tilvirke de af Qvinderne brugte Skjørter — disses eneste Klædningsstykker —, medens de tilhøire deels see paa Tilberedelserne deels lege med de tamme Dyr, der altid i Mængde findes i Indianerbyer. Man seer saaledes stedse Aber,

Indianere ved Floden Apurimac.

Papegøier af forskjellig Slags, stundom en Tigerkat og mange Hunde, som udmærke sig derved, at de ikke gjøe. Flodskildpadder, hvoraf en findes paa Billedet, forekomme hyppig og bruges til Føde; de ere ikke ganske som Havskildpadderne, navnlig kan een Art, der lever i Dyndet, bevæge sig meget hurtigt paa Jorden. Vil man fange dem, vender man dem om paa Ryggen, og da ere de magtesløse.

Joseph Fabers, Kempelens m. Fl.'s Talemaskine (Anthropophonium).

K. k. Hofraad Wolfgang v. Kempelen, født 1734 i Presburg, død 1804 i Wien, er den bekjendte Opfinder af en Schakmaskine, der i sin Tid gjorde saa stor Opsigt allevegne i hele Europa og første Gang vistes for Maria Theresia 1769. Skjøndt dette mechaniske Kunstværk er beskrevet af Mesterens Ven, Friherre v. Racknitz, i et med 7 Kobbertavler ledsaget eget Skrift, for ikke at tale om mange andre oplysende Skrifter og Forklaringer med Afbildninger, og skjøndt det i 1812 endnu existerede i Mailand, i 1819 i London og i 1822 i Paris, er dog den egentlige Hemmelighed med den mechaniske Schakspiller endnu den Dag i Dag ikke fyldestgjørende oplyst. Formodentlig have de forskjellige Eiere af Værket saa godt bevaret Maskineriets sande Beskaffenhed af Hensyn til den Fordeel, Fremviisningen yder og som betydelig vilde formindskes naar man vidste, „hvorledes det gik til."

Samme Kempelen opfandt ogsaa i Aaret 1778 en Sprog- eller Talemaskine, der fuldkomment og klart kunde eftersige flere hundrede Ord, ikke blot lette, som: Papa, Mama, men ogsaa svære og lange, f. Ex. Anastasius, Constantinopolis, Monomotapa, Missisippi o. s. v. Uheldigt var det vistnok, at Kempelen, skjøndt meget sprogkyndig, troede at maatte indrette sin Maskine med stadigt Hensyn til Datidens Hof- og Modesprog: det Franske; thi havde han blot holdt sig til det ham bedst bekjendte Ungarske, da vilde maaskee Udtalen være bleven renere. Naar saaledes Maskinen skulde sige en lille Sætning, f. Ex.: „Jeg elsker Dig, min kjære Moder," blev den udtalt paa Fransk med en spæd, pjattende Barnestemme, der vakte Latter og forjagede den Alvor, hormed man vist ellers vilde have beundret hans sindrige Opfindelse. Forøvrigt har han udgivet et ret fortjenstligt og interessant Skrift: „Det menneskelige Sprogs Mechanisme" (Wien 1791) med 27 Kobbertavler, hvori de fleste Sprogs Eiendommeligheder ere gjennemgaaede, og de Redskaber eller Organer, der benyttes til Talen, ere beskrevne og afbildede. Til dette Værk har han knyttet en fuldstændig Beskrivelse over sin Talemaskine, saa nøiagtig, at enhver nogenlunde øvet Mechanikus efter denne Anviisning maatte kunne forfærdige en lignende, hvis det forresten kunde lønne Umagen hertillands. Man seer dog heraf, hvilket grundigt Forstudium Kempelen har gjort, hvormange Hindringer han har havt at overvinde, og hvor vanskeligt det overhovedet maa have været at finde Materialer og Sammensætninger, der nogenlunde svare til de menneskelige Sprogorganers Indretning, for at kunne efterligne Klangfarven, — Noget, som man nu, da man veed det, synes saare let og naturligt.

Da vi her ikke kunne indlade os paa nogen vidtløftig Beskrivelse, der desuden vilde kræve mangfoldige Tegninger, maae vi nøies med at gjøre vore Læsere opmærksom paa, at de almindelige Børnetrompeter allerede give en hæs, qvækkende Lyd, ikke ulig et spædt Barneskrig. Frembringer man Lyden ved Hjælp af en Kjøkkenpuster, istedetfor ved at bruge Munden og Lungerne, kan man betydelig forandre og modulere Tonen; ligeledes have nogle Orgelpiber en fjern Lighed med den menneskelige Stemme. Paa disse Erfaringer, hvorfra Kempelen tildeels er gaaet ud, kan bygges videre. Bemeldte hans Skrift omtales hyppigen i H. C. Ørsteds mechaniske Lærebøger, men sees sjelden i vor antiqvariske Boghandel. Henimod Slutningen af forrige Aarhundrede udsatte Videnskabernes Akademi i St. Petersborg som Priisopgave: at udforske Vocallydenes a e i o u's Natur og at forfærdige en Maskine, som kunstig efterlignede Vocalerne. Vor Professor i Experimental-Physiken, C. G. Kratzenstein, bekjendt af sine populaire Forelæsninger, sit halvtydske Sprog og sine dengang saa interessante Experimenter, vandt Prisen. Det lykkedes ham virkelig, ved at give smaa Orgelpiber en til vore Taleredskaber svarende Form af Mundstykket, at frembringe bestemt og tydeligt samtlige nævnte Vocaler. I Marbachs phys. Lexikon (1834), 1ste Deel, Tab. II., ere de fem Mundstykker afbildede.

Den nyere Tids Fremskridt og Opdagelser i Akustik og Mechanik have fremkaldt gjentagne Forsøg i omhandlede Retning. Saaledes f. Ex. af Willis i Cambridge; Mechanikus Posch i Berlin 1828, o. fl. A. Endelig har Joseph Faber, efter 15 Aars Prøven og Grandsken,

paa Kempelens Grundlag og efter andre Erfaringer, udført en Talemaskine, der overrasker ved sin simple, men hensigtsmæssige Konstruktion. Den i Maskinen talende Mund har i det Indre nøiagtig den menneskelige Munds Dimensioner og lader sig ved Værkets Mekanisme bringe i alle Stillinger og Bevægelser, som udkræves af de naturlige Taleredskaber, for at frembringe artikulerede Lyde. Har en fuldkommen Efterligning ikke været mulig, saa er Hensigten dog opnaaet ved et eller andet heldigt valgt Surrogat. En Blæsebælg træder istedetfor Lungerne og fører Luften gjennem et Gummirør ind i det kunstige Strubehoved. Her bliver ved elastiske Svingninger af tynde Lameller Lyden frembragt omtrent paa samme Maade som i Naturen ved Stemmeridsen o. s. v. Den svingende og derved tonende Luft strømmer i Mundhulningen, der har en efterlignet Tunge, Læber, Gane o. s. v., indesluttet af en fast Over- og en bevægelig Underkjæbe, og er beklædt med Gummi elasticum. Næsekanalen er, ligesom Luftrøret, erstattet af et Gummirør, forsynet med Ventiler, saa at Enhver, ved at aabne eller tillukke, kan overbevise sig om, hvilken Indflydelse dette Organ har paa Udtalen af visse Bogstaver, f. Ex. m. og n.

Sexten Taster indlede den til Grundlydens Frembringelse fornødne Bevægelse. Ved de fleste Bogstaver maae flere af disse anslaaes samtidig (ligesom naar en Akkord skal gribes paa Claveret). En hurtig Sammensløifen af Grundlydene, der ikke altid stemme overeens med de skrevne Bogstaver, frembringer Stavelser og Ord. De forskjellige Bevægelser, Tilslutning af Næsekanalen, Forkortningen og Forlængelsen af de i Strubehovedet svingende Lameller o. desl., bevirkes ved særlige Mechanismer.

Foruden sædvanlig Tale, er derved ogsaa Sang, Hvisken o. s. v. bleven mulig. Hver enkelt Lyd kan gjengives naturtro.

Tydeligheden af Talen er betinget af den Færdighed, hvormed Mechanismen sættes i Virksomhed. Enkelte Ord og korte Talemaader, hvilke Opfinderen har indøvet sig, lykkes med beundringsværdig Nøiagtighed; andre derimod blive først tydelige efter gjentagne Forsøg.

Ihvorvel det ikke kan negtes, at f. Ex. en „Symaskine" er en for vor Tid langt nyttigere Opfindelse, er dog Konstructionen af en Talemaskine ikke ganske „blot til Lyst" eller kan kaldes etørkesløst Arbeide. Bemeldte „Anthropophonium", saaledes kalder Opfinderen sit Værk, og saaledes er det ogsaa benævnt i Dahls Fremmedordbog, er skikket til at besvare mange Spørgsmaal om Sprogorganernes Functioner, der ere af Vigtighed for Sprogforskere og Physikere. Til Fastholdelsen af Udtalen vil der vanskelig findes mere passende Middel end denne Talemaskine, der saaledes kan have en uberegnelig Nytte i Henseende til Stammendes, Læspendes og andre Sværttalendes Helbredelse.

Regimentets Hund.

I hollandske Blade berettes om en Hund — alle Regimentshundes Nestor —, at den havde ledsaget den 5te Infanteridivision, der 1850 laa i Garnison i Mastricht, paa alle Marcher og Evolutioner. Den havde gjort denne Divisions tidages Felttog med, og ved Antwerpens Beleiring mistet en Pote ved en Granat. Vendt tilbage til Mastricht, levede den de sidste 20 Aar af sit Liv der som Invalid og døde i sit 24de Aar. Den blev høitidelig begravet paa Volden, efterat have ligget paa en Paradeseng. Sex Mand bare den i en med hvidt Papir smykket Kiste til Graven. Der blev til dens Ære istemmet en Sørgesang og løst en Salve. Alle Garnisonshundene maatte anlægge Sorg, ved at bære sorte Halsbind med hvide Rosetter. Den næstældste Hund, der ledsagede Sørgetoget, var allerede saa svag paa Synet, at Soldaterne af det 7de Regiment, hvortil den hørte, havde paasat den Briller, ved hvis Hjælp den gravitetisk skred frem og tilbage i Kasernegaarden.

De berømteste historiske Træer paa Jorden.

For det bekjendte Humboldts Træ i Venezuela og det i den seneste Tid af Wallis (en Reisende) opdagede Træ i Brasilien, er man nærved at lade gaae af Minde følgende berømte Træer, der engang have havt historisk Navnkundighed. Det ruminalske Figentræ, under hvilket Roms Stiftere, Tvillingparret Romulus og Remus, bleve opammede af en Ulvinde. Platanen i Lydien, der, for sit uhyre Omfangs Skyld, blev smykket med en Guldkjæde af Xerxes paa hans Tog til Grækenland. — Ahorntræet i Lycien, 81 Fod i Omkreds. I Hulningen af dette Træ holdt Romeren Licinius Mucianus Taffel med

18 Følgesvende. — Caligulas Træ, i hvis Top Caligula med 15 Personer leverede den berømte „Rede-Smaus". — Det høieste Træ er en Ceder paa et Bjerg i Californien; nede ved Jorden indtager den en Omfreds af 92 F., og 14 F. fra Jorden har den endnu et Omfang af 61 F.; Høiden beløber sig til 285 F., Barkens Tykkelse er 14 T., og Træets Alder angives til 2520 Aar. I.

Blandinger.

Gode og billige Raad. Middel til at opnaae en høi Alder. Man spise, drikke, sove, lee, dandse, kort sagt: leve, som man vil og bedst kan; men man forglemme ikke hver 27de Mai at gaae forbi en Kirke og gjentage dette nogle og 80 Gange. Ved dette simple og yderst billige Middel, naar det kun nøie følges, vil man upaatvivlelig opnaae en høi Alder.

— At undgaae Medicinens bittre og modbydelige Smag. Man tager en Sølvskee og et Glas god Viin, drikker den Sidste og lader en god Ven tage Medicinen ind.

— Hvorledes man skal finde en bortkommen Hest i Kratskoven. Har man ladet en Hest græsse i Lunden og ikke kan gjenfinde den, maa man, efterat have søgt overalt, ikke forglemme ogsaa at søge om den i Skadereden. Skaden er i Slægt med Ravnen og som saadan en tyvagtig Fugl. Men — Heste kan den vel ikke stjæle? — Ikke retvel; imidlertid fulgte dog engang en Bonde Raadet og krøb op i et Træ, hvor Skaden havde bygget Rede. Rigtignok fandt han ikke Hesten i Reden; men da Skaden gjerne bygger i høie og tykke Træer, saa kunde han fra denne Høide oversee hele Lunden, og saae virkelig Hesten græsse i en Udkant.

Den amerikanske Romanforfatter Fen. Cooper havde en Irlænder til Tjener. Denne bemærkede engang, at Panelet i Nærheden af Kaminen var geraadet i Brand, og at hele Huset truedes, dersom Ilden fik Tid til at blusse op. Istedetfor at gjøre Anstalter til Slukning, løb han ind til sin Herre og forkyndte ham, hvad der var paafærde. Cooper fulgte ham strax til Stedet, og saae, at der paa Ilden stod en stor Kjedel med kogende Vand. „Men hvorfor slukker Du ikke Ilden?" spurgte han, „der staaer jo Vand nok i Kjedlen." — „Ja, det veed jeg nok," svarede Irlænderen, „men det er jo varmt Vand."

En Gjæst ønskede et Glas Vand. Opvarteren, der havde hørt feil, bragte ham et Glas Viin. — „Det kan jeg lide," bemærkede Gjæsten, „andre Steder gjør man det omvendt."

Gaade.

Tag det Første af en Pine,
Og det Hele af et Suk;
Men for slige Folk ei buk
Uden med en haanlig Mine!

Opløsning af Gaaden i Nr. 3:

Væv. (Spindevæv. En Vævers Væv. Væv som Vrøvl.) Omvendt ogsaa: Væv.

Oploft af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, „en gammel Herbergfader", „Mester Klaus".

Gaaden i Nr. 1 er endvidere opløst af „en lollandsk Skindpelts" og „en Skorsteenskigger i Bursø".

Gaaden i Nr. 2 er endvidere opløst af „de 2de Didrikker i Ribe".

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar 1865 erholde gratis det Udkomne af „I Jylland", 14 Ark.

☞ Med dette Nr. følger „I Jylland", 16de Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Triers Forlag.

Den sixtinske Madonna.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 29de Januar. **№ 5.**

Den sixtinske Madonna.

Saaledes benævnes det Maleri af Raphael, hvorefter her leveres Lithographi, for at skjelne det fra de andre Madonner, som nævnte og mange flere berømte Kunstnere med from Begeistring have søgt at fremstille. Benævnelsen gjælder Pave Sixtus IV., den Figur, som sees her til Venstre, og som henimod Slutningen af det 15de Aarhundrede stiftede det saakaldte sixtinske Kapel i Vaticanet, der bl. A. er berømt af Michel Angelos Malerier og af de Sang-Kompositioner, som opføres der i den stille Uge.

Billedet viser den hellige Madonna, med Christusbarnet i Armen, svævende frem i et Straalehav, gjennem hvis Mellemrum mangfoldige Englehoveder i svagt Omrids titte. Pave Sixtus knæler, baaret af Skyer, og beder om hendes Velsignelse. Paa den modsatte Side sees Sancta Barbara, der med huldsaligt Smil forkynder Folket, at han er bleven bønhørt. Et til begge Sider tilbagetrukket grønt Forhæng, eller Gardin, danner Maleriets Forgrund. Forneden staaer den pavelige tredobbelte Krone (Tiara), som Christendommens Hyrde nu har ombyttet med den himmelske Gloriekrands. To vingede Engleborn, kun halvt synlige, støtte sig til Brystværnet, tillidsfulde og henrykte iagttagende den overjordiske Scene.

Maleriet var oprindelig bestemt til en af den katholske Kirkes bekjendte Processionsfaner og skal, trods sin mageløse Udførelse, i utrolig kort Tid være blevet fuldendt. De tvende Engle forneden ere senere malede paa Skylaget, for at udfylde det for store tomme Rum.

Raphael Sanzio, eller de Santi, der almindelig betragtes som den største Maler, blev født Langfredag den 22de Marts 1483 (efter Andre den 8de eller 26de) i Urbino, og døde i sit 37te Aar, den 7de April 1520, ligeledes paa Langfredag. Hans Fader døde i hans 11te Aar, og bemeldte Pave 1484, eller da Raphael var 1 Aar gammel.

Eleonora Clare's Dagbog for ti Aar.

(Fortsættelse.)

Den 26de Juni.

Hele Dagen igaar var en Række af Scener — smertelige Scener. Mrs. Clay er haardere og mere ufølsom end jeg kunde have tænkt mig Muligheden af; hun er en afskyelig Kvinde! hun behandlede Hugh Cameron uforskammet og var grusom imod Emily. Jeg har aldrig seet eller blot tænkt mig nogen Kone i den Grad blottet for Hensyn til alle Andre. Emily har fortalt mig, at det Første hendes Moder gjorde, da hun hørte om Frieriet, var at skoggerlee, som om det var en udmærket Spøg man havde fundet paa for at more hende. Mr. Clay var forbauset; men man vilde let have kunnet faae ham til at samtykke i Ægteskabet, hvis hans Kone ikke havde stillet sig saa heftigt paa den anden Side. Hun sagde, at Præsten var en Ulv i Faareklæder, en Tigger, en underfundig Karl, en elendig forsulten Skotlænder, og endte med at erklære, at hvis hendes Datter nogensinde igjen talte til Hugh Cameron, vilde hun

ikke mere have Noget med hende at bestille eller erkjende hende for sin Datter. Emily blev nedbøiet af Skam og Smerte, for han var tilstede hele Tiden, og saae altsaa hendes Moders lave Sjæl.

Mr. Clay bliver næsten ligesaa meget regjeret af sin Kone som hans Børn blive det, og da han mærkede, hvor heftigt hun modsatte sig Forbindelsen, sagde han ganske roligt:

„Du seer, Emily, at det ikke gaaer — Du maa opgive ham. Mr. Hugh Cameron, De har min Agtelse, men Deres Besøg paa Meadowlands maa ophøre for Øieblikket."

Mrs. Clay tilføiede rasende:

„For bestandig! lad ikke igjen Deres Skygge formørke min Dørtærskel medens jeg lever."

Emily sagde, at hun selv sad saa stille som en Støtte, men Hugh Cameron saae forbittret ud, og hun frygtede, at han skulde give et bittert og overilet Svar. Men han lagde Baand paa sig, tog Emily i Haanden lige for Moderens Ansigt, og de gave hinanden gjensidig et Løfte, hvilket Emily betragter som en Forlovelse.

Da Herbert ved Middagstid kom fra Comptoiret, maatte de fortælle ham Alt, og han blev vred over, at Emily skal blive ulykkelig for en saa jammerlig Aarsag, som hendes Moder anfører. Han vilde gjerne, hun skulde ægte Hugh Cameron, som, skjøndt fattig, dog er en ædeltænkende Mand og meget dygtig, og som vil komme godt frem i Verden. Herbert mener, at selv betragtet fra et verdensklogt Standpunkt er Afslaget i høieste Grad urimeligt og taabeligt. Dette sagde han til Moderen, der begyndte at græde hysterisk og nedbede Forbandelser over sine Børn paa en krampagtig Maade, som vilde have været latterlig, hvis man ikke havde kjendt den sørgelige Aarsag dertil. Mr. Clay blev vred paa Herbert, fordi han modsagde sin Moder, og i det Hele var det en høist uhyggelig Tid. Emily er gaaet ind i sit Værelse og har lagt sig, bogstavelig udmattet af Moderens Skjænden og hendes egen Sorg, og Frøkenen har med en Bestemthed, som jeg er tilbøielig til at rose, sat sig for at drille Mrs. Clay og holde hende indesluttet i hendes Paaklædningsværelse, medens Emily faaer lidt Ro. Der vil blive Oprør paa Meadowlands, inden der er forløben lang Tid. Herbert har puffet Frihedskilens tynde Ende ind, og idag er jeg kommen til den Overbeviisning, at han vil skubbe den længere og længere ind, indtil Dørene for hans Moders Villie staae paa vid Gab — jo før dette skeer desto bedre, baade for hans egen og for Emilys Lykke.

Den 26de Juni.

Jeg tager strax bort fra Meadowlands. Igaar Aftes gik Herbert og jeg sammen op til Redbank. Frøkenen blev hjemme for at beskytte Emily mod hendes Moder, og da vi kom tilbage, fandt vi, at det havde trukket sammen til en frygtelig Storm, medens vi vare borte.

Men jeg maa først fortælle, hvad der hændtes paa Redbank. Fra forrige Mikkelsdag havde jeg vidst, at Herbert Clay holdt mere af mig end af nogensomhelst Anden; men iaftes sagde han mig, at han enten maatte have mig til Kone eller slet Ingen. Jeg er ganske vis paa, at jeg elsker ham nok til at ægte ham, fordi jeg elsker ham nok til at døe for ham, eller maaskee, hvad der i Længden er langt vanskeligere, til at taale en Mængde Fortrædeligheder af hans Moder for hans Skyld. Det gjorde mig meget stolt og meget lykkelig at høre ham sige, at han elskede mig; thi han er god og trofast; han har ingen lav Mistanke og ingen verdslig Forfængelighed. Han sagde Eet, som glædede mig inderligt, thi det beviste mig, at han elskede mig for min egen Skyld.

Det var Følgende: „Jeg veed, at Du ingen Penge har, Eleonora, og at min Moder vil gjøre de samme Vanskeligheder, som hun gjorde, da Hugh Cameron friede til Emily, men bryd Dig ikke om det, jeg bliver een og tyve Aar og min egen Herre til September."

Jeg smilede for mig selv og tænkte, jeg vilde skjule min Hemmelighed og Intet sige ham om Ferndell. Han talte om, at vi skulde beboe det nydelige Huus ved Brookend, hvor der er saadan Overflødighed af Vedbend, Roser og Ørentviste, og jeg lod ham blive i Troen, idet jeg tænkte paa, hvor overrasket han vilde blive, naar Tiden kom. Men Sagen er, at jeg vilde blive langt lykkeligere som Herbert Clays Kone i et lillebitte Huus end som en hvilkensomhelst Andens paa Ferndell.

Vi tilbragte en lykkelig Time sammen paa Spadseretouren; men efterhaanden blev det Tusmørke, og vi sagde, at vi visselig burde gaae hjem. Vi gjorde Touren saa lang som muligt, men tilsidst naaede vi Meadowlands, og paa Dørtærskelen stod Mrs. Clay i egen høie Person og ventede paa os bevæbnet til Tænderne. Jeg ligner aldeles ikke Emily, jeg hverken græder eller besvimer; ellers er det umuligt at sige, hvad Følgerne af hendes første Tiltale kunde være blevet. Hun er en raa, simpel Kone; en Anden vilde aldrig have tiltalt en ung Pige, som hun gjorde mig. „Gaa ind, Din letfærdige Taske!" var hendes Udraab, saasnart hun saae

mig; og imorgen skal Du blive sendt hjem! Jeg vil ikke have Dig til at gjøre Ulykker i min fredelige Bolig, til at gjøre min Datter oprørsk og bringe min Søn i Dine Garn, hvad jeg seer, at Du gjør."

Herbert udbrød lidenskabeligt: „Moder!" Og hun tilføiede forskrækket: „Har Du efterlignet den Nar, Emilys Exempel og søgt Dig en Ægtemage uden en Styver?" Dermed løb hun skrigende ind i Dagligstuen, kastede sig paa en Sopha og opførte sig som en Afsindig.

Herbert sagde, at jeg skulde rolig begive mig til mit eget Værelse, han kunde bedst styre hende alene, og følgelig forlod jeg dem. Imorges har jeg atter talt med ham. Hans Fader modsætter sig, at han overhovedet gifter sig nu, og jeg har sagt ham, at jeg aldrig vil indtræde i en Familie undtagen med alle dens Medlemmers Samtykke.

Jeg er besynderlig forvirret — lykkelig og bedrøvet, glad og sørgmodig.

Vognen skal strax efter Frokost kjøre mig til Stockbridge, og iaften er jeg paa Burnbank. Grandmama vil blive forbauset ved at see mig, men mere forbauset, naar jeg meddeler hende, hvad der har gjort saa brat Ende paa mit Besøg paa Meadowlands. Jeg bryder mig ikke stort om Mrs. Clays Raahed; hvis hun havde vidst Noget om Ferndell, havde hun næsten ligget paa Knæ for mig; thi hun tilbeder Penge, men jeg vilde ønske, at Herberts Moder var en Dame, som jeg kunde elske.

Emily er syg endnu efter Gaarsdagens Anstrængelser, men hun vil snart komme sig igjen; hun siger, at hun vidste, det var Herberts Hensigt at frie til mig igaar, og frygtede for Udfaldet. Da vi saa omtrent vare eens stillede, havde vi Medfølelse med og trøstede hinanden og haabede paa bedre Tider. Jeg vilde gjerne forlade Meadowlands i god Forstaaelse med Alle, men det kan nu ikke skee.

Herbert har givet mig en lille Ring indfattet med fem blaa Stene som en Forglemmigei, hvilken jeg altid skal gaae med, og jeg har givet ham min Signetring med Blodstenen. Vi agte ofte at skrive til hinanden.

Tredie Capitel.

Den 27de Juni.

Jeg er atter paa mit kjære Burnbank, glad over den Fred og Stilhed, som hersker der. Grandmama er vred — noget Usædvanligt hos hende —, meget vred over min Behandling paa Meadowlands. Jeg har netop bekjendt Alt for hende, og hun er opsat paa at skrive til Mrs. Clay; men jeg skal see at overtale hende til at lade det være. Den gamle Mr. Clay tog mig meget venligt i Haanden, da jeg reiste bort, men hans Kone vilde ikke engang see mig. Emily var i slet Lune, og Herbert kjørte mig til Stockbridge, hvor jeg skulde møde Jernbanetoget. Vi selv, som ogsaa hele hans Familie, ansee os som forlovede; dog skal der hverken for Øieblikket eller i Aaringer tænkes paa Bryllup. Dette lader mig betragte Livet med forunderligt forskjellige Øine; jeg er kommen saa langt frem i Livet, at jeg ikke mere har Tanke for de Drømmerier, der udgjøre en saa stor Deel af en Piges Ungdom. Dette er jeg glad over; nu maa jeg sætte mig et bestemt Arbeide for. Onkel Henry kommer snart til os for at tale om vor Flytning til Ferndell; men jeg har bedet Grandmama ikke at tale til ham om Herbert og Meadowlands. I Betragtning af, hvorledes Sagerne staae, troer jeg, det er bedst at holde Forlovelsen hemmelig. Jeg kan ikke fordrage, at man gjør Bemærkninger over mig og iagttager mig, hvad man vilde gjøre, hvis den var bekjendt — især da der er saa meget at sige.

Den 29de Juni.

Mary Jane Curling kom hertil idag, opfyldt af Lykke og Vigtighed, for at forkynde sit forestaaende Ægteskab med den gamle Sir Simon Deering. Dette er en fortræffelig Ting for Familien om just ikke for Bruden selv; thi Sir Simon antages at have mange indflydelsesrige Venner, som kunne hjælpe de unge Curlings frem i Verden. Hun har bedet mig være Brudepige, og Grandmama siger, at jeg ikke kan afslaae det uden at fornærme hende; jeg faaer vel altsaa at gjøre det, skjøndt jeg visselig ikke vilde være det, hvis Valget stod mig aabent. Efterat vi havde drukket Thee har jeg besøgt Miss Lawson og Betsy og fundet Alt omtremt som tidligere; begge vare de fængslede til de Stole, som jeg gav dem, da jeg arvede Onkel Roberts Formue. Hvor frygteligt det da forekom mig at skulle eie den Formue! Nu er jeg vant til at tænke mig som dens Eier og finder mig ganske godt deri. Dog troer jeg ikke, at Tabet af den vilde bedrøve mig meget, hvis jeg mistede den imorgen.

Mrs. Lake, som staaer i Forbindelse med nogle Folk i Stockbridge, der atter kjende Clays, spurgte mig om dem igaar paa en saa udforskende, ivrig Maade, at jeg formodede, hun maatte have hørt en falsk Beretning om de nylig forefaldne Begivenheder paa Meadowlands, og jeg fortalte hende derfor, hvad der virkelig havde tildraget sig.

Hun blev næsten ligesaa vred derover som Grandmama; og dernæst afholdt hun sig ikke fra at bemærke, at Arvingen til Ferndell nok kunde vente at gjøre et bedre Parti end med en Fabrikants Søn. Mrs. Lake kjender ikke Herbert Clay, ellers vilde hun ikke sige dette. Jeg kunde godt have svaret hende, at han var en fuldstændig Cavaleer, og det vilde være ligefrem at nedsætte ham, naar man sammenlignede ham med Folk som Curling, Mr. Price eller Sir Edward Singleton. Det ærgrer mig, at det er muligt for Nogen at see ned paa ham. Hvis han blot een Gang viste sig her — med hans smukke, forstandige og gode Ansigt — vilde Ingen falde paa oftere at tale haanligt om ham! Men dertil seer jeg ingen Udsigt, medens vor Forlovelse endnu er halv hemmelig.

Jeg fik et langt Brev fra ham idag, hovedsagelig strevet om Aftenen efter at jeg var taget fra Meadowlands. Han taler endnu bestandig om den lille landlige Bolig og siger, han har sat sig den saa fast i Hovedet, at han strax maa gaae hen og undersøge den nærmere. Han haaber, at jeg ikke bryder mig om Pragt!

Jeg vilde næsten ønske, at jeg strax havde talt til ham om Ferndell; men da jeg ikke gjorde det personligt, vil jeg ikke gjøre det skriftligt — det vilde see ud, som om jeg lagde mere Betydning deri, end Sagen er værd. Jeg er lidt bange for, hvorledes han vil optage Tingen. Han er stolt, og jeg erindrer, at han engang omtalte en Mand, der gjennem sin Kone havde faaet sin Formue, som et lænkebundet Væsen, der havde solgt sin Frihed for rede Penge. Paa samme Tid erklærede han, at han aldrig vilde skylde sin Kone Noget!

Men det kan ikke nytte, at jeg plager mig med tusinde Ængstelser. Alt vil nok blive godt: jeg veed, at jeg ikke er skabt til at blive ulykkelig. Engang spaaede Mary Jane Curling mig i Kort, og hun sagde, jeg skulde blive et af de lykkeligste Mennesker i Verden baade med Hensyn til Rigdom og Kjærlighed. Det vilde være noget Snak at sige, at jeg virkelig troede hende; men jeg bekjender, at jeg blev glad, og det meget glad; jeg holder af at see fremad til glædelige Begivenheder.

Den 10de Juli.

Onkel Henry har været her og er taget bort igjen. Han og jeg leverede et stort Slag. Det lader til, at en eller anden snakkesalig Person har fortalt ham om Herbert Clay, og han var saa aforskammet, at jeg sagde til ham, at der var to eller tre Ting, som jeg ikke tillod at Nogen blandede sig i, og dette var en af dem. Jeg vilde ægte, hvem jeg havde Lyst til. Han paastod, at det var et pigeagtigt Lune, og at jeg vilde skamme mig over mig selv, naar jeg havde seet mig lidt mere om i Verden. Gud hjælpe mig dersom jeg nogensinde kom til at skamme mig over Herbert!

Den 17de Juli.

Mary Jane Curling blev gift igaar, og for Eftertiden maa jeg naturligviis kalde hende Lady Deering. Dagen før Brylluppet tog jeg derhen, og da vare Alle eller næsten Alle ankomne. Anna Curling, de to Prices, de to Coopers og jeg vare Brudepiger. Ingen af Sir Simons Familie var tilstede; det er da ogsaa almindelig bekjendt, at dette Ægteskab har vakt den største Utilfredshed. Han har en Søn paa 45 Aar og syv Børnebørn, hvoraf det ældste er ligesaa gammelt om ikke ældre end Mary Jane. Hun var i det bedste Lune og bad os Alle tiltale hende som Bedstemoder. Det vilde være Daarskab at troe, at hun elsker Sir Simon. At dømme efter hans Ansigt er han en meget gnaven, ildesindet Person og saa stinsyg paa Mary Jane, som han kan være. Jeg veed, at det var meget urigtigt, men jeg kunde ikke lade være at smile, da de stode sammen i Kirken. Det var en solklar Morgen, som lod Modsætningerne træde desto skarpere frem. Hun saae frisk og blomstrende ud — meget blomstrende; hendes Øine rullede mere og hendes Tænder glindsede mere end ellers. Han skælvede, som om han havde et Anfald af Koldfeber, og ved et uheldigt Tilfælde var den brune Paryk, hvormed det fornylig har behaget ham at skjule det skaldede Hoved, gleden lidt for høit op paa hans Hoved og viste de stakkels hvide Haar tæt afklippede i Nakken. En af Mary Janes skotske Cousiner bemærkede til mig, at han aldeles ikke var nogen smuk Mand, og deri havde hun visselig Ret.

Efter Høitideligheden var der en stor Frokost og det sædvanlige Antal Taler. Sir Simon sad ved Siden af den unge Sir Edward Singleton, som har vundet betydeligt i Udseende siden han kom fra Udlandet; han har mistet sit lapsede Væsen og ligner nu, hvad man aldrig før skulde have troet om ham, en fuldstændig Cavaleer. Rigtignok er han lidt affecteret, og det vilde klæde ham bedre hvis han var en lille Mand istedetfor sex Fod høi. Han vilde have været et langt mere passende Parti for Mary Jane end den affældige Sir Simon. Jeg saae hende ikke skifte Farve undtagen een Gang, og det var, da Sir Edward i sin Tale gjorde en keitet Hentydning til foregaaende Begivenheder.

Hun saae forskrækket ud og Lady Singleton blev dødbleg. Sir Simon sagde: „Hvad behager?" og der blev en Fnisen, medens Sir Edward fattede sig og fremstammede nogle afbrudte Sætninger, hvorefter han satte sig ned i en Stol med en Mine, som om han var i høieste Grad udmattet af legemlig Anstrængelse. Alle følte sig lettede; thi det var ingen Hemmelighed, hvorfor Lady Singleton var saa ivrig for at faae sin Søn bort for to Aar siden. Hvad mig angaaer, da troer jeg ikke at det, Alt vel overveiet vilde have været saa daarligt et Parti for ham. Hun er en flink, bestemt Kone og vilde have ordnet Sagerne paa Godset bedre end Lady Singleton er istand til. Efter Frokosten maatte vi samle alle de gamle hvide Atlaskes Sko, som vi kunde faae fat paa, og da det lykkelige Par kjørte bort, blev der sendt en Regn efter det.

(Fortsættes.)

Baronesse de V—'s Diamants Armbaand.

(En sand Tildragelse.)

Den 15de Februar 183— var der om Aftenen stor Fest i Paris. Paa Theatret skulde opføres Don Juan og det af Sangere, hvis Lige man selv i Paris sjelden havde Leilighed til at see samlede. Dog var det ikke disses Navne, det var den største Tiltrækning for dem, som læste Plakaterne — ædlere og berømtere Navne straalede dem imøde, nemlig den regjerende Konges og Dronnings: Louis Philippe og Marie Amélie. Plakaterne bekjendtgjorde, at disse vilde beære Operaen med deres Nærværelse den Aften. Kun kort Tid havde de været gjengivne deres Fødeland, og dette var deres første Besøg i Theatret, siden de „tre Julidage" havde sat dem paa Thronen; af denne Grund havde saamange Orleanister, som kunde faae Billetter, sikkret sig disse for at høre Don Juan og see deres Konge og Dronning. Omtrent Klokken sex saae man Vogne kjøre de rigtklædte Besøgende til den klassiske Bygning. En ualmindelig prægtig Equipage holdt udenfor Døren til et stort Huus i Rue des Champs Elysées aabenbart ogsaa i den Hensigt at bringe nogle fornemme Folk til Theatret. Baade Vogn og Huus tilhørte Baron de V—, der netop stod ved Foden af den elegante Trappe inde i Huset, og kaldte spøgende paa sin Kone, idet han sagde hende, at Vognen var færdig.

„Nu kommer jeg, nu kommer jeg!" var Baronessens Svar. „Du har ogsaa et saa frygteligt Hastværk."

Med disse sidste Ord traadte den Talende frem og viste sig paa Toppen af Trapperne.

Hun var en mørk Skjønhed paa omtrent een og tyve Aar og klædt i Hvidt fra Top til Taa. Hun kom ilende ned og talte imidlertid til sin smukke Mand, der stod og saae beundrende paa hende.

„Nu er jeg heelt færdig; vær derfor saa god ikke at skjænde. Jeg har kun mine Armbaand tilbage at tage paa, og dem vil jeg bede Dig lukke for mig. Her er Æsken, hvis Du vil tage dem ud, og her er mit Haandled. Sæt nu, at jeg skulde miste dem i Trængslen, hvad vilde da vor gode Moder sige?"

Baronen svarede ikkun med et Smil, da han tog Armbaandene ud og sluttede dem om sin unge Hustrues skjønne, hvide Arm.

De vare særdeles kostbare, idet hvert bestod af tre Rækker store, straalende Diamanter, medens der i Midten af disse glimrede en Blomsterkvist, der var kunstig sammensat af mindre Diamanter. Baronessen satte saameget desto større Priis paa disse Armbaand, fordi de havde været i de V—'s Familie i tre Generationer.

Baron og Baronesse de V— stege ind i deres Vogn, og faa Minuter efter vare de i deres Loge i Theatret. Der var allerede fuldt Huus, uagtet der endnu var et Qvarteer til, at Ouverturen skulde begynde. Omsider indfandt Orchester-Personalet sig, og man hørte den særegne, dæmpede Lyd af Strygeinstrumenter, der stemmes. Endnu stod dog den kongelige Loge tom, og alle Øine vare vendte hen imod den i spændt Forventning. Et Øieblik efter lød høie Bifaldsraab, og der klappedes i Parterret, Parquettet og Logerne: thi Louis Philippe og Dronning Marie Amélie ledsagede af et glimrende Følge traadte ind. Kongen og Dronningen bukkede til alle Sider som Tak for den Hyldest, der vistes dem, og indtoge derpaa deres Pladser, hvorefter Følget gjorde ligesaa, og Ouverturen begyndte.

Dronningen saae ualmindelig lykkelig ud og syntes at tage levende Deel i Alt, hvad der foregik omkring hende. Hun saae ikke alene ud over Scenen, men ogsaa til Logerne kastede hun mangt et Blik.

Pludselig boiede hun sig let forover og saae i Retning af den Loge, som indeholdt den elskværdige unge Baronesse de V—. Denne lænede sig netop frem; med høire Haand under Kinden stirrede hun uafbrudt mod Scenen, aldeles fortryllet af Sangen og den henrivende Musik.

Hendes Mand havde lagt Mærke til Dronningens Bevægelse og vidste, at hun havde henvendt sin Opmærksomhed paa hans Kone, og da Dronningen vendte sig bort, fortalte han hende det leende.

„Aa Snak!" svarede hans Kone, „bild Dig ikke slige Taabeligheder ind."

Dog indsaae hun snart, at hendes Mand virkelig ikke havde taget feil, thi i samme Dieblik trak en Officier i glimrende Adjudantsuniform Gardinet tilside fra Logen, og idet han traadte frem, sagde han:

„Undskyld, Deres Naade; men Dronningens Beundring og Nysgjerrighed ere blevne saa vakte ved Synet af det skjønne Armbaand, De har paa, at hun har befalet mig at gaae til Dem og bede Dem laane hende det ene et Par Minuter, for at hun kan tage det nærmere i Øiesyn."

Den smukke Baronesse rødmede, saae til sin Mand for at faae hans Bifald og oplukkede da det ene Armbaand, som hun gav til Officieren, idet hun ikke følte sig lidet smigret over den Opmærksomhed, Dronningen havde skjænket hende.

Operaens sidste Akt begyndte, og omsider endte den sidste Scene; men Armbaandet blev dog ikke tilbageleveret. Dets Eiere meente, at Officieren udentvivl havde forglemt det, og Baronen sagde, at han vilde gaae og gjøre Forespørgsler om det. Det gjorde han ogsaa, og faa Minuter efter vendte han tilbage, men uden at have Armbaandet med.

„Adéle," sagde han, „det er meget besynderligt; men da jeg ikke saae den Officier, som tog Dit Armbaand, spurgte jeg efter en af de andre, der hele Aftenen havde været i den kongelige Loge, og han siger, at Dit Armbaand er hverken bleven hentet eller bragt."

Baronessen saae bestyrtet ud. „François," sagde hun; „den Mand maa have været en Bedrager. Det var ingen Officier, men en afskyelig Tyv."

Baronen smilte, da hans lille Kone saa pludselig sprang til saadan en Slutning og vedblev med sin Paastand, at Armbaandet var i god Behold, at Dronningen virkelig havde sendt Bud efter det, og at den Officier, som han havde raadspurgt, var feil underrettet.

Men Baronessen havde dog gjættet rigtigt, hvad der viste sig Dagen efter.

Da Armbaandet ikke kom tilveie næste Morgen, talte Baron de V— til Politiinspecteuren derom, og denne var aldeles af Baronessens Mening, nemlig at det kostbare Smykke var bleven stjaalet. Baronen blev meget ærgerlig tilmode og bad Politiinspecteuren avertere i alle Blade efter Armbaandet, idet han samtidig lovede en Belønning af 3000 Francs (omtrent 1000 Rdlr.) til den, som bragte det tilbage. Inspecteuren lovede at gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt for at komme paa Spor efter det, ikke alene for Baronens Skyld, men ogsaa for at fange saa dristig en Tyv.

Men der forløb tre Maaneder — der var bleven forbrugt 350 Francs til Avertissementer — og dog var man lige nær.

Det var i Tusmørket en Aften i Maimaaned, at en Tjener underrettede Baronesse de V— om, hvorlunde Politiinspecteuren ønskede enten at tale med hende eller med Baronen. Da denne var ude, gik Baronessen ned for at tale med Inspecteuren, med hvem hun tidligere ofte havde talt om Diamants Armbaandet. Da han traadte ind i Stuen, bukkede han paa den for ham særegne, hoflige Maade.

„Jeg troer, at jeg har gode Nyheder til Baronessen iaften," sagde han. Hans Stemme var en lille Smule besynderlig, ikke ulig en Drengs, der er i Overgang. Baronessen havde før bemærket denne Eiendommelighed, saa at den ikke slog hende den Aften. „De Opdagelsesbetjente," vedblev han, „som have havt med Sagen at gjøre, have truffet paa et Armbaand hos en Jøde i Lyons, og det er i den Grad ligt Baronessens, at det ikkun behøver at identificeres, for at vi kunne gjøre Fordring paa det som Deres Naades Eiendom. Min Hensigt med at komme her iaften, er at bede Dem tillade mig at see paa det andet, for at jeg kan være istand til at sværge paa, at det, som er i Lyons, er Magen dertil."

Overvældet af Glæden ved Tanken om at faae sin tabte Eiendom tilbage, ilede Baronessen ud af Værelset og kom snart tilbage med det tiloversblevne Armbaand.

„Armbaandene ere aldeles eens?" spurgte Inspecteuren Baronessen.

„Fuldkommen," gjensvarede hun.

„Jeg troer, at jeg har sat mig aldeles ind i Mønstret," sagde Inspecteuren grundende, idet han besaae det; „dog kunde der nok opstaae Vanskeligheder ved ikke at have begge Armbaandene ved Siden af hinanden for at sammenligne dem."

„Hvorfor da ikke tage dette til Lyons?" indvendte Baronessen.

„Aa, Deres Naade! det vilde neppe gaae an at betroe sig, selv til en Politiinspecteur, efter at være bleven bedraget af en forklædt Officier."

„Oh!" udbrød Baronessen leende; „troer De da ikke jeg vilde stole paa Dem, Hr. In-

specteur, efter al den Interesse, De har viist i Sagen, og al den Uleilighed, De har havt? Tag det andet Armbaand, og jeg haaber, De vil bringe dem begge tilbage, inden mange Dage ere forløbne."

Inspecteuren tøvede endnu; men omsider samtykkede han i at gjøre, som Baronessen ønskede og han gik, idet han medtog det glimrende Smykke.

Da Baronen kom hjem, meddeelte hun ham strax den glædelige Nyhed.

Der forløb imidlertid en Uge, uden at Inspecteuren kom tilbage med de stjaalne Sager. En Morgen gik derfor Baronen op til ham for at gjøre Forespørgsler. Politiinspecteuren syntes at blive meget forbauset, da Baronen spurgte, om Armbaandet var kommet fra Lyons.

„Hvad mener Baronen? Jeg har aldrig hørt noget om, at Armbaandet var fundet i Lyons — det er vistnok en Feiltagelse. De maa have misforstaaet Baronessen."

„De gjør bedst i at komme selv og faae denne besynderlige Hemmelighed opklaret, Hr. Inspecteur," svarede Baronen alvorligt. „Baronessen er hjemme, og det vil være hende kjært, selv at forsikkre Dem om, at det ingen Feiltagelse er, da De kom til hende og underrettede hende om, at Armbaandet var bleven seet i Lyons."

Baronen og Inspecteuren begave sig da til Rue des Champs Elysées, hvor de traf Baronessen hjemme, som hendes Mand havde sagt. Hun bekræftede dennes Forklaring, at Inspecteuren var kommen en Aften i Tusmørket med den Underretning, at man antog Armbaandet for at beroe hos en Jøde i Lyons.

Inspecteuren smilte vantro, da han sagde: „Troer Baronessen virkelig, at jeg indfinder mig i Tusmørket, naar jeg vidste, at alle Mennesker ere ude eller have Selskab hjemme? Bah! jeg udfører mine Forretninger i rette Tid. Den forklædte Officier har formodentlig troet, at han kunde gjøre nok en lille Forretning i en anden Slags Uniform — den Slyngel. Men — jeg er bange for, at De efter dette aldrig vil faae noget af Deres Armbaand at see igjen.

Og Inspecteurens Ord viste sig kun at være altfor sande. Fra den Dag til nu har man aldrig hørt Noget til Baronesse de V—'s Armbaand.

Klinkerens Datter.

(En Ungdoms Erindring.)

Læsere, der ere i Alder med mig, ville vistnok kunne erindre, at den pæne, om end noget stille Plads, der nu benævnes „Graabrødre-Torv", tilforn hed „Ulfelds-Plads" og var et skident, skummelt, skjøndt livlig befærdet Torv, der end yderligere misprydedes af en fæl Kampesteensstøtte, opreist til Skam og Skændsel for Landsforræderen Korfits Ulfeld. Yngre Læsere, der kun kjende det nu saa pyntelige Sted af de Ældres Omtale og af mere eller mindre nøiagtige historiske Sagn, formaae neppe at danne sig et rigtigt Begreb om Forvandlingens Storhed.

Vel har Torvet for Tiden ogsaa Boutiker af alt Andet end let Udseende; men dengang var der mange flere, tildeels Kludehytter og Pjalteboder, hvor der kjøbtes og solgtes gammelt Jern og deslige, navnlig ikke sjelden Tyvekoster; ligeledes havde Rødsteenskoner, saakaldte „Møllerenker", bemægtiget sig bemeldte Støttes Fundament, hvis vægtige Granitblokke afgav et godt Underlag til at gnide og banke det Poleerpulver, der sælges under Navn af Rødsteen, og hvorved disse haarde Fliser, formedelst det ufortrødne Arbeide, erholdt en Huling, der vil give en Fremtids Conferentsraad Thomsens Skarpsindighed en vanskelig Opgave at løse, saafremt Støttens Rester opbevares i et eller andet Museum.

Iblandt de Handlende var der en Person, hvem jeg som halvvoxen Dreng ofte gjæstede i Forretningssager. Den Tid havde man nemlig ikke saa godt Politi, som Nutiden kan glæde sig over; Borgerfolk, som boede i Stuer, troede at maatte sikkre sig ved Vinduesskodder, med Split og Bolte, der lukkedes tidlig om Aftenen udvendig fra. De Kroge, som fastholdt Skodderne om Dagen, vare fastgjorte i Muren; men saare hyppigt vare de alle i et heelt Qvarteer af Staden bortstjaalne om Natten ved Hjælp af Knibtang og Brækjern. De gode Borgere fandt sig taalmodig heri, som om det var et almindelig communalt Ombud, gik ikke til Smeden og bestilte nye Kroge, men kjøbte den næste Dag for nogle faa Skilling deres egne gamle Kroge nede paa Ulfeldsplads. Den Kommission, at tilbagekjøbe omhandlede vor Eiendom, havde min salig Morbroder (dengang sagde man ikke „Onkel") overdraget mig, der aldrig var gladere, end naar sligt Tyveri havde fundet Sted, da derved gaves mig Leilighed til at snuse omkring iblandt de vidunderlige antiqvariske Skatte, som forhandledes i de usle, faldefærdige, røde Baraker; — jeg var overhovedet hvad man kalder: noget romantisk.

En Dag, da jeg saaledes for syvende, men neppe for sidste Gang atter stod i Handel om de os Aftenen forinden frastjaalne Kroge og Kramper, spurgte jeg om en gammel Bog (thi

Manden handlede ogsaa med brugte Bøger), som jeg engang havde seet hos ham, men dengang ikke havde havt Lommepenge nok til at kjøbe. Det var Simon Bormeisters „Skueplads fra Cæsar til Leopold I.", illustreret med 120 drabelige romerske og tydske Keisere i Kobberstik, jeg erkyndigede mig om. Han beklagede, at han ikke havde den for Øieblikket her, men tilføiede, at den var i hans Hjem, og naar jeg vilde besøge ham en Aften, stod den til behageligt Eftersyn; han boede ligeoverfor i „Hukken". Jeg lovede det.

Nu skulde det netop træffe sig, at Moster til næste Dag havde berammet stor Vadsk og at Pigen som Følge heraf i Forveien skulde hente det behørige Qvantum grøn Sæbe — naturligviis i Sæbekjælderen paa Ulfelds-Plads. Moster huskede tillige, at der var et itusiaaet Fiskefad og et dito Suppeterrinlaag, som skulde klinkes. „De Dele kan Du tage med, mit Barn," sagde Moster til Pigen, „Du veed nok, Klinkeren boer paa Ulfeldsplads i det skjæve, graae Huus i Hukken."

Ved at høre disse Ord, randt hiin Indbydelse og mit Løfte mig i Hu, og da jeg desuden nok havde Lyst til at see en Klinker i Function, for ikke at tale om, at jeg grumme gjerne gik med vor muntre Pige, saa bad jeg om at maatte gjøre Selskab, og erholdt Tilladelsen.

Det var en styg, mørk og taaget Novemberaften, og den Afkrog af Byen, hvor vi skulde hen, var heller ikke hverken lys eller smuk. Men det var just Vand paa min romantiske Mølle. At jeg paa en saadan Aften maatte opleve idetmindste et Par Eventyr, var en til Vished grændsende Anelse i min poetiske Phantasi.

(Sluttes.)

Blandinger.

En Officier var indqvarteret paa et Sted, hvor Vinen var betydelig svovlet, og Øllet smagte af Fadets Beg. Da han blev afløst af en anden Officier, sagde han til denne: „Behav Dem paa en Forsmag paa Helvede; thi her beværtes kun med Svovl og Beg!"

En Hundeeier, hvis Hund var bleven borte, betegnede den saaledes i Efterlysningen: „Den er især kjendelig derpaa, at den, naar den er løben bort, ikke kan finde hjem igjen."

Gaade.

(4 Bogstaver.)

Et lille, mildt og venligt Ord —
Vær det, da hæves Du fra Jord
Til Himlens høie Rige!
Naar Tusind skæres bagved bort,
Den stille Glæde jevnt og kort
De trende da udsige.
Foruden Hoved, staaer en By,
Engang i stort og mægtigt Ry,
Hvis Baand man nu vil sprænge.
De to af Ordets Bogstavled,
Der staae i Midten, er en Fred,
Skjøndt Fred til det kan trænge.

Opløsning af Gaaden i Nr. 4:

Pak! (P — Ak!)

Opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, „den gamle Drer".

☞ Saasnart „Eleonora Clare's Dagbog" er sluttet, vil en interessant og spændende Roman **„Lord Oakburns Døttre"** blive optaget i Bladet.

☞ **Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar 1865 erholde gratis det Udkomne af „I Jylland", 14 Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

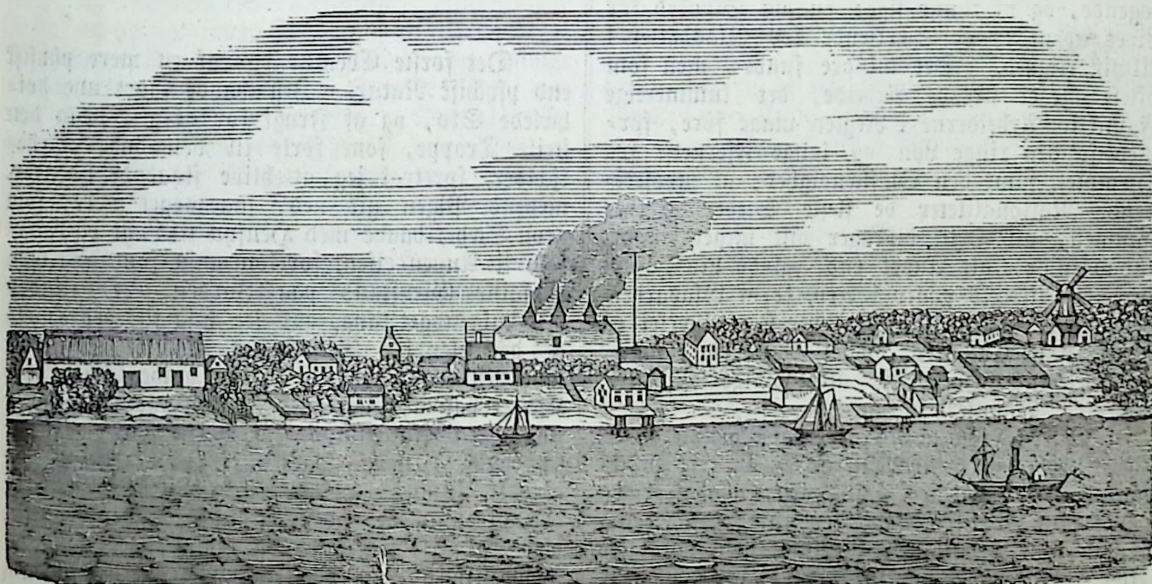
til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 5te Februar. **№ 6.**

Bromø Glasværk og Mariestad.

Danmark er ingen Fabrikstat, har man ofte sagt, og det er vistnok saa. Foruden andre Grunde maae vel være disse, at Landet mangler Raaprodukter, navnlig Metaller, ikke har billigt Brændsel, og at Arbeidslønnen her er for stor, fordi Arbeidernes Fornødenheder ere større end andre Steder, saa at vi ikke kunne indlade os paa Concurrence. Nogle kalde det et Held for Landet, der bedre egner sig til Agerdyrkning, Skibsfart, Handel, Fiskeri o. s. v.; Andre betragte det som uheldigt. Vi ville ikke gaae i Rette med nogen af Parterne, men blot holde os til Kjendsgjerningen: at egentlig Fabriksdrift, med enkelte Undtagelser, ikke hertillands har nogen god Jordbund. Saaledes da heller ikke Glasværker; de faa, her findes, afgive neppe — deres Fabrikata upaatalte — saa glimrende Resultater, at de skulde friste til fleres Anlæg.

Anderledes forholder det sig i Nabolandet Sverig. Der er hine Betingelser tilstede, Bjergene afgive uudtømmeligt Materiale, der er fuldt op af alskens Brændsel, og der kan man især forskaffe sig billig Arbeidskraft, formedelst den, idetmindste endnu for Tiden, forholdsviis ubetydelige Løn. Denne Forskjel i Forholdene har

Bromø Glasværk og Mariestad.

i høi Grad fremmet Anlæget af forskjellige Fabriker og Etablissementer, og den har bevæget adskillige dygtige og driftige Folk, som ikke kunde finde Anvendelse for deres Lyst og Evner i Fædrelandet, til at tage over Sundet, for derovre at søge Virksomhed og Lykke.

Saaledes drog da ogsaa for endeel Aar siden en ung Polytechniker, anbefalet af Ørsted og Forchhammer, herfra og erholdt snart en Ansættelse ved Bromø Glasværk. Han vandt svensk Borgerret, gjorde paa Fabrikens Bekostning en Reise til Belgien, Frankerig o. s. v., for at gjøre sig bekjendt med Glashytter og slige Anlæg i Udlandet, og søgte da at gjøre Frugterne af sine indhøstede Iagttagelser gjældende ved Forbedringer af Ovne, Sandets Rensning o. desl. Det lykkedes ham virkelig ogsaa at indføre adskillige nye og hensigtsmæssige Indretninger, saa at bedre og renere Glas, hvidt og i forskjellige Farver, kunde leveres; men en tidlig Død standsede ham midt i hans Virksomhed.

Af denne vor Landsmand er den lille Skizze i dette Blad udkastet, forestillende Bromø Glasværk ved Mariestad, seet fra Wenern.

Om Værket selv er ikke Stort at sige. Enhver, der har seet en Glashytte indvendig, har omtrent ogsaa seet dette Anlæg; kun faa og tarvelige ere de Redskaber, der anvendes, Haandfærdigheden er her det Væsentligste. Der er neppe nogen Industrigreen, hvorved Forandringer, selv om de erkjendes som Forbedringer, vanskeligere lade sig indføre; — Hemmeligholdelse, et Slags Frimureri, Mistro til Besøgende, og vi kunne sige: en vis Sløvhed for Livet udenfor, er Særkjende for Glashytter i Almindelighed. Det mindre sunde, men som oftest meget strenge Arbeide, det kummerlige Familieliv, Arbeiderne i Reglen maae føre, formedelst den ringe Løn og lange Fjernelse fra Hjemmet, samt den Omstændighed, at modstridende Nationaliteter de fleste Steder arbeide sammen, alt Dette bidrager vist meget til det indadvendte, alt Andet end „glade Liv", som føres og tildeels gaaer i Arv, fordi Glasarbeiderne helst bosætte sig i Nærheden af Værket og danne smaa Colonier; hvortil i Sverig kommer en kjendelig Hang til alkoholdige Vædsker, Overtro, Bigotteri m. m.

Mariestad, i Nærheden af bemeldte Værk, ligger noget over 30 Miil V. S. V. fra Stockholm og 18 M. fra Götheborg, hvor Tida'en løber ud i Wenern. Den er anlagt af Hertug Carl 1583, hed tidligere Nyestad, men opkaldtes efter hans første Gemalinde Maria af Pfalz. Den 18de August 1693 afbrændte saa godt som hele Byen. Carl XI. understøttede den et blot med Penge, men gav den ogsaa en til det kongelige Slot Marieholm hørende stor Have, hvorved Staden kunde anlægges paany efter en mere regelret Plan. Af mærkelige Bygninger maae fremhæves Kirken (hvilken vi en anden Gang skulle levere i Afbildning og meddele dens eiendommelige Skjæbne), Raadhuset, det nævnte Slot Marieholm, Elementarskolen, Folkedito, Theatret, Sygehuset og Cellefængslet. Om det Sidstnævnte hedder det, at det er opført i en saa pyntelig Paladsstil, at dersom man ikke saae de smaa Vinduer, skulde man langt hellere antage det for Landshøvdingens Residens, end den nuværende. Iblandt Rigets Stæder indtager Mariestad Nr. 37 i Ordenen, dens Vaaben er en Oxe, der stiger op af Havet. Telegraphlinien imellem Stockholm og Lund (færdig 1854) gaaer netop forbi Mariestad, ligesom Jernbanen nærmer sig den, ifølge det med „Illustr. Tidende" nylig fulgte Kort. Folkemængden, der i forrige Aarhundrede kun udgjorde 500 Individer, var i 1850 over 2000 i 128 Huse. I 1859 steg Antallet til 2290, og den 31te Decbr. 1863 beløb det sig til 2384. Saaledes er Staden, hvad Befolkningen angaaer, i god Opkomst og har i Løbet af 80 Aar naaet mere end det firedobbelte Antal.

Klinkerens Datter.

(Slutning.)

Det første Eventyr var af en mere physisk end psychisk Natur. Jeg havde faaet nye høihælede Sko, og af Frygt for at glide paa den steile Trappe, som førte til den dybe Sæbekjælder, foretrak jeg at blive staaende udenfor, medens Pigen gik ned, saa meget mere, som grøn Sæbe, baade med Hensyn til Lugt og Farve som til Anvendelsen, forekom mig som den mest prosaiske Gjenstand paa Jorden. Da Tiden blev mig noget lang, gav jeg mig til, ved Hjælp af den elendige Tranlygtes magiske Skin, at tyde Runerne paa det lange hvide Skilt over Kjælderhalsen, hvor med store Fracturbogstaver stod de i Folkemunde forevigede Ord: „Her er den gamle Sæbekjælder, hvor de gamle Sæbekjælderfolk boe." Ved tæt ved Siden af at opdage et ganske lignende Skilt, blev jeg først forbauset og troede, jeg havde et Dobbeltsyn; men da jeg havde overbeviist mig om, at der virkelig var to fuldkommen overeensstemmende Skilte af et og samme Indhold

over forskjellige Kjældere, nøiagtige i Farve, Form og Orthographi, brast jeg i lydelig Latter og gjentog høit, Stavelse for Stavelse, Indholdet af Indskriften, hvorhos jeg i et Anfald af tarvelig Vittighed fandt paa at variere „gamle Kjælder" til „gamle Kjælling". Dette Indfald fandt jeg saa ypperligt, at jeg paa staaende Fod komponerede en Melodi dertil og udsang Texten i de skjønneste Toner. Men inden jeg forsaae mig, listede en bred Madame sig ud fra det ene Huus og slog med et Kosteskaft Takten til min Sang paa Nakken af mig. Forbløffet retirerede jeg skyndsomst til Nabohuset; dog herfra udtreen en lignende Skikkelse, ligesaa velbevæbnet, saa at jeg, bragt i denne dobbelte Ild, sikkert vilde være bleven ligesaa mørbanket, som den i „Tugthuusporten" nærboende Fiskebløders Bergfisk, hvis ikke Pigen var rykket op i det samme som Reserve og havde afledet de tvende Furiers morderiske Slag.

Vi gik nu op til Klinkeren, der, hvad jeg havde formodet, ganske rigtig var den Mand, af hvem jeg kjøbte vore Jernkroge og stundom en gammel Bog. Foruden denne udbredte Handel, drev han ogsaa Klinkeriet, — det var en driftig Borger.

Jeg vilde med al Opmærksomhed have betragtet den Kunstfærdighed, hvormed han ved Hjælp af en Diamant i en underlig snurrende Indretning gjennemborede det haarde Porcellain og Glas, dersom ikke en anden Gjenstand i Værelset havde i langt høiere Grad tiltrukket sig mit speidende Blik. Det var en ung deilig Pige — naturligviis med store himmelblaae Øine og gyldne lange Lokker. Hun havde lænet Albuerne paa Bordet og støttede det yndige Hoved med de smaa hvide Hænder, idet hun med stor Iver læste i en Bog. Oprigtig talt, var jeg dengang en frisk Fyr af min Alder at være: forknyt for Sæbematroner, men just ikke bly og tilbageholden ligeoverfor Smaapigerne. Ved min første Tiltale bemærkede jeg, at hun havde Taarer i Øinene, og ilede derfor med at erkyndige mig om, hvad der fremkaldte disse ædle Perler. Det var Bogen, hun læste i; den handlede om Eleonore Ulfeld, og det var ikke blot denne værdige Dame, der havde den kjære Piges levende Sympathi, jeg erfarede ogsaa, at Manden, Forræderen Ulfeld, var hendes Helt. „Havde han været saa slet, som man paastaaer, saa havde han vist ikke havt saa god og trofast en Kone," meente hun. Deri gav jeg hende Ret, og da nu Talen kom paa Ulfeldsstøtten, der var hende et daglig forhadt Syn, trøstede jeg hende med, at den i alt Fald ikke var ægte. Jeg greb Leiligheden til at udkramme min Lærdom, idet jeg fortalte hende, at den oprindelige Støtte blev ødelagt i Byens store Ildebrand 1728, men at den høisalige og bigotte Kong Christian den Sjette ved Rescript af 4de August 1741 befalede, at den atter skulde sættes i forrige Stand med den stygge Opskrift.

„Henriette!" afbrød Faderen os, da han nu var bleven enig med Tjenestepigen om, hvormange Klinker, der skulde anbringes, for at holde Fiskefadet og Terrinlaaget sammen, hvor dyrt dette Stykke Arbeide kunde blive og til hvilken Tid det kunde hentes. „Henriette, gaae ind og viis den unge Herre Borgermesterens 120 tydske Keisere!"

Henriette tændte et Lys, og vi kom ind i et lille Kammer, opfyldt af skimlede Bøger, mugne Sabelskeder og rustne Jernbaand. Bogen kom frem og vi bleve strax enige om Prisen. Dog bemærkede jeg, at saasom det var et defekt Exemplar, idet der kun fandtes 119 keiserlige Majestæter, burde hun supplere den manglende ved at give mig et fiint Kys af hendes jomfruelige Læber. Hun gik ind paa Forslaget — saadanne Galanterier var nu den Tids Mode og skete i al Uskyldighed!

Var det Glæden over at være kommen i Besiddelse af de længe ønskede romerske Keisere, — var det Henrykkelse over den søde Tilgift, jeg saa snildt havde betinget mig, — eller var det Eftervirkningen af Sæbekjællingens Kosteskaft, der jo retvel tilfældigviis kunde have ramt min Hjernekiste, — jeg vover ikke at afgjøre det; men i min Begeistring svor jeg, førend jeg forlod Rustkammeret, ved alle de 119 kronede Hoveder og det ene Kys, at jeg ikke vilde lægge mig til at døe førend Ulfelds forbandede Støtte var sløifet med Jorden. Hun, der smittet af mig gik ind i Tonen, forsikrede smilende, at hun ikke vilde gifte sig, saalænge den stod der.

Aar henrandt. Jeg glemte ikke mit Løfte. Mange ugudelige Forsætter havde jeg fattet for at opfylde det, mangen sindrig og forvoven Plan havde jeg lagt til at bortbringe Skampælen; men ak! det var ikke et Nulleskilt, der skulde flyttes. Det plumpe, massive Monument med sin Centnervægt trodsede mine og mine ikke mange Ungdomsvenners forenede Anstrengelser.

Dog, hvad ikke mechaniske Genier formaae med Seglgarn og smaa Helvedesmaskiner, det formaaer stundom en lillebitte Pen! — Ved en magnetisk Rapport — hvis Hemmelighed jeg her ikke vil røbe — formaaede omsider en af mine Kammerater at indvirke paa den „ridderlige" Kong Christian den Ottende. Den 23de—

24de Mai 1842 om Natten, henimod Morgenstunden blev Ulfelds Støtte i Stilhed nedtaget under behørig Control og Polititilsyn. — Den paafølgende Aften var jeg selvfølgelig dernede, for med egne Øine at overbevise mig om, at jeg nu med frelst Samvittighed rolig kunde lægge mig til at døe.

Havde Henriette holdt Ord?

Jeg kan herom kun meddele Følgende:

Den nævnte 24de Mai var en Tirsdag. Næste Fredag stod et Bryllup i Helliggeistes Kirke. Blandt de nysgjerrige Tilskuere befandt ogsaa jeg mig. Hvor studsede jeg, ved at see Henriette med de store kornblaae Øine, og Guldlokkerne omslyngede af Myrten, knælende som Brud. Saasom Brudgommen just ikke saae meget intelligent ud, troede jeg at have et Slags Ret til i mit stille Sind at gotte mig over at have plukket det første Blad af hans snartvordende Vivs Rosenmund.

Da Ceremonien var endt, ilede jeg efter Karethen og mærkede mig Stedet, hvor Parret steg ud. Det var ved Volden.

Efter nogle Dages Forløb begav jeg mig derhen. Der boede en Klinker i en lav Stue. Jeg traadte ind og havde et Paaskud paa rede Haand. En midaldrende tarvelig Kone sad og borede ivrigt med den mig bekjendte snurrende Maskine. Det var mig en smal Sag at faae en Samtale i Gang. — „Der har nok nylig været Bryllup her i Huset," sagde jeg henkastet. „Ja," svarede hun ligefrem: „det var min Datter, der blev gift — — —"

O, jeg blinde Sværmer og Drømmer i Ungdomserindringer, der kunde glemme, at Tiden og Alderen ikke staae stille! Det var Henriette, der sad for mig og borede i et eller andet Fiskefad; hun havde arvet Faderens Haandværk, og det var hendes Datter, jeg havde seet som Brud i Kirken.

„Kan De ikke gjenkjende mig? Husker De ikke den lille Fyr, der kjøbte de 119 romerske Keisere og tog et Kys i Tilgift? Erindrer De ikke Ulfelds Støtte, Deres og mit Løfte?"

Hun betragtede mig med de samme store blaae Øine som fordum — dem havde hun endnu — og sagde da ganske rolig: „Nei, jeg gjør ikke. Min afdøde Fader solgte saa mange gamle Bøger og jeg har vel sagtens kysset saa mange smaa Fyre, at Sligt nu er gaaet mig af Minde." —

Og man tør endnu tale om den evige Poesi! Kan man glemme Saadant efter saa faa Aars Forløb, hvorledes skal man da kunne erindre de jordiske Indtryk, naar en Evighed skiller os fra Gjenstanden?

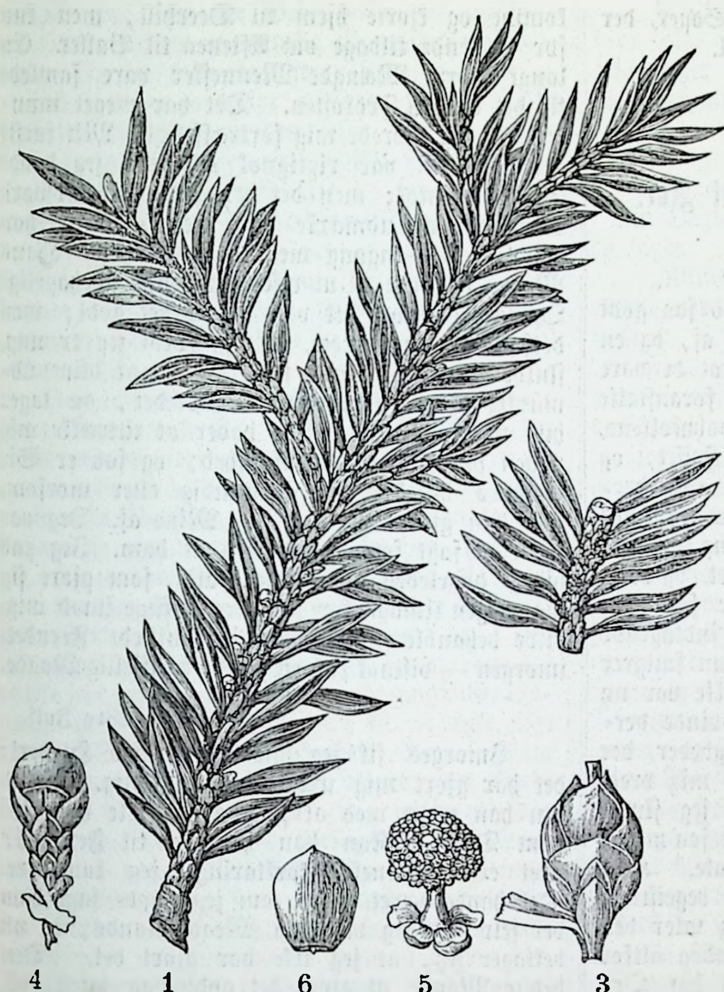
Dog — Ulfeldsstøtten faldt jo, skjøndt „evig" Skam og Skændsel var meislet i dens Granit!

Cl. N.

Almindelig Taxtræ (Taxus baccata).

„Jeg boede i Sicli, en By, der ligger en Miilsvei fra Havet mellem Sicilien og Øen Maltha. I dette Hav udgyder sig en Bæk, der flyder igjennem Gymnasiets Grund og tilhører Fædrene. Lokket af det ferske Vand, strømme ofte Fisk fra det salte Hav herlil og fanges da med Lethed. En Dag begav tre Mænd, som jeg godt kjendte, ledsagede af en Tjener sig paa Fiskeri, og for ret at gjøre sig Fangsten bequem, kastede de en Mængde Blade o. s. v. af Taxus i Vandet, hvilket Lokkemiddel er meget yndet af Fiskene. Det lykkedes ogsaa her: de bleve bedøvede og lode sig tage. Paa en nærliggende Avlsgaard bleve Fiskene tillavede og fortærede. Men de skrækkelige Følger udebleve ikke. Alle Deeltagerne bleve angrebne af en hidsig Feber, og inden tre Dage vare de døde, med Undtagelse af Tjeneren, der undslap ligesom ved et Mirakel."

Saaledes fortæller Pater Schott, og Kircher m. fl. stadfæste den bedrøvelige Historie, der bl. A. kan læses i Cholins Værk fra 1672. Den svenske Botanik beretter, at Heste og Hornqvæg, som have ædt Bærrene, ere døde deraf; ligesom Faar, Svin, Hunde, Katte, Høns, Gæs o. s. v. siges at være dræbte af Bærrene. Damme skulle blive forgiftede og Fiskene døe, naar Træernes Rødder naae Vandet. Prof. Halle anfører flere Forgiftningstilfælde blandt Heste; en Dreng døde 14 Dage efterat have spiist Taxusbær af Betændelse i Maven. Vor Landsmand Orsleff har seet en Hest dø kort Tid efterat have ædt en Mængde af Taxtræets Blade. Dog har den berømte Chemiker Orfila, ved at anstille Forsøg med Hunde, vel fundet Planten bedøvende, men regner den ikke blandt de farligste Giftplanter. Imidlertid bør man vistnok være forsigtig, da Planten deler den Egenskab med andre giftige Vexter, at Skadeligheden er afhængig af Klimaets Varmegrad, Træets forskjellige Alder og Voxested, og maaskee andre mere eller mindre bekjendte Omstændigheder. Lettelig kan da Betingelsen for Giftholdigheden netop være tilstede, hvor man mindst venter den. Saadanne Tilfældigheder

Almindelig Taxtræ.

engang 80 Lam af en Hjord, der var kommen ind i en Klosterhave med Taxus. — Da de Franske vare i Dessau og trods Beboernes Advarsel bandt deres Heste ved Taxushækkerne, styrtede mange af Dyrene om og døde, fordi de havde gnavet af de unge Grene. Tre Børn, som man indgav et Afkog af Bladene imod Orm, bleve sørgelige Offere for Giften. Men man har, i Modsætning hertil, mange Exempler paa, at navnlig Børn have nydt en Mængde Bær uden Skade, ligesom man hist og her har benyttet Træet til Viinfade, uden at slemme Følger ere sporede. Dog bør Forsigtighed tilraades, og især maa vel advares imod at plante Taxus i Nærheden af Fiskedamme og Vandbeholdninger overhovedet. At benytte Bær, Bark og Blade til Løkkemad, er upaatvivlelig farligt.

Da Taxushækker lade sig udklippe til Fugle, Pyramider, Obelisker o. desl. Ornamenter, maatte dette Træ tilforn pryde enhver Lysthave. Nu, da man ikke finder Smag i slige Kunstlerier, sees det sjeldnere, i Frederiksberghave kun et Par Stykker; derimod træffes de hyppigt i — Romanerne.

synes at maatte finde Sted, da der hersker saa megen Tvivl og Modsigelse med Hensyn til denne Plantes Gift. At de Gamle overdrev i saa Henseende, er høist rimeligt, især i deres Beretning om Giften Taxicum og Toxicum, som beredtes deraf til Pilene med hastig dræbende Virkning. Man har endog gjort Træet til et Upas, hvis blotte Skygge kunde dræbe. Dog meddeler Harmand, at en Pige, der sov en Nat under et Taxtræ, erholdt et Slags Udslet, der den tredie Dag forsvandt for en hidsig Feber, hvilken hidførte Blodets Opløsning og Pigens Død. I det sydlige Frankerig har man vel bemærket, at et længere Ophold og navnlig Søvn under disse Træer bevirker Hovedpine, men som dog let kan soves bort. Derimod forsikrer Forstanderen for den botaniske Have i Pisa, at de Folk, som beskære Taxustræerne, ikke kunne arbeide en halv Time i Træk formedelst den heftigste Hovedpine. I Baden døde

I Baron Rothschilds herlige Have, som omgiver det pragtfulde Slot Ferrieres, skal (cfr. „Dansk Havetidende") findes udmærkede skjønne Exemplarer af Taxus, hvis unge Blade eller Naale ere af en skinnende gul Farve, vare hele Sommeren igjennem og ligne Guldregn.

Fig. 1 gjengiver en Qvist af Huntræet; 2 af Hantræet; 3 og 4 Hun- og Hanblomsten — hver Blomst er for sig; 5 en forstørret Støvdrager og 6 et Bær, ligeledes forstørret.

Dette smukke, altid grønne Træ voxer overalt i Europa, men især i Bjergegne og tykke Skove. Det findes i Schweits, i Tydskland (hvor det har ikke færre end 24 forskjellige Navne), i Skotland, Sverig, Norge, Sibirien, paa Krim, i Kaukasus, i Pyrenæerne og Nordamerika. Det blomstrer i April og Mai, Frugten er moden i Høsten. — Veddet er meget haardt og fast, gulagtigt og rødt, mørkebrunt indad mod Marven. Deraf forarbeides de smukke

Trægafler, Skeer, Falsbeen o. desl. Sager, der komme fra Grindelwald og Haslithal.

Eleonora Clare's Dagbog for ti Aar.

(Fortsættelse.)

Een Tøffel kastedes efter dem med saa godt Sigte, at den slog Postillonens Hat af, og en anden traf Mary Janes Pige. Efterat de vare borte, ønskede Capitain Curling at foranstalte nogle Lege og Veddeløb blandt Landsbyfolkene, der havde samlet sig paa Engen ved Huset, og da det var smukt Veir, kom vi ogsaa godt derfra. Lady Singleton stødte til mig, da jeg vilde gaae ind i Skoven med Anna Curling. Anna vilde gjerne vende tilbage til Selskabet, og Lady Singleton og jeg spadserede derfor sammen. Hun er, hvad Folk kalde en meget indtagende Kone, og det troer jeg ogsaa. Hun smigrer paa en Maade, som om den Ting ikke var ny for hende, og som der var Noget at vinde derved. Hun sagde mig nogle Behageligheder, der fik mig til at skamme mig og gjorde mig vred, dog vidste jeg ikke rigtigt, hvorledes jeg skulde standse hende, thi der er tilsyneladende saa megen Alvor blandet med hendes slebne Tale. Hun folder Hænderne sammen og siger begeistret: „De maa virkelig troe mig, for jeg taler den rene Sandhed — stundom er jeg endog altfor aabenhjertig; thi De maa vide, jeg har Ord for at være for streng en Dommer." — Noget, jeg rigtignok aldrig før har hørt, skjøndt det jo derfor gjerne kunde være Tilfældet. Der er en Listighed hos hende, som jeg mistroer. Efterat hun havde spurgt mig nøie ud og sagt mig saa mange Complimenter, som hun kunde formode, jeg paa eengang kunde tage imod, dreiede hun Samtalen over paa Sir Edward. Han var den elskværdigste Søn — den bedste, den kjærligste, den mest uegennyttige af alle mulige Sønner. Han var saa omsorgsfuld for hende, saa ædelmodig imod sine Undergivne og saa sparsommelig med Hensyn til sine egne Udgifter. Jeg kunde have gjort Lady Singleton Miss Thorotons berømte Spørgsmaal: „Hvor hun ventede at komme hen, naar hun sagde saa mange beviislige Usandheder?" men jeg gjorde det ikke, thi naar Alt kommer til Alt, er hun En, som man hellere maa have til Ven end til Fjende. Jeg troer nok, at hun kan bagtale ligesaa godt, som hun kan smigre.

Efter vor Spaseretour lod hun sin Vogn komme og kjørte hjem til Deerhill, men kun for at vende tilbage om Aftenen til Ballet. En langt større Mængde Mennesker vare samlede til det end til Frokosten. Det var meget muntert, og jeg morede mig fortræffeligt. Mit første Bal — det var rigtignok et Bal! jeg havde Cavalierer nok; men det behagede Sir Edward Singleton at udmærke mig mest — ja, han dandsede ikke engang med nogen Anden. Hans Moder fik ham til at vise mig denne ubehagelige Opmærksomhed, det veed jeg meget godt; men dersom hun har troet, at jeg, fordi jeg er ung, skulde have følt mig smigret ved at blive udmærket af den fornemste Mand der, da tager hun mærkeligt feil. Jeg hader at tiltrække mig nogen særdeles Opmærksomhed, og saa er Sir Edward hverken saa forstandig eller morsom, som han gjerne vil give sig Mine af. Jeg var reent ud sagt forfærdelig kjed af ham. Jeg gad vide, hvorledes alle disse Folk, som gjøre sig saa megen Umage for at være høflige imod mig, vilde behandle mig, hvis jeg mistede Ferndell imorgen — vistnok paa en ganske forskjellig Maade.

Den 28de Juli.

Imorges fik jeg igjen Brev fra Herbert; det har gjort mig urolig og ulykkelig. Hvad kan han mene med at sige, at jeg ikke har viist ham Tiltro? Kan han hentyde til Ferndell? Det er den eneste Forklaring, jeg kan give. Det havde været bedre, om jeg havde sagt ham det selv, da jeg var paa Meadowlands, og nu beklager jeg, at jeg ikke har gjort det. Den bedste Maade at gjøre det godt paa igjen, vil være at skrive til ham og fortælle ham Alt — men det er ingen let Sag!

Den 1ste August.

Jeg kunde have havt et Brev fra Herbert igaar Morges, og Posten idag kunde atter have bragt mig et, men jeg har intet faaet. Maaskee er han borte paa een af sine Forretningsreiser og har ikke modtaget mit. Singletons — især deleshed Sir Edward — ere meget flittige med deres Besøg paa Burnbank. Jeg er saa stiv og ubehagelig, som jeg kan være, thi det er meget let at see, at han og hans Moder kraftigt beleire Ferndell, og det er slet ikke min Mening, at Fæstningen skal overgive sig under nogetsomhelst Vilkaar. Grandmama opmuntrer dem og kommer stundom med en Hentydning til Clays, og Cousine Jane spørger satirisk efter „Handelsagenten", hvergang jeg faaer et Brev. Igaar lod hun, som hun ikke vidste, hvad Herbert var, og hun spurgte om han var Bissekræmmer, hvortil jeg svarede, at han hverken var Mere

eller Mindre, end vor Bedstefader var, og hendes Fader endnu er, nemlig Bomuldsvarefabrikant. Og saa taug hun strax stille.

Det er saa taabeligt at bryde sig om Folks Forfædre istedetfor om dem selv. Jeg har aldrig rigtig kunnet forstaae, efter hvilke Principer det gjøres. Jeg giver mig ikke ud for at undervurdere det at være af god Familie, og jeg vilde for Exempel skamme mig ved at høre, at min Bedstefader var bleven henrettet; men jeg vilde skamme mig ligesaa meget, hvis man sagde mig, at han var bleven skudt i en Duel, fordi han spillede falsk.

Jeg kan nu ikke forstaae, at Herbert Clay ikke er bedre end Sir Edward Singleton, der ganske vist er adelig, men hvis Opdragelse er bleven forsømt hjemme og fuldendt udenlands i det sletteste Selskab. Jeg tænker, man maatte skamme sig ved blot at kjende det Liv, han har ført, siden han blev myndig. For Aaringer siden har jeg hørt, at han ønskede at ægte Mary Jane Curling, og jeg har ikke glemt det. Jeg kan meget godt see — skjøndt jeg lader, som om jeg ikke seer det — at selv den gode gamle Grandmama hellere vilde have mig til at ægte Sir Edward Singleton end Herbert Clay. Som om der ved den Mand var Noget, der kunde vinde en Piges Kjærlighed! Jeg gyser ved den Tanke; lige siden hans Besøg her ere blevne hyppige og deres Øiemed tydelige, har jeg faaet en Afsky for ham, som er ganske ubeskrivelig. Det skulde glæde mig, hvis han aldrig vilde komme mere til Burnbank, medens vi ere her.

Omtrent midt i September flytte vi til Ferndell. Tilberedelserne gjøres nu. Jeg vilde ønske, at jeg vidste, hvorledes Herbert har modtaget den Efterretning, som mit sidste Brev bragte ham.

Den 2den August.

Atter idag intet Brev fra Herbert. Hvad skal det betyde? Han kan da ikke være vred.

Den 3die August.

Intet Brev.

Den 4de August.

Heller intet idag. Det er ikke smukt af Herbert. Han kunde vide, at jeg vilde være i høieste Grad spændt efter at høre fra ham. Cousine Jane plager mig ubarmhjertig med min „troløse Vissekræmmer", som hun vedbliver at kalde ham, og vil vide, naar hans Forretningsreiser fører ham til Burnbank, da hun saa agter at give ham lidt Fortjeneste ved at kjøbe for en Dalers Penge Bomuldstøi hos ham. Dersom han blot vilde komme, vilde denne taabelige Tale for bestandig være forstummet.

Sir Edward Singleton belemrede os idag i to fulde Timer med sit Selskab! Jeg føler mig meget nedslaaet idag og kan ikke lade være at plage mig selv med tomme Gis—

Den 5te August.

Medens jeg igaar Eftermiddags sad og skrev i min Dagbog, bankede Mary Burton paa Døren og sagde:

„Miss Eleonora, der er en Herre, som ønsker at tale med Dem; jeg har viist ham ind i Bibliotheket." Og hun rakte mig et Kort, hvorpaa der stod „Herbert Clay". Jeg fløi ned ad Trapperne fuld af Glæde og Fryd; men det var der snart en Ende paa! Han modtog mig koldt. O, jeg kan ikke beskrive, hvorledes det var, eller hvorledes jeg følte mig! kun veed jeg, at jeg satte mig ned, og at jeg blev dødbleg, da jeg saae ind i hans Ansigt. Han begyndte at tale paa en fornem og tilbageholden Maade om, at det var den første Leilighed, han havde havt, siden Modtagelsen af mit Brev, til at komme, og forend han havde havt Tid til at sige tre Sætninger, kom Cousine Jane ind — af bare Nysgjerrighed. Jeg forestillede dem for hinanden, og strax efter kom Grandmama, der af Mary Burton havde hørt, hvem det var. Hun saae saa stolt ud, som vel muligt, og satte sig ned ligeoverfor Herbert, aabenbart i den Hensigt at blive der, ligesaa længe som han. Cousine Jane loe indvendig, for hun havde Sands nok til at see, at hun havde afbrudt en meget alvorlig Samtale, og efterat have taget en Bog gik hun bort. Grandmama gjorde nogle almindelige Bemærkninger om Luftens Tilstand, og plumpede saa ned i selve Sagen ved at sige, at Herberts Besøg var en uventet Ære — og hendes Stemme sagde tillige, at Æren heller ikke var forønsket. Herbert holdt baade sit Ansigt og sin Heftighed mærkværdig i Tømme; hvad mig selv angik, havde jeg ikke Andet at gjøre end forholde mig rolig. Jeg saae Grandmama vilde have, at alle Forklaringer skulde gjøres i hendes Nærværelse. Jeg taug stille, og Grandmama sagde, jeg havde givet hende at forstaae, at han ønskede en Forbindelse med hendes Familie, men at hans Familie satte sig stærkt derimod; hvad hende angik, da var hun ogsaa stærkt derimod — stærkere maaskee end baade Mr. og Mrs. Clay tilsammen.

Herbert agtede ikke videre herpaa, men gik strax over til det, han egentlig havde at sige, og sagde det da med en saa mandig Stolthed og med saa megen Følelse, at det fik mit Hjerte til at banke:

„Da jeg friede til Eleonora Clare skete

det under den Forudsætning, at det stod i min Magt at give hende et uafhængigt Hjem — at hun, kort sagt, var uformuende, og at jeg kunde gjøre hende lykkelig. Siden den Tid har jeg erfaret af hende selv, at hendes Stilling er anderledes, og den forandrer derved aldeles vor gjensidige Stilling til hinanden —"

„Vor Stilling til hinanden er som den altid har været," afbrød jeg ham, men Grandmama standsede mig med et advarende Blik, og han vedblev, som om jeg ikke havde aabnet min Mund — „saa at jeg er rede til, hvis hun ønsker det, at løse hende fra hendes Forpligtelse."

Jeg blev i høieste Grad forbauset og forfærdet; Blodet fløi mig op i Ansigtet; men idet jeg stod op, svarede jeg med saamegen Stolthed og Værdighed, som jeg formaaede: „Jeg modtager Deres Tilbud."

Indtil han sagde de Ord, troede jeg rigtignok, at hans Kjærlighed var stærk nok til at beseire alle Hensyn; men det synes, at jeg havde skuffet mig selv.

Grandmama tilføiede: „Jeg maa sige, at min Datterdatter har givet Dem det mest passende Svar paa Deres mærkelige Tilbud." Herbert prøvede paa at tale, men hun vilde ikke tillade ham det. „Det er en Ophævelse af Forlovelsen — det er en Fornærmelse! Hvis jeg havde været i Deres Sted, vilde jeg have vidst at sætte mere Priis paa hende, end at jeg skulde have offret hende for en falsk Stoltheds Skyld!"

At tænke sig Grandmama sige dette! Og saa bister, som hun saae ud! Nu vilde Herbert ikke tie længere og sagde Noget, der viste Alt, hvad han følte; men Grandmama vilde ikke forstaae ham rigtigt; jeg sagde derfor: „Frygt ikke nogen Misforstaaelse af mig, Herbert Clay! Jeg kjender Deres Tankegang. De vil give Deres Kone Alt, og Intet modtage fra hende — det er muligt, at dette er meget ridderligt," og saa blev jeg oprørt og bitter og ulykkelig, og Grandmama sagde ham kort og godt Farvel, og dermed gik han. Sagde jeg ikke altid, at Ferndell vilde blive mit Livs Sorg og Kval? Men saaledes troede jeg dog rigtignok ikke, at Sagerne vilde stille sig. Saa er den nu altsaa forbi — min Kjærligheds unge Drøm!

Den 6te August.

Igaar Aftes var jeg vred, stolt og dybt saaret. Det var hæderligt af Herbert Clay, men dog vilde jeg have ønsket, at han ikke havde fundet det fuldt saa let at opgive mig, at han, med andre Ord, havde været mere egennyttig; men det vilde rigtignok ikke have lignet ham. Der har været fuldkommen Taushed om den Sag, siden han tog bort. Jeg troer, at Grandmama er lettet, skjøndt hun ikke vil være ved det, og Cousine Jane har holdt op med at drille mig. Det havde jeg heller ikke kunnet holde ud. Jeg er ikke tilbøielig til at græmme mig og søge Ensomhed for at glemme min Skuffelse, tvertimod er min Harme vakt, og jeg er næsten hevngjerrig. Jeg gad vide, hvorledes Herbert tager det — for hvad han saa end siger, elsker han mig. Vi ere et Par stolte, unge Narre! Maaskee ventede han, jeg skulde sige, at jeg ikke ønskede vor Forlovelse hævet.

Jeg gjør mig selv det Løfte, at jeg ikke oftere vil skrive hans Navn i min Dagbog. Jeg vil ikke være en elskovssyg, henvisnende ung Pige, for hvem det saa end er. Imorgen spiser jeg paa Deerhill med Grandmama, og der vil jeg gjøre Løier med Sir Edward.

(Fortsættes.)

Gaadespørgsmaal.

Hvilken Fugl finder man altid i en Kugle?

Opløsning af Gaaden i Nr. 5:

From (Fro — Rom — No).

Opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, „den gamle Drer", „den smaa Norsker", Thomas Lysestøber i Roeskilde.

☞ Med dette Nr. følger „I Jylland", 17de Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afverlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Fjerkræhandleren.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,

for alle Stænder.

1865. Søndagen den 12te Februar. **№ 7.**

Fjerkræhandleren.

Gabriel Metzu, denne berømte Maler af den nederlandske Skole, er født i Leyden 1615. Han tog sig Dow, Terburg og van Mieris til Mønster, og opholdt sig sædvanlig i Amsterdam, hvor han nød høi Anseelse, og hvor han ogsaa døde 1658 (ikke, som det tydske Conversationslexikon angiver, 1650). Han malede især Gjenstande af det daglige Liv, Genrebilleder af den fornemme Verden, Fruentimmer med Frugter, Chemikere (Alchymister) i deres Laboratorier, Læger hos deres Syge o. s. v. Fortrinligt gjengav han Naturen, og hans Maneer er fri og tiltalende. Over Farvernes Harmoni var han en sand Mester, og forstod saa godt at behandle den, at man f. Ex. retvel kan adskille en rød Klædning og et rødt Gardin, der ligge bag hinanden, skjøndt ingen synderlig Forskjel i Farverne kan bemærkes. Hans Billeder, iblandt hvilke Grønttorvet i Amsterdam er et af de fortrinligste, ere sjeldne, da han arbeidede meget langsomt, men staae i høi Priis. Som hans berømteste Elever nævnes J. van Geel og van der Meer, kaldet den delf'ske Meer.

Maleriet Fjerkræhandleren, hvorefter medfølgende Lithographi er taget, findes i Dresdener Galeriet og ansees for et af Kunstnerens bedste Stykker. — Mesteren har her fiint forstaaet at anbringe et af sine kostelig humoristiske Træk. Den, som Følge af ufortrøden Smaasnapsen, meget medtagne Hønsekræmmer betragter med homerisk foragtende Ligegyldighed den gamle Kone, der just var ifærd med at afslutte en Handel; men, ved at blive den Handlendes interessante Tilstand vaer, forglemmer, hvad hun havde isinde og ganske forbauset udbryder: „Men min Gud og Skaber! Myn Heer, hvad feiler da Eder?" — Svaret er en tyk Tobaksky og dybeste Taushed. Sælgersken søger, ved at præsentere en lækker plukket Hane, at drage Kjøberskens Opmærksomhed fra den „Salige". Men det er øiensynligt, at det ikke ret vil lykkes hende. —

Det kongelige Billedgalleri paa Christiansborg har tilforn eiet et udmærket Stykke af Gabriel Metzu, nemlig en sovende Sælgekone, malet paa Træ. Det forestillede en ung kjøn hollandsk Kone, der handler med stegt Fisk og er falden i Søvn paa sin Stol. En Kat strækker Poten frem, for at stjæle en Sild, der steges paa en Rist, som ligger paa et Fyrfad af Leer. — Hvor dette Maleri, der var behandlet med en mesterlig Pensel og udmærkede sig ved en beundringsværdig Sandhed, er kommet hen, tilligemed flere andre Stykker af den nederlandske Skole, vides ikke. — For Øieblikket har vor Malerisamling af nævnte Metzu's Disciple et Maleri af Jan van der Meer, forestillende en Skovegn. I Forgrunden staaer en rødskjoldet Tyr imellem hvilende Faar og Geder.

Eleonora Clare's Dagbog for ti Aar.

(Fortsættelse.)

Den 13de August.

Jeg havde Lyst til at stryge den sidste Sætning ud, men saa vil der komme Klatter, og den faaer da staae, som den er — et meget

ulykkeligt Øiebliks taabelig Snak. Jeg spiste ganske rigtigt paa Deerhill, men jeg gjorde ikke Løier med Sir Edward. Jeg kan ikke bære mig ad som andre Piger i det Capitel, jeg er ingen født Coquette. Der er en besværlig Seighed i min Characteer, som lader mig klynge mig fast til een Tanke og een Følelse. Vi have paaskyndet vore Forberedelser til at tage over til Ferndell. Jeg ønsker at komme der snart, at komme midt ind i nye Scener og begynde nogle af mine mangfoldige Pligter som Eierinde af en betydelig Landsby. Mrs. Curling foreslog mig at reise udenlands, men det kunde ikke more mig nu, jeg vil heller tage fat paa et bestemt Arbeide. Jeg føler mig saa rolig og ligegyldig som en gammel Hest i en Mølle.

Ferndell, den 25de October.

Vi have næsten været her i sex Uger, og i al den Tid har min Bog ligget uaabnet. Der er intet Mærkeligt at nedskrive, jeg synes altid at kunne skrive mest flydende om mine Følelser og for Øieblikket ere de i Hvile. Man kan ikke see mig sørge, efter en vis Tids Forløb mister Sorgen sin Braad i Dagens Forretninger; den bliver svagere og svagere, indtil den kun i enkelte Timer træder stærkere frem — for Exempel i Nattens Stilhed, naar vi ligge vaagne og vente efter den Søvn, der ikke indfinder sig.

Ferndell er smuk — meget smuk. Der er Bøgeskove, hvori Bladene allerede begynde at falde. Jeg holder af at gaae i Aabningerne — Solen falder der i brede, gule Flader over Grønsværet, og Fuglene synge i Trætoppene, som jeg endnu intetsteds har hørt Fugle synge; der maa være Tusinder af dem.

Jeg stræber efter at blive et praktisk og nyttigt Medlem af Samfundet, og til den Ende har jeg givet Befaling til at ombygge og udvide Landsbyens Skoler samt tilføie en Bolig til en Lærer. Jeg kan endnu ikke gjøre Alt, hvad jeg havde Lyst til, thi jeg mangler endnu tre Aar i at være myndig, og Onkel Henry synes ikke at antage, at han samvittighedsfuldt kan opfylde sit Hverv som Formynder uden at modsætte sig nogle af mine rimelige Ønsker, som han kalder latterlig Overflødighed. Mine egne personlige Udgifter ere saa smaa, at jeg ikke vil kunne forbruge mine Indtægter, medmindre jeg giver en stor Deel bort. Den kjære Grandmama synes saa godt om Ferndell. Igaar foreslog hun at indbyde en Mængde Mennesker, men jeg var kun oplagt til at bede Mrs. Lake, Betsy Lawson og hendes Søster. Næste Uge agter jeg derfor at indbyde dem.

Den 6te Januar 1847.

Julen burde være munter paa Ferndell, men den var det ikke. Det saae nok ud, som om der var Lystighed, men jeg morede mig ikke. Fra umindelige Tider ere Omegnens Beboere og mine Leiere vante til ved denne Leilighed at faae et stort Bal, og skjøndt jeg ikke sætter stor Pris paa Sligt, var det dog bedst at vedligeholde den Skik; jeg fyldte derfor Huset med Folk, gav dem fuldt op af Mad og Drikke og lod dem more sig paa deres egen Viis. Sir Edward Singleton og hans Moder kom, saavelsom Sir Simon og Lady Deering. Lady Jane gjør saameget som muligt ud af sin nye Værdighed og vogter paa alle den gamle Mands Luner med en Opmærksomhed, der virkelig er roesværdig: hun har allerede gjort, hvad ni af ti Koner ikke kunde have gjort — nemlig vundet hans Familie for sig.

Det almindelige Rygte — falsk som altid — har bragt et Parti istand imellem Sir Edward og mig. Lady Deering spurgte mig, om det var sandt. Jeg negtede det paa det Bestemteste og sagde, at det hverken var sandt eller vilde blive det nogensinde. Jeg haaber, hun vil betragte det som sin Pligt at lade mine Ord komme Lady Singleton for Øre, saa at hun kan lade sin frugtesløse Forfølgelse af mig fare; det er hende, der i Virkelighed lægger an paa mig, og Sir Edward staaer ved Siden af hende, medens hun smigrer mig, seer stor og smuk ud og lader nu og da en Dumhed slippe sig ud af Munden — Noget saa stort burde ikke være saa taabeligt, saa uendelig tomt. Den stakkels Kæmpe er endnu ikke rigtig kommen sig efter sin Forelskelse i Lady Deering og betroede mig forleden, at hun var den skjønneste Kvinde paa Jorden. I det Øieblik viste hun sig netop til sin Fordeel: hendes røde Fløiels Dragt fremhævede Armenes og Halsens blændende Hvidhed, og hendes Ansigtsfarve var en lille Smule mere glødende end ellers. Sir Edward meente, at Rubens var den Maler, som burde have malet hende — ingen Anden kunde yde hende Retfærdighed, og deri er jeg ganske enig med ham.

Nogle af mit Selskab vilde have en Comoedie sat igang, men det lykkedes ikke af Mangel paa duelige Skuespillere; saa blev der dandset hver Aften til de Unges Fornøielse. Jeg blev dygtig spottet for mit abstadige Væsen, og man spurgte mig, hvorfor jeg ikke gjorde Dit, og hvorfor jeg ikke gjorde Dat til Ferndells Forskjønnelse. Jeg bryder mig ikke om de store, uhyggelige Stadsværelser og betræder dem aldrig, uden naar der er Selskab. Grandmama og jeg bruge Haveværelserne, der ligge i een Flugt

og ere ligesaa hyggeligt indrettede som dem, vi havde paa Burnbank. Men mit Yndlingsopholdssted er en lille Rede oppe i Taarnet — Dagligstue og Cabinet. Jeg førte Lady Deering derop, og hun morede sig over min klosteragtige Smag og kunde ikke begribe, hvad jeg meente med at holde af at opholde mig der. Jeg valgte dem for den smukke Udsigt fra Vinduerne. Jeg kan see milelangt ud over Dyrehaverne og Bøgeskovene. Stundom kan jeg ogsaa paa en meget klar Dag see en langagtig Sky hænge dybt ned i Vest — en Sky, der kommer fra Skorstenene paa Dampmøllerne i Stockbridge.

Det er meget stille heroppe, men eensomt er her ikke, og Værelserne ere meublerede efter mine egne Luner: et tyrkisk Teppe paa Steengulvet; et tungt, gammelt Bord med Skuffer; nogle simple, magelige Lænestole; en Sopha og Reoler paa Væggene, samt røde Gardiner for Vinduerne — jeg synes ikke, det er saa meget eremitagtigt. Jeg holder ogsaa paa min Viis af Magelighed og Luxus, men Glands og Storhed trykke mig. Her gjør jeg mit Arbeide, udkaster Planer og drømmer om, hvad jeg engang vil gjøre for at gavne mine Medmennesker. Jeg tilbringer megen Tid med at drømme.

Al denne Tid har jeg aldeles ikke hørt fra Alice; jeg kan ikke begribe, hvad der er bleven af hende; det er nu atten Maaneder siden hun forlod mig hos Miss Thoroton og lovede at skrive til mig — jeg forstaaer ikke, at hun kan have brudt sit Løfte.

Den 10de Januar.

Saa blev jeg da omsider færdig med Sir Edward Singleton. Han red herhen imorges, friede og tog atter bort som en slagen Mand. Jeg er glad over, at det er forbi, da det skulde skee; nu kan jeg blive fri for hans Moders evige Smigrerier og hans besværlige Selskab, paa alle de Steder, hvor jeg kommer. Han talte om sin dybe Kjærlighed, men da jeg veed, at han ikke bryder sig en Døit om mig, havde jeg ikke den fjerneste Medfølelse for ham. Da han var borte, kom Grandmama ivrig og nysgjerrig op til mig. Hun blev skuffet over Udfaldet, sagde, at hun havde i den senere Tid troet, jeg var begyndt at være noget mindre haard mod den stakkels Herre, og spurgte, om jeg dog ikke vilde betænke mig. Jeg svarede paa det Bestemteste Nei!

Den 15de Februar.

Cousine Jane skal giftes med Mr. Scrope, Præsten paa Burnbank. Dette vil blive, hvad Folk kalde et høist passende og lige Parti, og det glæder mig; selv Onkel Henry, der i Reglen er særdeles vanskelig at gjøre til Behag, erklærer sig at være tilfreds. Jane foreslaaer, halvt for Spøg og halvt for Alvor, at jeg skal give dem en Brudegave. Jeg vil i min Gavmildhed give dem en ny Kirke — hvorfor skulde jeg ikke det? Mr. Johnsen har isinde at kjøbe Woodlands for der at anlægge Fabriker og bygge Arbeiderboliger, og den Sum, som indkommer derfor, skal bruges til Kirken i Burnbank. Onkel Henry siger, at det med det fortrinlige Gavntømmer og Vandkraften er imellem fire og fem tusinde Pund Sterling værd. Jeg vilde ønske, det laae noget længere borte fra Ferndell; for jeg holder nok af Stockbridge i det Fjerne, men har ingen Lyst til at see det spadsere op til min Port. Jane skal have Bryllup i April.

Den 20de Mai.

Idag lagde vi Grundstenen til Burnbanks Kirke. Den skal bygges paa en smuk Høi for Enden af Landsbyen, over hvilken der bliver Udsigt. Kirkegaarden skal skraane ned mod Engene, hvorfra den skilles ved en Bæk. Jeg agter selv at lade mig begrave der en Dag. Siden Jane er bleven gift, har hun ganske mistet sine gamle Jomfru-Noder og er bleven en elskværdig, driftig Kone. Skjøndt hendes Huus er gammelt og ubeqvemt, seer det dog reent og smukt ud; men jeg troer, at jeg ogsaa bliver nødt til at give dem en ny Præstebolig. Mr. Scrope er en meget god Mand og sætter megen Priis paa Jenny, som han kalder hende. Jeg har tænkt mig en lille Plet ikke langt fra Kilden, hvor Præstegaarden vilde tage sig fortræffeligt ud; Haven er næsten allerede færdig; for Træerne der ere prægtige. Til næste Aar vil jeg forbedre Skolerne.

Den 17de September.

Der er smukkest paa Ferndell i det tidlige Efteraar, og Intet kan være prægtigere end Udsigten fra det sydlige Vindue i mit Taarn. Der ere de røde og gule Farver i Skovene og det gyldne Korn, som endnu staaer bugnende paa Marken. Igaar red jeg ud for første Gang, siden vi forlode Burnbank, og jeg tog Stockbridge-Veien; jeg havde Lyst til at see med egne Øine, om alle de Beretninger, jeg hører om Folkene, ere sande. Der var fuldkommen roligt, og man saae færre Ledigjængere end sædvanligt. Burton har sagt mig, at de mødtes hver Aften ved Marsken, men jeg kunde ikke tage saa langt bort, da min Udeblivelse vilde have gjort Grandmama urolig, og da jeg var halvanden Miil fra Stockbridge, vendte jeg om.

Mr. Scrope siger, at Rygterne ere meget overdrevne — det ere de stedse i slige Tilfælde.

Den 7de December.

Bevægelsen blandt Arbeiderbefolkningen, der kun i Efteraaret var deelviis, er nu almindelig i hele Stockbridge, og det er meget beklageligt, thi Arbeiderne — der ikke længere vilde arbeide for samme Betaling i Fabrikerne — kunne ikke Andet end lide meget paa denne kolde Aarstid. Det gjør mig ondt baade for Folkene og Herrerne, begge Parter have vistnok Grund til Klage, dog troer jeg, at de let kunde blive enige, naar det ikke var for de Talere, der ophidse Befolkningen og, idet de give sig ud for Arbeiderens Venner, ere hans bittreste Fjender. De burde pidskes ud af Landet. Jeg hørte selv en af dem tale forleden paa Engen for en Forsamling af flere hundrede huløiede Mænd og Qvinder. Det var bittert koldt; men de stode taalmodigt og indsugede hans Væv, som om det havde været den rene Sandhed. Burton bad mig om ikke at gaae derhen, for ikke at blive fornærmet; men jeg red hen til et Sted, hvorfra jeg kunde høre Taleren, og hvor iøvrigt Ingen lagde Mærke til mig — jeg havde dog formodet, at Mange maatte have kjendt mig. Fyren saae mig imidlertid — en grim Karl var det, og Gud havde skrevet Skurk i hans Pande — og strax gjorde han et Udfald mod det pengestolte Aristokrati, der træder paa Nakken af den Fattige og tager hans sidste Bid Brød ud af Munden paa ham. Burton gjentog sine Overtalelser for at faae mig bort, men det var mig saa nyt at blive udskjældt, saa at jeg forblev. Efter nogle mere almindelige Bemærkninger, der syntes at gjøre Indtryk, fandt han for godt at henvende sig personlig til mig og talte med Bitterhed om „snøftende Heste og Eqvipager og velnærede Tjenere i Slave-Liveri, samt om Agre, der bugnede af Korn til en eneste Dames Brug, medens deres Børn døde af Mangel paa Brød."

Der blev en Hyssen blandt Mængden, om den var for ham hverken vidste jeg eller brød jeg mig om at vide; jeg sad stille og ventede paa, hvad der vilde komme. Taleren vedblev, at jeg var kommen for at glæde mig ved Synet af deres Ulykker, og deres Hyssen blev til et Hyl; saasnart dette var ovre, raabte en Stemme: „Du lyver! Tal høfligt. Det er Miss Clare fra Ferndell." Og et Par af de Nærmeststaaende toge Huerne af for mig. Burton meddeelte mig imorges, at Taleren havde faaet Prygl, fordi han havde talt ilde om Clays, — for Øieblikket de eneste Fabrikanter, der endnu nyde Agtelse. Manden havde ikke lært sin Lectie rigtigt og slog ud til Høire og Venstre uden at agte paa, hvem han traf. Jeg maa sige, det var mig kjært at erfare, at han havde faaet en velfortjent Straf af sine Tilbedere.

Den 29de Mai 1848.

Det er nu meget sjeldent for mig at fremtage min gamle Dagbog; jeg glemmer den, og den henligger i Maaneder, indtil Et eller Andet tilbagekalder den i min Erindring, eller der skeer Noget, som jeg faaer Lyst til at optegne. Jeg har været ovre paa Burnbank hos Scropes, der netop ere flyttede ind i deres nye Huus; det gamle beboes af den nye Hjælpepræst, som kom ved Juletid — og hvem skulde det være Andre end Mr. Hugh Cameron! Jeg er glad ved atter at træffe sammen med ham, skjøndt det gjorde mig ondt, at han ikke var kommen videre frem i Verden. Han har ingen Beskytter, der kan hjælpe ham, og Kirken kan ikke altid sørge saa godt som den vil for sine Sønner. Han talte om Emily Clay med et sørgmodigt Smiil og sagde, at de levede i Haabet — det er dog altid Noget.

Imorges besøgte to Herrer fra Stockbridge mig og spurgte, om jeg vilde tillade Arbeiderne at komme til Ferndell for at more sig en Dag — give dem Lov til at spadsere i Skovene og Lunden den Dag. Jeg samtykkede paa den Betingelse, at der ikke maatte udsælges Brændeviin paa Eiendommen, og de lovede at sørge for Overholdelsen deraf.

Den 3die Juni.

Det gik godt med Arbeiderne den Dag. Allerede Klokken sex om Morgenen begyndte de at ankomme; men Folkene havde Aftenen tilforn ophængt Flag og Decorationer og lavet en Slags Æresport med Ordet: „Velkommen" paa. Det blev mig fortalt, at der var saamange som sex Tusinde; men da det var smukt Veir, og de spredte sig i Skovene i smaa Afdelinger, havde jeg ikke troet, der var mere end halvt saamange. De medbragte en Trop Musikanter, og om Aftenen holdtes der Bal paa en Plaine. Jeg tog Grandmama med mig ud i den lille Vogn og kjørte hende omkring for at vise hende Lystighederne; i Førstningen var hun lidt ængstelig, men da hun saae, hvor roligt og ordentligt Alt gik, morede hun sig ogsaa snart.

Nogle af Omegnens fine Folk ere yderst opbragte, fordi jeg indlod, hvad de kalde „Pøbel", paa min Eiendom; men der var slet ingen Pøbel, Alle vare de anstændige Arbeidsfolk eller Fabrikarbeidere. Jeg tilstaaer, at jeg selv ventede at finde adskillige Ødelæggelser paa Træerne, men

der var ingen, og hvad Græsset angaaer, vil den første Byge gjøre det friskt igjen.

Den 27de Juni.

I næste Maaned skal der afholdes en stor Bazar i Stockbridge, for at skaffe Midler til Ombyggelsen af den gamle Kirke. Man har bedet mig oprette en Butik; det er Noget, jeg aldeles ikke synes om, jeg vilde meget hellere have givet et Par hundrede Pund, og lade det være forbi dermed; men dette ønsker man ikke, og Lady Mary Vernon og jeg skulde derfor slaae os sammen.

Den ærværdige Præst paa Ashby-on-the-Hill døde i forrige Uge, og jeg har givet Hugh Cameron Kaldet; der er en Indtægt af fire hundrede Pund Sterling forbunden dermed, saa nu kan han og Emily Clay gifte sig og leve lykkelig til evige Tider. Da jeg i Mandags var i Stockbridge, traf jeg Emily, men jeg var tilvogns, og hun gik med adskillige andre Damer og saae mig derfor ikke. Hun saae endnu smukkere ud end ellers; hendes Ansigt var altid fiint og aandrigt, men Aarene have forhøiet Udtrykket deri.

Den 17de August.

Bazaren er endt; Lady Mary Vernon var en meget travl Sælgerske alle de tre Dage, jeg derimod udfyldte ikke rigtig godt min Post. Varmen og Støien vare mig temmelig meget, og jeg var glad, da det Hele var forbi. Mrs. Clay fra Meadowlands havde Butiken ved Siden af vor, og da Emily var med hende, fik vi flere Gange Leilighed til at tale sammen; hun takkede mig varmt for Hugh Cameron og hviskede, at hendes Moder omsider havde givet sit Samtykke, saa at de kunde faae Bryllup til September.

Der var en smuk, mørkhaaret Pige med Emily. Jeg spurgte Lady Mary, hvem det var, og hun svarede mig, hun hed Hargrave og skulde ægte en af Clays; men om det var Herbert Clay eller hans Fætter Frank vidste hun ikke — hun troede, det var Herbert. Jeg kunde ikke lade være at lægge temmelig nøie Mærke til hende; hun var meget livlig og gjorde stor Lykke hos Kjøberne i Bazaren, især hos Herrerne. Lady Mary ønskede flere Gange, at vi havde hende til at hjælpe os, og hun skjændte flere Gange paa mig, fordi jeg ikke pressede Folk til at kjøbe, som hun gjorde. Den sidste Dag leiede vi en tydsk Jomfru fra en Broderihandel, og da gik det os meget bedre.

Mr. Herbert Clay viste sig ofte i Værelserne alle de tre Dage; han kom til sin Moders Butik og talte længe med den smukke Miss Hargrave en Eftermiddag henimod den Tid, der skulde luk'es, og ventede for at følge hende hjem. Jeg hørte hende hviske: „Vent efter mig, Herbert!" og han satte sig derfor ned paa en Stol med Ryggen til os, indtil hun var færdig til at gaae. Han bukkede for Lady Mary, da han gik forbi, men jeg troer ikke, han saae mig, thi jeg stod bag det Gardin, der adskilte vore Butiker. Han seer ældre, men tillige bedre ud, end han pleiede, thi han har mistet den drengeagtige Mine, han havde. Lady Mary sagde, at han var en smuk, ung Mand, og siden han saa godt dæmpede Urolighederne blandt Arbeiderne, sættes han meget høit i Egnen. Nogle ønskede, at han skulde stille sig i Stockbridge ved sidste Valg, men han afslog det; hans Faders Helbred er ikke mere saa godt, og han maa erstatte ham i Forretningen. Miss Hargrave blev ikke forestillet for mig, og i alle vore Samtaler har Emily aldrig nævnt hendes Navn. Ved Bazarens Slutning behagede det Mrs. Clay at lægge Mærke til mig og hilse mig — hun maa have seet mig før, men vore Øine mødtes ikke tidligere, og Ingen af os kunde naturligviis have Lyst til at komme den Anden imøde. Hun er bleven meget graa og begynder rigtigt at see gammel ud; men det tyranniske, herskesyge Sind er endnu ikke uddød hos hende.

Miss Thoroton, Miss Smallwood, Frøkenen og alle de unge Piger kom til vor Butik, og stakkels Miss Thoroton bemærkede, at den Dag, paa hvilken hun erfoer, at hun havde været Opdragerinde for Arvingen til Ferndell, var den stolteste Dag i hendes Liv. Saa lod hun, som om hun skjændte paa mig, fordi jeg havde gjort en Hemmelighed deraf, medens jeg havde gaaet i Skolen og endte med at bede mig forny gamle Minder ved at spise til Middag med hende. Den Dag kunde jeg ikke modtage Indbydelsen, men jeg lovede at komme en Dag i næste Uge og høre lidt om mine gamle Venner — maaskee kan hun ogsaa fortælle mig Noget om Alice.

Den 24de August.

O, jeg blev smerteligt berørt igaar! Jeg var saa langt fra at ane, at Alice skulde være død, jeg har tvertimod i mit Indre bebreidet hende, at hun ikke skrev til mig. Og saa roligt, saa ufølsomt som Miss Thoroton fortalte det.

Da hun vedblev uafladelig at tale om Piger, som jeg ikke brød mig om, sagde jeg: „Men kan De sige mig, hvad der er bleven af Miss Alice?" Og hun svarede: „Veed De ikke det? Hun har nu været død i over to Aar. Naar var det, Miss Smallwood — var det i Marts eller April?"

„Jeg troer, det var i August!" sagde Miss Smallwood.

Jeg blev saa bedrøvet, at jeg ikke kunde tale i flere Minuter, og Miss Thoroton vedblev: „Vi hørte ganske tilfældigt om hendes Død — den foregik paa følgende Maade. Da hun tog herfra, ansdae jeg det ikke for rigtigt enten at skaffe hende en Stilling eller anbefale hende til en Familie, thi hendes Opførsel havde ikke været god, medens hun var her; men ved sine egne Midler — thi hun havde Talenter, og Mange holdt af hende — fik hun en Plads som Gouvernante hos en Præst. Hun var i 18 Maaneder hos dem, og de fik megen Agtelse for hende; dersom hun var bleven hos dem, vilde hun kunne have havt det godt, men der var en eller anden Kjærlighedshistorie, som en Tid virkede skadeligt ind paa hendes Sind og gjorde hende lidt forrykt. Da hun var kommen sig, blev hun greben af en Lyst til at reise og tog som Selskabsdame med en Frue, der skulde reise bort. Denne blev syg i Bryssel, og det var ved at pleie hende, at Miss Alice paadrog sig den smitsomme Sygdom, som bortrev hende der. Hvem var det, der fortalte os hele den Historie, Miss Smallwood? Var det ikke Drakes, da de kom hjem fra deres Reise?"

Miss Smallwood troede nok, at det var dem.

„Det kunde ikke have været Andre, for de vare jo hele Tiden i Bryssel. Det synes, at Mrs. Hardfast netop havde kommet sig, da Miss Alice blev syg, og Mrs. Hardfast lod hende blive alene og næsten uden Penge i det Hotel, hvor de boede — en meget ubetænksom, ja, jeg kan sige en meget grusom Handling; imidlertid tiltog Alices Sygdom hurtigt, og hun døde snart. Hvem lod hende begrave, Miss Smallwood, kan De huske det?"

Drakes sagde, at det var en godgjørende Englænder, men jeg mindes ikke hans Navn. Var det en Sir Edward Singleton — det troer jeg virkelig, han hed. Jeg veed, det var en Baron, en lystig ung Herre, som boede paa Hotellet, og som var bleven indtagen af hendes smukke Ansigt — ja, han betalte hendes Begravelse, og jeg maa sige, at han havde Hjertet paa rette Sted, hvor hans Forstand saa end var."

Og de To begyndte nu at tale rask væk om andre Emner, indtil Taarerne begyndte at komme mig i Øinene ved Erindringen om, hvor god hun havde været imod mig.

Miss Thoroton udtrykte sin Forundring over, at see mig saa bevæget ved den Efterretning og sagde for at trøste mig: „Min kjære Miss Eleonora, det var en Lykke, at hun gik bort; hun havde et saadant Sind, at hun aldrig vilde kunne have udrettet noget Godt i Verden!"

Jeg spurgte, hvor hun var begravet.

„Var det paa Kirkegaarden i Bryssel, Miss Smallwood, eller var det i Laeken?"

Miss Smallwood var ikke sikker derpaa, men hun troede nok, det var i Laeken.

„Jeg kan faae det at vide ved at skrive til Drakes, hvis De ønsker det, kjære Miss Eleonora," sagde Miss Thoroton.

Jeg takkede hende, men sagde, at jeg kunde faae Underretning derom ved at henvende mig til Sir Edward Singleton — jeg troede ikke, der var saamegen Godhed og Ædelmodighed i ham. Stakkels Alice! At leve og døe saa venneløs! Ak, om jeg blot havde vidst det.

Fjerde Capitel.

Den 1ste September.

Imorges fik jeg Svar paa mit Brev til Sir Edward Singleton med nogle faa Biomstændigheder om Alice. Han siger, at hun ikke blev forsømt under sin Sygdom og ved sin paafølgende Død, thi skjøndt Mrs. Hardfast forlod hende, var der en Englænderinde, der boede i Bryssel (saavidt han vidste en Lærerinde ved Navn Mervin), der var hos hende til det Sidste, og der fulgte hende til Jorden. Hun ligger begravet i Bryssel; over hendes Grav er der reist et Kors og en Plade, som bærer hendes Navn. Der er altsaa intet Beviis paa min Kjærlighed og Taknemmelighed for mig at yde hende — Fremmede have gjort Alt! Jeg mindes aldrig at være bleven saa nedslaaet, saa smertelig bedrøvet over en Efterretning som over denne. At tænke sig, at jeg har gjort en Afdød Bebreidelser, længtes efter at see En, der i over to Aar har været Støv! Jeg gad vide, om hun mindedes mig, da hun døde. O, Alice! Og jeg, der engang var saa haard mod Dig!

Den 18de September.

Iforgaars havde Emily Clay og Hugh Cameron Bryllup i den gamle Kirke i Stockbridge — det sidste, som skal holdes der, forinden den rives ned. Jeg har hørt, at det var et meget smukt og meget muntert Bryllup, men jeg saae det ikke. I Førstningen meente jeg, at jeg vilde sætte mig som Tilskuer oppe i et af Gallerierne, men senere opgav jeg den Tanke. De sendte mig deres Kort, og desuden var der et lille Brev, som Emily havde skrevet til mig, efterat de kom fra Kirke, og inden de begave sig paa deres Lystreise. Hvad hun har for et

godt Hjerte! Hun sagde, at hun saae sig om for at finde mit Ansigt og blev skuffet over ikke at blive mig vaer.

Siden jeg har skrevet til Sir Edward Singleton har han været her i sit gamle Ærinde, men det var til ingen Nytte — jeg agter ham for hans Godhed, men elske ham kunde jeg ikke!

(Fortsættes.)

Sneens Skabelse.

Over Arkadiens eviggrønne Enge, der forfriskedes af en mild Perleregn, svævede Iris. Da nærmede sig en uskyldig Hyrde hendes syvfarvede Trone og klagede saaledes: „O Iris! hvor stedmoderligt have de høie Guder ikke behandlet den rene, skjønne hvide Farve! Hvad er vel Hvidt i Alnaturen? Rød farver Aurora Morgen- og Aftenhimlen, — Guul, som Guld, er Apollos store glimrende Sol, — Blaa er Luften og Blaat er Havet, — Grønne ere vore smilende Enge, — Graa er Himlen, naar Fader Jupiter tordner, — ja selv det Sorte mangler ei, hvergang Dianas Maane ikke lyser den mørke Nat. Kun mit kjære Hvide har man glemt eller forsmaaet, det fryder intet Sted de Dødeliges og Udødeliges Øine. Bed derfor Dit ærede Herskab om en passende Plads ogsaa for denne Farve!"

Saaledes talte den troskyldige Hyrde, og Iris lovede at have ham i Erindring. Hun begav sig til Juno og forebragte hende Ønsket. Da det var en lærd Sag, tilkaldtes den vise Minerva. I et ypperligt Foredrag, bugnende af Lærdom, men som desværre ikke er blevet opbevaret, da der ikke fandtes Stenographer i Gudernes Forhandlinger, udviklede Pallas-Athene, at da Supplicantinden egentlig bad om Det, som den hvide Farve allerede i fuldeste Maal havde, skulde man ikke reflektere paa Andragendet, men gaae over til Dagsordenen. Dermed vilde dog Junos Sendebud ikke lade sig afspise, men protesterede imod en motiveret Dagsorden, idet hun udbad sig en nærmere Forklaring over, hvad det vilde sige, at den omhandlede Farve alt havde hvad den søgte om; thi skjøndt Regnbuen havde gode Øine, ja endog, som „Iris", sad i Øiet selv, og skjøndt hun fra sit ophøiede Sæde oversaae en betydelig Strækning af Himmel og Jord, opdagede hun dog aldrig noget Hvidt, med Undtagelse af enkelte Mollersvende hist og her, naar de imod Blæst svikkede Seil, og disse smaa Prikker i Universet vare dog kun forsvindende Størrelser og for Intet at regne imod Morgenrøden, Ætherens og Havets Azur, de smaragdgrønne Enge, og hvad ellers var nævnt af Farvepragt.

Minerva tog da atter Ordet og forklarede af Optiken, samt Newtons og Goethes tilkommende Farvelære, at samtlige Farver kun vare Fantomer, at de fremkom ved de forskjellige Brydninger af Straaler, hvorimod Hvidt var Lyset selv, og som saadant Indbegreb af alle Farver. At Regnbuen saaledes reduceredes til en Indbildning, ærgrede Iris saare, og hun vilde sikkert have udslynget en spydig Bemærkning, dersom ikke Dirigenten havde meent, at Sagen nu var tilstrækkelig uddebatteret, saa at man kunde skride til endelig Afgjørelse.

Fru Justitia besteg da Dommersædet. Men saasom Retfærdighedens Gudinde, som bekjendt, er blind, og det ifølge Ordsproget ikke kan nytte at tale med de Blinde om Farverne, ligesaalidt som de lade sig veie paa hendes Vægtskaal, saa maatte hun vige Sæde, og Merkur, den vimse Merkur, der overalt er paafærde, beskikkedes til Søttedommer.

Merkur, der, efter Sigende, var om ikke født saa dog gjenfødt paa Bjerget Cyllene i Arkadien, havde foruden denne nationale Grund til at holde med den arkadiske Hyrde ogsaa en særlig Interesse af Hvidt (hvilken Partiskhed senere har godtgjort sig ved „Sort paa Hvidt" i alle merkantile Forretninger!), — han kjendte for Ret, at Hvidt virkelig var forurettet, og det overlodes til Talsmandinden at betegne en stor ny Gjenstand i Naturen, der kunde erholde den omtvistede Farve. Denne sidste Henviisning var nok egentlig en Finte af Merkur, der selv ikke kunde finde paa Noget.

Iris derimod, der havde den Egenskab, som næsten alle Damer i Pantelege, at være snarraadig og finde en Udvei, skabte, ved at tænke paa sit eget Navn, strax et nyt Ord. Hun kastede blot et R bort, og saa stod der Iis.

Jupiter maatte til at lave Iis, — om med eller uden Vanille, derom tier Historien. Og da den ikke var hvid nok, fulgte den blændende hvide Sne ovenpaa. Men disse nye Artikler lagde sig først over det eviggrønne Arkadiens Bjerge og rullede da som Laviner ned i Dalene. Ønsket var opfyldt: nu blev der til sine Tider Hvidt nok.

Ak! Landets Herlighed var forsvunden, og efterhaanden forsvandt ogsaa Hyrdernes sædelige Eenfold og Uskyldighed. Det blide Klima var blevet raat, og Menneskeslægten udartede til Laster og Ondskab, idet man iførte sig Uskylds

hvide Klæder. Det hedder jo, at Jupiter engang lod sine Lyn falde saalænge paa Arkadien, indtil endelig selv Jorden udstrakte sine Arme og bad om Forbarmelse.

Men for Dig, o Læser, som maaskee i dette Øieblik sidder i Sne op over Ørene og tvivler om Mythens Virkelighed, for Dig vil det ikke være overflødigt at bemærke, at Iis og Sne ere i naturlig Slægt med Lyn og Torden, eller af elektrisk Oprindelse. Man kan endog ved Hjælp af en Elektriseermaskine frembringe Hagl. Det er nu kun i det Smaa; men Jupiter, Thor og Vorherre bruge større Batterier.

Cl. R.

Blandinger.

Et vundet Væddemaal. Skuespilleren Brockmann i Wien bebreidede altid sine Medspillere, naar de, tvertimod deres Rolles Karakter, loe paa Scenen. De undskyldte sig med, at Fristelsen dertil ofte var uimodstaaelig; men han paastod, at hvilketsomhelst Usædvanligt, der indtraf, skulde det dog ikke bringe ham til at lee. Komikeren Weidmann tilbød ham et Væddemaal, han vilde faae ham til at lee endog i et Sørgespil. Væddemaalet blev antaget. Nogen Tid derefter blev „Clavigo" givet; Brockmann spillede Titelrollen. Weidmann, der aldrig optraadte i alvorlige Stykker, fordi allerede blot Synet af ham vakte Latter, blandede sig, uden Brockmanns Vidende, iblandt de Bærere, som bære Marie Beaumarchais' Lig over Scenen. Da nu Clavigo fortvivlet styrter imod Ligkisten og spørger: „Hvem begrave I?" svarede Weidmann, uden at forandre en Mine: „Marie af Papier-maché; thi hun er død!" Det uventede Syn af Komikeren, og den alvorlige Tone, hvori hans Ordfordreining udtaltes, virkede saa uimodstaaeligt paa Brockmann, at han maatte lee høit, og det gik ikke Publikum bedre.

München, Baierns Hoved- og Residentsstad, har vel nogenlunde Alt, hvad Kunsten formaaer at frembringe af Skjønt og Stort; men Stadens nærmeste Omegn er mindre smuk og mangler næsten al Naturskjønhed. Derfor sagde Gustav Adolf om München: „Det er en Guldsaddel paa en mager Hest."

Reden. Da Napoleon første Gang saae Borgen Hohenzollern, spurgte han General Rapp: „Hvad er det for en Rede?" — „Det er den sorte Ørns Rede," svarede Rapp, og Keiseren blev eftertænksom.

Gaade.

(6 Bogstaver.)

Første Delingsmaade.

De første Fire tidt 'de Arme lide,
De andre Tvende gaae før Ordet „Fyr!"
Men alle Sex i Østens Eventyr
Man træffer næsten paa hveranden Side.

Anden Delingsmaade.

De første Trende give Maden Kræfter,
De andre Tre er omvendt ikke Dag;
Tilsammen noget Tyrkisk ved dem hæfter,
Det er en Mand, som engang kaldtes svag.

Svar paa Gaadespørgsmaalet i Nr. 6:

Naturligviis en — Ugle.

Besvaret af W. M., Clara — 9 Aar, „de to Knakkelpibere", „Svaske Didrik paa Vandkunsten".

Gaaden i Nr. 5 er endvidere opløst af C. v. P. i Odense, H. H. Nørr og H. C. Christensen pr. Sønderborg.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar 1865 erholde gratis det Udkomne af „I Jylland", 14 Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 β for et Qvartal, eller 4 β for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,

for alle Stænder.

1865. Søndagen den 19de Februar. **№ 8.**

Ansgar.

1000 Aar — hvilket Spand af Tid! Er det end en forsvindende Størrelse imod Evigheden, er det dog en næsten fabelagtig Aarække, naar den historiske Viden og Vished tages til Maalestok.

Ansgar.

Ja, naar vi her nys have ihukommet 1000-Aarsdagen for Ansgars Dødsdag, og vi betænke, hvor mangelfuld vor Kundskab er om Danmarks daværende virkelige Forhold og Tilstande, saa maae vi enten fristes til at antage det Meste af hvad der anføres om hans Liv, Virken og Personlighed for en from Mythe, eller anerkjende Muligheden af jordisk Udødelighed, underskrivende Digterens: „Hvad kom fra Gud, kan ikke dø!"

Thi saare Lidet vide vi med nogenlunde Bestemthed om hine Dage, der netop falde i Fabelalderens Overgang til en mere historisk Tid. Dengang var Bogtrykkerkunsten — dette overordentlig vigtige Overdragelsesmiddel — ikke opfunden, og kun Faa vare saa skrivekyndige, at de, selv om de havde havt Lyst til saa fredelige Sysler, kunde optegne Begivenhederne, ligesaa lidt som der, hvis slige Optegnelser vare skete, var noget sikkert Opbevaringssted at finde til disse Meddelelser.

Men hvoraf veed man da saa nøie, endog til Dag og Datum, naar Ansgar, „Nordens Apostel", er født og død? Hvorledes er det kommet til vor Kundskab, hvad han spiste og drak, hvordan han klædte sig og hvilke Ord han udstønnede i Dødskampen? Dette og mere

Andet fortæller man os til Punkt og Prikke, medens man ikke engang er sikker paa, om gamle Gorm eller Thyra døde først, og kun „saa omtrent" kan bestemme Kongens og Dronningens Fødsels- og Dødsaar. — Dette Spørgsmaal lader sig uden Vanskelighed besvare: Man veed det af Munkenes Optegnelser, sammenlignede med andre Landes ældre Historie- eller Krønikeskriveres Udsagn, idet de sydligere Lande vare forud for Nordens i Elementair-Kundskaber — vore enkelte Sagnsamlere maaskee fraregnet.

Lad der være nogen Sandhed i Grundtvigs Malmord:

„Dovenskab og dødt Latin
Var den store Munkebrøde," —

saa bør det dog paa den anden Side indrømmes, at Klosterlivets Eensomhed, i Forbindelse med Klosterbeboernes Fritagelse for verdslige Kampe for det kjære daglige Brød, har medført det store Gode, at Grandskning og Lærdom havde et Tilflugtssted, saa at Munkene kunde blive et Slags Historieskrivere, og de hellige, fredlyste Mure et efter Omstændighederne beskjærmende Archiv til de skrøbelige Pergamentblades Opbevaring. At disse, ofte flittige og nøiagtige, Skrivere fornemmelig optegnede hvad der angik Religionssager, og kun toge med hvad der af Krige, Fyrsters Død, voldsomme Forfølgelser og andre større Begivenheder syntes dem at have eller at kunne faae Indflydelse paa Troens Fremme og Udbredelse (vel ogsaa bidrage til Pavemagtens Forøgelse eller Svækkelse!) — er ganske naturligt. — Og saaledes skyldes da de Efterretninger, der haves om Ansgar, nærmest hans Discipel, Ven og Biograph Rimbert, der først var ansat som Præst i den nye Kirke i Ribe, men senere fulgte Ansgar i Erkebispsædet og Apostelembedet.

Denne Indledning er maaskee temmelig lang i Forhold til det Lidet, vi her agte at meddele om Ansgar selv; men vi ansee den forsaavidt vigtig, som vi derved haabe, hvad vi ønske: at have bortryddet det Væsentligste af de Betænkeligheder, der ellers kunde opstaae og holde Mange fra at læse de Beretninger, der med større eller mindre Fuldstændighed i denne Tid ere udkomne i Anledning af Mindefesten. Ikke blot særlige Skrifter ere udgivne, men samtlige illustrerede Blade have omhandlet denne mindeværdige Personlighed; ja endog „den Berlingske Tidende" har iblandt sine Hovedartikler leveret et Udtog af Ansgars Biographi. Det vil derfor være overflødigt for os, nu at dvæle ved Apostelens Drømme, Syner, Anfægtelser, Reiser og Lidelser; vi kunne indskrænke os til, i Korthed til hans Billede at anføre de vigtigste Momenter af hans frugtbare Liv og Virksomhed. Kun et Punkt maae vi dog tillade os særligt at fremhæve, nemlig hans bittre Sorg over ikke at være bleven Marthyr. —

Det er vel saa, at der kan siges om en stor og ophøiet Idee det Samme, som der er sagt om Kjærlighed til Fædreland og Frihed, at Den, der ikke kan offre disse Alt, igrunden Intet har offret dem; Den, der har viet sig til en stor Idee, maa fuldstændig leve for den, og han maa vide at døe i dens Tjeneste, naar det gjøres fornødent. Men Et er, ikke at frygte for Døden, et Andet er, at søge den. Efter Nutidens Begreber seer det ikke blot ud som Selvmord, naar Nogen med velberaad Hu udsætter sig for Livsfare og ligesom trodser Døden, alene for at komme til at døe paa en eiendommelig Maade, udenfor Naturens sædvanlige Løb; men det betragtes ogsaa som Daarskab og Sværmeri, eller som Forfængelighed, for at vinde et Eftermæle som Marthyr. Vore Dage smile over Den, der har en „nagende Orm" og føler sig trøstesløs ulykkelig, fordi han er gaaen Glip af en Kammerraadstitel, hvormeget mere maa man da ikke fristes til at finde det forunderligt, at en klog Mand kan være bleven saa dybt bedrøvet over, at Hedningerne ikke sloge ham ihjel paa en eller anden barbarisk Maade?

Det hedder rigtignok i den hellige Skrift (Math. 10. 39.): „Den, der mister sit Liv for min Skyld, skal finde det"; men mange andre Steder gjøres dog Selvopholdelsen til Pligt, og der advares imod at søge Faren, for ikke at omkomme i Faren. Imidlertid maa man tage Datidens Anskuelsesmaade i Betragtning. Ansgar kunde ikke retvel være anderledes end sin Samtids Troeskjæmpere. For at forskaffe sig Apostle, var det nødvendigt at have en Spore, hvad Rigdom og Magt ikke kunde være, da Christi Rige ikke er af denne Verden; hvorledes skulde man ellers formaae Folk til det farefulde Foretagende, som Missionairer at forkynde Christendommen iblandt de vilde Hedninger? Tanken om Marthyrdom var Datidens „gloire". — Allerede Aar 360 erklærede Biskop Zeno: „Den største Ære for en Christen er 'at træde Naturen under Fødder." Deraf udviklede sig Selvplageriet som en Gud velbehagelig Gjerning. Naar vi læse, at i Syriens og Ægyptens Ørkener lode Sværmere sig begrave i det glohede Sand eller lode sig indsye i Pelsværk, — naar vi høre, at en Mand gik omkring som en Snegl med Huset

paa Ryggen, og at dette Huus var hugget af et Klippestykke, — at Thalelæus klemte sig ind i et Vognhjul, forblev saaledes i ti Aar og udhvilede sig senere i et snevert Buur, — at Styliten Simeon spiste kun om Søndagen og indsnørede sig med Strikker, ligesom han stod paa en 40 Alen høi Støtte i opreist Stilling i hele 30 Aar o. s. v. o. s. v., — da tvivle vi; men vil vore Efterkommeres Tvivl om 1000 Aar ikke være ligesaa berettiget, naar de læse eller høre, at man i det nittende Aarhundrede efter Christus endnu troede at behage Alherren ved — Faste? Lader os derfor ikke kaste Steen paa vore Forfædres Huse, naar vi endnu have Glastage paa vore egne! — — Derefter kom Helgendyrkelsen i Flor. Men for at opnaae Titlen „Sanct", maatte man i Reglen have været Marthyr, d. e. Troesvidne, Blodvidne, man maatte for Religionens Skyld lide Pine og Død. Derfor bedrøvede det Ansgar dybt, at han skulde dø paa Sottesengen og ikke kunde falde som Marthyr for de nordiske Hedningers Haand, hvor ofte han end havde udsat sig for denne dengang meget almindelige Troesforkynder-Skjæbne.

Men naar han havde den faste Tro, at en saadan Henfart var den nærmeste Vei til Saligheden, saa maa han ogsaa bedømmes derefter — Enhver bliver jo salig ved sin Tro! Det maa ogsaa erindres, at han meget tidlig kom i en Klosterskole, og allerede i sit 13de Aar blev kronraget og aflagde Munkeløftet, ligesom det overhovedet kommer i Betragtning, at han ingenlunde var nogen stor, begavet Aand, ingen kjernekraftig Luther, men en blid, from og ydmyg Melanchthon; hans klippefaste Tro og hans menneskekjærlige Hjerte var det, der hævede ham over hans Samtidige og har ladet hans Navn leve gjennem mangfoldige Led til Nutiden. Forfængeligheden ledede ham i Sandhed ikke; man veed, at han i al Beskedenhed fralagde sig Kraft til at gjøre Mirakler og Jertegn, og bad kun Herren om at gjøre sig til et „skikkeligt Menneske". — Forøvrigt blev han dog canoniseret eller erklæret for Helgen, fordi hans smertelige Sygdom (langvarig Blodgang), som han havde paadraget sig ved Reiser og Kampe i Troens Tjeneste, og som blev hans Død, godt kunde betragtes som Marthyrdom. Paven har maaskee ogsaa tænkt som Jules Sandeau: „Hvormange Marthyrer er der ikke, hvis Blod ikke farver Arenaen".

I Aaret 826 lod Thyre Danebods Fader, Harald Klak, sig døbe tilligemed sin Dronning, Ingelheim, og øvrige Familie i St. Albani-Kirke i Mainz, hvor Keiseren, Ludvig den Fromme, selv stod Fadder til ham, Keiserinde Judith til Dronningen, og Prinds Lothar til den danske Kongeson. Da Kongen vendte tilbage til Jylland, ledsagedes han af en ung Benedictinermunk fra Klosteret Ny-Corvay i Westphalen, som lagde Grundvolden til den danske Kirke. Denne Munk var — Ansgar.

Ansgar (Anschar, Asgejr, Asger, Asker, Eske, betyder: Gudespydet) var født i Picardiet i det nordlige Frankrig ved Amiens i 801 paa den Dag, der betegnes som „Mariæ Fødsel" eller den 8de September. Kun 20 Aar gammel var han Forstander for Klosterskolen i Corvay og han var 25 Aar, da han drog til Danmark.

Allerede Aaret derefter, 827, oprettede han en Skole i Hedeby (Slesvig) og grundlagde den første Kirke. Nævnte By blev Udgangspunktet for hans Virksomhed.

Samme Aar blev Harald Klak atter fordrevet af Godfreds Sønner. Ansgar vedblev at prædike og døbe i Danmark, hvorpaa han i 829 til 831 var i Sverig paa sin første Missionsreise, omvendte Mange, løskjøbte Fanger og frikjøbte Trælle. Til Norge kom han derimod ingensinde, saa at den skjønne Titel „Nordens Apostel" ikke maa forstaaes i Ordets mest udstrakte Betydning.

I 831 blev han indviet til Erkebiskop paa en Rigsdag i Ingelheim og et Aars Tid derefter stadfæstede Pave Gregor IV. ham i denne Værdighed, ligesom han beskikkedes til pavelig Legat hos de nordiske Folk. Den 15de Mai 834 stiftede Keiser Ludvig et Erkebispedømme i Hamborg for de nordiske Riger, hvor da Ansgar tog sit Sæde, ligesom Klosterstiftet Turholt i Flandern lagdes til dette Erkebispedømme. Foruden Ansgar var ogsaa Ebbo Legat i „Slavenland" og hele Norden. Medens nu Sidstnævntes Frænde Gautbert virkede med Held i Sverig for Christendommens Udbredelse, opførte Ansgar en Kirke i Hamborg, kjøbte Adskillige fri for Trældom, underviste dem og beskikkede dem til Lærere. Dog midt i den bedste Fremgang gjorde den jydske Konge Erik den Gamle (en af Godfreds Sønner) et Krigstog opad Elben, indtog Hamborg og stak Byen i Brand, saa at Kirken, Skolen og Bogsamlingen lagdes i Aske. Ansgar opmuntrede de Christne til mandig Modstand, men forgjæves. Han maatte flygte, Disciplene forjagedes og hans Virksomhed var forstyrret. Dette skete 837 (ifølge de danske

„Historiske Aarbøger" 845). Ikke mange Aar derefter, 840, døde Ludvig den Fromme, og formedelst de store Uroligheder i det franskiske Rige, blev der ikke tænkt paa Omvendelsesværket i Norden. Først da Ludvig den Tydske havde bragt Riget nogenlunde i Orden, kunde der gjøres Noget for Ansgar, der imidlertid havde vandret om fra et Sted til et andet. 847 („Hist. Aarb." 849) blev Hamborg og Bremen forenede til eet Erkestift og Erkesædet forlagt til Bremen; dog stadfæstedes Foreningen ikke førend den 31te Mai 858 af Pave Nicolaus I. Forinden var Kong Erik bleven bedre stemt imod Christendommen og havde tilladt dens Forkyndelse i Riget. Den første Kirke i Danmark blev bygget i Hedeby, omtrent 850, og Kongen gav sin Beskyttelse til Ansgars anden Missionsreise til Sverig, 853. Men da Kong Erik var falden i et stort Slag i Jylland, og hans Søn og Efterfølger Erik den Unge (eller „Barn") lod sig forlede til at forfølge de Christne, saa fandt Ansgar Slesvigs Tilstand ved sin Tilbagekomst høist bedrøvelig, idet Kirken var nedreven og de Christne forjagede. Dog lykkedes det den uforfærdede Apostel, der begav sig til Kongen, at gjøre et saadant Indtryk paa den unge Fyrste, at denne ikke blot tillod at gjenopbygge Kirken i Slesvig, men endog at opføre en ny i Ribe, 856, hvor Ansgar indsatte sin allerede nævnte Ven og Discipel Rimbert til Præst. Derefter begav han sig til sit Bispesæde i Bremen.

Han havde yttret det fromme Ønske, at døe paa en af de Dage, der ere viede Vorfrue. Noget nær blev hans Ønske opfyldt, idet han efter et langt og smerteligt Sygeleie forløstes den 3die Februar 865, Dagen efter „Kyndelmisse" eller Mariæ Renselsesdag. Som Noget, der synes undgaaet vore ærede Samtidiges Opmærksomhed, ville vi anføre, at den 3die Februar er opført som St. Blasius Dagen; ifølge Kirkekalenderen var Blasius Biskop af Sebaste og døde Martyrdøden netop paa Ansgars Dødsdag, men — Aar 316. — Ansgar lod før sin Død synge te deum laudamus (O, store Gud, vi love Dig!) for sig og døde med Ordene „Herre, Du Sandhedens Gud, som har gjenkjøbt mig, i Din Haand befaler jeg min Aand!" — Hans Liig nedlagdes foran St. Mariæ Alter i St. Pederskirken i Bremen. Rimbert fulgte efter ham som Erkebiskop og Apostel, og døde 888.

Vi have allerede omtalt, at Ansgar løskjøbte Fanger og frikjøbte Slaver; vi tilføie, at han gav de Fattige alle sine Indtægter og erhvervede sig sit Underhold ved at knytte Fiskergarn. Han var yderst afholdende, som Munk bar han en Haarskjorte paa det blotte Legeme, og levede af Brød og Urter, hvortil han drak Vand; kun i hans Alderdom og Svaghed tillod han, at der blandedes lidt Viin i Vandet. — Reliqvier bevaredes længe paa flere Steder: hans Hoved i Hamborg, en Finger og nogle Been i Roeskilde o. s. v.

Skjøndt af Paven erklæret for en Helgen, er det sælsomt nok, at han ikke i de danske Almanaker, end ikke i de ældre, er opført som saadan. Derimod er den 4de Februar i de svenske Almanaker betegnet med „Ansgarius", og i nogle tydske do. den 8de Februar nævnt „Anscharius".

I Sacristiet i Roeskilde Domkirke hænger et ældre, paa Lærred malet, Portrait af Ansgar. Det flyttedes dertil, da Conventhuset i Aaret 1817 blev nedrevet. Fremdeles Apostlen i Legemsstørrelse med Modellen til Hedeby Kirke. Dette Maleri er udført ifølge Biskop Münters Foranstaltning af en Maler Bendixen i Hamborg efter et derværende originalt Glas-Maleri i den nu afbrændte St. Petri Kirke sammesteds, og har siden Originalens Tilintetgjørelse under Branden (1842) erholdt end større Værd, som den eneste bekjendte Copi; det blev ophængt i fornævnte Domkirke 1827.

Cl. R.

Schoustrups Gaard.

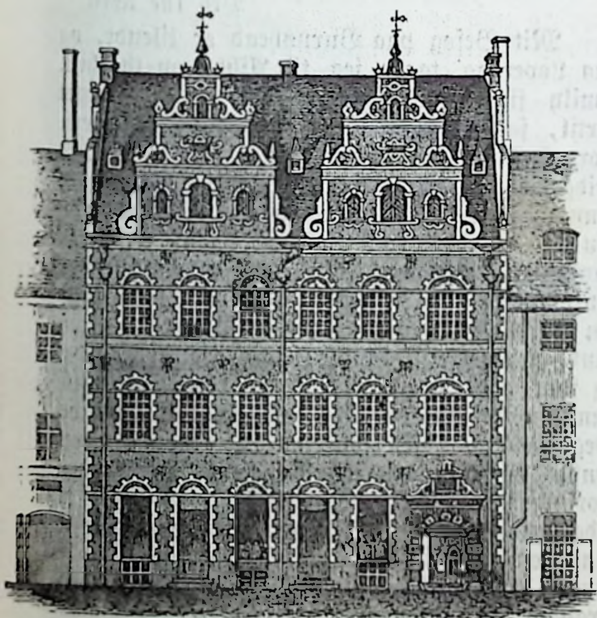
Kjøbenhavn er just ikke nogen meget gammel Stad i Sammenligning med andre Hovedstæder, den kan derfor heller ikke være rig paa Mindesmærker og historiske Erindringer. Tvende store Ildebrande, Bombardement, forskjellige Udvidelser og de hyppige Forandringer, som en Residentsstad er udsat for, naar den vil „følge med Tiden", — alt Dette har efterhaanden bortryddet de gamle Huse og sat andre istedet, hvorom et poetisk Gemyt kan sukke med Digteren: „Bedre, skjønnere maaskee, ak! men det er ikke de."

Iblandt de Fordumsminder, der nogenlunde have trodset Tiden og Moden, for at beholde det ærværdige Udseende, hører unegtelig den saakaldte Schoustrup'ske Gaard, ogsaa benævnt Sigbrits eller Dyvekes Palais, paa Amagertorv (tidligere Nr. 3, nu Nr. 6). Denne massive Steenbygning, der

bærer Aarstallet 1616, er ganske i samme Stiil som Rosenborg og Børsen, og ligner paafaldende det rigtignok meget større, skjønnere forzirede og med fremspringende Karnap paa Façaden forsynede Svaneapothek eller Jens Bangs Huus i Aalborg, der er opført 1624. Det er den halvgothiske Smag, Gjenfødelsens, Gjenopblomstringens eller Renaissancestilen, hvilken allerede noksom tilkjendegiver, at Opførelsen ikke falder i Christjern den Andens, men i Fjerde Christians Dage. Imidlertid løsriver man sig nødig fra den Tanke, at det var udenfor denne Gaard paa Amagertorv, at de stolte Rigsraader trippede i Kulden, for at vente Kongen.

Gaarden er dog bygget af Matthias Hansen, Borger og formodentlig Viinhandler, der 1613 var Raadmand, 1622 Borgermester i Kjøbenhavn og døde 1628. Tilforn stod der beviisligen to Huse paa samme Sted, saa at hele Traditionen om at Dyveke har boet der, er en afgjort Feiltagelse.

Den Gaard, som Christjern lod bygge til Sigbrit, laa derimod paa Hjørnet af Amagertorv og Lille Helliggeiststræde (forhen Nr. 8, nu Nr. 16). Med sin Hustru Birgitte Gjøe fik Herluf Trolle senere Gaarden og døde her. Den brændte imidlertid i Byens store Ildebrand 1728, tilligemed hele Strækningen fra Hjørnet op til Schoustrups Gaard. Dyveke døde 1517, altsaa et heelt

Schoustrups Gaard.

Aarhundrede før fornævnte Matthias Hansen byggede hendes formeentlige Palais.

Schoustrups Gaard har naturligviis undergaaet mange Forandringer i Løbet af de c. 250 Aar, den har staaet. I 1731 nedreves saaledes et Trappetaarn, der stod ud til Gaarden. Bygningen er tidt bleven overmalet og Steenforziringerne deels skjulte, deels angivne urigtigt med Hensyn til Formen — Alt ifølge Tidens Krav. Værelserne og Taget ere ligeledes blevne forandrede, ligesom dens røde Steenfarve maatte vige for perlegraa Oliefarve. Efter en Ildebrand for adskillige Aar siden erholdt Bygningen en kostbar Oppudsning, der nogenlunde svarede til den oprindelige Stiil. — Gaarden eies nu af Handelsagent J. P. Schoustrup. I Boutiken, hvor E. Erslews Musikhandel for Tiden er, sees et mærkeligt, med Gibsarbeide rigt forziret Loft, der dog i sin nærværende Tilstand neppe gjør noget smukt Indtryk, men hvis Vedligeholdelse vel ogsaa, formedelst Gas og andre Omstændigheder, er forbunden med forholdsviis store Vanskeligheder.

Eleonora Clare's Dagbog for ti Aar.

(Fortsættelse.)

Den 29de September.

Bedstemoder og jeg skulle til at reise; det er mærkeligt at see den gamle Kones Humeur, og hvorledes hun gaaer ind paa alle mine Planer. Vi tage over Bryssel, for at jeg kan see Alices Grav og derfra til Paris for at tilbringe Vinteren. Imidlertid skal Ferndell lukkes, thi det er umuligt at sige, hvorlænge vi blive borte. Onkel Henry paastaaer, at jeg skal vende tilbage til næste Aar, naar jeg bliver myndig, men det er tidsnok at tænke derpaa til den Tid.

Jeg havde en af de Overraskelser igaar, som maaskee falder i alle rige Pigers Lod. Oberst Vernon friede til mig. Det er en Mand, som jeg beundrer og agter, men elske ham, nei; lad kun Alle omkring mig speculere som de ville, trænge paa mig og bede ligesaa meget de lyste, saa forbliver jeg dog ugift, indtil mit hele Hjerte kan følge min Haand, og det kan aldrig, aldrig skee. Jeg kan aldrig elske Nogen igjen, som jeg elskede Herbert Clay. Jeg har aldrig et eneste Øieblik næret Kjærlighed til en Anden, og det vil aldrig skee.

Det var taabeligt af os, at vi, efterat have brudt vor Forlovelse, ikke tilskrev hinanden et Brev, og de Forlovelsesringe, vi vexlede! jeg gaaer ikke med min, men jeg har gjemt den — og hans Breve med — maaskee har han brændt mine. Miss Thoroton vidste Intet om hans Ægteskab med nogen Miss Hargrave; hun meente det maatte være hans Fætter, Mr. Frank Clay — det er meget muligt. Jeg har spurgt adskillige Folk om hende, og de ere alle enige om hendes Elskværdighed og Talenter.

Jeg har netop kastet Øiet over nogle tidligere Indførsler i min Dagbog og jeg seer, at jeg engang gjorde mig selv det Løfte, aldrig oftere at skrive hans Navn deri. Det har jeg brudt uden at tænke derover, men her skal atter mit Løfte fornyes. Jeg siger et langt og et evigt Farvel til enhver Rest af Kummer, ethvert uopnaaeligt Ønske. Jeg vil efterlade min gamle Bog paa Ferndell og ikke tage min Beretning om forbigangne Sorger med til andre Egne. Maaskee vil jeg en Dag naar jeg atter kommer hjem, lidt stærkere og med lidt koldere Hjerte, spørge Dig hvad jeg pleiede at være og sige Dig oprigtigt, hvad jeg er bleven.

Ferndell, den 1ste Marts 1854.

Det er 6 Aar siden jeg skrev det sidste Ord i denne Bog! 6 Aar! der staaer det nu skrevet med gulbrune Bogstaver, det Løfte, at jeg vilde sige, hvad jeg var bleven! der ligger den store Notitsbog, som jeg holdt i de halvsjette Aar jeg var udenlands. Hvad skal jeg skrive? Jeg troer, at jeg vil bringe Begivenhederne op til det nuværende Øieblik, saa faaer jeg maaskee Noget at omtale.

Grandmama er ligesaa blomstrende som altid. Cousine Jane har Huset fuldt af Børn; Mrs. Cameron har tre; Enken Lady Deering er bleven Lady Singleton; stakkels Betsy Lawson er død; Miss Thoroton har trukket sig tilbage, og hendes Efterfølger, Mrs. Smallwood, kan ikke komme ud af det; Mr. Clay paa Meadowlands er død og hans Søn Herbert er Medlem af Parlamentet.

Ferndell seer vildt og øde ud, og jeg er endnu Eleonora Clare, og forbliver det sandsynligviis for bestandigt.

Den 2den Marts.

Jeg frygter for, min kjære Bog, at jeg begynder at love og ikke at holde. Jeg har lovet at give en Beretning om mig, og hvad har jeg sagt? Jo, der er dog en vigtig Ting, som jeg har glemt, og som jeg ikke skal undlade at nedskrive. Imorges opdagede Mary Burton mit første graa Haar og rev det ud! Jeg forbød hende alvorligt at gjøre det oftere. Dernæst kan jeg meddele, at det gaaer godt med mine Skoler, og at jeg ofte trænger til Sysselsættelse. Jeg vilde ønske, at jeg skulde arbeide for mit Brød en eller to Maaneder, blot for at prøve hvorledes det vilde være.

Den 3die Marts.

Igaar spiste jeg hos Crawfords og traf Herbert Clay. Philip Crawford forestillede os for hinanden som Fremmede, og det første jeg saae var Signetringen med Blodstenen paa hans lille Finger; hvad Ret har han til at gaae med den? Han satte sig ned paa Sophaen ved min Side, men han talte slet ikke og saae neppe paa mig; det samme var Tilfældet ved Middagsbordet. Jeg spurgte efter hans Moder, og han sagde, hun var flyttet til Ashby for at være nær ved Emily, saa at han nu var alene paa Meadowlands.

Fætter Frank og hans Kone (hun var den Miss Hargrave, som jeg troede Herbert Clay skulde ægte) vare der; hun er endnu smukkere end før. Det glædede mig at see, hvilken Agtelse Herbert nød, skjøndt han endnu er ung; men jeg forbausedes over hans store Tilbageholdenhed. Dog er det maaskee ikke hans sædvanlige Væsen, for jeg hørte Mrs. Crawford spørge ham, om han var syg, hvortil han svarede, at han ikkun var træt.

Den 1ste April.

Mit Besøg paa Burnshead er tilende, og paa Løverdag tager jeg til Ashby-on-the-hill. Emily siger, hun har glædet sig saa meget dertil, saa at jeg endelig har samtykket deri. For et Par Dage siden kjørte jeg til Stockbridge og aflagde Besøg hos Miss Thoroton. Hun begynder at blive meget affældig, og hendes Hænder ryste næsten, som om hun havde været ramt af et Slag. Ogsaa hendes Hukommelse slaaer hende feil, thi hun talte om Miss Alice som „en fød Pige" — „en flink, fortræffelig Dame, som jeg opdragede, og som døde udenlands," og derpaa fortalte hun meget omstændeligt om Alices Død og Begravelse — men som om Alice havde været hendes Yndling og ikke en Boldt for hendes Forfølgelser. Jeg meente, det var bedst at lade hende blive i den Stemning og fortalte hende om den Tilstand, i hvilken jeg havde fundet hendes Grav. „Ak, lagde De ikke en Krands af Eviggrønt derpaa! Der er Eviggrønt paa Grave — Grave — hvad tale vi om?" Og hun begyndte nu at mumle med

klagende Stemme; omsider sagde hun: „Jeg vilde have bedet hende om Tilgivelse, hvis hun havde levet; jeg holdt ikke af hende, og jeg troer, at jeg gjorde hende Uret. Jeg veed, jeg sagde en Usandhed, og det har tynget min Samvittighed lige siden. Hun ligger altsaa begravet i Brysfel — det er underligt! Jeg var engang paa den Kirkegaard. Jeg havde Lyst til at tage —" og her begyndte hun atter at mumle utydeligt. Miss Smallwood kom ind, medens jeg var der, og gav en ynkelig Beretning om sin Tilstand. Hun sagde, at det gik reent galt med Skolen; hun havde kun tre Elever, og den ene af disse havde Intet betalt i to Aar. Hun saae mager og fattig ud, men jeg indsaae ikke, at jeg kunde gjøre Noget for hende; hendes Skole kunde jeg visselig ikke anbefale, for jeg troer, hun er aldeles uskikket til at omgaaes Børn — hun er haard og ubehagelig i sit Væsen. Da hun var ved at gaae, gjorde hun Tegn til mig, at hun gjerne vilde tale i Eenrum med mig, og hun bad mig da laane sig fem Pund Sterling. Jeg var meget glad ved at give hende dem og saaledes lette min Samvittighed, fordi jeg tænkte saa ilde om hende.

Ashby=on=the=hill, den 5te April.

Jeg har været her hos Camerons tre Dage og tager bort paa Torsdag. De ere meget lykkelige og have to allerkjæreste Børn — en Dreng, Herbert, og en Pige, Eleonora. Herbert er en prægtig Dreng; de sige, at han ligner aldeles sin Bedstefader Clay. Emily har en forstandig, kjærlig Maade at tage sine Børn paa. Begge ere de temmelig egenraadige; men hun kan være saa bestemt og dog saa kjærlig, at der aldrig høres en Strid i Huset. Hugh Cameron har fundet en stor Skat i hende, og begge ere de meget afholdte i Ashby. Mr. Herbert Clay er i London for Parlamentets Skyld, og kommer ikke hertil førend til Paaske. Jeg har truffet Mrs. Clay adskillige Gange, men hun er ligesaa lidt venlig imod mig nu som tidligere. Hun kan ikke engang skjule sit bittre Had til mig.

Den 5te April.

Der hændtes en frygtelig Begivenhed idag. Emily var i Skolen, og Hugh var gaaet over til Deanswalk, da Mrs. Clay ankom til Præstegaarden. Det tyktes mig, at hun saae meget vild og forstyrret ud, da hun traadte ind i Dagligstuen, hvor jeg sad, og hendes Ansigt var ganske vaadt; jeg troede imidlertid, at hun havde overanstrengt sig ved at gaae for hurtigt. Hun satte sig ned paa Sophaen og løste sin Hat op. Jeg havde kun vendt mig bort et Øieblik for at tage Noget til mit Arbeide, da jeg hørte en gurglende Lyd, og ved hurtigt at kaste Øiet op saae jeg, at hun havde faaet et Krampetilfælde. Jeg ringede paa Klokken, Pigen kom ind og lagde hende paa Sophaen, medens Gartneren strax løb efter Lægen. Mrs. Clay havde ikke ganske tabt sin Besindelse, og hun havde taget saa krampagtig fat paa min Haand, at jeg ikke kunde løsgjøre den. Hun rullede frygteligt med Øinene og mumlede afbrudte Sætninger, i hvilke hendes Søns Navn ofte gjentoges; men jeg kunde ikke forstaae hende. Lægen kom snart, ligesom ogsaa Hugh og Emily snart vendte hjem; hun blev bragt til Sengs, men hun kom ikke til sig selv igjen, og Klokken syv i Aften udaandede hun. Denne pludselige Død har rystet Emily meget. Hugh anraaber mig om ikke nu at forlade hende, og hvis jeg enten kan være hende til Trøst eller Nytte, vil jeg gjerne blive. Der er skreven til Herbert, at han øieblikkelig skal komme, men vi kunne ikke vente ham førend imorgen.

Den 7de April.

Herbert Clay kom seent igaar Aftes og er meget betaget af Moderens pludselige Død. Han er ulykkelig over, at hun ikke har faaet noget Varsel, som han kalder det — ingen Tid til at forberede sig. Hugh Cameron seer alvorlig ud og beder ham overlade hendes Sag til Vorherre nu, da vi ikke kunne hjælpe. Emily græder bittert. Hvad Døden dog er for en besynderlig Ting i et Huus! Vi liste os forbi Døren, hvor det afsjælede Legeme ligger, som om vor naturlige Gang kunde forstyrre det. Vi tale hviskende, som om vore naturlige Stemmer kunde vække det. Med hvilken Ærefrygt betragte vi ikke den døde Leermasse, hvis Aand allerede staaer Ansigt til Ansigt med Gud og har lært Dødens store Hemmelighed! Den samme Hemmelighed skulle vi selv med Tiden Alle lære. Jeg standsede paa Maatten udenfor Døren i Aftes, da jeg var ved at gaae iseng, og lyttede. Jeg troer ikke, der er nogen Stilhed lig den, der hviler over et Sted, hvor en Død ligger. Jeg havde Haanden paa Laasen for at gaae ind, men ved Erindringen om, hvorledes hun hadede mig, tog jeg den tilbage. Jeg vilde ønske, hun var død i Fred med mig.

Den 14de April.

Jeg kom hjem til Ferndell Dagen efter Mrs. Clays Begravelse. Adskillige Grunde

afholdt mig fra at blive. Herbert var ikke sig selv ligeoverfor mig, og saa Testamentet — et saadant Testamente! Mrs. Frank Clay sagde, hun ansaae det for nederdrægtigt. Det er vanskeligt at forstaae, hvorledes hendes Uvillie imod mig kunde føre hende saa vidt. Da Mr. Clay døde, gav han sin Kone Dispositionsret over Alt, hvad han eiede, over Meadowlands, ja endog over Fabriken og alle de Kapitaler, som stod i Bedriften. Hverken Herbert eller Emily eiede en eneste Skilling uafhængig af hende. Hun havde benyttet sig af den Magt, hendes Mand gav hende, til paa følgende Maade at raade over Formuen. Herbert og Emily skulde dele de faste Kapitaler lige, Herbert skulde have Meadowlands og Forretningen; men — og dette stod i de stærkeste og klareste Udtryk — i Tilfælde af, at han indgaaer Ægteskab med Eleonora Clare, mister han hver Ret og Adkomst til hvilkensomhelst Andeel af Formuen, og hans Part skal da deles lige mellem Herbert og Eleonora Cameron. Hvis altsaa Herbert Clay ønskede at vende tilbage til mig, maatte han gjøre det som en fattig Mand. Hans Moder kjendte godt hans Stolthed, da hun indsatte denne Clausul i sit Testamente!

Jeg var altsaa glad ved at slippe bort fra Ashby; men jeg kan ikke — nei, jeg kan ikke endnu tilgive den hjerteløse Qvinde, at hun endnu hinsides Graven forfølger mig med sit Had! Herbert og jeg elske endnu hinanden — aldrig ville vi — aldrig vil idetmindste jeg lade nogen anden Kjærlighed indtage den førstes Plads. Hvis jeg nu havde været den fattige Pige paa Burnbank, kunde jeg som Andre have været en lykkelig Kone og Moder — men som Arving til Ferndell er der en Afgrund imellem min Elskede og mig. Dette burde jeg ikke skrive. Jeg vilde ikke engang tilstaae det for mig selv; men i de faa, sørgelige Dage paa Ashby, hvor vi begge vare saa tause, begge saa tilbageholdne, følte jeg — vidste jeg — at Herbert hele Tiden kun tænkte paa mig, ligesom jeg tænkte paa ham. Ingen omtalte Testamentet for mig undtagen Mrs. Frank, og hun kunde ikke tilbageholde sin Vrede. Mrs. Clay regerede sine Børn thrannisk nok, medens hun var ilive; vistelig burde Aaget ved hendes Død være taget af deres Nakker! Det er altfor galt! At føle, at Herbert endnu elsker mig ligesaa høit som nogensinde, at nu, da vi ere mødtes — og hans Stilling er saadan, at end ikke den meest Verdsligsindede kunde have ønsket den høiere — skal en saadan Skranke træde hindrende imellem os. Jeg vilde ønske, jeg kunde erfare, at det bedrøver ham saa bittert som mig! Jeg har sagt det til Grandmama, og hun svarer: „Dersom det skal blive til Noget, min kjære Pige, saa bliver det til Noget" — men det trøster mig ikke.

(Sluttes.)

Gaade.

Det Første gjør nok oftest Gavn
Iblandt vort Sprogs Vokaler;
Dermed begynder Moders Navn,
Naar man lidt bibelsk taler.

Det Andet er en jevngod Ret,
(En Straf det og kan være);
Men vend det om, da kommer det
Til engelsk Ridderære.

Det Hele er med Mars i Slægt,
Som gammel græsk Gudinde;
Faaer hertillands hun Overvægt,
Man Silke knap vil spinde.

Opløsning af Gaaden i Nr. 7:

Sultan (Sult — An! — Sul — tan, Nat).

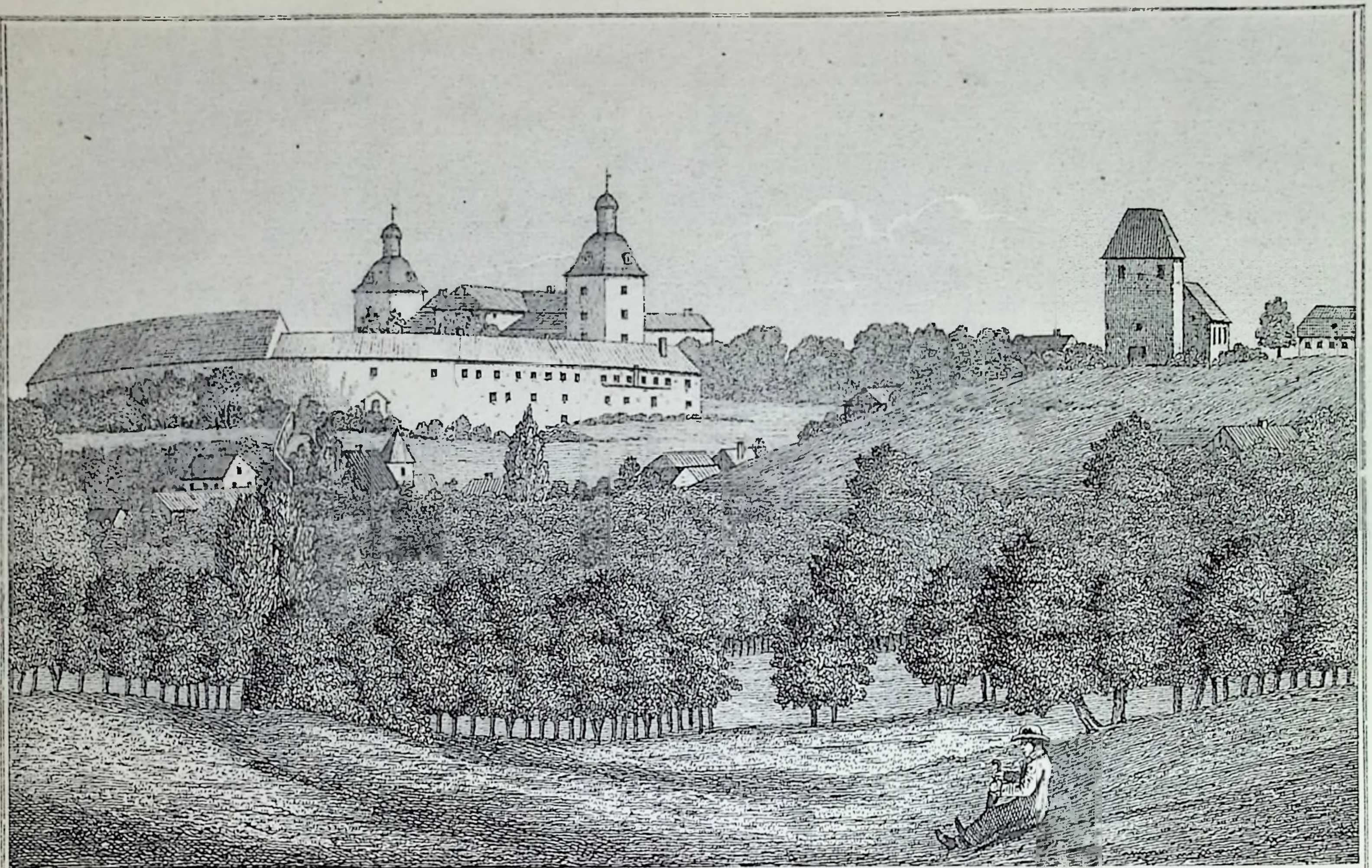
Opløst af L. S., „den smaa Norsker", „den gamle Drer", „Svaste Didrik paa Vandkunsten". J. W. J. Nørrping, „de to Knokkelvibere", „Christian Fløitenberg" i Nyboder, H. B. Puttelam i Nykjøbing v. F. og „en Snedkermesteraspirant".

Gaadespørgsmaalet i Nr. 6 er endvidere besvaret af „Galreus" i Hillerød, „en Rosinpiller" og hans Ven i Maribo.

☞ Med dette Nr. følger „I Jylland", 18de Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Trykt.

Efter en Skizze af S. H. Petersen. S. Triers Forlag. S. Triers Bog & Steentr.

Hundisburg.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 26de Februar. № 9.

Indhold: Hundisburg og Nathusius (med steentrykt Prospect). — Eleonora Clare's Dagbog for ti Aar (Slutning). — Lord Oakburns Døttre. — Jyderne. — Blandinger. — Gaade.

Hundisburg og Nathusius.

Det medfølgende Prospect af „Hundisburg" er efter en Skizze af den afdøde Kobberstikker S. H. Petersen, og gjengiver et af de store Anlæg ved Magdeburg, der eiedes af en Mand, ved hvem vi her nærmere ville dvæle. Ikke var han nogen dansk Mand, heller ikke nogen Stormand i den Forstand, hvori nu visse Folk gjerne ville tage Ordet; men han var en overordentlig driftig og retskaffen Mand, der ikke skyldte Speculationer i Statspapirer sin store Rigdom, og ikke anvendte denne sin Rigdom til Pragt og Overdaadighed, men lod den bringe de mest velsignelsesrige Renter, idet han ved den satte mangfoldige Mennesker i Virksomhed, og ophjalp de fattige og forarmede Egne, der omgave hans udstrakte Besiddelser. Foruden det nævnte Gods, eiede han ogsaa Althaldensleben, Glüssing og Schricke; men naar vi her særligt først nævne Hundisburg, da er det fordi at dettes Værksteder i 8 Aar bestyredes af vor Landsmand, den alderstegne, men endnu saa virksomme Mechanikus og Danebrogsmand O. J. Winstrup, som hver Søn- og Helligdag spiste ved Eierens Bord og har staaet Fadder til hans yngste Barn. Herfra udgik mangeslags Maskiner: Sprøiter, hydrauliske Olie- og Papirspresser, Bogtrykkerdito o. s. v., men fremfor Alt forskjellige Dampmaskiner, fra 1 Hests Kraft (til en Pris af 800 preussiske Daler) til 30 Hestes Kraft (7400 Daler).

Den Hædersmand, hvorom Talen her skal være, er Gottlob Nathusius, født 1760 i Baruth, hvor hans Fader beklædte en lille Post i Toldfaget. Han kom i Handelslære i Berlin, men ved sin Flid og utrættelige Virksomhed for at forskaffe sig høiere Kundskaber i sit Fag, bragte han det saavidt, at han erholdt en Ansættelse som første Bogholder ved et anseet Handelshuus i Magdeburg. Her erhvervede han sig sin Principals Tillid i saa høi Grad, at denne overlod ham næsten udelukkende Forretningsførelsen og før sin Død traf den Foranstaltning, at Handelen kun da skulde fortsættes, naar Nathusius indtraadte som Husets Compagnon og Dirigent. Dette skete, og Huset optraadte nu under Firmaet Richter (den Afdødes Svoger) og Nathusius. I Begyndelsen maatte man kjæmpe med store Vanskeligheder; men ved sit Mod, sit Held og sin Klogskab beseirede Nathusius dem og erhvervede snart en betydelig Capital. Ved at opkjøbe et stort Parti formeentlig fordærvet Tobak i Hamborg, vandt han især en stor Sum, hvorved hans Credit og Anseelse saaledes steg, at han siden da nød ubetinget Tillid.

Nathusius havde tillige beskjæftiget sig med de praktiske Videnskaber, især med den techniske Chemi. Da ved Frederik II.'s Død Tobaksmonopolet ophørte, anlagde han en Tobaksfabrik i Magdeburg. Han begyndte med Lidt, men arbeidede saaledes fremad, at den omsider beskjæftigede 500 Mennesker, affatte Fabrikata for 70—80,000 Rdlr. pr. C. maanedlig eller 1 Million aarlig, og brugte 11 Huse i Magdeburg til Driften. Da hans Compagnon og dennes Enke døde uden Børn, blev Nathusius ene Herre over Forretningen. Hans Rigdom voxede Aar for Aar og drog ham ind i mangehaande Foretagender, der bragte ham i Forbindelse ikke blot med de største Handelshuse,

men ogsaa med forskjellige Regeringer. Da Frederik Vilhelm III. kom til Regeringen, og der skete stor Forandring i Tobakshandlen, blev Nathusius Medlem af den kongelige Commission for en nye Tobaksregie, med Titel af Geheimeraad. Men da uhensigtsmæssige Forholdsregler bleve tagne, sendte han Patentet tilbage. Under den westphalske Regering formindskedes Tobaksfabrikens Afsætning ved forskjellige Omstændigheder, og han anvendte derfor de nu disponible Capitaler til Kjøbet af Landeiendomme, hvis Omfang havde en halv Qvadratmiil og hørte til Magdeburgs frugtbareste. Paa disse Eiendomme begyndte han da at udvikle sit industriøse Geni paa en i Sandhed forbausende Maade. Han forbedrede Agerbruget, forædlede Qvægavlen, især ved nye Faareracer, gjorde øde Strækninger nyttige ved Træplantninger, anlagde Haver og Væxthuse, lod Frøsorter komme endog fra Amerika og plantede fornemmelig amerikanske Træer. Ogsaa oprettede han store Bryggerier og Brænderier, Møller efter amerikanske og engelske Mønstre, og Oliemøller, en Runkelroesukkerfabrik, der senere forandredes til et Raffinaderi for vestindisk Sukker, en Frugtviinsfabrik, et Teglværk, en Steengods- og Porcellainsfabrik. Alle disse Anstalter ledede han selv næsten ganske alene, men paa en eiendommelig Maade, hvorom vi ville tale i et følgende Nr., naar vi meddele Noget om Althaldensleben. Utrættelig beskjæftiget, altid skabende noget Nyt, skyede han ingen Omkostninger, for at udføre sine Ideer. Havde han først besluttet Noget, skulde det ogsaa sættes i Værk. Tarvelig i sin Klædedragt, som i sit hele Ydre, levede han ogsaa meget simpelt. Almindelig agtet og overalt høit anseet døde han den 23de Juli 1835.

Eleonora Clare's Dagbog for ti Aar.

(Slutning.)

Den 24de April.

Mrs. Frank Clay har været ovre for at besøge mig. Hun siger, at Herbert agter at opgive Alt i Stockbridge og med de faa Penge, som han har lagt tilside, efter at han har faaet Andeel i Forretningen, og som han visselig kan ansee udelukkende for sine egne, udvandre til Ny Zeeland.

Hun siger, at han erklærede til dem Alle: „Hvis Eleonora Clare vilde komme til mig i sin Hverdagskjole, da vilde jeg tage hende og være lykkelig, om end jeg er den fattigste Mand i England; men ægte den rige Arving til Ferndell — naar jeg Intet eier — det gjør jeg, saasandt der er en Gud til, aldrig!"

Hvorfor kommer han ikke og siger mig det selv? Troer han, at jeg holder saa meget af Ferndell som af ham? Troer han, jeg vilde blive lykkeligere i det store, øde Huus, hvor jeg sidder og bliver en gammel Jomfru, end jeg kunde blive med ham i den lille, landlige Hytte, han pleiede at udmale for sig, da vi ikke vare stort Andet end Børn — som hans Hustru, som Moder for hans Børn. Han burde have Mod til ærligt at komme og tale til mig derom, ligesom jeg vilde komme til ham, hvis jeg var Herbert Clay og han havde været Eleonora Clare. O, han veed — han maa vide — at jeg elsker ham, og dersom han overhovedet forstaaer, hvad en sand Qvinde er, maa han ogsaa vide, at hun ikke vil lade hverken Rang eller Rigdom staae som Medbeiler til hendes Kjærlighed. Hvorfor tør han ikke tale til mig? Kan han have faaet en falsk Forestilling om mig i den lange Tid, vi have været adskilte? Kan han troe, at jeg vilde foragte ham? Jeg vilde ære ham, hvis han kunde bringe det store Offer, hans Moder har sat som Bøde for vort Ægteskab. Det vilde være ædelt — det vilde være stort! Da vilde jeg erfare, hvor høit han elskede mig, og jeg vilde give Ferndell til Janes og Henrys Børn. Det skulde sælges og Alle skulde have lige Andeel deri. O, hvad jeg dog er for en Taabe, der føder mit Hjerte med Drømme, som om de nogensinde kunde gaae i Opfyldelse!

Den 6te Mai.

Jeg har ikke været ude, siden jeg vendte tilbage fra Ashby; jeg troer, at jeg mister baade Helbred og Mod. Jeg veed, at jeg ikke kan leve, hvis jeg saaledes skal være ulykkelig. Emily Cameron skriver mig næsten daglig til om sin Broder. Hvad kan jeg gjøre? Er det passende for mig at bønfalde ham om at blive? Jeg kan ikke, jeg vil ikke gjøre det! Hvis han elsker mig, da lad ham komme og sige mig det, og jeg vil tilgive ham alt det Øvrige — alle hans Tvivl, al den Smerte, jeg har lidt for hans Skyld — og faae ham til at blive. Hvis han er stolt, er jeg det ogsaa; men det er lettere for ham at give efter end for mig. Han kan komme til mig og sige: „Eleonora, vi elske hinanden; saameget offrer jeg for at faae Dig, men jeg regner det for Intet mod

min Kjærlighed —" jeg troer ikke at Mændenes Hjerter ere som vore. Jeg begynder at frygte for, at den Tid er kommen, da Herbert har ophørt at bryde sig om mig. Det er en sørgelig Tanke! O, hvorfor mødtes vi atter, efterat jeg kom fra Udlandet? Jeg havde ikke forglemt ham, ikke ophørt med at foretrække ham, men jeg havde vænnet mig til Tanken om at forblive ugift; nu synes jeg, som om der hverken var Glæde eller Haab, adskilt fra ham.

Den 10de Mai.

Dette er en bitter Kamp — den gjør mig syg; varer den meget længere, kommer jeg til at bukke under for den. Igaar kom Emily Cameron herover og medbragte sin Søn. Det var mig en Tortur. Der sad den lille Fyr og trommede med et Stykke Legetøi, han havde havt med sig i Vognen, medens jeg tørstede efter at høre fra Herbert. Det var ikke, førend hun vilde til at gaae, at jeg kunde spørge, om han endnu holdt fast ved at reise til Ny-Zeeland, og hun svarede: „Ja, hun troede, at han allerede var vidt fremme med sine Tilberedelser." Dernæst spurgte hun mig, om jeg ikke fandt det en vild Plan — jo, det gjorde jeg visselig.

„Saa siig, han skal blive, Eleonora," gjensvarede hun og saae betydningsfuldt paa mig. Jeg følte mig syg og mat, men jeg aabnede ikke Læberne, og hun kjørte bort.

Posten bragte mig idag et Brev fra hende. Hun siger, mit afmagrede Ansigt forfølger hende — hvad betyder det? Lad hende gjætte, hvad det betyder — hun har selv havt samme Sygdom!

Den 12te Mai.

Nu har jeg endelig faaet Fred! Jeg gik i Eftermiddag alene ned i Bøgeskoven, da Herbert Clay pludselig stod for mig. Han sagde, at han havde seet mig fra Veien, var staaet af Hesten og kommen for at træffe mig.

„Og hvad har De at sige mig, Herbert Clay?" spurgte jeg saa stolt, som jeg kunde; men Hjertet sad mig i Halsen, og jeg veed, at mit Ansigt var ynkeligt. Vi vare inde imellem Træerne, Ingen kunde see os, og han tog mig i Armene og kyssede mig, som om jeg havde været hans Kone. „Eleonora, jeg vilde give hele Verden for Dig," sagde han lidenskabeligt, og jeg sagde til ham, at jeg vilde komme til ham ligesaa fattig, som han selv var.

Da syntes alle de mange Aar at svinde bort — det er ikke nok at sige, at jeg var lykkelig; jeg var altfor glad, til at Ord kunde udtrykke mine Følelser! Og det er Alt sandt — ingen Drøm har forvildet mig. Jeg skal være Herberts egen, trofaste, elskede Hustru!

„Og skulle vi reise bort fra England?" spurgte jeg ham.

„Det skal blive ganske, som Du ønsker det," svarede han.

„Saa ville vi leve her blandt vore Egne i Stockbridge," gjensvarede jeg, „i hin Hytte, hvor der er Roser og Ørentviste — den Du pleiede at beskrive saa varmt i gamle Dage, Herbert. Skal vi?"

„Som Du vil."

Jeg har neppe Taalmodighed til at sidde stille og skrive og erindre, hvor aldeles den gamle Aand kom over os begge; der var nu ingen Tvivl, ingen Ængstelser mere. Jeg troer, at vi skulle gaae med hinanden i Haanden gjennem vor selvvalgte Fattigdom til vort nuværende Gods, førend vi ere ældede; ikke at jeg just selv ønsker at være rig — alle mine Sorger ere netop opstaaede deraf — men jeg vilde gjerne have Herbert gjenindsat i sin Stilling, jeg vilde gjerne have, at han skulde være for Andre, hvad han er for mig, det bedste og ædleste Menneske.

Efterat vi havde spadseret i Bøgeskoven, til jeg var træt, gik vi ind til Grandmama — hun forstod naturligviis det Hele, saasnart vi viste os, og hun slog Hænderne sammen af Sindsbevægelse. „Du vil da vel ikke være saa taabelig!" var den Bemærkning, hun gjorde.

Ingen af os kunde undlade at lee, men Herbert sagde, at vi havde besluttet at gifte os og at begynde Livet sammen i Brookend Cottage.

„I Brookend Cottage! Og hvad skal der da blive af Ferndell?" spurgte hun fortvivlet.

„Det skal overgives til Henrys og Janes Børn, idet Du forbliver boende for Livstid."

„Det bliver der Intet af. Jeg tager tilbage til Burnbank; jeg har altid holdt mere af det end af dette forstyrrede Sted." Og Grandmama strikkede meget hurtigt og ligegyldigt.

Jeg bøiede mit Hoved ned og saae paa hende: „Siig, at Du er glad ved at see mig lykkelig, Grandmama," sagde jeg.

Taarerne traadte i hendes kjære, gamle Øine. „Sagde jeg Dig ikke, min Pige, at hvis det skulde skee, vilde det skee," svarede hun. „Naa, jeg er glad; jeg skulde ikke have holdt af at see Eleonora Clare blive til en gammel Jomfru."

Jeg maa nu styrke mig til den Kamp, der vil finde Sted imellem Scropes, Fætter Henry og mig! Jeg venter at blive kaldet van-

vittig for det, jeg nu staaer i Begreb med at gjøre, og Herbert vil heller ikke gaae fri, men hvad gjør det til Sagen? Vi faae hinanden og blive lykkelige.

Den 17de Mai.

Fætter Henry og Mr. Scrope ere netop gaaede herfra i den Tro, at jeg er den mest uforstandige og paastaaelige Kone paa hele Jorden. Jeg er ikke ganske vis paa, at de tænkte dette, men de sagde det, og det Samme, forsikkrede de, vilde Verden sige. Hvad bryder jeg mig om Verden? Den har Intet gjort for mig, og jeg har ikke Lyst til at opoffre mit Liv for den. Hvorfor skulde jeg gjøre det? Min lille Kreds vil tale om det og undre sig, og saa vil den glemme det, medmindre man vil drage Fordeel af den moralske Lære, at der findes i Verden een Mand og een Qvinde, som elske hinanden nok til at omskifte Rigdom med Fattigdom. Herbert kommer her næsten hver Dag, og vi gjøre ganske rolig vore Tilberedelser. Han har kjøbt det lille Huus, Brookend Cottage, for to hundrede og halvfjerdsindstyve Pund Sterling, og det bliver nu fuldstændig istandsat. Jeg gik det igjennem og fandt, at det indeholder sex Værelser, hvad jo er mere end nok for os. Eieren roste det meget, og jeg fandt det ligeledes smukt. Jeg foreslog, at tage nogle af Meublerne fra mine egne Værelser her, men Herbert sagde nei, og jeg adlyder. Dog lader han mig medtage alle mine Bøger og de Ubetydeligheder, jeg medbragte fra Burnbank, og Grandmama vil flytte vore daglige Meubler med sig, da alt Bohavet blev solgt paa Burnbank ved vor Afreise.

Hun siger, det vil blive, som at komme hjem igjen, da hun aldrig har følt sig som Andet end Gjæst paa Ferndell. Kun Et smertede mig, nemlig at hun skulde miste sin lille Vogn, men Fætter Henry siger, at hun naturligviis skal beholde den, og for Øieblikket er Forslaget, at Clara Favell, hans ældste Pige, skal tage til hende og boe der, som jeg gjorde. Clara er en net, munter Pige, og Grandmama holder af Livlighed.

Folk tale meget om, naar, hvor og hvorledes jeg skal giftes med Herbert. Vi have ordnet det selv. Burnbank vil være parat til at modtage os en Maaned fra Dato. Grandmama og jeg tage alene derhen. Papirerne til at overgive Ferndell til Scropes og Henrys Børn skulle gjøres istand. Herbert skal leie Fabriken, og i September holde vi Bryllup. Det synes kun at være kort efter hans Moders Død, men hendes onde Testamente har gjort et saadant Indtryk paa ham, at det ikke kan være urigtigt at faae dets onde Indflydelse udryddet saa hastigt som muligt, og da han, saa at sige, begynder Livet forfra, er det bedst at gjøre dette jo før jo heller. Han opgiver sit Sæde i Parlamentet. Han beklages af Nogle og dadles af Andre; men aldrig, det haaber jeg forvist, skal nogen af os leve den Dag, at vi fortryde det Skridt, vi ville gjøre.

Den 29de Juni.

Fætter Henry har været ovre at see, hvorledes vi have indrettet os paa Burnbank. „Fortræffeligt," svarede jeg ham; „vi føle os ganske som hjemme igjen." Grandmama seer mærkværdig glad og tilfreds ud, og naar Fætter Henry omtaler min Galskab at opgive Ferndell for at gjøre Herbert Clay til Behag, afbryder hun med: „Ja ja, Henry, det kommer dog kun til dem, der burde have havt det fra Begyndelsen." Og naar han fremdeles paastaaer, at jeg som een af de tre Arvinger mister min Andeel, beder hun ham forholde sig rolig.

Da vi toge fra Ferndell, meente Burton, at det vilde blive ham for smaat paa Burnbank og tog derfor til Byen for at faae sig en bedre Stilling; i hans Sted have vi fæstet Aunty Craggs. Hans Ansigt er tykkere og mere fregnet og hans Haar endnu rødere end før; men han er høflig og meget paapassende med at kjøre for Grandmama, hvilket er hans Hovedbeskjæftigelse. Herbert kommer her om Løverdagen og bliver Søndag over.

Den 15de August.

Dr. Rayson har gjort Paastand paa sin Ret til at vie mig, eftersom han har døbt mig; men da baade Mr. Scrope og Hugh Cameron mene, at de have ligesaa god en Ret, skulle de hjælpe hinanden, og Alle være tilfredse. De sige, at de kun kunne haabe een Gang i deres Liv at vie et saa romantisk Par, og de ville ikke lade Leiligheden gaae tabt. Herbert tager sig ikke meget af Sagen, thi han har fuldt op af Forretninger. Jeg ønsker at faae de Papirer, der overgive Ferndell til Børnene, underskrevne, men baade Fætter Henry og Mr. Scrope paastaae, at jeg ikke maa sætte Pen til Papiret førend paa selve min Bryllupsmorgen, da jeg endnu, hvis jeg skulde ønske det, kunde tage en anden Bestemmelse. Grandmama og jeg have været i Stockbridge for at see mit tilkommende Hjem, som nu er færdigt. Jeg finder, at det er en lille Perle. O, jeg skal blive lykkelig der! Den sjette September er bestemt til vor Bryllupsdag. Bryllupet skal

gaae meget stille af — kun vore Allernærmeste skulle indbydes; det er Herberts Ønske og mit med. Skolebørnene skulle have et lille Gilde i den Anledning — det er al den Lystighed, der bliver. Lady Deering og Lady Singleton ere i høieste Grad forbausede over os, og Lady Mary Vernon forsikkrer, at hun vil bruge os som Helt og Heltinde i sin næste Roman.

— — Det er min Bryllupsdag. Den er kommen og næsten borte igjen. Ferndell tilhører Scropes og Favells, og jeg — Herbert. Jeg har intet Andet at skrive, end at jeg er inderlig, usigelig lykkelig — for lykkelig til mange Ord. Foran mig ligger et Liv, der vil tilfredsstille mit Hjertes Trang langt bedre end Alverdens Rang og Penge. Herbert, som seer paa mig, medens jeg skriver, siger, at Intet, som kan gjøre mig glad, skal fattes deri, og jeg troer ham. Med ham kan Intet fattes mig, uden ham savner jeg Alt. Lad mig nu underskrive mig for første og for sidste Gang paa disse Blade med hans Navn som

Eleonora Clay.

Lord Oakburns Døttre.

Første Capitel.

Ankomsten.

En lille Landsby i Hjertet af England var for nogle faa Aar siden Skuepladsen for en sørgelig Begivenhed. Jeg maa bede Læserne have Taalmodighed med mig, medens jeg fortæller den. De Forbrydelser, der have deres Udspring af vor Naturs onde Lidenskaber, ere ikke de behageligste at dvæle ved, men paa den anden Side kan det ikke negtes, at de for mange af os have en Interesse, der næsten grændser til Fortryllelse. Jeg troer, at efterfølgende Beretning om, hvad der foregik, vil have en saadan Interesse for Læserne.

Syd Wennock, Navnet paa denne Landsby, var ikke stort mere end en Green af Store Wennock, en temmelig betydelig By, der laae omtrent en halv Miil fra den. Jernbanerne, som fra London og andre Steder mødes ved Store Wennock, strakte sig ikke til Syd Wennock; følgelig maatte alle de Reisende, der kom med Jernbanen til den store By, fuldende deres Reise med Omnibus, hvis de ønskede at naae den lille.

Den halve Miil, som Omnibussen havde at tilbagelægge, var en Vei saa slet, som den maaskee findes i noget civiliseret Land. Naar Omnibussen havde rumlet hen ad denne, gjorde den sit Indtog lige i Syd Wennocks Midte, thi denne kunde siges at bestaae af ikkun een lang Gade, Storgaden kaldet. Mange Bygninger vare paa den sidste Tid blevne føiede til begge denne gamle Gades Ender. De nye Huse vare i den ene Ende blevne kaldede Slotsgaden, fordi Veien gik derfra til Stiftets Biskops Landsæde. Ved den anden Ende kaldtes de Bjerget, fordi Gaden havde en temmelig stor Stigning der; de vare hovedsagelig Lyststeder, de saakaldte Villaer.

Om Eftermiddagen den 10de Marts 1848 rumlede Jernbane-Omnibussen, en sletbygget Vogn til sex Personer, som sædvanlig henad Landeveien. Lige foran den laae Syd Wennock udstrakt i en Linie, thi Veien dannede en ret Vinkel med Landsbyen, og kunde Omnibussen have kjørt afsted, uden at bryde sig om Huse og deslige ubetydelige Hindringer vilde den have skaaret Byen midt over, saa at Bjerget kom til at ligge paa dens ene Side, og Slotsgaden paa dens anden.

Men saa bister var Omnibussen dog ikke. Den kjørte ind i Storgaden gjennem den almindelige Aabning, dreiede tilvenstre og standsede derpaa nogle Alen længere borte ved dens almindelige Holdeplads, Værtshuset „Den røde Løve". Værtinden, Mrs. Fitch, en driftig, trivelig Kone med røde Kinder og et travlt, men venligt Væsen, ilede ud for at modtage de muligt medfølgende Gjæster.

Den havde ikkun bragt een ung Dame og en Kuffert, og aldrig saasnart havde Mrs. Fitch kastet Øinene paa den unge Dames Ansigt, førend hun syntes, at det var det skjønneste Ansigt, hun nogensinde havde seet.

„Tjenerinde, Frøken. Behager De at blive her?"

„Kun et Øieblik, medens De giver mig et Glas Viin og en Tvebak," var den Reisendes Svar, og baade Stemmen og Maaden at tale paa, viste strax, at det var en virkelig Dame. „Jeg trænger til en Forfriskning, for jeg er udmattet. Rystningen i Omnibussen har været frygtelig."

Medens hun talte, steg hun ud, og Noget i hendes Udseende tiltrak sig mere Mrs. Fitches Opmærksomhed, da denne hjalp hende ned ad de høie, umagelige Trin og førte hende ind i Huset.

„Kjære Frue, jeg beder Dem undskylde min forrige Tiltale! Ja vist ryster den Omnibus, og De, der ikke er i en Tilstand, saa

De kan taale det! Og maaskee er De desforuden kommen langveis fra! De skal faae Noget om et Øieblik. Jeg forsikkrer Dem, at jeg antog Dem for en ung, ugift Dame."

„Hvis De tilfældigviis skulde have noget koldt Kjød, vilde jeg foretrække et Stykke Smørrebrød for Tvebakken," var det Svar, den Reisende gav.

Hun satte sig ned i Værtindens Lænestol, thi det var til sin egen Dagligstue, at Mrs. Fitch havde fort hende, løste sine Hattebaand op og kastede dem over Skuldrene. Hatten var af Straa med hvid Besætning, og hendes Kjole og Shawl vare af sort Silke. Man kunde ikke see et nydeligere Ansigt, som hun sad der.

„Kan De sige mig, om der er Værelser at faae tilleie i Syd Wennock?" spurgte hun, da Værtinden kom tilbage med Smørrebrødet og Vinen.

„Værelser?" gjentog Mrs. Fitch. „Dem er der rigtignok ingen Overflødighed af her; dette er kun en lille Landsby — ikke at den jo er meget større, end den pleiede at være," vedblev hun og strøg sig eftertænksomt om Hagen. „Der er Enkemadam Goulds. Jeg veed, at hendes Logis stod ledigt for en Uge siden, for hun var her og spurgte, om jeg ikke kunde anvise hende en Leier til dem. De vilde faae det hyggeligt der, hvis Værelserne endnu ere til at faae. Hun er en rolig og pæn Kone. Skal jeg sende Bud til hende og forhøre mig?"

„Nei, jeg vil hellere gaae selv. Jeg har ikke Lyst til at leie Værelser uden at see dem først. Hvis de skulle være bortleiede, kan jeg maaskee paa Veien opnaae at faae andre. Tak — jeg kan ikke spise mere; det er, som jeg følte Omnibussen ryste endnu, og den Skræk, jeg derved har faaet, har borttaget min Appetit. De er nok saa god indtil videre at beholde min Kuffert?"

„Med Fornøielse. Deres Navn, om jeg tør spørge?"

„Mrs. Crane."

Værtinden gik udenfor for at vise den Fremmede paa Vei. Madam Goulds Huus laae paa den første Terrasse i Slotsgaden, og en 6 til 7 Minuters Gang bragte Mrs. Crane dertil. Der var en Seddel i Vinduet med Paaskrift om, at Værelser kunne faaes tilleie der. Madam Gould, en mager, lille Kone med et indknebet rødt Ansigt, kom selv til Døren. Damen ønskede et Soveværelse og et Opholdsværelse — kunde hun faae dem? Madam Gould bejaede det, nævnte en meget lav Leie og spurgte, om hun ønskede at see dem. De vare paa første Sal, ikke store, men rene, nette og hyggelige og stode i Forbindelse med hinanden. Mrs. Crane syntes meget godt om dem.

„De seer, at jeg venter min Nedkomst," sagde hun. „Vil det være nogen Hindring for at leie?"

„Ne—ei, det tænker jeg ikke," lød Svaret efter nogen Tøven. „De vil naturligviis sørge for at faae den fornødne Pasning — den kunde jeg ikke paatage mig."

„Det følger af sig selv," svarede Mrs. Crane.

Og saa blev Sagen afgjort. Mrs. Crane leiede for een Maaned, idet hun erklærede helst at ville have Værelserne i Maanedsviis, og Madam Gould paatog sig den almindelige Opvartning. Mrs. Crane gik tilbage til Værtshuset for at betale for, hvad hun havde nydt og for at bede om at faae sin Kuffert sendt hjem, idet hun havde bestilt Thee i Slotsgaden.

Ved Tilbagekomsten fandt hun alle Tilberedelser gjorte: en klar Ild brændte i Kaminen, Theen stod paa Bordet, og i Værelset ved Siden af syslede Madam Gould med at lægge rene Lagner paa Sengen. Enken var i godt Humeur ved Udsigten til at faae sine Værelser bortleiede for flere Maaneder, hvad hun troede vilde blive Tilfældet, og hun havde lagt det sidste Nummer af Landsbyens Ugeblad paa Bordet ved Theebakken — en lille Opmærksomhed mod den nye Logerende.

Da Mrs. Crane senere ringede, kom Madam Gould for at tage bort. Mrs. Crane sad ved Bordet. Hun lignede en smuk, ung Pige uden Hatten, i Silkekjolen og med det fagre Haar. Enken havde ingen Tjenestefolk, men gjorde selv Opvartning hos sine Logerende. Hendes anden Etage var bortleiet til en fast Leier, der for Tiden var fraværende.

„Vær saa god at sætte Dem ned," sagde Mrs. Crane til hende, idet hun lagde den Avis bort, som hun tilsyneladende havde læst i. Men Madamen foretrak at staae og begyndte at gnide sine indskrumpede Hænder sammen, hvad hun gjerne pleiede at gjøre, naar hun vartede op. „Jeg har Noget at spørge Dem om. Det er det Samme med Bakken, den kan vente. Siig mig først, hvilke Læger har De i Syd Wennock?"

„Der er Greys," var Madam Goulds Svar.

Der blev en Pause, idet Mrs. Crane formodentlig ventede at faae Listen forøget. „Greys?" gjentog hun, da hun mærkede, at der ikke kom flere Navne.

„Mr. John og Mr. Stephen Grey. Der var en tredie Broder, Mr. Robert, men han døde ifjor. Rare, gode Folk vare de alle Tre,

og de have havt hele Praxisen her. Deres Fader og Onkel havde den før dem."

„Er det Deres Mening, at her ikke findes andre Læger?" udbrød den Fremmede noget forundret. „Jeg har aldrig hørt noget Lignende i en saa stor Landsby, som denne synes at være."

„Det er først for nylig, at Syd Wennock er bleven stor. Greys vare meget afholdte og meget agtede her, og eftersom de vare Tre, kunde de med en Medhjælper paatage sig hele Arbeidet. Men nu er her kommen een Læge endnu ved Navn Carlton."

„Hvem er det?"

„Jeg kan ikke rigtig huske, hvor de sagde, at han kom fra. Formodentlig var det fra London. Han er saa smuk en Mand, som De nogensinde har seet og i det Høieste tredive Aar gammel. Han kom pludselig hertil for et Par Maaneder siden, leiede et Huus i den anden Ende af Byen og begyndte at praktisere. Det gaaer ham godt, troer jeg, især har han mange Patienter blandt dem, der boe paa Bjerget. Han holder sin Karriol.

(Fortsættes.)

Jyderne.

Den Reisende, Kohl, giver en Skildring af disse vore fuldtroe Landsmænd, der er pudseerlig nok, men som dog — efter vor Formening — omtrent passer paa alle Landboere, saavel her som andre Steder, og vel tildels maa tilskrives det noget eensformige Liv, Bonden fører, Eensomheden i Naturen, de lange Timer, der tilbringes bag Ploven, og den derved ganske naturligt opstaaende Længsel efter Meddelelse, hans naive Nysgjerrighed og Besvær ved at udtrykke sine Tanker.

Jyderne — siger Kohl — er et heelt aparte Folk. De ere meget langsomme og omstændelige og have den Eiendommelighed, at de næsten aldrig give et rask og direkte Svar. Derhos ere de nysgjerrige, og indlader man sig engang i Samtale med dem, saa slipper man ikke saa snart fra dem. Farer man vild paa deres Heder, stiger af Vognen og hidkalder den første den bedste Hedehyrde, for at spørge ham om Veien, saa kommer han ganske venlig og leende nærmere, tager sin Hat af, hilser „Fa'erlille" næsten underdanig, og beseer Hestene, Equipagen og Kudsken rundtomkring paa det Nøiagtigste.

„Min gode Mand, kan Han ikke sige mig, hvor gaaer Veien til Estrup?"

Da stiller Hyrden sig i Positur, støtter sig paa sin Stav og siger: „Naa, saa! Fa'erlill' vil til Estrup? Hvorfra kommer da Fa'erlill'? Han er vel langveis fra? Er da Fa'erlill' en Fremmed og første Gang her i Jylland, siden Han ikke veed, hvor Estrup ligger?"

„Ja, gode Ven! Jeg kommer fra Kjøbenhavn. Men giv mig nu snart Besked. Det stormer jo forskrækkeligt paa Din Hede og jeg har ikke lang Tid til at vente."

„Ak ja, det er sandt. Det stormer frygteligt. Ja, det er nu engang ikke anderledes her i Jylland. Det stormer og regner her næsten altid i eet væk. Jeg troer, sandt for Herren! ikke, at vi i de sidste fjorten Dage har en eneste Gang havt Solskin. Vil Fa'erlill' ikke sige mig, om det er bedre i andre Lande. Det Land, hvor Fa'erlill' har hjemme, er vel et fælt kjønt Land? Der er det vel altid Solskin og Foraar, uden Blæst og Regn? Hvad!"

„Nei, det regner ogsaa hos os. Men, min Ven! Viis mig nu Veien til Estrup."

„Jjah! Veien til Estrup er kun maadelig; for kort Tid siden knak en Reisende Axlen paa denne Vei, og han var ikke den Første. Men Estrup er ikke Andet end en almindelig jydsk Bondeby. Der vil Fa'erlill' vel ikke til? Lille Herre vil vist til Aalborg eller Aarhuus? Ja, i Aalborg og Aarhuus, der seer man, hvilke Stæder Jylland kan have. Jeg raader Fa'erlill' helst at tage til Aarhuus."

„For Pokker! Vil Han nu sige mig, hvor Veien gaaer til Estrup, eller vil Han ikke?"

„Ei, ei, Fa'erlill'! godt Ord igjen. Med stor Fornøielse! See her, Fa'erlill'! Til Estrup kan Han her først kjøre over Haderup. Da kommer man først til Bistrup, derpaa gjennem Ladrup og saa til Raderup, hvor Veien dreier af tilhøire til Estrup. Da kan Han slet ikke tage feil. Men jeg tør dog inte raade Fa'erlill' til at tage den Vei; thi der gives fuldtop af Moser underveis, hvori allerede Mange ere blevne stikkende."

„Naa da, og den anden Vei?"

„Den gaaer, lille Herre, her lige igjennem Heden, bestandig lige ud. Men jeg tør inte heller raade Fa'erlill' til at tage den; thi der gives underveis slet ingen Byer, og da det snart bliver mørkt, saa kunde Fa'erlill meget let fare vild og slet ikke komme til Estrup."

Saaledes kommer man da ikke til Ende med en Jyde. Det er et ganske forunderligt Skuespil, naar to saadanne Jyder komme sammen og hilse paa hinanden. „Naa, hvor

gaaer'et, Peer?" spørger den Ene. Den Anden begynder da at romme og skutte sig, hoster saa smaat og brummer: „Hvordan det gaaer? Hum, hum! Ja, ja! Saa, saa! Naa saa la la, Jorgen!" Da følger en lang Pause; Begge kløe sig bag Øret, see paa Himlen, paa Solen, rette lidt paa Trøiekraven, spytte engang imellem og endelig begynder Peer igjen: „Naa, hvordan gaaer'et da Dig, Jorgen?" Ny Rommen, Skutten, Hosten og Skjæren Ansigt fra Jorgens Side: „Hvordan det gaaer? Hum, hum! Ja, ja! Herregud! Tak Peer! det gaaer saa la la, Peer!" Paa lignende Maade kunne de længe fortsætte deres selskabelige Underholdning.

Blandinger.

Grog. Denne bekjendte Blanding af Sukker, Rom og varmt Vand, har sit Navn af den engelske Admiral Vernon i Midten af det forrige Aarhundrede. Førend han befalede den engelske Flaade, erholdt Matroserne Rommen reen og ublandet; men han forordnede, at uddele den fortyndet med et bestemt Qvantum Vand, hvilket i høi Grad mishagede Søfolkene. Nu bar Vernon sædvanlig en Frakke af et Slags Tøi ved Navn Grogram, og naar Matroserne saae ham, kaldte de ham slethen den gamle Grog. Af Ærgrelse erholdt nu den nye Blanding ogsaa dette Navn, indtil endelig Drikken vedblev at beholde det, da den gamle Vernon og hans Grogramsfrakke forlængst vare glemte.

Turne. Man er i Tvivl om Oprindelsen til Ordet „turne". J Schöttgens „Efterhøst til Øvresachsens Historie" hedder det, at det er at opføre sig uartigt og larme meget. Man har et vendisk Ord, torny, der betyder taabelig, rasende, vild.

Den zoologiske Have i London. En Regning udviser, at det zoologiske Selskab for nogle Aar siden havde udgivet 8500 Pd. Sterling til Menageriets aarlige Underhold og Forøgelse. Men Indtægten af de Besøgende i et saadant Aar udgjorde ogsaa den betydelige Sum 8770 Pd. Sterling.

Quarantaineanstalten i Marseille fører med gyldne Bogstaver den Indskrift, der siges at være af en Araber, som her maatte holde Quarantaine: „Det menneskelige Liv er Paradisets Quarantaine."

Gaade.

Jeg kommer gjerne uden at man tænker derpaa,
Jeg døer i min Fødsel,
Og den, som næsten altid mig følger,
Kommer aldrig uden Larm.

Opløsning af Gaaden i Nr. 8:

Eris (Tvedragtens Gudinde).

Opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, „En i August—", „Galreus" i Hillerød.

Endvidere ere følgende, paa Grund af Posternes Forsinkelse først nu ankomne, Opløsninger paa Gaaderne i Nr. 5, 6 og 7 indsendte af: „Mikkel Nævepelts og Skralde", „Jacob Øllebrød" i Viborg, Anton Jacobsen i Aaby, „En dansk Sledviger" i Thim, Jacob i Sorø, „Jens Lass Bogbinder", „Christian Murbrækker" i Christenbernikovstræde, P. v. P. i Odense.

☞ **Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar 1865 erholde gratis det Udkomne af „J Jylland", 14 Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 5te Marts. **№ 10.**

Althaldesleben.

„Ingensinde speculerede han i Statspapirer."
(Conv. Lex.'s biograf. Skizze af Nathusius.)

I Ritters geographisk-statistiske Lexikon anføres om Althaldesleben: Det er en preussisk Landsby ved Ohre (Provinds: Sachsen, Regeringsdistrikt: Magdeburg), med over 1000 Indbyggere; den er vigtig ved de af Nathusius anlagte Industrianstalter, Bryggerier, Brænderier, Frugtviinsfabrik, Potaskesyderi, Olie- og Grynmøller, Steentøis- og Porcellainsfabriker o. s. v.

Vi tilføie: Althaldesleben ligger omtrent 3 Miil Nordvest fra Magdeburg, ½ Miil fra den lille Kjøbstad Neuhaldesleben (oprindelig en Klosterflekke), omgiven af Skove og frugtbare Marker. Egnens skjønne Natur er end yderligere forskjønnet ved Kunstens og Vindskibelighedens virksomme Hjælp, og gjør Stedet til et af de interessanteste og lærerigste Opholdssteder i Tydskland, ikke alene for Landoeconomen og Technologen i Særdeleshed, men

Tobaksplantagen i Althaldesleben.

for enhver Naturens og Kunstens Ven i Almindelighed.

Skaberen af de herværende og nærliggende Anlæg er, som bemærket, den tidligere omtalte Gottlob Nathusius, der fødtes den 30te April 1760 og døde den 23de Juli 1835. — Iblandt de mangfoldige Træk af hans omfattende Virksomhed, skulle vi blot fremhæve, at han lod plante mindst 60,000 Frugttræer alene til Frugtviinsfabriken. Den her, efter George Ackermanns Tegning, meddelte Afbildning viser Tobaksplantagen, der aarlig leverede for 700,000 Daler Tobak og sysselsatte over 500 Mennesker.

Vi have liggende for os en stor tabellarisk Oversigt over den Mængde Fabriker, Plantager, Haver, videnskabelige Hjælpemidler (Laboratorier, Cabinetter med physikalske Instrumenter, Bibliothek, Naturalie- og Kunstsamlinger m. m.) og øvrige Etablissementer, som denne Hædersmands overordentlige Driftskraft har skabt og sat i heldbringende Virksomhed. Men vi maae gjøre Afkald paa at meddele selv blot et Uddrag af den Fremstilling, som Tabellen giver af Enkelthederne og Forretningsgangen ved dette uhyre Maskineri, hvis Omfang synes at maatte overstige et eneste Menneskes Indsigt og Kræfter. Kun skulle vi bemærke, at Tabellen eller Programet var i sin Tid et Slags Adgangskort, idet der staaer paa samme: „Med denne Tabel henvende de, der selv ønske at tage de herværende Anstalter i Øiesyn, sig til vedkommende Forstandere, eller Officianter, som paa Foreviisning heraf dertil ville være redebonne.“ Hvert Etablissement havde nemlig sin af de andre uafhængige Forstander, og det Hele var ordnet paa en ganske eiendommelig Maade.

For at faae et nogenlunde tydeligt Begreb om denne Ordning, maae vi kortelig anføre Følgende: Enhver Afdeling havde sin egen Kasse og førte sine Bøger paa sin efter Driftens Tarv passende Maade. Enhver Forstander behandlede det, han havde under sine Hænder, som sin Eiendom, kjøbte og solgte uden at spørge Nathusius, og naar Inventuren opgjordes, erholdt han sine Procenter af hvad den Afdeling, der stod under hans Tilsyn, havde forbedret sig. Ingen af samtlige Afdelinger skjænkede derfor den anden Noget, eller gjorde noget Arbeid omsonst for den anden; ja dette Princip var gjennemført til den Grad, at ikke engang Nathusius selv kunde faae Noget af Nogen, uden at det blev ført ham til Regning og han maatte betale det. Vilde f. Ex. Madam Nathusius til sin Huusholdning have Grønt eller Frugter fra Haverne, Kjød, Ost eller Smør fra Oeconomierne, saa maatte hun betale det som til Fremmede, og kunde hun faae det bedre eller billigere hos Andre, kjøbte hun det der, uden Indsigelse fra Mandens Side.

Samtlige Kasser havde deres Fond og deres til Driften nødvendige Capital fra et Central-Bureau, og maatte deraf svare 5 pCt. Ogsaa med Hensyn til Afdelingernes hensigtsmæssige Indretning af Pengevæsenet, sporer man en dygtig Mands praktiske Blik.

Vi have allerede nævnt, hvori en Deel af disse Afdelingers Virksomhed bestod, og kunne tilføie Anlæg som: Kartoffelbrænderi, Ølbryggeri (Kraft-Malt-Extrakt), Kartoffel-Sirups Fabrik, Nudlers Tilvirkning, Steenbrud, Kobberhammere, Stampe- og Pakmøller, botanisk Have og Planteskole &c. &c.; men det vilde blive for vidtløftigt at nævne alle, endsige at omtale dem nærmere.

Vi have tidligere bemærket, at vor Landsmand, Mechanikus O. J. Winstrup i en Række af Aar forestod Maskinefabriken, og i denne sin Egenskab beboede Slottet Hundisburg. Her forfærdigedes foruden alle Slags Agerdyrkningsmaskiner og Redskaber ogsaa andre Maskiner og Mølleindretninger, Dampmaskiner af alle Størrelser og med Tilbehør, Bogtrykkerpresser (Stanhoopske og Cookske), Brandsprøiter i alle Størrelser m. m. Alt dette, tilligemed det dertil hørende Jernstøberi overdrog Nathusius Hr. Winstrup og lod ham drive det for egen Regning, hvorhos Hr. W. tilbragte det halve Aar paa Hundisburg og det andet halve Aar paa de Værksteder, han dengang havde ved Frederiksberg.

Da Nathusius kjøbte sine Godser, fandt han 200 barfodede Mennesker; førend sin Død havde han den Glæde — som „Speculation i Statspapirer“ ikke pleier at give — at see 1300 industriøse Arbeidere omkring sig, der følte sig lykkelige!

Kun Den, der som Øienvidne har seet, hvad denne virksomme Mand har været for denne Egn, — hvor meget han bidrog til dens Cultur, — hvor mange, ellers fattige og ulykkelige, Mennesker i disse Byer, med ganske jordløse Huse, han har givet Arbeide og Underhold baade for Børn og Gamle, kun Den kan tilfulde med os ønske: Gid vort nu saa medtagne Fædreland havde mange saadanne Nathusius'er!

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Holder sin Hvad?"

„Sin Karriol — en nydelig Eenspænder-vogn. Det er mere, end Greys nogensinde have gjort; de have havt en simpel Gig og aldrig mere. Nogle troe, at Mr. Carlton har privat Formue, og Andre mene, at han slaaer stort paa for at faae Praxis."

„Er han flink — Mr. Carlton mener jeg?"

„Der er dem, som ville sige, at han er flinkere end begge Greys tilsammen, men jeg glemmer ikke det gamle Ordsprog, at nye Koste feie bedst. Da Mr. Carlton er ukjendt her og skal bane sig en Vei, er det naturligt, at han gjør sig al mulig Umage for at vise sin Dygtighed."

Denne Bemærkning fremkaldte en Latter hos Mrs. Crane. „Men naar en Læge ingen Dygtighed besidder, kan han heller ikke vise nogen," sagde hun.

„Det er der unegtelig Noget i," svarede Madamen eftertænksomt. „Ialtfald erhverver Mr. Carlton sig Praxis, og man siger, han er godt lidt. Der boer en Familie paa Bjerget, hvor han stedse er, og jeg har hørt sige, at den gjør meget af ham. Det er en Captain Chesney, en gammel Herre, der stadig lider af Podagra. De kom som Fremmede reisende hertil og opsloge deres Bolig der; det skal være meget stolte, tilbageholdne Folk. Der er tre Miss Chesneys; den ene af disse Frøkener er smuk, den anden er ældre, og den tredie er kun et lille Barn. Mr. Carlton kommer der som sagt meget ofte, for den gamle Mand — — Men Gud, hvad er der dog iveien!"

Det var ikke saa underligt, at Madam Gould gav dette Udraab. Den Syge — thi rask var hun aabenbart ikke — var bleven dødbleg og sunken ubevægelig tilbage i Stolen.

Madam Gould var frygtsom af Naturen, og nervøs var hun tillige. Meget forskrækket hævede hun Damens Hoved, men det faldt tungt tilbage igjen. Forfærdet foer hun da ned ad Trapperne, skreg i det tomme Huus, rev Bagdøren op, løb tvers over Gaarden og ind ad Bagdøren i det tilstødende Huus. To unge Piger vare i Kjøkkenet der; den ene strøg, og den anden sad ørkesløst ved Ilden.

„For Guds Skyld! kom og gaae med En af Jer!" udbrød Madamen skjælvende. „Den nye Logerende, som jeg har fortalt Jer om, er falden død om i Stolen."

Uden at afvente enten Svar eller videre Spørgsmaal fløi hun strax tilbage igjen. Den unge Pige, som sad ved Ilden, foer op med Skræk malet i sit Ansigt. Den Anden vedblev rolig at stryge.

„Bliv ikke forskrækket, Judith," sagde hun. „Du er ikke saa vant til Madam Gould, som jeg er. Hvis en Spyeflue falder til Jorden, raaber hun om Hjælp. Du kan forresten gjerne gaae ind og see, hvad det er."

Judith ilede bort. Hun var en forstandig Pige, bleg og med mørke Øine, og klædt i en ny, smuk Sørgedragt. Madam Gould var allerede i sin Logerendes Dagligstue. Hun havde revet en Fjer af den lille Fjerkost i Kakkelovnskrogen, brændt Enden og holdt den op under den ulykkelige Dames Næse. Judith slog Fjeren bort.

„Vær ikke saa taabelig, Madam Gould! Hvad Nytte troer De vel, det skulde være til? Hent noget Vand."

Vandet blev bragt, og Judith badede Damens Ansigt og Hænder, medens Madamen frygtsomt saae til. Da Damen kom til sig selv, brast Madam Gould i Graad.

„Det er mine Følelser, som overvælde mig, Judith," sagde hun. „Jeg kan ikke taale at see Sygdom."

„De behøvede ikke at være bleven forskrækket," sagde den Syge mat, saasnart hun kunde tale. „I de sidste Par Maaneder efter at min Helbred er begyndt at blive svag, har jeg havt disse Anfald af Besvimelse; de kunne komme naarsomhelst. Jeg burde have sagt Dem det iforveien."

Da hun ganske var kommen sig, lode de hende være alene, og Madam Gould tog Theetøiet bort med sig, efterat hun ifølge Damens Ønske havde lukket dennes Kuffert op og udtaget en lille Skrivepult til hende.

„Gaa ikke bort, Judith," sagde Enken bønfaldende, da de vare komne ud i Kjøkkenet. „Hun kan maaskee faae et af disse Anfald igjen, det kan ingen af os vide — Du hørte hende sige, at hun pleiede at faae dem — og Du veed, hvad jeg er for en daarlig Makker ligeoverfor Sygdom. Det vilde være en Barmhjertighedsgjerning at blive hos mig; og Du er jo for Øieblikket ganske Din egen Herre."

„Saa vil jeg gaae ind og hente mit Arbeide og sige det til Margaret. Men hvad skal det sige, at Du kalder det et Anfald, som om Du talte om Apoplexi," tilføiede Judith.

Da Pigen kom tilbage — skjøndt hun just ikke var nogen meget ung Pige, eftersom hun var over tredive Aar — havde Madam Gould tændt Lys, thi det begyndte at blive

mørkt, og var iſærd med at vadſke op. Judith ſatte ſig til ſit Arbeide med Tankerne henvendte paa Damen deroppe.

„Jeg gad vide, hvem hun er?" ſagde hun høit.

„En eller anden Fremmed. Mrs. Fitch viſte hende herhen — jeg fortalte det til Margaret i Eftermiddag, medens Du var ude. Er hun ikke ung?"

Judith nikkede. „Mon hun er gift?"

„Gift!" gjenſvarede Madam Gould vredt. „Hvis Ægteſkabsringen*) paa hendes Finger havde været en Bjørn, havde den bidt Dig. Hvor havde Du Dine Øine henne?"

„Alle Ægteſkabsringe ere ikke blevne paaſatte i Kirken," var Pigens rolige Svar. „Ikke at jeg juſt troer Andet, end at hun er gift, thi hun lader til at være en beſkeden, god Dame; det var, fordi hun er ſaa ung og kom her ſaa pludſeligt og alene, at jeg kom til at tænke ſaaledes. Hvor er hendes Mand?"

„Han er udenlands, ſagde hun. Jeg tog mig den Frihed at ſpørge hende."

„Hvor kommer hun fra?"

„Det veed jeg ikke. Det er virkelig beſynderligt. Hun har aldrig været i denne Landsby førend i Eftermiddag, ſagde hun mig, og hun har ingen Venner her. Hun har ſpurgt om Lægerne —"

„Det er hende, der ringer," afbrød Judith hende, da den Klokke, der hængte over Madam Goulds Hoved begyndte at ringe. „Skynd Dig. Hun vil formodentlig have Lys."

„Dem har hun allerede. Lyſene ſtode paa Kamingeſimſen, og hun ſagde, at hun vilde tænde dem ſelv."

Der laae en forſeglet Billet paa Bordet, da Madam Gould traadte ind i Dagligſtuen. Damen lagde Haanden paa den.

„Madam Gould, jeg maa bede Dem afſende dette Brev for mig. Jeg havde ikke iſinde at henvende mig til en Læge førend imorgen; men jeg følte mig ſyg og mat, og jeg troer, jeg gjør retteſt i at tale med en iaften. Han vil maaſkee kunne give mig Noget, der kan berolige mig."

„Ja, Greys boe her tæt ved. Men, kjære Frue, jeg haaber da ikke, De har Fornemmelſer, ſom om De ſkulde blive ſyg?"

Mrs. Crane ſmilede. Hendes nervøſe Værtinde gned Hænderne og vred dem næſten i ſin Beſippelſe.

„Ikke ſyg paa den Maade, ſom jeg formoder, De antager. Det venter jeg ikke at blive de to førſte Maaneder. Men jeg ønſker ikke at forſkrække Dem med en Beſvimelſe endnu. Jeg har den Vane at tage Draaber, ſom gjøre mig megen Gavn; men dem har jeg uheldigviis glemt, ſaa jeg gjør nok bedſt i at tale med en Læge. Var det Deres Datter, ſom netop nu var heroppe? Hun lod til at være en net Pige."

Dette Spørgsmaal ſaarede Madam Goulds Forfængelighed i høieſte Grad. Hun antog, at hun havde et ganſke ſærdeles ungdommeligt Udſeende, og Judith var bleven to og tredive Aar for et Par Dage ſiden.

„Nei, De maa undſkylde mig, Frue, det er hun ikke, og jeg har heller aldrig havt Børn," lød det ærgerlige Svar. „Hun er ikkun Judith Ford, en Søſter til Tjeneſtepigen i Huſet herinde ved Siden af, og da hun for Øieblikket ingen Condition har, har hendes Søſters Frue ſagt, at hun kunde opholde ſig hos dem et Par Dage, medens hun ſaae ſig om. Jeg ſkal faae hende til at gaae med Brevet for mig."

Madam Gould tog Brevet fra Bordet og var ved at gaae med det uden at ſee paa det, da Damen kaldte hende tilbage.

„De ſeer, til hvem det er adreſſeret, Madam Gould?"

Madamen ſtandſede og ſatte Brevet tæt op til Øinene. Hun havde ikke ſine Briller med, og det var med Nød og Neppe hun kunde ſee Noget uden dem.

„Ih! men — det — det — er til Mr. Carlton."

Damen ſaae nu paa ſin Side forbauſet ud. „Hvorfor ſkulde det ikke være til Mr. Carlton?" ſpurgte hun.

„Men Greys ere paalidelige Folk. Man har endnu aldrig hørt om dem, at det er gaaet galt for dem med en af deres Dame-Patienter."

Mrs. Crane betænkte ſig lidt, aabenbart tvivlraadig. „Er det gaaet galt for Mr. Carlton?"

„Ne—ei; jeg kan ikke erindre, at det er ſkeet. Men han har een Patient, naar Greys har ti."

„Da De iaften talte om Lægerne, beſluttede jeg mig næſten til at antage Mr. Carlton," bemærkede Mrs. Crane. „Jeg mener, at dygtige Folk, der ſtræbe at komme frem, fortjene at opmuntres. Derſom De virkelig har nogen alvorlig Anke at anføre imod ham, er det en anden Sag, og ſaa bør De ſige det ligeud."

„Nei, paa ingen Maade," var Enkens Svar, „og det har ikke været net af mig at

*) I England bruges ikke Forlovelſesringe men Ægteſkabsringe.

gjøre Indsigelser, naar det er Deres Anskuelse. Jeg veed Intet imod Mr. Carlton; Folk kalde ham flink. Jeg har ganske naturligt Meget tilovers for Greys, for Mr. John Grey har været min Læge, fra han blev voxen, og han løste da sin Fader af. Jeg skal sende dette til Mr. Carlton."

„Lad det da blive affendt strax, om jeg maa bede. Jeg vilde om muligt gjerne tale med ham iaften."

Madam Gould gik ned til Kjøkkenet. Paa Kjøkkenbordet laa hendes Briller lige for Næsen af hende. Hun satte dem paa og læste Adressen paa Brevet.

„Det er da løierligt. 'Hr. Louis Carlton!' Hvorfra har hun faaet at vide, at hans Fornavn er Louis? Jeg har ikke sagt det. Jeg kunde ikke engang sige det, for jeg vidste det ikke selv. Hedder han Louis?"

„Ja, saavidt jeg veed," svarede Judith. „Ja," vedblev hun derpaa i en bestemt Tone, „det er ganske sikkert Louis, for det Navn staaer paa hans Dørplade. Maaskee har Mrs. Fitch sagt hende det."

„Ja, det er naturligviis Tingen!" udbrød Enken slaaet af Overbeviisning. „Mrs. Fitch har talt for ham, og det er derfor, hun vil henvende sig til Carlton og ikke til Greys. I Vinter var der en Reisende syg i den røde Løve, og han brugte Mr. Carlton. Det er en Skam af Mrs. Fitch at vende Ryggen til gamle Venner."

„Jeg kan sige Dig, hvor hun fik hans Navn at vide fra, skjøndt Mrs. Fitch alligevel nok har talt for ham. Det staaer i den Avis, Du laante hende. 'Louis Carlton, praktiserende Læge.' Det kunde hun ikke godt undlade at see. Er hun syg, siden hun sender Bud efter ham? Hun seer nok ud til at kunne blive det."

„Hør Judith, gaae nu ikke hen og gjør mig forskrækket med saadanne Historier," udbrød Enken angst. „Hun bliver ikke syg i de første to Maaneder; men den ække Omnibus har rystet hende og jeg formoder, at Besvimelsen har gjort Resten. O, den rumler over Stenene uden Hensyn til Folk. Du er nok saa god at besørge dette for mig, Judith?"

„Jo, jeg takker!" svarede Judith.

„Aa, gjør det, saa er Du en skikkelig Pige. Jeg kan ikke gaae selv, da jeg er bange for, hun skal ringe. Veiret er udmærket, og Du vil have godt af Spadseretouren."

Judith stod op. „Men," udbrød hun i en lidt ærgerlig Tone, „hvorledes skal jeg faae mit Tøi? Margaret er gaaet ud, og saa laaser hun altid Kjøkkendøren. Jeg har ikke Lyst til at forstyrre gamle Mrs. Jenkinson, og skjøndt det er kjøligt, vilde jeg dog hellere gaae uden Kappe end gjøre det."

„Tag min paa," svarede Madam Gould. „Den maa Du gjerne laane og mit Shawl med."

Judith gav sig til at lee, og hun loe end mere, da hun fik Enkens Tøi paa. Shawlet passede ganske godt, men Hatten var en stor Kyse, og hun lignede en gammel Kone i den. „Der bliver Ingen forelsket i mig iaften, det er vist," sagde hun, da hun gik bort.

Mr. Carltons Huus laae i den anden Ende af Landsbyen, netop der hvor Bjerget begyndte. Det stod ganske alene paa venstre Side, et smukt, hvidt Sted med et Jerngitter om og en Slags Portal foran. Judith gik opad Trapperne og ringede paa.

Døren aabnedes af en Tjener i Livree. „Kan jeg faae Mr. Carlton i Tale?" spurgte hun.

Tjeneren trak Hovedet stolt til sig, for Judiths store Kyse talte ikke til Gunst for hende. „Er det i Forretninger?" spurgte han.

„Ja, det er."

„Saa vil De maaskee have den Godhed at gaae om til den anden Side af Huset, hvor hans Værelser for Patienter er."

Han vinkede nedladende den Vei med Haanden. Judith samtykkede, men sagde ham først sin Mening.

„Maa jeg spørge Dig, hvad Løn Du faaer?"

„Har jeg nogensinde hørt saadan et Spørgsmaal i mit Liv," svarede Tjeneren forbauset. „Hvad kommer det Dig ved?"

„Fordi jeg antager, at Du faaer en vis Sum til at klæde Dig for, og en vis Sum for at være vigtig."

Da hun gik ned ad Trapperne og fjernede sig mere og mere fra den Strøm af Skjældsord, han sendte efter hende, gik hun langs Husets Side og kom til en Dør, hvorpaa der stod skrevet: „Operationsstue". Den førte først ind til en Gang og derfra til et lille firkantet Værelse, hvis Vægge vare besatte med Flasker. En Dreng laae paa Disken derinde og fløitede med Benene iveiret. Da hun traadte ind, blev han forskrækket og foer ned i en Fart.

Det var Tusmørke, og i Begyndelsen kunde han ikke rigtig see den Indtrædende, men snart skjelnede han Kysen.

„Halløi," sagde han; „hvem er det? Hvad vil De?"

„Jeg ønsker at tale med Mr. Carlton. Er han hjemme?"

„Nei, han er ikke."

„Saa maa De see at finde ham, for han

maa have dette Brev strax. En Dame ønsker at see ham iaften."

„Ja, det Ønske faaer hun nu ikke opfyldt, hun maa see at ønske sig noget Andet," svarede den uforskammede Dreng. „Maaskee kunde vi faae dette Brev bundet til Telegraphtraaden og besørget til ham paa den Maade, for paa anden Maade kan det ikke skee. Mr. Carlton er taget til London imorges."

„Til London!" udbrød Judith, idet Forbauselsen standsede hendes Lyst til at give Drengen paa Øret. „Naar kommer han hjem igjen?"

„Naar hans Been bringe ham. Naa! Han vil være her igjen om et Par Dage," tilføiede Drengen og trak sig hurtigt bort fra Judith. Han meente, det var ligesaa godt nu at holde op med sine Uforskammetheder. „Hans Fader, Dr. Carlton, blev syg og sendte Bud efter ham. Nu veed De Alt."

„Det er bedst," sagde Judith efter nogen Betænkning, „at De beholder dette Brev og giver ham det, naar han kommer hjem. Jeg veed ikke, at der kan gjøres Andet. Og jeg vil raade Dem til at lægge lidt mere Baand paa Deres Tunge for Fremtiden, hvis ikke kunde det gaae Dem galt," var hendes Afskedshilsen, da hun gik bort.

Andet Capitel.

Lykkelig overstaaet.

Da Judith Ford gik hjemad igjennem de oplyste Gader, stod Vertinden i „den røde Løve" i sin Dør.

„God Aften, Mrs. Fitch."

„Ih — men — det er dog vel aldrig Dem, Judith. Hvad i Alverden har De gjort Dem til saadant et Fugleskræmsel for?"

Judith loe og forklarede, hvorledes det traf sig, at hun var ude i Mrs. Goulds Tøi, og hvor hun havde været. „Dog har min Gang været frugtesløs," bemærkede hun, „for Mr. Carlton er taget bort. Reist til London, sagde hans uforskammede Dreng mig."

„Det kunde jeg have sagt Dem og sparet Dem Uleiligheden, hvis jeg havde seet Dem gaae forbi," sagde Mrs. Fitch. „Hans Tjener kjørte ham til Store Wennock Stationen imorges og kom herind og drak et Glas Øl, da han vendte tilbage. Er Damen syg?"

„Hun lader ikke til at være rask. Efterat have drukket Thee besvimede hun og meente, det var bedst at tale med en Læge."

„Og Madam Gould kunde sende Bud til Mr. Carlton. Hvad har Greys gjort hende?"

„Madam Gould troede, det var Dem, som havde anbefalet Mr. Carlton til Damen."

„Jeg, naa det var rart. Jeg har ikke aabnet min Mund til Damen om nogen Læge," udbrød Mrs. Fitch.

„Det var hende selv, der vilde have Bud til Mr. Carlton, og Madam Gould troede derfor, at De havde anbefalet ham."

„Nei. Havde jeg anbefalet Nogen, da var det bleven Greys, som ere vore gamle Bekjendte, ikke at Mr. Carlton jo er en meget god og elskværdig Herre, og dygtig ovenikjøbet. See her, Judith, siig til Madam Gould, at naar den Tid kommer, at den unge Dame bliver syg, saa kan hun gjerne sende Bud til mig, hvis hun har Brug for Ribsgelee eller andet Sligt. Jeg veed aldrig, at jeg har seet en saa sød ung Kone i hele mit Liv."

Judith takkede og ilede afsted til Slotsgaden. Neppe havde hun ringet paa, førend hun hørte Madam Gould komme farende ned ad Trapperne. Hun rev Døren op og greb fat paa Judith.

„O, Judith! Gud skee Lov Du kom! Hvad i Alverden skal vi gjøre? Hun er bleven syg?"

„Nei, er det virkelig Alvor?" spurgte Judith.

„Ja, ja, for ramme Alvor, saavist som Noget. Hvor er Mr. Carlton?"

Judith svarede ikke. Idet hun rev sig løs fra den frygtsomme Kone og kastede Shawl og Kyse paa samme Tid, skyndte hun sig op til den Logerende. Mrs. Crane sad i øiensynlige Smerter med Haanden knuget om Lænestolens Arme; Kammene vare faldne ud af hendes Haar, der nu bølgede i rige Lokker ned ad hendes Hals, og hun jamrede sig høit, idet hun med et Udtryk af Skræk kastede Blikket op mod Judith. Aldrig, syntes Judith, havde hun tilforn seet saa vidunderlig deilige Øine, de vare store og brune, de vare saa blide og sorgmodige, og fra den Time fæstedes deres eiendommelige, elskelige Udtryk sig i Judiths Sjæl.

„Vær ikke nedslaaet, stakkels Barn," sagde hun, og forglemte Forskjellen i deres Stilling i sin Medlidenhed. „Læn Dem til mig, saa gaaer det nok over."

Hun lagde sit Hoved paa Judiths Skulder. „Vil det vare længe, inden Mr. Carlton kommer?" sukkede hun. „Kan ikke En gaae hen til ham og bede ham skynde sig?"

„Mr. Carlton kan ikke komme," var Judiths Svar. „Han reiste imorges til London."

Hun løftede Hovedet et Øieblik op, gav et Skrig, og Hovedet faldt atter tilbage, idet hun skjulte Ansigtet. Judith bestræbte sig for at trøste hende.

„De ere jo alle Fremmede for Dem, Frue; hvad gjør saa det til Sagen? Jeg veed, at De vil komme til at synes ligesaagodt om Greys, som De vilde have gjort det om Carlton. Min kjære, unge Frue, tag ikke saaledes paa Vei. Alle holde af Mr. John og Mr. Stephen Grey. Hvorfor har De netop foresat Dem at ville have Mr. Carlton?"

Hun løftede Øinene op — de vare vaade af Taarer — og hviskede til Judith:

„Jeg har ikke Raad til at betale to Læger, og det er til Mr. Carlton, at jeg har strevet."

„Betale to — nei det følger af sig selv!" gjensvarede Judith ivrig. „Hvis Mr. Carlton ikke kan komme, fordi han er fraværende, og Mr. Grey overtager hans Praxis, skal naturligviis kun den Ene betales. Det forstaae Lægerne godt selv. Mr. Carlton kan jo indtage Mr. Greys Plads hos Dem, naar han vender tilbage, saafremt De særligt ønsker det."

„Jeg har ønsket det, og jeg gjør det endnu. Nogle af mine Venner kjende Mr. Carlton godt, og de rose hans Dygtighed meget. De have anbefalet mig ham."

„Det forklarer Sagen," tænkte Judith; men hun afbrødes af en skjælvende, bævende Stemme ved Siden af sig.

„Du milde Gud, hvad skal vi dog gjøre?"

Det var naturligviis Madam Gould, og Judith nedlod sig neppe til at svare; selv fornuftig og stærk, havde hun ingen Medfølelse med den Slags Svaghed.

(Fortsættes.)

En tragicomisk Scene i de amerikanske Skove.

Iblandt de første Colonister i Salomon-Rivers Udørkener befandt sig en Vermonteser ved Navn Dobson — en stor, behjertet, athletisk bygget Mand. Da han en Aften gik hjem, efter forgjæves at have søgt om sine Køer, der, ifølge det nye Lands Skik, vare gaaede ind i Skoven, for der paa egen Haand at søge Livsophold, saae han, just som han traadte ud af Skoven, paa sin Nabo, Mester Joseph Sleepers udtyndede Plads, en stor Bjørn i Begreb med at stige ned af en høi Sykomore (Morbær-Figen), hvor den sandsynligviis havde fourageret efter Honning. — En Bjørn kan bedre stige op i et Træ, end ned af det, fordi den i sidste Tilfælde er nødt til at lade Bagdelen gaae foran. Det var ikke Dobson videre behageligt, paa sin Aftenpromenade at træffe sammen med en saadan Kammerat, alligevel sprang han uden lang Betænkningstid imod Dyret paa den modsatte Side af Træet, og greb med sine stærke Hænder Bjørnen om begge Forlabber, netop som den var ifærd med at naae Jorden. Den Brune brummede og viste Tænder, men bemærkede snart, at de Næver, der holdt den fangen, vare af samme Jernnatur, som dens egne Kløer, og til sin store Fortrydelse indsaae den ligeledes, at den heller ikke med Bagpoterne kunde naae sin Modstander, da Træet befandt sig imellem begge. Dobson saae sig ikke i en bedre Situation; thi han kunde ligesaalidt komme den Lodne tillivs, og give Slip turde han ikke, da han let kunde tænke sig til, at Honningtyven ikke paa den høfligste Maade vilde takke ham for Haandtrykket. Dæmringen gik over til Nat, og Dobsons Stilling var endnu stedse lige ubehagelig. Da imidlertid Sleepers Huus ikke var meget langt derfra, saa haabede han endnu bestandig at kunne hidraabe nævnte sin Nabo til Hjælp. Dog, skjøndt hans Lunger ikke hørte til de svageste, vare de ikke denne Opgave voxen, og trods al Raaben, lykkedes det ham ikke at hidkalde menneskelig Bistand.

Dobson havde, som man let begriber, en høist besværlig Nat. Ingensinde i sit Liv var han kommen i saa nær Berøring med en slig Krabat, og Bamsen tilkjendegav for sit Vedkommende sin Fornøielse over denne „Trækken Handsker" ved en uophørlig Brummen. Selvfølgelig kunde der fra ingen af Parternes Side være Talen om at slippe, og saaledes var da Dobson tvunget til at holde fast, indtil det tilsidst forekom ham, at Bjørnens Labber og hans Hænder vare groede sammen. Da Dagen brød frem og Røgen fra Sleepers Skorsteen lystig hvirvlede sig mod det Blaa, gjentog Dobson sine Skrig og blev endelig glædet ved Synet af Naboen, der phlegmatisk nærmede sig med Øxen paa Nakken. — „Men Mester Sleeper," raabte Dobson ham imøde, „har I da ikke hørt mig hele Natten raabe om Hjælp?" — „Vel har jeg hørt Nogen skrige," svarede denne, „men jeg var træt og mødig og just i Begreb med at sove ind, saa tænkte jeg: Du kan sætte det op til imorgen. Men havde jeg vidst, at det var Eder ...." — „At det var mig!" afbrød Dobson ham forbittret. „I vidste dog, at et Menneske raabte om Hjælp, og at der om Foraaret altid pleier at indfinde sig Bjørne her paa Engen!" — „Naa, naa, vær ikke saa vred, Tommy! for at gjøre en god

Gjerning, kommer man aldrig for seent. Hold kun brav fast, saa skal jeg strax knuse den Brunes Hjerneskal." — „Saa, det feilede blot," sagde Dobson, „efterat jeg hele Natten har holdt fast paa Bæstet, skal jeg ikke engang undes den Fornøielse, selv at expedere ham. Nei, hold I Fyren, ganske som jeg holder ham, og lad mig tage Øxen, saa skal jeg hugge ham et Hul i Skallen, saa at Sol og Maane kan skinne derigjennem." — Sleeper havde just intet Harehjerte, han fandt Forslaget billigt, antog det, gik bagved Træet, greb Bjørnen om Labberne og overlod det nu til den brave Dobson at bringe ham ud af den farlige Stilling. Skjøndt Sidstnævntes Hænder vare blevne næsten stive, svang han dog Øxen kraftigt og belavede sig paa at slaae løs. Men pludselig betænkte han sig, og til sin største Bestyrtelse maatte Sleeper see, at Slaget ikke faldt, hvorimod Dobson tog Øxen paa Nakken og gik ligesaa rolig bort, som han selv var kommen. Nu var Touren til Sleeper at lade sin Stemme gjenlyde i

Skoven; forgjæves skjældte og bandede han; Dobson gik bort og lod sin Nabo blive tilbage med ligesaa slet Udsigt til Frokost, som han selv havde havt til Aftensmad.

For dog at berolige Læserne med Hensyn til den stakkels Sleeper, maa bemærkes, at Dobson indfandt sig igjen om Eftermiddagen, og med den Bemærkning: „For at gjøre en god Gjerning, kommer man aldrig for seent," gav Bjørnen sin Rest.

Logogryph.

2 4 8 9. Jeg kom med Smerte, med Smerte jeg gaaer.
6 7 9. Gud hjælpe den Stakkel, som ikke mig faaer!
3 4 5 9. Vel kalder man dyrt mig, dog skjænkes jeg tidt.
3 4 5. De Folk, som mig ere, ei tale just blidt.
2 3 4 7 9. Jeg binder tilsammen og er dog ei stærk.
1 4 8 9. Byg ikke paa mig noget Huus eller Værk!
2 3 7 8. For lyste jeg for Dig, nu er det forbi.
2 4 6. Let Fugl mig ei bliver, ifald den er fri.
5 8 9. Du hellere aad mig, end hørte min Sang.
4 7 8 9. Du har mig, men saae mig ei eneste Gang.

1 2 3 4 5 6 7 8 9,
Jeg findes paa Throner (saa vil man paastaa),
Forøvrigt jeg træffes blandt Store og Smaa.
Naar Vinter og Vaar næsten kappes om Rang,
Til Løier og Skive for Godtfolk jeg hang.

Opløsning af Gaaden i Nr. 9:

Lynild.

Opløst af „den smaa Norsker", L. S., „den gamle Drer", „Svaske Didrik paa Vandkunsten".

Gaaderne i Nr. 7 og 8 ere endvidere opløste af „den taabelige Wrobo i Svendborg", „Ulrik paa Eskebjerg", „Niels Dowler Stakkelsgade".

☞ **Med dette Nr. følger „I Jylland", 19de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Capellet i Jægersborg Dyrehave.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 12te Marts. № 11.

Capellet i Jægersborg Dyrehave ved Taarbæk.

„O Du, som ikke jager den Bedende bort,
Besøg os, vor Frelser og Mester!
See Huset er Dit, skjøndt vi kalde det vort:
Tag Du os tilbords som dine Gjæster!“

Med disse skjønne Ord af Chr. Richardt sluttede de Psalmer, der bleve afsungne da ovennævnte Skovcapel blev indviet, Søndagen den 26de Juni i Danmarks Sørgeaar 1864, og dermed tillade vi os at indlede den sammentrængte Beskrivelse, som skal ledsage den medfølgende lithographiske Afbildning af bemeldte Bygning.

Der var af Omegnens Beboere, som hidtil maatte afholde deres Gudstjeneste enten i et snevert Skolelocale eller under aaben Himmel, længe følt Trang til „en Fold“, hvor de med „Herrens Hjorde“ kunde høre „Hyrdens Røst“.

„Derfor reiste sig mod oven
Kirkespiret her i Skoven.“

Ved 3500 Rdlr.s Tilskud fra Domainerne, som høre til Lyngby Kirke, og ved en lignende Sum fra Kongerigets Finantser, samt ved 4500 Rdlr.s private Sammenskud, lykkedes det at afhjælpe hiin Trang, ved at faae et beskedent Capel opført paa en lille Slette i den østlige Deel af Dyrehaven, N. for Klampenborg, et Par hundrede Alen fra Hegnet ud til Taarbæk. I Efteraaret 1863 begyndte Arbeidet, men forsinkedes noget paa Grund af ugunstigt Veir og andre Omstændigheder. Først i Slutningen af Skjærsommer næste Aar blev det færdigt og Indvielsen fandt Sted. Denne overværedes af Hs. Maj. Kongen, Ds. Maj. Dronningen og Enkedronningen, Hs. kongelige Høihed Kronprindsen og Prindsesse Dagmar. Biskop Martensen holdt en smuk Indvielsestale, derpaa prædikede Pastor Nørdam med dyb Følelse og berørte Landets Stilling, og Chr. Richardts deilige Psalmer, til Musik af E. Siboni, bleve afsungne før og efter den første Tale.

Bygningen skal egentlig være opført efter en engelsk Model, men samtlige Tegninger ere udførte af Architekt Wessel, der ogsaa har ledet Arbeidets Udførelse, medens Tømmermester Jørgensen har udført det. Overhovedet kan vel siges om det, at det er net og svarende til sine Naturomgivelser, hvad det Ydre angaaer; men det Indre maa, idetmindste for Øieblikket, kaldes temmelig tarveligt. Indgangen er gjennem Vaabenhuset paa den nordlige Side. Skibet er 34 Al., med Choret 43 Al. langt, 14 Al. bredt og 10 Al. høit, men hvor Taget begynder, 18 Al. høit, da Tagets Sammensætning er synlig, hvisaarsag den er forskjønnet med gjennembrudt Træværk. Præstens Aftrædelsesværelse er ved den nordlige Side af den fremspringende Chorudbygning, der mod Øst afslutter Skibet.

Klokketaarnet er 25 Al. høit til Gesimsen og 34 Al. med Fløiet. Capellet er opført af røde Steen paa en Kampesteens Sokkel. Forziringerne, samt Dørkarme, Vinduesindfatning o. s. v. ere murede af farvede Steen. Taget er dækket med Skifer.

Det er den første Bygning af de mange, hvortil Frederik Folkekjær har lagt Grundstenen, der er bleven indviet af Kong Christian den Niende. Maatte Danmarks gode Genius vaage over, at den store Statsbygning, som

grundlagdes af hiin Konge, ogsaa maa blive fuldført af denne, til Held og Hæder for Landet, Folket og ham selv!

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Det Første for Dig at gjøre er at holde op med at være en Idiot, det Næste at hente en af Greys."

„Jeg vil ikke have nogen af Greys," sagde Damen fast, idet hun løftede Hovedet op fra Puden i Lænestolen, hvor hun nu havde lagt det. „Jeg holder ikke af Greys, og jeg vil ikke have dem."

„Saa maa der Nogen have givet Dem Fordomme imod dem, Frue," udbrød Judith.

„Det er sandt," svarede Mrs. Crane, „forsaavidt man har sagt mig, at de ikke vare dygtige."

Judith kunde kun i sit Ansigt vise sin yderlige Forundring. „Greys ikke dygtige!" Men Mrs. Crane afbrød hendes videre Betragtninger.

„Maaskee behøver jeg alligevel Ingen af dem. Jeg befinder mig allerede bedre," sagde hun. „Jeg kan muligviis sove lidt, hvis De vil lade mig være alene."

De lagde Puderne magelig tilrette for hende og gik ned, hvor der opstod en halv Trætte. Judith bebreidede Madam Gould hendes barnagtige Frygt, og denne svarede, at naar Folk af Naturen vare frygtsomme, kunde de ikke gjøre ved det. Midt under Striden hørte de et Skrig ovenpaa, og Judith fløi op. Madam Gould fulgte efter, men gav sig bedre Tid, og paa Trapperne mødte hun Judith, der ilsomt kom ned igjen.

„En af Greys maa hentes, enten hun vil have det eller ikke," sagde hun, da hun gik forbi. „Hun er meget slettere."

„Men hør, Judith," indvendte Enken; „hvem vil tage Ansvaret? Hun siger, at hun ikke vil have Greys, og jeg vil kunne komme til at betale dem af min egen Lomme."

„Snik Snak!" gjensvarede Judith. „I Dit Sted vilde jeg ikke tale om Lommen, naar det gjælder et Medmenneskes Liv. Gaa Du op til hende — det kan Du dog maaskee gjøre."

Judith skyndte sig bort. De to Brødre boede i to tilstødende Huse, der omtrent laae midtveis imellem Madam Goulds Bolig og „den røde Løve". Mr. John, der i Reglen kun kaldtes Mr. Grey, beboede det største, som indeholdt Operationsstue og Apothek; Mr. Stephen havde det andet. Denne, som var den yngste Broder, havde giftet sig, da han kun var een og tyve Aar, og nu var han næsten fyrretyve; Mr. John havde giftet sig for kortere Tid siden og havde en Mængde smaa Børn.

Døren til Mr. Johns Huus stod aaben, og Judith traadte ind. Altfor ængstelig i sit Sind til at bryde sig om Formerne, gik hun igjennem Forstuen og skubbede Døren til Operationsstuen op. Der stod en smuk, sextenaarig Knøs og stødte i en Morter. Ansigtet var maaskee ikke saa regelmæssigt smukt, men dets forstandige Udtryk, den Ærlighed, der lyste ud af hvert Træk, og de store alvorlige, blaae Øine vilde have gjort ethvert Ansigt smukt. Han var Mr. Stephen Greys Søn og eneste Barn.

„Hvad, er det Dem, Judith?" udbrød han og dreiede Hovedet hurtigt om imod hende, da hun traadte ind. „De kom glidende ind som et Spøgelse."

„Fordi jeg har Hastværk, Mr. Frederik. Ere Lægerne hjemme?"

„Fader er; Onkel John er ikke."

„Jeg vilde gjerne tale med en af dem."

Knøsen gik og kom tilbage med Mr. Stephen: en munter Mand med et livligt, opvakt Ansigt, som aldrig lod sine Patienter være i daarligt Humeur, naar han kunde afhjælpe det; en værdifuld Hemmelighed for en Læge.

„Naa, Judith, hvad kan jeg gjøre for Dem?" spurgte han. „Skal De have en Tand endnu trukket ud?"

„Jeg vilde gjerne tale med Dem alene."

Uden at vente paa at det blev ham sagt, trak Frederik Grey sig tilbage fra Operationsstuen og lukkede Døren. Judith fortalte da Mr. Stephen Grey, i hvad Ærinde hun var kommen.

Han saae alvorlig ud og betænkte sig et Øieblik, da hun havde ophørt at tale.

„Judith, vi foretrække, ikke at have Noget at gjøre med Mr. Carltons Patienter. Det kunde see ud, som om vi misundte ham de faa, han kan skrabe sammen, og vilde rive dem fra ham. Og det ønske vi ikke paa nogen Maade; her er Plads nok til os Alle."

„Hvad skal da den stakkels Dame gjøre — døe?"

„Døe!" gjentog Mr. Stephen Grey. „Det forbyde Gud!"

„Men hun kan døe, medmindre De eller Mr. Grey kan komme hende tilhjælp. Mr.

Carlton kan ikke gjøre Noget for hende — han er i London."

Mr. Stephen Grey indsaae det Fornuftige i, hvad hun sagde. Medens Mr. Carlton var i London, en Snees Mile borte, kunde han ikke være til synderlig Nytte for de Syge i Syd Wennock.

„Det er sandt," svarede han og nikkede. „Jeg skal følge med Dem, Judith. Hun er meget ung, siger De. Hvor er hendes Mand?"

„Han er reist udenlands," svarede hun og udvidede den Underretning lidt, hun havde faaet af Madam Gould. „Kan der ikke skaffes en Vaagekone? Jeg har aldrig seet en saa taabelig Person som Madam Gould ved et Sygeleie."

„Vaagekone? Jo, ganske vist; men det er altid tidsnok. Frederik," sagde Mr. Stephen til sin Søn, der netop nu gik igjennem Forstuen; „hvis Din Onkel kommer hjem, inden jeg er her tilbage, saa siig, at jeg er gaaet hen til Madam Gould. En Dame, som logerer der, er bleven syg."

Judith løb i Forveien og kom til Huset førend Mr. Stephen. Til sin Forundring saae hun Mrs. Crane sidde og skrive ved Bordet.

„De har det bedre, Frue?"

„Nei, værre. Dette er kommet uventet over mig, og jeg maa skrive for at underrette en Veninde derom."

Sveden, fremkaldt af Smerte, strømmede ned ad hende, medens hun talte. Hun syntes kun at have skrevet to til tre Linier og lagde Brevet i en Convolut; Madam Gould stod ved Siden af, gned sig hjælpeløs i Hænderne og hendes Hoved dinglede frem og tilbage, som om hun havde St. Veits Dands.

„Vil De bringe dette paa Posthuset for mig?"

„Det skal jeg med Fornøielse," svarede Judith og tog det fremrakte Brev. „Men jeg er bange for, det er for seent at gaae iaften."

„Det kan ikke hjælpe — læg det alligevel i Postkassen. Og De gjør best i at gaae til den Læge, De talte om, og bede ham komme og see til mig."

„Jeg har allerede været hos ham," svarede Judith straalende af Glæde. „Han er her lige strax. Og nu ringer han paa," tilføiede hun, da det netop ringede paa Klokken. „Det er Mr. Stephen Grey — hans Broder var ikke hjemme. Af de to Brødre er Mr. Stephen den behageligste, men de ere begge elskværdige. De kan ikke lade være at holde af Mr. Stephen."

Hun gik ud med Brevet og kastede Øiet paa Udskriften. Det var adresseret til Mrs. Smith, London. Paa Trappen mødte hun Mr. Stephen Grey.

„Jeg formoder, jeg kommer for sildigt paa Posthuset, for at faae dette Brev fra Damen besørget?" spurgte hun.

Mr. Stephen tog sit Uhr op af Lommen. „Ikke hvis De løber, Judith; der er endnu fire Minuter til der lukkes." Judith ilede bort. Hun var let og hurtig, en af dem, der ikke have Besvær af at løbe, og hun kom ogsaa i rette Tid. Imidlertid skubbede Mr. Stephen Enken tilside med et venligt Nik og traadte alene ind i Stuen. Mrs. Crane stod nærved Bordet; den ene Haand hvilede derpaa, den anden trykkede hun imod sin Side, og hendes Øine vare stift fæstede paa Døren. Da de faldt paa Lægen, kom der et glad Udtryk i hendes Ansigt. Mr. Stephen gik hen til hende, forbauset over hendes Ungdom. Han tog en af hendes Hænder i sine og saae med et beroligende Smil paa hende.

„Og siig mig saa, hvad der feiler Dem."

Hun beholdt hans Haand, som om der var Beskyttelse ved at have den, og Taarerne traadte hende i Øinene, da hun løftede Hovedet op og talte hviskende til ham:

„Jeg har store Smerter — saadanne Smerter! Troer De, at jeg døer?"

„Døer!" gjentog Mr. Stephen Grey muntert. „Nei, det gjør jeg ikke. De kan maaskee tale om at døe om en halvtreds til tredsindstyve Aar, men ikke nu. Kom og sæt Dem ned og lad os tale lidt sammen."

„De synes at være meget god, og jeg takker Dem; men inden vi gaae videre, bør jeg sige Dem, at jeg er en af Mr. Carltons Patienter, for jeg har skrevet til ham, inden jeg vidste, at han var borte. Jeg er kommen her som Vildfremmed til Syd Wennock, og jeg havde hørt om Mr. Carltons Dygtighed af nogle Venner."

„Vi skal gjøre vort Bedste for Dem, indtil Mr. Carlton vender tilbage, og saa overlade Dem til ham. Er De ganske alene?"

„Ja uheldigviis er jeg det for Øieblikket. Jeg har netop med Posten afsendt et Brev for at tilkalde en Veninde. Jeg ventede nemlig ikke at blive syg i de første to Maaneder."

„Og det er meget sandsynligt, at det heller ikke vil skee," svarede Mr. Stephen. „Naar De først har faaet et halvt Dusin Børn, min unge Dame, veed De, hvad Lid De kan sætte til falsk Alarm. Deres Mand, hører jeg, er udenlands."

Hun bøiede Hovedet bekræftende.

Men det blev ikke til falsk Alarm. Hvert Minut tiltog Smerterne, og da Judith vendte tilbage, mødte hun Mr. Stephen, som kom fra Sovekamret.

„De maa hjælpe mig, Judith. Madam Gould er aldeles unyttig. Aabn for det Første Damens Reisekuffert; hun siger, der er Bornetoi og andre Ting deri. Skynd Dem lidt."

„Jeg skal med Fornøielse gjøre Alt, hvad der staaer i min Magt og hjælpe med, hvor jeg kan; men i Deres Sted vilde jeg tvinge Madam Gould til at gjøre Gavn — jeg kan ærgre mig over hende."

„Jeg skal nok faae hende til at gjøre Gavn; om jeg ikke kan bruge hende til det Ene, kan jeg vel til det Andet. Hvor er hun nu?"

„Hun sidder udenfor paa Trapperne med Hænderne for Ørene."

„O!" svarede Mr. Stephen og gik ud til hende.

„Madam Gould, De veed, hvor Grotes Building er?"

„Ja naturligviis," var det skjælvende Svar. „O, jeg holder det ikke ud."

„Gaa ufortøvet derhen; De kan skjælve paa Veien, hvis det er Dem nødvendigt. Spørg efter Mo'er Hutton og bed hende strax komme herhen. Siig hende, hvorledes Sagen forholder sig."

Madam Gould skyndte sig afsted, glad ved at komme ud af Huset. Hun kom tilbage med en lille, tyk Tønde af en Kone med graasprængt Haar og sorte Øine. Hun var klædt i en lysfarvet Bomuldskjole, kom smidskende ind i Stuen med en Byldt under Armen og neiede dybt for Mr. Stephen Grey. Han stirrede et heelt Minut paa Konen, som om han ikke rigtig vilde troe sine egne Øine; og hans Ansigt fik et strengt Udtryk.

„Hvem har sendt Bud efter Dem, Mo'er Pepperfly?"

„Jeg er kommen af mig selv, Herre," svarede hun og neiede. „De sendte Bud efter Hutton, men hun blev kaldet ud i Eftermiddag, og jeg meente derfor, jeg kunde komme i hendes Sted."

„Hutton blev kaldet ud i Eftermiddag?"

„Ja, i denne velsignede Eftermiddag, som nu er forbi, Herre, netop som Klokken slog fire paa St. Markskirken. Mrs. Gilbert paa Bjerget har faaet sin Feber igjen, og hun vil ikke have Andre end Hutton til at passe sig."

Mr. Stephen Grey gjennemløb i Tankerne Listen over Vaagekonerne, men kunde ikke finde paa nogen anden. Han vinkede til Konen, at hun skulde følge ham ud af Stuen.

„Hør nu, Mo'er Pepperfly," sagde han alvorligt. „De kjender Deres Feil; hvis De nu denne Gang giver efter for den, saaledes som De før har gjort, faaer De aldrig mere nogen Patient hverken fra mig eller min Broder at passe. De kan gjøre Deres Pligt saa godt som Nogen, naar De er i en passende Tilstand dertil. Sørg for, at De gjør det denne Gang."

Mo'er Pepperfly pressede en Taare frem. Hun vilde tage sin Ed paa Biblen, hvis Mr. Stephen vilde lade hende sværge paa den, paa, at hun ikke vilde drikke Noget stærkere — som hun udtrykte sig — end Øl. Men Mr. Stephen forlangte ikke den Stadfæstelse af hende.

Der var Uro nok i Huset den Nat, men henad Morgenstunden blev det stille og fredeligt, og Mo'er Pepperfly havde paa sin Arm, indviklet i Flonel, et lille, lille Barn.

Judith havde ikke forladt Mrs. Cranes Side hele Natten, og denne syntes at føle sig formelig tiltrukken af hende og finde Trøst i hendes ægte Medfølelse.

„De har været en god Pige, Judith," sagde Mr. Stephen til hende, da han om Morgenen tog bort, og hun gik ned for at lukke ham ud.

„Vil hun komme sig?" spurgte Judith.

„Derom er der ingen Tvivl," svarede Mr. Stephen. „Jeg har aldrig havt en bedre Patient i mit Liv. Pas lidt paa Mo'er Pepperfly, Judith; jeg stoler kun paa hende, saalænge jeg seer hende. Om et Par Timer er jeg her tilbage."

Alt gik godt om Dagen. Mo'er Pepperfly syslede hovedsagelig med Barnet og sad med det ved Ilden i Dagligstuen; Judith sørgede for den syge Dame. Om Eftermiddagen tiltalte denne, som laae vaagen, hende pludselig.

„Judith, hvorledes gaaer det til, at De kan være hos mig? Det forekommer mig, Vertinden sagde, at De var ude at tjene."

„Ikke for Tiden, Frue. Jeg har havt Condition, men har ingen nu, og opholder mig hos min Søster inde i Huset ved Siden af, til jeg kan faae en anden.

„Leier Deres Søster Værelser ud ligesom Madam Gould?"

„Nei, hun tjener hos en Mrs. Jenkinson, der boer ved Siden af," var Judiths Svar. „Margaret har nu været hos hende paa ellevte Aar."

„Saa er De for Øieblikket Deres egen Herre?"

„Ganske og aldeles."

„See nu, hvor barmhjertig Gud er,"

sagde Mrs. Crane og foldede sine Hænder. „Da jeg igaar Aftes begyndte at befinde mig ilde og troede, at jeg ikke skulde have Andre end den frygtsomme Madam Gould om mig, blev jeg betaget af Engstelse — af Skræk kan jeg sige — ved Udsigten til at være alene med hende. Og saa synes De ligesom at være sendt til mig for at være mig til Trost og Hjælp. Ingen uden de, der have trængt dertil, kunne kjende Udstrækningen af Guds Godhed."

En Rødme, deels fremkaldt af Glæde, deels af Skam, kom over Judiths Ansigt, da hun lyttede. I en lille Krog af hendes inderste Hjerte havde der luret en Tvivl om, at Alt var saa ganske i Orden med den Dame, som kom der paa saa besynderlig en Maade — om den Guldring paa Fingren var en virkelig Ægteskabsring eller kun et falsk Smykke, der skulde føre Folk bag Lyset. De ovenanførte religieuse Yttringer overtydede Judith om, at hvem Damen end var, og hvilke Hemmeligheder der end knyttede sig til hendes Skjæbne, saa var hun ligesaa ærlig som hun selv, og Judith skammede sig over sin egen Mistanke. Ingen Pige, der førte et syndigt Liv, kunde tale saa inderligt og uskyldigt om Guds Godhed. Det antog idetmindste Judith.

„Jeg troer, Judith, at De maa være vant til at være Sygevogterske?"

„Ja, saa temmelig, Frue. I min sidste Condition, hvor jeg var fire Aar, var Fruens Søster altid sengeliggende, og jeg passede hende. Hun led meget. Hun døde netop for tre Uger siden, og de havde ikke mere Brug for mig — derfor er det, at jeg skifter."

„Det er formodentlig derfor, De gaaer i Sorg?"

„Ja, det er. Mr. Stephen Grey var hendes Læge og undlod aldrig en eneste Dag at komme til hende i de fire Aar, saa at jeg føler mig ganske hjemme med ham — hvis det er et passende Udtryk for en simpel Tjenestepige at bruge om en fiin Herre."

„Hvad feilede der hende?"

„Det var en indvendig Svækkelse, som foraarsagede hende mange Smerter. Vi prøvede altid nye Medicamenter, for at lindre hende, men de hjalp ikke. Jeg troer ikke, at Mr. Stephen nogensinde antog, de vilde hjælpe, men hun ønskede at prøve dem. Ak Frue! vi tale om Lidelser og beklage dem, der en Uge eller to maa holde Sengen, men tænk blot, at maatte ligge stadig i Aaringer og have frygtelige Smerter Dag og Nat."

Taarerne vare traadte Judith i Øinene ved Erindringen derom. Mrs. Crane saae paa hende. Hun havde en aaben, bred og stærkt markeret Pande, og den, der havde forstaaet at læse Ansigter vilde have sagt om hende, at hun var udholdende og taus. Gode Egenskaber, naar de forenes med et ærligt Hjerte.

„Judith, hvor blev min Skræppe sat hen?"

„Her er den, Frue — paa Commoden."

„Tjen mig i at aabne den. De vil finde Nøglerne et eller andet Sted. Inde i det lille Rum, der kan løftes op, vil De finde en Medaillon, indfattet med Perler."

Judith gjorde, som man bød hende, og kom med Medaillonen. Det var et nydeligt lille Smykke af blaa Emaille, Guldringen udenom var besat med Perler, og indeni var Plads til Haar. Den hængte ved en meget fiin, omtrent to Tommer lang Guldkjede, saa at den kunde fæstes enten til et Halsbaand eller et Armbaand.

„Tag den, Judith. Den er til Dem."

„O, Frue!"

„Det er mit eget Haar, som ligger indeni, men De kan tage det ud, om De synes, og lægge Deres Kjærestes i istedetfor. De har sandsynligviis een."

„Et saa kostbart Smykke passer sig ikke for mig. Det kunde ikke falde mig ind at modtage det."

„Men det passer til Dem, og det glæder mig at give Dem det; desforuden skylder jeg Dem overmaade meget, thi hvad jeg skulde have gjort uden Dem, veed jeg ikke. Gjem det, Judith."

„Jeg veed virkelig ikke, hvorledes jeg skal kunne takke Fruen," sagde Judith i sin Taknemmelighed. „Jeg skal gjemme det til min Dødsdag, kjære Frue, og Haaret skal aldrig komme ud deraf."

Tredie Capitel.

Mødet paa Jernbanestationen.

„Hvad er vel Klokken?"

Spørgsmaalet kom fra Mrs. Crane. Hun havde sovet lidt og vaagnede med et Sæt, da Madam Goulds Kjøkkenuhr slog.

„Klokken er otte," svarede Judith fra sin Stol tætved Sengen.

„Otte! Men De sagde mig jo, at Toget fra London kom Klokken syv."

„Ja, det kommer til Store Wennock, eller rettere, det kommer et Qvarteer før. Omnibussen kommer her omtrent Klokken halvotte. Den er her nu, det veed jeg, for jeg saae dens Passagerer i Byen."

„Hvor kan hun da være? Den —, den

Person, jeg sendte Bud efter igaar," svarede Mrs. Crane noget ophidset; „Brevet har hun faaet imorges og kunde da strax være taget hertil. De er ogsaa sikker paa, Judith, at det kom paa Posthuset i rette Tid igaar Aftes?"

„Ganske sikker; men der kommer et Tog endnu seent i Aften."

Mrs. Crane laae et lille Øieblik og tænkte. Snart efter sagde hun: „Judith, troer De mit Barn kan leve?"

„Jeg indseer virkelig ikke, af hvad Grund det ikke skulde. Det er jo rigtignok meget lille, men det synes at være sundt. Jeg troer iovrigt, at det vilde være bedre for Barnet, hvis De selv vilde amme det, istedetfor at lade det flaske op."

„Men jeg har sagt Dem, at jeg ikke kan gjøre det," svarede Mrs. Crane med en noget bydende Stemme. „Det vil ikke være mig beqvemt. Mrs. Smith vil sørge for alt det, naar hun kommer, og det er for hans Skyld, stakkels lille Dreng, at jeg er saa utaalmodig efter hende. Jeg er saa glad over, at det er en Dreng."

„Troer De, at De har godt af at tale saa meget, Frue?" spurgte Judith.

„Hvorfor ikke?" gjensvarede den Syge hurtigt. „Jeg er saa rask, som jeg kan være; Mr. Stephen Grey sagde i Eftermiddag, han vilde ønske, at alle hans Patienter vare saa raske som jeg. Judith, det glæder mig, at jeg fik Mr. Stephen Grey. Hvad han er for en god Mand! Han har ikke gjort Andet end opmuntre mig fra først til sidst."

„Jeg troer, deri stikker den store Hemmelighed, at alle hans Patienter synes saa godt om ham," bemærkede Judith.

„Ja, jeg holder idetmindste af ham," var Damens Svar. „Mr. Carlton kunde ikke passe mig bedre, end han har gjort."

Aftenen og Natten forløb, uden at dog den Ventede kom, og den Syge begyndte at vise Tegn paa Uro. Den følgende Morgen ankom Mrs. Smith; hun havde øiensynlig reist med Nattoget. Det var om Søndagen; Løverdagmorgen var Barnet blevet født. Der var rigtignok Ingen, som sagde, at det var Mrs. Smith, men man antog det. Mrs. Crane lukkede sig inde med hende.

Det er bleven bemærket, at Dagligstuen og Sovekamret stode i Forbindelse med hinanden; fra hvert af disse Værelser gik ogsaa en Dør ud til en rummelig Trappeafsats, rummelig idetmindste for et Huus af den Størrelse. For den ene Ende af denne Affats var et Vindue, der vendte ud til Gaden, for den anden var et Skab, og Dørene til de to Værelser vare paa den ene Side ligeoverfor Rækværket. Det er ligesaa godt at give denne Beskrivelse, hvad man senere vil see.

Medens den Fremmede var indelukket hos Mrs. Crane, sadde Mo'er Pepperfly og Judith i Dagligstuen. De hørte høirøstet Tale, der næsten lød som Trætte. Mrs. Smiths Stemme var fuld af en Blanding af Klage, Overtalelser og Formaninger, og den Syges var vred. Vaagekonen tog sig Sagen overmaade let, men Judith ængstede sig for Virkningen af denne Ophidselse hos Patienten. Ingen af dem havde Lyst til at lægge sig derimellem, eftersom Mrs. Crane strængt havde forbudt dem at forstyrre hende, medens hun talte med sin Veninde. Pludselig blev Døren imellem de to Værelser aabnet, og denne Veninde traadte ind.

Vaagekonen havde lagt sig tilbage i Stolen med Barnet i Skjødet; hun sad og rokkede paa Vaagekoneviis, og Judith havde sat sig ved Vinduet, hvor hun syslede med en lille Kappe. Mrs. Smith, der hverken havde aftaget Hat eller Shawl, greb Barnet, tog det hen til Vinduet og undersøgte dets Ansigt nøiagtigt.

„Det ligner ikke hende," bemærkede hun til Judith og gjorde et Kast med Hovedet henimod Sygeværelset.

„Hvor kan De allerede dømme nu?" svarede Judith. „Det er endnu saa spæd."

„Spæd! Ja, det troer jeg. Dets Mage har jeg endnu aldrig seet. Man skulde neppe troe, at der kunde være Liv i et saadant lille Noer."

„Man kan ikke vente, at et fortidlig født Barn skulde være en Kæmpe," bemærkede Mrs. Pepperfly, idet hun gik ind i det andet Værelse.

„Ja for tidlig — det er intet Under!" gjentog den Fremmede ærgerligt; „hvad vilde hun ogsaa gaae hen og udsætte sig for Stod paa Jernbanen og Rysten af en Omnibus? Ækle, farlige Tingester! Den Skumplen i Omnibussen lod mig flyve tilveirs, og hvad maa den da ikke have gjort ved saadant et fiint Væsen? Snart skulde man over Flintesteen, saa over Kampskjærver — jeg troer den Veiinspecteur maa ligge og sove altid."

„Folk tale uafladeligt om den slette Vei herfra til Store Wennock Stationen," svarede Judith. „Man fortæller, at Mr. Carlton indgav en Klage til Authoriteterne og sagde, at han ødelagde Hest og Vogn ved at kjøre derpaa. Saa lod de disse Flintesteen lægge paa og gjorde den derved meget værre."

„Hvem er Mr. Carlton?"

„Han er en af de Læger, der boe her."

„Og hvorfor kunde de ikke tage Hensyn til hans Klage?"

„Jeg formoder, de tog Hensyn til den; de lagde Stene paa Veien efter den Tid: i Aaringer tilforn havde de Intet gjort ved den."

„Hvad er dette Barn blevet næret med?" spurgte Mrs. Smith og forlod pludselig det utilfredsstillende Emne om Veiene.

„Med Bygvand og Mælk," gjensvarede Judith. „Mo'er Pepperfly var i Begyndelsen i Vildrede med, hvad hun skulde give det, fordi det er saa lille."

„Jeg synes ikke om hendes Udseende," gav Mrs. Smith kort til Svar, idet hun henthydede til Mo'er Pepperfly.

„Hvis vi bleve kjøbte og solgte efter vort Udseende, vilde Nogle af os ikke gaae af, og hun er een af dem," sagde Judith. „Men hun har Hovedet med sig, og forudsat, at hun holder sig ædru, findes der ingen bedre Vaagekone end hun, og naar Folk kjende hendes Svaghed, kunne de vogte sig derimod."

„Hvad er De? Ogsaa Vaagekone?"

„Jeg er kun en Naboerske. Men Damen syntes godt om mig, og derfor sagde jeg, at jeg vilde blive her et Par Dage. Mit Hjem er for Øieblikket her lige ved Siden af, saa at jeg kan gaae og komme bestandigt. Jeg er overbeviist om, at hun er en virkelig Dame," tilføiede Judith.

„Hun er baade af Fødsel og Opdragelse en Dame; men hun gik hen og ægtede En — En, som jeg troer, at hun ikke skulde have taget. Men hun vil ikke have, at man siger et Ord imod ham."

„Mon han kommer hertil?" vedblev Judith.

„Det er ikke min Sag, om han gjør det eller ikke. Det gjør han vel, som han finder for godt. Hvor er dette Barns Sager? De maa pakkes sammen i en Byldt, og der maa laves noget Mad til det."

„De har da ikke isinde at tage Barnet bort!" udbrød Judith i største Forundring.

„Jo, det har jeg netop. Togene gaae ikke meget ofte om Søndagen; men Klokken syv gaaer der eet, og med det tager jeg afsted."

„Og De tænker paa at føre denne Lille hele den lange Vei til London," indvendte Judith aandeløs.

„Der er ingen Grund til, at jeg skulde lade det være, medens der er god Grund til at gjøre det," vedblev Mrs. Smith; „om det bliver til London eller et andet Sted, det er min Sag. Indsvøbt i Flonel og hvilende i min Arm i en første Classes Vogn, vil det ikke tage mere Skade end i dette Værelse."

(Fortsættes.)

Napoleon og det røde Hav.

I Fangenskabet paa St. Helena skrev Napoleon om en i det røde Hav bestaaet Livsfare i sine Memoirer:

„Benyttende Ebbetiden, drog jeg med tørre Fødder igjennem det røde Hav; paa Tilbageveien overraskede Natten mig og jeg foer vild i den stigende Flod; jeg løb i største Fare, for at omkomme paa samme Maade som Pharao, og det vilde da have givet Christenhedens Præster en herlig Text imod mig."

Det Eventyr, Napoleon her antyder, forholder sig, fuldstændigere fortalt, saaledes:

Under Expeditionen i Ægypten kom Bonaparte (saaledes kaldtes han dengang) den 26de Decbr. 1798 til Suez. Den 27de tilbragte han med at besee Staden og Havnen; den 28de besluttede han at gaae over det røde Hav, for at besøge Mosesbrøndene. Kl. 8 om Morgenen, da Floden var bortløben, gjennemred han Hav-Sengen og befandt sig i Asien. Medens han sad ved Kilden, modtog han Besøg af nogle arabiske Høvdinger fra Omegnen, idet de kom og takkede ham for den Beskyttelse, han ydede deres Handel og Ægypten. Derpaa besteg han atter Hesten, for at besee en stor Vandlednings Ruiner. Vandledningen blev funden, og nu tænkte Bonaparte paa at vende tilbage til Suez; det var allerede mørkt, da han naaede Søkysten. Flodtiden nærmede sig og man gjorde det Forslag, at oppebie Dagens Komme ved Strandbredden; men det vilde Bonaparte ikke høre Noget om, han kaldte paa Føreren og befalede ham at gaae fremad. Denne Befaling af en Mand, der af Araberne blev agtet som en Prophet, gjorde Føreren konfus; han forfeilede det rette Sted, og Overgangen sinkedes en halv Timestid. Man havde endnu ikke tilbagelagt Halvveien, da de første Bølger skyllede over Hestens Hove; Vandet steg hurtigt; Mørket gjorde det umuligt at see, hvor langt man endnu havde tilbage. General Caffarelli, der formedelst sit Træbeen ikke formaaede at holde sig i Sadlen, skreg om Hjælp. Karavanen geraadede ved dette Nødraab i Uorden. Enhver flygtede til den Side, hvor han først haabede at naae Land.

Kun Bonaparte fulgte rolig Araberen, der gik foran ham. Imidlertid steg Vandet stedse høiere, hans Hest kunde ikke mere komme frem. En Araber af høi Væxt og herkuliske Kræfter sprang af sin Hest i Havet, tog Generalen paa sine Skuldre og bar ham som et Barn, idet han hang sig ved Halen af en foran ham ridende Arabers Hest. Allerede naaede Floden hans Skuldre, neppe formaaede han at holde sig paa Benene. Vandet steg med forfærdelig Hastighed; kun endnu fem Minuter, og et eneste Menneskes Død vilde have omformet Verdens Skjæbne. Da udstødte Araberen et Skrig, betraadte Strandbredden og styrtede udmattet til Jorden; Generalen var reddet.

Karavanen vendte tilbage til Suez, uden at have mistet en eneste Mand; kun Napoleons Hest var omkommen i Bølgerne.

[Niebuhr beretter forøvrigt i sin arabiske Reise, at han, ved at undersøge Omegnen ved Suez, vel har fundet Steder, hvor Moses kunde gaae over med Israeliterne, men neppe noget Sted, hvor en heel Hær, formedelst indtræffende Flodtid, kunde drukne, saaledes som Pharaos. Imidlertid kan jo Egnen i Aarenes Løb have forandret sig meget ved Jordskjælv, Oversvømmelser og deslige Naturrevolutioner].

Blandinger.

Forsynlighed. Paa en Afbildning af Eliæ Himmelfart (i den gloende Vogn med Ildheste, 2. Kong. 2, 11.), der tidligere fandtes i Johanneskirken i Zittau, hænger imellem Vognens Baghjul ogsaa en Tjærekande til Smørelse.

Straßburger Gaasemæskning. Gaaselevere stode allerede hos de gamle Romere i høi Anseelse, og denne fine Smag kunde de maaskee takke for deres Fædrelands Redning. — Over 200,000 Gjæs komme hvert Aar paa Markedet i Straßburg. Om Vinteren, naar Arbeideren ligger stille og ikke har Noget at fortjene, ernærer Konen Familien ved at fede Gjæs. Fruentimmer, der besidde en lille Capital, have firehundrede, tusinde, ja totusinde af saadanne Pleiebørn, og denne Erhvervsgreen forskaffer dem tidt en ganske kjøn Fordeel. Handelen med Gaaseleverposteier bringer aarligt mere end tre Millioner Francs i Omløb i de sex Maaneder, Forretningen drives.

Efter det paa mangfoldige Undersøgelser støttede Udsagn af anerkjendt dygtige Physikere, har den ydre Lufts Indtrængen i Aaresystemet, saavel hos Mennesker som hos Dyr, en øieblikkelig og smertefri Død til Følge. (Ganske „smertefri" er den dog vist neppe; saaledes udstøder f. Ex. en Tyr et forfærdeligt Brøl idet den styrter, naar man har bragt en Luftboble i dens Aarer).

Gaade.

Det Hele Danmark tidt har savnet.
De Første Marts gav Tillægsnavnet.
Det Sidste var en afholdt Drot;
Nu findes det i Vaabner blot.

(Jacob i Sorø + ½.)

Opløsning af Logogryphen i Nr. 10:

Straamand (Tand — Mad — Raad — raa — Traad — Sand — Tran — tam — And — Aand).

Opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, „Christian", „Svaske Didrik paa Vandkunsten". „Hulda paa Halmtorvet", „Philosophen i Valby", „den skjævbenede Donato", „H. S. 12", „Kanonjoden", „En Ynder af Fastelavnsløier udi Valby", „en Bladgrosseer" og „en Svedskeprinds" paa Nørrebro, „en Snedkermesteraspirant", „den gamle Snorestøvle" og „Stine i Holmensgade", „Jacob Kulsvier" i Sorø.

Gaaden i Nr. 9 er endvidere opløst af „Pi Pan og Ehreen Kourshholdt" i Viborg, „Dronningen af Saba" i Odense, „En Rosinpiller og hans Ven" i Maribo.

Gaaden i Nr. 8 er endvidere opløst af „Dronningen af Saba" i Odense.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

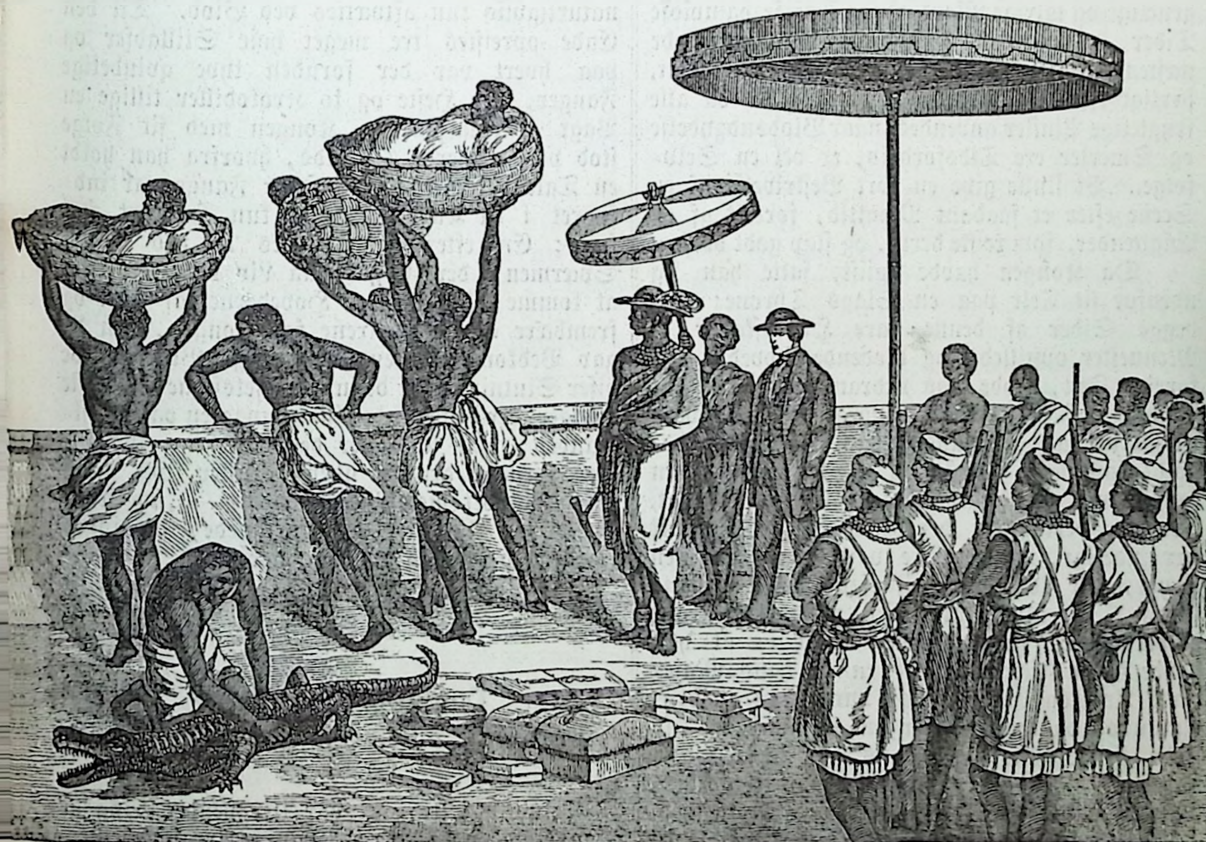
Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 19de Marts. **№ 12.**

Kongeriget Dahomey.

Dette Kongerige, hvis Navn sandsynligviis er bekjendt for en Deel af vore Læsere og som ligger i Guinea-Bugten imellem Ashenti og Yarriba beboes naturligviis af Negere, og i det hersker alle Barbariets frygteligste Skikke. Kongen, der er Enevoldsherre, kan tage sig alle mulige Friheder, hans Undersaatter

En Offerfest i Dahomey.

derimod aldeles ingen; værre Slaver i deres eget Land end de nogensinde blive det selv blandt Sydamerikas raaeste Plantageeiere, leve de det sorgeligste Liv, thi det hænger stedse i en Traad, kun afhængigt af deres lunefulde Herskers Forgodtbefindende. Jagt, Fiskeri og Krigsforelse ere deres Hovedbeskjæftigelser, den sidste er saare almindelig, og Landet har da ogsaa en krigsvant, veldisciplineret og tildeels med Skydevaaben bevæbnet Hær paa henved 50,000 Mand — hvis man kan bruge dette Udtryk om en Armee, der indbefatter 10,000 Qvinder. Dette Corps, de saakaldte Amazoner, udgjør forst og fremmest Kongens Livvagt, men dernæst tillige maaskee Hærens kampdygtigste Afdeling; thi foruden at være fuldt saa kraftige og mere udholdende end Mændene, ere Qvinderne ligesaa vaabenøvede og langt mere grusomme. De afgjøre ogsaa i Reglen et Slags Skjæbne.

Religionen er naturligviis hedensk: de troe paa et godt og et ondt Væsen; men uheldigviis maa dette sidste Væsens slette Tilbøieligheder altid mættes med Blod, som ogsaa flyder rigeligere i Dahomey end vistnok noget andet Sted paa Jorden. Dette er en af Aarsagerne til de gruelige og talrige Mord, der til visse og uvisse Tider begaaes; men desuden forekomme de næsten hver Gang, Kongen er lidt oprømt, særligt efter Middagsmaaltidet, og at da alle frygtelige Pinsler anvendes, naar Blodsudgydelse og Smerter ere Tidsfordriv, er vel en Selvfølge. Vi skulle give en kort Beskrivelse af en Scene efter et saadant Maaltid, fortalt af en Englænder, som reiste dertil, og slap godt derfra.

Da Kongen havde spiist, satte han sig udenfor sit Telt paa en Slags Throne; paa begge Sider af denne vare Hovedskaller af Mennesker opstillede, og blødende Hoveder, fra forrige Fest, stode paa nedrammede Pæle hist og her. Hans Koner, hvoraf det var ham tilladt at have saamange, han lystede, underholdt ham med Dands og Spil; han var en sværlemmet Karl med et raat, afskyeligt Ansigt, Konerne derimod i det Hele smukke, og det var tydeligt, at det ikke var Kjærlighed men Frygt, der lod dem beile saa stærkt til hans Gunst. Et ulykkeligt Offer, en af hans egne Undersaatter, hvis Brøde bestod i, at han havde fattet Kjærlighed til en af hans Majestæts Amazon-Garde, var bunden til et Træ, og nu og da morede Kongen sig med at afskyde spidse Pile paa hans — naturligviis blottede — Legeme. Kongen var en aldrig feilende Skytte og Pilene af den Beskaffenhed, at intet Skud var dræbende, kun forvoldte de Smerte, og han puncterede formelig det ulykkelige Offer ved at besætte ham med Pile fra Knæet opefter, idet han da stedse valgte de ømmeste Steder. Ved hvert Skud gav Manden et Hyl til Kongens Glæde, og han vedblev at skyde indtil Offeret næsten saae ud som et Pindsviin; begge Øinene vare ogsaa udskudte, og først efter et Par Timers Forløb endte et Sabelhug den Ulykkeliges Liv. Derefter førtes omtrent 50 bagbundne Fanger frem; de vare tagne i Krig mod en af Nabofyrsterne; En for En maatte de gaae hen og række Hals til den kjæmpemæssige Bøddel, hvis uhyre Sabel ført af den kraftige Arm med eet Hug skilte Hovedet fra Kroppen. Alle de Dødsdømte maatte være Øievidner til deres Kammeraters Qvaler; Blodet flød i Strømme, og de døde Kroppe bleve liggende — men Hovederne sattes paa Stager eller spigredes fast paa Træerne.

En Franskmand, som ogsaa var reist dertil, var Vidne til Offringerne for at forsone det onde Væsen og Kongens Faders Aand. Der havde nemlig været et Jordskjælv, som, ifølge Kongens Mening, maatte være fremkommet ved, at hiint Væsen og denne Aand vare blevne fornærmede, og Fornærmelsen kunde naturligviis kun aftvættes ved Blod. Til den Ende opreistes tre meget høie Stilladser og paa hvert var der foruden tyve qvindelige Fanger, fire Heste og to Krokodiller tillige en Vagt af Amazoner. Kongen med sit Følge stod paa et fjerde Stillads, hvorfra han holdt en Tale til Mængden. Hver Fange var indsnøret i en Kurv, saa at kun Hovedet stak frem; En efter En kastedes de ned blandt Sværmen, der sloges paa Liv og Død efter at komme til at hugge Hovederne af dem og frembære dem i Haarene for Kongen, som da gav Vedkommende en Belønning. Vort Billede viser Slutningen af denne Rædselsscene: de sidste Fanger, der kastes ned, Amazonvagten og Franskmanden, som iagttager det Hele. — Dyrene bleve senere dræbte uden Pinsler, og deres Blod blandet med Menneskenes — saa skulle Guder og Aander være forsonede, og ingen Jordskjælv ryste Dahomey mere.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

Judith følte, det var ikke hendes Sag at blande sig ind i Mrs. Cranes Arrangementer, hvilke disse saa end vare, eller at gjøre den

Fremmede nærgaaende Spørgsmaal, og hun forholdt sig derfor rolig.

„Man ventede Dem igaar Aftes," sagde Mo'er Pepperfly, der vendte tilbage fra det indre Værelse.

„Det vil jeg gjerne troe," var det korte Svar; „men jeg kunde ikke komme. Jeg reiste hele Natten, for at komme saa hurtigt, som jeg gjorde."

„Og De vil igjen reise inat?" spurgte Vaagekonen.

„Det vil ikke dræbe mig."

I dette Øieblik hørtes Mr. Stephen Greys Trin paa Trapperne. Han gik lige ind i Soveværelset gjennem Døren fra Trappen, uden først at gaae igjennem Dagligstuen. Mrs. Crane havde feberrøde Kinder og lod til at være i en ophidset Stemning, hvilket Lægen saae med Forbauselse, thi han havde forladt hende saa rolig ved sit tidligere Besøg om Eftermiddagen.

„Hvad har De nu foretaget Dem?" udbrød han.

„Jeg er lidt varm," lød Svaret med halv angrende Stemme; „men det er Intet, det vil snart gaae over. Den Person, jeg talte til Dem om, er kommen, og hun — hun —" Mrs. Crane standsede et Minut og vedblev derpaa — „hun skjændte paa mig, fordi jeg havde været saa taabelig at reise, og saa blev jeg vred paa hende."

Mr. Stephen Grey saae fortrædelig ud. „Saa vist som jeg har en Patient, som det gaaer ualmindelig godt, ligesaa vist gjør hun sig selv Skade ved en eller anden Daarskab. Jeg skal sende Dem en beroligende Drik, og forstaae mig nu vel: jeg forbyder ligefrem al Sindsbevægelse i den første Dagstid eller to."

„Godt," svarede hun indvilligende. „Men maa jeg spørge Dem om een Ting — kan jeg faae Barnet døbt?"

„Døbt? Hvorfor vil De have det døbt? Det er jo ikke sygt."

„Det skal ud og opammes."

„Har De hørt om en Person, der er skikket til at paatage sig dette?" spurgte han og tænkte ikke Andet, end at Barnet skulde sættes ud i Nabolauget. „Jeg vilde ønske, at De vilde opamme det selv; det vilde baade være bedst for Barnet og for Dem selv."

„Jeg har sagt Dem, at Omstændighederne ikke tillade mig det," var Svaret; „og jeg er sikker paa, at min Mand ikke vilde være tilfreds med, at jeg gjorde det. Jeg vilde gjerne have det døbt, førend det bliver bragt bort; maaskee er der en Præst i Landsbyen, som var saa god at ville gjøre det."

„Det kan jeg bringe i Orden," sagde Mr. Stephen. „Forhold De Dem kun ganske rolig. Hvad skal den unge Kæmpe hedde?"

„Jeg maa først tænke lidt paa det," sagde Mrs. Crane.

Da Præsten imidlertid senere kom for at udføre den hellige Handling, gik Judith ned til ham og sagde, at den syge Dame havde skiftet Sind med Hensyn til Daaben, og at det gjorde hende ondt at have uleiliget ham. Præsten begav sig da atter bort med venlige Ønsker for Moderens og Barnets Sundhed. Begivenheden havde formelig gjort Uro i den lille Landsby, og alle Enkelthederne vare bekjendte fra den ene Ende til den anden.

Omnibussen, som der saa ofte er henthydet til, brugte en halv Time til at skumple over den halve Milsvei. Naar den blev bestilt i Forveien, afhentede den Passagerer i Syd Wennock, og det Samme gjorde den ved Mrs. Smith. Klokken eet Qvarteer til syv — for den holdt af at give sig god Tid — holdt den udenfor Madam Goulds Dør, og Mrs. Smith steg ind med to Byldter: den ene indeholdende Barnet, den anden Barnets Klæder.

Det traf sig, at Mrs. Smith var den eneste Passageer hiin Søndag Eftermiddag, og da Omnibussen saaledes næsten var tom, kunde den rumle og skumple ret af Hjertens Lyst, hvilket den ogsaa gjorde til Mrs. Smiths store Fortvivlelse. Forgjæves hamrede hun paa Taget og paa Ruderne, naar hun et Øieblik kunde faae en Arm fri, men det skete ikke ofte, for hun havde nok at gjøre dels med at passe paa den levende Byldt, dels med at klamre sig fast til Hynder, eller hvor hun kunde faae fat, for at støtte sig. Forgjæves skreg hun til Kudsken, at han rystede Livet ud af hende; Kudsken var en koldsindig Mand og brød sig sjelden om Passagerernes Klager i den Retning. Han vidste, at enten de saa bleve rystede eller ikke, maatte de kjøre med ham, hvis de ikke havde deres egen Vogn, og denne Vished gjorde ham uafhængig. Følgen af Omnibussens forøgede Fart den Aften var, at den kom ualmindeligt tidligt til Store Wennock, tyve Minuter førend Toget skulde afgaae, og fem Minuter førend Toget fra London ventedes.

Idet Mrs. Smith svoer, at hun vilde klage over Omnibussen og Kudsken, foer hun ud af Vognen for at sætte sin Trusel iværk. Men Betjenten paa Stationen — thi der var kun een den Søndag og det ovenikjøbet en

meget ung Mand — loe hende op i Ansigtet, da hun fortalte om sine Lidelser, og sagde, at det ikke var Omnibussens Skyld. I den høieste Forbittrelse begav da Mrs. Smith sig med sine Pakker ind i første Classes Ventesal for at oppebie Togets Ankomst. Den ene Side af Værelset vendte ud til Platformen og den anden til den Vei, hun nys var kommen ad.

Fem Minuter efter kom Londonertoget raslende ind. Omtrent fem eller sex Passagerer stege af, men ikke flere, thi Englænderne holde i Reglen ikke af at reise om Søndagen, og Toget gik videre. Alle Passagerer droge bort undtagen een; han satte sig ind i Ventesalen.

Det var Mr. Carlton, den Læge, som den syge Dame havde ønsket at benytte. Han var af Middelhøide, slank, og med et Udseende, der gjorde ham endnu yngre end hans Aar, der vel kan have udgjort syv eller otte og tyve; hans Haar og Ansigtsfarve vare lyse, Øinene blaa og Trækkene regelmæssige. Det var et smukt, men besynderlig lidenskabsløst Ansigt, og der var Noget i Udtrykket om de tynde og tæt sammenknugede Læber, som Mange ikke vilde have yndet. I det Hele saae han ud som en Cavalier.

Da han opdagede, at der sad En i det usikkre Tusmørke — thi om Søndagen pleiede Gassen ikke at være tændt i Stationens Ventesværelser — lettede han lidt paa Hatten og gik derefter hen mod Udgangsdøren, hvorfra han kastede Blikket ned ad Veien. Der var intet Andet at see end Omnibussen, som endnu holdt udenfor med dens dampende Heste.

„Taylor," sagde Mr. Carlton til Jernbanebetjenten, da denne traadte udenfor og fløitede, formodentlig fordi han ikke havde Andet at gjøre; „veed De, om min Tjener har været her med Vognen?"

„Jeg har i alt Fald ikke seet ham; men vi have rigtignok først aabnet Stationen for fem Minuter siden."

Mr. Carlton gik atter indenfor og saae skarpt paa den dersiddende middelaldrende Kone. Hun lagde aldeles ikke Mærke til ham, men var endnu vred. Det var altfor mørkt, til at den Ene kunde iagttage den Andens Ansigt, hvad der iøvrigt ogsaa var ligegyldigt, eftersom de vare fremmede for hinanden. Han gik igjen hen til Døren, lænede sig op ad en af Stolperne, saae ned ad Veien og begyndte at fløite.

„Dobson," raabte han, da Omnibuskudsken viste sig for at see til sine taalmodige Heste, „saae De Noget til min Tjener paa Deres Tour? Jeg sendte Bud til ham, at han skulde være her ved Togets Ankomst?"

„Nei, jeg har Intet seet til ham," var Svaret. „Skulde Herren ikke have Lyst at benytte Omnibussen? Den gaaer tom tilbage."

„Nei Tak," svarede Mr. Carlton i en lidt sarkastisk Tone. „Een Gang har De havt Leilighed til at ryste mig til Plukfisk; jeg har ikke isinde at give Dem den en Gang endnu."

„Det var, forend jeg vidste, hvem De var. Jeg skumpler ikke vore fine Folk — naar jeg har en af dem indeni, er jeg forsigtig med min Kjørsel."

„Det bliver deres Sag at fæste Lid til Deres Ord. Naar min Vogn ikke snart er her, gaaer jeg."

Da Dobson saae, at der intet Haab var om at faae en Passageer, satte han sig op paa sin Omnibus og rumlede afsted alene. Klokken manglede nu ti Minuter i syv, paa hvilken Tid Mrs. Smith, efter hvad man havde sagt hende, kunde løse Billet. Hun lagde sin levende Pakke tæt op til Ryggen af den brede Sopha og gik hen for at udføre det. Mr. Carlton kom atter fløitende ind i Ventesalen, da et svagt Skrig lød fra Sophaen.

Det bragte ham til at standse. Han stod og betragtede Sophaen i Tvivl om, hvorvidt hans Øren havde skuffet ham. Da gjentoges Skriget.

„Ih, Du gode Gud! troer jeg ikke, det er et Barn!" udbrød han.

Idet han derpaa nærmede sig til Sophaen, gravede han ned imellem Shawler og Flonel og følte noget Varmt og Blødt. Han kunde ikke see, Mørket var for tæt, uagtet en Lampe fra Platformen kastede sine Straaler deelviis ind. Mr. Carlton trak nogle Vox-Svovlstikker op af sin Lomme, strøg en af og holdt den hen til det lille Barns Ansigt. Han havde sjelden i sit Liv seet et saa spædt Barn, og det begyndte at græde, da Mrs. Smith traadte ind.

„Saa Du er vaagnet, ja saa!" udbrød hun. „Det var meget besynderligt, at Du kunde vedblive at sove i den nederdrægtige Omnibus. Kom saa, Barn, der er kun fem Minuter til Togets Afgang."

„Jeg troede næsten, der var Trolddom med i Spillet," sagde Mr. Carlton, „da jeg hørte et menneskeligt Skrig fra Noget, der lignede en Byldt. Jeg tændte en Svovlstik for at see, om det var et Barn eller en Kanin."

„Endnu ligner den lille Stakkel ligesaa meget en Kanin som et Barn," svarede Mrs. Smith; „jeg har aldrig seet dens Mage."

„Det er ikke fuldbaaret," bemærkede Mr. Carlton.

„Fuldbaaret!" gjentog Mrs. Smith, der

paa ingen Maade endnu havde gjenvundet Sindets Ligevægt og ansaae Bemærkningen for en Fornærmelse. „Hvem er De, unge Mand, at De skal byde mig Deres Mening? Hvad forstaaer De Dem vel paa nyfødte Børn, maa jeg spørge?"

„Idetmindste ligesaa meget som De, min gode Kone," lød Svaret i en fuldstændig godmodig Tone. „Jeg har hjulpet mange af dem til Verden."

„Aa, saa er De vel Læge, kan jeg tænke," sagde hun noget formildet.

„Ja, jeg er Læge, og som saadan vil jeg sige Dem, at det lille Væsen ikke er skikket til at foretage en Reise."

„Jeg vil ikke paastaae det Modsatte, men Nødvendighed byder ofte at gjøre Noget uden Hensyn til, om det er det Bedste eller ikke."

„Naar er det født?"

„Igaarmorges. Har De, maa jeg spørge, nogen Indflydelse her i Nabolauget?"

„Hvorfor spørger De mig derom?" gjensvarede Mr. Carlton.

„Fordi jeg haaber, at De vil benytte den, hvis De har nogen, til at faae den afskyelige Omnibus ryddet afveien. Den Maade, hvorpaa den rumler og støder hen over Veien er nok til at dræbe Enhver, der sidder indeni. Jeg tog med den til Syd Wennock imorges, og det var galt nok, som de øvrige Passagerer kunne bevidne, men ved at komme tilbage med den iaften, troede jeg reent ud sagt, at jeg skulde have mistet Livet. Jeg vil mærke Følgerne deraf en hel Uge, og jo mere jeg bankede og skreg, desto hurtigere kjørte den Slubbert."

„Det er en Skam," svarede Mr. Carlton. „Hvad der forundrer mig er, at Syd Wennock ikke gjør Noget derfor. En af Dagene hændes der en Ulykke, og saa bliver det vel forandret."

„Ulykken er allerede kommen," gjensvarede Mrs. Smith harmfuldt. „En ung Dame, der var i en Tilstand, saa at hun neppe nok kunde reise i en magelig Vogn, kjørte sidste Fredag med Omnibussen til Syd Wennock, og Følgen deraf var dette lille Barns Fødsel."

„Nei virkelig, og hvorledes har hun det?"

„Det gaaer tilfældigviis godt med hende; men det Modsatte kunde ligesaa godt have været Tilfældet."

Mr. Carlton nikkede. „Jeg formoder, det er en af Mr. Greys Patienter? Var det den unge Mrs. Lipscome fra Bjerget?"

„Nei, det var ikke, og hvem det var, er ligegyldigt. Hvad enten det var en af Dronningens Hofdamer eller en fattig Bondepige, bliver Sagen den samme. Og hvad bryder den infame Omnibus sig derom."

Nu peb Betjenten — Toget skulde til at gaae.

Mrs. Smith tog sine to Pakker til sig og gik ud. Og Mr. Carlton gik over til den anden Dør, thi han havde hørt Lyden af en Vogn i det Fjerne.

Fjerde Capitel.

Et ulykkeligt Tilfælde.

Næsten med Jernbanefart kom en aaben Vogn kjørt af en Tjener i Livree flyvende hen for Døren. Tjeneren var den samme Mand, der havde været uforskammet mod Judith Ford i Mr. Carltons Bolig; Vognen, der var et let, elegant Kjøretøi var den, som Madam Gould havde omtalt under Navn af Karriol.

Mr. Carlton traadte ud af Stationshuset da den standsede, og saae paa Tjeneren, forsaavidt Mørket vilde tillade ham det. Fyren havde et Par Gange været beruset, og Mr. Carlton havde ham mistænkt for, at Grunden til hans sildige Ankomst nu kunde være en lignende. Men han lod til at være ædru nok, da han sprang af.

„Hvad Ordre gav jeg Dig, Evan?"

„Det gjør mig meget ondt, at jeg kommer for silde; det er mig umuligt at vide, hvorledes det er gaaet til," svarede Tjeneren med forknyt Stemme. „Da jeg mødte Omnibussen, som kom tilbage, forsikkrer jeg for, at man kunde have slaaet mig til Jorden med en Fjer. Jeg veed, at jeg kjørte tidsnok hjemmefra —"

„Lyv ikke, Evan," afbrød Mr. Carlton ham roligt. „Du veed, at Du ikke kjørte tidsnok hjemmefra."

Han lod Tjeneren sætte sig paa det andet Sæde og tog selv Tømmerne. Det var ikke ofte, at Mr. Carlton kjørte selv; maaskee tvivlede han endnu paa, at Tjeneren var ædru.

„Du har ikke faaet Lygterne tændt?"

„Jeg troede ikke, at de skulde bruges iaften. Og de vilde heller ikke behøves, naar ikke de mørke Skyer netop nu skjulte Maanen."

Mr. Carlton kjørte til, ikke just med den hovedkulds Fart, som karakteriserede Omnibussen, men dog ganske rask. Den lette Vogn havde gode Fjere, Omnibussens vare formodentlig i Stykker for længe siden. Der var et jevnt Stykke Vei omtrent midt imellem de to Byer, og de havde naaet dette og foer rask afsted, da Hesten pludselig gjorde et Sidespring og styrtede. Baade Mr. Carlton og Tjeneren bleve kastede ud, og begge Stængerne knækkedes.

Det var et Sekunds Værk. Det ene Dieblik foer de henad Veien, det næste laae de paa den. Mr. Carlton stod først op. Han var ganske vist rystet, og hans Been syntes ikke at være frit for Smerte, men det var Intet af Betydenhed. Hvad der havde bragt Hesten til at blive sky og styrte, kunde han ikke forstaae; saavidt han kunde see, var der visselig ikke Noget, der havde foranlediget det. Han gik hen til Hestens Hoved og forsøgte paa at reise den op, men han formaaede det ikke.

„Evan," raabte han.

Der kom intet Svar. Mr. Carlton vendte sig om for at see efter sin Tjener og fandt ham da liggende ubevægelig paa Jorden. Evan saae ud til at være bevidstløs.

„Naa, det er en deilig Historie," sagde Lægen høit.

„Hvad er der paafærde?" udbrød en Stemme bagved ham. Den kom fra en Bondekone, der gik henimod et Markled. Og i samme Dieblik traadte Maanen frem af de tætte Skyer, der havde indhyllet den, og belyste Scenen.

„Er der nogle Folk her i Nærheden?" spurgte Mr. Carlton. „Jeg maa have Hjælp."

Hun rystede paa Hovedet. „Der er ikke andre end mig; min Mand," vedblev hun og pegede paa en nærliggende Hytte, „ligger syg af Feber. Styrtede Hesten? Men, Du min Gud! der ligger jo et Menneske!"

„Jeg maa have Hjælp," gjentog Mr. Carlton. „Hverken Mand eller Hest kan blive liggende der."

Konen bøiede sig ned over Hesten. „Jeg troer ikke, den er kommen meget til Skade," sagde hun, efterat have befølt den hist og her. „Nogle Heste ere saa stædige som Muler, naar de ere styrtede, og ville ikke reise sig, førend de selv have Lyst dertil. Maaskee er et af dens Been forvredet. Hvad var Grunden til Uheldet?"

„Det er mere, end jeg veed," var Lægens Svar. „Den har stedse været sikker tilbeens, indtil iaften. Det er mig aldeles uforklarligt, at den styrtede."

Konen syntes at grunde paa Noget. Hun var gaaet bort fra Hesten og stod nu og lænede sig over Evan. Manden laae ganske stille, og hun reiste sig atter op.

„Jeg holder ikke af de uforklarlige Hændelser," sagde hun i en drømmende Tone; „de Hændelser, som komme, og Ingen veed hvorfra. De varsle om Ulykke."

„De medbringe Ulykke nok, uden at behøve at varsle om den," svarede Mr. Carlton.

„De varsle den ogsaa," svarede Konen med et Nik. „Vogt Dem, at der ikke tilstøder Dem en Ulykke i de første Par Timer eller næste Par Dage."

„Hvad Ondt skulde tilstøde mig," spurgte Mr. Carlton og smiilte for sig selv ad Konens Overtro.

„Ingen af os kan sige iforveien, hvad Ondt der kan hænge over vore Hoveder, eller fra hvilken Kant det kan komme," var Svaret. „Maaskee agtede De Dem paa en Reise? Jeg veed det naturligviis ikke — heller ikke veed jeg, hvem De er — men hvis De vilde reise, da vil jeg sige, lad være og vend bort fra den Vei, De havde isinde at tage."

„Min gode Kone, jeg troer virkelig ikke, at De er rigtig klog," udbrød Mr. Carlton.

„Jo tilforladelig er jeg det; men jeg har maaskee lagt bedre Mærke til Meget, end mange andre Folk har. Jeg er sikker paa — jeg er af Erfaring overbeviist om, at mange af disse Uheld, disse Forhindringer, ere kun Varsler — hvis vi blot vare kloge nok til at betragte dem som saadanne. De var nu paa Veien til et eller andet Sted —"

„Til Syd Wennock, en Fjerdingvei herfra," afbrød Mr. Carlton hende lidt satirisk.

„Syd Wennock, godt. Saa vil jeg sige Dem, at hvis jeg var Dem, tog jeg ikke til Syd Wennock; jeg vilde hellere vende om og gaae tilbage til, hvor jeg kom fra. Dette kan være sendt Dem som et Varsel til ikke at tage dertil."

Havde det ikke været for de ubehagelige Omstændigheder, under hvilke Lægen befandt sig, vilde han have givet sig til at lee. „Ih, men jeg boer i Syd Wennock," udbrød han og løftede Hovedet op fra Tjeneren, over hvem det havde været bøiet. „Spørgsmaalet nu er imidlertid ikke, hvad Godt eller Ondt, der venter mig," tilføiede han og vendte sig mod Hesten, „men hvor jeg kan faae Hjælp. Her er en hjælpeløs Hest, og her en hjælpeløs Mand. Kan De først og fremmest skaffe mig lidt Vand?"

Uden at sige et Ord gik hun bort og kom snart igjen med en Krukke Vand og en lille Kop. Mr. Carlton tog begge Dele fra hende.

„Og kan De nu gaae til „den røde Løve" i Syd Wennock og sige dem, at de øieblikkelig skal sende Hjælp?"

„Det skal jeg gjerne. Det vil ikke skade min Mand at være alene, skjøndt det er farligt, hvor syg han er."

„Hvilken Læge har De?"

„Endnu har jeg ingen havt. Vi fattige Folk have ikke Raad til at tage en Læge, før-

end det er allerværst, og der næsten ikke er mere Liv tilbage."

„Hvilket ikke er meget klogt," bemærkede Mr. Carlton. „Men gaa nu og gjør mig denne Tjeneste, min gode Kone, og saasnart De bringer mig Hjælp, skal jeg gaae ind og see, hvad jeg kan gjøre for Deres Mand."

„Er De Læge?"

„Ja, jeg er. Lad Mrs. Fitch sende en magelig Vogn, og det er bedst at et Par Karle komme med. Jeg troer, ligesom De, at min Hest ikke feiler noget, men at den ikke har Lyst til at reise sig."

„Troer De, han er kommen til Skade?" spurgte hun og pegede paa Tjeneren.

„Jeg troer, at han kun har tabt Bevidstheden. Skynd Dem saa efter Hjælp og siig til Mrs. Fitch, at det er til Mr. Carlton."

Konen, der var stor og kraftig, ilede afsted med en Hurtighed, som Mr. Carlton ikke kunde have gjort hende efter, og var efter meget kort Tids Forløb tilbage med den fornødne Hjælp. Da havde Mr. Carlton faaet Hesten op. Den syntes at have forvredet Benet, men iøvrigt ikke at have taget Skade. Evan var endnu bevidstløs. Mr. Carlton gik efter Løfte ind for at see til Konens Mand, der havde en snigende Feber. Han sagde hende, at hvis hun den følgende Dag vilde komme hjem til ham, skulde han give hende noget Medicin, der vilde være gavnligt for hendes Mand.

Da Processionen holdt sit Indtog i Syd Wennock opvakte den et almindeligt Røre, og Folk samlede sig især ved Mr. Carltons Bolig. Hesten førtes rundt til Stalden, og der blev sendt Bud til en Dyrlæge, medens Mr. Carlton selv saae til Tjeneren. Denne var paa Veien kommen til sig selv igjen, og hans Herre fandt, at hans Saar kun vare af ringe Betydning.

Mr. Carlton havde, da han leiede Huset, tænkt paa, hvad Skinnet har at sige i Verden, thi det var større, end en ung Læge behøvede det. Paa hver Side af Indgangen var der en Dagligstue, en smuk Trappe førte op til Salen og de forskjellige Soveværelser, der ikke alle vare meublerede; men det var der Tid nok til endnu.

Da Mr. Carlton havde sørget for Evan, gik han ud i Forstuen og derfra ind i Dagligstuen tilvenstre, der i Reglen kaldtes Spisestuen. Den havde to Vinduer, et ud til Gaden og et til Haven; Gardinerne vare nedrullede og Værelset fik kun Lys fra Ilden i Kaminen. Han tog Ildrageren og bragte Flammen til at blusse op, derpaa ringede han.

En Tjenestepige, middelaldrende og af et net Udseende, traadte ind. Denne Pige, i Forbindelse med Evan og en Dreng, udgjorde Husets Tyende. Drengens Forretning var at bære Medicin om og at opholde sig udenfor Operationsstuen for at lukke op.

„Jeg ønsker at tale med Ben, Hanne."

„Jeg skal sende ham herind. De vil have Noget at spise, haaber jeg, Herre?"

„Ja, jeg har nok Lyst til Noget; jeg har Intet spiist siden Frokosten imorges. Hvad har De i Huset?"

„Der er kold Oxesteg, og der er —"

„Det er godt. Oxestegen vil jeg have," afbrød Mr. Carlton hende. „Send Ben ind til mig."

Ben kom — den samme unge Herre, som havde været uartig mod Judith om Fredagen. Han stod foran sin Herre, et sandt Billede paa Ydmyghed.

„Er der Breve eller Budskaber til mig, Ben?"

„Der har ingen Breve været," svarede Ben. „Her har været to eller tre Mennesker for at tale med Dem, men da de hørte, at De var bortreist, gik de deres Vei igjen. Og der var Bud igaar fra Captain Chesney, og Budet kom igjen imorges. Han var værre, sagde den Sorte, og frygtelig opbragt, fordi De var borte; og han havde befalet den Sorte at sige, at hvis De ikke kom der idag, vilde han sende Bud efter Mr. Grey."

„Han maa sende Bud efter Djævlen selv, om han vil," svarede Mr. Carlton i Øieblikkets Forbittrelse. „Er det Alt, Ben?"

„Ja, det er Alt."

Ben kunde bedre have svaret, at det var Alt, hvad han erindrede. Han gik, og Mr. Carlton blev staaende et Øieblik i Tanker. Saa gik han ud i Forstuen og tog sin Hat, netop som Hanne kom op fra Kjøkkenet med en Bakke i Haanden. Hun blev forundret ved at see sin Herre iførd med at gaae ud, idet hun troede, at han vilde vente, til han havde faaet en Forfriskning.

„Det maa vente, til jeg kommer tilbage," sagde han. „De kan lade det staae her saalænge."

(Fortsættes.)

Hvem skader det?

Léon Gozlan fortæller i sin Skizze „Waterloo 34 Aar efter Slaget" følgende meget troværdige Trafik, som drives der paa

Stedet og ret vel kan tjene lettroende Samlere af Kuriosa, Oldsager o. s. v. til advarende Vink.

Da den Reisende nærmede sig Valpladsen, blev han noget uhøfligt af sin Kudsk vækket af sin drømmeriske Grublen ved Udraabet: „Hør, Herre!"

„Hvad er paa Færde?"

„Undskyld, at jeg forstyrrer Dem; men forend vi komme til Mont-Saint-Jean, maa jeg bede Dem tage Dem i Agt for en Industri, hvorom De maaskee ikke har hørt tale i Paris."

„En Industri, som man ikke kjender i Paris! det er et stift Stykke .... Lad høre!"

„De kan let indsee," vedblev Kudsken, „at der efter Slaget ved Waterloo paa Valpladsen er bleven liggende mange Kugler, mange Sadelknapper, mange smaa Kobberørne, Kaardeog Bajonnetstykker, Sabelgreb o. s. v."

„Naturligviis!"

„I 34 Aar have nu Bønderne i Omegnen solgt til Fremmede disse rustne, irrede og halvfortærede Sager."

„Det forekommer mig, at naar man i 34 Aar uafbrudt har leveret af Dyngen, saa kan der nu ikke være meget tilbage."

„Nei, det er vist. Men deri bestaaer just den Industri, hvorom jeg vil fortælle Dem. De Folk, som have gjort disse Tings Salg til Erhvervsgreen, saae engang om Aaret for egen Regning i en Omkreds af flere Miil hele Skjepper keiserlige Ørne, Tusinder af Kobberknapper og Vognlæs af Kugler. Denne Udsæd lade de ligge indtil Sommeren, thi om Vinteren besøge ikke Fremmede Waterloo; men saasnart Sommeren kommer, opgrave Bønderne deres Bly- og Kobberstykker, der da, ved at have ligget otte Maaneder i en fugtig Jord, have erholdt et Udseende af Ælde, som kan skuffe de Klogeste og vække den store Keisers Tilbederes Beundring."

„Men det er dog et skrækkeligt Bedrageri!"

„Man maa huske paa, at Landet er meget fattigt. — Men hvem skader det forresten? Troen gjør os Alle salige! Dette Aar" — tilføiede den tolerante Kudsk — „har Høsten af Ørne været særdeles god og maaskee indbragt Mere, end hvis man havde saaet Rug og Havre."

Gaade.

Det Første i Reglen ei enkelt maa være,
Naar Nogen med Nytte det agter at bære;
Det fyldes med Blod, og man stundom det saae
Af Træ, ja af Jern under Hoveder gaae.

Det Andet smukt synger, om Høsten især,
Dog er det ei Fugl, har ei Vinger og Fjær;
Man stundom som Vaaben det ogsaa anvender,
Men mest dog i Freden — ja Fred det just sender!

Det Hele i Stad og paa Landet Du finder,
For Nogle det gjemmer de bittreste Minder;
Men Flere det holde i Agt og i Ære —
Man siger, vort jordiske Liv skal det være.

Opløsning af Gaaden i Nr. 11:

Tordenskjold.

Opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, Johan Frederik Saabye i Ringsted.

Logogryphen i Nr. 10 er endvidere opløst af „Galreus" i Hillerød, „Noll + Noll" i Steensved, „Dronningen af Saba" i Odense, „J. Øllegrød" i Hillerød, „Bonde Frederik" fra Skjævinge, „Hans Kaalhader" i Stubbekjøbing, „Tvebakken og de korte Buxer" i Nykjøbing p. F., og paa Vers af „Gisenas".

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste Januar 1865 erholde gratis det Udkomne af „I Jylland", 14 Ark.

☞ Med dette Nr. følger „I Jylland", 20de Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag

Blaagaards Seminarium.

Skandinavisk
Folkemagazin.
Et Billed-Blad,
til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

1865. Søndagen den 26de Marts. № 13.

Blaagaards Seminarium.

Dersom man uden behørigt Forbehold vilde fremsætte den Paastand, at alle private Læreanstalter oprindelig ere Entrepriser, saa vilde man vistnok gjøre sig skyldig i en stor Uretfærdighed. Imidlertid tør det ikke negtes, at mange Skoler, der siges at have til Hensigt at afhjælpe en „længe følt Trang", igrunden ere at betragte som Speculationer, der især gaae ud paa at afhjælpe vedkommende Entrepreneurers egen „Trang", men hvor det pædagogiske Hensyn bliver det Underordnede. Det maa dog indrømmes, at forsaavidt Bestyrelsen, enten ved at gaae over i andre Hænder, eller ligefrem af Forholdenes Magt nødt til heldigere Anstrengelser, meget vel kan arbeide sig igjennem til et høist respectabelt Numer i Dannelsesanstalternes Rangforordning, skjøndt Foretagendet fra Begyndelsen kun var lidet lovende.

Hvorvidt denne Betragtning kan overføres paa den Underviisningsanstalt, vi her skulle omtale, vil Tiden vise; for Øieblikket henstille vi det til Andres Bedømmelse.

Der er sagt meget Fornuftigt for og imod Hensigtsmæssigheden af at have en Dannelsesanstalt for Almueskolelærere beliggende i selve Hovedstaden eller i en altfor stor Nærhed af samme. Efter vor Formening er den Tid nu vel kommen, at man meget vel tør benytte de Fordele, som Landets Hovedstad unegtelig giver, uden Frygt for de Ulemper og „Farer for Ungdommen", der tidligere paaberaabtes. Vi troe, at den vordende Lærer derfra medbringer et friskere, freidigere Liv, som maa have langt bedre Indflydelse paa hans fremtidige Virksomhed, end den puritanske Alvor, der kan hentes fra den „landlige Ro" paa et menneskeøde Sted — for ikke at tale om fra en usund, feberfsvanger Egn, hvad vi have en Mistanke om, at f. Ex. det triste Jonstrup ikke kan siges aldeles fri for at være.

Blaagaard har en god Klang fra ældre Dage. Høist fortjente Navne knytte sig til dette fordums „Mønsterseminarium". Man behøver kun at slaa op i „Minerva" og andre Datidens Tidsskrifter, for at finde dette bekræftet ved Sange, Taler og Beretninger desangaaende. Men i 1809 begik man det formeentlige Misgreb at flytte dette Statsseminarium til „en Afkrog", d. e. til Jonstrup. Først et halvt Aarhundrede derefter, nemlig den 15de Juni 1859, grundlagdes ved Hr. Tang atter et Seminarium paa Blaagaard. Det kaldte sig nu et Friseminarium, det vil ikke sige en Anstalt, hvor man uddannes frit (gratis) til Skolelærer; men hvor Underviisningen er selvstændig og uafhængig af Regeringen; naturligviis indenfor den øvrige Skolelovgivnings Omraade, saa at hvad før var et Statsanliggende, her er blevet en privat Sag. Det er let at indsee, at Fordelen af en saadan Forandring snart maatte vise sig i flere Retninger, idet navnlig mangt et ungt Menneske, med Lyst og Anlæg til det vigtige Skolelærerkald, af forskjellige Grunde, og nærmest af Hensyn til Familieforhold, ikke kunde ønske at indtræde i et fjernt beliggende Statsseminarium. — Friseminariet begyndte med 2 Elever, steg i det første Aar til 20, i det andet til 50, i det tredie til 90, dernæst til 130, saa til 180, og tæller nu over 200 Elever

fra Landets forskjellige Egne. Til denne store Fremgang bidrage vistnok ogsaa Prisbilligheden og forskjellige andre Lempelser, Smaafortjenester under Opholdet o. s. v. Betalingen for fuld Kost er saaledes kun 7 Rdlr. maanedlig, hvad Mange alt have fundet fabelagtig billigt. Fast Ophold er ikke nødvendigt, Logis kan erholdes uden Kost, og denne kan igjen deles baade i dagsvis og i Henseende til Middagsmad og den øvrige Bespiisning, ligesom Kaffe og The kan bekommes portionsviis, en enkelt Kop 3 ß; — kortsagt: Alt er indrettet saa billigt og tvangfrit som muligt, og lempet efter enhver Elevs Familieforhold og Omstændigheder.

Der har i denne Tid været reist Anker imod omhandlede Anstalts Underviisning, tvangløse Foredrag o. desl., og haarde Udtalelser ere faldne i Folkeraadet, for derfra at gaae over til en Polemik i Dagbladene. Disse have tildels allerede afskaaret Ordskiftet, da Indlægene baade truede med at blive for langtrukne og for personlige; især da Meget dreiede sig om løse mundtlige Yttringer imellem Mand og Mand. — Det kan selvfølgelig ikke være vor Hensigt at indlade os paa en Afgjørelse af de omstridte Spørgsmaal, ligesaalidt som her er Stedet dertil; men det maa dog være os tilladt at bemærke, at naar man beskylder Underviisningen for at blive ledet i en vis eensidig religiøs Retning og at være altfor dansk (eller „pæredansk"), saa forekommer det os, at man har underforstaaet Noget, som man krymper sig ved ret at udtale, da saadanne vage Beskyldninger — ligefrem tagne — snarere maatte tale til Anstaltens Gunst, end nedsætte den. Men er vor Gisning, om en skjult Betydning af Ordene, rigtig, saa kan Angrebet heller ikke virkelig imødegaaes, uden at man udsætter sig for at kjæmpe imod Vindmøller.

For 2 Aar siden fik Seminariet sin egen Bygning, opført af Grundmur i gothisk Stil. Da Rummet viste sig for indskrænket, tilbyggedes ifjor Efteraar en Mellem- og Sidebygning. For at undgaae Larm, ere Bygningerne, der ere beliggende paa Hjørnet af Blaagaardsgade og Baggesens Vei, opførte i 35 Alens Afstand fra Gaden, samt omgivne af Haver. Den oprindelige Bygning, 24 Al. lang og 19 Al. bred med Forside ud mod Blaagaardsgade, bestaaer af 3 Etager foruden Kjælder og Kvist. Med Mellem- og Sidebygningen, den første paa 3, den anden paa 4 Etager foruden Kjælder og Kvist, danner den en 50 Al. lang Façade mod Baggesens Vei. I den hele Bygning findes noget over 100 Værelser. Mellem 5 af Seminariets Læsestuer, der danne et Kors med hinanden, ere bevægelige, dobbeltløbende Skillerum, saa at 2, 3, 4 eller 5 Stuer i de fælles Foredragstimer eller ved Elevernes Sammenkomster kunne sættes i Forbindelse med hverandre og danne en stor Sal ved at dreie Skillerummene, der bestaae af dobbeltløbende Døre, tilside. I den nyopførte Sidebygning er indrettet en 14 Al. lang, 12 Al. bred og 9 Al. høi Gymnastiksal. Paa Seminariet findes 2 Orgelstuer. (Bygningerne med tilhørende Grunde staae i en Pris af omtrent 50,000 Rdlr.)

Idet vi henvise de af vore Læsere, der ønske nærmere Oplysninger om Anstalten, til det i disse Dage i 2det Oplag udkomne lille Skrift „Meddelelser om Blaagaards Seminarium paa Nørrebro ved Kjøbenhavn" (Skriftets Indtægt tilfalder Seminariets Sygekasse), ville vi endnu blot anføre, at Comiteen for Seminariet bestaaer af d'Hrr. Etatsraad, Dr. C. Flor, Professor Fr. Hammerich og Professor G. Stephens. Hr. Tang er, som nævnt, Forstander.

Cl. R.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

Han lagde Veien om ad Bjerget, i den Hensigt at aflægge Besøg hos den opfarende Herre, der havde sendt Bud to Gange til ham, nemlig Captain Chesney. Nogle Læger havde maaskee ikke gaaet saa beredvillig til en Patient, om hvem de vidste, at han ikke var farlig syg, og naar Besøget vilde være dem selv ubeleiligt, og Mr. Carlton var tilvisse ikke den, man skulde have antaget det om, thi hans Sind var mere stolt end eftergivende — her var han imidlertid ledet af Bevæggrunde, der aldeles ikke stode i Forbindelse med hans Lægeforretninger.

Omtrent tre Maaneder før dette Tidspunkt var Captain Chesney, en pensioneret Orlogscaptain, flyttet fra Omegnen af Plymouth til Syd Wennock. Han leiede sig et Huus ved Navn Cedar Lodge, som laae noget tilbage fra Landeveien i et Slags Vildnis af en Have. Ikke just at Haven fortjente dette Navn, fordi den blev slet holdt, men fordi den var bevoxet med tætte Buske og store Træer. Den var i fortræffelig Orden, for den gamle Sømand var en accurat Mand, der vilde have

Alt i den bedste Orden, i hvor vanskeligt det end var for ham at tilveiebringe de dertil fornødne Penge. Som hos mange andre Captainer i Marinen vare hans Pengesager stedse i mindre god Orden og hans Indtægter smaa.

Captainen havde tre Døttre, Jane, Laura og Lucy. Der var stor Forskjel i deres Alder, hvad der ofte er Tilfældet, naar en Familiefader er Sømand og hans Fraværelser ere langvarige; men for Øieblikket have vi ikke Tid til nærmere at give os af med disse unge Damer — Leiligheden dertil vil komme senere.

Capitain Chesney, der led af Podagra, havde et pirreligt Sind, som under Indflydelsen af denne Sygdom blev det end mere. Podagraen var sandsynligviis Hovedaarsagen til hans Pirrelighed, idetmindste mærkedes denne altid meest, naar han var lidende. Tilfældet havde ført ham til at kalde Mr. Carlton. Da Captainen først kom til Syd Wennock, var han syg, og han sendte sin sorte Tjener, Pompejus, en ham hengiven Mand, der havde været hos ham i Aaringer, ud for at finde en Doktor. Pompejus, der var fremmed paa Stedet, gjorde Forespørgsler og vistes hen til Mr. Grey. Baade denne og Mr. Stephen vare ude, men Assistenten lovede, at en af dem skulde indfinde sig inden Aften, og det var da allerede seent paa Eftermiddagen. Pompejus kom tilbage med dette Svar, og det bragte strax Captainen i Harnisk. En Doctor trængte han til og en Doctor vilde han have, og det strax; og følgelig blev Pompejus sendt ud for at finde en anden. Han gik lige til Mr. Carlton, idet han paa Veien fra Greys havde lagt Mærke til Dørpladen med Paaskrift: „Mr. Louis Carlton, practiserende Læge." Mr. Carlton var hjemme, og fra den Time havde han været ansat hos Captain Chesney. I Vinterens Løb havde Captainen havt Anfald paa Anfald; Mr. Carlton havde næsten daglig været i Huset og var bleven saa at sige en Ven af Familien.

Mr. Carlton gik op ad Bjerget. Captain Chesneys Huus laae tilhøire, omtrent halvveis oppe. Idet han aabnede Leddet førte en bugtende Sti ham op til Husets Dør, og det var kun ad denne Sti, at man fra Stueetagen kunde see et Glimt af Landeveien. Vinduerne vendte ud til en nedadskraanende Græsplet, og paa Siden af Huset laae en Blomsterhave. Det var et nydeligt Sted, skjøndt det var lille, og i alle Henseender en beqvem og passende Bolig.

Mr. Carlton kastede Blikket op mod Dagligstuevinduerne og saae et svagt Glimt af Kaminilden. Men klart straalede Lyset ud fra Vinduet ovenover — Captain Chesneys Værelse.

„Ikke hjemkommen endnu fra Kirke," mumlede Mr. Carlton for sig selv, da han ringede paa. „Miss Chesney gaaer i Reglen til den anden Ende af Landsbyen, hvor Gudstjenesten afholdes seent. Jeg gade vide, om — om de Alle ere ude?"

Pompejus's ærlige, sorte Ansigt skinnede af Glæde, da han saae, hvem den Besøgende var. „Massa har netop talt om at sende mig efter den anden Doktor, Mr. Grey," hviskede han, og Mr. Carlton kastede Hovedet stolt tilbage, da han hørte det; thi underlig nok gjorde Patientens Pirrelighed ham selv pirrelig. Derpaa gik han op ad Trappen til Captainens Værelse.

Captainen var sengeliggende. Mr. Carlton havde heldig bragt ham igjennem et af de værste Anfald af Podagra, og det gik nu godt fremad med ham. Det var aldeles overflødigt enten for Mr. Carlton eller en hvilkensomhelst anden Læge at see til ham; men det var altid i Reconvalescent-Perioden, at Captain Chesney var mest utaalmodig og pirrelig. Han var, som de fleste Sømænd, lille og havde et Par glindsende brune Øine, buskede, graa Øienbryn og graat Haar. Den Datter, som sad hos ham, Laura Chesney, og som han sendte ud af Værelset, da han hørte Lægens Trin, havde netop samme Slags Øine, ligesaa glindsende og smukke.

Mr. Carlton tog Plads imellem Sengen og Kaminen med Ansigtet vendt imod Captainen og ventede til dennes første Vredesudbrud skulde være forbi, inden han begyndte at udspørge ham om hans Sygdom.

„Jeg kunde ikke gjøre ved det, Captain Chesney," sagde han roligt, da Stormen syntes at lægge sig lidt, og det var mærkeligt, hvorledes Mr. Carlton altid holdt sit Sind i Tømme ligeoverfor Captainen, i hvor ubehagelig denne end ofte kunde være. „Jeg fik et Telegram fra min Fader, hvori han bad mig uopholdelig at komme til Byen, hvis jeg ønskede at see ham ilive. Det ilsomme Brev, jeg tilsendte Dem, indeholdt denne Oplysning."

„Og jeg kunde være død!" brummede Captainen.

„Jeg beder om Forladelse; langt fra at døe, vidste jeg, at De var uden Fare. Havde der været den fjerneste Aarsag til at antage det Modsatte, vilde jeg have anmodet en af Greys om at see til Dem."

„Var De ikke kommen til mig iaften,

havde jeg selv sendt Bud efter een af dem," gjensvarede Captainen. „Det er forfærdeligt, at jeg skal ligge med disse Smerter, uden at engang en Læge kommer mig nær."

„Men Captain Chesney, jeg er overbeviist om, at Smerten ikke er Noget imod, hvad den har været. Har De ikke været oppe idag?"

„Nei, jeg har ikke været oppe, og jeg har ikke Lyst til at staae op," svarede den pirrelige Captain.

„Saa skulle vi nok faae Dem op imorgen, og De vil befinde Dem vel derefter," sagde Lægen beroligende.

„Uf!" gryntede Captainen. „Var Deres Fader saa død?"

„Nei; det glæder mig at kunne sige, at jeg traf ham lidt bedre, end da han havde telegrapheret efter mig. Men jeg troer ikke, at han vil kunne leve længe. Det var mig en paatrængende Pligt strax at komme, naar han lod mig kalde, og om muligt at faae ham at see i levende Live; thi der havde været en Misforstaaelse imellem ham og mig," vedblev Mr. Carlton med en Fortrolighed, der var saare sjelden hos ham.

Dette var en ligegyldig Sag for Captain Chesney. Hans Læge var hans Læge og intet Andet, og det kunde umuligt falde den stolte gamle Mand et eneste Øieblik ind at gjøre ham til sin Ven.

„Han har ikke været mig en god Fader," fortsatte Mr. Carlton og saae drømmende ind i Ilden. „Alt Andet end det. Og jeg mistede min Moder, da jeg endnu var ganske lille. Havde det ikke været for det Tab, kunde jeg have været anderledes, end jeg nu er."

„Folk ere her i Livet gjerne det, som deres Handlinger gjøre dem til, uden Hensyn til Fader eller Moder," svarede Captainen i en haard Tone.

„Ja," svarede Mr. Carlton. „Men jeg tænkte paa Lykke. De veed ikke, hvad min Barndom og Ungdom vare uden en Moder. Havde hun levet, vilde det have været ganske anderledes."

„Er Deres Fader en fattig Mand?" spurgte Captainen, der syntes at føle et Øieblikš Interesse for Sagen.

„Paa ingen Maade. Han er tvertimod rig. Og jeg" — her lagde Mr. Carlton pludselig stærkt Eftertryk paa Ordene — „er hans eneste Søn, hans eneste Barn."

„Jeg troer, at jeg burde have en anden Slags Medicin nu."

Denne Bemærkning kaldte Mr. Carlton tilbage til Sagen. Han stod op, tog den Medicinsflaske, som Captainen havde peget paa, og var atter den rolige Læge. Faa Minuter efter var Besøget tilende.

Da Mr. Carlton forlod Værelset, greb Captainen det Silkebaand, der var bunden til hans Sengestolpe og ringede saa voldsomt, at han gjerne kunde have vækket Syvsovere derved. Det var, for at Pompejus kunde vise Lægen ud; i Reglen ringede Captainen stedse paa lignende Maade paa Tjeneren.

Mr. Carlton lukkede Sovekammerdøren, gik langs med Corridoren og traf en ung og nydelig Pige, der kom ud af Døren til et andet Værelse. Det var Laura Chesney, og hendes glimrende, sorte Øine hævede sig op mod Mr. Carlton, da han tog hendes Haand, hvorefter hun atter lod dem falde.

Hendes Kinder brændte formelig, saa heftigt steg Blodet op i dem; at det var ham, der fremkaldte denne Rødme, kunde Ingen betvivle, og i den sagte Stemme, hvormed han tiltalte hende, var der en skjælvende Ømhed, som ikke var til at tage feil af. Aldrig har en Mand elsket en Qvinde lidenskabeligere, end Lægen Mr. Carlton havde lært at elske Laura Chesney.

„O, Laura! Dette havde jeg ikke ventet. Jeg troede, Du var ude."

„Nei, Jane og Lucy gik i Kirke, men jeg blev hjemme hos Fader. Naar er Du kommen tilbage?" hviskede hun blidt.

„Først iaften, Laura!" vedblev han med ivrig Stemme; „at træffe Dig saaledes uventet synes mig som at see et Glimt af Himlen."

Et Haandtryk endnu, og Mr. Carlton gik videre; thi Pompejus havde viist sig paa Scenen. Laura lyttede efter, da Døren lukkedes, lyttede efter Echoet af de sidste Fodtrin i Grusgangene, thi de vare for hendes Øren som den sødeste Musik, og da de vare hendøde, drog hun et dybt Suk og begav sig op til sin Faders Værelse.

Netop som Mr. Carlton var gaaet ud af Porten, kom to Damer, eller rettere en Dame og en lille Pige, hen til den. Han vilde gaae dem forbi uden anden Hilsen end et høfligt Godaften, da Damen standsede ham og tiltalte ham med en sagte, blid Stemme.

„De er altsaa kommen tilbage, Mr. Carlton. Har De seet Fader?"

„Jeg har netop gjort ham et Besøg nu, Miss Chesney*). Han er betydeligt bedre.

*) Vi gjøre opmærksomme paa, at kun den ældste af Døttrene i en Familie kaldes „Miss" med Efternavnet uden Fornavn, medens der for de andre bruges Miss med Fornavn.

Smerterne ere ikke ganske forbi, men jeg er vis paa, at de ere langt fra saa store, som da jeg tog herfra. Om et Par Dage haaber jeg, at han atter vil kunne forlade sit Soveværelse."

Den lille Pige kom trippende hen til ham. „Mr. Carlton, De maa snart skaffe mig Fader rask. Han har lovet mig at tage mig med sig en heel Dag, naar han bliver rask."

„Meget vel, Miss Lucy," svarede Lægen muntert. „Jeg skal faae ham rask snarest muligt, at De kan komme ud med ham. Godnat lille Frøken, godnat Miss Chesney."

Han holdt Porten aaben for dem, at de kunde gaae igjennem, lettede paa Hatten, lukkede Porten og gik saa henad Veien. Maanen straalede saa klart, og han kastede Blikket op til den, ikke just for at see paa den, for han var falden i dybe Tanker. De faa Ord, han havde talt med Captain Chesney, havde bragt hans tidligere Liv levende frem for ham, hans gode og slette Handlinger, hans Udsvævelser og Synder. Hans Fader, der ligeledes var Læge, havde en stor Praxis i en ikke meget behagelig Deel af London, havde selv været udsvævende, og Sønnen havde aldrig i ham havt et godt Exempel for Øie. Havde hans Moder levet, som han bemærkede for Captain Chesney, vilde Alt have været ganske anderledes. Aldeles overladt til sig selv i Barndommen saavelsom senere, forsaavidt han ikke var under Opsyn, og der intet Baand lagdes paa ham, er det intet Under, at han kom i adskillige Kniber og vakte, som en Følge deraf, sin Faders Misbilligelse. Da en Masse Gjældsfordringer kom hjem og stirrede den gamle Carlton i Ansigtet, blev han ude af sig selv af Forbittrelse og erklærede, at han ikke vilde betale dem. Der kom dog senere et Slags Forlig; Gjælden blev betalt, og den yngre Carlton nedsatte sig i Syd Wennock; men Fader og Søn kom ikke mere godt ud af det sammen. Nu havde Sagen forandret sig. Den gamle Carlton paa et Sygeleie var en hel anden Mand end Carlton ved god Helbred, og han ønskede nu at forsone sig aldeles med Sønnen. Han havde viist Louis sit Testamente, i hvilket denne var indsat som eneste Arving, og han havde givet et Vink om en klækkelig Sum, der var lagt tilside. Paa denne Maaneskinsaften drømte nu Louis Carlton en gylden Drøm, en Drøm, der var bleven hans Livs høieste Ønske, nemlig et Ægteskab med Laura Chesney.

Hans Aftensmaaltid var tilberedt, da han kom hjem. Førend han gav sig iførd med dette, trak han tre eller fire Breve op af Lommen, tog dem ud af Convoluterne og begyndte ligesom at sortere dem.

„Dette maa jeg beholde," sagde han til sig selv og kastede Øiet over Indholdet; „de andre, tænker jeg, kunne brændes. Men stop — jeg vil dog først spise tilaften."

Han satte sig ned foran Bakken og afskar nogle Skiver Kjød. Neppe havde han begyndt at spise, førend Ben kom ind med et angerfuldt Ansigt og et Brev i Haanden.

„Hvad nu, Dreng?" spurgte Mr. Carlton.

„Det gjør mig ondt, at jeg glemte dette, da De spurgte mig. Jeg kom det i Brevkassen i Operationsstuen, og saa har jeg reent forglemt det. Det blev bragt her samme Nat, som De tog bort."

Mr. Carlton lagde Kniv og Gaffel ned, aabnede Brevet og lod Øinene løbe over Indholdet. Ben, som var gaaet, hørte sin Herre raabe efter sig:

„Kom tilbage! — Hvem har bragt dette?"

Ben kunde ikke sige, hvem der havde bragt det, undtagen at det var en Kone med en stor Kyse paa, en Kyse saa stor som et Huus.

Mr. Carlton læste atter Brevet, læste det opmærksomt. Saa reiste han sig, sorterede hastigt Brevene, lagde det, han vilde bevare, i Convoluten og kastede Resten ind i Kaminen.

„Jeg vil strax tage dette ned, og saa vil det være sikkert," sagde han og henthydede til det, han havde beholdt. „Dersom jeg ikke beholder det som Beviis, kan den Gamle sige, naar han bliver rask, at han aldrig har skrevet det."

Den „Gamle", der saaledes omtaltes, var Mr. Carltons Fader. Carlton bar Brevet ned til et Jernskab og indelukkede det der. Da han vendte tilbage til Dagligstuen, stak han Haanden i Lommen efter det Brev, som Drengen netop havde bragt ham, men kunde ikke finde det. Det laae hverken paa Bordet eller i nogen af hans andre Lommer, og han kom derfor til den Slutning, at det var bleven brændt med de andre.

„Hvor jeg er taabelig!" udbrød han. „Hvad var nu Huusnummeret? Tretten, troer jeg. Ja, Nummer tretten i Slotsgaden. Det var det."

Han gik uden videre Ophold ned i Forstuen, tog sin Hat og forlod Huset. Hanne hørte ham og gik ind i Spisestuen, for at tage bort.

„Jeg har aldrig seet saadanne Patienter som hans!" udbrød hun ærgerlig, da hun

fandt, at hendes Herres Aftensmad var saagodt som urørt. „De kan ikke engang lade ham faae sine Maaltider i Ro."

Femte Capitel.

Spøgede det i Huset?

Maanen skinnede klart paa den lange Gade i Syd Wennock, da Doctor Carlton ilede hen ad den. Han var paa Veien til Nummer tretten i Slotsgaden.

Enken kom selv til Døren, da han ringede. Hun neiede, da hun saae, hvem det var.

„Er dette Madam Goulds Huus?"

„Til Deres Tjeneste. Jeg er Madam Gould."

„Jeg har netop læst et Brev, ved min Tilbagekomst fra London, et, der blev bragt til mit Huus for et Par Dage siden, i hvilket jeg anmodes om at komme og see til en Patient," sagde Mr. Carlton. „En Mrs. — Mrs. — —"

„Mrs. Crane," sagde Madam Gould og tilføiede det Navn, som Lægen ikke syntes at mindes. „Det er Alt lykkeligt overstaaet, og hun har det godt."

Mr. Carlton stirrede paa hende, som om han var falden ned fra Himlen. „Overstaaet!" gjentog han. „Lykkelig overstaaet! Men hun — jeg forstod — dersom jeg læste Brevet rigtigt, saa ventede hun sig ikke i de første Par Maaneder."

„Det gjorde hun ikke heller, og det var ogsaa kun Omnibussens Skyld. Den rystede næsten Livet ud af hende."

„Omnibus!" sagde han og syntes at være ganske i Vildrede. „Hvilken Omnibus? Hvad taler De om?"

„Maaskee er De endnu ikke bekjendt med Omstændighederne. Damen kom som Fremmed fra London, og Mrs. Fitch anbefalede hende mine Værelser. Hun saae saa ung ud, næsten ganske som en Pige — —"

„Men om hendes Sygdom," afbrød Mr. Carlton hende, hvis Tid gik tabt.

„Jeg var netop ved at komme til den. Førend hun endnu rigtig havde drukket Thee den Aften, blev hun syg; Omnibussen havde rystet hende forfærdeligt, sagde hun — og De veed selv, hvad Omnibussen er. Istedetfor at blive bedre, blev hun værre, og tidlig den følgende Morgen blev Barnet født. Et saadant Noer!" tilføiede Madam Gould med fortrolig Stemme. „Jeg har seet mangen en Voxdukke, som var større."

Der paatrængte sig den Tanke hos Mr. Carlton, at det Noer, han samme Aften havde seet paa Store Wennock Stationen, maatte være det omtalte. „Hvilken Læge var tilstede?" spurgte han.

„Mr. Stephen Grey. Men, jeg troer kun, han foreløbig var her i Deres Sted, da Damen ønskede at have Dem. Hun er bleven anbefalet til Dem."

„Anbefalet til mig!"

„Ja, idetmindste antog vi, at hun sagde det. Vi kunne naturligviis ikke Andet end synes, at Omstændighederne i det Hele taget ere noget besynderlige."

„Har hun det godt?"

„Hun kunde ikke have det bedre. Vil De maaskee træde ovenpaa?"

Samtalen havde fundet Sted ved den aabne Dør, idet Enken stod indenfor og Mr. Carlton udenfor. Han gjorde en Bevægelse for at træde ind, men standsede raadvild.

„Det er seent at forstyrre hende iaften. Hun sover maaskee."

„Nei, hun sover ikke. Idetmindste gjorde hun det ikke for fem Minuter siden, da jeg gik op for at hente Pepperfly ned til sin Aftensmad, som hun spiser med mig i Kjøkkenet. — Hun vil vistnok gjerne see Dem og vide, at De er kommen tilbage."

Han gik ind og lagde Hatten fra sig i Forstuen. Madam Gould løb hurtigt hen imod Kjøkkenet.

„Vær saa god blot at vente eet Øieblik, mens jeg tænder et Lys, for der er intet ovenpaa," sagde hun i en undskyldende Tone, fordi han maatte vente. „Da Vaagekonen kom ned, lod Mrs. Crane hende tage Lyset med, for hun sagde, at hun hellere vilde ligge i Mørke."

Madam Gould gik nu ind i Kjøkkenet, tog Lyset fra Bordet, hvor Mo'er Pepperfly spiste sin Aftensmad, lod Konen uden Videre sidde i Mørke, og kom lige strax efter tilbage for at føre Mr. Carlton ovenpaa. Da de kom til Dagligstuedøren, tog han Lyset ud af hendes Haand.

„Tak, det er godt, Madam Gould!" sagde han og dæmpede Stemmen til en sagte Hvisken. „Det er bedst at jeg gaaer alene ind. Hun kan være falden isøvn."

Madam Gould var glad nok ved at blive fri. Hun var bleven forstyrret i sit Aftensmaaltid og vilde helst vende tilbage til det. Hun lukkede Døren efter Mr. Carlton og lod ham være alene.

Han gik igjennem Dagligstuen, aabnede sagte Døren til Sovekammeret og traadte ind,

idet han med Haanden skyggede for Lyset. Der herskede en fuldkommen Stilhed i Værelset, og han antog Mrs. Crane for at være alene. Men i Virkelighed sad Judith i den ene Ende af det bagved Sengegardinerne, der vare trukne saaledes for, at de skjulte hende. Sagte som hans Bevægelse var, vakte han dog Mrs. Crane, der var falden i Slummer; hun saae sig studsende om og hævede Hovedet — som vi Alle ere tilboielige til, naar vi pludselig vækkes, især under en Sygdom."

Mr. Carlton satte Lyset ned, nærmede sig Sengen og tiltalte hende. Men inden han endnu havde talt mange Ord, medens hun knap havde svaret, naaede en raslende Bevægelse fra den anden Side af Sengen hans Øre.

„Hvad er det?" udbrød han kort.

„Hvad — hvilket?" svarede den Syge, hvis Øren ikke havde opfanget Lyden saa hurtigt som hans.

Mr. Carlton gik om paa den anden Side af Sengen. „Er her Nogen?" spurgte han.

Der syntes ikke at være Nogen, thi paa Spørgsmaalet fulgte hverken Lyd eller Svar. Lyset var klart nok til at han kunde skjelne en Dør endnu paa den anden Side. Han aabnede den; der var ingen Klinke for, og Maaneskinnet straalede klart ud over Trappegangen. Men Mr. Carlton kunde hverken see eller høre Nogen, og han kom til den Slutning, at han havde taget feil.

„Det forekom mig, at jeg hørte Nogen i Værelset," sagde han undskyldende, idet han kom tilbage.

„Der er virkelig ikke Nogen her," svarede den Syge. „Vaagekonen gik ned for at spise tilaften. Det maa have været i Huset ved Siden af; vi høre Lyd derinde fra næsten ligesaa tydeligt, som om de kom herfra."

„Saa maa det have været det," sagde Mr. Carlton.

Man vil imidlertid let kunne forstaae, at Støien var bleven foraarsaget af Judith. Da hun mærkede, at det var Mr. Carlton, som var kommen, og ikke fandt det rigtigt at være Trediemand ved en Sammenkomst mellem en Læge og hans Patient, skyndte hun sig ud af den halvtaabne Dør, ved hvilken hun sad. Hun havde Klædessko paa — thi Judith havde faaet alle de til en Vaagekone nødvendige Artikler paa det Sted, hvor hun sidst havde været — og paa Trapperne var der Tæpper; hun løb hurtigt og lydløst ned uden at see den Forstyrrelse, hun uskyldigt havde tilveiebragt. Mrs. Crane havde ikke vidst af, at hun var der, og hun havde heller ikke været der mere end nogle faa Minuter. Judith løb ned i Kjøkkenet, hvor Madam Gould og Mo'er Peppersly sadde og gjorde sig tilgode med Skinke og Løg.

„Hvor i al Verden kommer Du fra?" spurgte Enken.

„Deroppe fra," svarede Judith.

„Jeg har ikke hørt Dig komme ind. Jeg troede, Du passede Huset inde ved Siden af, medens Din Søster havde sin Søndag Eftermiddag fri."

„Det gjorde jeg ogsaa, men Margaret er nu kommen hjem, og jeg kom derfor herind for at see, om der var Noget, jeg kunde hjælpe med. Jeg saae Jer To sidde ved Aftensbordet, da jeg gik forbi Vinduet og havde ikke Lyst til at forstyrre Jer. Mrs. Crane sov imidlertid, da jeg kom op, og Mr. Carlton er netop ankommen."

(Fortsættes.)

En forvoven Forbryder.

Den saa berygtede Røvercapitain Rose blev den 10de Februar 1843 bragt fangen og i Lænker til Helmstedt, efterat han i lang Tid havde været hele Omegnens Skræk. I tre Dage nød han ikke det Mindste og var tilsyneladende meget syg, hvisaarsag man tog Lænkerne af ham. Da man den 16de bragte ham Frokost, sprang han op, flygtede ud af Cellen, overmandede en ham imødetrædende Politijæger, derpaa ligeledes Fangevogteren, sprang over Fængselsgaardens høie Mure, tog Veien igjennem en ubeboet Bygnings Vinduer, naaede igjennem et andet ud paa Gaden og undslap saaledes, skjøndt seet af Mange, ved høilys Dag over Stadsmuren og Volden ud i det Frie. Da der om Natten var falden Sne, lykkedes Forfølgelsen en Tidlang for det hele Forstpersonale og et stort Antal Borgere, der satte efter ham. Imidlertid smeltede Sneen snart og man tabte Sporet. Den næste Morgen erholdt man Efterretning om, at Rose havde tændt sig en Ild paa en Høi i Kohli, et Forststed ikke langt fra Helmstedt. Strax brød et Corps paa 10 Mand, med Stedets Øvrighedsperson og Overførsteren i Spidsen op, for at forfølge ham. Forsigtig nærmede man sig, underveis forstærket med nogle Brændehuggere, til Roses Hvileplads; men mærkende den truende Fare, flygtede han itide til en tyk

Fyrrelund. Efterat en uregelret Forfølgelse i denne ikke havde ledet til noget Resultat, stillede Forsteren en Cordon om hele Lunden og trængte derpaa, da imidlertid endnu flere Mennesker vare komne hid, med en Afdeling af otte Mand ind i samme. Ved nøie og forsigtig at undersøge enhver Gjenstand, opdagede Forsteren Rose under en stærk begrenet Fyrrestamme, og tog ham tilfange, trods gjentagende Forsøg paa ved List og Magt at undfly. Under Mængdens Jubel blev nu den Frygtede anden Gang bragt i Lænker til Helmstedt. Overforsteren erholdt en Taksigelsesskrivelse fra Øvrigheden for sin forstandige Ledelse af Expeditionen, samt en Belønning af 50 Daler, hvilken han dog ædelmodig afstod til det Mandskab, der havde fulgt ham.

Blandinger.

Søvandets mælkeagtige og blodrøde Farver. — Disse Farvninger findes mest i de intertropiske Have, og navnlig hyppigt i Bugten ved Guinea og i det røde Hav; dog ere Mælkefarvningerne tre Gange hyppigere end Blodfarvningerne. Farven selv hidrører fra ganske smaa Dyr, nemlig fra en Art Molusker, som Englænderne kalde Squid. En Række Jagttagelser have godtgjort, at Phænomenet er begrændset til et bestemt Sted, og at Vandfarvningen nøiagtig er den samme, som nu i 150 Aar er bleven bemærket.

En Molbohistorie fra Syrien. I Nærheden af Damaskus ligger Landsbyen Chelbum, om hvilken man fortæller mangen kostelig Anekdote. Saaledes vilde en Bonde der fra Stedet kjøbe en Vugge til sit Barn, maalte derfor Længden ud med begge Hænder, og gik nu med udbredte Arme til Damaskus. Paa Veien stødte naturligviis snart den Ene, snart den Anden til ham, saa at han gik glip af Maalet, hvorfor han ilede hjem igjen, bandt en Stok, der havde Vuggens Længde, imellem begge Armene, og naaede paa den Maade lykkelig til en Snedker.

Sikkerhed i New-York. Det er værd at lægge Mærke til, at af 400 Mord, som bleve begaaede i New-York i Løbet af 4 Aar, altsaa i Gjennemsnit 2 om Ugen, kun 3, siger og skriver tre, ere blevne undersøgte saa tilstrækkeligt, at man har kunnet drage Morderne til Ansvar.

Logogryph.

1 2 4. Façon jeg ofte skaber.
4 2 3 5. Naar jeg findes, Belysningen taber.
3 5 4. Tidt klæder jeg, som jeg lyder.
3 5 1 2. I Kulde jeg Russen fryder.
3 2 1. Jeg er en Art hul Cylinder.
1 5. For min Skyld tidt Taaren rinder.

1 2 3 4 5.
Du kan paa Dit Legem mig finde,
Som Skjældsord og, — nu nok dennesinde.

Opløsning af Gaaden i Nr. 12:

Stole.

Opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, L. S., „den gamle Drex", Johan Frederik Saabye og Christian Saabye i Ringsted, F. J. jun. i Stengaden i Helsingør, „Fruentømmerelsker Niels Christensen" i Slagelse, „J. Øllegrød" i Hillerød, „Bonde-Frederik" fra Skjævinge, „Skuffe-Søren" og „en lillebitte Astronom" fra Gribsskov, P. Løve og „Don Juans Nabo" i Aalborg.

Gaaden i Nr. 11 er endvidere opløst af „Julesønnen i Dronningens Tvergade", „en Rosinpiller og hans Ven" i Maribo, „Knobus Tyt" i Odense, J..... i Nykjøbing p. F.

Logogryphen i Nr. 10 er endvidere opløst af Ludvig Andersen i R., H. H. Norr pr. Sønderborg, „en dansk Slesviger" i Flensborg.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Ovartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Trykt.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 2den April. **№ 14.**

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Hør, siig mig, Judith," sagde Enken ivrigt; „talte Mr. Carlton noget til Dig om sin Hændelse?"

„Mr. Carlton sagde aldeles Intet til mig. Han saae mig slet ikke. Saasnart jeg mærkede, hvem der var kommen ind, listede jeg mig sagte bort. Hvilken Hændelse?"

„Han har paa Veien hertil havt en forfærdelig Hændelse. De talte om det derhenne i Værtshuset, da jeg var der for at hente mit Øl."

„Tilstødte der da Mr. Carlton Noget?"

Madam Gould nikkede. Hun havde netop puttet et stort Løg i Munden, og det var hende derfor ikke beleiligt at tale.

„Det skete, da han kom fra Store Wennock, hvor hans Tjener var kjørt hen med Vognen for at hente ham," sagde hun lidt efter. „Vognen væltede og blev knuust, og baade Hesten og Tjeneren dræbtes."

„Hvor frygteligt!" udbrød Judith uvilkaarligt.

„Jeg fortalte netop Mo'er Peppersly om det, da det ringede, og jeg forsikkrer Dig, Judith, at da jeg lukkede op og saae Mr. Carlton staae der selv, var jeg nær ved at daane. Jeg og Peppersly havde speculeret paa, om han ikke ogsaa var dræbt, for i Værtshuset vidste Ingen, hvorledes det stod til med ham, og der staaer han lyslevende! Jeg turde ikke være saa dristig at spørge, for han er af den Slags stolte Folk, der ikke holde af at udspørges. I alle Tilfælde er han da ikke død. Hør, Mo'er Peppersly, synes De ikke, at De burde gaae ovenpaa, mens han er der."

Mo'er Peppersly, der idetmindste holdt ligesaa meget af sin Aftensmad som Enken, modsatte sig og løftede trodsende sin Tallerken op for at faae mere Skinke.

„Hvis han vil tale med mig, kan han ringe paa mig," var hendes korte Svar. „Hvorledes gaaer det med Ansigtet iaften, Judith?"

„Det har smertet mig meget hele Aftenen. Jeg troer, at jeg vil gaae hjem og iseng," vedblev Judith. „Det vil maaskee hjælpe mig."

Hun nølede ikke, men sagde Godnat og skyndte sig bort. Hun havde lidt meget af Tandpine eller Ansigtssmerter i de sidste Par Dage. Madam Gould og Mo'er Peppersly vedbleve med deres Maaltid, indtil de forstyrredes af Mr. Carlton, som gik. Han havde ikke været der længe.

Rygter formindskes som bekjendt ikke, naar de ere i Omløb, og især ikke naar de tillige ere onde. Det almindelige Rygte om Mr. Carltons Hændelse var netop det, som Madam Gould havde omtalt, at Mr. Carltons Vogn var knuust, og baade Hest og Tjener dræbte. Den følgende Morgen saae imidlertid Sagerne lidt bedre ud; under sin Herres Behandling kom Tjeneren sig godt; Hesten feilede næsten Intet og Vognen var sendt til Reparation.

Den Dag maatte Mr. Carlton aflægge sine Besøg tilfods. Om Middagen traf han Mr. Stephen Grey i Storgaden. De To havde aldrig truffet sammen i Egenskab af Læger, men de nikkede stedse til hinanden, naar de modtes. Mr. John Grey havde derimod flere Gange været til Consultationer sammen med Mr. Carlton. Begge standsede nu.

Som Mr. Stephen Grey tilfældigviis den foregaaende Fredag havde bemærket til Judith, var der Plads nok i Syd Wennock saavel til Mr. Carlton som til dem selv. Ja, deres Broder Roberts Død i Forbindelse med den Udvidelse, som Landsbyen fik, havde gjort Praxisen større, end John og Stephen Grey i Forbindelse med deres Medhjælper kunde bestride, og de følte derfor ikke den fjerneste Skinsyge imod den Læge, der havde nedsat sig iblandt dem. De to Brødre vare retskafne, ærlige Folk i alle Henseender.

Mr. Stephen Grey var standset for at tale om Mrs. Crane. Det havde glædet ham at passe hende, og nu vilde han overgive hende i Mr. Carltons Hænder.

„Det gaaer godt fremad med hende," bemærkede Mr. Carlton.

„Meget godt," svarede Mr. Stephen, der antog Bemærkningen for et Spørgsmaal. „Jeg har nylig været hos hende. Hvis De vil følge med mig nu, skal jeg forklare Dem Sagen, og — —"

„Vilde De tjene mig i ikke at afgive hende til mig førend iaften eller imorgen tidlig?" afbrød Mr. Carlton ham. „Den Hændelse, der tilstødte mig igaar Aftes, i Forbindelse med mine Patienter, som ere utaalmodige over min Fraværelse og fordringsfulde i den Anledning, giver mig fuldt op at bestille idag, saa jeg virkelig ikke veed, hvorhen jeg skal vende eller dreie mig. Førend jeg overtager Mrs. — Mrs. — Hvad var det, hun hed?"

„Crane."

„Mrs. Crane. Det er ikke et vanskeligt Navn at erindre, og dog synes det at smutte fra mig. Førend jeg tager hende ud af Deres Hænder, ønskede jeg gjerne at træffe sammen med Dem der, for at faae Oplysninger, og for Øieblikket har jeg virkelig ikke Tid. Da jeg kom hjem igaar Aftes og læste den Billet, hun havde sendt mig om Fredagen, gik jeg derhen; men det var sildigt, hun lod til at være søvnig, og jeg gik snart. Enten iaften eller imorgen tidlig skal det være mig kjært at træffe Dem der."

„Ja, hvilken Tid det er Dem bedst beleilig," svarede Mr. Stephen. „Det er mig ganske det Samme."

„Klokken syv iaften da," sagde Mr. Carlton. „Hvis jeg mærker, at det er mig ganske umuligt at komme der —" han standsede og tænkte sig om — „saa maa det vente til Klokken ti imorgen Formiddag. Men jeg haaber, at skulle være der iaften. Damen synes at være ung?"

„Meget ung. Hun siger, at hun er Toogtyve, men jeg vilde have anseet hende for yngre. Hvorledes gik det til, at De væltede?"

„Jeg veed det ikke bedre end De, der ikke var tilstede. Jeg troer, at Hesten blev sky; men det Hele skete i en saadan Fart, at jeg ikke er sikker derpaa. Blev den sky, var det ialtfald ikke meget, og jeg saae Intet, der kunde foraarsage det; det er mig imidlertid aldeles uforklarligt, at den faldt. Det var paa det jevne Stykke Vei imellem Store Wennock og Landsbyen. Evan har det godt, og med Hensyn til Hesten feiler ikke den meget."

„Rygtet gik her i Byen, at de Alle vare dræbte."

Mr. Carlton loe. Det var vanskeligt at modstaae Mr. Stephens gode Humeur. Og saa skiltes de og gik hver sin Vei.

Klokken syv præcis kom Stephen Grey om Aftenen til Mrs. Crane og ventede paa Mr. Carlton. Mrs. Crane blussede og saae ud til at have lidt Feber.

„Der er bleven talt for meget," bemærkede han til Judith, der sad i Forværelset.

„Hun vil tale," svarede Judith. „Jeg formoder, det er naturligt, eftersom hun føler sig saa vel."

„Men ikke fornuftigt," svarede han. „Hvor er Vaagekonen?"

„Hun var her for ikke to Minuter siden. Maaskee er hun gaaet ned for at hente Noget."

Mr. Stephen ringede paa Klokken, og snart efter hørte han Vaagekonen komme stønnende. Hun pustede og stønnede altid, naar hun gik op ad Trapperne, ihvor langsomt hun end gik.

„Hvad er dette, Mo'er Peppersly? De har ladet den Syge tale altfor meget."

„Men hun vil tale," gav Mo'er Peppersly til Svar; det var omtrent det Samme, Judith havde sagt. „Hun har det saamæn godt nok; kanskee er hun en Smule hed iaften, men hvad gjør det: hun er for ung og stærk til, at noget Ondt skulde tilstøde hende, fordi hun taler lidt."

„Jeg vil ikke have, at hun maa tale, førend hun bliver stærkere," sagde Mr. Stephen. „Det maa De sørge for. Jeg maa nu sende hende en beroligende Drik, ligesom igaar."

Mr. Stephen Grey ventede længere efter Mr. Carlton, end de fleste Læger vilde have gjort, idet han ventede, til Klokken næsten var et Qvarteer til otte. Efter at han var gaaet, begav Judith sig hjem, thi hendes Ansigt smertede hende meget, og Mo'er Peppersly indtog sin Post som Vaagekone. Neppe var Judith

borte, førend Mrs. Crane kaldte paa hende fra det næste Værelse.

„Judith! Kom her Judith. Jeg vil tale med Dem!"

„Hør nu, Frue, De maa ikke tale," sagde Mo'er Pepperfly og ilede ind. „Mr. Stephen var saa vred paa mig, fordi jeg tillod det. Han sagde ligefrem, at det var min Skyld."

Mrs. Crane loe høit og muntert; thi Vaagekonen talte i en saa alvorlig og bebreidende Tone. „Ja, ja; jeg skal nok være artig," sagde hun. „Men jeg vilde saa gjerne tale et Øieblik med Judith. Er hun her ikke?"

„Nei, hun er gaaet hjem i dette livsalige Øieblik — og det havde været bedre, om Mr. Stephen havde skjændt paa hende istedetfor paa mig; for jeg veed godt, at det er til hende, De taler. See nu at falde en lille Kjende isøvn — saa er De en rar Frue."

Omtrent Klokken otte blev Vaagekonen kaldt ned til Aftensmad. Dette var den almindelige Spisetid for hende, og den foregaaende Aften havde hun været i høieste Grad gnaven over at være bleven opholdt, hvad der maaskee var Aarsagen til, at Enken denne Gang var saa punktlig. Næsten lige strax efter ankom Mr. Carlton aandeløs. Han var spadseret fra Bjerget, sagde han til Madam Gould, som lukkede op for ham, og det gjorde ham ondt, at Mr. Stephen Grey var gaaet. Sagen var, at Mr. Carlton kunde godt være kommen tidsnok, hvis han ikke havde nølet hos Capitain Cheneys. I Lauras Selskab syntes Tiden at have Vinger.

Madam Gould fulgte ham op ad Trapperne, thi han sagde, at han vilde see til den Syge, og saa gik hun ned igjen.

Mr. Carlton havde ikke talt mange Minuter med Patienten, da det ringede, og En gik op ad Trappen. Lægen gik ind i Dagligstuen formodentlig i den Tanke, at det var Mr. Stephen Grey. Det var imidlertid Mo'er Pepperfly.

„Det er Medicinen," sagde hun.

„Medicinen?" gjentog han og tog en lille Flaske ud af hendes Haand. „Hvilken Medicin? En, som Mr. Stephen Grey har sendt?"

„Ja, Sovedrikken. Han sagde, at hun var ophidset idag af at tale og maatte tage en."

Mr. Carlton afrev Papiret, udtog Proppen og lugtede. „Hvor stærkt den lugter af Mandelolie," sagde han.

„Gjør den det?"

„Om den gjør? Men kan De da ikke selv lugte det?" svarede han. Og idet han derpaa atter aftog Proppen, som han havde sat i, holdt han Medicinsflasken hen imod hende.

„Jo, men jeg er forkjølet. Og naar jeg har den Slags Forkjølelser, duer min Lugt ikke for en suur Sild."

Lægen var endnu sysselsat med at lugte til Medicinen. Saa smagte han paa den ved at lade Vædsken berøre Fingeren og sætte denne paa Tungen.

„Mærkværdigt!" sagde han sagte. „Hvorfor vil vel Grey give hende dette? Her, tag den, Vaagemo'er," sagde han. „Det skal være det Sidste, hun faaer."

Han gik tilbage til Soveværelset, medens han talte, og Mo'er Pepperfly stillede Medicinsflasken paa en Chiffonniere, hvor der stod andre lignende Flasker. Saa stak hun Hovedet ind i Soveværelset. Mr. Carlton stod og talte til den syge Dame.

„Ønsker Fruen Noget?"

„Tak, ikke nu," svarede Mrs. Crane. „De kan gaae ned."

Vaagekonen gjorde, som der blev sagt, og ikke længe efter sagde Mr. Carlton Godnat til Mrs. Crane og gik ud gjennem Dagligstuen. Da han kom udenfor Døren og vilde gaae nedad Trappen, saae han, hvad han antog for et Ansigt læne sig imod Muren ved Sovekammerdøren og stirre paa ham. Det var en Mands Ansigt med tykke, sorte Bakkenbarter; et fremmed Ansigt, der saae barsk, hvidt og koldt ud i Maaneskinnet. Mr. Carlton havde ualmindelig stærke Nerver — han var en kjæk Mand; men det Indtryk, dette gjorde paa ham, var saa stærkt, at han for een Gangs Skyld blev forskrækket.

„Hvem og hvad er Du?" hviskede han, og hans Stemme blev ham selv uafvidende sagte; thi det Ansigt lignede intet menneskeligt Ansigt i den Belysning.

Der paafulgte intet Svar, og hverken Bevægelse eller Lyd. Uvis om ikke Maaneskinnet spillede ham et Puds, gik han tilbage til Dagligstuen, tog der det eneste Lys og lod det kaste sine Straaler omkring.

Der var ikke en Sjæl, hverken Mand, Kone eller Spøgelse. Og dog følte Mr. Carlton sig overbeviist om, at der havde været et Ansigt. En ubeskrivelig Følelse — virkelig Frygt blandet med en Slags Overtro — overfaldt ham og bragte ham til at skjælve; og dog var han en Mand, der ikke kjendte til Frygt — det var maaskee første Gang i hans Liv, han havde havt en slig Følelse. Han lod Skinnet af Lyset falde om i alle Kroge endnu

engang — men der var Intet at see. Han gik derpaa ind i Soveværelset og saae sig om der. Mrs. Crane kastede forbauset Øiet hen paa ham.

„Leder De efter Noget?"

„Ikke efter noget Videre. Godnat."

Han gik lige tilbage til Dagligstuen, idet han vedblev at see sig om, og satte Lyset der, hvor han havde taget det; thi Mrs. Crane holdt af at ligge i Mørke. Saa tørrede han Sveden af Panden og gik ned ad Trapperne, glad nok ved at kunne indbilde sig selv, at han havde taget feil.

„Jeg troer, jeg maa have været gal," mumlede han. „Hvad gaaer der af mig iaften? Spøger det i Huset?"

Ak, kun altfor snart, inden Klokken endnu var ti, spøgede det virkelig i Huset. Og det Spøgelse, som kom der, var — Døden.

Sjette Capitel.

Sovedrikken.

Det var Madam Gould, der løb hen for at aabne Døren for Mr. Carlton. Han talte nogle Øieblikke med hende og sagde da Farvel, hvorpaa hun vendte tilbage til Kjøkkenet og til Mo'er Pepperflys Selskab.

Læseren vil maaskee synes, at alle Enkelthederne ved disse smaa Begivenheder ere temmelig vidtløftigt beskrevne; senere vil man imidlertid see, at hver lille Omstændighed, som forefaldt paa denne skjæbnesvangre Aften, havde Betydning.

Madam Gould og Vaagekonen vare i dyb Samtale; hin lænede sig mageligt tilbage i Stolen, og paa Bordet foran hende stod en grøn Flaske af et mistænkeligt Udseende med en hvid Vædske i; heraf havde begge Damerne — hvis Sandheden skal frem — saa jevnlig nydt. Vaagekonen sad bøiet over Ilden og rørte om i en Kasserolle, da der hørtes en lydelig Banken paa Kjøkkenvinduet. Begge foer op og skreg; Madam Gould lod Glas og Theeskee falde paa Bordet, og Mo'er Pepperfly var nærved at tabe Lyset i Kasserollen. Skjøndt de, ved blot at have tænkt sig et Øieblik om, maatte have vidst, at det var Judith, som gjerne pleiede at bære sig saaledes ad, bleve de dog meget forskrækkede.

Det var virkelig ogsaa Judith. Og hun loe ad dem, idet hun fra Gaarden traadte ind i Kjøkkenet.

„Hvor taabelig Du er, Judith; at komme og skræmme Folk paa den Maade!" udbrød Enken ærgerligt. „Man skulde troe, Du var et Barn. Kan Du ikke komme ordentligt og roligt ind i Huset?"

„Det var ligesaa godt som en Comedie at see det Sæt, I To gav," svarede Judith. „Mit Ansigt gjør ondt, og jeg gaaer iseng," tilføiede hun og forandrede sin Tone; „men jeg syntes, at jeg først vilde kigge herind og høre, om jeg kunde gjøre Noget for Mrs. Crane. Jeg formoder, at hun ikke sover endnu?"

„Endnu er hun ikke falden isøvn, for Mr. Carlton er lige gaaet. De kan gaae op og spørge hende ad."

Det var Mo'er Pepperfly, som talte; for Madam Gould var arrig endnu. Mo'er Pepperfly syntes godt om Judith, thi denne skaanede hende for en Del Uleilighed og Besvær, der ellers maatte være faldet i hendes Lod.

Judith gik ovenpaa. Hun var meget træt; thi hun havde vaaget baade Fredag og Løverdag Nat, og uagtet hun var gaaet tilsengs Søndag Aften, havde hun dog kun sovet lidt, da hendes Ansigt smertede hende. Hun led ofte af disse Smerter, som hun fik, hvergang hun blev forkjølet.

„Er det Dem, Judith?" spurgte Mrs. Crane. „Hvorledes gaaer det med Ansigtet?"

„Tak, det gaaer bedre nu," var Judiths Svar. „Det forudsagde Mr. Stephen Grey mig, saasnart det begyndte at hovne. Jeg kom herind for at spørge, om jeg kan gjøre Noget for Dem iaften?"

„Nei Tak, jeg trænger ikke til Noget. Jeg formoder, at det ikke vil vare længe, inden Vaagekonen kommer med Havresuppen. Naar De gaaer ned, kan De sige hende, at jeg venter paa den. Det vil gjøre Dem godt at komme iseng, Judith."

„Jeg kan ikke negte, at jeg glæder mig dertil. Man bliver mere træt af at ligge og kaste sig hele Natten af Smerter end af at sidde oppe og vaage."

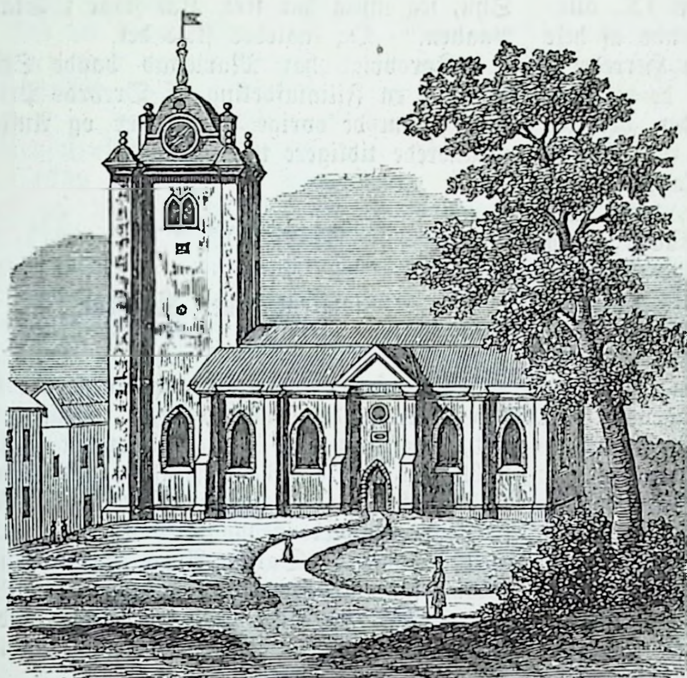
„Og de to foregaaende Nætter vaagede De, Judith. Jeg glemmer det ikke, om De end selv skulde gjøre det."

„O, det er Intet. Det er heldigt for Dem, at De ikke behøver Vaagekone mere end De gjør; de Færreste slippe saa nemt."

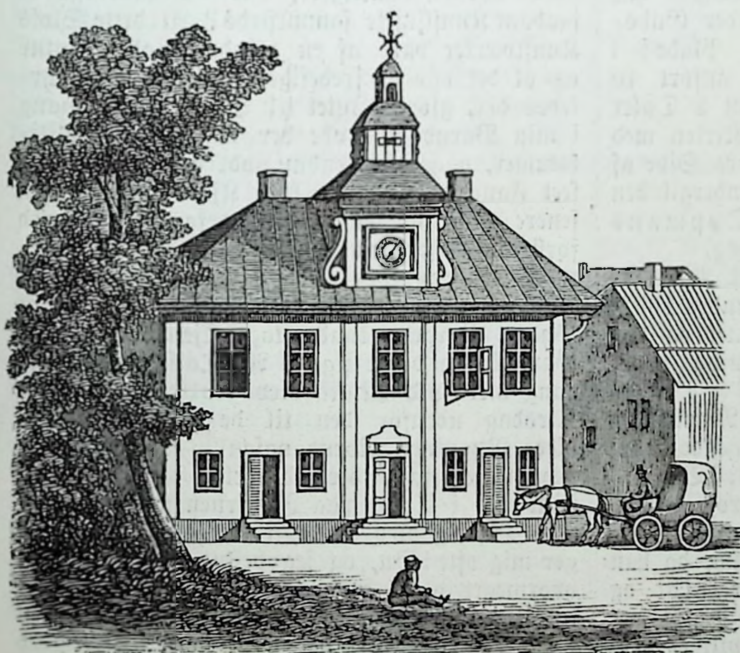
(Fortsættes.)

Mariestads Kirke og Raadhuus.

Ved i et foregaaende Nr. at omhandle Broms Glasværk og Mariestad, forbeholdt vi

Kirken.

Raadhuset.

os at komme tilbage til Byens Kirke og Raadhuus. Vi skulle derfor nu omtale disse Bygninger, hvoraf her leveres Tegninger.

Kirken begyndtes 10 Aar efter Stadens Grundlæggelse eller 1593, samme Aar som det mærkelige Kirkemode fandt Sted i Upsala. Formedelst Krigsurolighederne og andre Aarsager, gik det kun langsomt med Opførelsen, dog blev den 1602 forsaavidt istand, at Gudstjenesten kunde holdes deri, medens den ikke blev fuldkommen færdig før 1619 og først indviedes 1625. Den blev kaldet Maria-Kirke — ikke efter den hellige Gudsmoder, men, ligesom Staden, efter daværende Hertug Carls første Gemalinde, Maria af Pfaltz. Den er 90 Al. lang, 24 Al. bred, og saaledes ved sin Størrelse fra Begyndelsen ligesom bestemt til Domkirke; den turde være en af de første større Kirker i Riget, da man forlod det System, man gjenfinder i de fleste af Middelalderens Kirker, at understøtte Hvælvingen ved Midtepiller. Der fortælles i saa Henseende, at Hertug Carl en Dag bebreidede Bygmesteren, en Tydsker, at efter hans Formening vare Vinduerne for store og Hvælvingen for bred uden Piller, saa at den i Tidens Løb ufeilbarlig maatte nedstyrte. En Tidlang hørte Bygmesteren paa disse Bebreidelser, men ved den sidste Bemærkning, hvis Grundløshed han som kyndig Architekt indsaae, fik Vreden Overhaand og han svarede da mut: „Das muß ich verstehen!" — Over dette dristige Svar blev Hertugen saa forbitret, at han trak Sværdet og havde sikkert øieblikkelig gjennemboret Manden, hvis ikke Hofmændene behændigt havde forhindret det, medens Bygmesterens Venner

med Magt trak ham bort fra den fortornede Fyrstes Aasyn.

Indtil 1646 var dette Tempel Domkirke i det Superintendentskab, som Carl IX. allerede som Hertug oprettede, bestaaende af hele Vermeland samt Vadsbo og Valla Herreder i Vestgothland. I 1658 forenedes de to sidste med Skara Stift. — Da Staden brændte 1693, altsaa netop hundrede Aar efter Opførelsen, mistede Kirken sit Taarn, Taget og alle indvendige Dele. To Aar derefter, 1695, opførtes vel et nyt, hoit og smukt Taarn; men dette nedstyrtede allerede det næste Aar i Stormen den 25de Februar, hvorved tillige Taget og Hvælvingen beskadigedes. Gjenopforelsen gik saa kummerlig, at det ikke blev færdigt før 1749; men det var, som om Himlen ikke havde Velbehag i dette Bygningsforetagende; thi allerede den 27de Juni 1752 slog Lynilden ned i Taarnet, odelagde dette, smeltede Klokkerne og afbrændte Taget. Med prisværdig Hurtighed gjenopbyggede Stadens Indvaanere det næste Aar Kirketaarnet, men undgik nu at gjøre det spidst. For nogle Aar siden forandredes dog dette, da et nyt Spir opførtes, hvis Spids og Fløi ere forgyldte. Taarnet har 3 Klokker. Alteret og Prædikestolen ere stærkt forgyldte. Apostlernes Billeder, ligesom Altertavlen ere formodentlig fra 1717. Orgelet har 22 Stemmer og er forfærdiget 1705 af Cahman. Som en lille Besynderlighed kan anføres, at en Violinist tidligere har været ansat, formodentlig for under Gudstjenesten at forvalte en Kantors Plads; i Kirkens gamle Regnskaber findes anført 40 Daler Sølvmønt i aarlig Løn, samt 2 Daler til Strænge. I 1787 forsynedes Kirken med Lynafleder, og 1813 blev den søndre Side af Taget belagt med Kobber. 1854 undergik den en fuldkommen Reparation under Oppmans Ledning og kostede 9,500 Rdlr. Rgsg.

Om Raadhuset er ikke stort Andet at sige, end at det er opført efter Branden 1693. De just ikke symetrisk stillede Vinduer og den stærkt fremspringende Taarnudbygning vidne om Ælde.

Vi have tidligere anført, at Mariestads Vaaben var en af Vandet opstigende Oxe. Oprindelsen hertil berettes saaledes: Borgerskabet i Hertugens nye Stad androg om et Vaaben. Fordybet i Grublen herover, sad Hertugen ved et Vindue i Marieholm, da han pludselig saae en Oxe svømme over Tida og stige op paa Flodbredden. Da foer den Tanke som et Lyn igjennem ham: „Hvilket mere passende Vaaben kan Mariestad vel føre, end netop dette? Agerbrug, Fiskeri og Handel ere Byens Hovederhverv. Oxen repræsenterer den første, Vandet de to andre. Det Syn, jeg nylig har seet, skal staae i Stadens Vaaben." Og saaledes skete det.

Forøvrigt har Mariestad baade Sparekasse og en Filialafdeling af Ørebros Privatbank. Om de øvrige Bygninger og Anstalter er allerede tidligere talt.

Jomfruen med Knivene.

Min salig Faster, der ogsaa levede i det Aar „da Krudttaarnet sprang", fortalte mig tidt, naar hun sad ved Kakkelovnen og stegte Æbler til mig, at der i hendes Bedstemoders Ungdom stod paa Charlottenborg en smuk Jomfru, som Misdæderne maatte omfavne og kysse; men den deilige Dames Arme vare af slebet Staal, saa skarpe som Rageknive, og hun holdt sine Elskere saa fast omsluttet, som Ædderkoppen sit Bytte: de slap ikke hendes Favntag, førend de vare ynkelig sønderskaarne.

Denne Historie gjorde et dybt, gyseligt Indtryk paa mig, hvorofte jeg end havde hørt den. Jeg fandt den slet ikke utrolig, da Charlottenborg jo var et „Kunstacademi", og hvad var da rimeligere, end at anbringe et saadant Kunststykke sammesteds? At dette Slots Kunstværker vare af en mindre blodig Natur og at det var de fredelige Kunster, som dyrkedes der, gjorde Intet til Sagen; thi engang i min Barndom havde der dog været Politikammer, og jeg kan endnu godt erindre at have seet Fanger i de smaa lave Kjælderhuller, som senere ere benyttede til Brændekamre. Tilmed forsikrede Faster, at hun selv havde seet „Mestertyven" Peer Mikkelsen, udstillet paa en Stillads udenfor Charlottenborg, paa det at Byens Borgere kunde tage Kjende paa den Gavstrik og vogte sig. At Tallotteriet dengang med fuld Musik blev trukket hver tredie Tirsdag udenfor den til de skjønne Kunster viede Bygning, bidrog ogsaa — jeg veed ikke ved hvilken sær Ideeforbindelse — til at befæste mig i Troen paa Jomfruen med Knivene.

Da jeg blev ældre, randt hine Fortællinger mig ofte i Hu, og jeg besluttede at opspore, hvormeget deraf der omtrent var sandt. Det lykkedes mig at opdage, at det igrunden er en tydsk Historie, der vel har nogen Virkelighed til Basis, men dog ikke naaer høiere end til

„Sandhed med Modificationer". — Jeg skal her tillade mig at meddele, hvad jeg har forefundet om bemeldte Jern-Jomfru.

Paa det Sted i Dresden, hvor man nu nyder den mest henrivende Udsigt, stod for over hundrede Aar siden en truende fremspringende Bastion, — den stod der indtil Aaret 1755, da Grev Brühl her lod opføre et Lysthuus, hvilket 1759 ødelagdes af Preusserne. Halv fangen og halv fri opfandt her den bekjendte J. F. Böttger 1710 Porcellainet i Stedet for at lave Guld. Forsaavidt har denne lille Punkt ved Elben altid Interesse; man kaldte den ogsaa Jomfrubastionen, maaskee fordi den aldrig var bleven besteget af nogen Fjende, maaskee ogsaa fordi Sagnet her har hensat en af omhandlede Jernjomfruer.

Naar Kurfyrsten — saaledes fortæller Sagnet — i sin Tid ikke kunde lide en eller anden fornem Mand, saa lod han ham den mørke Aften føre til Jomfrubastionen, for at kysse Jomfruen, og naar han gjorde dette, faldt Hoved og Krop, skilte fra hinanden, i Elben. — Vist er det dog, at der i det 18de Aarhundrede ikke har været nogen saadan Jernjomfru paa Bastionen, hvorimod det er uafgjort, hvorvidt der ikke i det 17de, vel ogsaa i det 16de Aarhundrede her har existeret en slig Cabinetsjustits. Man beskriver dette Mordinstrument omtrent saaledes, som min Faster skildrede mig Charlottenborgs: det var en Maskine, formet som en Qvinde og klædt saadan. Den Ulykkelige, som var fordømt til at døe, maatte selv kaste sig i Morderskens Favn, og hun skilte da enten hans Hoved fra Kroppen, da hendes Arme vare to skarpe Sværde, eller trykkede ham fast til sit Bryst og bedækkede ham i et Nu med tusinde Saar.

Sagnet gaaer langt tilbage i den forchristelige Oldtid. Polybius fortæller denne Grumhed allerede om Thyrannen Nabis i Sparta, der levede 200 Aar f. Chr. og regerede fra 197—191. For at presse Penge af rige Offere, betjente han sig af sin „Apega" — saaledes kaldte han sin Jernjomfru. Det var, siger Polybius, en pragtfuldt paaklædt Qvinde og lignede en saadan paa et Haar. Naar nu Nabis vilde presse Penge af nogle Borgere, saa indbød han dem til sig og forestillede dem først ganske høfligt den Fare, der truede dem og deres Land fra Achæernes Side, fortalte dem, hvilken Mængde Leietropper han var nødt til at holde, for at beskytte Almeensikkerheden, hvad Templet og andre offentlige Gjenstande kostede o. s. v. o. s. v. Vare disse Forestillinger tilstrækkelige, saa havde han opnaaet sin Hensigt; men bleve alle hans Grunde frugtesløse, saa pleiede han at sige: „Jeg seer nok, at jeg mangler Overtalelsesgaven; men jeg tænker dog, at Apega vil være istand til at overbevise Dig!" Apega var Navnet paa hans Kone, og ligesom han havde udtalt det, viste sig ogsaa den Nævntes Skikkelse paa en Stol. Nabis tog hende ved Haanden, lod hende staae op, slyngede hendes Arme om Nakken paa den Mand, han forgjæves havde søgt at overtale, og bragte ham efterhaanden i nærmere Forbindelse med Figuren. Men dennes Bryst, Hænder og Arme vare besaaede med Sømspidser, skjulte under Klæderne, og idet Nabis trykkede paa Qvindens Ryg, trak han ved Hjælp af en skjult Fjeder Manden tæt imod hendes Bryst og tvang ham saaledes til at indvillige i Alt hvad han tilforn havde negtet. Mange, der ikke vilde give efter, omkom ved Pinslerne. — Forøvrigt blev denne, ogsaa i andre Henseender frygtelige Tyran dræbt i Sparta af sine egne Allierede, Ætolierne, hvilke han havde kaldt til Hjælp.

(Sluttes.)

Kongens Hund.

—

Kong Ferdinand af Neapel havde en Favorithund, en lille Pudel, der sov hos ham og erholdt Maccaroni af hans Tallerken. Hvad der især havde sat denne Hund i Gunst, var den Tro, at den skulde kunne lugte Sammensværgelser og strax opdage enhver Høiforræder, — en fortræffelig Egenskab hos en Favorit, naar Fyrsten har Aarsag til at befrygte Sammensvorne og Forrædere!

En Dag var en Tiggermunk kommen fra Calabrien til det kongelige Palais med en Ansøgning til Kongen. Man anviste ham en Plads, hvor Kongen pleiede at gaae forbi, og sagde til ham: „Naar I seer en lille Pudel, saa er den Mand, der strax kommer efter, Kongen selv." Munken ventede taalmodig; men da han meget tidlig havde forladt sit sidste Natteqvarteer, begyndte han at blive sulten, og tog derfor et Stykke Brød og Ost af sin Vadsæk, hvilket han med stor Appetit begyndte at fortære. Pludselig kom Hunden løbende; Munken puttede strax Frokosten ind i sin Kuttes vide Ærmer, tørrede Mund og Skjæg og satte sig i en ærbødig Position. Kongen viste sig ogsaa virkelig øieblikkelig efter

Pudlen; men denne betragtede Munken, løb urolig omkring ham og sprang da gøende efter hans Ærmer. Det er en Høiforræder, det er umuligt Andet, tænkte Følget; Kongen vilde selv forhøre ham og befalede, at man strax skulde gjennemsøge den vistnok forklædte Franziskaner. Dette skeer — men Alt hvad man finder hos ham, er en Brødskorpe og et Stykke Ost, efter hvilket Hunden glubsk snapper. Hermed var Gaaden løst og Høiforræderen opdaget. Kongen klappede sin firfoddige Spion og sagde leende til ham i det reneste Lazzaronvelsk: „Hør, Bricongello! har Du ikke nylig spist Hønsesteg og Maccaroni med mig, og er dog saa slikken efter et Stykke Ost? Du er en ægte Neapolitaner."

Den stakkels Munk fik sit Ønske bønhørt; Hunden steg end yderligere i den kongelige Gunst.

Blandinger.

(Mere om gamle Viser). Todes bekjendte Sang, der er saa træffende, om end noget massiv: „Oldtiden havde en god Skik", skrevet til Melodi af „Bødkeren": „En gammel skinsyg Bødker, han &c.", og forhen flere Gange fremsagt paa det kgl. Theater, navnlig af Mdm. Spindler, — er ikke nogen original Digtning, men en Efterligning af Dwall i Journ. encyd. A. 1786, hvor Sangen begynder saaledes: Ah! le bontems que le tems d'autrefois, hvilken Linie ogsaa danner Omqvædet til hvert Vers.

Smuk Forsonlighed. En Presbyterianer af den reformerte Kirke, som ingen Bisper antager, gik altid bort, saa ofte han mødtes med Hume, den berømte, men fritænkerske Historiker og Philosoph. Engang tog Hume ham ved Haanden og sagde: „Bliv min Ven! Vi skulle jo dog engang evindeligen være sammen; thi jeg frygter, hvor jeg engang skal hen formedelst Mangel paa Tro, der kommer De vel ogsaa formedelst Mangel paa Kjærlighed."

Gaade.

Haard forinden, blød foruden,
Var engang jeg glat og rød;
Dog nu blev mig rynket Huden
Og er sort, men netop sød.
Tidt man mig i Døde putter,
Stundom frit jeg svømmer om,
Fiskes gjerne op af Glutter,
Som en smagfuld Eiendom. —

Opløsning af Logogryphen i Nr. 13:
Vante (Vat — Tane — Net — Neva — Nav — Ve).

Opløst af L. S., „den gamle Drex", „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, „Tre Medlemmer fra Hornet", „En Augustiner", „Realist O. P." og F. F. jun. i Stengaden i Helsingør, „Hønen og Kyllingen" i Hillerød.

Gaaden i Nr. 12 er endvidere opløst af „Ham, der drikker Toskillingsøl" i Nykjøbing p. F.

Gaaden i Nr. 11 er endvidere opløst af „Aalemanden fra Trans" og „Lange Margrethe" fra Lemvigegnen.

☞ **Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste April 1865 erholde gratis det Udkomne af „I Jylland", 20 Ark.**

☞ **Med dette Nr. følger „I Jylland", 21de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk
Folkemagazin.
Et Billed-Blad,
til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

1865. Søndagen den 9de April. № 15.

Indhold: Conferentsraad Harhoff (med steentrykt Portrait). — Lord Oakburns Døttre (Fortsættelse). — Jomfruen med Knivene (Slutning). — Gaade.

Conferentsraad Harhoff.

Conrad Johan Christian Harhoff, — Conferentsraad, Byfoged og Byskriver i Ringsted, Herredsfoged og Skriver i Ringsted Herred, Birkedommer og Skriver ved Skjoldnæsholm og Svenstrupgaard, R. af D., — hvis Portrait følger med dette Nr., er født i Kjøbenhavn den 29de Septbr. 1786. Han tog Examen 1802 og ansattes 1805 som Fuldmægtig paa Sorø Amtscomptoir. Den 28de Juli 1814 udnævntes han til By- og Herredsfoged i Ringsted, og feirede saaledes ifjor sit 50-Aars Embedsjubilæum, ved hvilken Leilighed han udnævntes til Conferentsraad. Han decoreredes den 28de Juni 1840 med Ridderkorset, og var i Aarene 1842, 44 og 46 valgt Medlem af den roeskildske Stænderforsamling, som Deputeret for 4de Distrikt: Sorø, Ringsted, Slagelse, Korsør og Skjelskør.

Man kunde maaskee spørge: hvad Stort, hvad Udmærket fremhæver særligt denne Mand, fremfor saa mange andre respektable Embedsmænd trindt om i Landet, siden hans Billede optages her? Vi svare blot, at den lange, stille og bramfrie Virksomhed fortjener vist ligesaa vel Anerkjendelse af Samtid og Fremtid, som en øieblikkelig rask Kriger- eller Heltedaad, hvad enten den vindes med Sværd eller Pen; og en nidkjær Opfyldelse af sit Kalds Pligter har vistnok ligesaa megen Krav paa at reddes fra Forglemmelse, som en Kunstners eller Kunstnerindes „glimrende" Præstationer, der ofte kun fryde Øret eller Øiet, men lade Hjertet koldt. Harhoff har, under saa forskjellige Regjeringer og saa vexlende Forhold, været en trofast Embedsmand, og dette vil allerede sige Meget i en Tid, som vore første Tænkere have kaldet troløs.

Forøvrigt skulle vi her ikke indlade os paa at domme Mandens Virksomhed, Embedsførelse og Charakteer; thi han er jo endnu i Function. Heller ikke ville vi drøfte hans politiske Anskuelser og hvad dermed staaer i Forbindelse, da dette vilde lede os for vidt og nøde os til at dvæle ved en meget uhyggelig Periode af vor Udviklingshistorie. — Vi vide ret vel, at der kan siges en Deel imod ham; man vil saaledes paastaae, at han er mere frygtet end just elsket, — at hans Sparsommelighed gaaer for vidt (navnlig sagtens naar Tidens „Flothed" tages til Maalestok!) men naar man betænker, at han er fra hiin gamle Skole, der repræsenteredes af Stemann, og at han i samfulde 60 Aar har færdes i en Egn, der med idyllisk Skjønhed og historiske Minder forbinder, eller dog har forbundet Aarhundreders Trællemærke og Trællesind, — saa vil man vide at dømme hans Færd, selv hvor den synes streng og haard, med Billighed. Han har været Embedsmand, da Christian VIII forbød Bondemøderne i Ods-Herred, — han var Embedsmand, da Balthasar Christensen, Kammerraad Drewsen, daværende Capitain Tscherning, Etatsr. P. Povelsen, Skolelærer Gleerup og Capitain Jespersen den 5te Mai 1846 stiftede „Bondevennernes Selskab", — og han røgter endnu det samme Embede, da vi see Ministre beile til Bondevennernes Gunst, for at fremme deres Planer. Er det til at undres over, at et Skib, der krydser igjennem saadanne Skjær til modsatte Sider og dog bliver i Farten, ikke kan seile

Alle tilpas? Men, ligemeget! det maa dog sikkert være blevet styret godt, siden man hverken har standset det, eller det selv endnu har søgt Ankerplads og Hvile.

Hvad der bor fremhæves hos Manden, er hans store Arbeidsomhed. Ogsaa heri gjenkjender man en af den gamle Skoles gode Sider, der charakteriserede Stemann, Ørsted, Collin o. fl. A. Endnu den Dag i Dag kan man f. Ex., naar man ønsker at tale med Harhoff, træffe ham sikrest Kl. mellem 6 og 7 om Morgenen paa hans Comptoir, og om Sommeren endog Kl. 5; han arbeider og er i Virksomhed fra Morgenstunden. Det tør man ikke ubetinget sige om alle vore Embedsmænd; og lad end Vanen være bleven til Natur hos Byfogden i Ringsted, saa er denne Vane i alt Fald meget ønskelig for Borgerne, som lønne Embedsmanden.

Til Slutning skulle vi endnu tilføie, at Jurisdictionens Beboere ved frivillige Bidrag have sat Conferentsraaden et varigt Minde, idet en af Prof. Bissen i Marmor udført Buste, opstillet i Raadhusets Thingstue, afsløredes paa Jubilæumsdagen.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Jeg," svarede Mrs. Crane muntert. „Jeg troer slet ikke, at jeg behøvede nogen. Jeg er saa rask som vel muligt. Mr. Carlton sagde det i dette Øieblik. Jeg havde Lyst til at staae op imorgen, Judith."

Judith rystede paa Hovedet og sagde Noget om Faren ved at være for dristig. „De vil komme Dem saameget desto hurtigere ved at forholde Dem rolig en Dag eller to."

I det Øieblik kom Mo'er Pepperfly ind med et flagrende Lys i den ene Haand og en Bakke med Havresuppen i den anden. Judith, der altid havde lidt Mistanke til Vaagekonen, gik tæt hen til hende og kiggede ned i Skaalen for at see, at hun ikke paa Veien havde jevnet Suppen med nogle Draaber Talg. Lyset skinnede klart paa Judiths ophovnede Ansigt, og Mrs. Crane brast i Latter.

„Jeg kan ikke gjøre ved det," sagde hun, da de forbauset vendte sig om imod hende. „Det er Deres Ansigt jeg leer af, Judith. Det ligner Fuldmaanen, saa runde ere Deres Kinder."

„O, jeg bryder mig ikke om Udseendet, naar blot Smerterne ere aftagne. Den Svulst sætter sig snart igjen."

Judith bød hende Godnat og gik. Mo'er Pepperfly satte Skaalen med Havresuppen beqvemt paa Sengen, og stod ved, medens hun spiste.

„Lad mig nu faae den beroligende Drik," sagde Mrs. Crane.

„Jeg kan ikke give Dem den endnu," svarede Vaagekonen. „At tænke sig, at De vilde tage den lige ovenpaa Havresuppen!"

„Det troer jeg ikke vilde skade. Den er jo kommen, ikke sandt?"

„Den kom, mens Mr. Carlton var her. Det var den, jeg bragte op, og Mr. Carlton smagte paa den. Saadan er de, de Doctorer! Altid skal de stikke Tungen i andre Lægers Medicin."

„Mr. Carlton skal træffe Mr. Stephen Grey her Klokken ti imorgen, og saa faaer jeg udelukkende med ham at bestille," bemærkede hun.

„Jeg har hørt tale derom," svarede Mo'er Pepperfly.

Hun havde vendt sig om for at rydde op i Værelset og indrette sig for Natten. Ved Hjælp af uldne Tæpper var der lavet hende en Seng paa Sophaen i Dagligstuen, og der sov hun, idet dog Døren imellem de to Værelser blev staaende aaben, for at hun kunde holde Øie med den Syge. Mo'er Pepperfly havde virkelig hidtil opført sig upaaklageligt, maaskee som Følge af de strenge Ordrer Mr. Stephen Grey havde givet hende.

Omtrent Klokken halv ti eller saa, da der var bleven pudslet om Mrs. Crane, sagde Vaagekonen, at nu var det paa Tiden at faae Medicinen.

„Lys mig lidt, mens jeg giver hende den," sagde hun til Madam Gould, som tilfældigviis var i Stuen, og som hjalp til ved Sengen. Flasken stod paa det samme Sted, og Vaagekonen tog den.

„Er Fruen parat?"

„Ja," svarede Mrs. Crane.

Vaagekonen heldte da Indholdet ud i et stort Viinglas, og Mrs. Crane drak det, men ikke førend hun havde gjort en Bemærkning om Kirsebærkjerner.

„Hvor det lugter," sagde Madam Gould, som stod ved Siden af Vaagekonen og hviskede denne disse Ord i Øret.

„Det sagde Mr. Carlton ogsaa," var det ligeledes hviskende Svar. „De Doctorers Næser ere fine."

„Man behøver ikke at have nogen fiin Næse for at lugte det," gjensvarede Madam Gould.

„Det var netop dengang, jeg havde faaet en Taar, og Du veed — —"

Et frygteligt Skrig, som bragte Vaagekonen til pludselig at standse; et frygteligt Rædsels- og Smertensskrig. Men om det kom fra Mrs. Crane i Sengen, eller fra Madam Gould ved Siden af, blev Mo'er Peppersly altfor forskrækket til at bemærke.

Hvad var der paafærde med Patienten? Var det en Besvimelse? — Var det et Krampetilfælde? — Eller var det Døden? Var det ifølge Guds uransagelige Styrelse, at hun var bleven kaldet bort, eller havde man feilagtig givet hende en Medicin, der havde gjort saa brat en Ende paa hendes Liv?

De, der ofte have seet Døden, tage ikke feil af den, og Mo'er Peppersly, som i dette Øieblik var mere ved sin Forstands rette Brug end saa ofte var Tilfældet, vred sine Hænder vildt.

„Det er Døden!" sagde hun til Værtinden. „Saa vist som vi To staae her er det Døden, og hun kommer aldrig tillive mere! Den Medicin maa have været forgiftet, og maaskee komme vi begge i Forhør, fordi vi have givet hende den, og blive hængte bagefter."

Med et Skrig, der kunde høres tvers over Gaden, foer Madam Gould ned ad Trapperne. Hun var næsten gaaet fra Forstanden af Skræk og Rædsel, deels ved den nys indtraadte Begivenhed, deels ved Vaagekonens Bemærkninger om de mulige Følger for dem. Hun styrtede ud af Gadedøren, lod den staae aaben og rendte henad Gaden med en forvirret Idee om, at hun burde hente Mr. Grey. Men førend hun naaede til hans Huus, mødte hun Mr. Carlton.

Uden at sige et eneste Ord til Oplysning, thi hun var altfor aandeløs og forstyrret til at tale, greb hun hans Arm, vendte om for at løbe tilbage igjen og tage ham med sig. Mr. Carlton holdt ikke af slig Fremgangsmaade.

„Stop!" udbrød han. „Stop! Hvad skal dette betyde? Hvad er der paafærde?"

„Hun er død!" skreg Madam Gould. „Hun ligger død og kold paa Sengen."

„Hvem er død?" spurgte Mr. Carlton.

„Min Logerende. Den Dame, som De kom for at see til iaften — Mrs. Crane. Hun er død lige i dette salige Øieblik."

Næsten samtidig med at Mr. Carlton hørte de første Ord af denne Forklaring, tog han sin Arm til sig og foer afsted efter Huset med Madam Gould i Hælene paa sig. Hun gik ind, og i samme Secund gik Præsten William Lycett forbi. Madam Gould greb fat paa hans Arm, som hun tidligere havde gjort det ved Mr. Carlton, hulkede og fremstammede nogle forvirrede Ord og tog ham op ad Trapperne.

Vaagekonen stod ved Enden af Sengen med Øinene stirrende af Rædsel, og Mr. Carlton havde slaaet Sengklæderne tilbage og lagde Øret tæt hen til Mrs. Cranes Hjerte. Han lagde sin Haand paa hendes fugtige Pande og berørte hendes Arm.

„Dette er frygteligt!" udbrød han og vendte sit blege Ansigt om mod Konen. „For ikke stort mere end en Time siden forlod jeg hende, og hun var da ganske rask."

„Er hun død?" spurgte Præsten.

„Ja!" svarede Lægen. „Hvad har De givet hende?" vedblev han henvendt til Vaagekonen, og hans Stemme blev skarp og alvorlig.

Dette var det første Tegn paa de af Mo'er Peppersly forudsagde, ubehagelige Følger, og hun svarede derfor tamt, idet hun holdt Forklædet op til sine Læber.

„Jeg gav hende Havresuppen, Hr. Doctor, og derefter Medicinen, Hr. Doctor. Det kunde ikke nytte mig, om jeg nægtede det, nei det kunde saamæn ikke."

„Den Medicin!" gjentog Carlton for sig selv med sagte, bebreidende Stemme, men dog ikke sagtere, end at Præsten opfangede Ordene. „Det var urigtigt af mig ikke at tage den bort."

„Er hun bleven forgivet?" hviskede Præsten.

„Forgivet — ja, jeg troer det. Hvoraf skulde hun ellers være død?"

Medens Mr. Carlton talte, bøiede han Hovedet over den Dødes Mund og aandede til sig.

„De er ikke istand til ved Lugten af forskjellige Medicamenter at kunne sige deres Egenskaber, tænker jeg Hr. Pastor, ellers —"

„Undskyld mig," afbrød Præsten ham; „men det kan jeg meget godt. Min Fader er Læge, og Halvdelen af mine Drengeaar har jeg tilbragt i hans Laboratorium*).

„Saa sæt Næsen herhen og siig mig, hvad De lugter."

Præsten gjorde, hvad han blev anmodet om, men trak den næsten strax efter tilbage igjen.

„Blaasyre," sagde han hviskende, og Mr. Carlton gav et bejaende Nik. Han vendte sig derpaa til Mo'er Peppersly.

„Hvad siger De, hun har nydt? Havresuppe — og Medicinen? Havresuppen først naturligviis?"

„Natyrligviis, Hr. Doctor. Den fik hun

*) I engelske Provindsbyer, stundom ogsaa i London, ere Læger tillige Apothekere.

snart efter at De var gaaet. Der er Skaalen, som ikke engang er bragt ned igjen."

Mr. Carlton tog den saaledes udpegede Skaal. Der var endnu lidt Havresuppe tilovers i den, og han lugtede til og smagte paa den.

„Med dette er der Intet iveien," bemærkede han.

„Og Medicinen, Hr. Doctor, den gav vi hende en Stund efter, maaskee tre Ovarteer. Hun havde neppe faaet den ned — Jøsses, jeg glemmer det ikke i et heelt Aar — førend væk var hun med det Samme."

„Et Aar!" udbrød Madam Gould fra Doren, hvor hun var forbleven skjælvende og hulkende med Hovedet inde i Stuen; „jeg glemmer det ikke hele mit Liv."

„Hvor er Flasken?" spurgte Mr. Carlton.

„Flasken?" gjentog Vaagekonen. „Hvor har jeg nu sat den hen? O, den staaer bagved Doctoren selv. Der, paa det lille Bord ved Enden af Sengen."

Flasken, som havde indeholdt Medicinen, laae der med Proppen i. Carlton tog Proppen ud, lugtede til Flasken, tilproppede den igjen og lagde den paa Bordet med et vredt Udtryk i Ansigtet.

„Lugtede De Noget?" spurgte Præsten.

Som Svar rakte Lægen ham Flasken; Præsten tog Proppen ud et Øieblik og satte den strax i igjen. Det var mere end nok.

„Hvor kom Medicinen fra?" spurgte Præsten. Men strax efter faldt hans Blik paa Udskriften, og han saae, at den var kommen fra Greys.

Mr. Carlton satte Medicinsflasken hen, hvor han havde taget den og gik hen til Værtinden. „De gjør vist bedst i, Madam Gould," sagde han, „at gaae hen og bede Mr. Stephen Grey komme her."

Glad over at komme bort fra den Døde og dog angst for at sidde nede alene, var hun ikke bedrøvet over at faae et Ærinde. Gaderne vare lyse som om Dagen i det klare Maaneskin, og hun saae Mr. Grey staae i sin Dør, længe førend hun kom dertil. Dette Syn syntes at forøge baade hendes Hastighed og hendes Sindsbevægelse, thi hun gav sig til at hulke igjen, da hun foer hen imod ham.

„O, Sir! dette vil bringe Nogle af os i Ulykke."

Mr. Grey, der var en Mand af en fast Characteer og bestemt i sin Tale — stundom endog lidt stræng, naar Noget gik ham imod — saae roligt paa Enken. Ligesom Judith Ford kunde han ikke finde sig i nerveus Taabelighed. Han var en høi Mand med en kroget Næse og mørke, gjennemtrængende Øine.

„Hvad vil bringe Nogle af os i Ulykke, Madam Gould? Vore Nerver?"

„Hvor er Mr. Stephen? O, Hr. Doctor, hun er død! Og den Medicin, som Mr. Stephen sendte hende iaften, har dræbt hende."

„Hvem er død?" gjensvarede Mr. Grey forbauset. „Hvilken Medicin? Hvad præker De om?"

„Den Dame, som ligger syg i mit Huus. Mr. Stephen sendte en Medicin til hende iaften, og der maa have været Gift i den, thi hun døde, saasnart hun havde drukket den. Jeg mener den unge Dame, Mrs. Crane," tilføiede hun, da hun saae, at Mr. Grey ikke forstod hende.

„Død?" spurgte han.

„Død som en Sild! Mr. Carlton sagde, at jeg gjorde bedst i at hente Mr. Stephen Grey. Præsten, Mr. Lycett, er ogsaa tilstede."

Mr. Grey lukkede sin egen Dør og traadte ind i Broderens Huus. Frederik Grey gik tvers over Forstuen.

„Er Din Fader hjemme, Frederik?"

„Nei; men jeg troer, at han kommer snart. Jeg veed rigtignok ikke, hvor han er gaaet hen. Onkel John, vi have faaet Brev fra Moder idag."

„Veed Du, om han lavede Medicin til Mrs. Crane iaften?" vedblev Mr. Grey uden at bryde sig videre om sin Brodersøns Bemærkning.

„Ja, det veed jeg ganske bestemt, for jeg var i Laboratoriet paa den Tid. En beroligende Drik. Hvorfor spørger Du? Den blev affendt."

„Fordi den har dræbt hende, Hr. Frederik," faldt Madam Gould ind. „De sige, at det var Blaasyre og ingen beroligende Drik."

„Hvad er det for noget Vrøvl!" udbrød Knøsen, der ikkun syntes at have opfanget de sidste Ord.

„Er det Vrøvl?" hulkede Enken. „Hun er dog død."

Frederik Grey kastede Blikket hen til sin Onkel for at læse Bekræftelse eller Benægtelse i hans Ansigt.

„Jeg er paa Veien derhen, Frederik. Madam Gould siger, at hun er død. Bed Din Fader, saasnart han kommer hjem, om at komme derhen."

Knøsen saae efter dem, da de gik ned ad Gaden, i dybe Tanker. I samme Øieblik saae han Faderens Assistent Whittaker, nærme sig

fra den modsatte Side. Frederik tog sin Hue ned fra Knagen og gik ud for at møde ham. „De sige, at den nye Patient er død, Whittaker. Troer De, at det er sandt?"

„Det er noget Snikſnak," gjensvarede han. „Mr. Stephen fortalte mig idag, at hun var saa godt som rask. Hvem har sagt det?"

„Madam Gould. Hun har været her for at hente Onkel John og sagde, om Fader vilde komme til hendes Huus, saasnart han kan. Vil De være saa god at give ham den Besked?"

Han foer bort, inden Sætningen endnu var rigtigt fuldført, indhentede Madam Gould ved hendes egen Dør og løb op ad Trapperne efter sin Onkel. Mr. Grey var allerede traadt ind i Mrs. Cranes Værelse. Først overbeviste han sig om, at hun virkelig var død, og saa gav han sig til at undersøge Enkelthederne. Mr. Carlton henledte hans Opmærksomhed paa Flasken.

„Mr. Grey," begyndte denne; „De veed, hvor forsigtige vi Læger ere med at fremføre en Beskyldning mod eller kaste Dadel paa hinanden; men jeg frygter rigtignok for, at her er begaaet en ulykkelig Feiltagelse. Medicinsflasken har upaatvivlelig indeholdt en eller anden Opløsning af Blaasyre, og det synes desværre altfor vist, at hun er død af Blaasyre."

„Det er ganske rigtigt, at der har været Blaasyre i Flasken," gjensvarede Mr. Grey; „men det er umuligt, at den kan være bleven sendt af min Broder."

„Han har maaskee ikke selv lavet Medicinen," indvendte Mr. Carlton. „Er det hans Skrift? ‚Beroligende Drik; at tage sidst. Til Mrs. Crane.'"

„Det er hans Skrift, og jeg troer, at han selv tilberedte Medicinen. Men at han ikke har kommet Blaasyre i den, føler jeg mig fuldstændig overbeviist om."

„Det var deri, da Flasken kom, og jeg opdagede Lugten strax," sagde Mr. Carlton. „I Begyndelsen troede jeg, at det var Mandelolie, senere var jeg forvisset om, at det var Blaasyre. Ikke at jeg antog et eneste Øieblik, at der var nok til at gjøre Medicinen dræbende, jeg tænkte, der var maaskee en ganske lille Draabe — skjøndt jeg ikke forstod, hvorfor Mr. Stephen Grey havde kommet det deri. Jeg kan nu ikke angive Dem hvorfor, men jeg kunde ikke faae denne Lugt ud af Hovedet. Det har muligviis været, fordi jeg læste i det sidste Numer af Hospitalstidenden om den sørgelige Feiltagelse forgangen Uge. De veed, hvad jeg mener?"

Mr. Grey nikkede.

„Og inden jeg gik bort, sagde jeg til Mrs. Crane, at hun ikke skulde tage den, førend hun hørte fra Mr. Stephen igjen. Da jeg gik hjem, lagde jeg Veien om ad Deres Huus, men Mr. Stephen var ikke hjemme. Jeg vilde blot omtale den Lugt for ham. Havde han sagt, at Alt var i Orden, var der ikke mere Tale om Noget; men der er saa hyppig begaaet Feiltagelser i den senere Tid, at Læger bør være paa deres Post."

„Det er sandt," svarede Mr. Grey.

„Jeg har kun eet Ord endnu at tilføie," vedblev Mr. Carton. „Da jeg fandt, at jeg ikke kunde træffe Mr. Stephen Grey, gik jeg hjem, lavede en beroligende Drik og var ved at bringe den herhen, da der kom et Ilbud efter mig til en Patient. Han boede paa Veien hertil, og jeg skyndte mig saameget som muligt, men — som De seer — kom jeg dog ikke tidsnok."

Mr. Carlton pegede paa Sengen, da han sluttede. Frederik Grey, som ivrigt havde staaet og lyttet til, traadte pludselig lige hen til ham.

„Har De den Medicin med Dem?"

„Ja — naturligviis," svarede Mr. Carlton. Men Knøsens hovmodige og korte Tiltale behagede ham ikke. „Her er den," tilføiede han og tog Flasken op af Lommen. „De vil ikke finde Blaasyre i den."

Frederik Grey modtog Flasken, tog Proppen af, lugtede til og smagte paa Indholdet, ganske som Mr. Carlton havde gjort ved den anden. Læger holde, som Mo'er Peppersly bemærkede, nok af at have Næsen i Andres Medicin, og Frederik havde maaskee allerede tilegnet sig den Vane, eftersom han studerede under sin Onkel og Fader.

„Nei, deri er ingen Blaasyre," sagde han. „Det var der heller ikke i den, som min Fader sendte herhen. Jeg stod ved hans Side hele Tiden, medens han lavede den, og saae paa det."

De bleve afbrudte af Mr. Stephen Grey. Det vilde være umuligt at beskrive hans Sorg og Bestyrtelse, da han saae den Døde. Whittaker havde givet ham Budskabet og sagt ham, at Madam Gould havde været der med den Besked, at den Syge var død; men Mr. Stephen, som kjendte Madam Gould og hendes Ængstelse, meente, at det vilde vise sig kun at have været en Besvimelse. Mr. Stephen hørte de nærmere Omstændigheder med Forbauselse. De vare ham uforstaaelige; men han tilbagekastede med Bestemthed Mistanken om, at han skulde have begaaet Feiltagelsen.

„Sagen synes at være ganske uforklarlig," bemærkede Præsten.

Stephen Grey lagde sin Haand let paa Ligets Pande. „Jeg erklærer," sagde han med alvorlig, høitidelig Stemme, „i Nærværelsen af den stakkels unge Dames Levninger — og i Nærværelsen af den Gud, der nu hører mig — at der ikke var Blaasyre eller nogensomhelst anden Gift i den Sovedrik, som jeg iaften sendte herhen. Der er enten begaaet et Mord, eller ogsaa er der skeet en sørgelig og ubegribelig Feiltagelse, som for mig er en fuldstændig Gaade. Mr. Carlton, vi maa begge stræbe efter at afsløre denne Hemmelighed. De vil hjælpe mig dermed?"

Mr. Carlton hørte ikke Ordene. Han var falden i Tanker. Maaskee prøvede han paa at udgrunde denne Aftens Begivenheder. Hans Tanker dvælede i dette Øieblik ikke saa meget ved den ulykkelige Døde, som ved det Ansigt, han tidligere paa Aftenen havde seet paa Trappegangen. At dette Ansigt ikke var skabt i hans egen Indbildningskraft, at det ikke var et Syn fra Aandeverdenen, men at det tilhørte et levende Væsen, derom følte han sig forvisset. Satte han det Ansigt i Forbindelse med den mørke Gjerning, der var bleven begaaet? Antog han, at den hemmelige Gjæst, hvem saa end denne kunde være, var Slangen, der ventede paa at bibringe Dødsstikket? Det kan ikke siges nu; men vist er det, at Mr. Carlton knyttede en rædsom Angst, ikke mindre stærk fordi den var ubestemt, til den Skygge af et Ansigt.

Ja ubestemt! Mere end eengang greb han sig selv i at ønske, at det dog kun havde været et Aandesyn!

Syvende Capitel.

Krukken med Spindevæv paa.

Hvad var der nu at gjøre? Hvorledes skulde de tage fat paa at undersøge denne Sag fra Grunden af, som Mr. Stephen Grey havde foreslaaet? Den var saa indhyllet i Hemmelighedsfuldhed! Det stakkels afsjælede Legeme laa nu saa stille og roligt paa Sengen, og om det stode de undrende Herrer. Læger komme i Berøring med besynderlige Hændelser i det menneskelige Liv, som det viser sig for dem fra Vuggen til Graven; men den lille Klynge, der var tilstede, maatte indrømme, at af alle de mærkelige Omstændigheder, de havde været Vidne til, var denne vel den mærkeligste.

Mr. Carlton forlod pludselig sin Plads ved Sengen, gik hen og aabnede Døren og betydede de to Koner, at de skulde gaae ud af Stuen. Det Samme betydede han Frederik Grey. Men denne, som stod tæt ved Døren og lænede sig op til Muren, bevægede sig ikke derfor.

„Jeg vil hellere blive, hvor jeg er, Mr. Carlton," sagde han ligefrem. „Er der nogen Grund til, at jeg ikke kan gjøre det?"

Mr. Carlton tøvede med at svare. Knøsens Ord, der saa dristigt bleve fremsatte, havde bragt de tre Mænd ved Sengen til at vende sig om. Det var aabenbart, at Mr. Carlton ønskede at faae ham udenfor, men ligesaa aabenbart, at han ikke vidste, hvorledes han skulde bære sig ad dermed.

„Er hans Taushed til at stole paa?" spurgte han og saae hen til Brødrene.

„Fuldkommen," svarede Mr. John Grey, der ikke selv kunde see nogen Grund til, at hans Brodersøn skulde jages udenfor.

Mr. Carlton lukkede Døren og vendte tilbage til Klyngen. „Mr. Stephen Grey har ymtet Noget om, at der skulde være begaaet et Mord," begyndte han; „men er det muligt, at der kan være nogen tænkelig Grund dertil? Jeg spørger derom, fordi De, mine Herrer, alle bedre kjende disse to Koner end jeg. Hvis een af dem eller begge —"

„Men er De rasende!" afbrød Mr. Stephen ham paa sin opfarende Maade; „De troer da ikke, at jeg har Mistanke til Mo'er Pepperfly eller den gamle Enke! Pepperfly har een Feil, hun drikker; og Enken er en taabelig, frygtsom Kone; men de vilde ikke begaae Mord, mere end De eller jeg vilde det. Hvad kan De dog tænke paa, Mr. Carlton?"

„Undskyld mig," svarede Mr. Carlton, „jeg drog kun denne Slutning af Deres egen Bemærkning. Jeg har visselig ingen Grund til at kaste Mistanke paa dem, men der har ikke været Andre om Damen."

„Hvis jeg har forstaaet Mr. Stephen Grey rigtigt, var det ikke hans Hensigt at kaste Mistanken over paa Nogen," indvendte Præsten. „Hans Bemærkning fremkom simpelthen deraf, at han ikke var istand til at løse denne Gaade."

„Det er netop Sagen," svarede Mr. Stephen. „Hvis jeg overhovedet tænkte noget Bestemt derved, var det, om Medicinen muligviis kunde være bleven forbyttet eller forfalsket paa Veien fra mit Huus og hertil."

„Det er ikke rimeligt," sagde Mr. Grey. „Dick bærer Medicinsflaskerne ud i en lukket Kurv. Men der falder mig noget Andet ind. Stephen, Du har seet mere til denne ulykkelige Dame end nogen Anden af de Tilstedeværende;

jeg har aldrig seet hende førend nu, og De, Mr. Lycett, kan vel sige det Samme. Mr. Carlton har ikkun seet hende —"

„To Gange," afbrød Mr. Carlton ham. „Igaaraftes og nu. Jeg vilde ikke være kommen iaften, hvis jeg havde vidst, at den mellem Mr. Stephen Grey og mig fastsatte Tid forlængst var forbi. Men jeg var hos mine Patienter paa Bjerget, og Tiden løb umærkeligt for mig."

„I alle Tilfælde har De ikke seet meget til hende," gjensvarede Mr. John Grey. „Det har nu min Broder Stephen gjort forholdsviis, og hvad jeg vilde spørge ham om var dette: om det ikke er muligt, at hun selv har kommet Giften i Medicinen. Var hun i daarligt Humeur, Stephen?"

„Paa ingen Maade," svarede Stephen Grey. „Hun har været saa munter og oprømt som blot muligt. Desuden kunde hun ikke, uden at være bleven seet af Vaagekonen, have føiet Noget til Medicinen, og vi have dennes Vidnesbyrd for, at Flasken var i hendes Besiddelse, indtil hun gav Patienten Medicin."

„Der er een Ting endnu," bemærkede Mr. Carlton, „hvorledes kunde den have lugtet af Gift ved dens Ankomst, naar først Giften kom i senere?"

„Deri ligger den største Gaade — hvorledes Medicinen kunde lugte af Gift, da den blev bragt," udbrød Stephen Grey.

(Fortsættes.)

Jomfruen med Knivene.

(Slutning.)

Formodentlig er denne nedrige ældgamle Opfindelse Ophavskilden til alle paafølgende Historier, som igjennem de forskjellige Aarhundreder dukke op, ligesom den vel har givet Ideen til andre lignende Omfavningsindretninger. Saaledes fandtes her paa „Kunstkammeret" i min tidligste Ungdom (jeg veed ikke, om den er optagen i Kunstmuseets Samling) en Lænestol, der lod Jernbøiler fremspringe fra Siderne, naar man tog Sæde i den, og fastholdt den Siddende. Hensigten med denne var dog ikke, efter hvad Omviseren fortalte, at afpresse Penge eller deslige, men at paagribe Thve ved Indbrud. Man behøvede blot at manøvrere Vedkommende hen i Stolen, sad han der, saa sad han fast og indesluttet. — Imidlertid finder man dog temmelig paalidelige historiske Spor af en Jernjomfrues Tilværelse som Mord- eller Marterinstrument ogsaa fra en nyere Tidsalder, uden at der dog noget Sted, saavidt vides, findes en nøiere Beskrivelse af Indretningen.

De Franskes Felttog i Spanien giver nogen Oplysning. Da General Lasalle kom til Toledo, besøgte han ogsaa Inquisitionsbygningen, og paa ham, ligsom paa hans talrige Ledsagere, gjorde da de forefundne Marterredskaber, f. Ex. Strækkeapparatet, Dryppebadet o. s. v. et Indtryk, som den værste Valplads ikke nogensinde havde vakt. Men især opfyldte en qvindelig Figur, et Mariebillede af Træ, i en underjordisk Hvælving alle Hjerter med Gysen, Afsky og Harme. En gylden Glorie omgav Hovedet; i den høire Haand holdt hun en Fane; under den vide Silkedragt skjulte Figuren et Brystharnisk, der, ligesom hele Træfladen, var tæt besat med yderst skarpe Søm, smaa Knive og Dolke, hvis Spidser alle gik udad, ligesom Madame Apega's. Armene og Hænderne havde Led, og disse bleve satte i Bevægelse ved en mekanisk Indretning i Ryggen. Man gjorde Forsøg med en polsk Soldats Tornister, der kastedes i den ømme Madonnas Favn; og da man vilde udløse den, blev den hængende ved hendes Bryst, thi Spidserne af Sømmene, Knivene og Dolkene vare trængte to til tre Tommer dybt ind. Man maa haabe, at dette Marterinstrument længe førend den Tid ikke er blevet anvendt; idetmindste forsikrer Llorente i sin „Inquisitionens Historie", at man i lang Tid ikke har gjort Brug af Tortur.

Ifølge en Afhandling af Pearsall er Jernjomfruen en Opfindelse af spanske Mechanikere, der ved Carl V.'s Felttog ere komne til Tydskland, saa at man fandt den i Mainz, i Salzburg, i Nürnberg, i Prag, i Dresden, saavel som i andre Hovedstæder, samt i Italien. Paa ethvert Sted knytter et eller andet Sagn sig til Indretningen, og naar disse ere afvigende og indbyrdes uoverensstemmende, da lader dette sig let forklare deraf, at hele Mordmaskinen havde indhyllet sig i dyb Hemmelighed. Dersom Guillotinen eller Faldøxen blot var bleven brugt til hemmelige Henrettelser, hvad vilde man da ikke om Aarhundreder, naar Dødsstraffen sagtens er afskaffet overalt, have for udsmykkede Historier at fortælle om denne simple Indretning! Med Hensyn til Jernjomfruen gjaldt det i Reglen ikke Forbrydelser, der vare tilstaaede og dømte, men de Store, som skulde ryddes afveien eller, som hos Nabis, afpresses Penge.

En gammel Kronike angiver udtrykkelig 1533 som det Aar, da Nürnbergs Jomfru blev indrettet, og bemærker, at det sønderlemmede Legeme da faldt i Vandet. Man har endnu en gammel Folkevise, der besynger den Død, som paa saadan Maade ramte en ung Borgerson, der havde bortført en Patriciers Datter og blev indhentet. Denne Maskine skal endnu existere. Den stod nemlig i et Taarn eller en Hvælving ved Siden af „de syv Rebslagere" indtil nogle Dage førend de Franskes første Indmarsch, for c. 60 Aar siden, og kom da med mange andre Marterredskaber i Baron Dietrichs Besiddelse, der paa sit Slot Feistritz ved Grændsen af Steiermark havde en stor Samling af Oldsager. Her saae Englænderen Pearsall den 1833 og har leveret tvende Afbildninger deraf. Den ene forestiller en smuk Qvinde, klædt i en Kaabe efter Nürnberger Mode i det 16de Aarhundrede. Den anden Afbildning viser det Indre og hvorledes hun kunde virke; om Arme er ikke Talen, altsaa heller ikke om Sværde. Naar Fjedrene sattes i Virksomhed, aabnede hele den forreste Deel af Maskinen sig i to Halvdele; en kjærlig Moder syntes at ville skjule sine Børn under sin Kaabe, men mere end 20 Dolke borede sig i den Ulykkeliges Baghoved, Ryg og Liv, medens de to udhulede Vinger med Magt tog ham i deres Midte, hvor han udaandede, halvt qvalt, halvt forblødende sig. Figurens Høide med Fodstykket udgjorde syv Fod. En Franskmand fortalte senere Pearsall, at han i Madrid havde seet en Marie, der under Navn af Mater dolorosa var bleven anvendt ved den høieste og strengeste Grad af Tortur i Inquisitionsfængslet. Hun bar Armene korslagte over Brystet, men kunde, formedelst nogle Fjedre, udstrække og sammentrække dem. Hele den indvendige Flade af Armene var besat med smaa Dolke, og saaledes trykkede hun sit Offer Bryst mod Bryst, men Dolkene i Ryggen, og holdt det fast, idet Fodfæstet blev taget fra den Martrede, saa at han svævede over en skrækkelig Afgrund. Stedse snevrere og snevrere sluttede Megæren sine Arme, indtil Offeret havde udaandet og, løsladt, sank i Dybet. — Endnu en tredie Art af saadanne Maskiner nævnes, hvorved Offeret kun blev modtaget af Armene, men strax løsladt, for at falde ned i en Hule paa en Mængde sig krydsende Sværd, der sattes i Bevægelse ved et Par Hjul, hvor han blev sønderskaaret i tusinde Stykker og sporløs forsvandt, idet disse faldt i Vandet. Dog — Nok om hine Afskyeligheder, der bringe Menneskehjertet til at gyse og lade os tvivle om et allestedsnærværende, retfærdigt og barmhjertigt Forsyn!

Gaade.

(5 Bogstaver.)

Ret eller bagvendt, kort: hvordan jeg vendes,
Tiden ei rigtig ved mig vil vedkjendes;
Qvindenavn er jeg, høit hævet af Mangen,
Men er som Titel nu falden i Rangen.
Tager Du Tusinde bort, har jeg Livet
Til Millioner af Mennesker givet;
Dog de tre Første dem Alle maae nære, —
Nær de tre Sidste forsigtig Du være!

(H. N. ½ Sønderborg.)

Opløsning af Gaaden i Nr. 14:

En Svedske.

Opløst af „den gamle Drex", „Stine Jægters", „En Plougstudent", „Realist O. P." i Stengaden i Helsingør, „En Svedskeprinds" i H., „Jacob Kulsvier" i Sorø, „Hønen og Kyllingen" i Hillerød, „Foreningens Trommeslager", „Tre Medlemmer fra Hornet", „Mester Erik" i Christenbernikovstræde.

Logogryphen i Nr. 12 er endvidere opløst af „Et Drengebarn paa ældst Gage" i Langebæk, „Jacob Kulsvier" i Sorø.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste April 1865 erholde gratis det Udkomne af „I Jylland", 20 Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,

for alle Stænder.

1865. Søndagen den 16de April. № 16.

Indhold: Keiser Carl V. som Uhrmager i Klosteret St. Just (med xylographeret Afbildning). — Lord Oakburns Døttre (Fortsættelse). — Hornravnen (med xylographeret Afbildning). — Blandinger. — Geographisk Bogstav-Gaade

Keiser Carl V. som Uhrmager i Klosteret St. Just.

Vel har der allerede for syv Aar siden, nemlig i Nr. 9 af dette Blad for 1858, ved at levere et kobberstukket Portrait af ovennævnte navnkundige tydske Keiser, været Leilighed til at omtale ham korteligen; men da han, som besvogret med Danmarks Konge, idet den ulykkelige Christjern II.'s Dronning var Carl V.'s elskværdige Søster, den paa Bryllupsdagen kun 13aarige Isabella eller Elisabeth, synes os at have særlig Krav paa Interesse, og da det Billede, efter A. Müllers smukke Maleri, som følger med nærværende Nr., jo skal have en Text, — saa tage vi ikke i Betænkning, atter at dvæle ved denne store og mærkværdige Fyrste, dog især ved hans Død. Thi ligesom næsten Alt ved Carl V. var eiendommeligt og storartet, saaledes var ogsaa hans Udgang det.

Carl V., tydsk Keiser 1519—58, og Konge af Spanien fra 1516, var født i Gent i Flandern paa St. Matthias Dag (den 24de Febr.) A. 1500. —

Den 28de Juni 1519 blev han af Churfyrsterne valgt til Keiser, og som saadan kronet den 23de Octbr. 1520 i Aachen med Sølvkronen, samt den 24de Febr. 1530 i Bononien med den gyldne Krone af Pave Clemens VII.

Keiserens Ydre skildres saaledes: Han var kun af Middelstørrelse, men han havde saa faste og stærke Lemmer, og en saa vel proportioneret Væxt, at hans Skikkelse gjorde et høist majestætisk og imponerende Indtryk. Hans blonde Haar gav vel hans Aasyn noget Qvindeagtigt, men hans kraftige Sundhed og levende Øine bevirkede et overveiende Præg af mandig Charakteerfasthed. Han var den første Keiser, der antog Titlen „Majestæt" istedetfor den tidligere Tiltale „Høihed", og han forstod at hævde Værdigheden.

Hans overordentlige Regentegenskaber, som gjorde ham til den største af alle de Habsburgere, der havde beklædt det tydske Riges Throne, vilde under andre Forhold sikkert have tilveiebragt større og mere glimrende Resultater. Men Skuepladsen for hans Virksomhed var sønderlemmet, mange og høist forskjelligtartede Lande vare forenede under hans Scepter, hvorved han indvikledes i saa uafladelige Krige, at han tilendebragte den største Deel af sin Regjeringstid i Leiren. Derhos var han idelig beskjæftiget med indviklede diplomatiske Forhandlinger, ligesom der var fuldtop af indre Anliggender i hans mange og i Forfatning saa høist forskjellige Riger, for ikke at tale om Religionsfeider, Familiekiv og alskens Intriger.

Han var høihjertet, ædel, retfærdig, fast og bestemt, efterhaanden tilegnende sig en sjelden Energi og Daadskraft. Han var i høi Grad oplyst, frisindet og hævet over sin Tidsalders mange Fordomme. Feilfri var han vistnok ikke, og som alle store Herskere kan der tillægges ham Pletter, der maatte beskæmme Hverdagsmennesker og mindre begavede Aander; men stærkt Lys giver jo ogsaa store og mørke Skygger. Man har bl. A. ogsaa beskyldt ham for Feighed; men dette er ubeføiet. Det er sandt, at han skjalv, naar man iførte ham Vaabnene; dog, var han først i dem, blev han modig som en Løve. Ofte forbausede han, naar han, glemmende sin Svaghed, iførte sig Vaaben, steg til Hest og opmuntrede Hæren med en vidunderlig ridderlig Raskhed. Hensynsløs og med Dødsforagt trodsede han da alle Farer, og advarede man ham, sagde han med sit sjeldne Smil: „Endnu er aldrig nogen Keiser bleven skudt."

Det vilde lede os for vidt og fjerne os for langt fra vor Hensigt her, dersom vi skulde om blot skizzerende gjengive hans Krige og Kampe, eller fremstille hans daadrige Liv i klare Omrids. Enhver Retning af hans vidtforgrenede Virksomhed frembyder overvældende Stof til Betragtning og Omtale. Vi skulle kun nævne, at han ved Toget imod Tunis (1535) befriede 20,000 Christenslaver, og dernæst fremhæve hans smukke Tolerance i Religionsstridigheder, ihvorvel hans Politik — maaskee endnu mere end hans Tro — bød ham at vise sig som den romerske Kirkes ivrige Beskytter. Da han kom til Wittenberg, undrede han sig over, at man havde standset med Udøvelsen af den lutherske Gudstjeneste, og da han besøgte Luthers Grav, sagde han: „Jeg bekriger ikke de Døde; han hvile i Fred, han er allerede for sin rette Dommer." — Dog, vi maae ile mod hans Livs Aften!

Saa god som Keiserens Helbredstilstand end var fra hans Ungdom, det vil dog sige fra hans 21de Aar, saa store bleve hans legemlige Lidelser efter hans 30te Aar. Især var det Gigten, der plagede ham og næsten aldrig forlod ham. Med Aarene tiltoge Lidelserne, og forværredes, fordi han aldrig skaanede sig, men hensynsløst underkastede sig alle sit besværlige Livs Strabadser. Stundom naaede Sygdommen saa høi Grad, at den fængslede ham hele Dage til Værelset, hvor han tidt henfaldt til Tungsind, og da hverken lod sig see eller talte med Nogen, uden sine fortroligste Tjenere og sine Søstre, hvem han bestandig elskede, og som næsten vare de eneste Mennesker, han ubetinget havde Tillid til. — Deels plaget af Sygdom, deels træt af sin mere end 40-aarige Regjerings Sorger og Bekymringer, og deels endelig krænket dybt indtil Menneskehad ved Churfyrst Moritz af Sachsens utaknemmelige Forræderi, der tvang ham til, pint af Gigtsmerter, i en stormfuld Nat ene at flygte i en Bærestol paa ubanede Veie fra Innsbruck, følte han en saadan Modbydelighed for verdslige Affairer, at han fattede den i Sandhed storartede Beslutning, at nedlægge sine mange Kroner, for at begrave sig i et spansk Kloster. I Aaret 1555 tilkjendegav han sit Forsæt, og den 15de Jan. 1556 fuldførte han det, ved i Brüssel at aftakke paa en høitidelig Maade. Keiserkronen overdrog han til sin Broder Ferdinand (I.), en Deel af de øvrige Lande til sin eneste Søn Philip af Spanien. Han havde dog ogsaa to Døttre, foruden adskillige „uægte" Børn, hvorom senere vil blive talt.

Ledsaget af sine tvende Søstre, Leonora og Maria, reiste han fra Seeland og landede

ved Biscayas Kyst. Han havde valgt Klosteret St. Just ved Placentia (eller Plasencia) i Estremadura til sit Opholdssted. Her byttede han Høihed, Herredømme og Pragt med Klosterlivets Ensomhed og Stilhed; han lod sig slethen kalde Carl, og hans Adspredelser efter de daglige Andagtsøvelser indskrænkede sig til smaa Ridetoure i den yndige Omegn, Gartneri, Musik og mechaniske Arbeider. Ved Mechanikeren Turrianos Hjælp forfærdigede han saaledes Træuhre; og da han bemærkede, hvor vanskeligt, ja umuligt, det var ham at bringe et Antal Uhre til at gaae fuldkommen ens, udbrød han eftertænksom: „Og dog vil man bringe saa mange Millioner Mennesker til een Tro!" — Efter Andre skal hans Ytring dog nærmest have gaaet ud paa Umuligheden af at samle det vidtløftige og adsplittede Tydskland til Enhed.

Han levede kun 2 Aar i Klosteret. Paa St. Matthæus Dag, den 21de Septbr. 1558, opgav han Aanden. I den Mindetale, Frants Borgia holdt over ham i Valladolid, hed det bl. A.: „Carl fortjener Roes, fordi han havde forladt Verden, før den forlod ham."

Men førend han forlod Verden, vilde han, der havde frasagt sig syv Kroner, ogsaa prøve paa at frasige sig Livet ved at døe uden Selvmord og lade sig begrave paa Skrømt. Til den Ende lod han foranstalte sin Liigbegængelse, — et Indfald, der, hvor komisk det end tager sig ud i Fortælling, dog paa en eiendommelig Maade viser, hvor fortrolig han var, eller i alt Fald ønskede at gjøre sig med Døden.

Midt i Kirken lod han opstille en prægtig Castrum doloris, omgiven af brændende Kjerter og hans i Sorg klædte Tjenere. Efterat have hørt Sørgemusiken og de Tilstedeværendes Klageraab, iførte han sig Liigdragt, tog et tændt Voxlys i Haanden, nærmede sig Alteret, hvor den messende Præst stod, rakte ham Lyset og sagde: „Gud, alle Levendes og Dødes Dommer, optag efter Din guddommelige Villie saa naadig min Sjæl, som Præsten nu villig tager denne Kjerte af min Haand!" Derpaa kastede han sig udstrakt paa Jorden og lod sig som død lægge i Liigkisten. Alle maatte grædende fjerne sig og Dørene tillukkedes. I nogen Tid forblev han i Kisten, da reiste han sig, kastede sig for Alteret og vendte taus tilbage til sin Celle, hvor han tilbragte Natten med Bøn og Grublen. Denne anstrengende Ceremoni nedbrød ganske hans noksom svækkede Helbred og fremskyndede hans Endeligt. Et Feberanfald greb ham og snart derefter døde han virkelig, med de Ord: „Du bliver i mig, for at jeg kan blive i Dig!" Med Crucifixet i Haanden udbrød han endnu: „Ak, Jesus!" og hensov derpaa blidt.

Han blev saaledes kun 58 Aar, men var allerede længe bleven betragtet som Olding. For at bevise, hvor bevæget og indholdsrigt denne ellers ikke just særdeles lange Levetid har været, behøve vi kun at gjengive et Brudstykke af hans i mange Henseender mærkelige Afstaaelsestale i Brüssel. Trods sine gigtlamme Fødder, reiste han sig, da Dokumentet var oplæst, lænede sig paa en Stok og paa Prinds Vilhelm af Nassau-Oraniens Skuldre, udtalte sig om sit Forehavende og underkastede sin Regjering en kort Kritik. Han sagde: „Ni Gange kom jeg til Tydskland, ti Gange til Nederlandene, sex Gange til Spanien, syv Gange til Italien, fire Gange til Frankerige, to Gange til England, to Gange til Afrika, fire Gange seilede jeg over Nordsøen, otte Gange igjennem Middelhavet. Krig har jeg ført, mere tvungen dertil, end af Tilbøielighed. Smerteligere, end alle Møisommeligheder og Anstrengelser er det mig, at forlade Eder, men det er nødvendigt, da jeg er uskikket til længere at opfylde mit Kald. Jeg nedlægger Regjeringen ikke for min Beqvemmeligheds Skyld eller af Frygt for Anstrengelse, men fordi mit Herredømme nu vilde være udueligt og altsaa kun skade Eder — —"

Man har paastaaet, at han blev jordet indsyet i Linned, vævet af uforbrændeligt og uforgængeligt Lærred, nemlig tilberedt af Amiant eller Asbest; men dette synes ikke at stemme med hans udtalte Anskuelser om Støvets Forkrænkelighed. Heller ikke er det rigtigt, at han blev nedgravet efter eget Ønske foran Alteret, for at Præstens Fødder kunde staae paa ham. Der omtales ligeledes flere Steder, at han paa Thronfrasigelsesdagen skal have betroet Philip, at han foruden sin ægte Datter, Margrethe (med Nederlænderen Vangeest), ogsaa havde en saadan Søn, Juan d'Austria (d. e. Johan af Østerrige), med sin egen Søster Maria.

Dog denne Relation er blottet for historisk Beviis, og det er ikke troligt, at Carl skulde have gjort sig skyldig i en saa afskyelig Incest. Mærkeligt nok er det, at man har gjort en lignende Beskyldning imod Napoleon I., der, hvor modsatte end disse tvende Store i mange Henseender vare, dog, nærmere betragtede havde adskillige vigtige Berøringspunkter, naar man tager Hensyn til Tiden og Forholdene. — Efter Carl V.'s Død blev bemeldte Johan af Østerrige erklæret for Philip II.'s Broder, og den smukke Barbara

Blomberg fra Regensburg nævnt som hans Moder. Efter et navnkundigt Liv døde han, som der menes, af Gift.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Det er ikke saa besynderligt, at den lugtede af Gift, naar der var Gift i den," indvendte Broderen. „Gaaden er, naar og hvor kom den i. Der er efter min Mening megen Hemmelighedsfuldhed i hele hendes Historie, uden at tale om det sørgelige Endeligt. Hvem var hun? Hvor kom hun fra? Hvorfor kom hun til dette Sted, som hun var aldeles fremmed for? Og hvor ung hun synes at være!"

Hun saae virkelig ogsaa ung ud. Et blegt, nydeligt Ansigt, som laae med det gyldne Haar bølgende paa Puden. I det første Øieblikš Skræk havde Mo'er Pepperfly revet Kappen af, og Haaret faldt ned. Hendes Mund stod aaben, og de perlehvide Tænder vare synlige. — De sukkede, da de betragtede hende.

„Gid hendes Sjæl maa have fundet Hvile!" mumlede Præsten og bøiede sig et Øieblik over hende, inden de gik bort.

Mr. Carlton blev tilbage. Han undersøgte hendes Kasse med sine egne Hænder, og Vaagekonen lyste ham; men den indeholdt Intet, hvoraf man kunde see, hvem hun var. Der var ikkun Klæder i den, ikke et Visitkort, ikke en Strimmel Papir eller et Brev: der var Intet, som kunde løse Gaaden.

„Var denne ene Kuffert Alt, hvad hun havde med?" spurgte han.

„Ja, det var, Hr. Doctor," svarede Mo'er Pepperfly. „Der staaer hendes Syæske paa Commoden for Enden af Sengen."

Lægen vendte sig til Syæsken og gjennemsøgte den ligesaa nøiagtigt, som han havde gjort ved Kufferten. Indholdet bestod af de almindelige Syapparater: der var et Stykke halvfuldendt Broderi; en lille, nylig paabegyndt Barnekappe og nogle Papirsmønstre. Intetsomhelst kunde kaste Lys over hende eller over hendes tidligere Historie. Hendes Lomme indeholdt ikkun en Pung, og intet Andet — og i den var ikke mange Penge. Hendes Nøgler laae paa Commoden.

Mr. Carlton aflaasede begge Kasserne og satte sit eget Segl for. „Jeg kjender ikke meget til denne Slags Sager," sagde han, „men jeg formoder det er rigtigt at bringe alt dette i Orden, til Politiet kommer — det kan saa bryde mine Segl."

Neppe havde han udtalt, førend der kom en Politibetjent. Nyheden havde naaet Stationen og Inspecteuren var kommen selv. Det var en stor Mand med runde, røde Kinder og en lille, skarp Næse. Han lyttede taus til, medens deels Mr. Carlton deels Vaagekonen fortalte ham de nærmere Omstændigheder, og han tog derefter Skaalen, som havde indeholdt Havresuppen, samt Flasken.

Dernæst greb han Lyset og begyndte at see sig om i de to Værelser, af hvilken Aarsag eller til hvad Nytte det skulde være i Forhøret, maatte han vel bedst vide selv. Han tog Lyset ud med sig paa Reposen, kiggede op ad Væggene og satte Ansigtet op til Vinduet, ad hvilket Maanen skinnede ind.

„Er dette en Dør!" spurgte han pludselig. Uden at afvente Svar gik han over paa den anden Side af Reposen til Vinduet og rev en Dør op. Murene vare malede, saa at de lignede graat Marmor, og det Samme gjorde Døren. Den saae ud som en Deel af Muren og var kun til at aabne med Nøgle.

„Det er kun et Aflukke til Koste og Sligt," sagde Madam Gould, der stod øverst paa Trappen, rystede af Skræk og holdt sig ved Rækværket.

Hun havde ganske Ret. Det var et meget uskyldigt Aflukke, der ikkun indeholdt en Spand og nogle Børster. Inspecteuren overbeviste sig herom og lukkede atter Døren; men Mr. Carlton, som ikke tidligere havde vidst, at der fandtes et sligt Skab, indsaae strax, at det kunde have afgivet et midlertidigt Opholdssted for Eieren af det Ansigt, som han havde seet saa tæt ved det tidligere paa Aftenen — hvis det Ansigt virkelig ikke havde været et Foster af hans egen Indbildningskraft.

Mr. Carlton havde Intet mere at gjøre, og han gik derfor bort. Man kunde spørge, hvorfor havde han ikke omtalt det Ansigt for Politiet — hvorfor han ikke havde gjort det for de Herrer, der havde været samlede med ham om Dødssengen. Men hvad skulde han sige? At han meente at have seet et forunderligt, halv menneskeligt og halv spøgelseagtigt Ansigt med kulsorte Bakkenbarter; at han syntes at have seet det i Maaneskinnet paa Trapperne, og han havde overbeviist sig selv om, at det ikke havde søgt Tilflugt i Soveværelset? Rigtignok var der dette Skab, som han Intet havde vidst om før; men han troede ikke, at det kunde have smuttet derind og lukket Døren igjen, inden han kunde komme med Lyset.

Havde han omtalt dette, vilde ni af ti Mennesker have sagt, at det ikke var Andet end hans egen Indbildning.

Og han var ikke sikker paa, at det ikke var hans Indbildning. Da han efter at have seet det, gik ned ad Trapperne, spurgte han Enken, som forlod Mo'er Pepperfly for at lukke ham ud, i en temmelig ligegyldig Tone, om der var nogen fremmed Mand paa Trapperne eller i Huset — og Madam Gould svarede harmfuldt, at der hverken var nogen Mand i Huset eller skulde komme nogen. Ellers havde Mr. Carlton ikke berørt denne Omstændighed.

Han gik lige hjem igjennem de af Maanen belyste Gader og snart efter gik han til Hvile eller rettere i Seng, thi Hvile fik han ikke. Det Ansigt plagede ham paa den forunderligste Maade; han kunde ikke sove for det, men laae og kastede sig omkring til Morgenstunden, og da han omsider faldt i Søvn, saae han det i Drømme.

Men vi maae gaae tilbage til Greys. Da de kom udenfor Madam Goulds Huus, skiltes de fra Præsten, thi deres Vei laae i den modsatte Retning, og Mr. John Grey tog sin Broder under Armen, medens Frederik gik ved deres Side.

„Dette er en høist sørgelig Begivenhed," begyndte John Grey.

„Den er idetmindste ligesaa hemmelighedsfuld, som den er sørgelig," var Broderens Svar. „Blaasyre i min Medicin — det er en reen Umulighed!"

„Jeg gad vide, om der er bleven blandet Blaasyre i Medicinen, eller om denne er bleven heldt ud og Blaasyre sat istedetfor?" udbrød Frederik.

„Tal ikke saa taabeligt, Frederik," irettesatte Stephen ham. „Hvem vilde helde Medicin ud af en Flaske og komme Blaasyre istedetfor?"

„Ja, Fader, det er dog temmelig sikkert, at hun fik Blaasyre; hun maa altsaa have faaet det paa en eller anden Maade."

„Af det, der er tilbage i Flasken, er det tydeligt, at der er bleven blandet nogle Draaber med Medicinen, netop nok til at dræbe, men ikke mere," bemærkede Mr. John. „Stephen," vedblev han og talte med sagtere Stemme; „er Du sikker paa — undskyld mit Spørgsmaal, men er Du sikker paa, at Du ikke selv i et uforklarligt Anfald af Aandsfraværelse har blandet dette i Medicinen?"

Og virkelig forekom Sagen den fornuftige, practiske Mr. John aldeles uforklarlig. Han havde overtænkt den paa alle mulige Maader, medens han stod ved Sengen i Madam Goulds Huus, og den eneste mulige Løsning, han kunde udfinde, var, at Giften uforvarende maatte være kommen i Medicinen, da denne blev lavet. Og dog syntes dette høist urimeligt, thi han vidste, hvor nøiagtig Broderen var.

„Jeg har ikke lavet Medicin i over tyve Aar for tilsidst at gjøre en saa sørgelig Feiltagelse, John," var Mr. Stephen Greys Svar. „Nei, Medicinen var omhyggeligt og rigtigt lavet."

„Jeg stod ved Siden af og saae Fader lave den, Onkel John, og jeg er vis paa, at det skete omhyggeligt," sagde Frederik, der blev noget fornærmet over Onkelens Tvivl. „Troer Du, at han i et Anfald af Aandsfraværelse kunde have taget Krukken med Spindevæv ned fra Hylden? Man kunde ikke engang naae den uden Trappestigen, og den har ikke været inde i Laboratoriet idag. Mr. Fisher saae ham ogsaa lave den.

„Saae Mr. Fisher det?"

„Ja, det skete tilfældigviis paa følgende Maade," bemærkede Mr. Stephen.. „Da jeg Klokken syv iaften forlod Mrs. Crane, saae jeg Fisher staae i sin Dør, og han fik mig til at gaae ind. Det var hans Kones Fødselsdag, og der stod en Flaske Champagne paa Bordet, som de netop skulde drikke. Jeg hjalp med dertil, og Fisher gik da ud med for at gaae en Tour, men gik først ind i Laboratoriet, medens jeg lavede Medicinen til Mrs. Crane."

„Og fik Dick Flasken lige strax?"

„Ikke ligestrax," svarede Frederik; „den stod en kort Tid paa Disken, medens Dick spiste tilaften. Men vi havde den ikke et Dieblik af Syne i den Tid, hvad Whittaker kan bevidne," tilføiede han, som om han anede, hvad Onklens næste Spørgsmaal vilde blive. „Whittaker kom ind, forinden Fader var heelt færdig med at lave Medicinen — det vil sige, han stod og satte Papir om Flasken, og Ingen af os forlod Værelset, forend Dick var gaaet bort med den."

„Det Hele synes at være ganske ufatteligt," udbrød Mr. John Grey.

Det Første, de gjorde ved Hjemkomsten, var at udspørge Dick. Han var øverst oppe i Mr. Johns Huus, og de gik op paa hans Værelse og vækkede ham — en Knøs paa fjorten Aar, som med stirrende Øine reiste sig overende i Sengen.

„Vaagn op, Dick," sagde hans Herre.

„Jeg er vaagen," gjensvarede Dick. „Vil De mig Noget? Skal der bringes Medicin ud?"

„Nei, det er ikke det," vedblev Mr. John. „Jeg vil kun gjøre Dig et Spørgsmaal. Bragte Du Medicin til Madam Gould iaften?"

„Ja, jeg gjorde. En lille Flaske med Medicin."

„Hvem gav Dig den?"

„Det var Mr. Frederik, som gav mig den. Jeg bragte den derhen og overleverede den til den tykke Mo'er Pepperfly, for det var hende, der lukkede mig op."

„Gik Du lige derhen, eller nølede Du paa Veien og satte Kurven fra Dig?"

„Jeg gik lige derhen," svarede Drengen ivrigt. „Jeg standsede ikke et Øieblik og satte heller ikke Kurven fra mig. Siger den Pepperfly, at jeg ikke har bragt Medicinen — eller at jeg har knust Flasken?" tilføiede han i den Tro, at denne ualmindelige Udspørgen maatte være fremkommen ved Beskyldninger mod ham. „Hun lyver, hvis hun siger det."

„Hun har ikke sagt Noget om Dig," svarede hans Herre; „jeg ønsker kun at vide, om den lille Flaske med Medicinen blev leveret hos Madam Gould i samme Tilstand, som den blev givet Dig."

„Ja, det blev den rigtignok," var Drengens øieblikkelige Svar, og af hans Mine kunde de see, at han talte Sandhed.

Idet de sagde ham, at han gjerne kunde lægge sig til at sove igjen, gik de ned til Laboratiet. Der var Ingen inde, og Gassen brændte kun svagt. Mr. Stephen skruede den op og tog Trappestigen ind fra det tilstødende Værelse. I en fjern Krog paa den øverste Hylde stod en stor Glasflaske med Paaskrift „Blaasyre"; den tog han ned.

„See," sagde han, „der er formelig Spindevæv imellem Proppen og Flasken, og der ligger tommetykt Støv paa den! Det viser, at den i længere Tid ikke har været berørt. Det maa ogsaa idetmindste være sex Uger siden, vi havde Anledning til at bruge den."

Det var det eneste Præparat af Blaasyre, som der fandtes i nogensomhelst Opløsning, og da Mr. John saae Flasken i denne Tilstand, forsvandt hver Tvivl af hans Sjæl med Hensyn til Broderens Feiltagelse — han saae, at den kunde ikke være bleven brugt. De lænede sig med Albuerne paa den Disk, hvor Medicinen i Reglen tillavedes, og talte om Sagen, men uden at kunne fremkomme med nogen Gisning, der i fjerneste Henseende tjente til at kaste Lys over den.

Saaledes optagne, lagde de ikke videre Mærke til Frederik. Han, der altid var rastløs, der altid søgte at faae Noget at bestille, som almindeligt for unge Mennesker, tog den hvide Støveklud og aftørrede den Flaske, hvori Giften indeholdtes. John Grey saae det, netop som han var færdig.

„O, Frederik! hvad har Du gjort?"

„Kun aftaget Spindevævet og Støvet, Onkel," svarede Frederik, der undrede sig over Onklens forskrækkede Stemme.

„Veed Du," udbrød John Grey og talte skarpt i sin Iver, „at denne Din Handling kan koste Din Fader Livet? Eller idetmindste kan den koste ham hans gode Navn og Rygte."

Rødmen foer op i Frederiks Ansigt. Han svarede ikke.

„Saa længe det Støv var paa Flasken, var det et sikkert Tegn paa, at den ikke var bleven aabnet. Saae Du det Spindevæv, som forbandt Proppen med Flasken? Hvad bedre Beviis kunde der gives for, at Proppen ikke havde været aftaget? De Spindevæv kunde have frelst Din Fader."

Frederik Grey havde en Fornemmelse, som om der sad en Klump i hans Hals og kvalte ham, og det forekom ham, som om det vilde udfordre hele hans Liv at afbøde den Uforsigtighed, hvori han havde gjort sig skyldig.

„Det er ikke rimeligt, at de ville mistænke min Fader," udbrød han; „og hvad det angaaer at gjøre Beskyldninger imod ham — nei, Onkel, det ville de ikke gjøre."

„Hvem mener Du da, at de ville beskylde for det? Dig eller mig? Medicinen blev bragt ud af dette Huus og leveredes i samme Tilstand, som den var her, til Mo'er Pepperfly; saavidt vi vide og kunne erfare, blev den ogsaa givet Patienten i samme Tilstand. Mr. Carlton, en respektabel Læge, erklærer, at Medicinen lugtede af Blaasyre, da Vaagekonen rakte ham den, og hun bevidner, at han sagde det. Paa hvem Andre end paa ham, der lavede Medicinen, vil Folks Mistanke falde? Baade Du og jeg ere overbeviste om, at Din Fader ikke har gjort sig skyldig i den utilgivelige Ligegyldighed at komme Gift i Sovedrikken; men den støvede, med Spindevæv besatte Flaske, vilde have været Beviis for dem, der ikke stole paa hans Samvittighedsfuldhed. Og det har Du nu ødelagt. Gaa hjem iseng, Dreng! Du har gjort Ulykker nok for een Aften."

Ordene faldt tungt paa Frederiks Hjerte. Et Samvittighedsnag, der grændsede til ligefrem Qval, greb ham nu for den Uforsigtighed,

han havde begaaet. Han svarede ikke, dertil var han altfor sønderknust; han ønskede blot at komme bort og skjule sig, saa at han kunde hengive sig til sin Sorg og overtænke den bedste Maade, paa hvilken han kunde gjøre sin Feil god igjen. Han ønskede sin Onkel Godnat med ydmyg Stemme og vendte sig derpaa til sin Fader.

„Godnat, og Gud velsigne Dig, min kjære Dreng" sagde Stephen varmt. „Du gjorde ikke Uret med Forsæt. Vær rolig; jeg er mig min egen Uskyldighed bevidst, og jeg sætter min Lid til, at Gud vil opklare det."

Frederik Grey gik hjem, kastede sig paa sin Seng og hulkede, som om hans Hjerte skulde briste, til Trods for sine sexten Aar. Der var Ingen, til hvem han kunde vende sig for at finde Trøst. Han var eneste Barn, og hans Moder, som han elskede høiere end Alt, var i et fremmed Land for sin Sundheds Skyld.

John Grey og hans Broder forbleve i Laboratoriet, hvor Whittaker kom til. De drøftede Sagen med ham, men uden at kunne komme videre.

„At Medicinen blev givet til Drengen saaledes, som Mr. Stephen havde lavet den, kan baade Mr. Frederik og jeg bevidne," sagde Assistenten. „Det synes, som om Dick gav den lige til Mo'er Pepperfly, der atter strax leverede den til Mr. Carlton, og han lugtede Blaasyren. Jeg forstaaer det ikke. Jeg har hørt om Trolddom, og dette seer saaledes ud. Hvor det var Skade, at Mr. Carlton ikke tog Medicinen med sig, da han kom herhen."

„Saae De ham, Whittaker?" spurgte Stephen Grey.

„Ja, jeg gjorde. Jeg var her alene. Han kom og spurgte, om han kunde tale et Ord med Mr. Stephen Grey. Jeg sagde til ham, at Mr. Stephen var ude, og saa gik han bort igjen."

„Ja," sagde Mr. John; „det synes uforklarligt; men Tiden vil nok løse den Gaade, som saamangen anden."

(Fortsættes.)

Hornravnen.

Dr. A. E. Brehm, der har reist i Abyssinien og tilgrændsende Lande, erklærer om den tilsyneladende frie, men i Virkeligheden dog Keiser Theodor underkastede Folkestamme Mensa, at ingen af det indre Afrikas Stammer kan være mindre gjæstfri, end denne; ja den lader til, slet ikke at have noget Begreb om Gjæstfrihed. Alt maa trygles og betales. For at tilfredsstille Qvindernes Havesyge, maatte den Reisende skære Knapperne af sin Skjorte og sine Klæder, selv Remmen af hans Jagttaske var en Gjenstand for deres gridske Ønsker, og Ting, hvoraf de aldeles ingen Nytte kunde drage, f. Ex. Knaldhætter, fordredes med Heftighed. Dog naar de Reisende om Natten viste sig paa deres Dandseplads og lagde Haanden om Pigernes Skuldre, opfordrende dem til Dands, vare de nogenlunde venlige og udstødte Glædesbrøl. Han slutter sin Skildring med den Bemærkning, at han fandt langt større Behag i Dyrene i Mensadistriktet, end i Menneskene.

Imidlertid er hans Beskrivelse af de firfoddede Dyr saare skizzeret, og endnu flygtigere behandler han Fuglene. Den Fugl, hvoraf vi omstaaende meddele en Afbildning, og som i Udseende har Lighed med en Skarv eller Kormoran, med Undtagelse af Næbet og at Aalekragen har Svømmefødder, kalder Brehm: Hornravnen, og yttrer kun om den, at den er temmelig sjelden, hvorimod dens mindre Slægtninger gjøre sig overalt bemærkelige. De ere Skovens Bevogtere, forhindre ofte Leoparden i sin Jagt og forbittre de store Ugler Livet. Ethvert farligt eller usædvanligt Dyr opdages betimeligt af dem og anmeldes strax for hele Dyreverdenen. En Skare skriglystne Fugle samler sig om den og skriger med af fuld Hals, indtil hele Skoven er vækket og i Oprør. Opmærksom prøver da Dverggantilopen, Algazellen, sin Omgivelse; thi selv Pattedyrede agte paa Varslernes Stemme. Tidt maa Røveren, formedelst disse Skovvægteres Agtpaagivenhed, skulke bort med uforrettet Sag og tabe et Bytte, der alt betragtedes som sikkert.

Denne Advaren imod sig nærmende Farer, er ingenlunde forbeholdt Fuglene i Afrikas Ørkner og ved Nilens Bredder. Som bekjendt have de fleste Fugle, lige indtil de tamme Kanariefugle i vore Bure, et eiendommeligt Varselskrig, kjendeligt nok fra Lokkestemmen og andre Lyde. Hos nogle Fugle synes Instinktet i høi Grad udviklet; de begynde da, og andre, mindre agtpaagivende, stemme i med. Saaledes f. Ex. Tornskaden (Lanius excubitor, i Skaane „Varfogel"), der ved Synet af en mægtigere Rovfugl øieblikkelig skriger „Sjæk, sjæk!" og kan tillige narre Fjenden, ved paa en høist pudseerlig Maade at efterligne andre Fugles Stemme.

Fornævnte Hornravn hører til Slægten Buceros. Næbet er krumt, stort og knivdannet, med en noget takket Rand. Paa den nøgne Pande ere beenagtige Forhøininger. Den er sort, violetgrøn og spillende i Purpurfarve. Negerne troe, at der skeer en stor Ulykke, naar denne Fugl dræbes, hvisaarsag den ogsaa kaldes Skjæbnefuglen. Formodentlig en from Overtro, ligesom man hos os fredlyser Storken og Svalen, hvis Nytte i Naturens Huusholdning er saa overveiende stor i Forhold til den Fordeel, der kunde haves ved at fange og dræbe disse os saa velkomne Gjæster, der nu imødesees med Længsel.

Blandinger.

Paa de russiske Jernbaner kan man om Vinteren i streng Kulde see den Damp, Locomotivet udstøder, falde ned igjennem Luften som fin Snestøv. — Det er paa en Maade et improviseret Snefald.

Tydske Læger paastaae, at af 20 Dødsfald iblandt unge Mennesker paa 16—18 Aar, have 10 deres Grund i overdreven Tobaksrygning.

Geographisk Bogstav-Gaade.

Forbogstaverne nedad: en dansk General.
Endebogstaverne nedad: en Fæstning.

En tydsk Fæstning.
En dansk Ø.
En tydsk Flod.
En Ø i det atlantiske Ocean.
En By i Frankerig.
En Flod i Afrika.
En By paa en fransk Ø.
En By i Belgien.
En By i Danmark.

(L. A. i R.)

Opløsning af Gaaden i Nr. 15:

Madam (Adam — Mad — Dam).

Opløst af Chr. S., „den gamle Drex", „Hønen og Kyllingen" i Hillerød, „Madamens Søn" i H., „En Snedkertøs".

Gaaden i Nr. 11 er endvidere opløst af „Niels Murbrækker" i Hals, „Ex-Brigadegeneralen" i Stbbkb. „Luggesgrethøkræ", „En Cigaropdrætter i Veile".

Logogryphen i Nr. 13 er endvidere opløst af „En dansk Slesviger" i Thim.

☞ **Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste April 1865 erholde gratis det Udkomne af „I Jylland", 20 Ark.**

☞ **Med dette Nr. følger „I Jylland", 22de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

De eensomme Gamle.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

1865. Søndagen den 23de April. № 17.

De eensomme Gamle.

„Eensomt" for de gamle To
Snige sig ei Høstens Dage;
De fra Vaar beholdt tilbage
Dog Erindringer og Tro.
Trøsteren i Eensomhed:
Skriftens Ord, dem ogsaa følge,
Og — jeg tør det ei fordølge —
Kaffekjedlen trøster med!

Disse faa Linier maae tjene som Text til medfølgende Lithographi efter A. Tidemands Maleri. Enhver maa, efter sin Phantasi, da tolke, hvori hine „Erindringer" bestaae; Kunstneren har ikke antydet det, ved at henkaste et aabent Brev, et Dagblad o. s. v., eller ved at ophænge et Skilderi, hvor man i Glas og Ramme seer Parret som Gut og Jente. Men Olavs kjække norske „Gofar" Ansigt, og Sigris fromme Hengivenhed i Altstyrerens Villie, ere i alt Fald tilstrækkelige Vink. Vel smiler et polidsk Blink fra Gubbens halvt opløftede Øie, og lægger man derhos Mærke til, at han netop har læst nogle af de første Blade i Bibelen, — saa kunde man let fristes til at antage, at han har foredraget et Afsnit af 1ste Mosebog, og nu i Pausen fiffigen spørger Hustruen sin, hvad hun tykkes om Saras vantroende Latter i 18de Capitel og hendes Beskæmmelse i det paafølgende 21de; hvortil den Adspurgte da istedetfor Svar andægtig folder Hænderne og seer tankefuld hen for sig, som om hun fremmanede gamle Saras Billede, lyttende bag Paulunets Dør. Det er jo rigtignok et stivt Stykke, den Historie med Abrahams Viv; men — „skulde nogen Ting være underlig for Herren?" At Isak, trods Tvivl, mistroisk Latter og Moderens betænkelige Alder, virkelig kom til Verden, er jo en Kjendsgjerning, og denne behøver hverken at forklares eller bevises. — Dog, vi ville, som sagt, ikke opløse den smukke Gruppe i Enkelthederne, langt mindre paatvinge den stille Scene nogen skrigende Fortolkning.

Adolf Tidemand, født i Mandal, er nu 49 Aar gammel. Det veed man omtrent; men man kan maaskee engang tvistes om, hvilket Land han tilhører, hvilken Plet, der har været hans egentlige Kunstnerhjem. Som ungt Menneske besøgte han Academiet i Kjøbenhavn, derfra kom han til Düsseldorff, og vil man end paastaae, at der er hans Talent udviklet og kommet til Gjennembrud, saa har dog hans nordiske Genius fulgt ham, og Spørgsmaalet bliver da, hvor Geniet opstod og klaredes. — Det norske Folkeliv er, som bekjendt, hans Genre, dets stundom mørke Alvor, hans fleste Værkers Særpræg; men Opfattelsen og Gjengivelsen er saa tiltalende, saa naturtro og poetisk, at selv de Franske, der dog just ikke ynde tjærede Bjælkehuse, melancholske Graner og monotone Klippeelve, føle sig grebne af hans Malerier. Dette var navnlig Tilfældet med „Haugianerne" ved den store Pariserudstilling 1855, der vandt almindelig Paaskjønnelse.

Da Kunstneren endnu ikke har kulmineret, men er i stadig Opgang, haabe vi, hvad vi ønske, at der ogsaa endnu forundes ham mange og frugtbare Aar, førend hiin Strid, om han er dansk, norsk eller tydsk Kunstner, kommer til Udbrud.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

Ottende Capitel.

Hvad Folk sagde i Syd Wennock.

Om Tirsdagmorgen, Dagen efter Mrs. Cranes Død, var Syd Wennock i Oprør fra Ende til anden. Alle vare paa Benene for at afhandle den sørgelige Begivenhed. Klynger samlede sig allevegne, paa Gaden, paa Landeveien, ved Butikerne, ved private Folks Huse stimlede de sammen, og det var kun eet Emne paa deres Læber og i deres Tanker. Den foregaaende Dag, Mandag, havde været ganske god for Sladdersøsterne, eftersom de havde fundet Stof i det Uheld, som var tilstødt Mr. Carlton og hans Tjener; men den Smule Nyhed var som Intet i Sammenligning hermed. Det er bekjendt nok, hvor tilbøielige vi ere til at opsnappe enhver lille Hemmelighed og prøve paa at udgranske den; man kan altsaa let forstaae, hvad denne uforklarlige Gaade har været for en Lækkerbidsken for Syd Wennocks Indbyggere.

Mr. John Grey havde Ret, da han sagde, at det var paa Broderen Beskyldningen vilde falde. Næsten Alles Mening var, at Mr. Stephen Grey havde begaaet Feiltagelsen af Uagtsomhed, da han lavede Medicinen. Den Kjendsgjerning, at han hele sit Liv igjennem havde tilberedt Medicin omhyggeligt, gjaldt nu for Intet.

„Jeg har kjørt mine Heste i femten Aar og aldrig væltet, saa at jeg har dræbt Passagererne; men det er ingen Grund til, at jeg ikke een Gang kunde blive uheldig og gjøre det," sagde Kudsken paa en Diligence, som daglig standsede i „den røde Løve" paa Gjennemkjørslen. „Og dette er formodentlig netop Sagen med Mr. Stephen. Han har lige til nu lavet Medicin godt; men han kan omsider have gjort en Feiltagelse. Det er vi Alle udsat for, og det veed nok de Herrer, som staae her omkring."

De omkringstaaende Herrer nikkede; de udgjorde en Deel af en Klynge, der havde samlet sig om „den røde Løve". Der var alle Slags Folk — fine Herrer, Handlende og Arbeidere. I en Landsby, hvor alle Indbyggerne kjende hinanden, ere de tilbøielige til at tale sammen om Stedets Forhold uanseet Forskjellen i deres selskabelige Stilling.

„Det er ligesom mig," faldt Grovsmeden ind. „Jeg jog et Søm lige ind i Hestens Hov forgangen Uge og gjorde den halt, og jeg tør bande paa, at jeg ikke har havt et saadant Uheld i mange Herrens Aar."

„Og see til den stakkels Tooker!" sagde Wilkes, den lille Barbeer, som holdt sig ærbødigt i Udkanten af Sværmen. „Hvormange hundrede Gange er han ikke gaaet ned ad Floden i sin lille Jolle og altid kommen godt derfra lige til i Fredags, da han skulde gaae hen og drukne."

„Det gjør mig dog ondt for Stephen Grey," sagde en Herre. „Hvis det er skeet ved hans Feiltagelse, vil han føle det hele Livet igjennem. Han er en Mand med et blødt Hjerte."

„Mig forekommer hele Sagen høist mærkværdig," sagde Pastor Jones, der ogsaa var kommen ud paa Gaden for at faae sig en lille Passiar. „Jeg hører, at der er alle mulige Beviser for, at den Flaske med Blaasyre — og de havde kun een i deres Apothek — ikke har været rørt."

„Det sagde Mr. John Grey selv til mig imorges," udbrød en anden ivrig Stemme. „Som Beviis paa, at deres Flaske ikke havde været berørt, sagde han, at den var bedækket med Spindevæv og forblev i den Tilstand til efter Damen var død; da var Frederik Grey saa ubetænksom at støve den af."

Der blev Taushed. Mængden grundede over denne sidste Efterretning. Det var første Gang, den havde naaet deres Øre. En stor Urtekræmmer ved Navn Plumstead tog da Ordet. Han holdt ikke synderligt af Greys, fordi de kjøbte deres Varer i en anden Butik, og der var noget sarkastisk i hans Stemme.

„Det havde været bedre, om de havde ladet Spindevævene sidde der, saa at de Edsvorne og Kronbetjenten kunde have seet dem."

„John Grey er en hæderlig Mand. Han vilde ikke sige Usandhed."

Et Par Stykker rystede tvivlende paa Hovederne.. „Ingen af os kan vide, hvad vi vilde gjøre, naar det gjaldt om at frelse en Broder."

„Hør nu!" faldt en Anden ind. „Hvorledes kunde Giften komme i Medicinen, undtagen da den blev lavet? Og hvorledes kunde Mr. Carlton have lugtet den, naar den ikke havde været deri?"

„Ja naturligviis var den deri. Hun vilde ellers ikke være død."

„Medicinen blev jo sendt lige fra Greys til Slotsgaden, og der er Mo'er Peppersly og Mr. Carlton til at bevidne, at den lugtede af Blaasyre. Og viser det sig ikke, at Mr. Carl-

ton har havt en Slags Mistanke om, at den kunde gjøre Skade, og gik til Greys for at forhøre sig derom; men Mr. Stephen var ude og han traf ham ikke. Jeg hører nu, at han dadler sig selv, fordi han ikke bragte Medicinen med sig."

„Hvorfor bragte han den da ikke med sig?"

„Fordi han naturligviis ikke troede, at det vilde blive saa slemt, som det viste sig. Og der gaaer et Rygte om, at han ikke ønskede den syge Dame skulde tage Medicinen."

„Hvem siger det?"

„Det har jeg hørt."

„I alt Fald synes Sagen at forholde sig saaledes," bemærkede en Herre, der endnu ikke havde talt. „At, da Medicinen kom ud af Greys Apothek, bragtes den ud med Gift i. Og da Mr. Stephen selv lavede den, seer jeg ikke, hvorledes han kan fralægge sig selv Skylden."

„Det kan han heller ikke," svarede en Anden. „Det er godt nok at sige, at Frederik børstede Spindevævene af Flasken. Han har maaskee nok gjort det, men, jeg tør sige, ikke førend at der tidligere var bleven rørt ved dem."

„Siden vi taler om den unge Frederik," faldt Urtekræmmeren ind, „saa gik han lige nu forbi min Butik, og jeg spurgte ham om det. ‚Min Fader lavede Medicinen rigtigt,' sagde han; ‚jeg kan give mit Ord derpaa, for jeg saae det selv.' — ‚Kan De sværge paa det, Mr. Frederik?' gjensvarede jeg for maaskee at fange den unge Herre. — ‚Ja, hvis det er nødvendigt,' svarede han og kastede Hovedet tilbage paa sin stolte, frygtesløse Maade, idet han saae mig lige ind i Ansigtet; ‚men mit Ord er det Samme som min Eed, Mr. Plumbstead.' Og dermed gik han vred sin Vei."

„Den unge Frederik ligner den øvrige Familie; han er aaben og ærlig," udbrød den lille Barbeer. „Han har maaskee ikke seet noget galt, og naar han siger det, saa troer jeg ham."

„Man siger," begyndte en Anden, „at Mr. Stephen havde Hovedet saa fuldt af Champagne, at han ikke kunde kjende den ene Flaske fra den anden. Han og Mr. Fisher havde nok drukket den sammen."

„Aa Snak," irettesatte Præsten ham. „Mr. Stephen er ikke den Mand, der drikker for meget."

„Jeg har hørt," indvendte nu Kudsken, thi den Bagtalelse yndede hverken han eller mange af de Omkringstaaende, „at Mr. Fisher kunde vidne for Mr. Stephen, fordi han stod ved Siden af al den Tid, Medicinen lavedes."

I dette Øieblik stak Mrs. Fitch Hovedet ud af en Sidedør. Hun ledte efter Kudsken. „Naa, Sam Heath! veed Du, at den halve Time er forløben for fem Minuter siden?"

Kudsken, Sam Heath, ilede op i Gaarden saa hurtigt, som hans Størrelse vilde tillade ham det. De friske Heste vare allerede forspændte, og Passagererne ventede for at stige op.

Istedetfor at spise Frokost den Morgen havde Sam havt travlt med at opsamle Nyhederne og var gaaet aldeles op i dem.

Førend den lille Afbrydelse, som Mrs. Fitch gjorde ved at kalde paa Kudsken, var en Nyankommen stødt til Klyngen. Det var den omtalte Mr. Fisher, en smuk Mand paa henved tredive Aar, med et rask Ansigt og et frit Væsen. Naar man tager Hensyn til, hvad der netop var bleven sagt om hans Kjendskab til Sagen, er det intet Under, at han blev modtaget med Bifald.

„Aa, der er Fisher! Hør, Fisher! er det sandt, at Deres Champagne var for stærk for Stephen Grey igaar Aftes, saa at han tog feil og kom Blaasyre i sin Medicin?"

„Det er Ret! Bliv saaledes ved Allesammen!" svarede Fisher satirisk. „Stephen Grey veed bedre Besked, end at drikke Champagne, der er ham for stærk, hvad enten det saa er min eller en Andens. Jeg skal i Korthed fortælle Sagen. Det var min Kones Fødselsdag, og —"

„Vi hørte Bryllupsdag," afbrød en Stemme ham.

„Saa? Da hørte I feil. Det var hendes Fødselsdag, og jeg vilde netop trække en Flaske Champagne op, da Stephen Grey gik forbi, og jeg fik ham ind for at gjøre os Selskab. Min Kone drak to Glas, jeg troer, at han drak ligesaa meget, og jeg selv Resten. Da Stephen Grey forlod mit Huus, var han ligesaa ædru og forretningsdygtig, som da han traadte ind. Jeg fulgte med ham og saae ham tilberede den skjæbnesvangre Medicin."

„De kan altsaa bevidne, at han ikke kom Blaasyre i den?"

„Nei, det kan jeg ikke," svarede Mr. Fisher. „Hvis man fortalte mig, at den bestod udelukkende af Blaasyre, kunde jeg ikke sige det Modsatte. Jeg saae ham blande to eller tre flydende Vædsker sammen, men om det var Gift eller ikke, har jeg ingen Anelse om. Hvorledes skulde jeg kjende Flaskerne? Desuden lagde jeg ikke synderlig Mærke til dem, for jeg spøgte og loe hele Tiden. Da jeg var derhenne imorges, viste Mr. Whittaker mig

Stedet, hvor Blaasyren stod, og jeg kan gjøre min Eed paa, at der ikke blev taget nogen Flaske ned fra et saa høit Sted. Det kan jeg bevidne."

„Ja, det er mærkeligt. Hvis Medicinen —"

„Pas paa, ellers blive vi kjørt over."

De Talende maatte skyndsomst sprede sig til Høire og Venstre. Sam Heath kom farende ud af Gaarden med sine fire smukke Heste og skyndte sig for at indhente den spildte Tid. Dette var Signal til, at Sladdercompagniet adsplittedes; de gik fra hinanden og dannede flere smaa Klynger.

Sandsynligheden talte altfor meget imod Stephen Grey. Stemningen var imod ham. Ikke saa meget imod ham personlig som imod den Mulighed, at Medicinen skulde være bleven forfalsket af Andre. Forgjæves søgte Enkelte at tage Parti for ham, og at paastaae, at hvorledes end Giften var kommen deri, var den ikke bleven heldt deri af Stephen Grey; forgjæves gjentog Frederik Grey sin Erklæring, at han havde været Vidne til Medicinens Tillavning og seet, at det skete rigtigt og omhyggeligt; det nyttede Altsammen ikke. Publikum havde fattet en Mening.

„Lad det fare, Frederik," sagde Stephen til sin Søn. „Jeg veed, at Kjendsgjerningerne engang ville komme for Lyset, og saa vil man blive overbeviist."

„Ja — men imidlertid!" tænkte Frederik med bankende Hjerte. Ak — hvad kunde der ikke hændes hans Fader i den Mellemtid? Vilde han blive dømt for Drab og straffet?

Ingen blev mere rystet over Mrs. Cranes Død end Judith Ford. Man gik tidlig tilsengs hos Mrs. Jenkinson, og da Begivenheden indtraf, sov Alle der i Huset, saa at ikke engang Pigen, Margaret, erfoer Noget førend den paafølgende Morgen. Hun forstyrrede ikke Judith for at fortælle hende dette. Mrs. Jenkinson havde den foregaaende Aften sagt til Judith, at hun skulde ligge længe om Morgenen for at see at blive af med sine Ansigtssmerter, og Judith, der trængte til Hvile, sov ogsaa til Klokken ni. Da hun saa kom ned i Kjøkkenet, havde Margaret netop spiist Frokost.

„Hvorledes gaaer det med Ansigtet, Judith?" spurgte hun og syslede med at lave Thee til Søsteren. „Det seer bedre ud. Hævelsen har lagt sig."

„Det er meget bedre," svarede Judith. „Margaret, jeg havde ikke havt isinde at blive saalænge liggende; Du burde have kaldt paa mig. Jeg synes ikke, at jeg har nogen Appetit nu; maaskee kan jeg siden spise et Stykke Smørrebrød."

Margaret lavede Thee i Taushed. Hun overtænkte, hvorledes hun bedst kunde meddele Søsteren Efterretningen; hun var vis paa, at hvorledes hun end gjorde det, vilde det ryste Judith meget. Da hun var ved at skjænke Theen, ringede hendes Frue; hun maatte gaae og var næsten glad over Fristen.

„Jeg gad vide, hvorledes Mrs. Crane har det idag?" sagde Judith, da hun vendte tilbage. „Har Du hørt det?"

„Jeg — jeg er bange for, at hun ikke har det rigtig godt idag," svarede Margaret. „Tjen mig i at spise Noget, Judith — Du vil trænge dertil."

„Ikke godt," svarede Judith, uden at bryde sig om Anmodningen at spise. „Har hun faaet Feber?"

„Nei, det er ikke Feber. De sige — de sige — at man har givet hende en urigtig Medicin," fik Margaret endelig sagt og meente, at have gjort sine Sager særdeles godt.

„Urigtig Medicin!" gjentog Judith og saae forvirret ud.

„Det er mere, end jeg kan forstaae. Men det — de sige, at den vil dræbe hende."

Judith nedskyllede den varme Thee, reiste sig og gik hen mod Døren. Margaret greb hende, inden hun naaede den.

„Gaa ikke, Judith. Du kan Intet udrette — bliv, hvor Du er."

„Jeg maa gaae, Margaret. De to Koner derinde ere tilsammen ikke en Pibe Tobak værd, idetmindste er Enken det ikke, og den Anden er ikke til at stole paa. Hvis der er Fare for den unge Dame, vil Du ikke see mig igjen, førend den er overstaaet. Naa, Margaret! Du har ikke Net til at opholde mig."

Det lykkedes Margaret at faae Døren lukket og sin Ryg stillet op imod den. „Sæt Dig ned paa den Stol, Judith, medens jeg fortæller Dig Noget. Det er til ingen Nytte, at Du gaaer derind. Forstaaer Du mig, eller skal jeg tale tydeligere?"

Judith, som saae, hvor alvorligt Søsteren meente det, satte sig ned i den betegnede Stol og ventede paa en Forklaring. Hun forstod ikke Sagen og stirrede stivt paa Margaret.

„Det er forbi, Judith. Det var allerede forbi igaar Aftes Klokken ti. Hun er død."

Judith vedblev at fæste det samme stive Blik paa hende. Hun talte ikke. Maaskee kunde hun endnu ikke opfatte Meningen af Ordene.

„Mr. Stephen Grey sendte hende en Sovedrik, som var det Sidste, hun skulde tage," vedblev Margaret. „Han gjorde en mærkelig Feiltagelse med den og sendte Gift. Saasnart hun havde drukket den, døde hun."

Judiths Ansigt var bleven dødblegt, men der var det samme stive, ubevægelige Udtryk deri. Pludselig forandredes det — og dyb Rædsel stod at læse deri. Hun gav et Skrig og lagde Hænderne for Øinene.

„Det er just, hvad jeg havde tænkt mig," sagde Margaret. „Du tager saa frygteligt paa Vei. Det er en forfærdelig Ting — men den unge Dame var dog fremmed for os."

Judith var begyndt at skjælve. Snart efter tog hun Haanden fra Øinene og saae paa sin Søster.

„Du siger, at Mr. Stephen sendte Giften?"

„Man siger det. For mig lyder det besynderligt. Men hendes Død synes rigtignok at være Beviis derpaa."

„Men han har ikke sendt den," sagde Judith med Eftertryk. „O, Margaret! dette er frygteligt! Naar døde hun?"

„Jeg troer Klokken var tre Qvarteer til, eller manglede ti Minuter i, ti igaar Aftes. Det synes, som om Mr. Carlton gik derhen om Aftenen, var der, da Medicinen bragtes, og han lugtede Giften i Flasken. Han gik til Greys for at spørge, om Alt var i Orden; men hun havde taget den, førend han kom tilbage igjen."

Det haarde Udtryk vendte tilbage i Judiths Ansigt. Hun syntes ikke at følge med og holdt Øinene stivt fæstede paa Margaret.

„Hvis Mr. Carlton lugtede Giften, hvorfor forbød han da ikke, at den blev givet hende?" sagde hun efter en Tids Forløb.

„Det har jeg glemt. Det forekommer mig dog, som Madam Gould sagde, at han forbød det. Det var gjennem hende, at jeg erfoer alt dette; hun kom herind, saasnart jeg var staaet op imorges. Baade hun og gamle Peppersly ere halvdøde af Skræk, men jeg sagde dem, at de havde Intet at befrygte. Skylden synes ikke at ligge hos dem."

Judith reiste sig fra sin Stol, hvor hun havde siddet rolig under Fortællingen. „Jeg maa ind og høre mere, Margaret," sagde hun bestemt, som om hun ventede at blive standset anden Gang.

„Ja, nu kan Du gjerne gaae," var Margarets Svar. „Jeg ønskede blot at forberede Dig først."

Madam Gould og Mo'er Peppersly sadde ved Kjøkkenilden, talte, saa de vare røde i Ansigterne og nippede af og til lidt til Flasken for at hjælpe paa de rystede Nerver. Judith saae dem, da hun gik gjennem Gaarden.

Da hun aabnede Kjøkkendøren, skreg de begge. Altfor travlt sysselsatte til enten at see eller høre hende og siddende, som de gjorde, med Ryggen til Vinduet, foer de sammen ved hendes Indtrædelse. Efterat have overvundet Skrækken fik de Munden paa Gled om sidste Nats Hændelser, og Judith stod og lænede sig mod Vindueskarmen, medens hun lyttede til deres Fortælling og satte Historien sammen i Tankerne.

„Det er næsten en Umulighed, at Mr. Stephen kan have blandet Gift i Medicinen," var det Første, hun sagde. „Jeg for Een vil aldrig troe det."

Værelset ovenpaa var i Politiets Besiddelse, men Judith fik Tilladelse til at komme ind. Den stakkels unge Dame laae der hvid og stille, og Judith brast i Graad ved Synet.

Ved atter at gaae ned ad Trappen havde hun nær mødt Mr. Carlton. Han havde været i Huset og talt med Politiet. Han havde paataget sig at hjælpe Politiet i dets Undersøgelser for at opdage, hvem den fremmede Dame var, og han havde allerede skrevet til adskillige Venner i London for at forhøre, om de tilfældigviis skulde vide Noget derom. Han syntes tilbøielig til at være streng mod Mo'er Peppersly og lod til at nære nogen Tvivl om hendes fuldstændig ædru Tilstand, da Begivenheden indtraf.

„Det forekommer mig meget mærkeligt, Mo'er Peppersly, at Damen ikke sagde Dem, at jeg havde forbudt hende at tage Medicinen. Jeg kan neppe troe Andet, end at hun har sagt Dem det. Og dog gik De hen og gav hende den."

„Jeg kan sværge paa, at hun ikke har sagt et Ord til mig derom," svarede Mo'er Peppersly og var uenig med sig selv, om hun skulde blive vred eller udgyde Taarer over Bebreidelsen. „Lige det Modsatte. Hun vilde have den, den Stakkel, netop ovenpaa Havresuppen og havde ogsaa gjort det, naar jeg ikke havde forhindret det."

Mr. Carlton saae Konen lige ind i Ansigtet. „Er De vis paa, at De husker Omstændighederne nøiagtigt, Mo'er Peppersly?"

Mo'er Peppersly forstod Antydningen og kom i Fyr og Flamme derved. „Jeg husker dem ligesaa godt som De. Og jeg takker min Gud for, at jeg, hvad den Aften angaaer, ikke har Noget paa min Samvittighed. Hvis det Samme skulde gjøres om igjen paa denne

hellige Aften, og jeg var uvidende om, hvad der vilde skee, vilde jeg give hende Medicinen, som jeg gjorde dengang, og ansee det for min Pligt."

„Ja, det forekommer mig meget besynderligt, at hun tog den," sluttede Mr. Carlton.

I Løbet af Morgenen mødte Judith Frederik Grey paa Gaden.

„Naa Judith," begyndte han med bebreidende Stemme, „hvad tænker De om dette?"

„Jeg veed ikke, hvad jeg tør tænke derom," var Judiths Svar. „Jeg er aldrig før i mit Liv bleven saaledes rystet."

„Judith, De kjender min Fader. Troer De nu, at det er indenfor Mulighedens Grændser, at han af Ligegyldighed skulde komme Blaasyre i en Sovedrik?" vedblev han ivrigt.

„Nei, jeg troer ikke, at han kom det deri."

„Men, see nu her. Jeg var nærværende, da Medicinen blev lavet. Jeg saae Alt, hvad min Fader kom i, passede paa hver af hans Bevægelser, og jeg erklærer, at den blev ordentlig blandet. Jeg stod tilfældigviis og lænede mig op til Disken. Da Fader kom ind med Mr. Fisher, sagde han, at jeg skulde gaae hjem og læse min Latin; men jeg havde ikke Hastværk og nølede. Jeg er glad over, at jeg gjorde det! Jeg kan som sagt erklære, at der Intet var iveien med Medicinen, og dog siges der at være Gift i den, da den bringes til Mrs. Crane, og hun døer efterat have drukket den! Hvem skal forklare dette?"

Judith svarede ikke. Det haarde Udtryk, der tydede paa en Uvished eller Raadvildhed, overskyggede atter hendes Ansigt.

„Og i Byen tillægges Skylden min Fader! De siger — men jeg vil ikke gjentage Alt, hvad der siges. Der er dog Enkelte, som ikke antage ham for skyldig."

„Jeg for Een," svarede hun.

„Ja — jeg — —"

Her standsede han; men pludselig bøiede han sig frem og hviskede Noget i hendes Øre. Hendes blege Ansigt blev blussende rødt, da hun lyttede, og hun hævede sine Hænder og søgte at standse ham.

„Tys! Tys! Mr. Frederik! Siig det ikke!"

„Judith — jeg brød mig ikke om at sige det høit."

Der blev en Pause. Frederik kastede Hovedet tilbage paa den for ham eiendommelige Maade, naar Noget ærgrede ham, og der var et kjækt, bestemt Udtryk i hans Ansigt, hvilket lod Judith frygte for, at han skulde tale høit. Hun skyndte sig at tale om noget Andet.

„Jeg formoder, at der vil blive Ligskue."

(Fortsættes.)

Min vidunderlige Reise til det ubekjendte Land.

„Naar En har gjort en Reise, saa kan han fortælle Noget," siger Matthias Claudius, og noget Lignende har Holberg sagt, længe for „Wandsbecker Bothen", om den berømte Reise fra Haderslev til Kiel, som aldrig glemmes. Imidlertid er jeg noget forlegen ved at fortælle Noget om min Reise; thi hvad jeg paa denne saae, er af det Slags, hvorom det hedder: Man maa selv see det!

Skjøndt mine Tænder staae vidt fra hverandre (hvad jo efter den ufeilbarlige Planetbog skal betyde, at man kommer til at gjøre lange Reiser), har jeg dog ingensinde været udenfor min Fødeø: Sjælland; det skulde da være med Undtagelse af, at jeg en Gang har været ovre paa Trekroners Batteri, og to Gange ude paa Amager. Jeg har ikke Frygt, men en medfødt Modbydelighed for at reise, ligesom H. C. Andersen synes at lide af den modsatte Passion.

Min Fætter Adolf kjendte denne min Ulyst og drillede mig tidt med min Hjemsyge.

„Tag Dig i Agt!" sagde han engang, „at jeg ikke, førend Du venter det, kommer her en smuk Dag og bortfører Dig, enten Du piber eller skriger."

Jeg tog disse Ord for Skjemt, og havde tildeels allerede glemt dem, da han paa en mild Dag ifjor Efteraar pludselig stormede ind til mig, iført lange Vandstøvler og Reisetaske, samt med en stor Meerskumspibe, der alt havde Dampen oppe.

„Naa, Snegl! Er Du parat?" udbrød han saa suffisant, som om han skulde hente mig efter Aftale.

„Hvortil?"

„Ih, naturligviis til at reise!"

„Skal Du da reise?" spurgte jeg enfoldig.

„Ja, og Du med. Gjør nu ikke for lang Brøvl. Tag Frakke, Hat og Stok; Du behøver ikke Andet eller Mere."

„Det kan ikke være Alvor."

„Fuldkommen ramme Alvor! Med det Gode eller Onde, skal Du afsted. Du kan ligesaa gjerne springe, som krybe i det.

Modsigelser nytte ikke, paa Indvendinger reflecteres ei."

„Men Menneske dog, betænk! er jeg belavet paa Noget?"

„Paa Pas, Compas, Sø- og Landkort, Reisebeskrivelser og Haandbøger, Kikkerter og Instrumenter, Proviant, Anbefalinger, rede Penge og rene Skjorter, Hattefoderaler og Nathuer? Mener Du Sligt, saa kan jeg trøste Dig med, at Alt er i Orden; det har jeg sørget for, da Du dog ikke forstaaer Dig paa Saadant. — Skynd Dig blot; Hestene stampe af Utaalmodighed!"

„Hestene! Hvilke Heste?"

„For Pokker! De Heste, der skulle trække vor Vogn."

„Saa skulle vi altsaa dog kjøre?" spurgte jeg ironisk og begyndte at gaae ind i hans formeentlige Spas.

„Det forstaaer sig af sig selv. Gjerne havde jeg ført Dig til det Fjerne ved Hjælp af en Luftballon, men paa Grund af Din Krysteragtighed, opgav jeg dette skjønne Forsæt; og til at traske afsted som vandrende Haandværkssvende, dertil er jeg for stolt og Du for magelig. Derfor har jeg besørget os en beqvem Reisevogn — den holder for Døren."

Uvilkaarlig saae jeg ud af Vinduet. Jeg vilde neppe troe mine egne Øine, da jeg opdagede en eiendommelig Karosse udenfor. Gud maa vide, fra hvilket Rustkammer han havde opstøvet denne Antik. Nu begyndte jeg at ane Uro, og reiste alle mulige Indvendinger; men han blev koldere og mere tirrende, jo ivrigere jeg støiede op. Kort at fortælle: han bekjæmpede mine Grunde saa haardnakket med Spot og hvad han kaldte Logik, at jeg tilsidst maatte give efter og trække i Klæderne.

Endnu vovede jeg dog et sidste Forsøg, idet jeg bemærkede, at det ikke gik an for mit Vedkommende saaledes uden Videre at tage bort foruden Afsked og deslige.

Da stak han i at lee og erklærede, at dersom jeg havde gjort Regning paa, at Damer skulde fra Lange-Linie med hvide Tørklæder tilvifte os et ømt og rørende Farvel, saa blev jeg skammelig snydt, saasom Reisen gik sydpaa og slet ikke forbi Castelsveien.

Saaledes haanet steg jeg, eller rettere krøb jeg ind i Chaisen, hvis Kudsk forekom mig at betragte mig med et lumsk Blik og en fiffig Mine, — upaatvivlelig var han godt instrueret af Fætter Adolf; thi taus som en Frimurer gav han paa mine flygtige Spørgsmaal om Routens Længde o. s. v. kun til Svar nogle tvetydige Nik, der ligesaa let kunde fortolkes til Nei som betyde Ja.

Neppe sad jeg i den ellers ret beqvemme Vogn, førend Adolf satte en Mekanisme i Bevægelse, der forvandlede det temmelig snevre Rum til en Hule; thi med Undtagelse af et mat brandgult Lysskjær fra et lille farvet Vindue, befandt vi os i fuldkommen Mørke.

„Det bliver en behagelig Reise. Hvilken Udsigt her man nyder!" sagde jeg stiklende, og dæmpede et Suk.

„Vær ubekymret! Arrangementet er ganske i Din egen velforstaaede Interesse. Uden denne min gode Omsigt, vilde Du gaae Glip af Overraskelsens Behagelighed."

„Naa — saa! Jeg skal altsaa overraskes," vedblev jeg mut. „Ja Du er en Mester i at overraske, idetmindste i at overrumple Folk. Maa jeg ellers spørge, hvorlænge behager det Dig, at jeg skal sidde i denne mørke Æske, hvor man hverken seer Sol eller Maane?"

„Taalmodighed, Fætter! Tag Dig en lille Skraber! En Lur vil styrke Dig til vor Vandring i Bjerge og Dale."

„Det deilige Landskab, det fortryllende Panorama og de henrykkende Prospekter, jeg her seer i natlig Belysning, skulle just ikke friste mig til Aarvaagenhed. Jeg vil følge Dit Raad. God Nat da, Fætter! og Guderne tilgive Dig Din Overaskelse, med samt dens Behageligheder."

Virkelig lukkede jeg Øinene, og vugget af den magelige Vogns Gyngen faldt jeg snart i en blid Slummer, med hvis romantiske Drømme jeg ikke skal plage Læseren. Da vi holdt stille, vaagnede jeg, og førend jeg kunde forhindre det, havde Adolf indhyllet mit Hoved i et medbragt tykt Shavl, saa at jeg ikke kunde skimte Dagens Lys. „Det skeer til Dit eget Bedste," forsikrede han, da jeg gjorde Modstand: „efter en saa lang og dyb Søvn, er man hed i Hovedet, Du kunde let forkjøle Dig og faae en Green af Hjernebetændelse. For alt Sligt maa jeg, som er vant til at reise, sørge; Du forstaaer Dig ikke paa Saadant."

Efter denne Affærdigelse tog han mig under Armen og ledte mig som Blindebuk ad en noget ujevn Vei, Bakke op og Bakke ned.

Da vi saaledes havde vandret en Stund, bød han mig tage Plads paa en stor Steen; derefter skilte han mig ved Sløret og udbrød: „Her er omtrent Reisens Maal!"

Forundret, i høieste Grad forbauset, saae jeg mig omkring. Jeg var virkelig overrasket. Hvilken vild og dog malerisk skjøn Egn! Vor

Hvileplads var saaledes, som jeg kun kan tænke mig „Ulvesvælget". Over os ludede truende en halv udhulet Banke; nedenfor den store Steen, der tjente os til Sæde, flød en Elv, der udgjød sig i en lille Indsø med Dunhamre og alskens Rørplanter. Nogne Skrænter, med guult Sand, vexlede med dyrkede Skraaninger af en sjelden broget og blandet Flora. Nede i Dalen saae jeg Folk arbeide med sære Maskiner, medens andre gravede som Bjergmænd. Hist og her bemærkede jeg en enlig Geolog, der undersøgte Sandet, Leret og Steenarterne. Jeg saae mig omgivet af Skandser og Grave, et enkelt Sted laa en sprængt Klippeblok. Paa den ene Side Gyvel, Matrem, Valmue og alskens vilde Planter, frodige Tidsler og Grupper af Nælder; paa den anden Side Kulturens tamme Børn og gemytlige Kjøkkenurter. —

(Sluttes.)

Blandinger.

Naiv Smag. Da Mia Hauser, den ungarske Violinist, lod sine skjønneste Toner høre paa Tahiti for Dronning Pomare og hendes tattoverte Ministerium, uden at opnaae saameget som et eneste Bifaldssmil, forsøgte han et Theatercoup, som han udførte i sit Ansigts Sved og som ogsaa fik det bedste Udfald. Han lod nemlig under Spillet tre af sine Violinstrænge springe (à la Paganini!), efterabede da paa G-Strængen Papegøiernes Skrig, saavelsom Svinenes Grynten, og frydede ved denne Concert det kongelige Hjerte overordentligt. Et nyt Beviis paa, hvor ofte ringe Midler kunne frembringe de største Resultater! — (Forresten tør man ikke for strengt gaae i Rette med den nævnte Virtuos for dette sit Kunstnerfif blandt de Ukultiverede, eller spotte for stolt over disses Smag. De Dannede kunne ikke siges frie for lignende Naivitet. Har man ikke hørt Violinvariationer blive sungne af Primadonnaer? Har man ikke i saakaldte „Tonemalerier" søgt at gjengive Bølgeslag, Uveir, Ugleskrig, Kanontorden, Hestetrampen o. s. v. o. s. v.? Selv Haydn lader Oxer brøle og Lærker trille. Nattergales, Vagtlers og flere Fugles Sang, især Gjøgens Kukkuk, er anvendt i Musiken, med god eller slet Virkning, og vi have liggende for os et vel udstyret engelsk Værk, hvori Hestevrindsken, Hanegalen, Kobrølen, Lammebrægen, Børneskrig, Fluesummen og mange flere saadanne umusikalske Lyde ere bragte i Noder og behandlede med Alvor.)

„Tør en Christen gaae paa Komedie?" spurgte Ludvig XIV. Jesuiten Bossuet. — „Der gives stærke Grunde imod, men store Exempler for." svarede denne.

Gaade.

Det Første raabe Børn i Skjul;
Vil de to Andre Blaa og Guul,
Du Rødt ei godt tør bære.
Det Hele gjemmer Tøi og Sligt,
Betyder ogsaa mageligt,
Beqvemt og saadant Mere.

Opløsning af Gaaden i Nr. 16:

Steinmann — Rendsborg (Speier — Taasinge — Elben — Island — Nismes — Mareb — Ajaccio — Namur — Nyborg).

Gaaden i Nr. 15 er endvidere opløst af Niels Christian Madsen i Vellinge, „Jacob Kulsvier" i Soro, „Realist O. P." i Stengaden i Helsingør, Hans v. Sagen, „Tvende Habakukker", „Olga" i Nudkjøbing.

Gaaden i Nr. 14 er endvidere opløst af „Svedskegnaskeren" fra Lemvigegnen.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 30te April. **№ 18.**

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Et Ligstue! Ja, det skulde jeg mene. Hvis der nogensinde har været et Tilfælde, hvor Sligt var nødvendigt, tænker jeg, at det er her. Dersom min Fader bliver dømt, er det min Skyld.“ Og han bestrev, hvorledes han havde tørret Spindevævene af Krukken. „Det Værste er, naar vi ville tale om mindre væsentlige Ting,“ vedblev han, „at Ingen veed, hvor man skal skrive til hendes Venner, eller om hun har nogle. Min Fader siger, at De bragte et Brev paa Posthuset for hende.“

„Ja, det gjorde jeg, og Politiet har netop spurgt mig derom,“ svarede Judith; „men jeg lagde ikke Mærke til Udskriften, undtagen at det skulde til London. Det var til den Mrs. Smith, som kom hertil og tog Barnet med sig.“

„De har isinde at prøve paa at finde den Kone. Mr. Carlton siger, at man maa gjøre Alt muligt for at finde hende, thi ved hende kunne vi komme til Kundskab om, hvem Mrs. Crane var, og han har givet Politiet en Beskrivelse af hende. Han saae hende Løverdag Aften paa Store Wennock Stationen. Og nu maa jeg skynde mig bort, Judith; jeg har allerede nølet for længe.“

Knøsen ilede afsted. Judith stirrede efter ham, fordybet i Tanker; hendes Ansigt havde atter antaget det besynderlige, haarde Udtryk, den forvirrede Raadvildhed.

Niende Capitel.

Ligstuet.

Regnen skyllede strømmeviis ned; desuagtet var der Liv i Syd Wennocks Gade, i Særdeleshed i Nærheden af „den røde Løve“. Det var Torsdag; den Dag, der var ansat til Ligstuet over Mrs. Crane.

Kronbetjenten*), der ikke havde Bolig i Landsbyen, blev ventet hvert Dieblik, og længe varede det heller ikke, førend han kom kjørende i sin Gig ledsaget af sin Skriver. Kronbetjenten var Procurator, en lille, undersætsig Mand med sort Haar og et muntert Ansigt; da han steg ud af Vognen tog han adskillige af de Omkringstaaende i Haanden.

Kronbetjenten gik ind i Værtshuset, drak et Glas Grog i en Fart og gik da op til Forsamlingsværelset for at tage Nævningerne i Eed. Det var en stor Sal, Landsbyens Klubsal; der var opstillet et langt Bord med grønt Klæde paa, ved hvilket man tog Plads, og Kronbetjenten aabnede Forhandlingerne. Saa gik de til Slotsgaden for at syne Liget.

De gik igjennem Regn og Slud, og deres Paraplyer vare kun til ringe Nytte, thi den stærke Vind vendte op og ned paa dem. De havde et talrigt Følge, idet de ledsagedes af alle Lediggjængerne, af de nysgjerrige Handlende og Landsbyens barbenede Ungdom. Af den Vedholdenhed, hvormed disse sidste fulgte dem hele Dagen, skulde man troe, at Nævningerne hørte til et Menageri.

Da Synningen var forbi, pladskede de tilbage til „den røde Løve“, og Forretningen begyndte. Vi ville berøre to eller tre af Vid-

*) En Kronbetjent er en Embedsmand i England, hvis Hovedforretning bestaaer i at undersøge Dodsaarsagen, naar Nogen omkommer paa en voldsom Maade.

nernes Erklæringer, men ikke flere, thi det vilde kun blive en Gjentagelse af, hvad vi allerede vide. Den første Vanskelighed var: Hvad var den unge Dames Fornavn? Det kunde Ingen give Oplysning om; man sagde, at hendes Linned var mærket med et stort C, Begyndelsesbogstavet til Ordet Crane, men andet Mærke havde det ikke. Nogle mente, at det snarere var Begyndelsesbogstavet til hendes Fornavn — maaskee Caroline eller Charlotte — men det var umuligt at sige. Hendes Kufferter vare blevne undersøgte; men der var aldeles Intet, som tydede paa, hvorfra hun kom.

Mrs. Fitch, Værtinden i „den røde Løve", sagde, hvad hun vidste om den Fremmedes Ankomst med Omnibussen den foregaaende Fredag, og at hun havde anbefalet hende Logis i Slotsgaden. Mr. Stephen Grey bevidnede, at der samme Aften var bleven sendt Bud til ham, at Barnet derpaa var bleven født, og at hun havde befundet sig særdeles vel til Mandag Aften Klokken syv, paa hvilken Tid han saae hende ilive for sidste Gang. Mr. John Grey og Mr. Brooklyn fra Store Wennock, som havde obduceret Liget, bevidnede, at Blaasyre havde været Aarsagen til hendes Død, og der var andre Vidnesbyrd, som det ikke er nødvendigt at gaae nærmere ind paa her.

Der havde været reist Tvivl om, hvorvidt Mr. Stephen Grey skulde aflægge Forklaring; denne erklærede sig rede og villig til at gjøre det, og omsider besluttede Kronbetjenten at modtage den, idet han dog bemærkede, at Stephen ikke behøvede at sige Noget, der kunde domfælde ham, og at hvad han sagde muligviis vilde blive anvendt som Vidnesbyrd imod ham selv. Stephen smilede og svarede, at Alt, hvad der stod i hans Magt at sige, gjerne maatte anvendes imod ham. Han forklarede da om Sovedrikken; og hvorledes han havde tillavet den, og Frederik Grey bevidnede, at han havde været tilstede under Tilberedelsen, forklarede omstændelig, hvad der var kommen i den, og at han havde sendt Dick med den. Denne, som var det næste Vidne, der blev fremstillet, forklarede med et meget rødt og forskrækket Ansigt, fordi han stod for Retten, at han havde modtaget Medicinen og bragt den til Mo'er Pepperfly.

„Kald Vaagekonen Pepperfly ind," sagde Kronbetjenten.

Der blev kaldt paa Mo'er Pepperfly og hun blev ført ind fra det tilstødende Værelse i en noget rystende Tilstand, ikke foraarsaget af Brændeviin, thi hun havde holdt sig derfra den Morgen, men af Bevægelse ved de forestaaende Begivenheder. Hun havde naturligviis klædt sig i sin Stadsdragt: en sort, ulden Kjole, der ikke var paafaldende reen, et rødt Shavl og en rød=sort Hat med en Sløife paa Hovedet. Paa Veien derhen havde Stormen leget med Shavl, Hat og de graae Haar nedenunder paa sin eiendommelige, ublide Maade, saa at Mo'er Pepperflys Udseende i det Hele taget ikke talte meget til Gunst for hende. Hun havde Trætøfler paa og hvide Strømper, bedækkede med en Kage af Gadesnavs og meget tydelige under den korte Kjole; det syntes overhovedet umuligt, at hendes kugledannede Figur kunde være ifort en Kjole, der kunde skjule hendes Been. Da hun kom tæt ved Kronbetjenten, aftog hun sine Trætøfler og holdt dem i den ene Haand; Paraplyen havde hun i den anden. En mærkelig Paraply, der aabenbart maa have tjent mere som Prydelse end været til Nytte, thi Fiskebenene stak mindst en halv Fod udenfor Tøiet, og der var intet synligt Haandtag. Et dæmpet Smiil mødte hende ved hendes Indtrædelse, og hendes Forklaring vakte nogen Munterhed, tildeels ved de glimrende Titler, hvormed det behagede hende at beære Kronbetjenten og de Edsvorne.

„Deres Navn er Pepperfly?" spurgte Kronbetjenten.

„Hvilket det er, Mylord, med Betsy til," var det besynderlige Svar, som hun gav med saa dyb en Neien, det paa Grund af hendes Fyldighed var hende muligt.

„De mener Elisabeth?" sagde Kronbetjenten, idet han løftede Pennen fra Protocollen og ventede.

„Deres Høivelbaarenhed, jeg har aldrig hørt mig kalde ved andet Navn end Betsy. Det er muligt, at Lis'beth blev indført i Kirkebogen ved min Daab, men det kan jeg ikke svare for. Moder —"

„Det er godt," svarede Kronbetjenten, og efter nogle faa Spørgsmaal endnu kom han til Hovedpunktet. „Modtog De en Medicin forgangen Mandag Aften til den Dame, De passede — Mrs. Crane?"

„Ja, Mylord, det veed den gode Gud, at jeg gjorde. Det var en Sovedrik; i alt Fald var det, hvad det burde have været."

„Hvad var Klokken da?"

„Det var mørkt dengang, og jeg sad og spiste min Aftensmad."

„Kan De ikke sige, hvad Klokken var?"

„Jeg troer, den maa have været over otte, Deres Høivelbaarenhed, for jeg begyndte at blive dygtig sulten, inden jeg gik ned, og Klokken otte er min Theevandstid. Jeg havde

netop spiist, da det ringede; vi havde stegte Sild og — —"

„Edsvorneretten bryder sig ikke om at vide, hvad De spiste; hold Dem til Hovedsagen. Hvem bragte Medicinen?"

„Den Dreng hos Mr. Grey — Dick. Saa uforskammet en lille Slyngel, Hr. Borgermester, som De nogensinde i Deres Liv har seet. Han river Laaget op paa sin Kurv, trækker en lille Flaske, indsvobt i hvidt Papir, op og rækker mig. Jeg havde Lyst til at fortælle Dem, Mylord, hvad han sagde til mig."

„Hvis det har Noget at gjøre med Sagen, kan De fortælle det," svarede Kronbetjenten.

„‚Naa, Mo'er Pepperfly,' sagde han, ‚hvorledes har Lærken det iaften?' Mine Fingre kløede efter at faae fat i hans Øren, Hr. Borgermester og Raadmænd, men han trak sig baglænds bort."

I sin Harme havde Mo'er Pepperfly vendt sig mod de Edsvorne i Forventning om deres Medfølelse, og Alle brast i Latter.

„Han trak sig tilbage for mig, bange for at faae, hvad han fortjente, og han standsede midt paa Gaden og gjorde Ansigter ad mig, for han vidste meget godt, at jeg ikke kunde naae ham. De Unger ere saa smidige som Katte, og jeg er lidt for føer til at løbe omkaps."

„Jeg sagde, at De skulde holde Dem til Sagen," bemærkede Kronbetjenten med bebreidende Stemme; „hvad gjorde De med Medicinen?"

„Jeg tog den ovenpaa, mine ærede Herrer, og Mr. Carlton kom ud af Damens Værelse og spurgte mig, hvad jeg havde der. Jeg sagde, at det var Sovedrikken fra Mr. Grey, og han tog den ud af Haanden paa mig og sagde, at den lugtede af Mandelolie."

„Mandelolie! Er De sikker paa, at han sagde det?"

„Ja naturligviis," gjensvarede hun; „jeg har ikke drømt det. Han tog Proppen ud, lugtede til Flasken, og saa sagde han det: ‚Hvorfor har vel Mr. Stephen Grey givet hende Mandelolie?' sagde han."

„Lugtede De det?"

„Det kan jeg just ikke sige, Deres Herlighed," svarede hun; „skjøndt Mr. Carlton var forbauset over, at jeg ikke kunde det og holdt mig den hen under Næsen; men min Næse havde netop ingen synderlig Lugt dengang, og det sagde jeg ham ogsaa."

„Hvorfor havde De ingen Lugt?"

Mo'er Pepperfly vilde gjerne have undgaaet at besvare Spørgsmaalet. Hun rokkede først lidt frem og tilbage, satte saa Træteflerne fra sig og tog dem op igjen, og rystede sin Paraply, saa der faldt en Byge af Regndraaber i Alles Ansigter.

„De staaer der for at sige Sandheden," sagde Kronbetjenten skarpt. „Hvorledes kom det sig, at De ikke kunde lugte Medicinen, siden Lugten var saa stærk?"

„Jeg havde netop drukket en lille Draabe Brændeviin," svarede Mo'er Pepperfly med sagtere Stemme. „Da jeg havde spiist min Aftensmad, siger Madam Gould til mig: ‚Blot en lille Taar for at holde Sildene nede; det vil være saa godt for Sundheden,' og da jeg veed, at jeg har en svag Mave, som ikke taaler meget, lod jeg mig overtale og tog en Taar; men De kunde ikke have kommet den i et Fingerbøl."

„Nei, det er høist rimeligt," svarede Kronbetjenten, og Alle smiilte.

Mo'er Pepperfly blev flau ved sin Fortalelse.

„Jeg vilde sige, at den ikke vilde have fyldt et Fingerbøl, det vilde jeg saamæn, for det er Sandhed, og det er intet Under, at jeg bliver skræmmet fra Sands og Samling, naar jeg staaer saaledes foran dem Alle. Netop som jeg nippede til den lille Taar, ringede det paa Klokken, saa at man kan sige, Brændevinet bogstavelig var i min Mund, da jeg bragte Medicinen ovenpaa, og det er Grunden til, at jeg ikke kunde lugte noget Andet."

„Hvem tog Flasken? De, Mr. Carlton eller den syge Dame?"

„Det gjorde jeg, Deres Naade. Jeg satte den ved Siden af de andre Flasker paa Chiffonieren i Dagligstuen og — —"

„Var der andre Flasker, som kunde antages for den?" afbrød Kronbetjenten hende.

„Ikke en eneste een," gjensvarede Vidnet. „De fleste af dem var tomme og alle større end den, jeg satte hen. De er der endnu."

„Havde Nogen Leilighed til at berøre den Flaske i Mellemtiden, fra De satte den der, og til De gav Medicinen til Patienten?"

„Der var Ingen i Huset, som kunde røre den," gjensvarede hun. „Jeg var selv næsten hele Tiden bagefter i Stuen, og Andre var der ikke. Da jeg gik hen for at hente den og give den syge Dame deraf, lyste Madam Gould for mig, og jeg er sikker paa, at Ingen har rørt ved den, for Overdelen af den Chiffonniere er en smal Strimmel, og jeg havde sat Flasken lige i Krogen op mod Væggen, og der fandt jeg den igjen."

„Mr. Carlton var altsaa gaaet dengang?"

„Mr. Carlton? Aa, han gik næsten lige strax, efter at Medicinen kom. Han blev ikke længe, Deres Høiærværdighed."

„Jeg vil nu gjøre Dem eet Spørgsmaal — pas paa, at De besvarer det nøiagtigt. Der har gaaet det Rygte, at Mr. Carlton advarede Dem mod at give hende Medicinen; er det Tilfældet?"

„Jeg erklærer for Gud den Almægtige, at Mr. Carlton ikke sagde et Muk derom," svarede Vaagekonen og kom i Bevægelse. „Mylord — Deres Excellence — mine ærede Herrer," vedblev hun og vendte Ansigtet rundt i Forsamlingen, „om det var det sidste velsignede Ord, jeg skulde sige, vil jeg paastaae, at Mr. Carlton ikke sagde et Muk til mig om ikke at give hende Medicinen. Han snusede til den, som han vilde lugte, hvad den var lavet af, og han kom en Draabe paa Fingeren og sagde, den lugtede af Mandelolie; men naar man fortæller, at han forbød mig at give hende den, er det en skjændig Løgn, Hr. Dommer. Han siger, at han forbød Mrs. Crane at tage den, men jeg erklærer, at han aldrig har sagt Noget om det til mig, og det har hun ikke heller."

Kronbetjenten tillod hende at tale, til hendes Harme havde lagt sig. „De gav selv Mrs. Crane Medicinen?"

„Ja, det gjorde jeg, som min Skyldighed var, og Madam Gould stod ved og lyste for mig. Jeg kom den i et Viinglas, og da min Næse dengang var ganske i Orden igjen, lugtede jeg Mandelolien stærkt nok, og det gjorde Madam Gould ogsaa."

„Damen gjorde ingen Indsigelser mod at tage den?"

„Nei, den Stakkel; hun modsatte sig aldrig at tage Noget af det, vi gav hende, og hun var ganske lystig tilmode. Da jeg holdt den hen til hende, lugtede hun til den, som Mr. Carlton havde gjort, og saa smiilte hun. ‚Det lugter som Kirsebærtærte,' sagde hun og slugte det, og næsten førend vi kunde see os om, var hun væk. Ak, stakkels Dame! jeg skulde bare faae Fingre i dem, der kom det deri."

I sin Medfølelse med den Døde eller sit Raseri mod Morderen hævede Mo'er Peppersly sine Hænder iveiret og rystede dem. Træøflerne slog sammen, og Paraplyen udkastede sine forfriskende Draaber, da en af Betjentene greb hendes Hænder bagfra og hviskede hende i Øret: „Her er ikke Stedet til at vride vaade Paraplyer, og hvis De ikke tager Dem ivare, bliver De arresteret."

„Vidste De, at hun var død?" spurgte Kronbetjenten.

„Ikke i Begyndelsen, Mylord, ikke i det samme hellige Øieblik. Jeg troede, at hun var besvimet eller bleven syg paa en eller anden Maade. ‚Hvad feiler hende nu?' sagde jeg til Madam Gould, og dermed tog jeg hendes Natkappe af og løftede hendes Hoved op. Men det varede ikke længe — jeg saae snart, at hun var væk."

„De veed altsaa Intet og har altsaa ingen Mistanke om, hvorledes Giften kunde være kommen i Medicinen?"

Kronbetjenten gjorde dette Spørgsmaal paa Forlangende af en af de Edsvorne.

„Jeg!" gjensvarede Mo'er Peppersly, forbauset over at det blev gjort hende. „Nei; jeg vilde blot ønske, at jeg vidste det. Jeg vilde ønske, at jeg blot kunde udlægge saadan en Slyngel som den Dick, der bragte Medicinen; jeg skulde sikkre mig en god Plads til at see ham blive hængt, om jeg saa skulde staae paa mine Been i tolv Timer derfor — og de blive frygtelig opsvulmede af at staae, de Been, Mylord."

„Drengen havde ikke rørt ved Flaskens Indhold, medens han bragte den?" udbrød Kronbetjenten.

„Nei, det havde han ikke, Hr. Borgermester," lød Mo'er Pepperslys Svar. „Jeg ønsker blot, at den Abekat havde gjort det! Men jeg har svoret at tale Sandhed, og jeg maa derfor sige, at Flasken ankom net og uberørt med det hvide Papir, som Greys altid binder om deres Flasker."

De vare færdige med Mo'er Peppersly for den Gang, og efter at have neiet til alle fire Vægge, seilede hun derfor ud af Stuen.

Det næste Vidne var Louis Carlton. Hans elegante Ydre, smukke Ansigt og den freidige Maade, hvorpaa han afgav sin Forklaring, dannede en stærk Modsætning til den Dame, som nys havde trukket sig tilbage.

(Fortsættes.)

Høierup Kirke paa Stevns.

Vi betræde en klassisk Jordbund, med en — i Forhold til vort jevne Lands milde Natur — vistnok noget vild Romantik, men dog ikke uden sand malerisk Skjønhed, ligesom

Høierup Kirke paa Stevns.

den har været en uudtømmelig Kilde for Folkepoesien. Hvor mange Sagn og Sange knytte sig ikke til Egnen omkring „Stevns hvide Klint", og hvor smukt ere de ikke benyttede af J. L. Heiberg i hans „Elverhøi"! Kun En turde ikke komme her: Danmarks Konge; det tillod Eneherskeren „Klintekongen" ikke. Men den djerve Fjerde Christian brød Elverkongens Myndighed, og efter ham have flere Konger gjæstet Stevns, saasom Christian V. den 4de Novbr. 1685, ligesom Frederik VI. i Aaret 1808 besøgte Ellekongens Kammer, hvor Hs. stevnske Majestæt er „slet indlogeret" om Dagen, medens han om Natten sværmer i Ellekrattet, og i Storm og vild Søgang sidder som Klintekonge med sit Spiir i Haanden paa Klinten, for med Lyst at see, hvorledes Skibe strande. —

Neppe 15 Alen fra Stevns Klints bratte Affald imod Havet ligger Høierup Kirke, en af de sex Kirker, hvis Sogne svare Tiende til Gjorslev. Nær ved den yderste Bred af den steile Klint, hvis høieste Punkt „Høiesti" med en Nedgang til Stranden er c. 130 Fod over Havets Overflade, har man for et halvt Tusind Aar siden (1357, eller i Kong Valdemar Atterdags Tid) opført dette Gudshuus, temmelig fjernt fra Landsbyen, hvortil det hører; og virkelig er det saa yderligt beliggende, at Frygten for at Søen engang skulde bortskylle Kirken ikke synes ganske ubegrundet, idet den steile Klint Aar for Aar aftager ved Nedstyrtning —

„— Kirkegaarden svinder
Bestandig meer og meer for Havets Vælde.
De lange Knokler af begravne Døde
For Lyset vise sig paa Klippesiden,
Og mangen Arm, saa bleg som Fjeldets Kridt,
Med visne Fingre peger over Søen —"

Dog, imod Havets langsomme, men sikre Underskæring af Klintens Steenlag, har man til Beroligelse sat Sagnet om Kirkens overnaturlige Indflytning, og denne Garanti maa vel være god, da den har staaet sin Prøve i over 500 Aar og man ikke har anden. — Historien herom lyder saaledes:

„En Skipper, som engang var i Havsnød lige udenfor Stevns Klint, gjorde det Løfte, at han til Vartegn for Andre vilde bygge en Kirke paa Klinten, saafremt han selv undgik den Fare, hvori han var stedet. Og han holdt ogsaa sit Løfte og byggede Høierup Kirke. I Kirken er derfor til Minde herom et forgyldt Billede af en Mand, der holder et Anker. Men Kirken og den hosliggende Kirkegaard staaer saa yderligt paa Klinten, at man i Klintebruddet stundom seer fremstikkende Dødningebeen, saa at man vel maatte frygte for, at den omsider vil styrte ned; men hver Julenat hopper den et Hanefjed længere ind i Landet."

Det er ikke usandsynligt, at Kirken er bleven bygget netop paa dette Sted, mere som „Vartegn" for Søfarende, end just som Erkjendtlighed af hiin Skipper; thi ved Stedet gaae svære Brændinger, og har end ikke Klinten fremragende Sandbanker eller Revler, som løbe langt ud i Farvandet, saa gjøre dog de nedrullende Kampesteen og Flintbrokker det usikkert i uroligt Veir. Kirken er derfor bleven et vigtigt Sømærke, og til yderligere Betryggelse er noget N. for den anbragt Stevns Blinkfyr, der tændtes første Gang den 1ste August 1818. Det ligger 2,200 Alen fra Høierup Kirke i en halvrund Udbygning paa Fyrhuset, 140 Fod over Havets Niveau, med en Lysvidde af 3³/₄ Miil (Speil, 4de Orden; Blink hvert ½ Minut; Polhøide 55°,17'26"; 12°,27'28" Ø. L. fra Greenwich).

Man seer, at Høierup Kirke rager frem over Klinten. Den kan derfor under gunstige Omstændigheder iagttages fra høie Steder i Kjøbenhavns nærmeste Omegn. Den er opført af Kridtsteen, der saaledes vistnok maae være et godt Bygningsmateriale, og maaskee nu netop kunde finde Anvendelse, da der føres Klage over Mangel paa almindelige Muursteen, saa at denne ellers travle Byggetid efter en saa langvarig Vinter ikke kommer Murerne fuldkommen tilgode. Kridtsteen anvendes overhovedet meget i den omhandlede Egn til Bygninger; navnlig ansees det Kridt, der brydes ved „Høiesti", for det bedste, skjøndt det ikke skal være saa fortrinligt som Kridt fra Møens Klint. Hovedbygningen til Gaarden Gjorslev er bl. A. ogsaa opført af Kridtsteen i Korsform i Begyndelsen af det 15de Aarhundrede, ligesom de fleste Kirker paa Stevns. Fornævnte Gaard, der eies af P. B. Scavenius, har forøvrigt en høist værdifuld Kortsamling, der neppe har sin Lige i Omfang og Fuldstændighed; tillige har Eieren i en af den med brede Grave omgivne Gaards Sidefløie ladet opføre en høi Bygning med Taarn, hvori et astronomisk Observatorium med fortrinlige Instrumenter. — Selve Stevns Klint udstrækker sig i en Længde af omtrent 1½ Miil. Ved den steile Nedsynkning af 50 til 60 Alens Dybde og derover, viser den her sine blottede Lag („Strata"), der snart bølgeviis, snart horizontale og i vilde phantastiske Former træde i

Dagen, saaledes som slig Leiring for Møens Vedkommende er smukt gjengivet i afdøde Christopher Puggaards fortjenstfulde, priisbelønnede Værk „Møens Geologie". — Klinten, som er righoldig paa alskens Petrefacter, navnlig en Masse Echeniter (Sø-Pindsviin), afgiver herved fra Søsiden et eiendommeligt, i vis Belysning næsten magisk Skue. Vor Tegner har, til en Forandring, valgt dæmret Maaneskin.

Ved en tidligere fiskerig, nu paa nogle Steder tilgroet Aa er Stevnsherred ligesom adskilt fra det øvrige Land og gjort til et Slags Ø. Over denne Aa fører en simpel Træbro fra Tryggevælde. Men denne Bro er historisk navnkundig, det var herover Christian den Fjerde gik, da han med sin mandige, klare Personlighed trodsede det overtroiske Sagn og affatte Hjernespindskongen.

Omegnens Mærkeligheder: Hothers Høi, Hellested med Peder Syvs Begravelse, de forskjellige Gravhøie og Steensætninger, Karise-Kirke med det Moltkeske Gravcapel, Tryggevælde, Klintestuen o. s. v. o. s. v., maae vi nøies med blot at nævne. Herredets Kjøbstad, Storehedinge, er lille, med et gammeldags Udseende og ligner mere en Landsby end en Kjøbstad, hvad den dog har været siden 1441, da den af Christopher af Baiern erholdt sine Privilegier. Efter seneste Folketælling har den 1,291 Indbyggere og eier 55 smaa Fartøier, dog er Agerdyrkning at betragte som Hovederhverv, idet der til Sognet ogsaa hører en Landcommune, og Kjøbstadsjorderne udgjøre over 2000 Tdr. Ager og Eng, samt c. 100 Tdr. Skovland. Byen ligger en god Fjerdingvei fra Stevns Klint og næsten 1 Miil fra hvert af dens Udskibningssteder: ved Bøgeskoven og ved Plus. Bemeldte Plus, ved „Rødvig Skandse" er nu en af Scavenius anlagt Havn af indtil 12 Fods Dybde, som kan rumme 20—25 mindre Skibe, er derfor et vigtigt Udskibningssted ei blot for Storehedinge, men ogsaa for nærmeste Opland. Storehedinges for faa Aar siden restaurerede smukke og store Kirke er bygget i Korsform, og udmærker sig tillige med Hensyn til sit Chor, som synes at have været en Deel af et Munkekloster. Sognepræsten er den dygtige Prædikant og virksomme Personlighed, Carl Holger Visby. Fornævnte Chor er vel egentlig Kirkens mindre Taarnbygning, og her i de tykke Mure findes de mærkværdige lønlige Gange, som man har kaldt „Munkegange", der ikke have anden Forbindelse med Kirken, end Opgangen paa venstre Haand af Alteret, ogsaa sees dog nogle mørke, hvælvede Kamre, hvoraf et benævnes „Ellekongens Kammer", — det var dette, Frederik VI., som allerede fortalt, besøgte i Aaret 1808.

Iblandt flere Eventyr om meerbemeldte Klintekonge har man ogsaa det, at han og Klintekongen paa Møen, hvilken sidste Bønderne — forunderligt nok! — kaldte „Jøden fra Opsal" (formodentlig en forvansket Udtale af Jetten fra Upsala), forenedes om at angribe en tredie Klintekonge, Grop eller Grap, paa Rygen. Til Grund for Sagnet er maaskee lagt en eller anden Fribytterhistorie, da samtlige Øer sagtens have været søgte og beboede af Sørøvere med hver sin Høvding. Mulig kan det ogsaa tilskrives den Omstændighed, at man i klart Veir kan fra Møens Klint see saavel den fire Miil fjerne Stevns Klint, som (ved Luftspeiling, fata morgana) ogsaa den endnu fjernere Rygens, saa at de trende Phantasi-„Konger" staae i et Slags luftig Rapport til hverandre.

Min vidunderlige Reise til det ubekjendte Land.

(Slutning.)

„Men hvor ere vi da?" spurgte jeg halv forvirret og gned mine Øine. „I Danmark er der jo dog hverken Bjerge eller overhovedet en saadan barok Natur — see! selv Faarene hist og Gjederne ere ikke nationale. Stedet er mig aldeles ubekjendt."

„Du er ogsaa i Sverige," svarede Adolf leende. „Husker Du ikke nok, at før vi steg tilvogns, tog Du, for at faae Mod, Din Kryster! en god Reisetaar. Jeg kastede behændigt lidt Morphin deri. Du sov som en Tyrk, og imidlertid fik jeg Dig uden Protest baxet paa et Dampskib, der transporterede os over Sundet til Skaane — —"

„Det er ikke sandt!" udbrød jeg og greb efter mit Uhr. „Vi have ikke været mere end en god halv Time fra Hjemmet. — Siig mig, hvor vi ere!"

„Lad os stige høiere," sagde han undvigende; „maaskee Du da kan opdage et eller andet Fyrtaarn."

Vi klavrede op til den øverste Terrasse og stode nu omtrent i Niveau med den øvrige Omegn, hvilken jeg strax tog i Øiesyn og gjenkjendte.

„Herregud!" udbraabte jeg lidt slukøret: „Vi ere jo i Nærheden af Valby."

„Ganske rigtig," bekræftede han. „Derovre ligger Jacobsens Bryggeri, og hist mod Øst skue vi Hovedstadens, især Christianshavns Taarne."

„Men denne vild romantiske Plet har jeg dog aldrig seet for."

„Nei, fordi den laa Dig saa nær; saaledes gaaer det mangen Mand med ellers gode Øine. Forresten tilhører Arealet Raadmand Bülow paa Gamle-Bakkegaard. Arbeiderne grave ikke Guld eller andre Metaller, men slethen Brolæggersand og deslige. Maskinen, vi saae, er en Vandsnegl eller Pompe til Vandets Afledning. Udgravningen seer virkelig høist fremmedagtig og phantastisk ud, og hvad Planteculturen angaaer, da antager jeg, at dens Usædvanlighed vel skyldes den Omstændighed, at Eieren forsøger, hvorvidt forskjellige Væxter her bedst kunne trives, saa at vi ikke have nogen almindelig Have for os, med zirlige Plainer og Rabatter, men et Stykke Prøveland."

„Ja nu bliver Alt mig forklarligt," tilstod jeg, „og jeg har ingen Grund til at fortryde Udflugten. Her frembyder sig Meget af Interesse, man ikke skulde have formodet saa nær Hovedstaden og dens stærkt befærdede Omegn. Navnlig seer jeg af disse Steenurter og de hurtigt tilvoxede Søplanter, hvorledes Sætningen „Omne vivum ex ovo" stadfæster sig. Alle disse „af sig selv" fremkomne Væxter skyldes sikkert Vinden og Insekter, der føre Blomsterfrøet omkring med sig, og hvilken tilfældige Udsæd da først spirer, naar det finder Betingelserne tilstede for Fremvæxten."

„Og hvilke uhyre Naturrevolutioner," tilføiede Adolf, „maae ikke være foregaaede, for at bringe slige Masser, som den sprængte Steen histnede, fra sit Leie; hvorledes har Vandet ikke arbeidet, for at tilglatte den! Kloden har selv skrevet sin Historie, mere storartet end Cæsars, dersom vi blot gad været over at lære dens Skrifttegn."

Som Erindring medtog jeg lidt Kul, som fandtes dybt i en udhulet Bakke. Hvor det er kommet der, maa Vorherre og Forchhammer vide; jeg kan ikke forklare det.

Vi gik hjem, da jeg ikke havde Lyst til at rumle i den mørke Kasse, hvilken jeg erfarede at være Photograph K—s Reisevogn, indrettet til ambulant Atelier.

Jeg slutter med at opmuntre idetmindste indenbyes Læsere til selv at tage Stedet i Øiesyn; det fortjener det, og jeg er overbeviist om, at Ingen vil angre denne lille Reise, om den end ikke bliver Enhver saa vidunderlig, som den var forberedt mig af Fætter Adolf.

Blandinger.

En virkelig Tommeliden. Den mindste Abe, med hvilken en afrikansk Reisende, Thompson, først har gjort os bekjendt, er den graae Dvergabe, Galago murinus, ved den gamle Calabarflod. Da den ikke er meget større end en Muus, er den ubetinget den mindste af Familien, og saaledes en levende Illustration til Eventyret om Tommeliden.

Gaade.

Det Første er et lille Tal,
Det Andet er kun en Vocal,
Det Tredie er ikke svært,
Det Hele har Paris os lært.

Opløsning af Gaaden i Nr. 17:

Kommode.

Opløst af Christian, „Julesønnen i Dronningens Tvergade", „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, „Realist O. P." i Stengaden i Helsingør, „Galreus" i Hillerød, „Mads Fos" i Veile, „Rosinhaveren paa Loftet".

Gaaden i Nr. 16 er opløst af „Nødderne H & J & Livkudsk R." i Odense.

☞ Med dette Nr. følger „I Jylland", 23de Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skyttehuset ved Veile.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,

for alle Stænder.

1865. Søndagen den 7de Mai. **№ 19.**

Veile.

For at have det beqvemmere og tryggere, ordne cultiverede Folk sig i større eller mindre Byer og Stæder. De nyde da fælles Behageligheder og Rettigheder, og dele da fælles Byrder og Forpligtelser. Det maa vel være den hensigtsmæssigste Indretning og bedste Samfundsorden, efterdi den har vedligeholdt sig i saamange Aarhundreder, ja Tusinder. Men seer man hen til de Ulemper og Farer, Ildebrande, Beleiringer, Bombardementer, Epidemier, Jordskjælv ꝛc. ꝛc., der ofte flyde af denne Sammenhoben, da kunde man fristes til at opkaste det Spørgsmaal, om det maaskee dog ikke var bedre, hvis vi Alle levede hver for sig, om end ikke som Nomader eller som Eremiter, saa dog som Udflyttere, uden at være samlede i en Myretue, som hver plump Fod, være sig Naturens eller mægtigere Staters, kan knuse paa eengang, medens det ikke er saa let enkeltviis at tilintetgjøre de spredte Myrer.

Denne, noget triste, Tanke paatrænger sig os især, naar vi skulle omtale en eller anden Stad, og da levende fremkalde os dens Skjæbne og Tilskikkelser. Hver By har sin Historie, og ere end i Reglen Archiverne brændte, eller paa anden Maade forsvundne i Tidens Strøm, saa mangler det dog aldrig paa Vidnesbyrd og Minder om Gjenvordigheder, Lidelser og Ulykker, der ere overgaaede Byen, som By betragtet; nogle vistnok flere, andre færre, men neppe nogen uden saadanne Calamiteters Mærke.

Veile, som vi her skulle omhandle, hører unegtelig til de uheldige Byer. Den har flere end een Gang været sin totale Undergang nær, og saa smuk, som den er, saa sørgelig har dens Skjæbne været.

Veile, eller vel rigtigere: Vedel, synes at have sit Navn af, at der oprindelig har været et „Vedle", d. e. et Vadested, over det Vand, hvorpaa Byen nu ligger. I ældre Documenter skrives Navnet „Vedle", „Vedel," „Wæthlæ" o. s. v., men ikke Veile, og den bekjendte Historiker Søren Andersen Vedel, der fødtes her 1542, nævnes jo aldrig S. A. Veile. Byens Vaaben antyder Navnet og Beliggenheden; i Seglet fra 1503 seer man Strømme løbe imellem Banker, med en buet Bro over.

Det er en meget gammel By. Sagnet sætter dens Alder til mange Aarhundreder før Christi Fødsel; men rimeligere er det, i Betragtning af Omegnens historiske Minder, at henføre Oprindelsen til Dronning Thyras Tid.

Historisk nævnes den 1227, under Valdemar Seir, samme Aar som den danske Hær ved Ditmarskernes Forræderi tabte Slaget ved Bornhøved. Der stiftedes nævnte Aar et Sortebrødrekloster, hvis Kirkegaard Byens nuværende Torv har været. Neppe fremtræder den paa den historiske Skueplads, førend dens Ulykker begynde. 1247 afbrændes Byen af Hertug Abel, hvilken Skjæbne den rigtignok delte med Randers og Odense, medens Erik tog Svendborg, Kolding, Haderslev, Aabenraa og mange Landsbyer paa sin Samvittighed. 1256, da Erkebiskop Jakob Erlandsen den 6te Marts holdt Kirkemøde her, udstedtes den berygtede Veile-Constitution, der gav Geistligheden den farligste Myndighed og forvoldte saa megen Ulykke i Landet. 1350 hjem-

fogtes Byen af Pest („den sorte Død“). 1523 opsagte Landsdommer Mogens Munk her i de sammensvorne jydske Herrers Navn Christjern. II. Huldskab og Troskab, og samme Aar afbrændte den største Deel af Byen. En ny Ildsvaade ramte den 1530, hvori bl. A. det gamle Raadhuus brændte. 1584 grasserede atter Pesten og bortrykkede i Veile over 500 Mennesker. 1595 afbrændte 37 Gaarde ꝛc., men værst var det 1627—29, da de Keiserlige, som forskandsede sig paa Raadhuset og i Kirken, ødelagte 200 Bygninger og hvorved Byens Archiv gik tabt. 1644 og 1658 gjæstedes Veile af de Svenske og af „Hjælpetropperne“, Polakkerne, der huserede langt værre end Fjenden. 1739 rasede paany en Ildebrand, der lagde en ikke ubetydelig Deel af Staden i Aske, ligesom hele Nørregade gik op i Røg 1786, for ei at tale om den Skade Byen led ved en Jordrystelse 1744. Hvad Veile har lidt i vor berømte og vor berygtede slesvigske Krige, begge i dette Aarhundrede, er for bekjendt til her at dvæle ved.

Men trods Dette og mere Andet, er den venlige By, som udmærker sig ved en overordentlig skjøn Beliggenhed ved en fiskerig og seilbar Fjord i en Engdal, der begrændses af høie, med Bøgeskove bevoxede Bakker, dog i tilsyneladende glædelig Opkomst. Ingen af Landets Stæder er gaaet frem i samme Forhold som Veile, idetmindste hvad Folketallet angaaer. I Aaret 1765 havde den kun 154 Familier, eller c. 600 Personer over 12 Aar; i 1825 taltes 231 Huse og 1720 Indbyggere; men nu ved sidste Folketælling fandtes 1,051 Familier, eller 4,920 Indb. (2,464 af Mdk. og 2,456 af Qvk.). — Havnen, anlagt 1827 (en Vinterhavn af 4de Klasse), har betydeligt fremmet Byens Handel og Opkomst, i Forbindelse med Oplandets tiltagende Velstand. I 1856 blev den anseelige, meget gamle Kirke (St. Nicolai) restaureret. Den menes at være bygget enten i Harald Blaatands eller i Begyndelsen af Knud den Stores Tid, og har mange, tildeels interessante Monumenter. Paa det nordre Capels udvendige Muur ere 23 Hovedskaller blevne indmurede, efter Sagnet henrettede Sørøveres. Ifølge Christian V.'s Gavebrev af 16de Febr. 1676, tilhører Kirken „det astronomiske Taarn“ i Kjøbenhavn, saa at den Professor, som er Værge for Trinitatis Kirke, tillige skulde være Veile Kirkes Patron. — Det ogsaa gamle Raadhuus, der forøvrigt har været flere Gange gjenopbygt og, som allerede anført, afbrændte 1530, forventes nedbrudt, for at gjøre Plads for et nyt. Amtmandsboligen maa ogsaa bemærkes, skjøndt vi vel ikke behøve at erindre vore Samtidige om, at her har Orla Lehmann resideret som Amtmand; ligeledes bør fremhæves Stadens og Amtets i 1856 opførte Sygehuus. — Byen har Gasbelysning.

En stor, yndig og selv i det skjønne Danmark sjelden Natur omgiver Veile. 1650 Tdr. Land tilhøre Byen, og heraf er over 500 Tdr. bevoxet med herlige Bøgeskove. Den nævnte Engdal gjennemstrømmes af Veile-Aa, der nærved Byen optager Greismølle-Aa, som forinden flyder igjennem Greis-Dalen, hvilken aldeles bar Præget af en sand Bjergdal. Iblandt flere smukke Spadseregange maa fremhæves den nydelige „Jomfrugang“ langs med Aaen. Fra Bankerne, der omgive Veile, haves det herligste Nedsyn til den næsten pyntelige By, ligesom Udsigten overalt er fortrinlig.

Det med Bladet følgende Lithographi gjengiver Skyttehuset ved Veile, med Parti af Fjorden og Forlystelsesskoven, hvor Skydeselskabet afholder Fugleskydning.

Endnu have vi kun at tilføie, at Veile ligger under 55°,43′ n. Br., altsaa ubetydeligt høiere mod Nord end Kjøbenhavn, og at dens Klokkeslets Forskjel fra Hovedstadens er 12 M. 5 Sek.; saa at Uhret hist viser Kl. 11, 47 M. 55 S., naar vi her have Middag eller Kl. 12.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Da jeg kom hjem forgangen Søndagaften efter en Reise,“ begyndte han, opfordret af Kronbetjenten til at sige, hvad han vidste, „leverede en af mine Tjenestefolk mig et Brev, som var bleven sendt til mig om Fredagen. Det viste sig at være fra en Mrs. Crane, indeholdt en Anmodning til mig om at besøge hende i Egenskab af Læge og var dateret fra Slotsgaden, hvor hun ligger død. Jeg gik strax derhen, fandt, at hun havde været i Barselseng og havde som Læge Mr. Stephen Grey, der var bleven kaldet til paa Grund af min Fraværelse — —“

Her afbrød Kronbetjenten ham med Spørgsmaalet:

„Kan De fremlægge det Brev?“

Vidnet havde det nu ikke, og, hvad der var noget forunderligt, han vidste ikke, hvor det var bleven af. Da han om Søndagen

gik ud for at see til Mrs. Crane, søgte han, — som man maaskee erindrer — efter Brevet uden at kunne finde det; derfor kom han til den Slutning, at han havde kastet det i Ilden med de andre Breve.

„Jeg troer virkelig ikke, at jeg har gjemt det," sagde han. „Jeg pleier ikke at beholde Breve af den Slags, og skjøndt jeg ikke bestemt kan mindes det, tvivler jeg dog ikke paa, at jeg kastede det i Ilden, saasnart jeg havde læst det. Det indeholdt Intet, som kunde kaste Lys over Sagen, det bestod af et halvt Dusin Linier, der indeholdt Anmodningen om at komme til hende."

„Var det underskrevet med hendes fulde Navn?"

„Hendes fulde Navn?" gjentog Mr. Carlton, som om han ikke rigtig forstod Spørgsmaalet.

„Vi have ingen Traad til hendes Fornavn. Dette Brev kunde maaskee give os den. Eller maaskee det var skrevet i tredie Person?"

„Aa — ja, det var det; jeg forstod Dem ikke," svarede Mr. Carlton. „Det var skrevet i tredie Person; 'Mrs. Crane anmoder Mr. Carlton ꝛc.' Saaledes var det stilet. Jeg sluttede af det, at hun ikke ventede at blive syg før i Mai."

„Fik De nogen Underretning om, hvem hun var, i Deres Samtale med hende den Aften?"

„Ikke den fjerneste. Det var silde, og jeg ansaae det for uklogt at forstyrre hende; det Lidet, der forefaldt imellem os, havde hovedsagelig Hentydning til hendes Helbred. Jeg beklagede min Fraværelse og sagde, det glædede mig, at hun befandt sig saa vel under Mr. Stephen Greys Behandling. Hun ønskede at komme under mig, efterat jeg var vendt tilbage, og, saavidt jeg forstod, havde nogle Venner anbefalet mig til hende, inden hun kom til Syd Wennock."

„Veed De, hvem der havde gjort det?"

„Jeg har aldeles intet Begreb derom og er heller ikke ganske vis paa, at hun sagde det. Hun lod til at være søvnig, talte med sagte Stemme, og jeg opfangede ikke alle hendes Ord. Jeg havde isinde at udspørge hende nærmere derom, naar hun var bleven raskere og bedre istand til at føre en Samtale. Der er ingen af mine Venner eller Bekjendte, som hedde Crane — Ingen, som jeg mindes."

„Tog De hende under Behandling fra den Time?"

„Paa ingen Maade. Jeg kunde ikke gjøre det, forinden Mr. Stephen Grey havde overleveret hende til mig. Jeg mødte Mr. Stephen den følgende Dag i Storgaden, og jeg bad ham bevise mig den Tjeneste at beholde hende til den Aften eller den paafølgende Morgen. Jeg havde saa mange Besøg at aflægge paa Grund af min Fraværelse, at jeg ikke kunde faae Tid til at overtage Mrs. Crane før. Vi aftalte, at jeg skulde komme der, om muligt, Klokken syv om Eftermiddagen, hvis ikke, da Klokken ti den næste Morgen."

„Indfandt De Dem Klokken syv efter Aftale?"

„Nei, det var mig ikke muligt. Jeg kom der rigtignok, men det var over en Time senere, og Mr. Stephen var gaaet. Mrs. Crane lod til at have det meget godt, undtagen at hun var lidt varm; hun var i meget godt Lune, og jeg meddeelte hende, at jeg formelt skulde overtage hende den næste Morgen Klokken ti. Hun syntes at mene, at jeg kunde have gjort det samme Dag, og jeg forklarede hende da, hvormeget jeg havde havt at gjøre med mine Patienter. Jeg spurgte hende, om hun ikke var tilfreds med Mr. Stephen, hvorpaa hun svarede, fuldkommen, thi han havde været meget god imod hende."

„Spurgte De hende, hvem der havde anbefalet Dem til hende?"

„Nei, jeg gjorde ikke. Hun syntes at være lidt ophidset, og jeg gjorde hende derfor kun faa Spørgsmaal om hendes Sundhed."

„Kom Medicinen, medens De var der?"

„Ja. Medens jeg talte med Mrs. Crane, ringede det, og der kom En op ad Trappen og ind i Dagligstuen. Jeg troede, at det maaskee var Mr. Stephen Grey og gik derind for at see ad; men det var Vaagekonen. Hun havde en lille Flaske Medicin i Haanden, hvilken hun sagde var Sovedrikken; og da jeg saae paa Udskriften, opdagede jeg, at hun havde Ret."

„Lagde De Mærke til, at den havde nogen særegen Lugt?"

„Ja, i samme Øieblik, som jeg fik den i Haanden. Førend jeg endnu rigtig havde taget Proppen ud, slog den stærke Lugt mig strax imøde; jeg troede, at det var Mandelolie, men jeg fandt snart, at det var Blaasyre."

„Den lugtede altsaa af Blaasyre?"

„Meget stærkt. Vaagekonen paastod, ikke at kunne mærke det, men jeg kunde neppe troe det. Jeg undrede mig over, af hvad Grund Mr. Stephen kunde give hende Blaasyre, især i en Sovedrik; men det vedkom ikke mig at gjøre Indsigelser imod hans Behandlingsmaade, og jeg gav Flasken tilbage til Vaagekonen."

„De antog ikke, at der var nok til at dræbe hende?"

Mr. Carlton studsede, og et bittert Smiil spredte sig derpaa om hans Ansigt.

„Spørgsmaalet er overflødigt. Havde jeg troet det, vilde jeg ogsaa have sørget bedre for, at hun ikke kom til at drikke den. Det er stundom nødvendigt at give ubetydelige Doser Blaasyre, og jeg kunde ikke sige, hvilke Symptomer der den Dag kunde have viist sig hos Patienten. Da jeg vendte tilbage til Mrs. Cranes Værelse, hvilket jeg gjorde nogle Minuter forinden jeg gik bort, kunde jeg ikke faae Lugten ud af mit Hoved. Den Tanke — om der kunde være bleven begaaet en Feiltagelse ved Medicinen — faldt mig ind. Thi vi vide jo Alle, at slige Feiltagelser ere blevne begaaede, især naar uerfarne Folk have lavet den. En Indskydelse fik mig til at sige til Mrs. Crane, at hun ikke skulde tage Drikken, og jeg gjorde det ogsaa. Jeg — —"

„Gjorde De hende bekjendt med Deres Frygt for, at der kunde være Gift i den?"

Atter smilede Vidnet. „Undskyld mig, men De kjender ikke meget til Sygebehandling, ellers vilde De ikke gjøre sligt Spørgsmaal. Havde jeg sagt til Patienten, at jeg troede Medicinen ved en Feiltagelse var bleven forgiftet, havde jeg formodentlig indjaget hende en betydelig Skræk, og enhver Forskrækkelse er farlig for Qvinder i hendes Tilstand. Jeg sagde til hende, at jeg ikke rigtig syntes om den Medicin, som Mr. Stephen havde sendt hende, og at jeg vilde gaae hen og tale med ham om den; men jeg paalagde hende ikke at tage den, medmindre hun enten hørte af mig eller af Mr. Stephen Grey, at hun kunde gjøre det."

„Hvorledes vil De forklare, at hun har drukket den?"

„Jeg kan ikke forklare det; mine Ord vare saa tydelige og bestemte, som de vel kunde være. Jeg kan kun tænke mig, at hun forglemte, hvad jeg sagde."

„Advarede De ogsaa Konen — Pepperfly?"

„Nei; jeg antog min Advarsel til Mrs. Crane for tilstrækkelig, og jeg saae ikke Mo'er Pepperfly, da jeg gik."

„Troer De ikke, at det havde været det Sikkreste, om De havde puttet den mistænkelige Flaske i Deres Lomme?" spurgte en af de Edsvorne.

„Hvis vi kunde forudsee, hvad der skal skee, vilde vi Alle handle forskjelligt paa mange Maader," gjensvarede Vidnet, der syntes ærgerlig over, at hans Forsigtighed blev draget i Tvivl, og som sandsynligviis ogsaa ærgrede sig over, at der nok kunde være Aarsag dertil. „Naar en Ulykke er hændet, sige vi: 'Havde jeg bare vidst det, vilde jeg have baaret mig saaledes eller saaledes ad og forebygget den.' De kan være overbeviist om, at hvis jeg havde vidst det, at der var Gift nok i den Medicin til at dræbe Mrs. Crane, eller at hun vilde forbigaae mit Forbud og tage den, saa skulde jeg have medtaget Flasken. Jeg har lige siden den Tid beklaget, at jeg ikke har gjort det. Men hvad nytter det nu? Det vil ikke kalde hende tilbage til Livet."

„Vil De fortsætte," sagde Kronbetjenten.

„Jeg gik til Greys. Det var min Hensigt at tale med Mr. Stephen, at sige ham, hvilken Lugt Medicinen havde og spørge, om det var i sin Orden. Men jeg kunde ikke faae Mr. Stephen i Tale: Assistenten, Mr. Whittaker, sagde, at han var ude. Jeg overtænkte, hvad jeg skulde gjøre og besluttede at gaae hjem, lave en ny Medicin og bringe den til den Syge. Det tog mig længere Tid, end jeg havde ventet, thi jeg blev nødt til i Mellemtiden at see til en Patient."

„De antog altsaa selv, at en Sovedrik var nødvendig for hende?"

„Mr. Stephen Grey havde antaget det, og vi Læger drage sjelden hinandens Behandlingsmaade i Tvivl. Men jeg meente virkelig, at det vilde være godt for hende at faae en beroligende Drik, fordi hun var hed — noget urolig, vilde jeg sige. Jeg var paa Veien med den nye Medicin i Lommen, da jeg mødte Værtinden i største Forskrækkelse med den Efterretning, at Mrs. Crane var død."

„Var De den Første, der kom til hende efter hendes Død?"

„Jeg var den Første med Undtagelse af Vaagekonen; men jeg havde ikke været mere end et Minut i Værelset, da Hs. Velærværdighed Mr. Lycett kom til. Vi fandt, at hun var ganske død."

„Og hvad var, efter Deres Mening, Aarsagen dertil?"

„At hun havde taget Blaasyre. Det er der ingen Tvivl om; man kunde ikke tage feil af den Lugt, der udgik af hendes Mund."

„See paa denne Flaske, Mr. Carlton;" vedblev Kronbetjenten; „er den lig den, som har indeholdt den skjæbnesvangre Drik?"

„Den synes at ligne den. Haandskriften udenpaa seer ud til at være den samme. O, jo!" tilføiede han, da han udtog Proppen; „det er den samme: Lugten er ved den endnu."

„Lagde De Mærke til, hvor det sidste

Vidne, Pepperfly, satte Flasken, som indeholdt Medicinen, efterat De havde tilbageleveret hende den? Jeg mener, da den først blev leveret i Huset?"

„Jeg kan ikke sige, hvor hun gjorde af den. Jeg lagde ikke Mærke dertil."

„De rørte ikke ved Flasken igjen, førend De forlod Huset?"

Mr. Carlton vendte sig hurtigt om og dreiede Ansigtet imod Tilhørerne bag i Værelset. Der var bleven talt meget bagved i det sidste Par Minuter, og Mr. Carltons Navn var bleven nævnet i Forbindelse med Andres; men Ingen vilde vedgaae at have kaldt paa ham.

„Jeg beder om Forladelse," henvendte han sig atter til Kronbetjenten; „men det forekom mig visselig, at jeg hørte En kalde paa mig, og hvem det saa end er, har han viist Mangel paa Agtelse for Loven. — De spurgte mig, om jeg rørte ved Flasken, førend jeg forlod Huset og efterat jeg havde overgivet den til Vaagekonen: jeg hverken berørte den eller vidste, hvor den var."

„Hvis Forretningen afbrydes ved Tilhørerne, lader jeg disse vise ud," sagde Kronbetjenten og vendte sig til dem, fra hvem Støien var kommen. „De, som vilde tale, kunne gaae udenfor?"

Kronbetjenten kastede Øiet over sine Notitser; han var aabenbart færdig eller næsten færdig med at forhøre Mr. Carlton.

„Førend De gaaer, maa jeg gjøre Dem eet Spørgsmaal endnu," sagde han og saae op. „Har De nogen Traad til denne Hemmelighed — nogen Mistanke om, hvorledes Giften kunde være kommen i Medicinen?"

Mr. Carlton forblev taus. Overlagde han med sig selv, om han skulde nævne det Ansigt, han havde seet paa Trappen ikkun en Time før Døden — det sælsomme, uhyggelige Ansigt, paa hvilket Maanen skinnede? Det er vist, at det Ansigt havde plaget Mr. Carlton mere, end der var behageligt, baade den Gang og siden. Betvivlede han, om han burde omtale det nu som Noget, der Intet havde havt at gjøre i Huset, og som kunde staae i Forbindelse med Hemmeligheden? Eller veg han tilbage for den Latter, der vilde reise sig paa hans Bekostning over hans overtroiske Frygt?

„De svarer ikke?" sagde Kronbetjenten, medens der herskede Dødsstilhed i Salen.

Mr. Carlton trak Veiret dybt. Hans Tanker toge en Retning, der ikke stod i Forbindelse med Ansigtet.

„Jeg kan ikke sige, at jeg mistænker Nogen," sagde han omsider. „Heller ikke kan jeg forestille mig, hvorledes Giften kunde komme i Medicinen, medmindre det skete under Tilavningen, eftersom den lugtede af Gift, da den bragtes til Mrs. Crane."

Der blev atter Taushed, som afbrødes af Kronbetjenten.

„Meget vel; det er, troer jeg, Alt hvad jeg har at spørge Dem om. Og jeg er vis paa," tilføiede han, „at de Edsvorne ville være Dem Tak skyldig for den ligefremme og redebonne Maade, paa hvilken De har afgivet Deres Forklaring."

Mr. Carlton bukkede for Kronbetjenten og var ved at trække sig tilbage; men Skriveren, der lod til at have nogle Notitser liggende foran sig, hviskede Noget i Kronbetjentens Øre.

„Det er sandt," bemærkede denne. „Et Øieblik endnu, Mr. Carlton. Traf De ikke om Søndagaften paa Store Wennock Stationen den Person, der kaldte sig Mrs. Smith, og som tog den ulykkelige Dames Barn med sig?"

„Jeg saae en Person i Ventværelset paa Stationen; hun havde et spædt Barn hos sig, og der er neppe nogen Tvivl om, at det var det omhandlede Barn."

„De havde en Samtale med hende. Gav hun Dem nogen Oplysning, der kunde lede til Damens Spor?"

„Aldeles ingen. Jeg vidste ikke, hvad der var skeet og antog Barnet for at have tilhørt en af Beboerne i Syd Wennock. Jeg sagde til hende, at Barnet var for ungt og spædt til at kunne reise uden Fare, og hun svarede, at Nød bryder alle Love eller noget Lignende. Jeg talte ikkun nogle Minuter med hende og hovedsagelig om Omnibussen, som hun sagde havde skumplet hende meget i dens Fart over Stenene. Det var det Hele."

„Vilde De kunne kjende hende igjen?"

„Det er muligt; jeg er ikke vis derpaa. Jeg fik ikke hendes Ansigt rigtigt at see, thi det var Tusmørke."

„Sagde hun, hvor hun reiste hen?"

„Nei, hun gjorde ikke."

„Tak — det er det Hele, Mr. Carlton."

Tiende Capitel.

Mr. Carlton kaldet tilbage.

Efterat Mr. Carlton var gaaet, talte Kronbetjenten og de Edsvorne nogen Tid sammen, og Resultatet var, at Betsy Pepperfly blev kaldet tilbage igjen.

„Har De isinde at vedblive med Deres Paastand," begyndte Kronbetjenten, „at den

Syge ingen Indvendinger gjorde mod at tage Medicinen?"

„Hun gjorde aldeles ingen, Hr. Borgermester. Hvis hun havde gjort nogle, hvorfor skulde hun da have taget Medicinen — hun var Fruen selv. Det var ganske det Modsatte af Indvendinger, for hun bad om den, saasnart hun havde spiist sin Havresuppe; men jeg sagde hende, at hun ikke kunde tage det Ene lige ovenpaa det Andet."

„Mr. Carlton siger, at han paabød hende ikke at tage Medicinen. Og De er beredt til at sværge paa, at hun tog den uden Indsigelse?"

„Ja, det er jeg, Hr. Borgermester; jeg vil gjøre min Bibeleed derpaa, og gjøre det tyve Gange, hvis De ønsker det. Men dersom De ikke vil troe mig — hvorfor adspørger De da ikke Enkemadam Gould? Fra den Tid af at Mrs. Crane fik sin Havresuppe, forlod Enken ikke Stuen, og hun kan give ligesaa nøiagtig en Besked som jeg. Ikke at De just vil faae Meget ud af hende," tilføiede Mo'er Pepperly i Parenthes, „for hun bæver og hulker af Skræk i det næste Værelse, fordi hun skal kaldes herind. Hun troer, at hun skal i Forhør for en Forbrydelse, og det siger hun, har hun aldrig været for."

Efter denne meget tydelige Forklaring trak Betsy Pepperly sig endelig tilbage, og den skjælvende Madam Gould blev ført ind, klædt i det Shavl og den Hat, hun havde laant Judith. At forsøge paa at forklare Madam Gould, at hun ikke sad paa Forbryderbænken, var et haabløst Arbeide; hun havde en Lugtedaase i Haanden, og En havde stukket en Flaske Eddike til hende for at hun kunde væde sit Ansigt og Lommetørklæde, men med de rystende Hænder spildte hun det halve Gulv over, saa hele Stuen lugtede som et Eddikebryggeri.

„Hvad hedder De?" spurgte Kronbetjenten, der med nogen Vanskelighed havde faaet hende taget i Ed.

„O, kjære Herrer! vær naadige imod mig! Jeg er kun en stakkels Enke," var det hulkende Svar.

„Naa, hvad er da Deres Navn, hvis De er Enke," vedblev Kronbetjenten.

„Det er Eliza Gould. O, Gud! vær god imod mig."

„Dersom De nu ikke seer til at berolige Dem og at bruge Deres Forstand, maae vi see at lære Dem dertil," sagde Kronbetjenten, som var en hidsig Mand. „Hvad er De bange for — at man skal spise Dem?"

„Jeg har aldrig gjort Nogen Uret, saavidt jeg kan erindre — og det er en frygtelig Skam for mig enlige Enke at blive bragt hertil!" svarede Madam Gould tudstraalende.

„Hvor gammel er De?" spurgte Kronbetjenten vranten.

„Gammel!" skreg Madam Gould. „Er dette en Ret til det Slags Spørgsmaal?"

„Det er en Ret, hvor De maa besvare de Spørgsmaal, der forelægges Dem. Hvor gammel er De?"

Madam Gould jamrede sig og fremsagde med neppe hørlig Stemme, at hun troede, hun maatte være henved de Toogfyrre.

Kronbetjenten saae paa hendes graae Haar og hendes Rynker og var maaskee ikke utilbøielig til at gjøre lidt Løier.

„Toogfyrre," sagde han med tydelig Stemme til sin Skriver; „skriv det ned. Jeg haaber, at De har angivet Deres Alder rigtigt," henvendte han sig til Madam Gould. „Husk paa, at De har aflagt Ed paa at tale Sandhed — og De vil vel ikke sagsøges for Meened."

Madam Gould hulkede og skreg og fik omsider et Tilfælde. Da hun atter var kommen sig, begyndte Kronbetjenten igjen. „Vi kom ikke ganske til noget Resultat med Spørgsmaalet om Deres Alder. Hvor gammel sagde De, at De var?"

„Maa jeg sige det?" hulkede Madam Gould.

„Ja, naturligviis. Og læg nu Mærke til, at det er sidste Gang, jeg spørger Dem; jeg kan ikke lade Rettens Tid gaae saaledes tabt. Hvor gammel er De?"

„Jeg er kun Sexoghalvtreds," skreg Madam Gould under en Strøm af Taarer og Eddike og under Latter fra alle Tilstedeværende.

„Stryg Toogfyrre ud, og nu kunne vi maaskee gaae til Forretningerne. Hvad veed De om den unge Dame, der leiede Deres Værelser, Madam Gould?"

„Jeg veed Intet om hende, undtagen at hun havde en Ring paa Fingeren og derfor maa have været gift," svarede hun, og hendes Svar havde i det Hele Tilbøielighed til at gaae udenfor Spørgsmaalene.

„Veed De, hvorfra hun kom, eller hvem hendes Slægtninge vare, eller om hun overhovedet havde nogle?"

„Hun sagde, at Mrs. Fitch sendte hende til mig, og at hendes Mand var paa Reiser, og saa sagde hun ikke mere."

„Sagde hun, hvor han reiste, eller hvad han var?"

„Nei. Ak, jeg troer, at jeg besvimer."

„Maaskee De er saa god at vente, til De

har besvaret mine Spørgsmaal og derpaa besvime," sagde Kronbetjenten høfligt. „Talte hun om, at hun vilde blive længe hos Dem?"

(Fortsættes.)

En Klokke uden Knevel.

Det er neppe rigtigt, at kime med en Kirkeklokke ved at have en Snor i den bevægelige Axe, hvori Klokken er ophængt; thi ved denne stærke Svingning lider unegtelig Taarnet, og Klokken ligeledes. Det turde være hensigtsmæssigere, at lade Klokken hænge fast, og ved Ringningen slaa med Knevlen paa dens Sider, skjøndt man ogsaa da bør anvende nogen Forsigtighed, for ikke at faae Klokken revnet. At bemeldte Svingning med Klokken bringer Taarnet til at ryste, kan man overbevise sig om, ved at bestige Trappegangen under Ringningen, eller man behøver kun at betragte Spiret i en fast stillet stor Kikkert, da viser det sig tydeligt nok.

Men naar nu Klokken ingen Knevel har, hvad gjør man saa?

Da slaaer man med en Hammer, det er ganske simpelt, om end noget ubeqemt, ligesom Tonen ikke retvel kan bringes til at summe og brumme, saaledes som sig en ærværdig Kirkeklokke egner og anstaaer.

Nu mener man vel, at en Klokke uden Knevel, ligesom en Kniv uden Blad, er et Misfoster, et defekt Stykke Meubel, som kun fylder Pladsen op til ingen Nytte, hvisaarsag ingen fornuftig Menighed anskaffer sig en Klokke i sit Kirketaarn, uden tillige at give den en behørig Knevel. Imidlertid er dette dog Tilfældet med Reformeert Kirke her i Hovedstaden: den har Klokke, men Klokken har ingen Knevel.

Igrunden er det temmelig ligegyldigt, men ligesom det støder vort Øie at see det afstumpede Trinitatis Kirkespir, der nu i over Aar og Dag har været i denne uordentlige Tilstand, saaledes støder det vor Humanitetsfølelse, at være Vidne til Hammeren paa Reformeert Kirkes Klokke. Det er en Overlevering fra hine intolerante Dage, da man begik en saadan Latterlighed at unde sine Medbrødre en Klokke, men negte dem Knevel, fordi de maaskee havde forglemt at søge om Tilladelse til Knevel, da de allerunderdanigst bade om Taarn og Klokke. Masius havde desuden i Forveien beviist, at de Reformeerte efter deres Grundsætninger vare uskikkede til at leve under en monarkisk Regjering. Hvor let kunde ikke falsk Lærdom blive saa at sige indknevlet og anrette Ødelæggelse paa den rettroende Hjord, hvis Reformeert Kirkeklokke ikke sloges til Lyd med en Hammer!

Paa Kirkemøderne i Maintz, Cöln og Trier udgaves 1549 en Kirkelov angaaende Klokkers Indvielse. Den er maaskee gjældende endnu i catholske Lande og lyder saaledes: „Den til Indvielse færdige Klokke skal hænge saaledes, at Bispen kan gaae rundt om den. Først skal han med en svag Stemme synge nogle Psalmer, og derpaa indvie noget Salt og Vand, som han sammenblander. Med dette skal han aftoe Klokken, og derpaa med den hellige Olie gjøre Kors paa den. Dette forrettet, skal han paa det Ivrigste bede til Gud, at naar der kimes eller ringes med Klokken, Tro og Kjærlighed maae voxe og tiltage i Menneskenes Hjerter, alle Djævelens Rænker forstyrres; Hagel, Lynild, Storm, Uveir og alle andre Plager forjages eller formildes. Naar Bispen efter denne Bøn med et Klæde har aftørret de med Olie gjorte Kors, skal han gjøre syv andre Kors uden paa Klokken med den hellige Olie, men kun et Kors indeni, hvorpaa han istemmer en Psalme og sætter Røgelsekarret under Klokken, at den opstigende Røg kan forjage de onde Aander. Endeligen ønskes Klokken til Lykke, og Menigheden giver Bispen et prægtigt Maaltid til Beviis paa deres Glæde og Erkjendtlighed."

Slutningen af denne fromme Kirkelov er unegtelig det Bedste. Men her omtales intet Forbud med Hensyn til Knevlen, „den isætter, hvem det lyster," hedder det et andet Sted. Der maa dog være en eller anden Forordning, som giver Statsreligionen Privileg paa at bruge Knevel.

Forøvrigt lagde Christian V.'s Dronning, Charlotte Amalia, den 20de April 1688 Grundstenen til Reformeert Kirke, efterat hun havde forskaffet idetmindste nogle af sine Troesfæller, de fra Frankerige fordrevne Hugenotter, Tilladelse til at opholde sig her. De erholdt den 11te April 1685 fri Religionsøvelse m. m., og, som sagt, en Kirke med Klokke; hvorvidt den dengang havde Knevel, om hendes kongelige Magt ogsaa naaede saa høit, vides ikke. Kirken brændte i Byens Ildebrand 1728, og efter Gjenopbyggelsen blev den indviet den 4de Marts 1731. Maaskee den bigotte Christian VI. og hans Dronning Sophia

Magdalene, der samme Aar salvedes, have betinget Kirkens Gjenopførelse af Menighedens Afkald paa at bruge Knevel. — Mon ved en forestaaende Reparation Anbringelsen af en saadan nu vilde blive tilladt?

Blandinger.

Bidrag til Wotjakernes Charakteristik. En Wotjak meldte sig hos en Læge med sin blinde Fader, for at faae ham cureert. „Faerlil, jeg har hørt, at Du laver Øine. Der er min blinde Fader, kan Du gjøre ham et Par Øine?" — Doctoren undersøger den Syge og erklærer hans Onde for helbredeligt. — „Men hvad tager Du vel for at lave Øine?" — „Kan Du give mig 10 Rubler?" — „Det er formeget, Faerlil; lad det være nok med 6 Rubler." — „Godt, jeg vil lade mig nøie med 6 Rubler." — „Og Du vil gjøre begge Øine for 6 Rubler?" — „Begge, det forstaaer sig." — „Naa, det er godt, saa giver jeg Dig 3 Rubler, Faerlil, og saa laver Du ham bare et Øie; han er gammel, saa at han har nok med det ene."

Finske Anstændighedsbegreber. En finsk Kone yttrede den største Forbauselse og Forfærdelse, da hun hørte af Hr. Walley, det var noget ganske Almindeligt i England, at Mand og Kone kyssede hinanden. „Naar min Mand vilde prøve paa saadant Noget," sagde hun, „vilde jeg slaa ham saaledes paa Øret, at han skulde mærke det en heel Uge derefter."

Ved Undersøgelserne af 623 menneskelige Hjerneskaller viste det sig, at den teutonske eller angelsachsiske Race har den største Hjerneskal, den gamle peruanske og australske den mindste.

Logogryph.

1 3 4 5.
Jeg gotter tidt i Vandet mig.
6 2 3 4 5.
Lidt lyst jeg gjøre kan hos Dig.
2 3 4.
En Lettilbeens i mig Du saae.
4 3 2.
De tynge ikke paa de Smaa.
1 3 5.
Det sees nu snart i hver en Stad,
Hvor man med Tiden følge gad.
5 6 4 5.
Brug det med Maade — ellers let
En Uven skaffes kan ved det.
3 2.
Det Veteraners Stolthed er.
1 8 7 5.
Det seer man stundom her og der
Og oftest sees det paa en Vei.
6 4 5.
Vil udenlands Du, glem det ei.
8 4 9.
Det la'er sig forarbeide let
Og mangt et Smykke sees af det.
1 2 3 4 5 6 7 8 9.
Du Vinter, Sommer seer mig her.
Jeg saare vel bekjendt Dig er:
En lille, vever, munter Fyr,
Som ingenlunde Selskab sky'r.

(P. J.)

Opløsning af Gaaden i Nr. 18:

Toilet (To — i — let).

Opløst af „Realist O. P." i Stengaden i Helsingør, „Foreningens Trommeslager", „Rosinhaderen paa Loftet".

Gaaden i Nr. 17 er endvidere opløst af „van der Solan & Raahn" i Odense, Niels Stoffer i Skive, „en Franskmand der talte Russisk og sagde Kinder".

Korrespondance.

„En Frivillig i Nakskov". Neil

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk

Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,

for alle Stænder.

1865. Søndagen den 14de Mai. № 20.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Hun sagde, at hun agtede at lægge sig syg i mit Huus, og at hun ikke ventede sig før til Mai. Hun lod mig opgive sig Navnene paa Lægerne i Syd Wennock, hvilket jeg gjorde, og jeg anbefalede Greys, hvad der kun var min Pligt som Nabo — men hun sagde, at hun vilde have Mr. Carlton."

„Gav hun nogen særlig Grund til at vælge Mr. Carlton?"

„Hun sagde, at hun havde Fordom imod Greys paa Grund af Noget, hun havde hørt, og hun sagde, at nogle af hendes Venner havde anbefalet Mr. Carlton. Men jeg har hele Tiden antaget, at det var Karriolen, som gjorde det."

„At det var hvilket, som gjorde det?" udbrød Kronbetjenten, medens de Edsvorne stirrede paa hende.

„Karriolen. Hun fik mig til at beskrive Greys for sig og derpaa Mr. Carlton, og jeg gjorde det ogsaa, uden at mene noget Ondt dermed. Jeg sagde, at Greys vare prægtige Folk, der lod sig nøie med at have en Gig, og at Mr. Carlton ogsaa var en prægtig Mand, men stor paa det, og havde lagt sig en Karriol til. Jeg troer, at den gjorde Udslaget; jeg troer ikke, at hun kunde lade være at tage ham efter at have hørt om den."

Der blev en undertrykt Latter i Værelset over denne hendes Forklaring og hun vedblev: „Hun skrev et Brev til Mr. Carlton, og jeg lod det bringe til hans Bolig. Og da Budet kom tilbage med den Efterretning, at han var borte, græd hun."

„Græd?" gjentog Kronbetjenten.

„Ja. Hun sagde, at i det Brev, hun havde tilsendt Mr. Carlton, antog hun ham som Læge, og hun havde ikke Raad til at betale to Doctorer. Men vi svarede, at naar Mr. Grey besøgte hende istedetfor Mr. Carlton, behøvede hun kun at betale een. Og dette eller noget Andet trøstede hende, thi hun tillod, at Mr. Stephen Grey blev hentet; og da det var forbi, sagde hun, at hun var glad ved, at hun havde været der, og hvad han dog var for en behagelig Mand. Det Løierligste ved det Hele var, at hun ingen Penge havde."

„Hvoraf veed De det?"

„Fordi der ikke blev funden nogle; og de Politifolk have en fiin Næse; Intet undgaaer dem. Hun havde nogle Sølvpenge i sin Pung — og ikke mere. Saa hvordan hun tænkte paa at betale sine Udgifter, Doctoren og mig og Mo'er Pepperfly, — og det er ikke Smaating Mo'er Pepperfly spiser — det maa hun vel have vidst, jeg veed det saa Skam ikke."

„De beværtede Mo'er Pepperfly med Brændeviin," sagde En af de Edsvorne. „Skulde det staae med paa Regningen, eller var det en frivillig Gave?"

„O, kjære Herrer, riv mig ikke det i Næsen," hulkede Enken. „Jeg havde rigtignok tilfældigviis en Draabe Brændeviin i Huset, og det maa have været Noget, der blev tilbage fra den Tid — det er nu tre Aar siden — at der var Muurfolk i Huset, og det maa have staaet hele Tiden siden oppe paa den øverste Hylde i Kjøkkenet i en revnet Flaske.

Jeg selv kunde ikke smage en Draabe Brændeviin uden at hoste — det vilde vende sig indvendig i mig derved."

Maaskee vendte Madam Goulds Øine sig ogsaa derved, thi de bleve vendte op mod Loftet for at vise hvor sandt hun talte, indtil man kun kunde see det Hvide i dem.

„Hm!" afbrød Kronbetjenten hende; „De har aflagt Eed paa at tale Sandhed," og med det Samme kom Madam Goulds Øine med et Sæt ned fra Loftet.

„Ialtfald med mindre jeg er syg," bemærkede hun.

„Dette er at spilde Tiden," sagde Kronbetjenten; „vi maae skynde os. Kan De forklare, hvorledes der kom Gift i den beroligende Drik, som Mr. Grey skikkede hertil? Kom den deri, efterat Medicinen var bragt ind i Huset?"

Vidnet blev meget forbauset og meget forstyrret over dette Spørgsmaal.

„Ih, men De troer da ikke, at jeg vilde gaae hen og putte Giften deri?" yttrede hun under en Taarestrøm.

„Jeg spørger Dem," sagde Kronbetjenten for en Forms Sag, „om det er sandsynligt, at Nogen kunde have gjort Sligt, Nogen, De kunde have Mistanke til?"

„Ja, Gud bevares, hvis det er Deres Mening at beskylde Mo'er Pepperfly og mig for at have forgivet hende med Blaasyre, saa jo før De gjør det, desto bedre," hylede Enken. „Vi har aldrig rørt ved Flasken. Som Greys Dreng bragte den, saaledes fik hun den, og der var Ingen, som kunde røre den — skjøndt rigtignok Mr. Carlton saagodtsom beskyldte os for at have en beskjægget Mand skjult i Huset."

Kronbetjenten spidsede Øren. „Naar var det?"

„Den Nat, hun døde. Mr. Carlton var der, da Medicinen kom, og da jeg hørte ham komme ned ad Trapperne for at gaae bort, løb jeg ud fra Kjøkkenet for at lukke ham ud. 'Er der en Mand ovenpaa?' spurgte han. 'En Mand,' svarede jeg; 'hvilken Slags Mand?' 'Jeg meente, at jeg saae En skjule sig paa Trappen,' sagde han, 'en Mand med Knebelsbarter.' 'Nei Tak,' sagde jeg harmfuldt; 'vi skal ikke have Noget af at have en Mand i dette Huus.' 'Det var udentvivl blot en Idee af mig,' svarede han; 'jeg syntes dog, at jeg vilde spørge, for at være vis i min Sag.' Og nu vil jeg blot spørge," vedblev Enken opbragt, „om der nogensinde er sagt saadant Noget til to anstændige Koner? Jeg kan svare for Mo'er Pepperfly og hun for mig, at vi ikke havde nogen Mand i Huset og ikke ønskede nogen; vi vilde hellere være fri. Og det ovenikjøbet En med Knebelsbarter paa! Jo jeg takker, Mr. Carlton!"

Ordene syntes at slaae Kronbetjenten, og han gjorde en Bemærkning i sin Bog. Da Madam Goulds Vrede havde lagt sig, blev hun atter udspurgt. Hvad hun videre sagde, behøver ikke her at gjengives, Læseren kjender det allerede; da hun var færdig, førtes hun ind i det næste Værelse, hvor hun henflød i Taarer.

Kronbetjenten forlangte, at Mr. Carlton atter skulde føres frem; men man fandt, at han var gaaet bort. Dette foraarsagede et Ophold. Der afsendtes en Betjent efter ham, og denne traf ham i hans eget Hjem ifærd med at behandle en Syg. Han bad ham skynde sig op i Retten.

„Hvad skal jeg deroppe?" spurgte Mr. Carlton.

„Det veed jeg ikke. Kronbetjenten har ladet Dem kalde."

„Jeg antog, De vidste, Mr. Carlton, at Vidner ikke maae begive sig bort, førend Sagen er tilende," begyndte Kronbetjenten, da han kom. „Der opstaae stundom Spørgsmaal, som gjøre det nødvendigt, at de komme for igjen."

„Jeg beder om Forladelse," svarede Mr. Carlton, „jeg var baade uvidende om, at jeg ikke havde Tilladelse til at vende hjem, og at jeg skulde fremstilles oftere."

Kronbetjenten lagde Armen paa Bordet ved Siden af sig og lænede sig over mod Mr. Carlton.

„Hvad er det for en Historie om, at De har seet en Mand skjult paa Trapperne den Nat, da Mord —," her hostede Kronbetjenten, for at dække det Ord, der var lige ved at undslippe ham — „da hun døde?"

Carlton blev blussende rød. Skulde nu hans Overtro bringes ud blandt Folk og han blive til Latter?

„Hvem siger, at jeg saae En?" spurgte han.

„Derom dreier Sagen sig aldeles ikke," svarede Kronbetjenten ham skarpt. „Saae De En?"

„Nei, jeg gjorde ikke."

„Det sidste Vidne, Eliza Gould, erklærer at De gjorde — eller indbildte Dem, at De gjorde."

„Tingen forholder sig saaledes," sagde Mr. Carlton. „Da jeg var ved at forlade den Syge, kastede Maanen sine Straaler ind igjennem Trappevinduet, og et Øieblik antog jeg virkelig, at jeg saae et Ansigt — et Ansigt af En, som lænede sig op imod Muren."

„Hvad Slags Ansigt?" afbrød Kronbetjenten ham. „En Mands eller en Kones?"

„Oh, ganske bestemt en Mands. Et blegt Ansigt, saavidt jeg kunde skjønne, med tykke, sorte Bakkenbarter. Nu troer jeg, at det var en Indbildning af mig: det var ikkun en øieblikkelig Idee, jeg fik, og den gik strax bort. Det er bekjendt nok, at man kan see underlige Ting i Maaneskin. Jeg hentede Lyset og undersøgte Trappen, men der var intet Menneske at see. Førend jeg var kommen vel ned ad Trapperne, sneg den Overbeviisning sig over mig, at jeg havde ladet mig skuffe, og at der i Virkelighed Ingen havde været. Men det er ganske rigtigt, at jeg spurgte Madam Gould, da hun lukkede mig ud, om der var nogen fremmed Mand i Huset."

„Hun svarede Nei?"

„Ja, og hun blev yderlig fornærmet over mit Spørgsmaal."

Kronbetjenten betænkte sig lidt. Derpaa sagde han, henvendt til de Edsvorne:

„De see, mine Herrer, at hvis der virkelig havde været Nogen skjult paa Trapperne, havde det været en meget mistænkelig Omstændighed, en, der forlangte den grundigste Undersøgelse. Medicinen var i det tilstødende Værelse, der vendte ud til Trappen og stod tomt; Damen i Sengen kunde ikke see, hvad der foregik inde i det, og de to Koner vare nedenunder. Intet var lettere, end at faae Proppen ud og helde et Par dødbringende Draaber i Flasken. Forudsat naturligviis, at den, der saaledes havde skjult sig, havde dette isinde."

De Edsvorne saae alvorlige ud, og En af dem sagde til Mr. Carlton:

„Kan De ikke erindre tilbage med nogen Slags Vished?"

„Jeg er tilstrækkelig sikker paa, hvad jeg siger," svarede han. „Jeg er forvisset om, at Ansigtet kun existerede i min Indbildningskraft. Jeg var gaaet ud fra det lyse Værelse til den mørke Trappe — mørk, hvis ikke Maaneskinnet havde oplyst lidt der — og —"

„Undskyld, Mr. Carlton," afbrød en Anden af de Edsvorne ham; „men Vidnerne Gould og Pepperly have begge forklaret, at Damens Værelse var mørkt — at Lyset stod i den tilstødende Dagligstue, hvor hun foretrak at have det staaende."

„Ja saa! Det maa jeg have glemt. Saa maa jeg, ved at gaae igjennem Dagligstuen, have seet Lyset, for jeg veed, at Trappen forekom mig at være mørk. Jo, De har Ret," tilføiede han. „Jeg mindes nu, at Lyset stod i Dagligstuen, for det var der, jeg hentede det for at undersøge Trappen."

„Hvorfor omtalte De ikke det, da De første Gang blev forhørt?" spurgte Kronbetjenten.

„Omtalte hvilket? At jeg indbildte mig at see et Ansigt i Mørket, og at det viste sig at være lutter Maaneskin," gjensvarede Vidnet. „Jeg skulde kun være altfor glad ved at nævne Noget, der kunde opklare Sagen, men her vilde jeg kun blive leet ad for min Umage."

„De lægger altsaa ingen Vægt derpaa?"

„Aldeles ingen. Jeg er overbeviist om, at det var et Spil af min egen Indbildningskraft."

„Meget vel; det er nok for Øieblikket. Er der flere Vidner at afhøre?" vedblev Kronbetjenten til Skriveren.

Der var et eller to, hvis Vidnesbyrd ikke vare af Vigtighed, og det lod til at være det Hele. Da traadte Frederik Grey, som ivrig havde lyttet til hele Vidneforslen, frem og henvendte sig til Kronbetjenten.

„Vil De tillade mig at give en Oplysning?"

„Ja, hvis den har Hensyn til Sagen."

„Det har den," svarede Frederik med Varme, idet hans ærlige, graae Øine lynede. „Der er bleven kastet en grusom Mistanke for Ligegyldighed paa min Fader, og jeg har ødelagt de Beviser, hvorved den kunde have været fjernet."

Og han fortalte, hvorledes han havde børstet Spindevævene af Medicinsflasken."

„Var der Andre end De selv og Deres Fader tilstede, da De gjorde dette?"

„Ja, hørte De ikke, jeg sagde, at min Onkel John ligeledes var i Stuen?"

„Lad Mr. John Grey blive kaldet ind," sagde Kronbetjenten. „Mine Herrer," henvendte han sig til de Edsvorne, „jeg afviger lidt fra den almindelige Vei ved at modtage disse Erklæringer; men jeg maa tilstaae, det forekommer mig høist usandsynligt, at Mr. Stephen Grey, hvis fortræffelige Egenskaber vi Alle kjende, skulde have gjort sig skyldig i denne Ligegyldighed. Lige fra Begyndelsen er det forekommet mig meget usandsynligt, og jeg anseer det for rigtigt at høre et hvilketsomhelst Vidnesbyrd, som kan gjendrive den Beskyldning, især" — sluttede han med Eftertryk — „efter Mr. Carltons Forklaring om det Ansigt, han saae eller troede at see, nær ved det Værelse, hvor Medicinen var hensat. Jeg indrømmer, tiltrods for Mr. Carltons Paastand, at jeg ingenlunde er forvisset om, at Ansigtet

ikke var virkeligt. Det kan have tilhørt en dødelig Fjende af den ulykkelige unge Dame, een, der maaskee har forfulgt hende til Syd Wennock for at myrde hende, listet sig ind i Huset og lusket ud igjen, da hans Værk var fuldført."

„Med al Ærbødighed for Deres Mening," indvendte en af de Edsvorne, „forekommer det mig, at Mistanken om, at Giften skulde være kommen i Flasken, efterat den var bleven bragt ind i Huset, er bortryddet ved den Kjendsgjerning, at Medicinen lugtede stærkt deraf ved dens Ankomst — hvad Mr. Carlton har beediget."

„Meget sandt," bemærkede Kronbetjenten grundende. „Det er en indviklet og gaadefuld Sag. Behag at træde nærmere Mr. Grey. Var De nærværende, da Deres Brodersøn børstede Spindevæv og Støv af Flasken med Blaasyre?" vedblev Kronbetjenten, efterat Mr. Grey var tagen i Eed.

„Ja, jeg var," svarede Mr. John Grey. „Min Broder Stephen nedtog Flasken, ved Hjælp af en Stige, fra den vante Plads, og der var mange Spindevæv paa den. De vare endog spundne over Proppen — et sikkert Tegn paa, at den længe ikke havde været brugt."

„Det var, efterat Damen var død?"

„Lige strax efter, da vi kom hjem, efterat have seet Liget. Min Broder bemærkede, at det var et Beviis eller vilde være et Beviis — jeg kan ikke nøiagtig erindre hans Ord — for, at han ikke havde brugt Blaasyre, og medens han og jeg talte sammen, tog Frederik, der naturligviis ikke ahnede, hvad Ulykke han gjorde, en Støveklud og aftørrede Krukken. Jeg kom ikke tidsnok til at standse ham. Jeg paapegede for ham, hvad han havde gjort, og hvorledes det kunde skade hans Fader, og han overvældedes af Anger; men Ulykken var skeet, og det kunde ikke gjøres om."

„De havde ikke anden Blaasyre i Deres Huus end det, der var i den Flaske?"

„Aldeles ingen."

Kronbetjenten vendte sig mod de Edsvorne.

„Hvis denne Mr. John Greys Beretning er rigtig, og den stemmer med hans Brodersøns, maa vi erkjende, at Mr. Stephen ikke kunde have kommet Blaasyre i Medicinen, medens han lavede den. Efter min Mening er det umuligt."

De Edsvorne vare af samme Mening. „Er Vidnesbyrdet rigtigt, saa er det visselig en Umulighed."

„Ja, mine Herrer, vi vide, at Mr. John Grey er en ærlig Mand, og han har aflagt Eed paa at tale Sandhed."

Neppe havde Kronbetjenten udtalt, førend en forunderlig Støi hørtes udenfor — en Støi, som om en Hob myldrede henad Gaden imod „den røde Løve". Hvad var det? Hvad kunde det være? Kronbetjenten og de Edsvorne standsede et Øieblik, for at Bevægelsen kunde sætte sig.

Men, istedetfor at ophøre, forstærkedes den, og omsider trængte man ind i Stuen — ivrige Folk med ivrige Ansigter — alle aandeløse for strax at komme med Nyheden.

Der var kommen nogle Oplysninger for Dagen.

Hele Stuen reiste sig op, selv Kronbetjenten og de Edsvorne. Hvad var der kommen for Dagen? Indbildningskraften er hurtig, og de Edsvorne lagde ikke Baand paa deres. Nogle kom strax til den Slutning, at Dick omsider havde bekjendt, hvorlunde han havde ladet sig bestikke til at tillade, at der blev kommet Gift i Medicinen; men de Allerfleste antog, at det hemmelighedsfulde Ansigts Eier var bleven opdaget og ifærd med at blive fremstillet for Retten.

Ellevte Capitel.

Det iturevne Brev.

Alle stode op, spændte paa at erfare, hvad de ivrige Ansigter bragte. Og hvilke nye Oplysninger fremkom da? Ingen, der havde synderlig Betydning.

Det var kun et Brudstykke af et Brev. I Lommen paa den Kjole, som Damen havde baaret hiin Fredag, da hun ankom til Syd Wennock, havde man netop fundet et Stykke Brevpapiir med nogle skrevne Linier og en stor Blækklat. Det var en temmelig besynderlig Kjendsgjerning, at denne Kjole, som hele Tiden havde hængt bagved Sovekammerdøren, var bleven overseet baade af Politiet og af Mr. Carlton, og var ikke bleven undersøgt af Nogen. Kronbetjenten udglattede det krøllede Stykke Papiir, læste det høit til Underretning for de Edsvorne og lod det derpaa gaae videre.

(Fortsættes.)

Den blinde Bedstefader.

Frygt ikke, o Læser, for at faae en bedrøvelig Vise om en gammel, blind Betler, hvad Malerens Composition ved første Øiekast

Den blinde Bedstefader.

maaskee synes at fordre! Den Gamle holder rigtignok Hatten, som om han bad om „en Skilling i Guds Navn", og den lille Pige folder rigtignok Hænderne og oploefter et bedende Ansigt, som om hun forenede sin Bøn med den blinde Bedstefaders; men er det derfor afgjort, at de just betle? Var det ikke tænkeligt, at han havde lært Barnet en hjertelig Aftenbøn, og at de nu, udenfor Husets Muur i det Frie, gjentager Bønnen? I saa Henseende ere vi Alle Betlere, forsaavidt vi læse vort „Fader vor"; thi vi bede jo Alle om det daglige Brød, og blinde eller barnlige ere vi da paa en Maade ogsaa, idet vi som oftest kun bede om hvad der er os kjært, men glemme, hvad der er os tjenligt.

Det kunde vel ogsaa være muligt, at Scenen foregaaer paa en skyfuld Dag, efter en lang og trykkende Tørke. En forfriskende Regn begynder at falde og en Regnbue viser sig. „See, Bedstefader!" udbryder den Lille henrykt, forglemmende, at det ydre Syn er ham berøvet. Hun beskriver ham de deilige Farver. Hvor rene de straale, ere de dog i Virkeligheden ikke saa smukke, som de vise sig for hans indre Blik. Han glæder sig over den velsignede, frugtbargjørende Regn, hvortil Jorden længe har trængt, og blotter sit Hoved for den algode Fader, der lader det regne over Onde som Gode. Fortrøstningsfuld udtaler han Skriftens Forjettelse: „Saalænge Jorden staaer o. s. v.", og den fromme Pige, der paa den andægtige Tone kan mærke, at det er hellige Ord, som anføres, folder uvilkaarlig de smaa Hænder, medens det opadvendte Blik forfølger den syvfarvede skjønne Bue.

Hvad der gjør det sandsynligt, at vi ikke have en almindelig Betler for os, som — til Skam for det ordnede Samfund! — maa „betle om Livet og ønske sig død," istedetfor at finde Lise, Lindring og Pleie i et velindrettet Asyl, — det er den Omstændighed, at han er Barnets Bedstefader. Ere hendes Forældre maaskee døde, og den hjælpeløse Blinde hendes eneste Forsørger? Det er ikke troligt, at nogen Kommune i en civiliseret Stat, uden i en meget fjern Fortid, vilde tillade et saa sørgeligt Compagniskab at bestaae ret længe paa den private Goddædigheds Bekostning.

Eller leve Forældrene, men ere forfaldne til Drik, Dovenskab eller anden saadan Usselhed, og søge at pleie deres Lediggang ved de Almisser, som deres Barn og deres blinde Fader kunne fratrygle Medlidenheden? — Nei, det vilde, reent ud sagt, være lurvet, og en saadan Situation (om den end desværre findes i Virkeligheden!) kan eller bør ikke opstaa i en god Kunstners Phantasi, endsige anspore ham til at fastholde den paa Lærredet, — slige Ynkeligheder ligge langt nedenfor Skjønhedsgrændsen!

Bedst bliver det vist derfor, at overlade til den skjønsomme Læser selv, efter det Indtryk, han faaer ved at betragte den uskyldige Gruppe, at tænke sig, hvad de Tvendes Bøn egentlig gaaer ud paa. Lad det da ogsaa være et Slags Gaade, hvis Opløsning dog ikke er — „en Skilling i Guds Navn!"

Ostindiske Røvere.

Røverne i Ostindien ere bekjendte for deres Behændighed og have den Berømmelse — ifald dette Ord her tør bruges — i saa Henseende at staae uovertrufne af alle andre Nationers Gavtyve. Følgende Tilfælde kan tjene som Prøve.

En engelsk Capitain reiste ved Ganges og befandt sig i Nærheden af Hardwar. Træt efter en lang Marsch lagde han sig til Hvile i sit Telt under en Trægruppe; hans skarpladte Pistoler laae under hans Hovedpude, hans Sabel paa Stolen ved Sengen. Henimod Morgen vaagnede han af Kulde og fandt, at han laa uden nogen Bedækning paa Sengen, selv uden det sædvanlige Flueomhæng, saa at Fluerne grusomt vare ilav med ham; den i Teltet ophængte Lampe var slukket, saa at han først efter nogen Tids Forløb kunde forskaffe sig Lys. Da han nu undersøgte Teltet, fandt han, at Alt var stjaalet, selv Pistolerne under hans Hovedgjærde; hele Teltudstyret var væk, tilligemed en betroet Pengesum, som han skulde overbringe en Ven. Høist ærgerlig fortsatte Capitainen, efterat have udrustet sig igjen, saa godt som Omstændighederne tillod det, sin Vei og stødte snart paa en anden Officier, i hvis Selskab han besluttede at fortsætte Reisen, skjøndt denne Herre ikke undlod at drille ham dygtig over det fatale Eventyr. Den næste Dag, da den yngre Officier gjorde en Afstikker fra Marschen, for at tilfredsstille sin Jagtlyst, bemærkede Capitainen en fremmed Knøs iblandt sine Folk, der hjalp med at drive Qvæget, snøre Kofferterne faste o. s. v. Han spurgte, hvad det var for et Menneske, og erholdt det Svar, det var en

Broder (en Mand af samme Kaste, som Tjenerne), der imod noget Riis havde tilbudt at være behjælpelig ved forekommende Arbeide. Dette var noget saa Sædvanligt, at Capitainen ikke blev forundret derover, ihvorvel Knøsen ikke behagede ham.

Om Aftenen begav den jagttrætte Reisekammerat sig tidlig til Ro; men Capitainen, der var ligesom i Feberspænding, kunde ikke sove. Midnat kom, da pludselig en besynderlig Tone, ligesom en gøende Hunds, naaede hans Øre. Han lyttede, Erindringen om hans Uheld gjorde ham mistroisk. En Lampe, der i en Silkesnor hang ned fra Teltstangen, belyste Alt. Efter en Stunds Forløb bemærkede han, at Lærredet paa Sidevæggen bevægede sig og snart kom et sort Hoved tilsyne igjennem et Hul i Lærredet, som en i Lampebelysningen blinkende Kniv havde gjort. Hovedet trak sig i kort Tid flere Gange tilbage og kom atter frem. Det var øiensynligt, at et Ran tilsigtedes; ingen af Tjenerne, der rigtignok pleie at tage Opium før de gaae tilsengs, rørte sig. Sandsynlig var det den samme Røver, der havde bestjaalet ham, og snart gjenkjendte Capitainen ogsaa i ham den Knøs, som var bleven antaget til Hjælper; kun bar han en anden Turban, der var bunden fast om Hovedet. Efterat Tyven tilstrækkelig havde overbeviist sig om, at begge Officierer sov, sneg han sig heelt ind i Teltet; han var fuldkommen nøgen og bar heller intet Vaaben uden en spids, dolkeagtig Kniv. Han undersøgte nu først de Sovendes Hovedpuder, saa sagte, at en virkelig Sovende umulig kunde have bemærket det, og da han her ikke fandt noget Vaaben, — Pistolerne vare gjemte under Madratserne, — begyndte han at samle Bytte, hvilket han lagde sammen i en Bunke midt i Teltet. Alt skete i dybeste Stilhed; da han havde samlet Sagerne, tog han Teppet af den ene Seng og lagde Alt derpaa, gjorde en Bylt deraf, og bøiede sig da over begge Sengene, som om han vilde takke de Sovende. Førend han gik, tog han endnu et Tørklæde, dyppede det i Vandfadet og lod det glide ned i Glaslampen, for at slukke Lyset; dette lykkedes ikke første Gang, da Glaslampen var meget stor, og førend han atter kunde anbringe Tørklædet, sprang Capitainen op med Sablen i Haanden og styrtede imod Røveren. Ingenlunde forskrækket, undveg han det første Udfald, flygtede bag en Teltstang, afparerede behændigt Huggene, og da Capitainen vilde gribe ham, viste det sig, at han havde indgnedet hele sit Legeme med Olie, saa at han vanskelig kunde holdes. Ikkedestomindre kom de til at brydes med hinanden, Capitainen erholdt et Knivstik og Røveren vilde være undsluppet, dersom ikke den anden Officier imidlertid var sprunget op og havde fældet ham med en velrettet Kugle. I Faldet tabte han Turbanen; da man undersøgte denne, fandtes deri Capitainens Uhr o. s. v., ligesom de Penge, Capitainen havde paataget sig at overbringe. Det var saaledes utvivlsomt, at det var den samme Krabat, der havde forøvet det første Røveri.

[Allerede Niebuhr fortæller i sin arabiske Reise om Beduinernes List og Behændighed i at stjæle. For at sikre sin Person, hvis den, der skal bestjæles, f. Ex. i en Karavane, skulde vaagne under Gjerningen, lister Tyven sig til Varepakken og fastgjør en Krog med behørig lang Snor i denne. Er saaledes Alt i Orden, haler han fra et Baghold Pakken til sig, og kan itide slippe, for at søge Flugten, naar Vedkommende for tidlig opdager Attentatet].

Den kongelige Forsteningssø.

Ligesom Vandet i mange Kilder, saaledes har ogsaa Vandet i nogle Søer, den mærkværdige Egenskab at forstene de deri kastede Plantelegemer. En saadan Sø er Lough-Neagh i Irland, og i Persien gives der endog Søer, som forstene sig selv, navnlig findes de ved Chiramyn. Herom giver Morier følgende Beretning:

Denne Naturmærkværdighed bestaaer af nogle paafaldende Damme, Parke eller Pøle, hvis tunge Vand ved et langsomt og regelmæssigt Dannelsesløb standser, størkner og forstenes, og saaledes frembringer den smukke gjennemsigtige Steen, der sædvanlig kaldes Tabrizer Marmor, er saa mærkværdig paa de fleste persiske Begravelsespladse og udgjør en Hovedprydelse paa alle Egnens anseelige Bygninger. Disse Damme, der ligge tæt ved hverandre, ere indenfor en halv Miils Omfang, og deres Stilling er betegnet med Steenhobe og Høie, som ligge under hverandre og have formeret sig med de forøgede Udgravninger. Man kan forfølge Forsteningsprocessen fra Begyndelsen til Enden. Paa et Sted er Vandet klart, paa et andet seer det tykt og størknet ud, paa et tredie ganske sort og paa det sidste hvidt, som Riimfrost eller Iisslag. Virkelig seer en forstenet Dam ud

som frosset Vand, og forend Processen er fuldendt, bryder en let paakastet Steen Overhinden, og det sorte Vand underneden damper ud. Er derimod Processen tilende, da gjør Stenen intet Indtryk mere og man kan gaae derover, som paa en sikker Iis, uden at gjøre Fødderne vaade. Er der skeet Indhug i Forsteningen, saa kan man tydelig iagttage den mærkværdige Skabelsesproces, og det seer ud som Ark af grovt Papir, der lagviis ere pressede paa hinanden. Vandets Tendents efter at blive til Steen er saa stor, at naar der fra Bunden opstiger en Luftboble, da antager Forstenelsesstedet Formen af smaa Kugler, ligesom om Kildeboblerne ved et Trylleslag vare blevne standsede i deres Leg og forvandlede til Marmor. Det saaledes frembragte Stof er skjørt, gjennemsigtigt og undertiden med grønne, røde og kobberfarvede Aarer. Det lader sig skære i uhyre Plader og antager en smuk Politur. Stenen bliver til den Grad agtet som en Luxusartikel, at kun Kongen, hans Sønner og nogle dertil ved særlige Firmaner privilegerede Personer tør udgrave den. Søen selv er sædvanlig bekjendt under Navn af Deria Schahi eller den kongelige Sø, og skal have tolv Parasanger (persiske Miil, omtr. 9 danske) i Omkreds.

Blandinger.

Farlige Handsker. Da Hertuginden af Abrantes i Aaret 1804 blev forestillet ved det spanske Hof, bød en Lov, at Damerne kun maatte vise sig for Dronningen og Kongen med blottede Arme og Hænder. Hertuginden, som elegant fransk Dame, vilde ikke rette sig efter denne besynderlige Skik, og Overhofmesterinden maatte derfor næsten med Magt trække Handskerne af Armene paa hende. Iblandt de forskjellige Grunde til denne sælsomme Hofetiquette anførte man ogsaa den, at Kong Karl IV. ikke kunde see et Fruentimmer med hvide Handsker, uden at blive forelsket i hende, hvorfor Dronningen af Skinsyge banlyste Handsker fra sit Hof.

Professor Wilson har ved Undersøgelser fundet, at af 55 Mænd er En fuldstændig farveblind, det vil sige: ude af Stand til at kunne adskille Brunt, Rødt, Grønt og Blaat. Professoren troer endvidere, at af 20 Mænd er der altid En, som kun meget mangelfuldt formaaer at skjelne Farverne.

Charade.

Det Første befaler at give,
Det Andet har frygteligt Mod,
Skjøndt lille, det farligt kan blive
Og fordrer i Reglen Dit Blod.

Det Hele af Sind bør Du være,
I Adfærd behøves det ei,
Skjøndt Mangen til Storhed og Ære
Selv Skinnet alt banede Vei.

Opløsning af Logogryphen i Nr. 19:

Graaspurv (Gaas — Praas — Raa — Aar — Gas — Spas — Ar — Grus — Pas — Rav).

Opløst af „Peer med de syv Sandser", Hans Petersen og F. I. jun. i Steengade i Helsingør, „Gaadefresseren", „Rosinhaderen paa Loftet", „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, „det tredie Compagni" i Sarkjøbing.

Gaaden i Nr. 18 er endvidere opløst af „de tre Blaaøiede" i Veile.

☞ Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste April 1865 erholde gratis det Udkomne af „I Jylland", 20 Ark.

☞ Med dette Nr. følger Slutningen af „I Jylland".

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Triers Forlag. S. Triers Bog & Steentr.

N. V. GADE.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

1865. Søndagen den 21de Mai. № 21.

N. V. Gade.

„Hvo som lever skjult, lever bedst" (bene qui latuit, bene vixit), hedder det, og vistnok kan der om mangen Privatmand saavelsom Fyrste siges, at han levede bedst, fordi han levede ubemærket, ligesom det stemmer med Erfaringen, at de Ægteskaber og de Smaastater, hvorom der tales mindst, i Reglen ere de bedste og lykkeligste. Dog, gaaer man til Sætningens yderste Konsekvents, saa vilde jo en Ikketilværelse, den tause Død og den stille Grav være Indbegrebet af det Bedste og det Lykkeligste; men fra sligt Gode og saadan Lykke bevare os den levende Gud!

Det har til alle Tider været anseet for hæderligt, at gjøre sig navnkundig ved Talent eller Kundskaber ogsaa udover sit Fædrelands Grændser. Man tænder ikke et Lys — siger Skriften — og sætter det under en Skjeppe, men paa en Lysestage. Danmark er, hvad man tidt nok har ladet det høre, for ikke at glemme det, et lille Land; men det kan med fuld Overbeviisning og Selvfølelse svare, at det desuagtet i næsten alle Retninger af Kunst og Videnskab, af Industri og Bindskibelighed, af Sømandskyndighed, som af Haandværks- og Handelsdygtighed har leveret store Mænd, hvoraf det medrette kan være stolt, og hvis Navne som Opdagere, Opfindere, Tænkere, Kunstnere og Driftsmænd ere blevne berømte over hele den civiliserede Verden. Vi behøve kun i saa Henseende at nævne en Tycho Brahe, en Ole Rømer, Bartholin, Thomas Bugge, Hans Christian Ørsted, for ei at tale om Aarhundredets, maaskee Aartusindets største Mester: Albert Thorvaldsen.

Vort smukke Modersmaal, „født i Lyst og født i Nød, født i Liv og født i Død, født i Eftermælet," — naaer, som bekjendt, ikke ret langt; men Musikens Tonesprog er universelt og forstaaes overalt; det er tillige temmelig kosmopolitisk og har endnu i Almindelighed ikke nogen censidig national Begrændsning.

I dette Sprog har den Tonekunstner, vi her kortelig skulle omhandle, talt ligesaa hjerteligt som forstandigt til Udlandet, og gavnet og glædet sit Fædreland, idet han har grundfæstet sin egen Berømmelse. End vandrer han i sin bedste Manddomskraft iblandt os, — end skaber han livsfriske og aandfulde Værker, geniale og grundige, poetiske og mangesidige, verdensberømte og dog saa nationale, — end virker han opmuntrende, raadgivende og belærende for de yngre Musikere, vækkende og regulerende for de ældre, — elsket af Mange, agtet af Alle, og — ved sit jevne Væsen og sin fordringsløse Fremtræden — misundt af Ingen.

Niels Vilhelm Gade er født den 22de Februar 1817 i Kjøbenhavn, hvor hans Fader, der er musikalsk Instrumentmager, endnu lever tilligemed hans Moder. Meget ung yttrede sig alt hans Lyst og sporede man Anlæg hos ham til Musiken, han lærte flere Instrumenter; men Datiden maa vel ikke have fulgt Nutidens Fremgangsmaade: strax at vælge de dygtigste Lærere; thi først i det 15de Aar nød han Underviisning paa Violin af Fr. Wexschall. Imidlertid bragte han det dog snart saa vidt, at han kunde blive Elev i Violinskolen og siden i det kgl. Capel. Ved adskillige offentlige

Concerter (ogsaa i Norge) havde man Leilighed til at høre hans ligesaa smagfulde som correkte Violinspil, bl. A. foredrog han paa det kgl. Theater Duetter med J. F. V. Schram, og var det end ikke nævnte hans Lærers kraftige (stundom rigtignok skærende) Buestrog, der udmærkede hans Spil, saa tiltalte det ved sin Blødhed, — til hvad man kalder Virtuositet bragte han det ikke, thi han kunde ikke lade sig bevæge til at forvanske en Komposition, for at gjøre Kunststykker. Forøvrigt maatte han „tjene uden Løn"; han kunde ikke opnaae fast Plads i Capellet — vi fristes til at tilføie: heldigviis! — C. Bloch var jo heller ikke Medlem af Academiet, da hans Værk tvang det til at lukke Portene, fordi Tilstrømningen for at beskue det var større end Rummet.

Af Prof. Berggreen skal Gade have erholdt den første Underviisning i Harmonilæren*). Dernæst assisterede han Weyse i nogle Aar med Orgelspil i Fruekirke, ved hvilken Leilighed der sagtens er falden nogle Guldkorn af den store Romancemesters Overflødighedshorn i den unge Medhjælpers frugtbare Jordbund. Men os forekommer det troligere, at Gade skylder Selvstudium det Meste; hans Fortrolighed med de vigtigste klassiske Musikværker, hans klare Opfatning af disse, saavel i deres inderste Kjerne, som med Hensyn til den mindste Enkeltheð, grændser til det Vidunderlige, og man tør vist gjerne sige, at indenfor Musikens Omraade har Intet undgaaet hans Opmærksomhed. — At hans lange Ophold i Leipzig, Centralpunktet for god Musik, og hans inderlige Forhold til Mendelssohn, Schumann og andre store Tonekunstnere, end yderligere har bidraget til hans høie musikalske Dannelse, er utvivlsomt; men Grunden dertil bragte han med sig, og Guddomsgnisten bærer han i sig.

I 1841 havde „Musikforeningen" udsat en Præmie (25 Dukater) for den bedste Ouverture. Fr. Schneider og den berømte Louis Spohr vare Dommere; ni andre Componister concurrerede, og Gades Ouverture, „Efterklang af Ossian", vandt Prisen. Nu var Isen brudt: det kronede Musikstykke opførtes paa nævnte Forenings Concert og i Theatret med Bifald. Regjeringen gav ham Reisestipendium. En Symphoni, som han tilegnede og sendte Mendelssohn Bartholdy, vandt dennes særdeles Bifald og gjorde, ligesom Ouverturen, Lykke i Leipzig. Dette sikrede ham en god Modtagelse i Tydskland, hvor han tillige — saa paastod idetmindste Bladene — var afholdt formedelst hans Ansigtslighed og andre Tilfældigheder med den udødelige Mozart.

Efter en Tour til Wien og Italien vendte Gade i Vinteren 1843—44 tilbage til Leipzig, hvor han i Mendelssohns Fraværelse ledede de saa berømte "Gewandhaus"-Concerter. I Sommeren 1845 var han herhjemme, men tog igjen om Vinteren til Leipzig, hvor han i Forening med Mendelssohn dirigerede Orchesteret, samt forestod et Lærerembede ved Conservatoriet, indtil Krigsaaret 1848, da Forholdene bevægede ham til at vende tilbage til Fædrelandet. Her blev han Dirigent for „Musikforeningens" Concerter, Organist ved Garnisons- og derpaa ved Holmens Kirke. Han benaadedes med Professortitlen og blev Ridder af Danebrogen (6te Octbr. 1852), ligesom der er forundt ham en anstændig fast aarlig Gratification af det til Understøttelse til Videnskabsmænd og videnskabelige Formaals Fremme bevilgede Beløb; desuden er han Æresmedlem og Medlem af de forskjellige større udenlandske Musik-Academier.

I nogen Tid efter Glæsers Død fungerede han som Anfører ved Operaen i det kgl. Theater og besørgede Indstuderingen af nogle større Compositioner. Han foretog da strax hensigtsmæssige Forandringer i Henseende til de Spillendes Placering i Orchesteret. Aarsagen til, at han ikke forblev i denne Stilling, er os ubekjendt; men i alle Tilfælde forekommer det os ret heldigt, da hans frie Virksomhed i andre Retninger sikkert vilde være gaaen tabt.

Et Tillidshverv, der ikke er uden Indflydelse paa den fremtidige Musikudvikling, er ogsaa blevet ham overdraget, idet han, i Forening med Prof. Hartmann, indstiller de Componister, der attraae Reisestipendier af det Anckerske Legat, stiftet den 14de Octbr. 1857, og som bestyres af Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet.

Gade er meget productiv som Componist, og det vilde overstige dette Blads Rum og maaskee vore Kræfter, hvis vi skulde opregne alle hans Værker og blot løselig charakterisere dem. Vi nævne kun, foruden Operaen „Mariotta", 7 Symphonier, vel ligesaa mange Ouverturer, „Comala", 2 Sonater for Claveer og Violin, Clarinetstykker, Aqareller for Claveer, en Qvintet, Sextet og Octet, hans ligesaa skjønne som charakteristiske Musik til „Agnete og Havmanden" (1843), hans deilige „Elverskud", hans gribende Composition: Polsk Fædre-

*) Naar man i tidligere Dage spurgte Berggreen af hvem han (B.) havde lært „Generalbas", svarede han gierne: „Af Mozarts Værker."

landssang „Hvorfor svulmer Weichselfloden", hans ikke mindre rystende „Knud Lavard", der har fundet saa dyb Gjenklang i alle Danskes Bryst i vort Sorgens Aar, hans senere yndige Arbeide „Ved Solnedgang", mangfoldige andre upaatalte.

Men synes han uudtømmelig som Componist, saa er hans Dygtighed i at indstudere og dirigere om muligt endnu større. Han forstaaer at trænge ind i Compositionens Aand og at nuancere med fuldendt Smag; han veed at give hvert Instrument og hver Node sin fulde Ret.

Kun Et, vil man maaskee mene, mangler Gade: Han er, uden at vise sig pedantisk lærd, dog ikke aldeles „populair" i sine Skabelser og hans skjønne Melodier gaae ikke ret over i Folkemunde. Til en vis Grad er denne Paastand sand; men Kjendsgjerningen er ikke vanskelig at forklare. Gade hører til de Tonekunstnere, der ville, at Text og Musik skulle slutte sig nøie til hinanden; han overtænker Digterens Mening og overveier hvert hans Udtryk, ja Ord. Korrekthed i saa Henseende er ham det Væsentlige; han stiger ikke op, naar Digteren synker ned, men følger og forædler ham. Derfor passe hans Melodier i Reglen kun til den Text, der har fremkaldt dem, og han bliver hverken en Guldgrube for Vaudevillerne, eller kan tages synderlig til Indtægt af Nutidens Pavillonsangere. Det vilde sandsynligviis være en let Sag for en Mester, der saaledes behersker Noderiget, at sammenføie en Mængde klingende og „ørefaldende" Melodier, til Behag for Lirekasser og Harmonikaer; men Gade siger vel som Faust hos Göthe: „Ich bin zu alt, um nur zu spielen" — indtil han engang erindrer, at Publikum endnu er „Zu jung, um ohne Wunsch zu seyn."

Cl. N.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

Brevet lød saaledes:

„Syd Wennock, Slotsgaden Nr. 13, Fredag den 10de Marts 1848.

Min kjæreste Mand! Du vil blive forundret ved at høre om min Reise, og at jeg er ankommen til Syd Wennock. Jeg veed, at Du vil blive vred, men jeg kan ikke gjøre derved, og vi ville tale om Tingen, naar vi mødes. Jeg har spurgt Folk her om en Læge, og de anbefale en af Greys meget varmt, men jeg har sagt, at jeg vilde foretrække Mr. Carlton. Hvad mener Du? Jeg maa bede ham komme til mig iaften, thi Jernbane-Omnibussen rystede mig frygteligt, og jeg befinder mig alt Andet end — —"

Paa denne afbrudte Maade endte Brevet. Der var intet Mere undtagen den store Klat. Hvorvidt hun pludselig var bleven afbrudt, eller hvorvidt Klatten bragte hende til at begynde et nyt Brev kan ikke siges, og maaskee vil det aldrig erfares.

Men til Trods for Støien og Forventningen, kastede det aldeles ingen Lys over Hemmeligheden ved hendes Ankomst, hvem hun var, eller den langt værre Hemmelighed ved hendes Død. Kronbetjenten sad i dybe Tanker, medens han mekanisk glattede det forkrøllede Papir.

„Kald paa Mr. Carlton," sagde han pludselig.

Man traf ham i Værtshusets Gaard, hvor han talte med nogle af de mange Lediggjængere, som Begivenhederne havde samlet. Efter den Paamindelse, han een Gang havde faaet, havde han besluttet ikke oftere at fjerne sig, men at forblive i Nærheden.

„Skal jeg atter frem?" spurgte han, da Betjenten kom. „Jeg haaber, at de Edsvorne ville faae nok af mig."

„Der er kommen noget Nyt frem. De maa have hørt det efter den Støi, der var paa Gaden."

„Noget Nyt?" gjentog Lægen ivrigt. „Hvad er det? Ikke om Ansigtet?" tilføiede han, og en underlig Frygt blandede sig i hans hviskende Stemme.

„Jeg veed ikke rigtigt, hvad det er. Sværmen myldrede ind i Stuen, saa at jeg ikke kunde høre rigtigt."

„Vil De behage at see paa dette, Mr. Carlton," sagde Kronbetjenten og rakte ham Brevet, da han kom ind. „Kan De sige mig, om det er den Afdødes Skrift?"

Mr. Carlton tog Brevet, kastede Øiet paa det og gik til et fjernt Vindue med det. Der stod han og læste det med Ryggen til Kronbetjenten. Han læste det to Gange; han vendte det om og saae paa den anden Side, dreiede det rundt og læste det igjen. Saa gik han atter hen til Bordet, ved hvilket Kronbetjenten og de Edsvorne sadde og betragtede ham med spændt Opmærksomhed.

„Hvorledes skal jeg kunne sige, om det er hendes Haandskrift eller ei?"

„De fik et Brev fra hende. Kan De ikke mindes, hvorledes hendes Skrift saae ud?"

Mr. Carlton tovede et Øieblik og rystede da langsomt paa Hovedet. „Jeg lagde ikke særligt Mærke til hendes Skrift. Hvis vi havde begge Brevene her, kunde vi sammenligne dem. Det er sandt," tilføiede han; „jeg kan maaskee meddele Dem, at jeg søgte efter Brevet, da jeg kom hjem nu, uden at jeg dog kunde finde det. Der er ingen Tvivl om, at jeg strax brændte det."

Det var ganske sandt, at Mr. Carlton havde givet sig til at søge efter Brevet, da han kom hjem fra Forhøret. Det var hans Overbeviisning, at han havde kastet det i Kaminen tilligemed de andre løse Breve; det var hans Overbeviisning dengang, og han havde ikke skiftet Mening; imidlertid vilde han ikke undlade at søge.

„Saa kan De Intet sige om denne Haandskrift?" spurgte Kronbetjenten.

„Intet med Sikkerhed," gav han til Svar. „Jeg synes, at denne Skrift ikke er den anden ulig, saavidt jeg kan mindes; men vist veed jeg det ikke. Alle Damer skrive eens nutildags."

„Faa Damer skrive saa smukt, som dette Brev er skrevet," sagde Kronbetjenten og pegede paa det. „Er De nærsynet, Mr. Carlton, siden De tog det hen til Vinduet?"

„Nei jeg er ikke. Men Regnen har gjort Værelset mørkt, og Aftenen stunder til. Jeg troede desuden, at det maatte være et mærkeligt Document efter den Støi og Uro, som bevirkedes ved det."

„Ja," svarede en af de Edsvorne; „vi bleve Alle narrede."

Der var ingen flere Vidner at afhøre, og Dørene lukkedes, medens Raadslagningen fandt Sted. Blandt dem, der gik ud, da Stuen rømmedes, var ogsaa Judith Ford. Hun var gaaet derhen, deels af Interesse for Sagen, deels for at være nærværende, hvis man skulde fordre Vidnesbyrd af hende, der havde været om den Døde.

Hun blev imidlertid ikke kaldet, eftersom hun ikke havde været i Huset, da de vigtigste Begivenheder forefaldt.

Judith begav sig nu hen til Mrs. Fitch. Denne var i Skjænkestuen, hvor der havde været meget travlt hele Dagen; men nu havde hun endelig faaet et Øieblliks Ro og sad og strikkede, da Judith, klædt i dyb Sorg, traadte ind.

„Er det Dem, Judih? Er Sagen forbi? Hvad blev Udfaldet?"

„Den er ikke forbi; vi blev jaget ud, medens de raadslaae. Jeg troer ikke," tilføiede hun, „at De kan udlægge Mr. Stephen som den Skyldige."

„Jeg synes ikke, de burde, efter den Oplysning om Spindevævene. Men hvad er det for en Historie, om det Ansigt, som Mr. Carlton har seet paa Trapperne?"

„Aa — jeg veed ikke. Mr. Carlton siger nu, han troer, at det var Indbildning af ham."

„Der er noget Underligt ved det i mine Tanker, Judith. Saameget veed jeg, at hvis jeg havde interesseret mig for den unge Dame, skulde Sagen ikke være forbi hermed. De seer ikke rask ud."

„Jeg er det heller ikke. Det Hele har angrebet mig i høi Grad, og jeg har Intet nydt i flere Dage."

„Lad mig give Dem en Draabe Kirsebærbrændeviin —"

„Nei Tak," svarede Judith. „Men dette vilde ikke hvile saa tungt paa mig, hvis jeg havde Noget at bestille, og jeg synes heller ikke om at ligge Mrs. Jenkinson saa længe til Byrde. De har vel ikke hørt om en Tjeneste?"

„Jeg hørte idag, at der var en Tjeneste ledig oppe hos de nye Folk paa Bjerget. Deres Stuepige vil skifte."

„Hvilke nye Folk?"

„De Folk, som kom langveis fra — hvad er det nu, de hedder — Chesneys, ikke sandt? Jeg mener paa Cedar Lodge. Den kunde passe sig for Dem. Ja! Ja!" skreg Mrs. Fitch som Svar paa en Raaben efter hende.

„Ja, det var nok muligt. De see ud til at være nette Folk. Jeg vil gaae derhen og spørge mig for."

Strax efter hørtes der Støi udenfor; det var Dørene, som atter aabnedes, og faa Minuter efter oplæstes Kjendelsen:

„Vi finde, at den Afdøde, hvis Efternavn var Crane, men hvis Fornavn vi aldeles ikke kjende, døde ved at drikke Blaasyre, som var blandet i en Sovedrik; men hvem der saaledes blandede det deri, og hvorvidt det skete med Forsæt eller ikke, kunne vi ikke afgjøre."

Saa var altsaa Stephen Grey endnu fri. Hans Venner strømmede hen til ham og trykkede ham varmt i Haanden, medens Frederik i dyb Bevægelse ilede hjem med det glade Budskab.

Den nedgaaende Sol kastede sine sidste Straaler paa det hvide Huus oppe paa Bjerget, hvor Capitain Chesney boede. De store Vinduer, som vendte ud mod Haven, beskinnedes af den, og en af Værelsets Beboere vendte

sig om imod dem med et Udtryk af Glæde, der varslede om et forventningsfuldt Haab.

Siddende ved Bordet var den ældste Datter, Jane Chesney, en omtrent trediveaarig Dame med et roligt og smukt Ydre. Foran hende laa nogle Papirstrimler, der i en vidunderlig Grad lignede Regninger, og ved hendes Side laa en aaben Regnskabsbog. I hendes Ansigt var der et taalmodigt, træt Udseende, der syntes at sige, at hendes Liv ikke var frit for Sorg.

Henne ved Claveret sad Laura Chesney. Med Mesterhaand, men blidt, som om hun vilde dæmpe Tonerne, lod hun sine Fingre løbe over Tangenterne; hendes glimrende, blaae Øine straalede med et stærkt Lys, og hendes herlige Træk saae ualmindeligt deilige ud. Skjøndt tre og tyve Aar gammel, saae hun endnu yngre ud, thi hun var kun af Middelhøide, let og yndefuld og med et næsten barnligt Udseende. Hun var i høieste Grad forfængelig, men ikkun Faa havde opdaget det. Piger ere af Naturen forfængelige; smukke Piger ere meget forfængelige; men Faa kunne fatte, hvorledes denne Last havde opfyldt Laura Chesneys Hjerte. Dette havde været hendes Livs Lidenskab — været den mægtige Lidenskab, som overvældede Alt det Gode, der var nedlagt i hende. Hermed være det dog ikke sagt, at Forfængelighed var hendes eneste Feil; hun havde andre, der vare mindre betydelige: Egenraadighed, Halsstarrighed og en haardnakket Villie.

Fornylig havde en anden Lidenskab bemestret sig hende, en, der syntes at forandre selve hendes Natur, og for hvilken endog hendes Forfængelighed maatte bøie sig — nemlig Kjærlighed til Mr. Carlton. Hendes Øine ere det, som ere vendte mod det klare Solskin; det er hendes Hjerte, som hvisker, at han vil komme. Hun var klædt i en smuk Kjole af skinnende Silketøi, og Ærmer af kostbare Knipplinger dækkede hendes fagre Arme, der smykkedes af Guldarmbaand. Jane havde en noget falmet, violet Merinokjole paa, en hvid Krave og tætsluttende Ærmer. Den Ene saae ud, som om hun skulde glimre i et Palads; den Anden, som om hun kun var skikket til en huuslig Arne.

Og ved Vinduet, trippende i Takt til Lauras Musik og nynnende dertil, stod den lille Pige Lucy. Hendes Kjole var af lignende Stof som Janes, men langt mere falmet, og Kantningen paa hendes hvide Beenklæder tittede netop frem under dem. Hun var et nydeligt Barn paa 11 Aar; hendes Øine vare mørke og straalende som Lauras, men dog skinnede de med et langt blidere Lys, og der var en Ro i hele hendes Væsen lig den, der fandtes hos hendes ældste Søster.

I Værelset ovenover var den pensionerede Orlogscapitain i ualmindeligt bistert og vredladent Lune, hvad der stedse var Tilfældet, naar han var ved at komme sig efter sine Anfald af Podagra. Han var langt mere vild og støiende paa slige Tider, end naar Sygdommen var haardest. Familiens Pengesager stode kun meget maadeligt, thi Capitainen havde ikkun sin Pension, og hvad skulde den forslaae? De vare trykkede af Gjæld. Deres Liv havde længe været plaget deraf. Capitainen havde forladt Omegnen af Plymouth, hvor de havde levet saa mange Aar, fordi Creditorerne bleve ham for paatrængende, og nu kunde han af samme Grund snart ikke heller blive meget længere i Syd Wennock.

Det var Jane, som havde alle de deraf følgende Ubehageligheder at bære. Maaskee har aldrig nogen Fader været elsket med en dybere, inderligere Kjærlighed, end Capitain Chesney blev det af Jane. For at befrie ham for en Sorg vilde hun have sat sin Tilværelse paa Spil; dersom hun ved at gaae igjennem et Hav af Ild kunde have skaanet ham for en Smerte, vilde hun med Glæde have offret sig. Hverken paa ham eller paa nogen af de Andre var den med en saadan Tilstand uundgaaelige daglige Kummer falden, men udelukkende paa Jane. De stadige Smaaængstelser; den evige Gaaen paa Accord med Creditorerne; den evindelige Speculeren paa, hvorledes de faa Penge skulde kunne strække til; Bekymringen for det nærværende Øieblik og den utrolige Angst for Fremtiden — Alt dette taalte Jane med Fatning. Men det ødelagde hende.

Hun sad nu over den sidste Uges Regninger og lænede sit smertende Hoved paa sin Haand, medens hun opsummerede dem. Hun var ikke nogen god Regnemester; faa Damer ere det, og hun maatte gjøre det om mere end een Gang. Det var ikke Arbeidet, som trættede og nedslog hende; det var Hovedsummen og den Vished, at disse Regninger kun kunde komme sammesteds hen som de tidligere Ugers, der endnu vare ubetalte. Hun skubbede dem tilside, men blidt — thi der var Blidhed i alle Jane Chesneys Bevægelser — og lænede sig tilbage i Stolen med et hulkende Suk.

„Lucy, jeg vilde ønske, at Du ikke vilde dandse saaledes. Det forstyrrer mig."

Den lille Pige saae noget forbauset op. „Jeg gjør ikke Støi."

„Men Bevægelsen, naar Du svinger Dig, gjør min Hovedpine værre."

„Har Du Hovedpine, Jane?"

„Ja. Idetmindste er mit Hoved saa forstyrret, at det synes at smerte mig."

Laura vendte sig om med funklende Øine. „Du sidder og kvæler Dig over de utaalelige Regninger, Jane! Det undrer mig, at Du gider gjøre det! Jeg vilde lade Tingene gaae, som de bedst kan, og ikke plage mig."

„Lade Tingene gaae, som de bedst kan!" gjentog Jane bedrøvet. „O, Laura!"

„Hvad Nytte kan Du gjøre ved at sidde og klage over dem? Hvad Nytte gjør Du?"

„Der maa sidde En og plages med dem, Laura. Gjorde jeg det ikke, maatte Fader gjøre det."

„Han er ogsaa bedre istand til at kæmpe med slige Vanskeligheder, end Du er. Og det er hans egen Skyld, at Sagerne stille sig saaledes. Havde det ikke været for tidligere Aars Ubesindigheder, vilde Fader aldrig være kommen paa Pension —"

„Ti stille, Laura!" afbrød Jane hende med bydende Stemme. „Hvor tør Du vove paa at gaae irette med Fader?"

Lauras Ansigt formørkedes, deels som Følge af Bebreidelsen, deels fordi en oprørsk Følelse opsteg hos hende. Hun var den, som tog sig de daglige Plager, foraarsagede ved deres tarvelige Udkomme, meest nær.

„Fader er mig ligesaa kjær som Dig, Jane," sagde hun strax efter i en undskyldende Tone. „Men jeg er ikke Stok og Steen, og jeg kan føle den Forskjel, som der er imellem os og andre Damer i vor Stilling. Vort Liv er Intet uden Kniberi og Forlegenheder; deres lutter Solskin og Glæde."

„Hver har sin Plage, Laura, og Ingen kan dømme om Andres Sorger," var Janes rolige Svar. „De Liv, der for os see ud som lutter Solskin og Glæde — hvad Du kalder det — kunde ogsaa have deres skjulte Bekymringer. Husk paa Ordsproget — Ingen Roser uden Torne!"

„Du gaaer ganske udenfor Sagen, Jane," gjensvarede Laura. „Hvilken anden ung Dame — naar jeg siger en ung Dame, mener jeg en, der er ugift og endnu er skjermet for Verdens Kummer i sin Faders Huus — har det at bære, som Du har?"

„Mange, det er jeg vis paa," var Janes Svar. „Hvad mig angaaer, da har jeg rigelig Belønning, hvis jeg kan skaane Fader for Byrder."

„Og hvem Andre leve et saadant Liv som vi?" fortsatte Laura. „Indespærrede som Eneboere — for det er ikke Andet — i et Huus, uden at turde aflægge eller modtage Besøg af Frygt for, at Sligt skulde forøge de ugentlige Udgifter! Det er en Skam!"

„Tys, Laura! Hvis vi begynde at klage, bliver det det Værste af det Hele. Det er vor Skjæbne, og vi maae bære den taalmodigt."

Laura Chesney syntes ikke at være meget tilbøielig til netop nu at bære den meget taalmodigt. Hun slog haardt og lidenskabeligt i Tangenterne, og spillede saaledes i flere Minuter, som for paa denne Maade at give sine Følelser Luft. Den lille Pige havde lænet sig op til Vinduet og lyttet til sine Søstre, idet hun i Taushed fæstede Øinene snart paa den Ene, snart paa den Anden. Pludselig kom der en Lyd ovenfra, som om der blev hamret heftigt i Gulvet med en tyk Spadserestok.

„Naa, Laura! Det er, fordi Du spillede saa høit," udbrød Barnet. „Da jeg øvede mig, glemte jeg mig selv og tog Foden fra Pedalen, og strax kom Faders Stok ned i Gulvet, som om han vilde have slaaet igjennem Loftet."

Laura Chesney reiste sig, lukkede Claveret, men ikke fuldt saa sagte, som hun kunde have gjort det, og gik henimod Vinduet. Som hun stod der, fik hendes lysebrune Haar en gylden Farve af den nedgaaende Sol.

Bums! Bums! Bums! lød Stokken igjen. Jane sprang op af Stolen. „Det er ikke Claveret — Fader vil vist Noget."

En høi og bydende Stemme afbrød hende, da hun vilde gaae ud af Stuen. „Laura! Laura!"

„Det er Dig, der kaldes paa, Laura. Skynd Dig op."

Og idet Laura skyndte sig at adlyde, greb hun en sort Mantille, der laa paa en Stol, og kastede den om sine hvide Skuldre. Den tjente til at skjule hendes rige Silkedragt og de Armbaand, der glimrede om hendes Haandled.

Tolvte Capitel.

Capitain Chesneys Huus.

Lucy Chesney var hensunken i Tanker i nogle Minuter, efterat Laura var gaaet bort. Der var Adskilligt, som forvirrede hende.

„Jane, hvorfor tager Laura den sorte Mantille paa for at gaae op til Fader? Det maa være for at skjule hendes Kjole. Men, dersom hun troer, at Fader vilde blive vred paa hende, fordi hun hver Dag har sin bedste Silkekjole og Moders Armbaand paa, hvorfor gjør hun det da?"

Det var et noget vanskeligt Spørgsmaal for Jane at besvare.

„Laura holder meget af at pynte sig. Maaskee troer hun, at Fader holder mindre deraf."

„Fader holder mindre deraf," gjensvarede Barnet. „Jeg troer ikke, at han vilde bryde sig om, at vi vedbleve at gaae med de gamle Merinokjoler — lige til næste Vinter."

Jane sukkede. „Det er dyrt at klæde sig smukt, Lucy, og Du veed —"

„Ja, jeg veed, Jane," sagde den lille Pige og udfyldte Pausen, for Jane var standset. „Men, Jane, hvorfor tager da Laura den Kjole paa? Hun pleiede ikke at gjøre det."

Dette var et Spørgsmaal, som ogsaa havde paatrængt sig Jane. Mere end een Gang havde hun undret sig over, hvorfor Laura pyntede sig om Eftermiddagen. Ikke en Mistanke om Aarsagen — den usalige Aarsag, der inden lang Tids Forløb skulde bringe en stor Sorg over dem — havde endnu viist sig for Jane.

Da Laura kom ovenpaa, sad Capitain Chesney i en halv liggende Stilling i en Lænestol med Fødderne oppe paa en Fodskammel. Han var ganske hjælpeløs — idetmindste hvad Benene angik, men hans Tunge og Hænder vare ganske det Modsatte — Hænderne holdt stadig Stokken i Gang, og Tungen havde sin egen Dont at gjøre til hele Husets Uro. Nu, da han sad oppe, kunde man see, at han var en meget lille Mand, som Søfolk gjerne ere. Han lod Øinene hvile med Mishag paa Laura fra de buskede Bryn.

„Var det Dig, som spillede?"

„Ja, Fader."

„O, det var ikke Lucy?"

„Du veed jo nok Fader, at Lucy ikke kan spille saaledes!"

„Og det er godt for hende," brølede Capitainen, da samtidig Smerten knugede ham, „for jeg skulde have givet Ordre til, at hun først skulde pidskes og bagefter sendes iseng. Hvor tor Du vove at plage mig med det nederdrægtige Claveer. Jeg skal sælge det."

(Fortsættes.)

Barnet i Fugleburet.

I en offentlig Have i en af Keiserstaden Wiens mange Forstæder vakte et stort Fuglebuur, en saakaldet Voliere, en Tidlang en ualmindelig Opmærksomhed. Midt paa Havens største Plaine var dette Fuglehuus anbragt. Foden var smukt decoreret, Staaltraadsfletningen viste en kunstnerisk ordnet Vævning, Toppen og andre Zirater vare forgyldte, og de mange Ringe til Fuglene vare ligeledes gyldne. Plainen selv var forøvrigt hist og her smykket med skjønne Blomstergrupper, men tillige omgiven af en velvedligeholdt Hæk og et Rækværk, saa at de Besøgende vel i nogen Frastand kunde tage Buret frit i Øiesyn fra alle Kanter, dog ikke ret godt, uden Brud paa Ordenen, nærme sig dette til Berøring.

Hvad der vakte denne Opsigt og gav Anledning til mangfoldige Gisninger, var dog ikke Burets Indhold, men meget mere dets totale Mangel paa Indhold. Dag ud og Dag ind stod det der, bart og tomt, uden befjedrede Indvaanere, og naar de forgyldte Ringe bevægede sig hid og did, var det Vinden, der fik dem til at gynge, men intet levende Væsen. Folk spadserede rundt omkring Plainen, saae over paa det smukke, men tomme Buur, lo og gjorde mere eller mindre vittige Bemærkninger paa Værtens Bekostning. Stundom spurgte en eller anden Bekjendt ham om hans Hensigt med denne sære Prydelse, og meente, at en Statue, en Diana, Amor og Psyche eller deslige Figur vilde tage sig bedre ud paa Pladsen, end et Buur uden Fugle; men Manden smilte huult til Svar, ligesom han vilde sige: „Jeg har mine gode Grunde. Vent blot lidt, Fuglen kommer nok!"

Og virkelig kom den. Dog havde den hverken Vinger eller Duun, Kløer eller Næb, Sangstemme eller Qvidder. Man høre!

Paa en Søndag, da Veiret var smukt og Haven godt besøgt, da mange Gjæster sad hist og her i Lysthusene og nøde alskens Forfriskninger, medens andre, som sædvanlig, gik rundt om Fuglehuset og speculerede paa nye Spydigheder, — opdagede man medeet, til Alles overordentlige Forbauselse, at Noget rørte sig i Buret, og at dette Noget var et lyslevende — Barn!

En buttet, velnæret Dreng, saa omtrent et Aar gammel, noget phantastisk paaklædt, sad i en lille Lænestol midt i Buret, og legede med sin Rangle, nogle blanke Nøgler og andre saadanne Gjenstande. Man klappede i Hænderne, man jodlede, man afknaldede Blade og brusende Mineralvande; dog den Lille lod sig ikke forstyrre, men vedblev rolig at fortsætte sin Leg. Endelig syntes dog Barnet at blive kjed deraf, reiste sig og vraltede hen til Flet-

ningen, som skilte det fra Yderverdenen. Her manøvrerede Drengen sig op til sin fulde Høide, saae med sine store deilige Øine nysgjerrig ud til det sammenstimlede Publikum, nikkede, smilte, kyssede paa Fingeren, og lod til, af en Fange at være, at befinde sig særdeles vel.

Men nu forstyrrede Tilskuerne selv Idyllen. Artige Børn, som vare fulgte med deres Forældre, og hidtil havde holdt dem smukt ved den styrende Haand, bleve paa engang rebelske. De vilde ind, vilde bryde Hæk, Rækværk og alle Skranker, for at kysse den „søde Unge". Da dette Indbrud formeentes dem, skreg og hvinede de, fik Klaps og skreg end yderligere. Saadanne Skrig ere ligesaa smitsomme i Børneverdenen, som Gaben i de Voxnes Kreds; og derfor viste den Lille indeni Buret snart sin levende Sympathi for sine udenfor dette værende afstraffede Smaafødskende, ved af fulde Lunger at istemme deres lamentoso. Derpaa begyndte de Ældre at hyle; de gode Mødre og slette Pædagoger raabte paa Dødssynd, Dyrplageri og Cannibalisme. Man udbrød: „Det er skammeligt, at Nogen i det frie og herlige, keiserlige og kongelige Østerrige tør vove at indespærre et uskyldigt menneskeligt Væsen, som om det kunde være en Struds eller Taarnugle." — „Manden maa være gal, bindegal," meente Andre, „siden han antager en velsignet Dreng for en Ørn eller anden Rovfugl. Hvor er han?"

Han lod ikke vente paa sig. Fra en Pavillon traadte han indenfor Hækken, skred igjennem en smal, slangeformig Sti, der førte til Midten, lukkede Buret op og bar Barnet ud. Han overgav det til en Amme, der øieblikkelig beroligede den Lille, som i det Hele taget lod til at være et fromt Barn. Snart bærende det paa Armen, snart ledende det ved Haanden, førte hun det forbi de Besøgende til Udgangen. Nu kunde de kysselystne Smaa faae deres Lyst styret; Drengen var ikke folkesky, han lod sig villig kysse, klappe og kjærtegne af Børn og Voxne, og sandsynligviis vilde han, trods sin Trivelighed, være bleven opslidt, dersom Havens Gange havde havt den behørige Udstrækning.

Rygtet om dette Indfald af en Vært løb rundt som en Budstikke „fra Grande til næmeste Grande". Nogle fandt det uhyre flaut, Andre ganske morsomt, i alt Fald usædvanligt og originalt; men atter Andre, og det var nok de Fleste, paastode, at Manden sikkert havde en Skrue løs og burde itide sættes under Bevogtning.

(Fortsættes.)

Gaade.

Altid klædt i Rødt om Hvidt,
Blev til Høihed jeg udkaaret.
100 Gange jeg om Aaret
Tør i Luften svæve frit;
(Færre ei, men nogle flere
Man mig Frihedsflagren bød), —
Morgen eller Aften nød
Jeg dog aldrig denne Ære.

Opløsning af Charaden i Nr. 20:

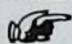
Ydmyg.

Opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, „Realist O. P." i Stengaden i Helsingør, „den musikalske Latiner" i Roeskilde, „en Skovdjævel" i Faaborg, „det tredie Compagni" i Saxkjøbing, „de 3 Blaaøiede" i Veile.

Logogryphen i Nr. 19 er endvidere opløst af „den lille Amagerpige med den store Gulerod", „To fra Kanuthullet Klodsen", Niels Christian Madsen Bellinge, „en Chineser", „Stine paa Grynmøllen", „Hønen og Kyllingen" i Hillerød, „Realist O. P." i Stengaden i Helsingør, „Scroage og Gine" i Odense, „den sorte Djævel" i Ebeltoft, „Aalemanden fra Trans", „Lange Margrethe fra Lemvigegnen", „de 3 Blaaøiede" i Veile.

Korrespondance.

M. + R. i Veile. Redactionen besørger selv Texten til de Prospecter &c. som optages i Bladet.

 Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste April 1865 erholde gratis det Udkomne af „I Jylland", 20 Ark.

Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 28de Mai. № 22.

En svensk Bondekone fra Dalarne.

(Efter afd. Jul. Friedlænders Tegning*).)

En Dalkulla — Bondeqvinde —
Fattig og just ikke skjøn!
Mens hun sælger hvad skal binde,
Lærer Frihed hun sin Søn, —
Lærer ham: Den, Gud gav Vælde,
Ei at lyde var en Skam;
Men naar Frihed han vil fælde,
Da bør Folket fælde ham!

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

Da der aldrig gik nogen Dag, uden at Capitain Chesney yttrede den samme Trudsel, gjorde den mindre Indtryk paa Laura.

„Hvor er Jane?" vedblev han.

„Hun sidder over de evige Regninger," svarede hun, der sandt at sige ikke betragtede Faderen med den dybe Ærbødighed og Kjærlighed som Jane, og ikke altid var saa særdeles ydmyg i sit Væsen.

„Uf!" udraabte Capitainen. „Lad hende kaste dem i Ilden."

*) Dragtens Farve er af Maleren angivet saaledes: Graabrunt Skjørt; lysegrønt Forklæde, med to Rader indvævede Striber forneden; rødt Livstykke, røde Strømper og plumpe Sko; hvide Linnedærmer, rødstribet Torklæde om Hals og Hoved; i Haanden de bekjendte Ringe. Hun er meget blond og har blaae Øine.

„Ja, det vilde jeg gjøre," bemærkede Laura; men denne Samstemmen med ham fornærmede ham høilig, og i fem Minuter vedblev han uafladelig at skjænde paa Laura.

„Er det Ligskue forbi?" spurgte han.

„Jeg veed Intet derom, Fader."

„Har Carlton ikke været her?"

„Nei," svarede Laura, og bøiede sig ned for at glatte Puden under Faderens Fødder, at ikke den pludselige Rødme, som foer op i hendes Kinder, skulde blive bemærket. Ved at gjøre dette, kom hun uforvarende til at berøre den ømmeste Fod paa det ømmeste Sted, og den usalige Capitain, som var det meest utaalmodige Menneske til at bære Smerter, skreg, slog med Stokken i Gulvet og gav sig omsider Luft i Noget af det, som Laura pleiede at kalde hans nautiske Sprog.

„Det gjør mig meget ondt, Fader; min Haand gled," sagde hun undskyldende.

„Har Du nogensinde havt Podagra, Miss Laura Chesney?"

„Nei, Fader."

„Saa vil Du maaskee passe lidt bedre paa, naar Du er om dem, der have den, og ikke lade Din Haand glide. Glide, jo jeg takker! Det er alt det, Du duer til, at pine lidende Mennesker. Hvad bestiller Du her? Hvorfor lader Du ikke Jane komme op?"

„Men Du kaldte jo paa mig, Fader?"

„Det nederdrægtige Claveer! Jeg skal sende Bud efter en Mand imorgen, han skal vurdere det og tage det bort. Af hvad Grund kommer Carlton ikke? Bliver den Fyr for stor paa det nu? Han har ikke været her hele Dagen. Jeg havde stor Lyst til at jage ham bort og tage en af Greys. Jeg vilde ønske, jeg havde gjort det, strax da vi kom her — de ere opmærksomme. Du skal skrive til ham og sige ham, at han ikke oftere sætter Foden indenfor mine Døre."

Det gjøs i Lauras Hjerte af Frygt for, at hendes Fader skulde udføre sin Trudsel.

„Han kunde ikke afsiges uden at blive betalt," sagde hun med sagte Stemme, i det Haab, at denne Bemærkning skulde have tilbørlig Vægt, og Capitainen brummede.

„Er Pompejus kommen tilbage?" begyndte han igjen, medens Laura ydmygt stod foran ham og ikke vovede at gaae, førend det blev hende sagt.

„Endnu ikke. Det har neppe været muligt for ham at være her endnu."

„Men jeg siger, han har havt Tid nok," afbrød Capitainen hende paastaaeligt. „Han gaaer og driver henne ved det Ligskue for at høre, hvad der foregaaer. Narren trækker de Andre med sig. Jeg skal drive ham med min Stok, naar han kommer tilbage. Ræk mig det."

Capitainen slog temmelig voldsomt med Stokken paa et Bord, hvorved den der staaende Underkop med Gelee, var lige ved at falde ned. Laura rakte ham Koppen og en Theeskee.

„Hvem har lavet denne Gelee?" spurgte han, da han havde smagt paa den.

„Det har — det har vistnok Jane," svarede hun med nogen Tøven, thi hun holdt sig stedse borte fra at gjøre Husets Pligter. Hun vidste ikke mere om, hvorledes det gik til i Huset, end Manden i Maanen, undtagen at Jane og Pigen maatte dele Arbeidet imellem sig.

„Jeg gad vide, om den er lavet af Kalvefødder eller Kofødder?" vedblev Capitainen og brummede og smagte. „Hvis den ikke er lavet af Kofødder, kan Du kalde mig for Mads," sagde han endelig i en bestemt Tone et Øieblik efter. „Hvad mener Jane dermed? Jeg har sagt hende, at jeg ikke vil have saadant Stads — det smager væmmeligt."

„Jeg troer virkelig, Du tager feil, Fader, for jeg hørte Jane bestille Kalvefødder for et Par Dage siden," indvendte Laura. Men dette sagde hun kun for at formilde ham, og den gnavne, gamle Sømand blev ogsaa noget formildet og vedblev at spise.

„Hvad sagde Clarice?" spurgte han.

„Clarice?" gjentog Laura og spilede Øinene op af Forundring. Ikke alene af Forundring over Spørgsmaalet, men over at høre Navnet nævne af Faderen.

Capitainen spilede sine op til Gjengjeld og fæstede dem paa sin Datter. „Jeg spurgte Dig, hvad Clarice sagde."

„Sagde, naar?"

„Naar? Ih, da Jane forleden Dag havde Brev fra hende. Var det ikke i Tirsdags?"

„Jane hørte ikke fra Clarice, Fader."

„Jane hørte fra hende, unge Frøken. Hvorfor skulde hun ellers fortælle mig det. Du har altsaa isinde at skjule det for mig?"

„Jeg forsikrer Dig, at hun ikke hørte fra hende. Jeg er ganske vis derpaa. Havde hun hørt fra hende, vilde hun have sagt mig det."

Et Anfald af Smerte kom nu over Capitainen. „Aa, jeg vil see Dig hængt!" skreg han. „Og det skete Dig som Ret for at prøve paa at bedrage Din Fader. Jo, deilig skulde jeg nok have det her i Huset, naar jeg var alene med Dig. Her, sæt dette bort. Og gaa saa."

Laura satte Underkoppen paa Bordet og gik ned til sine Søstre, glad over at slippe.

„Fader er saa urimelig iaften," udbrød hun. „Han er vred over Alt."

„Sygdom opirrer let et Menneske, i Særdeleshed en Mand," sagde Jane, der altid søgte at undskylde Faderen. „Og Du veed, at han har været vant til at fordre ubetinget Lydighed i sit Skib, ligesom om det var et lille Kongerige."

„Saa maa Matroserne vist have havt det rart," sagde Laura, og Jane afholdt sig fra at spørge om, hvorledes hun meente det, hun kunde ikke altid strides. „Hvad var Geleen lavet af, Jane? Kalvefødder eller Kofødder?"

„Af Kofødder."

„Det mærkede Fader, eller indbildte sig at han mærkede, skjøndt jeg er vis paa, at den fineste Gane i Verden ikke kunde smage Forskjellen, naar den er ordentlig tilberedt. Han sagde, det forundrede ham, at Du vilde give ham det Stads. Jeg var nødt til at sige, at det var Kalvefødder, for at berolige ham."

Jane Chesney sukkede dybt. „Kalvefødder ere saa dyre," sagde hun. „Jeg har gjort det paa det Bedste. Hvis Fader blot vidste, hvor vanskeligt det er mig overhovedet at skaffe Noget."

„Og alle Andre end Du vilde lade ham dette vide," gjensvarede Laura. Men Jane rystede kun paa Hovedet.

„Jane, har Du nylig hørt fra Clarice?" begyndte Laura igjen.

Jane løftede Øinene noget forundret i Veiret. „Hvis jeg havde, er det ikke rimeligt, at jeg havde skjult det for Dig. Hvorfor spørger Du?"

„Fader siger, at Du har hørt fra hende i Tirsdags og fortalt ham det. Jeg sagde det Modsatte, og han beskyldte mig strax for at ville skjule det for ham."

„Siger Fader, jeg har fortalt ham, at jeg har hørt fra Clarice?" udbrød Jane forbauset.

„Ja."

„Men, hvad kan have faaet ham til at troe Sligt? Bliv," tilføiede hun; „jeg veed, hvor Feiltagelsen maa stamme fra. Jeg omtalte Clarices Navn for Fader i Haab om, at han vilde bryde Tausheden og tale om hende. Jeg antog, sagde jeg, at vi snart fik Brev fra hende. Det var om Tirsdagen."

„Hvorfor antager Du da dette?"

„Fordi — fordi" — Miß Chesney talte med aabenbare Betænkeligheder — „jeg i Mandags havde en saa besynderlig Drøm. Jeg er sikker paa, det ikke vil vare længe, førend vi høre fra hende."

Laura Chesney brast i Latter. „O, Jane! Du faaer mig til at døe af Latter med Dine Drømme. Lad os nu da høre den."

„Nei, Laura; Du vilde kun gjøre Nar ad den."

Lucy Chesney listede sig hen til sin ældste Søster. „Fortæl mig den — o, fortæl mig den; jeg skal ikke lee ad den, og jeg holder af at høre om Drømme."

Jane rystede paa Hovedet paa den bestemte Maade, saa Lucy vidste, at der hjalp ingen Bønner. „Det var ingen behagelig Drøm, Lucy, og jeg fortæller Dig den ikke. Jeg tænkte meget i Tirsdags paa Clarice, som en Følge af Drømmen, og jeg nævnte hendes Navn for Fader. Saaledes maa Misforstaaelsen være fremkommen."

„Handlede Drømmen om hende?" spurgte Laura, og Jane mærkede ikke den skjulte Ironi i Stemmen.

„Ja; men det vilde gjøre mig ondt at fortælle den til Nogen — jeg kunde, reent ud sagt, ikke gjøre det. Det var en frygtelig, gruelig Drøm."

De bleve afbrudte. En Tjenestepige aabnede Dagligstuedøren og stak Hovedet ind.

„Miß Chesney, her er den Kudsk igjen. Han forlanger at tale med Capitainen."

„Capitainen er syg, og kan ikke tale med Nogen," svarede Laura bydende, inden Jane kunde komme til Orde. „Siig ham det, Rhode."

„Det nytter ikke stort, at jeg siger ham det, Miß Laura. Han erklærer, at han vil tale med Capitainen eller En af Familien, om han saa skal blive her hele Natten. Han bad mig gaae ind og sige det og ikke spilde flere Ord paa ham, for mig vilde han Intet."

„Jeg skal komme ud til ham, Rhode," sagde Jane med mat Stemme. „O, Laura!" tilføiede hun og sank ned i en Stol, da Pigen var gaaet ud; „hvor disse Ting pine mig! Jeg vilde næsten før døe, end tale med disse Creditorer, som jeg ikke kan betale."

I dette Øieblik hørtes Capitain Chesneys Stok i Gulvet, og med lydelig Stemme kaldte han paa Jane. Han holdt ikke af at vente, naar han kaldte, og Jane vidste, at hun maatte gaae til ham. „Han beholder mig maaskee hos sig i længere Tid, Laura — jeg veed ikke, hvad han vil mig. Kunde Du ikke for een Gangs Skyld gaae ud og tale med denne Mand?"

„Ja, hvis jeg maa, saa maa jeg," svarede Laura Chesney; „men jeg gik hellere en Miil den anden Vei. Rigtignok har jeg aldeles ingen Ret til at blive mere forskaanet for disse Ubehageligheder end Du, Jane."

„Du kunde ikke behandle de Folk, saaledes som jeg kan; Du vilde blive vred og stolt,"

gjensvarede Jane, da hun løb op ad Trapperne. „Nu kommer jeg, kjære Fader!“ skreg hun, for Stokken hamrede uophørligt.

Miss Laura Chesney gik ned ad Grusgangen og saae ud over Stakitporten. Der stod en Mand med et respectabelt Ydre. Han eiede en Vogn, hvilken Capitainen med megen Godmodighed havde benyttet til at gjøre allestags Udflugter i Omegnen; men da Betalingstiden kom, havde Capitainen været mindre redebon. Foruden sine knappe Hjælpemidler besad han en Sømands sædvanlige Ligegyldighed for Penge, det var ikke saa meget, at han med Forsæt paadrog sig Udgifter, som at han gjorde det letsindigt. Det faldt ham aldrig ind, naar han bestilte Vogn for at kjøre et Par Timers Tid og satte sig i den med Værdighed, med Benene oppe paa det modsatte Sæde, Stokken i Haanden og en af Døttrene ved sin Side, at der kom en Tid, da der maatte betales. Meget behagelig og høflig var han da mod Kudsken, og denne bøiede sig ned fra Bukken, lettede lidt paa Hatten og fortalte om de Steder, de passerede. Men Betalingstiden var kommen, og var forlængst gaaet; Manden skulde have en god Deel Penge, og kunde ikke faae dem.

„Capitain Chesney er syg; De kan ikke faae ham i Tale,“ begyndte Laura med bydende, utaalmodig Stemme. „Har De ikke allerede faaet Svar?“

„Jeg har faaet altfor mange Svar,“ svarede Kudsken. „Her kommer jeg Dag efter Dag, Uge efter Uge, og der er altid et Svar paa rede Haand. Enten hedder det: Capitainen er ude — eller: Capitainen er syg. Det er paa Tiden, at dette faaer en Ende.“

„Hvad forlanger De?“ spurgte Laura.

„Forlanger? Ih, mine Penge. See her, Frøken. Jeg er en fattig Mand med Kone og Børn, og min Kone er syg. Hvis jeg ikke kan faae de Penge, Capitainen skylder mig, vil det være min Ødelæggelse; og jeg baade maa og vil have dem.“

Han talte i en høflig, men bestemt Tone. Laura ønskede af ganske Hjerte, at hun kunde betale ham.

„Her har De, Capitainen og et Par andre Damer bestandig brugt min Vogn og forhindret mig fra at leie den ud til Andre, der vilde have betalt mig, og naar jeg kommer og forlanger, hvad der tilkommer mig, er der aldrig Nogen hjemme for mig.“

„Er det Meget?“ spurgte Laura.

„Det er syv Pund og tolv Shilling (omtrent 70 Rdlr. dansk). Vil De betale mig, Frøken?“

Hun studsede ved at høre, at det var saameget. „Jeg vilde ønske, at jeg kunde betale Dem,“ udbrød hun uvilkaarligt. „Jeg har Intet at betale Dem med.“

„Vil De lade mig komme ind og tale med Capitainen?“

„Naar jeg siger Dem, at han er syg og ikke kan tale med Nogen, siger jeg Dem Sandheden,“ gjensvarede Laura. „De maa komme igjen, naar han er raskere.“

„Hør nu, Frøken,“ sagde Manden. „De vil ikke betale mig; maaskee det er sandt, at De ikke kan; og De vil ikke lade mig komme ind til Capitainen, som kunde. Jeg maa derfor bede Dem give ham en Beskeed fra mig. Vil De sige ham, at det gjør mig meget ondt at volde Nogen Fortræd, men jeg maa gjøre det som Selvforsvar; det er idag Torsdag, og saasandt vi To staae her, stevner jeg ham ind for den Gjæld, hvis Pengene ikke blive betalte inden Klokken tolv paa Løverdag.“

Med disse Ord vendte Manden sig om og gik hurtigt bort. Laura lænede sig op til Gitteret og gav sin Ærgrelse Luft. Hun kom ikke saa ofte i Berøring med den Slags Ubehageligheder som Jane, og det var maaskee godt for hende, thi hun kunde ikke have baaret det med Taalmodighed. Hun følte i dette Øieblik, at ethvert om end nok saa eensomt og sørgeligt Opholdssted vilde være et Fristed i Sammenligning med det fædrene Huus.

Pludselig hævede hun Hovedet, thi En, der var bleven hende kjærere næsten end Livet, nærmede sig nu, og hun kjendte hans Trin. En rig Rødme bedækkede hendes Kinder; Øienlaagene sænkede sig over Øinene, at de kunde skjule disses kjærlige Lys, og hendes Haand skjælvede, da Carlton greb den.

„Min Elskede! Ventede Du paa mig?“

Hun sagde hverken Ja eller Nei; den Lykke at møde ham, at være ene med ham, at føle hans Haand berøre hendes, var mere end nok og gjorde hende altfor forvirret til at kunne svare fornuftigt.

Og elskede da Mr. Carlton hende? Ja, det er alt bleven sagt — han elskede hende med dyb, lidenskabelig Kjærlighed. Han havde altid havt stærke Lidenskaber, ikke brydt sig meget om de Midler, han anvendte til at tilfredsstille dem, og der var maaskee Tildragelser i hans tidligere Liv, som han ikke havde Lyst til at see tilbage til; men hans Hjerte havde aldrig kjendt Kjærlighed, inderlig og sand

Kjærlighed, førend han lærte Laura Chesney at kjende. I nogen Tid havde det været hans brændende Ønske, hans Hensigt, at gjøre hende til sin Kone, og det at ville en Ting var for Mr. Carlton det Samme som at gjøre den. Laura ventede mange Indvendinger og alvorlig Modstand hos hendes Fader og Søster. Mr. Carlton brød sig ikke mere om slig Modstand end om Vinden.

„Fader har været saa utaalmodig efter Dig, Louis,“ mumlede hun.

„Er han værre iaften?“

„O, nei! men han er meget pirrelig.“

„Jeg havde ikke isinde at gaae ind nu,“ bemærkede Mr. Carlton. „Jeg har et Besøg at aflægge længere oppe hos Mrs. Newberry, og jeg tænkte at see til Capitainen paa Tilbageveien. Jeg kunde blive længere, naar jeg kom senere.“

„Jeg troer, at Du gjorde bedre i at komme først ind til Fader, om end kun i nogle Minuter,“ sagde Laura. „Maaskee,“ tilføiede hun undseligt, „kan Du see ind igjen, naar Du har været hos Newberrys?“

Hun rørte ved Fjedren, hvormed Døren kunde aabnes, en Fjeder, som ubehagelige Gjæster ikke kjendte, og Mr. Carlton traadte ind. Han bød hende Armen for at følge hende til Huset.

„Nei, nei,“ hviskede hun med dyb Rødme. „Jane er i Vinduet.“

„Saameget desto bedre, min Pige. Ja, Laura, jeg vil have, at Du skal tage den,“ sagde han med Fasthed og lagde hendes Haand paa sin Arm. „Du siger, Du foretrækker, at de gradeviis skal erfare dette, før at jeg taler ligefrem til Din Fader. Men Laura, Eet lover jeg Dig, nemlig at jeg skal sige ham det, inden jeg bliver meget ældre.“

Jane, der kun havde været et Øieblik oppe hos Faderen, stod atter i Dagligstuen ved Vinduet med Lucy, da Laura kom spadserende med Carlton under Armen. Janes Ansigt udtrykte baade Forbauselse og Mishag, og selv den lille Pige vidste godt, at dette ifølge Familiens Anskuelser ikke burde finde Sted.

„Jane, seer Du Laura?“

„Laura er tankeløs, min Pige. Hun forglemmer sig.“

Mr. Carlton gik strax ovenpaa til Capitain Chesney. Han forblev der ikke længe, og da han atter kom ned, gik han ind ad den aabne Dagligstuedør. Lucy løb bort, da han kom, og Laura var øiensynlig netop kommen ind. Jane gjengjældte hans Hilsen koldt.

„De har kun aflagt min Fader et meget kort Besøg,“ bemærkede hun.

„Jeg kommer tilbage igjen, efterat jeg har været hos en Patient høiere oppe,“ svarede han. „Hvad det har været for et ubehageligt Veir.“

„Meget ubehageligt. Veed De, om Ligskuet er forbi?“ vedblev Jane, hvis Nysgjerrighed fik Overhaand over hendes Tilbageholdenhed.

„Det er netop forbi nu. Og det er Grunden til, at jeg først saa seent kommer til Capitain Chesney. Jeg blev kaldet frem tre eller fire Gange.“

„Hvad er Resultatet, Mr. Carlton?“ spurgte Laura, og Læseren vil bemærke, at medens hun tidligere kaldte ham ved sit Fornavn og var fortrolig nok med ham, var hun nu meget fremmed for ham i Søsterens Nærværelse. Bedrageri! Bedrageri! det har endnu aldrig baaret gode Frugter.

(Fortsættes.)

Barnet i Fugleburet.

(Fortsættelse.)

Den næste Dag, om Mandagen, blev Haven, imod Sædvane, stærkt gjæstet. Vistnok ventede man ikke nogen Gjentagelse af Gaarsdagens Skuespil; men Enhver vilde jo gjerne med egne Øine see Skuepladsen, det tomme Buur og den forrykte Eier, samt høre nye Variationer over de gamle Vittigheder. Dog — hvor blev man ikke overrasket: Buret var ikke tomt, Barnet sad saamæn, paaklædt som igaar, atter i sin Paradestol!

Det vedblev at lege, gav nu og da et lille Glædesskrig, reiste sig, trimlede hen til Kanten og saae med sine store, kloge Øine dristigt ud imod det forbausede Publikum. Scenen var som igaar, kun med den Forandring, at den Lille ikke lod sig forskrække eller gav sig til at græde med de ulydige Børn, paa hvem Hjemmetugten atter foretoges i det Frie, fordi de vilde voltigere over Hækken. Efter i nogen Tid at have nikket og stirret, syntes Drengen at længes efter Legetøiet, krøb eller trillede tilbage til Stolen og gav sig ifærd med Rangle og Nøgler. Vel en Time sad han saaledes, da indfandt Søvnen sig. Han rakte og strakte sig, og begyndte den

yndige Kamp med Søvnens Gud, der klæder livsfriske Børn saa godt. Af og til slog han Øinene op, men stedse bleve Pauserne kortere og svagere — kun endnu et Par matte Blink, og han var sødt indslumret.

Man havde nu ventet, at Manden skulde have indfundet sig, for at bære den taalmodige Fange ud til Barnepigen, men her gjorde man bogstavelig Regning uden Vært. Han kom ikke. Haven blev belyst, Musiken begyndte at spille op i Concertsalen; dog den Lille forblev upaaagtet i Buret. Enkelte Familier og umusikalske Spadserende skottede nu og da over til det gyldne Fængsel, med større eller mindre Deeltagelse; men ingen Forandring sporedes i Situationen, kun hævede den Sovende undertiden en Arm isøvne eller rørte Foden lidt, men sov forøvrigt saa trygt, som i den blødeste Vugge i det luneste Værelse.

Om Tirsdagen var Tilstrømningen om muligt endnu større, og den steg med hver Dag i Ugen, alt eftersom Historien, med forskjellige Tillæg og Overdrivelser, udbredtes mere og mere. Enhver, som hørte den, tvivlede pligtskyldigst om Sandheden. Det var umuligt, at et Barn, der neppe endnu kunde gaae, skulde forholde sig roligt indespærret i et Fuglebuur fra om Eftermiddagen til ud paa Natten, uden at nyde hverken Vaadt eller Tørt. Man maatte hen, for selv at overbevise sig om Muligheden, og man blev overbeviist; men selvfølgelig skabte enhver Overbeviisning nye Tvivlere og nye Troende. Saaledes er det da let at forstaae, at Haven kunde glæde sig til talrige Besøg og at Stedets Søgning tiltog i store Dimensioner. Rigtignok udtalte Mange, at det ikke kunde være noget virkeligt Barn, at man narrede Publikum med en pyntet Dukke; men disse Vantroende bleve stærkt modsagde af Søndagsgjæsterne. Hundrede Vidner havde selv havt Barnet i Hænderne, havde givet det Brystsukker, kysset det, ja endog følt hvormange Tænder det havde, kunde opgive Tallet til 7 eller 8 og vilde døe paa, at det var et naturligt Barn, med Kjød og Blod, som alle andre keiserlig-kongelige Wienerbørn.

Men nu begyndte de offentlige Blade at røre sig. Beskedent henstilledes til vedkommende Vært, hvorvidt det dog ikke var et noget voveligt Experiment, at opamme et Barn efter et System, der var de almindelig bekjendte Systemer saa systematisk fravigende, at det nærmede sig, som det syntes, Utrolighedens Methode. — Vi have en skummel Mistanke om, at denne Bladenes lange Taushed og paafølgende skaanende Udtalelse var begrundet i, at de ærede Referenter, foruden fri Entree til Etablissementets Concerter o. s. v., ogsaa nøde andre Emolumenter, fri Fortæring o. desl.

Hvorom Alting er, saa frugtede ikkedestomindre Vinket. Efter nogle Dages ugunstigt Veir, kom Solen frem, og med den de gode Wienere i deres allerbedste Humeur. Man strømmede igjen ud til Haven; men — bah; — den lille Dreng var fløien bort, og i hans Sted sad nu et Par prægtige Poppedrenge, nogle smukke Kakkeduer og andre Pragtfugle, tronende imellem en Mangfoldighed af mindre, vingeklædte Skabninger, der sang Publikum et Velkommen imøde.

Da Varene vare gode og billige, ligesom Musiken og Opvartningen upaaklagelig, saa beholdt Stedet sin gunstige Søgning. Man var nu engang bleven vant til Huset og vedblev derfor at komme der. Barnet i Fugleburet fortrængtes snart af andre Dagsnyheder, og sandsynligviis vilde det nu have været reent glemt, hvis vi ikke havde opfrisket dets Minde. Heldigviis have vi erfaret Sammenhænget fra den meest paalidelige Kilde. Men hvorledes det egentlig forholdt sig dermed, derom skulle vi i næste Nr. give Læseren tilstrækkelig fyldestgjørende Oplysning.

(Sluttes.)

Politiet i forskjellige Stadier.

Hvad er Skylden i vor Ulykke? Grundtvig paastaaer, vor Fordærvelse er at søge i dødt Latin og levende Tydsk; Andre begrunde den i Jernbanerne og Kartoffelsygdommen; atter Andre tilskrive Tallotteriets Afskaffelse og Portenes Sløifning vort Forfald, — kortsagt: de Lærde ere uenige, og vi, som ogsaa have Ret til at have en Mening, vi antage, at alle vore Gjenvordigheder oprinde fra vor totale Mangel paa Agtelse for vor nationale Farve: det deilige, velsignede Røde! Havde Borgerne havt røde Kjoler med lange Skjøder, istedetfor blaae Frakker, og havde Soldaterne slaaet fra sig i røde Trøier, istedetfor at lade sig slaae og gjøre omkring i „Forglemmigeis"-Slobrokker, saa havde vore Sager sagtens taget en anden Vending. Men, somsagt, der er kommet Tyreinstinkt i os, vi kunne ikke taale at see Rødt, uagtet det er den frydeligste af alle Vorherres skjønne Farver, hvad Enhver, som ikke er blind, kan overbevise sig om ved at see et

Postbud i rød Frakke „vanke imellem grønne Træer", især naar han bringer den henrykte Tilskuer et Brev og dette tilmed er et Pengebrev.

Denne vor Beklagelse over Livscouleurens Afskaffelse gjælder da ogsaa Politiets Uniform. Det gjør os ondt, at Trykkeriet i Reglen kun har een Farve at byde over, og at denne ovenikjøbet er sort. Politibetjenten Nr. 1 fra 1807, saaledes som han her er gjengivet efter en Tegning af Prof. Eckersberg, skulde ellers have gjort en respektindbydende Effekt. Man tænke sig en draprød, næsten mønniefarvet Spidskjole, med grøn Krave og Opslag, gule Knæbeenklæder og Vest af samme Farve, kridhvide Bomuldsstrømper, ungarske, speilblanke Støvler og Admiralshat, den fortræffelige guldknappede Stok ikke at forglemme, og man har et Ideal af den udøvende Magts værdige Repræsentant, imod hvilket Nutidens mørke Skikkelse tager sig heelt trist og tarvelig ud.

Betræffende Politiets ældste Organisation, kunne vi give følgende fyndige historiske Oplysning tilbedste:

„Til det Kjøbenhavnske Politi-Væsens Indretning efter Øiemærket, ved de fornødne Midler, nemlig: Forsigtighed, Hurtighed og fuldt Eftertryk, haver den store Mathematicus Ole Rømer, en Mand, som Frankerig maatte admirere, lagt den nu brugelige Plan. Under Politie-Mesteren staaer en Politie-Adjutant og en god Deel ringere Betjente. Dersom en af disse finder nogen Modstand i sin Forretning, da fremviser han en Haands Efterlignelse af Sølv. Dette Creditiv forskaffer ham strax den allerfuldkommenste Lydighed; thi det betegner en Fuldmagt til at handle i Kongens Navn. Agter nogen sig herved fornærmet, da er Politie-Retten, som holdes ugentlig to Gange, hans Tilflugt."

At Politiet her, som i andre Lande, ikke svarede til „Tidens Fordringer", havde man længe fundet, og fandt det end mere efter Grundlovens Givelse. Nødvendigheden af at bryde med det forældede System, blev stedse større, og da der ved tumultuariske Optrin i Slutningen af 1859 fandt en storartet Prygluddeling Sted, erholdt Sagen et mægtigt Skub fremad, især formedelst Bladenes og Borgerrepræsentanternes fælles Opposition imod det Gamle. Saaledes udkom da Loven af 11te Februar 1863; Kjøbenhavns Politi ordnedes ved Regulativ af 12te Juni, og det udøvende Politi erholdt sin Instrux den 23de Juni nævnte Aar.

Den 1ste Juli 1863 begyndte den nye Organisation sin Virksomhed, og vi tør sige, at den blev mødt med almindelig Tilfredshed, med Undtagelse maaskee af de „Afdankede", hvoriblandt, det skal ikke negtes, befandt sig Folk, der havde vovet Liv, Lemmer og Helbred i farlige Tider, med en Iver og Ufortrødenhed, der muligen havde Krav paa større Erkjendtlighed, ligesom det tilvisse ikke manglede paa Dygtighed. Det var vel ogsaa i sin Orden, at den alderstegne Chef ligeledes gik af, da man ikke i ham turde vente en aldeles uhildet og energisk Gjennemfører af det nye System; men — Tilfældet seer tidt ud som Tanke! — Skjæbnen har villet, at den opslidte Politimester kunde bruges i Grækenland, Berlin og andre Steder, han havde physisk og aandig Kraft nok til at fungere som Hovedstadens Overpræsident, ja til endelig at bære to Ministerportefeuiller!

Nr. 2 er altsaa en Politibetjent fra 1863. Han er iført blaa Klædesfrakke med blanke Messingknapper og Numer paa Kraven, blaa Beenklæder, en sort Læderhat („med Ventil"), samt hvide Traadhandsker. Om Livet har han et Belte med Læderhage til en Lygte. Mod Regn og Kulde har han en Kappe, og om Nætterne bærer han en lille blaa Garderhue. I Frakken er gjemt den saa befrygtede Politistav, hvorhos han er forsynet med løse og faste Signalpiber ꝛc.

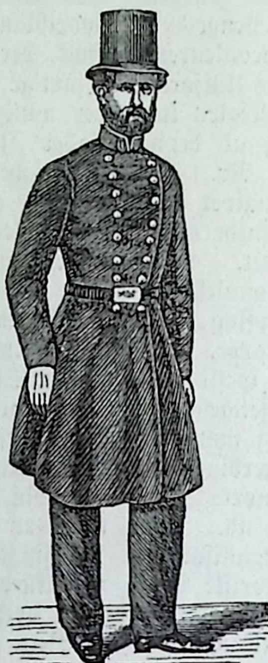
Dog — Hovedbedækningen viste sig snart uhensigtsmæssig, ligesom andre Klædningsstykker, og nu opstod svære Debatter, der retvel kunde have naaet verdensberømt Navnkundighed, ligesom Striden imellem Hatte og Huer, dersom man ikke omsider efter grundig Overveielse var bleven enig om det Resultat, som sees under:

Nr. 3. En Politibetjent fra 1865. Den fælles Viisdom bragte nemlig en drabelig Hjelm til Verden. Denne bæres Nat og Dag, naar Vedkommende er i Function; den er, ligesom den afskedigede Hat, ventileret, men tillige forsynet med Numer. Overbetjente ꝛc. have Egegrene, Kroner og andre Distinctioner, ligesom det respective Mandskab er militairisk indøvet.

Forøvrigt bestaaer Politistyrken, hvis Myndighed ifjor blev udvidet til en stor Deel af Fæstningsværkerne, af 3 Politi-Inspekteurer, 6 Dito Assistenter, 27 Overbetjente og 210 Politibetjente, foruden Comptoirpersonalet. Etatsraad Crone er Politidirecteur og Etatsraad v. Osten Vicepolidirecteur.

Da Kjøbenhavns Borgere i det Hele taget befinde sig særdeles vel ved Omorganisationen, og da vi troe, at de virkelig have Grund dertil

1807.

1863.

1865.

i flere end een Henseende, saa slutte vi os med Fornøielse til Reformen, uafseet Uniformen, og vi ville med Resignation, da man dog har tabt saa meget Andet, finde os i Tabet af Politiets røde Kjole! —

Gaade.

Med Femhundrede foran
Til Agurker jeg benyttes,
Men med Tusind bør og kan
Jeg til Domme gjerne knyttes.
Har til Hovede jeg Fem,
Lader jeg mig nødig spærre,
Og jeg vorder stærk og slem,
Blev jeg hovedløs Din Herre.

Opløsning af Gaaden i Nr. 21:

Flaget paa Rundetaarn, der kun flagrer om Middagen 2 Gange om Ugen, altsaa aldrig færre end 100 Gange aarlig.

Opløst af L. S., „Listemanden".

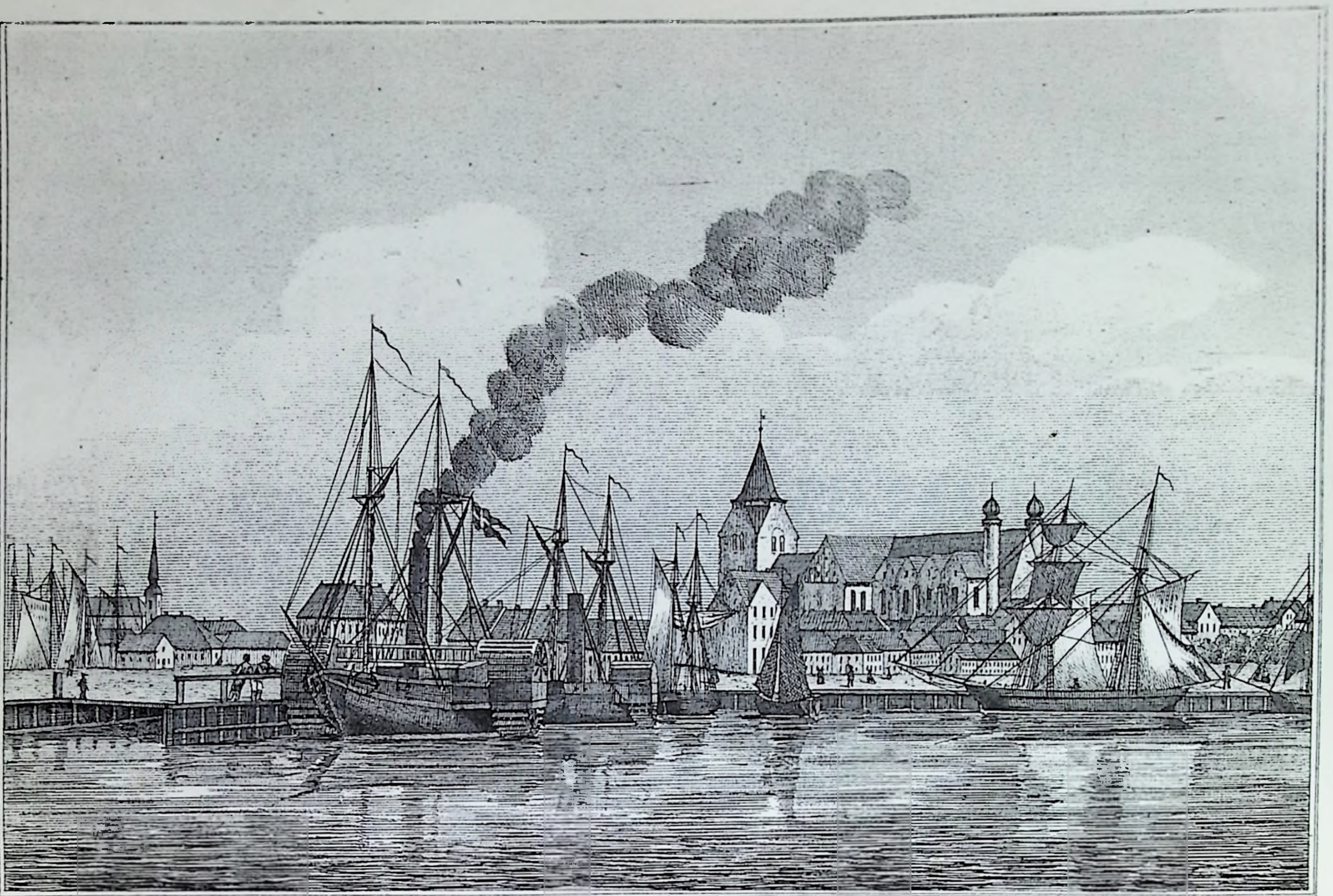
Charaden i Nr. 20 er endvidere opløst af „To fra Kanuthullet Klodsen", „Sine og Jørgen paa Herregaarden", „Chocoladegnasteren" i Aalborg.

Nye tiltrædende Abonnenter fra 1ste April 1865 erholde gratis det Udkomne af „I Jylland", 20 Ark.

Med dette Nr. følger „Den sidste Solstraale", 1ste Ark.

Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hverandenUge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Aarhuus-Havn.

Skandinavisk

Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,

for alle Stænder.

1865. Søndagen den 4de Juni. № 23.

Aarhuus Havn.

Hvilke forunderlige Begivenheder, der kunne møde paa en Reise „fra Kallundborg til Aars", vide vi omtrent Alle af vor Holberg; men at Aars, Aros, Arus, Arhus (lat. Arhusia), eller, som vi nu sige og skrive, „Aarhuus" skulde svinge sig op til Jyllands betydeligste Stad, tænkte neppe Paarses satiriske Forfatter. For hundrede Aar siden, nemlig 1763, befandtes i Aarhuus ialt 2607 Sjæle over 12 Aar, eller med Smaa og Store ikke engang 5000 Mennesker; men nu efter sidste Folketælling har Byen 5602 mandlige og 5407 qvindlige Individer, eller tilsammen 11,009 Indbyggere, er altsaa den folkerigeste Stad i Danmark, næst Hovedstaden og Odense, hvilken sidstnævnte har over 14,000 Indb. Derhos har Aarhuus i de senere Aar udvidet sig betydeligt, navnlig mod Syd. Forøvrigt har Byen Gasbelysning siden 1855, en paabegyndt Kunstsamling, Søbadeanstalt paa Actier, den nye Raadstuebygning (opført 1857), Toldkammer, Bispegaard, Filialbank, Hospital, smukke Skove og Lystanlæg i Nærheden, for ei at tale om den skjønne Domkirke Sct. Clemens, der, idetmindste i udvendig Længde, overgaaer Roeskildes.

Da Byens væsentligste Erhvervsgreen er Handelen, saa spiller Havnen ganske naturligt en vigtig Rolle med Hensyn til Opkomsten, og det er derfor den, hvorved vi her nærmest skulle dvæle. Ved „Mølleaaen" deles Aarhus i to Dele, der ere forbundne ved 3 Broer. Nævnte Aas Udløb, „Mindet" kaldet, danner Stadens gamle Havn, hvorom haves ældre nøiagtige Beskrivelser, ved hvilke vi dog her ikke kunne opholde os. Havnen er ved Indløbet $17\frac{3}{4}$ Al. og opad bredere, har en Dybde af $7\frac{1}{2}$ à 8 Fod daglig Vande (indtil $9\frac{1}{2}$ F.), men stoppes ved østlige Vinde hastig med Tang, saa at intet Fartøi kan komme ind eller ud høiere end paa 6 à 7 Fod med høieste Vande. Da derfor det nordre Mindehoved Natten mellem den 13de og 14de Octbr. 1760 ødelagtes i en stærk Storm, udbyggedes det et Par Alen længere i Havet end tilforn, saa at det daglig laveste Vande blev 8 Fod. Den nye, rummeligere Havn er ved Nordsiden af den gamle i et Bassin indenfor tvende Brohoveder. Det er en Vinterhavn (af 4de Klasse) $14\frac{1}{2}$ Fod. Det ene af Brohovederne er endog ført ud til 17 Fods Dybde. Saavel paa det nordre som søndre Havnehoved brænde faste Laternefyr, der sees i $2\frac{1}{2}$ og 2 Mils Afstand (6te Speil), det røde Fyr er paa nordre, det hvide paa søndre Havnehoved, under 56° 9′ 20″ N. Br. og 10° 13′ 30″ Ø. L. for Greenwich. [Lysvidden angives ogsaa til $1\frac{1}{2}$ og $\frac{1}{4}$ Mil, og Flammernes Høide over daglig Høivande til 18 Fod.]

I Aarhuus Tolddistrikt ere 72 Skibe hjemmehørende af c. 2000 Com.-Lst. Drægtighed. I 1859 udførtes over 211,000 Tdr. uformalet og 215,000 Pd. formalet Korn, henved 1000 Tdr. Smør, 96,000 Pd. Kjød og Flesk, samt foruden Uld, Skind, Huder, Oliekager 2c. alene 288,000 Pd. Kreaturbeen.

Som et lille Kuriosum skulle vi sluttelig bemærke, at det ene af Aarhuus's aarlige Qvægmarkeder, der nu, ligesom i ældre Tider, holdes den 19de Octbr., kaldes Hvidrases Marked, ifølge Tradition efter en Misdæder, som paa denne Dag skal være bleven henrettet.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Intet tilfredsstillende," var Lægens Svar. „De fandt, at Dødsaarsagen var Blaasyre i Medicinen, men de kunde ikke udfinde, hvorledes den kom deri."

„Hvad vilde De have kaldet for tilfredsstillende?" spurgte Miss Chesney.

Mr. Carlton smilede. „Naar jeg siger utilfredsstillende, mener jeg, at hele Sagen endnu hviler i Mørke."

„Har De Nogen mistænkt, Mr. Carlton?"

„Ikke for med Forsæt at have foraarsaget Døden. Men," tilføiede han i en mere nølende Tone; „jeg har naturligviis min egen Mening."

„At den indtraf ved Mr. Stephen Greys Ligegyldighed?"

Lægen nikkede bejaende. „Udentvivl ved en eller anden Feiltagelse, og det er umuligt at tænke sig, nogen Anden skulde have gjort det. Jeg havde imidlertid ikke Lyst til at sige dette offentligt. Det er ikke behageligt for en Læge at skulle kaste en Skygge paa en af hans Laugsbrødre."

„Jeg seer ikke, at der kan være fjerneste Tvivl om Sagen," bemærkede Miss Chesney. „Men har man opdaget Noget om den unge Dames Familie? Hvem var hun, og hvor kom hun fra?"

„Aldeles Intet," svarede Mr. Carlton. „De kunde ikke engang udfinde hendes Fornavn."

„Og De har ikke udfundet, hvem der anbefalede Dem til hende?" spurgte Laura.

„Det kan jeg ikke komme efter. Jeg skrev i Tirsdags til mine forskjellige Venner i London, af hvem jeg troede maaskee at kunne erholde Oplysninger; idag har jeg faaet Svar fra adskillige af dem, men Alle have de nægtet at vide Besked. De seer, at der er stor Uvished i alle Retninger, for vi vide ikke engang, om hun kom fra London."

Laura vedblev: „Man siger, at hun skal have været meget smuk. Var det Tilfældet, Mr. Carlton?"

Carlton tøvede lidt, inden han svarede. „Naar hun var rask og oppe, kan det nok have været Tilfældet; men De veed, at jeg kun har seet hende som Syg, sengeliggende og ved Lys."

De sidste Ord sagde han, da han gik over Gulvet for at gaae bort; thi han havde Hastværk med at faae Besøget aflagt høiere oppe paa Bjerget.

Trettende Capitel.

Miss Chesneys Frygt.

Laura Chesney stod ved Vinduet og saae efter Lægen, der hurtigt gik ned ad Havens Gange i Tusmørket. Det vilde ikke vare længe, inden han ifølge sit Løvte vilde komme tilbage igjen, og ved Tanken om atter at see ham, bankede hendes Hjerte høit af Glæde, medens hun indhyllet i sine Drømmerier forblev taus.

Men kun for at blive ublidt vækket af dem. Miss Chesney traadte hen til Lauras Side og talte, og hendes Stemme klang forunderligt i dens Strenghed.

„Laura, er det muligt, at jeg saae Dig gaae Arm i Arm gjennem Haven med Mr. Carlton?*)"

Laura vendte Ansigtet bort fra Søsteren, thi ellers kunde denne, selv i det svage Lys, have seet den dybe Rødme, der spredte sig over hendes Kinder. Hun svarede ikke.

„Det var ikke passende, Laura. Mr. Carlton er kun Læge, en Mand, der, saavidt vi vide, er uden Familie eller ikke af nogen bekjendt Familie. Og Du er en Chesney."

„Med Familie," gjensvarede Laura, der nu blev ærgerlig og vred. „Og megen Fornøielse har jeg deraf."

„Kjære Laura, vi ere af høi Adel — vi maae ikke fornedre os."

„Det mener jeg dog, vi allerede have gjort, ved den ulykkelige, elendige Gjæld, der hænger over os og følge os som en Skygge fra Sted til Sted," var det noget gnavne Svar. „Den fornedrer os temmeligt godt."

„Du tager feil, Laura. Hvis Du troer, at dette Beviis kan slaae det af mig Anførte til Jorden, da seer Du Sagerne fra en forkeert Side. I een Henseende fornedrer Gjælden os, fordi der altid er en Slags Fornedrelse i at have Klatgjæld; men den kan i ingen Henseender forringe vor Stilling, tage Noget bort fra vor gode Fødsel eller besudle den. Tillad ikke atter Mr. Carlton at stille sig paa en fortrolig Fod med Dig."

*) Vi bede Læserne vel at erindre, at Formen iagttages langt strengere i England end her, saaledes at det, vi ofte ikke vilde ansee for anstødeligt, bliver det i England. Ligeledes at huske, at Forskjel i Stand der har en ganske anden Betydning end hos os, og at det ansees som i høieste Grad upassende for en adelig født — om end fattig — Pige, at tænke paa at indgaae Ægteskab med en Borgerlig, i hvad Stilling han saa end er.

Da Laura elskede ham med blind, lidenskabelig, altoverveiende Kjærlighed, satte hendes Hjerte sig bittert op imod dette Forbud. Hun var godt paa Veie til at komme i den vrange, usunde Sindstilstand, hvori alle Betænkeligheder og alle Ting opsluges af en eneste Lidenskab, nemlig Kjærlighed. Aabenlyst vovede hun ikke at være af en anden Mening end Søsteren; det kunde have fremkaldt en Forklaring, hvortil Laura ikke var forberedt, og da Jane meente, at hun havde sagt nok, gik hun over til noget Andet."

„Hvad sagde Kudsken?"

„Han forlangte bestemt, at Pengene skulde betales til ham inden Klokken tolv paa Løverdag, i modsat Fald vilde han indstevne Fader. Jane, jeg er vis paa, at Manden vil udføre sin Trudsel. Han var hverken høittalende eller vred, ikke engang uhøflig; men han var bestemt."

„Og hvorledes skal de skaffes tilveie?" sukkede Jane og lænede Hovedet paa sine Hænder. „Jeg vilde næsten hellere sælge mig selv," udbrød hun i sin Fortvivlelse, „end bringe alle disse Plager over Fader. O, dersom jeg blot kunde befrie ham for dem!"

„Fader kan meget bedre end Du kæmpe med dem," svarede Laura, der var langt fra at dele Janes Følelser i det Capitel. „Og det er ogsaa mere passende, at han gjør det."

„Det er ikke mere passende," gjensvarede Jane, hvis sædvanlige Blidhed forstyrredes ved slige Udtalelser. „Han er min kjære, kjære Fader, og jeg forlanger intet Bedre end at kunne skjerme ham for disse Sorger."

„Ønsker Du intet Bedre?" spurgte Laura med sagte, forundret Stemme, da hun kastede Blikket paa sit eget tilkommende Livs Lykke — den at dele det med Louis Carlton.

„Eller ønsker noget Bedre," svarede Jane. Og den yngre Søster saae medlidende og halv vantro paa hende.

„Der kommer andre Smaabryderier over os, Laura," vedblev Jane i en anden Tone. „Rhode har sagt op."

„Har Rhode?" gjentog Laura hurtigt. „Hvorfor?"

„For at see sig om efter noget Bedre, siger hun. Jeg formoder, den sande Bevæggrund er, at hun er kjed af sin Tjeneste. Der er en Del at bestille, og hun gav et temmelig uforskammet Vink om, at hun ikke holdt af at være et Sted, hvor Folk altid løb for at faae Penge, uden at faae nogle. Jeg sagde, at hun maatte gaae i samme Øieblik, som jeg kunde faae en ny Pige. Jeg holder ikke af at beholde misfornøiede Folk længere end nødvendigt i Huset. Hun — Hvad er der, Lucy?"

Den lille Pige var kommen løbende til. „Jane, der er en ung Pige, som gjerne vil tale med Dig."

„En Creditor endnu," tænkte Jane med bankende Hjerte. „Er det Pigen fra Frugthandleren, Lucy?"

„O, nei. Rhode siger, det er en ung Pige, der er kommen for at lade sig fæste. Hun har taget hende ind i Kjøkkenet og bad mig spørge Dig, om Du vilde tale med hende."

Miss Chesney saae ud, som om hun knap forstod det. „En ung Pige, der vil lade sig fæste!" gjentog hun. „Men det er jo ikke mere end en Time siden, Rhode sagde mig op. Ring paa Klokken, Lucy!"

Rhode kom og paa Spørgsmaalet, hvorledes dette hang sammen, sagde hun med trodsig Mine:

„Jeg havde besluttet det for nogle Dage siden, Miss Chesney, og jeg har formodentlig snakket om det. Den unge Pige siger, at Mrs. Fitch i „den røde Løve" fortalte hende om den ledige Plads."

„Viis hende ind i Spisestuen," sagde Miss Chesney. Og da hun selv gik derind, mødte hun Pompejus, der fortalte hende Alt om Ligskuet.

I Spisestuen stod Judith Ford. Hun var kommen lige op, saasnart Kjendelsen var afsagt. Net som hun var i sit Væsen, godt klædt i Sørgedragt og med et udtryksfuldt, tænksomt Ansigt, fik Jane strax Lyst til at fæste hende. Judith fortalte Lidt om sig selv og endte med at sige, at Mrs. Fitch havde sagt hende, der var Plads ledig for en Stuepige, medens Rhode nu havde meddeelt hende, at der søgtes en Kokkepige.

„Det er, reent ud sagt, egentlig begge Dele," svarede Miss Chesney. „Vi skulle have en Pige, som kan udføre begge Forretningerne — en Enepige, som det kaldes. Vi have ikke Raad til at holde to Piger. Kunde De tage en saadan Plads?"

Judith betænkte sig et Øieblik, inden hun svarede. Hun havde tjent som Kokkepige og kunde modtage en saadan Tjeneste, men den var ikke ganske efter hendes Ønske.

„Vilde jeg blive det eneste Tjenestetyende?" spurgte hun, men følte dog, medens hun tøvede, at hun nok havde Lyst til at tjene denne blide Dame.

„Den eneste Pige. Vi have en Karl, der passer min Fader og varter op; han hjælper

ogsaa til i Kjøkkenet og lukker i Reglen op. Jeg troer ikke, at De vilde finde Arbeidet for strengt."

„Jeg kunde nok have Lyst til at gjøre et Forsøg," sagde Judith halvt for sig selv. „Jeg har engang tjent som Enepige," vedblev hun høit.

„Hvor, sagde De, at De boede?"

„I Slotsgaden Numer fjorten."

Lyden slog Miss Chesney. „Numer fjorten i Slotsgaden! Ih, det maa jo have været lige ved det Huus, hvor Ligskuet netop har fundet Sted."

„Det er ved Siden af," var Svaret.

Hele Janes Nysgjerrighed — og af den have vi Alle en god Del — blev vakt. „Saae De den unge Dame?" spurgte hun, næsten ganske aandeløs af Iver.

„Jeg saae hende flere Gange; jeg var inde hos hende," svarede Judith. „Mr. Stephen Grey kunde ikke skaffe hende den Vaagekone, han ønskede, og han var glad over, at jeg kunde være om hende. Han saae mig ofte der, hvor jeg sidst har tjent."

„Det var en frygtelig Begivenhed," bemærkede Miss Chesney.

„Forfærdelig, hvis saa end Skylden er," gjensvarede Judith.

„Den ligger naturligviis hos Mr. Stephen Grey," vedblev Jane. „Derom kan der ikke være to Meninger."

„Jo, der kan," indvendte Judith i en høflig, men dog bestemt Tone. „De Edsvorne — for ikke at gaae videre — vare af en anden Mening."

„Jeg kan forstaae deres Kjendelse — det vil sige, den Følelse, som ledede dem til at afgive den. Mr. Stephen har, efter hvad jeg hører, thi vi ere ikke stort Andet end Fremmede i Syd Wennock, altid nydt megen Agtelse, og man vilde ikke uden Vished fordømme ham."

„Hele Sagen er indhyllet i den dybeste Hemmelighed," sagde Judith, og hendes Stemme blev samtidig sagtere. „Der kan engang komme Lys i den; det haaber jeg; og naar det skeer, er jeg vis paa, at Mr. Stephen Grey vil staae reen."

„Troer De, der var nogen Feiltagelse med Medicinen?"

„Jeg er overbeviist om, at der ikke var, og at den affendtes rigtigt fra Mr. Stephen. Det er min faste Tro, at Damen blev myrdet — saa overlagt og grusomt som nogensinde i denne Verden."

„Af hvem?"

„Ak, derom dreier Sagen sig. Det er den Hemmelighed, som Ingen kan udgrunde."

„Pompejus siger, at Folk talte om et Ansigt, der blev seet paa Trappen." Dette Indlæg kom fra Lucy, der sagte var gaaet ind i Værelset, for at see den nye Tjenestepige. Den ulykkelige Hændelse i Slotsgaden havde naturligviis lagt Beslag paa hele Barnets Interesse.

„Hvilket Ansigt saaes paa Trappen?" udbrød Jane Chesney.

„Pompejus siger, Jane, at Mr. Carlton saae en Mand med et besynderligt Ansigt paa Trapperne lige ved Damens Sovekammerdør, og kort førend hun døde."

Jane Chesney, hvem Nysgjerrigheden ligeledes hidtil havde behersket i temmelig høi Grad, fattede sig nu. „Lucy, gaa op til Fader," sagde hun. „Du skulde ikke være kommen herind uden Tilladelse, og Du maa ikke høre efter Alt, hvad Pompejus siger."

Den lille Pige gik, skjøndt halvt modvillig, bort, og Jane bad nu Judith om nærmere Forklaring.

„Da Mr. Carlton aflagde Mrs. Crane et Besøg samme Aften, hun døde, indbildte han sig at see ved sin Bortgang et fremmed Ansigt paa Trappen. Nu mener han, at det kun existerede i hans Indbildningskraft, men Kronbetjenten lod til at ansee det som en meget vigtig Omstændighed. Det er Skade," tilføiede Judith og talte atter for sig selv, „at ikke alle Omstændighederne kunne komme klart for Dagens Lys."

„Lod til at ansee — De vil da vel ikke sige, at De var ved Ligskuet!" udbrød Miss Chesney.

„Jo, jeg var. Jeg kommer lige derfra."

„Det har jeg aldrig hørt Mage til," svarede Jane, og det forundrede hende høilig, at Judith skulde have været nærværende der blot for — efter hvad hun antog — sin Fornøielses Skyld.

„Jeg maatte derhen, og jeg vidste heller ikke, om ikke jeg vilde blive kaldet som Vidne. Skjøndt jeg kun havde kjendt den unge Dame i tre, fire Dage, havde jeg dog lært at elske hende, og siden hun er død, har jeg saagodtsom hverken spiist eller drukket. Jeg kunde ikke faae Fred uden at høre Vidnerne. Og jeg er glad over at have været der," tilføiede hun med Eftertryk. „Det, at jeg har været tilstede, vil ikke gjøre mig til en mindre god Tjenestepige."

Miss Chesney kunde ikke undlade at smile. „Det er naturligt," svarede hun. Hun holdt imidlertid ikke af som Regel at indlade sig i Samtale med sin Pige, og hun gik da over

til den Gjenstand, der havde bragt Judith derhen.

Resultatet af Sammenkomsten var, at Jane vilde forhøre sig om Judiths Forhold hos hendes sidste Madmoder, hvorefter hun kunde komme igjen om et Par Dage.

I dybe Tanker gik Jane da ind i Dagligstuen med sagte Skridt, og en kvælende Følelse af Frygt og Smerte overkom hende, thi hun indbildte sig at see sin Søster Lauras Ansigt skyndsomt løftet op fra Mr. Carltons Skulder. Hun maatte have seet feil, sagde hun næste Øieblik til sig selv; ja, hun maatte have taget feil.

Men han stod der rigtignok; de stode sammen i det ringe Lys, der endnu kom ind af Vinduet. Pludselig aabnede Jane Chesneys Øine sig for Meget, som de ikke for havde seet — for Lauras Omhu i den senere Tid for sin Paaklædning; for det straalende Udtryk, der stundom fandtes i hendes Ansigt, for hendes uforklarlige Uro, naar de kunde vente Lægens daglige Besøg. Kunde det være muligt, at hun var forelsket i ham?

Idet hun gik tvers over Gulvet, ragede hun op i Ilden, ringede paa Lys og vendte sig om mod Laura, idet hun sagde skarpt:

„Hvorfor er Du i Mørke, Laura?"

„Formodentlig fordi Pompejus ikke bragte Lampen ind," svarede hun i en Tone, der ikke var fri for at være noget udfordrende.

Jane undertrykte sin Vrede, sin Frygt, og tvang sig til at være rolig. „Jeg vidste ikke af, at De var vendt tilbage, Mr. Carlton. Har De været her længe?"

„Længe nok til at hviske Laura en Hemmelighed i Øret," svarede han dristigt. „Og nu vil jeg gaae op og see til Capitain Chesney."

Da han gik ud af Stuen, mødte han den sorte Tjener, der bragte Lampen ind. Pompejus begyndte at blive gammel nu — han havde været mange Aar i Capitain Chesneys Tjeneste.

„Lad Skodderne kun være fra, Pompejus," sagde Jane. „Kom ind om Lidt igjen. Hvad betyder alt dette, Laura?" tilføiede hun utaalmodigt, da han var gaaet.

Laura Chesney forblev ved Vinduet og saae ud i Mørket med Hjertet fuldt af Trods. „Hvad er hvilket?" spurgte hun.

„Hvad meente Mr. Carlton med, at han havde hvisket Dig en Hemmelighed i Øret?"

„Det var en tosset Bemærkning at gjøre."

„Og han tog sig den Frihed at kalde Dig ved Fornavn!"

„Gjorde han?"

„Om han gjorde! Lagde Du ikke Mærke dertil? Laura — det forekom mig — at — at — jeg saae Dit Hoved paa hans Skulder," sagde Jane paa en Maade, som om Ordene vare nærved at kvæle hende.

„Du har Syner," svarede den yngre Søster. „Det har Du altid havt."

Var dette en Udflugt? Det formodede Jane. „O, Laura!" udbrød hun bevæget; „jeg har hørt om unge Piger, der have tilladt Herrer at være paa slig fortrolig Fod med dem, der have modtaget Hyldest af dem i deres Forfængelighed, ja, endog Kjærtegn i deres Kjærlighed! Der finder da ikke Sligt Sted mellem Dig og Mr. Carlton?"

Laura svarede ikke.

„Laura!" vedblev Jane med skarp, lydelig Stemme; „holder Du af ham? O, pas paa, hvad Du gjør! Du veed, at Du aldrig vil kunne ægte Mr. Carlton."

„Jeg siger jo ikke, at jeg holder af ham," stammede Laura, hvis Mod begyndte at synke lidt. „Men hvorfor kunde jeg ikke ægte ham?"

„Ægte ham! Du! En Datter af Capitain Chesney gifte sig med en simpel Apotheker i en Provinds. En Niece af — —"

„Saa, bliv bare ikke ved! Det er mere end nok!" og Laura stampede i Gulvet af Utaalmodighed.

„Men jeg vil tale. Du er Miss Laura Chesney —"

„Jeg siger Dig, Jane, at jeg ikke vil høre paa Dig. Jeg er kjed af at høre, hvem vi ere, og hvad vi ere. Om vi ogsaa have fornem og rig Familie — hjælper den os da til Noget? Skaffer den os Overflødighed i vort Huus? Bringer den os de Adspredelser og det Selskab, vi have Ret til at vente? Jane! jeg er kjed af det Hele. Der er Øieblikke, hvor jeg føler mig fristet til at gaae og gjøre det Samme som Clarice."

Der blev en lang Taushed; thi Laura havde hentydet til den sørgeligste Begivenhed i Familiens Liv. Omsider brød Jane Tausheden.

„Selv det vilde være bedre for Dig, end at ægte Mr. Carlton," sagde hun hviskende. „Laura, var ogsaa Mr. Carlton vor Ligemand, jeg kunde dog ikke see Dig gift med ham."

Forbauset vendte Laura sig nu om fra Vinduet. „Hvorfor?"

„Jeg veed ikke hvoraf det kommer, at jeg har faaet saa stor Uvillie mod Mr. Carlton," vedblev Jane i en drømmende Tone, idet hun ikke saameget svarede Laura som talte med sig selv. „Laura, jeg kan ikke fordrage Mr. Carlton; jeg føler, at jeg hellere vilde see Dig

i Din Grav end forenet med ham, om han saa var det bedste Parti i England."

„Men jeg spørger Dig hvorfor?"

„Jeg kan ikke forklare det af een Grund — men derom ville vi ikke tale nu. Du har for beskyldt mig for at nære Fordomme uden tilstrækkelig Anledning; jeg har nu een imod Mr. Carlton."

Laura slog med Nakken.

„Men — for nu at tale med Hensyn til Dig — da have vi for Argumentets Skyld antaget ham for at være Din Ligemand," vedblev Jane. „Det er han ikke; det kan han aldrig blive, og derfor kunne vi lade den Sag falde."

„Hvad var det, Du vilde sige imod ham; hvad var Din ene Grund?" fortsatte Laura.

„Det er bedst ikke at omtale den."

„Men jeg vil være Dig meget forbunden for at sige mig den, Jane. Jeg synes, det er Din Pligt."

„Ja, ja — men Du vil ansee mig for en Nar. Mr. Carlton var saa indblandet i den fæle Drøm, jeg havde i Mandags om Clarice. Jeg har aldrig holdt af ham, men siden den Nat kan jeg sige, at jeg har ligefrem Rædsel for ham. Jeg kan ikke gjøre ved det, Laura; det er vistnok meget taabeligt — men vi ere ikke Herrer over den Slags Ting."

Hvor taabeligt Laura Chesney fandt det, viste det stolte, haanlige Udtryk i hendes Ansigt meget tydeligt. Hun vilde ikke nedlade sig til at svare; det var hun for god til, eller troede det idetmindste.

Jane Chesney tog sin Sykurv og satte sig ned tæt ved Lampen. Hun sad og saae paa noget Arbeide, da man hørte mægtige Slag af Capitain Chesneys Stok i Gulvet, og Lucy kom styrtende ned ad Trapperne og ind i Stuen.

„O, Jane!" udbrød hun. „Lady Oakburn er død!"

Jane lod Sytøiet falde, og Laura gik hen til Bordet.

„Død!" gjentog Jane. „Og da hun skrev til mig i forrige Uge, var hun saa rask."

„Jane, Jane! Du misforstaaer mig. Det er den unge Lady Oakburn, ikke vor gamle Tante. Og et lille Barn er ogsaa død."

Slagene med Stokken over Hovederne paa dem vare ikke ophørte. Jane, der snart fattede sig, løb op af Trapperne, efterfulgt af de Andre. Capitain Chesney laae paa sin Seng fuld af Utaalmodighed og bankede uophørligt i Gulvet, medens Mr. Carlton sad tæt ved ham, aabenbart i Uvished om hvad Aarsagen til denne Hurlumhei var. Der stod et Lys med Skjerm for paa Bordet, men Skinnet af Ilden i Kaminen bestraalede Mr. Carltons nu nysgjerrige og spørgende Ansigt.

„Det synes, som om han havde været i Samtale med sin Patient, da Lucy saae noget i det Exemplar af „Times", der netop var kommen, og hun læste Stykket høit for sin Fader.

Capitain Chesney løftede sin Stok og lod den falde ned paa Bordet paa sin eiendommelige Maade. „Tag den Avis, Jane," udbrød han, „og see hvad det er, som Lucy har famlet om i mellem Dødsangivelserne."

Jane lod Øinene løbe ned ad Spalten og saae først Noget blandt Fødslerne, som tiltrak sig hendes Opmærksomhed. Der stod nemlig:

„Den 12te nedkom Grevinden af Oakburn med en Datter."

Og derefter iblandt Dødsanmeldelserne:

„Den 14de afgik ved Døden Jarlen af Oakburns Hustru, Maria, een og tyve Aar."

„Den 14de afgik ved Døden Jarlen af Oakburns nyfødte Datter, Clarice."

Jane standsede, og Capitainen lod sin Stok falde til Jorden med eet sørgmodigt Bump.

„Død!" udbrød han. „Den unge Kone døde førend den gamle Bedstemoder!"

„Kjendte De dem?" spurgte Mr. Carlton.

„Kjendte dem!" gjensvarede den pirrelige Capitain, vred over at der gjordes ham, hvad han betragtede som et dumt Spørgsmaal; „jeg burde idetmindste kjende dem, for de vare mine nære Slægtninge."

„Det vidste jeg ikke," bemærkede Mr. Carlton.

„Nei, det er meget muligt, men det er ikke destomindre Tilfældet. Min Fader var den hæderlige Frank Chesney, den niende Jarl af Oakburns anden Søn, og den sidst afdøde Jarl, den ellevte, og den nuværende Broder, var min Fætter. „Det er skjændigt, at det er Tilfældet," vedblev Capitainen, og hans Stok gav lydeligt Bifald til, hvad han fremførte, „skjændigt, at jeg skal være saa nær i Slægt med den fornemste Familie og dog være en fattig, pensioneret Capitain. Fortjeneste har Intet at sige i denne Verden, og Slægtskabet endnu mindre! Hvis det havde behaget den afdøde Jarl at gjøre sig lidt Uleilighed, havde jeg været Admiral for længe siden. Der har været Admiral Chesney'er, som udmærkede sig i deres Tid, og maaskee vilde jeg ikke have gjort nogen Undtagelse," sluttede han med et vældigt Stokke-Accompagnement.

„De kaldte det lille Barn Clarice, Fader," bemærkede Jane efter en Pause.

„Som om den gamle Enkegrevinde vilde tillade dem at give det andet Navn!" udbrød Capitainen. „De kjender formodentlig ikke Enkegrevinden af Oakburn, Mr. Carlton, den nuværende Jarls Bedstemoder?"

„Nei, jeg gjør ikke."

„Og De har heller Intet tabt derved. Hun er hans Bedstemoder og min Tante, og af alle stædige, egennyttige, vrantne, gamle Koner er hun den værste. Da Jane blev født, siger hun til mig: ‚Du vil døbe hende Clarice, Frank.' — ‚Nei, jeg vil ikke,' svarede jeg, 'jeg vil opkalde hende efter hendes Moder' — som hed Jane. Og ganske den samme Historie, da Laura blev født. ‚Du vil døbe hende Clarice, Frank, saa vil jeg være hendes Gudmoder,' udbryder Grevinden. ‚Nei, jeg vil ikke,' svarede jeg, ‚jeg vil opkalde hende efter min Søster Laura' — som var død. Og dermed var Freden ude imellem os. Hendes eget Navn er nemlig Clarice, maa De vide. Ja, saa nær er jeg ved de store Oakburns (der forresten ere saa fattige som Kirkerotter), og jeg er en pensioneret Capitain, som er i Knibe for en Mark!"

(Fortsættes.)

Barnet i Fugleburet.

(Slutning.)

Den omtalte lille Begivenhed, der dog i nogen Tid havde vakt en forholdsviis betydelig Opsigt, var Fortælleren heraf netop Vidne til under et kort Ophold i Keiserstaden Wien. Han maatte reise tilbage til Danmark førend han fik Lys i Sagen, der virkelig havde nogen Interesse for ham, idet han var overbeviist om at have iagttaget et naturligt Barn i Buret, og dog paa den anden Side ikke kunde begribe, hvorledes et saa spædt Væsen lod sig indespærre i over et qvart Døgn, uden Næringsmidler og videre Tilsyn. — Han gjorde sammesteds Bekjendtskab med en Kjøbmand, hvem bemeldte originale Vært skyldte særlige Forbindtligheder, og da den gaadefulde Historie mulig kunde blive oplyst ved at henvende sig til denne Mand, søgtes Forklaringen igjennem Correspondance med ham.

Den attraaede Opløsning paa Gaaden indløb snart, og var ligesaa tilfredsstillende som uforbeholden. Den lød saaledes:

Værten havde tiltraadt det omhandlede Forlystelses-Etablissement i en noget forfalden Tilstand og, formedelst slette Varer, tillige uden Søgning. Som en driftig Mand satte han øieblikkelig Alt i anstændig Stand, og havde bl. A. bekostet det nævnte Volière, hvortil han betimeligt havde forskrevet endeel smukke Fugle. Men hans Mellemhandler narrede ham og solgte dem fordeelagtigere til et Menageri. Herover kom den stakkels Vært i Forlegenhed; Buret stod der nu engang og havde et fast Fundament, at transportere det bort, vilde have fordærvet ham Plainens smukke Anlæg, og skjøndt han ved andre Adspredelsesgjenstande søgte at bøde paa Savnet af Fugle, ærgrede det ham dog, daglig at høre Skoser over det tomme Buur. Da nu engang en Paarørende af ham fra Landet besøgte ham, medhavende en aarsgammel smuk Dreng, og dette Barn var, uden at være sygeligt, usædvanlig stille, blev i Familien skjemtende sagt: „Ham skulde Du sætte i Dit Fuglebuur, saa havde Folk dog Noget at see paa." Disse henkastede Ord bragte den speculative Vært til Eftertanke og fremkaldte en Idee. Han kjendte en italiensk Voxpousserer, et saakaldet „forfaldet Geni". Denne havde engang været en dygtig Kunstner i sit Fag, nu drev han omkring for Lud og koldt Vand. Fyren blev opsøgt, Værten tog ham i Huset og lod ham i al Hemmelighed, for god Kost og behørige Drikkevarer, forfærdige en Voxdukke, der nøiagtigt lignede Barnet, hvorhos Klædedragten til mindste Bagatel gjordes eens for begge de Smaa. I Kunstværket indesluttedes en saadan Indretning, som „Skrigedukker" have, for at nogle spæde Barneskrig nu og da kunde udstødes. Et simpelt Uhrværk satte de emaillerede Øine i naturtro Bevægelse, ganske som det er seet paa en indslumrende Amor i vore Voxkabinetter, og de behørige Snore og Tridser gik fra Buret ind til den lille Pavillon, hvor Italieneren ubemærket kunde styre Marionetten. Da Alt var i Orden, blev Scenen givet om Søndagen med det levende Barn, for at gjøre Folk ret troskyldige. Den fiffige Vært havde ikke forregnet sig: Alle de, der havde seet den korte Comedie om Søndagen, bevidnede, som fortalt, at det var et virkeligt Barn, og denne, forsaavidt ganske rigtige Paastand, kunde ikke modsiges i Ugens Løb, skjøndt Forestillingen saa betydelig forlængedes. Planen var godt anlagt og blev heldigt udført, hvortil den lange Afstand imellem Tilskuerne og Skuepladsen gjorde Sit. Den lille Søndagsvirkelighed gav hele Ugens Indbildning Sandhedens Præg.

Illusionen var fuldstændig. Det var umuligt at opdage Sammenhænget uden ved voldsomt Indbrud, da enhver Nærmelse til Buret ved godt Opsyn var forhindret. — Værten havde naaet sin Hensigt: at give Spotten over det tomme Buur en munter og spændende Retning, samt at forskaffe Stedet Tilstrømning. Da dette Resultat over Forventning var vundet, og da nu ovenikjøbet et smukt Udvalg af Fugle, ved ovennævnte Kjøbmands Medvirkning, var indtruffet, saa fortsattes Marionetspillet ikke længere end høist fornødent. Buret erholdt sine oprindelig tiltænkte befjedrede Beboere, og Italieneren, som havde maattet holde Quarantaine i Pavillonen, for at styre Traadene, var glad ved at erholde sin Frihed, Løbepas og en god Reiseestilling til det for Lazzaronlivet bedre skikkede Hjem. — Som allerede berettet vedblev Etablissementet at beholde sin Søgning ved den driftige og dygtige Værts solidere Bestræbelser; og da han ikke brød sig om at bevare en Hemmelighed, der ikke længer var ham til Nytte, tog han heller ikke i Betænkning at meddele os den, saaledes som den her omtrent er gjengivet.

Blandinger.

Lysets Virkning paa Vine. Naar man fylder et Kar af hvidt Glas med Viin, tillukker det saaledes, at Luften holdes ude, og lader Solen skinne derpaa, vil man efter to til tre Dages Forløb finde denne Viin sødere, end en Prøve, der har været udsat for samme Temperatur, men staaet i Mørke. Lyset kan virke meget gunstigt paa visse Vine, ja endog meddele dem den Charakteer eller Eiendommelighed, der er tilstede hos gamle Vine, forudsat, at Indvirkningen har været netop tilstrækkelig, men ikke for længe; i sidste Tilfælde faaer Vinen ofte en ubehagelig Smag.

Logogryph.

1 6 4 5.
Gjemmer man Brugen af dette til Natten.
Gjemmes det dog ei altid til Katten.

2 3 4 5.
En Egenskab dette betegner,
Som ei til Qvindens man regner.

1 4 6 5 2.
Al huuslig Marscheren jeg hader,
Derfor mit Huus jeg aldrig forlader.

6 4 5 6 2.
Mange hørte og kjendte mit Navn,
Og mange bragte jeg sikkert i Havn,
Dog er der fast Ingen, der seet mig har,
Om end jeg stedse om ham var.

4 3 5 2 6.
I hvert et Skib jeg findes;
Ved mig det sammenbindes.

2 6 4.
I Middelald'ren det høieste jeg var,
Hvortil en Ridder vel stræbte hen;
Og tidt og ofte belønnet jeg har
Baade Kongers og Keiseres Ven.

1 3 4 5.
En Kunst, som altid kjendt har været,
Selv i den ældste Tid var den æret.

1 2 3 4 5 6.
Mit Hele krybende er og har skadet meer,
End noget Menneske rigtigt indseer.

(E. S.)

Opløsning af Gaaden i Nr. 22:

Dild — Mild — Vild — Ild.

Opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, L. S., „Listemanden", Christian, „J. Ollegrød" fra Hillerød, „Bonde-Frederik" fra Skjævinge, „Skuffe-Søren", „Ravgal" og „Gomorren".

Gaaden i Nr. 21 er endvidere opløst af „Ballonen paa Pantserskibet" i Hobro.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,

for alle Stænder.

1865. Søndagen den 11te Juni. **№ 24.**

En nyseelandsk Høvdings Tattovering.

En nyseelandsk Hovdings Tattovering.

At Tattovering — det vil sige, at prikke eller ridse Tegninger i Huden, som mange vilde Folkeslag bruge, og som paa en Maade erstatter Klædedragten, idet Nogenheden da bliver mindre anstodelig i Europæernes Øine, — er en meget gammel Skik, er utvivlsomt, da allerede Herodot fortæller derom, ligesom Thracierne, Pikterne og Britannierne yndede disse Zirater, hvortil de brugte Mønnie som Farvemiddel. For Tiden er denne Udstaffering mest i Brug iblandt de malaiske Stammer og paa Sydhavsøerne, men især dog paa Nyseeland, hvor den intelligente, iblandt de Vilde hoitstaaende Befolkning har hævet Tattoveringen til en virkelig Kunst, og endog udvidet den til Læber og Tunge. Mr. Earle, en engelsk Kunstner, fortæller om en nyseelandsk Tattoveerkunstner, at han, skjøndt Søn af en Slave, erhvervede sig saamegen Berømmelse, at han nød næsten kongelig Anseelse og samlede sig store Rigdomme. De, som han havde tattoveret, bleve endog, naar de vare faldne i Kampen, af deres Overvinder omhyggelig flaaede og den tattoverede Hud udspændt, for at de smagfulde Tegninger kunde pryde Seirherrens Hytte som kostbare Malerier.

Den berømte Reisende Dumont d'Urville, der navnlig nøie har iagttaget de nyseelandske Skikke, har ogsaa seet, hvorledes Tattoveringen foretages og beskriver Fremgangsmaaden saaledes:

„Da jeg gjorde en Morgenspadseretour, iagttog jeg Tattoveerkunstneren Tawi, der netop havde en Hovding under Behandling og bearbeidede hans Overlaar. Det Redskab, hvoraf han betjente sig ved denne møisommelige Operation, var Vingebenet af en Due eller vild Høne, omtrent 3 Linier tykt og befæstet paa et omtrent 4 Tommer langt Skaft, saaledes at det dannede en spids Vinkel med dette. Med denne Meisel trak han paa den Stilleliggendes Laar allehaande lige og krumme Linier, idet han slog paa Redskabet med en Træknippel, der var en Fod lang. For Enden var denne Stok flad og formet som en Skee eller Sløv, hvormed han efter hvert Snit og Slag fjernede det fremtrængende Blod. Spidsen af Meislen blev dyppet i et nærvedstaaende Kar, der indeholdt Saften af et Træ blandet med Vand, hvorved Linierne erholdt en uforgængelig sort Farve. Operationen er saa smertefuld, at den ikke kan foretages paa eengang over hele Legemet, saa at ofte Aar hengaae, forend en nyseelandsk Hovding er fuldstændig udstafferet. Operationen selv hedder Moki."

Paa Taiti, hvor Kunsten ligeledes udøves, fører den Navn af „Tiki" og saaledes hedder ogsaa den mægtige Guddom, under hvis Beskyttelse den staaer. Vi Europæere smile maaskee medlidende over denne Skik og denne sære Gudsdyrkelse; men den Afgud, der behersker os, og hvis ufornuftige, smagløse Kultus vi ofte bringe Formue, Liv og Helbred til Offer, er endnu mere tyrannisk, end Sydsø-Insulanernes usle Guddom, og hedder — Moden!

[Det er bekjendt, at de fleste europæiske Nationers Søfolk ogsaa bruge et Slags Tattovering, idet de prikke sig paa Armene, Hænderne og Brystet Navne og Figurer, hvilke Smaasaar da indgnides med Krudt eller Tusch og ere livsvarige. Saadanne Mærker kunne, i Tilfælde af Skibbrud eller Drukning paa anden Maade, vistnok have nogen Nytte, ligesom det i store Slag vilde være hensigtsmæssigt, hvis Alle vare forsynede med slig uudslettelig Betegnelse; men paa den anden Side er det uhyggeligt at bære paa en saadan indbrændt Dødeseddel, især naar den er paa et synligt Sted af Legemet, som f. Ex. ovenpaa Haanden. — At vore Damers Øren ere gjennemborede, for at bære Ringe og Lokker, ligesom de Vilde bære Fuglefjer i den gjennemborede Næsebrusk, er en meget gammel Skik, der — forunderligt nok! — nu dog synes at ville gaae af Mode, skjøndt man paastaaer, at det skal være godt for Øinene at gaae med Ringe i Ørene.]

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Er der Mange imellem Dem og den, der har Titlen?" spurgte Mr. Carlton.

„Slet Ingen. Hvis Jarlen skulde døe uden Afkom, bliver jeg Jarl af Oakburn," svarede Capitainen. „Men hvad kan det nytte til? Han er en ung Mand, og jeg er gammel. Han gifter sig snart igjen og faaer Livsarvinger."

„Jeg troer, at hvis jeg var saa nær ved at blive Jarl, som De er, vilde jeg speculere paa at opnaae det," sagde Mr. Carlton med en lystig Latter.

„Og derved bevise, at De var en Nar,"

svarede den ligefremme Sømand. „Nei, det er galt nok at speculere i gamle Folks Død, men værre i Unges. Jeg takker Gud for, at jeg ikke har været gal nok dertil; jeg har aldrig tænkt mig Muligheden af, at jeg skulde blive Lord Oakburn — aldrig! Der var nok en Arving foran mig, den unge Arthur Chesney, men han døde. Han druknede ved at falde overbord fra en Baad under en Kaproning. Jane, Du maa see til at skaffe Sørgedragter."

Janes Hjerte knugede sig sammen ved Tanken om de forøgede Udgifter. „Er det nødvendigt at sætte os i den Bekostning, Fader?" stammede hun.

„Om det er nødvendigt?" brølede Capitainen, og baade Tunge og Stok vare veltalende; „hvad mener Du? Du vilde lade den unge Grevinde gaae i Graven og ikke bære Sorg for hende? Du kan ikke være rigtig klog."

Mr. Carlton reiste sig. Han knappede sin Frakke om sin lette og elegante Figur, og det lykkedes ham ved Bortgangen at tilhviske Laura et Par Ord.

„Vær rolig, min Elskede. Du skal blive min. Vil de nægte at give Dig til mig, stjæler jeg Dig."

Hendes Haand hvilede et Øieblik i hans; hans Aande blandede sig med hendes, saa dybt havde han bukket sig over hende, og med glødende Ansigt og heftigt bankende Hjerte vendte Laura sig om for at see, om Jane lagde Mærke til hende. Men Jane havde bøiet sig over Faderens syge Fod ifølge Capitainens pludselige Forlangende.

Fjortende Capitel.

Mr. Carltons Frieri.

En kort Tid forløb — nogle Uger — og den ved Mrs. Cranes Død foraarsagede Bevægelse begyndte efterhaanden at lægge sig. Der var ingen nye Opdagelser gjorte, ingen Efterretninger komne om, hvem eller hvad hun var, og intet Lys kastet over det Hemmelighedsfulde, som hvilede over hendes Død. Det er muligt, at Politiet ikke tog sig saa ivrigt og omhyggeligt af Sagen, som det kunde have gjort, thi der var ingen sørgende Familie, som ansporede det, og der var ikke udsat nogen Belønning for Opdagelsen; den stakkels unge Dame, der saa besynderligt og tilsyneladende saa venneløs var ankommen til Syd Wennock, vilde derfor sandsynligviis ogsaa forblive ubekjendt.

Sagerne gik fremad i Capitain Chesneys Huus, men til et Punkt, som endnu Intet af dets Medlemmer drømte om. Det gik ikke fremad med Capitainen. Ved egen Uforsigtighed havde han faaet et Tilbagefald og var endnu fængslet til sit Værelse. Sørgefloret om hans Hat for den unge Grevinde Oakburn var ikke bleven baaret endnu, og Jane begyndte allerede at plages af Regningerne, der kom ind for Sørgedragterne. Den ubehagelige Pige Rhode havde skiftet, og Judith Ford var kommen i Huset.

Forsaavidt var Alt godt. Men dette var ikke det Hele.

Capitainens Tilbagefald gav Mr. Carlton gyldig Anledning til hyppige Besøg. Den fordringsfulde Patient tilskrev sig selv alt dette og tænkte, at Carlton dog var en meget opmærksom Læge. Jane var tvivlraadig om, hvorvidt de to daglige Besøg — det korte om Morgenen, som han aflagde paa Runden til sine andre Patienter, og det lange om Aftenen — havde deres Grund i hans Omhyggelighed for Faderen; men da hun ikke saae flere Tegn til Fortrolighed mellem ham og Søsteren, haabede hun det Bedste.

Men, ukjendt for Jane, lykkedes det dog Mr. Carlton og Laura nu og da at have en kort, stjaalen Sammenkomst. Ved en af disse sagde han hende, at Tiden nu var kommen, da han vilde tale til hendes Fader. Hans egen Fader, der — som han bestemt udtrykte sig — havde været ham en slet Fader i Aaringer, som ikke havde villet høre et Ord om, at hans Søn skulde indgaae Ægteskab, som truede ham med alt Slags Onde, hvis han giftede sig, sadlede pludselig om og gik til den modsatte Yderlighed. Intet bringer en slet eller letsindig Mand saaledes til Fornuft som at blive kastet uformodet paa et haardt Sygeleie, hvor Graven allerede synes at aabne sig. En saadan Sygdom havde overfaldet den ældre Mr. Carlton og maaskee været Aarsagen til hans forandrede Anskuelser. Een Ting bragte den visselig istand, nemlig en Forsoning mellem ham og Sønnen. Fra sin smukke Bolig i et Fattigqvarteer, hvor han laa for Døden, sendte han, som vi allerede have hørt, et Telegram til Syd Wennock efter sin Søn, og skjøndt den øieblikkelige Fare snart var forbi, vedvarede dog nogle af de gode Følger. Mr. Carlton anmodede nu Sønnen indstændigt om at gifte sig, sagde, at det vilde gjøre ham stadig, og han forærede ham en Sum til at indrette sit Huus, saa at han kunde modtage en Kone.

Pengene vare Louis Carlton i høieste Grad velkomne; Ingen vidste, hvor haardt det havde

knebet for ham. Han betalte først adskillig udestaaende Gjæld og anvendte saa Resten til dens egentlige Øiemed, at pynte op i sit Huus. Mangt Stykke nyt og kostbart Bohave blev anskaffet, og Mr. Carlton sparede hverken Penge eller Møie for at gjøre det hyggeligt for hende, som han elskede saa lidenskabeligt.

Det faldt ham aldrig ind, at han kunde faae et endeligt Afslag. At der vilde stille sig nogle smaa Hindringer iveien fra Begyndelsen, tænkte han sig jo nok, thi Laura havde betroet ham, hvilke Fordringer Familien gjorde i Retning af Fødsel, og Mr. Carlton havde Intet at prale af i saa Henseende — han vidste knap, hvad Betydning Ordet egentlig havde. Men, hvis Laura var af høi Fødsel, havde han til Gjengjæld et godt Hjem, en stigende Praxis og Penge ivente ved Faderens Død; og man kan vistnok forstaae hans grundede Forventning om, at disse Fordele tilsidst vilde gjøre sig gjældende hos Capitain Chesney og afgjøre Sagen.

At beslutte en Ting var for Carlton det Samme som at udføre den. Han havde ikke Taalmodighed, kunde ikke tie og vente; hvad han vilde gjøre, maatte gjøres strax. Denne — stundom overilede — Handlemaade havde staaet ham dyrt i hans Liv og kunde maaskee koste ham mere endnu.

Han gjorde, hvad han havde foresat sig. Han talte dristigt ud og bad Capitain Chesney om hans Datter Laura. Capitainen modtog Frieriet — men det er maaskee bedre, man selv hører hvorledes.

Han fremkom dermed paa en Tid, da Jane og Laura vare ude. Han havde en instinctmæssig Følelse af, at Jane var imod ham, og Laura havde bestyrket ham deri; han meente derfor, at det vilde være rettest at tale, naar hun var ude. Naar Capitainens Samtykke først var givet, kunde han — idetmindste i Tanken — lee ad Jane. Han havde aflagt sit Morgenbesøg hos Capitainen, og derpaa var han gaaet videre op ad Bjerget for at see til andre Patienter; men hos disse var han ikke længe, og da han gik tilbage, saae han Jane og Laura komme ud af Havedøren i deres sorte Silkekjoler og gaae ned imod Byen. Lucy kom ud fra Dagligstuen, da han traadte ind i Forstuen, og han gik ind med hende, medens Pompejus gik op og spurgte, om Capitainen vilde indrømme ham fem Minuters Samtale om en privat Sag.

„Tegner De?" spurgte Mr. Carlton, da han saae Tegneredskaber paa Bordet.

„Ja, jeg holder saameget deraf, især af at tegne Landskaber," svarede Lucy. „Jane tegner nydeligt; hun lærer mig. Laura holder meest af Musik. See, jeg skal have disse Træer færdige, inden Jane kommer hjem, hun har givet mig dem for."

„De bliver ikke halv færdig dermed," sagde Mr. Carlton og saae ned paa Tegningen, hvorpaa Lucy arbeidede flittigt. „De faaer Lyst til at løbe bort og lege længe forend den Tid."

„Jeg faaer maaskee Lyst dertil, men jeg gjør det ikke. Jeg vilde ikke være ulydig mod Jane. Desuden er det min Pligt at passe mine Ting."

„Gjør De altid Deres Pligt?" spurgte Lægen med et Smiil.

„Jeg er bange for, at jeg ikke altid gjør det. Men jeg gjør mig Umage derfor. Der er Noget, jeg gjerne vilde spørge Dem om, Mr. Carlton."

„Vær saa artig, min unge Frøken."

Lucy Chesney lagde sin Blyant ned og vendte sine blide, alvorlige Øine mod ham.

„Er det virkelig sandt, at den stakkels syge Dame blev forgivet med Forsæt? At en ond Mand kom Blaasyre i Medicinen?"

Hvor det Spørgsmaal forandrede hans Sindsstemning! Det syntes at optænde hans Vrede og et utaalmodigt Ord undslap ham.

„Hvad har jeg gjort nu?" udbrød Lucy i største Forbauselse. „Burde jeg ikke have sagt det?"

„Jeg maa bede Dem undskylde mig," sagde han, der strax gjenvandt sin Fatning. „Sagen er, at jeg ikke har havt et Øieblikš Fred siden Ligskuet. Man har ikke gjort Andet i Syd Wennock end tude mig Ørene fulde af Spørgsmaal. Undertiden troer jeg virkelig, at jeg selv bliver til Blaasyre."

„Men blev det gjort med Forsæt?" vedblev Lucy og glemte Tilretteviisningen i sin Iver.

„Det Spørgsmaal skulde De hellere gjøre Mr. Stephen Grey; maaskee kan han besvare det. Nei, naturligviis skete det ikke med Forsæt."

„Og vær saa god at sige mig, Mr. Carlton, om man har udfundet, hvis Ansigt det var, man saae paa Trapperne?"

En pludselig Sky, der endog saaes af Lucy, lagde sig over Carltons Ansigt. Barnet syntes, den saae ud som Frygt.

„Det Hele var noget Snak," sagde han. „Der var slet intet Ansigt."

„Capitainen siger, at han vil modtage Hr. Doctoren," sagde den nu indtrædende sorte Tjener, og Mr. Carlton gik.

Capitain Chesney var endnu Fange med Hensyn til sine Been; de hvilede paa Fod-

skamlen. Paa den ene Side af ham stod et Bord med adskillige Nødvendighedsgjenstande og ved den anden Side stod hans uadskillelige Stok, rede til Brug.

„Hvorfor kommer De igjen?" spurgte han noget kort.

„Jeg har en Anmodning at gjøre Dem, Capitain Chesney," sagde han, idet han ubudt tog en Stol og satte sig ligeoverfor den Syge, og maaskee for første Gang i sit Liv følte Mr. Carlton en Nervøsitet, der ellers var ham ganske fremmed. Jeg har allerede i mange Uger haabet at kunne tale til Dem, og jeg antager, at den Tid nu er kommen, da jeg, uden at synes altfor dristig, tør vove det. Men forinden jeg gaaer over til selve Emnet, vil De tillade mig med et Par Ord at meddele Dem, hvem jeg er. Min Fader er Læge i London med udmærket Praxis; jeg er hans eneste Barn og venter ved hans Død at komme til at arve meget betydeligt. Jeg troer — jeg frygter for — at Døden ikke vil lade længe vente paa sig, og jeg bliver da, hvad man kalder, en rig Mand."

„Hvorfor fortæller De mig dette?" sagde den ligefremme Sømand, „Om Deres Fader saa var Generaltolddirecteur og kunde forære Dem hele Landets Toldindtægter, vilde det ikke angaae mig."

Rødmen foer op i Mr. Carltons Ansigt.

„Tillad mig endnu et Øieblik, Capitain Chesney, medens jeg taler om mig selv. Jeg begynder at faae en udbredt Praxis her — thi det gaaer tilbage for Greys, og værre vil det gaae dem efter den uheldige Feiltagelse med Mrs. Crane. Om kort Tid haaber jeg at kunne regne paa tusind Pund Sterling om Aaret."

„Men hvad angaaer alt dette mig?" spurgte den forundrede Capitain. „Jeg misunder Dem det ikke."

„Selv om jeg ikke havde andre Udsigter, vilde dette ikke være nogen daarlig Indtægt; men naar dertil føies min Faders Penge, kan jeg hæve Hovedet saa høit som Nogen i Syd Wennock. Capitain Chesney, jeg trænger til En, der kan dele dette med mig. Jeg beder Dem give mig hende. Deres Datter."

Mr. Carlton talte med sagte, bevæget Stemme, og det er tvivlsomt, om Capitainen hørte ham rigtigt. Vist er det, at han ikke giv noget Svar, men stirrede paa Mr. Carlton, som om han havde faaet et Tilfælde.

„Jeg taler om Miss Laura Chesney. O, giv hende til mig! Jeg skal være hende en god Mand. Hun skal ikke mangle Noget, som den ømmeste Kjærlighed og Omhu kan skaffe."

Capitain Chesney undrede sig over, om det var ham eller Mr. Carlton, som var bleven gal. Han var fuldt og fast forvisset om, at en af dem maatte det være. Han troede det ikke mere indenfor Mulighedens Grændser, at en simpel Provindslæge skulde vove at haabe paa en Forbindelse med den aristocratiske Familie Chesney, end at han selv skulde finde paa at ville ægte en Prindsesse. Hans Stok skjælvede varselsfuldt, men lod endnu ikke høre fra sig.

„Hvad var det, De sagde?" sagde han med sammenbidte Tænder.

„Jeg elsker Deres Datter; jeg elsker Laura Chesney, som jeg endnu aldrig har elsket Nogen. Vil De tillade, at hun bliver min Kone?"

Dundrende kom Stokken ned i Gulvet ledsaget af Capitainens Brølen paa Pompejus. Den sorte Tjener kom flyvende op, som om der havde været En bagefter ham.

„Er Herren syg?"

„Jeg?" skraalte Capitainen. „Nei, han er syg!" tilføiede han og pegede med Stokken paa Carlton. „Han er gal, Pompejus; han er bleven splitter pine gal; Du har lukket mig inde her med en Vanvittig. Skaf ham ud af Huset."

Den forvirrede Pompejus blev tvivlraadig staaende. Han vidste, at hans opfarende Herre sagde det Første det Bedste, der faldt ham ind, og han skelede til Mr. Carltons rolige Ansigt og fattede Væsen. Han saae rigtignok ikke ud som en Vanvittig.

Mr. Carlton reiste sig op med stolte Miner og sagde koldt: „Capitain Chesney, mit Forslag har idetmindste fortjent et hofligt Svar. Behag at beære mig med et forstaaeligt Svar."

„Jeg vil lade mig hænge, om De faaer andet Svar af mig. De er gal; Ingen Andre end en Nar eller en Vanvittig vilde tænke paa et saadant Forslag, som De nu har gjort. Veed De, at min Datter er en Chesney?"

„Og jeg er en Carlton. Hvis man saae Navnene rigtig efter i deres forskjellige Stamtavler, kunde mit maaskee vise sig ligesaa godt, om ikke bedre end Deres."

„Ih — men Du milde Frelser!" gjensvarede den forbausede Capitain; „De — De, en simpel Apotheker, De vil tænke paa en Forbindelse med Familien Chesney!"

„Jeg er Læge," svarede Carlton, der nu begyndte at blive vred.

„Om De saa var Alverdens Læger rullet

sammen i een, vilde De ikke vove at kaste Øiet paa min Datter, naar De blot havde den simpleste Velanstændighedsfølelse. Har Din Slyngel isinde at vise den Herre ud?" tilføiede den opbragte Capitain og truede den usalige Pompejus med Stokken.

„Døren er aaben, Hr. Doctor," skreg Pompejus. Men Carlton vinkede ham bort med Haanden.

„Capitain Chesney, jeg har sagt Dem, at jeg elsker Deres Datter, og jeg har sagt Dem, at mine Udsigter ere tilstrækkelig gode, til at jeg kan gifte mig. Jeg spørger Dem engang endnu — vil De give mig hende tilægte?"

„Nei, min Salighed om jeg vil; jeg vil see Dem harpuneret først," tordnede Capitainen. „Hør — bliv — stop lidt; jeg vilde før see hende ligge død for mine Fødder end vanæret ved en Forbindelse med Dem. De ægte Laura Chesney! Jo, jeg takker!"

„Om jeg nu siger Dem, at alle hendes Forhaabninger — hele hendes Liv knytter sig til mig?" sagde Mr. Carlton med sagte Stemme.

„Om jeg nu siger Dem, at De er en daarlig Person," skreg Capitainen. „Hvor turde De vove at benytte Dem af at blive kaldet som Læge i mit Huus til at kaste Deres begjærlige Øine paa min Datter? Var det handlet som en Mand af Ære? Din fordømte gamle Idiot, som staaer der og gloer og gaber, hvad gaaer der af Dig, at Du ikke lystrer? Har jeg ikke befalet Dig at vise denne — denne Person Døren?"

Som Læseren kan gjætte, henvendtes de sidste Sætninger til Pompejus. Mr. Carlton havde dengang et meget bestemt Udtryk i Ansigtet; han gik nu hen og stillede sig med korslagte Arme ligeoverfor Capitain Chesney.

„Der staaer i den hellige Skrift, at en Qvinde skal forlade sin Fader og Moder, og følge sin Husbond. Jeg ønsker at gjøre Dem et Spørgsmaal, Capitain Chesney: Med hvilken Ret nægter De at give mig Deres Datter, da hun elsker mig og jeg kan ernære hende?"

„Med den Stærkeres Ret, min Herre," var det sarcastiske Svar. „Og da jeg nu har besvaret Deres Spørgsmaal, maa De tillade, at jeg henvender et til Dem. Med hvilken Ret søgte De at vinde hendes Kjærlighed? De kom i mit Huus i et bestemt Øiemed, og benyttede Deres Stilling der til hemmeligt at fremme andre Planer! Min Herre, De havde Uret heri, og jeg siger Dem, at De er en Ræv og Cujon. Gaa Deres Vei, Hr. Doctor, send mig Deres Regning, naar De kommer hjem, og prøv aldrig paa at sætte Deres Fod indenfor min Dør, eller at sende en Tanke til Miss Laura Chesney."

„Det er lettere sagt end gjort, Capitain Chesney," sagde Carlton, men han gik ikke.

„Paa Døren! Din sorte Skurk, siger jeg; og I kunne Begge idag takke Jeres gode Stjerne, fordi jeg er krafteslos idag, ellers vilde I have lært, hvad det vil sige, at trodse en Orlogscapitain."

Men Mr. Carlton var allerede ude af Døren og Pompejus ligesaa. Og heldigt var det for dem, thi den vrede Capitains Stok susede gjennem Luften efter dem, og den, der kastede den, vidste nok, hvem den gjaldt. Den stødte mod Døren, faldt tungt paa Gulvet, og fik en Bule i Guldknappen, som havde saa mange Buler i Forveien — hvilket den ydmyge Pompejus kunde bevidne. Lucy Chesney stod skjælvende og syg, lænende sig mod Dørstolpen. Hun havde hørt Støien i Værelset, og løb op af Trappen, men bange for at komme ind, standsede hun ved Indgangen. Hun rørte ved Mr. Carltons Arm.

„O, siig mig, hvad der er hændet. Jeg hørte Lauras Navn. Hvad har hun gjort?"

Mr. Carlton puffede hendes Haand bort og gik i dybe Tanker. Da han var gaaet et eller to Trin ned, betænkte han sig og gik tilbage til hende.

„Vær ikke bange, Kjære; det er Intet. Jeg gjorde Capitain Chesney et Forslag, og han forglemte sig, da han besvarede det. Det vil snart blive ordnet; husk paa, at jeg siger Dem det, og De kan sige det til Laura fra mig. Tilgiv, at jeg gik saa uhøfligt forbi Dem, Lucy, jeg var ude af mig selv."

Han gik ud af Huset, ud af Gitterdøren og stod nu ligefor de to Frøkener Chesney. De havde glemt Noget De skulde have med sig til Byen og vare komne tilbage for at hente det. Carlton stod for dem, og tog Hatten af. Jane forundrede sig over, at han vovede at standse dem.

„Kan jeg tale et Ord med Dem i Enrum?" spurgte han pludseligt Laura.

Hun rødmede heftigt, men vilde efter et Øiebliks Vaklen have fjernet sig med ham, hvis ikke Jane havde lagt sig derimellem.

„De kan ikke have noget at sige til Miss Laura Chesney, som ikke kan siges offentligt, Mr. Carlton. Jeg afslaaer Deres Anmodning."

Laura turde ikke aabenlyst trodse sin Søster. Carlton saae det og tog sine Forholdsregler. Han henvendte sig til Laura i Miss Chesneys

Nærværelse, men tog ikke mere Notits af hende, end om hun slet ikke havde været tilstede.

„Jeg har talt med Capitain Chesney. Jeg har bedet om Tilladelse til at frie til Dem, og han optog min Bøn som en Fornærmelse. Han vilde ikke høre mine Forklaringer; han har behandlet mig, som man vist aldrig for har behandlet en Mand af Ære. Laura, nu stoler jeg kun paa Dem."

Hun stod for ham, rødmende over hele Ansigtet; forskrækket, men lykkelig.

„Men Rom blev ikke bygget paa een Dag," fortsatte Carlton. „Kalk blev lagt til Kalk, Steen til Steen, Søile til Søile. For Deres Skyld tilgiver jeg Capitain Chesney, hvorledes han har behandlet mig, og jeg haaber den Tid vil komme, da vi kunne bevæge ham til at høre os. Vi maa bestræbe os for at bekæmpe hans Fordomme."

Jane traadte et Skridt frem; hun vidste, hvad hun vilde have gjort, hvis Forslaget var gjort til hende, og hun troede at kjende sin Faders Mening.

„Har min Fader forbudet Dem at komme i vort Huus, min Herre?"

„Ja. Men, som jeg har sagt, maa Deres Søster og jeg haabe at kunne overvinde hans Fordomme. Miss Chesney," tilføiede han, og greb hendes modstræbende Haand, „arbeid ikke imod os, jeg kan ikke opgive Laura."

„De siger ‚imod os,'" svarede Jane. „Det lyder næsten, som om min Søster var enig med Dem i dette Punkt. Forholder det sig saaledes?"

„Ja," svarede Carlton alvorligt; „vi ere enige i vor Kjærlighed. Miss Chesney, den Kjærlighed, som hun og jeg føler for hinanden, er ikke et Barns Kjærlighed; den kan ikke lægges bort, fordi det er Capitain Chesneys Villie. Vil De hjælpe os med at beseire hans Modstand?"

„Nei," svarede Jane med sagte, men fast Stemme. „Jeg er meget bedrøvet, meget krænket over at høre Dem tale saaledes. Hvad De tænker paa, kan aldrig skee."

„Jeg forstaaer Dem," sagde Carlton koldt. „De deler Capitain Chesneys Fordomme imod mig. Miss Chesney — tillad mig at sige det — de ville maaskee dog ikke være uovervindelige. Jeg siger Dem, jeg siger Laura i Deres Nærværelse, at jeg vil gjøre Alt for at overvinde dem; jeg vil gjøre Alt for at vinde hende, og hun skal blive min. „Min Elskede," og hans Stemme blev øm — „vær mig blot tro! Jeg forlanger ikke Andet. Jeg tør ikke mere komme i Dit Hjem, men jeg skal see Dig paa andre Steder, om det endog kun bliver et flygtigt Møde paa Veien, som dette. God Morgen, Miss Chesney."

Han gik henimod Byen, og en Anelse om tilkommende Sorger fyldte Jane Chesneys Hjerte, da hun stod og saae efter ham. Men hun anede ikke, hvor bittre disse Sorger vilde blive.

(Fortsættes.)

Lidt af Abraham a Santa Clara.

Den 4de i denne Maaned (eller, efter andre Optegnelser, den 4de Juli) 1642 blev denne mærkværdige Taler født i den schwabiske Flekke Krähenheimstädten i Baden. Han hed egentlig Ulrich Megerle, og nedstammede fra den af Keiser Ferdinand III. i Adelstanden hævede Megerlinske Familie. Da han var 18 Aar gammel indtraadte han i Mariabrunn i Barfødder-Augustiner-Ordenen, blev derpaa Festdagsprædikant i Klosteret Tapa i Overbaiern, og siden keiserlig Hofpræst i Wien, hvor han prækede 40 Aar med overordentligt Tilløb, udævntes til Definitor Provinciae og døde den 1ste Decbr. 1709.

Ligesom hans Prædikener, ere hans Skrifter rigt spækkede med Ordspil, ofte træffende, men ligesaa ofte plumpe, ja, efter Nutidens Anstændighedsbegreber, endog eqvivoke. Vi skulle her meddele nogle Fragmenter af de mildeste, der ialtfald vidne om, at han ikke har frygtet for at sige Sandheden, skjøndt han var „keiserlig Hofpræst", og at den tydske Censur den Tid har været alt Andet end streng.

* * *

Høivelbaaren er ogsaa Storken; den bygger sin Rede paa Kirketaarne.

Ediken er en suur Kamerat, skjøndt dens Fader kan have været en fortræffelig Tokaher. Hvad nytter det Dig, at Din Fader har været en dygtig Mand, naar Du selv er det Modsatte?

Det er godt nok at have sit eget Huus, men slæb det ikke med Dig paa Ryggen overalt, som Sneglen og Skildpadden!

Mennesket maa ikke være som et Orgel, der brummer saasnart det berøres; ikke som en Skov, der, naar man kalder den en Skjelm, lader Echo give det samme Ord tilbage; ikke som en Kampesteen, der, naar en Hestehov berører den lidt stærkere end sædvanlig, strax giver Ild; ikke som et Tællelys, der hævner

sig med Stank, fordi man vil rense det en Smule; ikke som en Blomstergren, der preller tilbage, naar man boier den lidt, og slaaer os i Ansigtet.

Fly Hoffet! — Den sidste Stavelse af Pallast (Palads) er Last. Her er ikke Andet end Laster og Hofligheder, det vil sige at hykle og smigre. Fly Hoffet! — Det latinske Ord **Aula** (et Hof) lader sig ved et Bogstavs Forandring let omskrive til Lava. — Fly Hoffet! — hvor man blander Farverne, ligesom Maleren paa Paletten. — Fly Hoffet! — Vær hellere hof-uværdig, end hoffærdig!

Adelen bor være gavmild. En aaben Hjelm og en lukket Haand passe ikke godt sammen.

Lamechs Sonner, Tubal og Tubalkain, skulle have været Opfindere, hiin af Musiken, denne af Smedekunsten. Naar disse Brødre boede i samme Huus, maa der have været en frygtelig Larm og Forvirring. I øverste Etage sang Tubal, i nederste hamrede Tubalkain; foroven var Blæsebælgen for Orgelet, forneden for Smedeessen; hist tonede Floiter og Skalmeier, her Hammerslag og Fileraspen. Ikke ulig en saadan Bolig er Synderen, som beder. Øverst oppe, i Munden, lyder Musik, Herrens Lovsang; nedenunder, i Hjertet, rumsterer Synden med alle dens Attributer; foroven synger man Lovsange, forneden ofrer man til Belial; hist synger Tungen med Cæcilia, her dandser Hjertet med Herodias.

Gulsot er en meget slem Sygdom, men Guldsot er endnu værre og lader sig ikke curere uden med Mynt-Urt. Vi ærgre os med Uret over Israeliterne, fordi de tilbade en Guldkalv, thi har man ikke selv ofte Ærefrygt endog for gyldne Æsler?

Dersom man i vore Dage vilde pibe ad enhver Løgn, saa maatte man stedse gaae med spidset Mund.

Man fortæller om Dr. Faust, at han ved et Gjæstebud magede det saaledes, at den ene Gjæst greb den Andens Næse og vilde skære den af i den Indbildning, at det var en Viindrueklasse. Dette Stykke af Sortekunstneren opføres endnu idelig ved vore Sviregilder. Skærer man ikke glatvæk Øren og Næsen af sin Næste?

Blandinger.

Insekter i Metal. At Bly kan blive angrebet af visse Insecter, er vel ingen ny, men dog ikke almindelig udbredt Kjendsgjerning. Marschal Vaillant foreviste i et af det franske Academies Møder en Pakke Patroner, hvis Kugler vare gjennemborede af Insecter, og Pouillet henledte Opmærksomheden paa en Terrasse af Bly, der i alle Retninger var gjennemfuret af et Slags Fluer.

Charade.

Mit Første man hørte saa gjerne af Hende,
Hvem Hjertet man skjænked' med Tillid og Tro;
Mit Andet er Et, men det skrives med Tvende;
Mit Hele maa synges — og synges af To.

Opløsning af Logogryphen i Nr. 23:

Slange (Seng — Lang — Snegl — Engel — Nagle — Len — Sang).

Opløst af „Realist O. P." i Stengaden i Helsingør, „Peter Garçon" paa Godthaabsveien, „Eicul Enimlehlio Renegev", „Nahoj Divad Rebaj".

Gaaden i Nr. 22 er endvidere opløst af „En Jyde", „2 Ikke-Augustforenings-Medlemmer".

☞ Med dette Nr. følger „Den sidste Solstraale", 2det Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afverlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hverandem Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Invaliden i Hjemmet.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 18de Juni. № 25.

Invaliden i Hjemmet.

„Det er hæderligt for en Nation og kun retfærdigt, at den ved Pensioner og ved Understøttelser sørger for de Mænds Alderdom og Svaghed, som have udgydt deres Blod og mistet deres Lemmer for den. Men disse Pensioner, disse Understøttelser, disse Æresbeviisninger, maae udbetales til Invaliden paa hans Opholdssted hos hans Familie. En Forsamling af mange ledige Militaire, og under en naturligviis slap Disciplin i et Midtpunkt for Uorden og Laster, saaledes, som en stor Hovedstad er, kan være en Glands for Landet, men er en Fare for den militaire Disciplin. En mere beskeden Forvaltning, men som paa en retfærdigere Maade lønnede den militaire Tjeneste, vilde opløse disse Forsamlinger af Lediggjængere, og vilde sende hine Understøttelser, som bortødsles i Palladser, til Hytterne."

Disse Lamartines Ord lod i 1849 i alle Europas Hovedblade, og fandt ogsaa Gjenklang hos os gjennem vore Organer. Ideen om et fælles „Sygehjem", et Opholdssted for Invalider, i Lighed med det franske Invalidehuus, saaledes som dette figurerer i Romanerne, er fra Følelsens Standpunkt betragtet saa smuk, at de Fleste her sympathiserede med den, da Frederik den Syvendes gode Hjerte ogsaa lod sig henrive heraf, og, som bekjendt, skjænkede „Marienlyst" dertil. Men vægtige Stemmer hævede sig imod en stor „Forsamling af ledige Militaire", og hvad der i vore Dage fandtes at stride imod Klogskab og fornuftig Understøttelse i en Militairstat som Frankerige, maatte end mere vise sig som uhensigtsmæssigt i et Land som Danmark, der ikke er nogen Soldaterstat. Derfor opgav man heldigviis Forsættet.

Efter vor usalige sidste Krig, der destoværre skaffede os ikke faa af de Tapperhedstrophæer, hvis sørgelige Navn: „Krøblinger", man formildende har omdøbt til „Invalider", opdukkede atter Ønsket om et Opbevarings- og Udstillingssted for disse Lemlæstede. — Hs. Majestæt, vor nuværende Konge, der altid har viist menneskekjærlig Deeltagelse, hvor han mødte Nødlidende, og gjerne afhjalp Elendighed, saavidt han kunde, foreslog Frederiksberg Slot til nævnte Øiemeds Opnaaelse, efterat Stedet en Tidlang havde været benyttet som Lazareth. Mange følte sig tiltalte af denne Tanke, ligesom for 15 Aar siden. Man havde tildeels glemt de tidligere, fuldkommen vægtige Grunde mod en saa tilsyneladende værdig, men i Virkeligheden høist problematisk Forsørgelse og Forpleining af de Mænd, der havde udgydt deres Ungdomsblod og mistet deres Førlighed for Fædrelandet. Ordskiftet begyndte paany og endte med, at Sagen hendøde. Vi skulle her ikke gjentage det meget Sunde og Rigtige, der i denne Anledning er sagt, navnlig imod at henlægge Invalidestiftelsen til Hovedstadens Nærhed og saa at sige i Hjertet af dens talrige Forlystelsesanstalter. Kun skulle vi anføre, at faa Aars Tjenestetid umulig har kunnet tilveiebragt et saadant Kammeratskabs Forhold imellem Individer fra Landets forskjellige Provindser, at derved kan erstattes Afsavnet af de mange tidligere Aars Samliv med Slægt og Venner i Hjemmet, og at det Liv, de Sædvaner og den Levemaade, som føres i Hovedstaden, i Kjøbstæderne og paa Landet,

er saa forskjellig, at den Mand, der ikke netop har gjort den militaire Løbebane („Kriger-haandværket") til Livsopgave, vanskelig vilde kunne finde sig tilrette ved den Hospitals-disciplin eller det almindelige Reglement, som et saadant Babel jo dog maatte have. Det er derfor vor bestemte, paa mange Kjendsgjerninger støttede Anskuelse, at de Mænd, der have tilsat Lemmer og Helbred for Fædrelandet, af dette bør have saa rundelig Understøttelse som muligt, men tillige Frihed til at nyde den hvorsomhelst efter de personlige Forholds Natur; ellers forsoner man ikke de Offrede med deres Skjæbne; men bereder dem en sørgelig, utilfreds Tilværelse, hvor pyntelig og øm end Forpleiningsanstalten viser sig for medynksomme Besøgende.

* * *

Der var Gilde i Houby. Lars Jørgensen var vendt hjem fra den ulykkelige Krig. Han havde hilst paa Familie, Venner og Kammerater, paa Byesbørn og Sognets Folk. Alle Glædens og Sorgens, Haabets og Bekymringens Tanker vare udvexlede. Man havde fortalt ham, at Den og Den var bleven gift, at Den og Den var lagt til Hvile paa Kirkegaarden, at Søren Smed havde tilbyttet sig nogle Skpr. Land, at Hjulmanden havde bygget sig en ny Længe, at Maren Hansdatter havde slaaet op med Rasmus ved Udhusene, at den Rødblissede havde kælvet, at gamle Sidse i Drukkenskab havde været nærved at drukne i Gadekæret, — alt Dette og mere Andet var han kommen til Kundskab om; men han havde ogsaa erfaret, at Anna var forbleven ham tro og huld, og det var det bedste af alle Historierne, saa meget mere, som Møllerens Hans saa smaat havde friet til hende, og han havde dog fire Vinger at byde over, foruden to flinke Been, medens Lars kun havde det ene og paa en Maade var aldeles vingeløs.

Nu var der Lystighed i Landsbyen, og muntert gik det efter Fiolens og Klarinettens oplivende Toner. Haand i Haand vandrede Lars med Anna ud til Dansepladsen. Det var Invaliden i Hjemmet. De Gamle trak i ham, de vilde gjerne høre ham fortælle om sine „Meriter", men det havde han ingen Lyst til, aldenstund en enkelt Bravour ikke kunde bøde paa Manglen af kraftig Modkamp og der overhovedet sjelden er Noget at prale af for den Slagne. Det var just ikke med Misundelse, han saae de Andre svinge sig i Dansen; men det var dog med Veemod. Selv havde han været En af Byens bedste Dansere og det bedrøvede ham, at Anna nu skulde undvære den Fornøielse. Taus sneg han sig udenfor den jublende Kreds; men saa trak han sig lidt i Vesten og skød da Hjertet op i Livet idet han sagde: „Veed Du hvad, lille Anna, jeg troer næsten, det vilde glæde mig at see Dig faae en Svingom; prøv det dog engang med Møllerens Hans, han seer saa tørstig efter Dig." Anna pillede ved Forklædebaandene og vilde ikke, fordi hun meente, det maatte gjøre Lars ondt, ikke at kunne være med uden med Øinene. Men Lars vinkede Mølleren hid og opmuntrede dem saa godmodigt til at danse, som om det virkelig vilde være ham en stor Fornøielse, hvad det dog nok, ærligt talt, neppe var ham, idetmindste saae han mere ud over Engen, end han gav Agt paa de dansende Klynger. Disse undlod ikke midt i Hvirvlen at lade deres Blik med Deeltagelse svæve hen til Invaliden. „Stakkels Lars!" sagde Anna sukkende. „Kald ham ikke Stakkel, naar Du holder af ham," svarede Hans Møller trohjertet, „han er mere til at misunde, end til at beklage. Men jeg vil dog ikke misunde ham, for han er min Ven." — „Din Ven, Hans? Det kan Du ikke mene ærligt," vedblev Anna; „Du har jo saa tidt sagt, at Du vilde knække Halsen paa den Soldat." — „Ja jeg har saa," indrømmede Hans; „men det var dengang, jeg troede det var Fjas saavel med hans Kjæresteri som med hans Gaaen i Krig. Nu seer jeg, det Ene har været Alvor, saa maa vel det Andet ogsaa være det. Lars er en brav Karl, og — naa Du skal ikke græde, Anna! — har han ladet mig danse med Dig i Dag, saa skal jeg nok mage det saa, at gamle Fa'er skal klemme paa Din Gamle, saa Du og Lars skal faae Gaarden og saa vil jeg danse paa Jer Bryllup."

Den skikkelige Hans holdt Ord. Vi kunde fra de mest paalidelige Kilder paa det Nøiagtigste skildre de nærmere Omstændigheder ved Bryllupsgildet; men vi ville indskrænke os til at fortælle, at Degnen ved denne Leilighed holdt en Tale, hvori han fremhævede, at en eenbenet Danser, ved Navn Donato, nylig havde fortryllet og smittet hele den civiliserede Verden, idet at nu baade tykke Englændere og spinkle Franskmænd øvede sig i at danse paa eet Been, saa at om det end var en ret behagelig Lykke at have to Been, var det dog ialtfald ingen overvættes Ulykke at kunne spare en Støvle; — man kunde paa en Maade kalde det en verdenshistorisk Mangel, men en Hæder var det i ethvert Tilfælde for den brave Lars Jørgensen. — Idet han med hævet Stemme udtalte Brudgommens Navn, sprang Døren

til Kammeret op, og her havde den kunstfærdige Ungdomslærer foranstaltet et stort Transparent, hvorpaa læstes:

„INVALIDEN I HJEMMET“,

hvorom alle Byens Piger havde bundet Krandse.

Lord Oakburns Dottre.

(Fortsættelse.)

Femtende Capitel.

Igjen Ansigtet.

Laura Chesney kæmpede en Kamp med sig selv. To Lidenskaber, den ene god, den anden ond, arbeidede og strede om Seiren.

Skulde hun være lydig eller ulydig? Skulde hun blive paa Pligtens lige Vei, og være lydig mod sin Fader og mod alle de Begreber om det Rette, hvori hun var opdraget; eller skulde hun trodsig forlade sit Hjem, forlade det hemmeligt, og blive Carltons Hustru? Læser! Saavidt er det kommet, sorgeligt som det er at fortælle noget saadant om en velopdragen Qvinde.

Den Dag, da Carlton havde friet til Laura, befalede Capitain Chesney hende at komme op til sig. Han skaanede hende ikke; enhver Bebreidelse, som vedkom Sagen, overøste den fornærmede Capitain hende med, og han forbød hende tilsidst nogensinde mere at tænke paa Carlton. De Skjældsord, hvormed han overdyngede Doctoren, vilde have været storartede paa et Theaters Brædder, men de gjorde kun Laura oprørsk. Han sagde hende, at han ikke kunde fordrage Carlton, undtagen som Læge, og at Intet i Verden nogensinde kunde formaae ham til at indlemme ham i sin Familie. Og dette bekræftede han med mange unødvendige Ord.

Laura trak sig tilbage, tilsyneladende lydig. Hun vovede ikke at vise ham sin Ulydighed, og Capitainen antog, at Sagen var klappet og klar. Om Lauras oprørske Følelser senere vilde have underkastet sig, hvis man havde ladet hende være i Ro, er vanskeligt at sige; men Carlton benyttede enhver Leilighed til at opbringe hende.

Han manglede ikke Leilighed. Laura — den uforsigtige, trodsige, opsætsige Laura — havde givet efter for hans Overtalelser og havde hemmelige Møder med ham. Hver Aften i Tusmørket, naar han ikke uundgaaelig nødvendigt maatte besøge en Syg, spadserede Carlton i den mørke Lund, som grændsede til Capitain Chesneys Huus, og Laura fandt ingen Vanskelighed ved at komme til ham. Capitainen og Miss Chesney vilde lige saa snart have mistænkt hende for at møde hemmeligt en ladt Kanon, som en Herre, og Laura kunde gaae, hvorhen hun vilde.

Men denne Tingenes Tilstand kunde ikke vedvare. Laura var ikke vant til at bedrage, og hun skammede sig for sig selv. Hun havde en Følelse endnu — Frygt for Opdagelsen. Hver Aften, naar hun skjælvende stjal sig ned i Lunden, besvor hun Carlton med Taarer, at dette Møde maatte blive deres sidste, — hun vovede ikke mere at komme. Og naar dette var sidste Gang, svarede han, hvad saa? Skulde de sige hinanden Farvel for evigt?

Ak, stakkels Laura Chesneys Hjerte aabnede sig kun altfor hurtigt for hans Grunde til, at der kun fandtes een Udvei til paa en tilfredsstillende Maade at ende denne ulykkelige Forvikling, og det var — at flygte med ham. I faa Dage fik han hende overbeviist om, at det i alle Tilfælde vilde være det Bedste for dem, og han fik hendes Samtykke. Han paastod, at Capitain Chesneys Stædighed vilde vedblive, saalænge hun var Miss Chesney, men at han let vilde tilgive dem, naar de først vare gifte. Carlton troede det virkelig selv. Han troede, at disse høirøstede, hidsige Mænd, som saa let bruse over, ikke gjemte Vreden længe i sit Hjerte. I Reglen dømte han maaskee rigtig, men der er Undtagelser fra enhver Regel. Laura gav sit Samtykke med mange Taarer, med mange Suk, med mange Selvbebreidelser, og Carlton lagde sin Plan og meddeelte hende den. Hvis han havde faaet Lov til at komme der i Huset, vilde Laura aldrig have vovet at gjøre dette Skridt; men hun vilde ikke vedblive at see ham skjælvende og frygtsom i disse stjaalne Møder; og at leve uden at see ham, vilde have været den bittreste Skjæbne af alle.

Laura Chesney syntes, at hun havde gjennemlevet lange Aar i de faa Dage, som vare hengaaede siden Bruddet mellem hendes Fader og hendes Elsker. Senere, naar hun tilbagekaldte sig denne Tid, spurgte hun sig selv, om det virkelig var muligt, at hun ikke behøvede fjorten Dage til at bestemme sig til at forlade sit Hjem med Carlton. Kun saa faa Dage, til at overveie et Skridt, som bestemte hendes fremtidige Livs Skjæbne!

Men vi maae haste videre frem.

Det var omtrent en Maaned efter Mrs. Cranes Død, og Maanens Straaler beskinnede atter Jorden. Straalerne vare svage og blege.

Mørke Skyer trak frem og tilbage paa Himlen, det regnede smaat og truede med voldsommere Byger.

Laura Chesney sneeg sig ud af sin Faders Huus gjennem Bagdøren. Hun bar Sorg for Lady Oakburn, hun var klædt i en sort Silkekjole, og havde kastet et sort Shawl over sit Hoved og sine Skuldre. Hun gik hurtigt ned af den smalle Sti, som førte til Enden af Haven og forsvandt mellem de tykke Træer der. Det var mellem Klokken otte og ni, og det vilde have været ganske mørkt uden dette blege Maaneskin. Laura var kommet senere end hun ønskede. Capitain Chesney var nu igjen oppe, og det havde behaget ham at lade Theen staae længe paa Bordet, inden Jane fik Lov til at skjænke den. Laura havde Feber af Utaalmodighed; ventede Carlton paa hende? — gik han sin Vei? Laura svælgede hastigt en Kop Thee, afslog at nyde mere, og gik ud af Stuen, idet hun foregav Hovedpine.

Uden at bryde sig om den lette Regn, uden at bryde sig om de tunge Draaber, der faldt, naar Buskene og Træerne rørte sig, løb Laura midt ind imellem dem. Carlton lænede sig til Stammen af det tykkeste Træ. Laura, som under disse Møder var i uafladelig Angst, fløi hen til ham for at søge Beskyttelse.

„O, Louis, jeg var saa bange for, at Du var gaaet! Jeg troede, at jeg aldrig var kommet bort iaften. Papa læste Aviserne, og Jane vilde ikke skjænke Theen, førend han bad hende derom. Jeg turde ikke gaae før, da de saa vilde have kaldt paa mig."

„Kun een Aften til, Laura, og saa er det forbi," var hans trøstende Svar.

Hans Mening var at trøste hende. Men en Afgrund syntes nu at aabne sig for Laura med al sin nøgne og forfærdelige Alvor.

„Jeg troer ikke, at jeg kan gjøre det," mumlede hun gysende. „Det er en frygtelig Ting. Hører Du mig, Louis? — en frygtelig Ting."

„Hvilket?" spurgte Carlton.

„At løbe bort fra min Faders Huus. Jeg har læst derom i Bøger, men i det virkelige Liv har jeg aldrig kjendt Nogen, som gjorde det; og nu, da Tiden er kommen, kan jeg ikke sige Dig, hvormeget jeg gruer derfor. Vi ere opdragne til stor Lydighed."

„Tys, Laura, Du betragter Sagen altfor alvorligt."

Hun gav intet lydeligt Svar, men hun spurgte sig selv, om det kan betragtes fra en for alvorlig Side, at en Datter hemmeligt forlader sin Faders Huus. Laura foruroligedes denne Aften meget af sin Samvittighed. Et Glimt af den svage Maane faldt paa hendes Ansigt gjennem Træerne, og Carlton saae, hvor alvorligt det var. Han gjættede instinktmæssigt hendes Tanker og besvarede dem.

„Tro mig, Laura, den Ting kan tages for alvorligt. Naar en Fader er ufornuftig despotisk, er en Datter retfærdiggjort, naar hun bryder sine Baand. Du vakler da vel ikke! Laura, Laura, Du vil da vel ikke forstyrre vor Plan! Du vil ikke trække Dig tilbage fra mig i den sidste Time?"

Hun brast i Taarer. „Nei, jeg vil ikke forlade Dig," hulkede hun. „Men — jeg veed ikke, hvordan det er, jeg er i Aften bange for Alt; bange mest af Alt for den ubekjendte Fremtid."

Carlton gjorde sit Bedste for at berolige hende. Kjærlige, altfor specielle Argumenter, Sophismer, hvis Falskhed skjultes under deres Sødme, bleve gydte i hendes Øre. Det var den gamle Historie, som saa mange Gange er hændet før, og som mange Gange vil gjentage sig, naar Villien og Samvittigheden stride om Herredømmet, og den sidste maa bukke under.

„Jeg kan ikke leve uden Dig," gjentog han lidenskabeligt. „Du maa ikke nu trække Dig tilbage."

Maaskee følte hun, at hun heller ikke kunde leve uden ham. Hun lod sig stille tilfreds og trøste. Efterhaanden glemte hun sine Skrupler, og aftalte med ham, hvorledes de bedst kunde slippe bort uden at blive opdagede og forfulgte. Tiden, der var bestemt til deres Flugt, var nær, det var om fireogtyve Timer.

Men det blev seent; Carlton skulde bort, og Laura maatte tilbage til Huset for ikke at savnes. Carlton rev sig endelig løs og forlod hende. Laura blev staaende nogle Minutter endnu for at stille sit Hjertes ængstelige Slag, og leve om igjen det søde, stjaalne Møde. Kun endnu nogle Timer, og hvis Alt gik godt, skulde hun for evigt tilhøre ham.

Buskene og Træerne gave tilstrækkeligt Ly. Der var næsten tørt under dem, og hendes Shawl var faldet ned fra hendes Skuldre, uden at hun havde bemærket det. Men nu vendte hun sig om for at lede om det; just i dette Øieblik kom Maanen frem bag en Sky, og Laura saae paa den gjennem Bladene. Den skinnede klarere end før.

Hun tog Shawlet op og kastede det om sig, da pludselig gav hun et Skrig og alt Blodet standsede i hendes Aarer. Der, under Træerne stod En og betragtede hende, En, som rigtignok var en menneskelig Skikkelse, men

som saae meget besynderlig ud. Den arbeidede sig frem og kom nærmere, nær nok til at kunne sige med en forstaaelig Hvisken:

„Laura Chesney, hvad har Du at gjøre med Louis Carlton?"

Hun stod maalløs af Skræk og Angst, lænede sig mod Træstammen og sagde Intet: hendes Øine stirrede vildt og hendes Hænder grebe voldsomt i Shawlet.

„Hav Intet at gjøre med Louis Carlton," vedblev Stemmen, „hvis Din Lykke, maaskee Dit Liv er Dig kjært, saa hav Intet med ham at gjøre. Spørg ham, hvorledes han behandlede Clarice. Spørg ham, om han sælger Gift."

Med den svageste Raslen forsvandt Skikkelsen og Røsten for hendes Syn og Hørelse. Laura Chesney havde en Følelse, som om hendes Hjerte, hendes Liv næsten var formørket.

Nu traf det sig saaledes, at Carlton, efterat have lukket sig ud af Gitterporten, huskede paa, at han havde glemt at sige Laura Noget, der vedrørte den næste Aftens Planer. Han var gaaet nogle Skridt ned af Veien, men han vendte om og aabnede atter Laagen. Blot nogle faa Skridt fra ham, midt paa Veien, stod en Mand, indhyllet i en Reisekappe med en Hue paa Hovedet, en tyk, lille Mand, som det forekom Carlton. Han tænkte, det var en Reisende, som var nylig hjemkommen og havde Forretninger med Nogen i Huset, og antog, at han var gaaet gjennem Laagen, medens han selv gik de faa Skridt hen ad Veien. Lægen følte sig noget forlegen, da han var sig bevidst, at han ikke var paa Capitain Chesneys Enemærker med de ærligste Hensigter. I dette Øieblik vendte den Fremmede sig og tog sin Hue af; Carlton saae med Rædsel det samme Ansigt, som han havde seet een Gang før.

Det var det samme Ansigt, han havde seet paa Trappen i Slotsgaden, den Nat, hans Patient døde; det samme alvorlige Ansigt med de kulsorte Bakkenbarter og den dødblege Hud. Carlton følte en Rædsel, som om han saae et Aandesyn; han vidste ikke om Skikkelsen foran ham var død eller levende, han holdt et Øieblik Haanden paa sin Pande for at samle sig sammen, og da han saae op igjen, var Skikkelsen forsvunden.

Forsvunden, men hvorhen? Det kunde Carlton ikke sige eller tænke sig. Det var vist, at den ikke var gaaet den sædvanlige Vei, da den saa maatte have berørt ham, og hvis den var gaaet henimod Huset, maatte han endnu kunne see den. Han kunde heller ikke tro, at den var forsvunden imellem Træerne, da han ikke havde seet dem bevæge sig. Han havde altid anseet sig selv for en modig Mand, modigere end Folk i Almindelighed, men han følte sig nu besynderlig rystet. Den samme ubestemte Skræk, som havde grebet ham hiin Nat, lammede ham nu igjen. Det var ikke en Frygt han kunde stride med og beseire; det var en ubestemt, spøgelseagtig Skræk, der et Øieblik viste sig som Noget, man kunde flygte fra og bevare sig imod, og i det næste som en phantastisk Overtro. Carlton havde aldrig i sit hele Liv troet paa Spøgelser, han vilde have været den Første til at lee af og gjøre Nar af dem, der troede derpaa. Derfor var det besynderligt, at det Ansigt han havde seet paa hiin ulykkelige Aften kunde opvække den Tanke hos ham, at han havde seet en Beboer af en anden Verden, og det samme faldt ham ogsaa nu ind.

Med et Ansigt, ligesaa dødblegt, som det han havde seet, — med rystende Nerver, som han forgjæves bestræbte sig for at berolige, — med en sygelig Frygt, som gjennemisnede hver Muskel, stod Carlton ganske stille og søgte at samle sig, og derpaa trængte han igjennem til det Sted, hvor han havde forladt Laura Chesney. Han vilde ikke lade hende mærke noget; hvor stor var derfor hans Forundring, da hun styrtede hen til ham, klyngede sig til ham, og brast i en frygtelig Hulken.

„Min elskede Laura, hvad betyder dette?"

„Ak, Louis, saae Du det? saae Du det?" hulkede hun. „Den Skikkelse, som har været her?"

Carltons Hjerte bankede voldsommere end før, men han vilde endnu ikke forraade, at han vidste Noget.

„Hvilken Skikkelse, Laura?"

„Jeg veed ikke; jeg veed ikke, hvem eller hvad det var. Den stod bag mig, mellem Træerne, da jeg vendte mig om og søgte mit Shawl. Først troede jeg, det var en Qvinde, dens Røst lød som en Qvindes, men bagefter troede jeg, det var en Mand; jeg veed ikke, hvad det var."

„Dens Røst!" gjentog Carlton. „Talte den?"

„Den talte, og hvad der var værre, den advarede mig imod Dig. Ellers vilde jeg have antaget den for en besynderlig Veifarende, som havde hørt os tale sammen og trængt sig ind af Laagen, for at see, hvem vi vare. O, Ludvig!" tilføiede hun med et Udbrud af Bedrøvelse, som næsten rørte Carlton ligesaa meget, som hende selv, „det er ikke sandt, er det vel? Louis, Louis?"

Hendes Bevægelse var saa stærk, at hun glemte sig selv og ikke huskede, hvor nødvendigt det var, ikke at blive opdaget. Men Carlton huskede det, og var bange for at blive forraadt.

„Tys, tys!" hviskede han. „Vær rolig, og siig mig, hvad Du mener. Hvad er det, som Du haaber, ikke er sandt?"

„Det — jeg siger det, fordi jeg ikke veed, om det var en Mand eller en Qvinde — det advarede mig imod Dig," stønnede Laura. „Det sagde mig, at jeg Intet maatte have at gjøre med Louis Carlton; at jeg maatte flye ham, hvis jeg satte Priis paa min Lykke og mit Liv."

„En misundelig Nar, som har opdaget vor Hemmelighed, og vil trænge sig imellem os," afbrød Carlton hende med bitter Haan.

„Afbryd mig ikke," vedblev hun. „Det bad mig spørge Dig, hvad Du har gjort med Clarice; om Du handler med Gift."

Carlton stod som naglet til Stedet og næsten maalløs. „Hvilken Clarice?" spurgte han derpaa. „Hvem er Clarice?"

„Jeg veed ikke," sagde Laura Chesney, og hendes Hulken gik over til Jamren; „kjender Du nogen af dette Navn?"

„Jeg kjender ingen Clarice i hele Verden," svarede han.

„Men hvad er det om Giften?" stønnede Laura; „hvad betyder disse Ord: ‚Spørg ham om han handler med Gift?'"

„Jeg antager det betyder: ‚Handel med Medicamenter,'" var Svaret. „En Læge maa jo i Almindelighed drive en saadan Handel."

Der var noget i Carltons Stemme, der forskrækkede Laura mere, end noget af det Foregaaende. Hun løb hen og stirrede paa ham. Han saae lige hen for sig med et stift Blik, som om han ikke vidste, hvor han var.

„Var det et blegt Ansigt med sorte Bakkenbarter, Laura," spurgte han derpaa.

„Jeg kunde Intet see tydeligt, undtagen at Ansigtet var dødblegt, — men maaskee saae det kun saaledes ud i Maaneskinnet. Hvorfor? Har Du seet det?"

„Jeg troer, at jeg har seet det to Gange," svarede Carlton. Han talte i en aandsfraværende Tone, som om han talte med sig selv, og tilsyneladende havde han tabt sin Selvbeherskelse ligesaa meget som Laura. „Jeg saae det udenfor Værelset den Nat, hiint Dødsfald indtraf, og jeg saae det nu, da jeg kom hen til Dig."

Denne Underretning og den Ideeforbindelse, det frembragte, syntes ikke at berolige Laura Chesney.

„Det Ansigt, som Du saae udenfor den Dames Dør i Slotsgaden?" sagde hun med et svagt Skrig. „Det kan ikke være det Ansigt," vedblev hun skjælvende. „Hvad skulde bringe det Ansigt herhen?"

„Jeg veed ikke," udbrød Carlton, og det lød til, at ogsaa han skjælvede. „Jeg veed ikke, Laura, om det er en Mand eller en Qvinde; jeg troer det er et Spøgelse."

„Hvor saae Du det? Hvor gik det hen?"

„Jeg saae det paa Stien, men jeg saae ikke, hvorhen det gik. Det forsvandt. Enten er det et Spøgelse, eller — eller — en lav Skurk, en snigende Spion, som stjæler sig ind i Husene i onde Hensigter og fortjener Galgen. Hvad vil han her, her paa Din Faders Enemærker? Forfølger han mig eller Dig?"

„Louis, hvis Ansigt var det hiin Nat?"

„Jeg vilde give Halvdelen af mit Liv for at faae det at vide."

„Der var en Mistanke om, at han forgiftede Mixturen. Jeg er vis paa, at jeg hørte det fortælle."

„Netop som han vil forgifte vort Livs Lykke," svarede Carlton oprørt; „som han vil forgifte Dit Hjerte mod mig, Laura, Du maa vælge mellem ham og mig; mellem hans Løgne og min Kjærlighed."

„Tal ikke saadan," udbrød hun lidenskabeligt; „den hele Verden kunde ikke vende mit Hjerte fra Dig. O, Louis, min Elskede, som snart skal være min Husbond, vær ikke vred, fordi jeg gjentog hans Ord; havde jeg grublet over dem i Taushed, vilde de have forbittret mit Hjerte."

„Vred paa Dig," mumlede han, „nei, nei. Jeg er ikke vred paa Dig. Jeg er vred paa — paa den Ondskabsfulde, som vilde prøve paa at adskille os. Endnu kun en Nat og en Dag, min Elskede, og saa kunne vi byde ham Trods."

Laura stjal sig tilbage til Huset den samme Vei, hun var kommet, og gik ind igjennem Kjøkkenet. Carlton saae efter hende til hun forsvandt i Huset, og gik saa hjemad. Saavidt han kunde see var Haven øde og forladt, og Carlton maatte nu kunne være tryg.

Men da Carlton gik ned ad Veien, som laa saa mørk og stille for ham, — fri for Fodgængere, men fuld af underlige Skygger og svagt Maaneskin — var han tilmode, som om han ved hvert Skridt ventede at møde en Fjende. Han saae ikke længe ligefor sig, men vendte sig bag og til Siderne, og da en gammel Hare, som skjulte sig i Hækken, sprang frem og løb over Veien til den nærliggende

Mark, foer han med et pludseligt Skrig tilbage. Carlton var besynderlig opskræmmet denne Aften.

Og Laura undgik ikke at blive opdaget. Da Theen var taget ud af Dagligstuen, savnede Jane et Brodeermonster og gik ind i Lauras Værelse, for at hente det. Laura var der ikke, og Jane, som syntes hun hørte Noget røre sig i Værelset ovenpaa, kaldte op ad Trappen.

Det var ikke Laura, som var ovenpaa, men Pigen, Judith. Hun kom ud af sit Værelse, saae ned, og saae sin Frøken staae ved Foden af Trappen.

„Talte Frøkenen?"

„Jeg kaldte paa Frøken Laura, Judith. Er hun ovenpaa?"

Det eneste Værelse ovenpaa, hvor Laura kunde være, var Janes. Jane Chesney, selvopoffrende som altid, havde afstaaet de bedste Værelser nede til hendes Fader og Laura; hun selv og Lucy sov ovenpaa. Judith saae ind af Døren.

„Nei, Frøken Laura er her ikke. Hvis hun var kommen herop ad Trappen, maatte jeg have hørt hende."

(Fortsættes.)

Den Udforskelige.

„Indret for Gud i Himlens Skyld aldrig Din Handlemaade, Din Adfærd, Din Omgang med Menneskene, kort sagt: Din ganske Leven og Væren efter en digterisk Phrase. Let kan derved Din hele Tilværelse blive en Sentenslogn, og naar Du staaer ved Banens Maal, for at opgjøre Dit Livs Regnskab, faaer Du maaskee til Facit — forregnet!"

„Men, Onkel — —"

„Lad mig tale ud! — Altsaa: Du læser en Bog — lad det være en god Bog — Du læser den ikke med Hengivenhed, men dog med Eftertanke; det vil sige, med Blyanten i Haanden, for at notere Dig de mulig forekommende Floskler, Phraser, moralske Sætninger og ordspillende „Sandheder", som den i Klassikerne vel bevandrede Forfatter har sigtet i sin ellers udmærkede Æltning, maaskee ene for at tilfredsstille en eller anden speculativ Kritikus. Jeg vil nu ikke tale om, at denne Din Pillen og Prikken aldeles fordærver Dig den æsthetiske Nydelse, men vigtigere er det, at Du derved løber i Fare for at faae fat paa sindrige „Tankesprog", der, revne ud af deres Sammenhæng, ligesom Orakelsvar og mange af vore gamle Ordsprog, enten have en dobbelt Betydning og tvetydig Mening, eller kunne bevise netop det Modsatte af hvad de tilsigtede. Opstiller Du da saadanne bjældeklingende Tirader som Maximer, som Rettesnor for Din Vandel og Dine Handlinger, ja hamrer dem fast i Din Bevidsthed som ufeilbarlige Axiomer, — saa kan Du vistnok opnaae at blive en Særling, en Nar, et Menneske med „Charakteer og faste Principer", men lykkelig og tilfreds bliver Du ikke, ialtfald ikke Dig selv."

Saaledes formanede mig min Onkel med megen Iver, og for at bekræfte sin Advarsels Sandhed med et Exempel, fortalte han Følgende, der, som han forsikrede, var faktisk, men som jeg dog har Mistanke om er noget udpyntet. Imidlertid har den skildrede Person noget saa Originalt ved sig, at det bliver en interessant Figur, selv om Onkels Fremstilling ikke kan siges fri for Overdrivelse.

„Engang spadserede jeg i en af vore skjønne, eensomme Lunde" — begyndte min Onkel, — „og mødte der en tarvelig klædt, midaldrende Mand, som nøie betragtede ethvert Træ, og hvem jeg derfor ansaae for en eller anden underordnet Forstmand. Ved at faae vore Piber tændte hos hinanden, indledes en Samtale, og i dennes Løb udfoldede den Fremmede saa mangesidige Kundskaber, at han i høi Grad vandt min Interesse. Uden at gjøre sig vigtig, berørte han, som almindelig bekjendte Sager, de nyeste Opdagelser i Naturvidenskaben, udtalte sig med saamegen Klarhed over de mest forskjellige Gjenstande, var saa ganske hjemme i Chemi, Mechanik og Optik, at jeg begyndte at troe, jeg havde en Professor i Physik eller en Lector fra den polytechniske Anstalt for mig, og at han, boende i Nærheden, havde gjort sig en Morgenpromenade i Neglige. Hans hele Udtryksmaade vidnede om megen Læsning, men tillige om grundig Kjendskab til de Ting, han talte om. Da tilfældigviis en sjelden Fugl lod sine Lokketoner høre, kom vi ind paa Musikens Omraade, hvor han tumlede sig som en Akustiker ex professo, idet han dog med stor Beskedenhed bemærkede, at han paa ingen Maade havde drevet det til Virtuositet paa noget Instrument, skjøndt han tracterede flere for sin Fornøielses Skyld. Min Forundring steg, og — jeg negter det ikke, — det var navnlig med Hensyn til hans høist tarvelige Udseende. Jeg dreiede snildt Talen hen paa de politiske Forhold, hvorom jeg meente, at en Mand, der saaledes syslede med Kunster og Videnskaber, maatte leve i lykkelig Uvidenhed;

men tvertimod, han var bedre inde i Begivenhedernes Gang, end jeg, og udbredte sig ligesaa kyndigt, uforbeholdent og klart herover, som nys over Naturen og det Skjønne. Efter en høist behagelig og lærerig Underholdning skiltes jeg fra ham; men da jeg ved Afskeden udbad mig hans ærede Navn og Samfundsstilling, studsede jeg ikke lidet, ved at høre ham nævne sig som — Børstenbinder Madsen."

I et Anfald af demokratisk Lune tillod jeg mig at ytre, at en Børstenbinder jo retvel ogsaa kunde være en oplyst og dannet Mand.

„Ganske vist!" indrømmede Onkel; „men ligemeget, jeg blev dog slukøret ved at høre det."

Atter vovede jeg en Bemærkning, nemlig den, at jeg ikke indsaae, i hvilken Forbindelse, Hr. Børstenbinder Madsen stod til den Formaning, min værdige Onkel havde givet mig i Henseende til saakaldte digteriske Phraser.

„Taalmodighed, det kommer nok!" udbrød Onkel. „En Tidlang derefter" — vedblev han — „befandt jeg mig paa en af Datidens slette Dampbaade, der gjorde en Lystreise til Charlottenlund. Skibet havde Tarantelsygen, det lystrede ikke Roret, men dreiede efter Godtbefindende engang imellem rundt, ligesom for at drage vore Øine bort fra den malerisk smukke Kyst. Pludselig slog Dampen prustende ned paa Dækket og som en Løbeild lød det, at der var noget Galt ved Maskineriet. Man havde, hed det, lagt Vægt paa Ventilen, for at forcere Spændingen, Kjedlen var ifærd med at sprænges og vi stode Alle tilhobe i Fare for at flyve i Luften. Passagererne hylede, Forvirringen var stor. Da bliver jeg midt i Tumlen min Børstenbinder vaer. Han lod ikke til at kjende mig, men jeg gjenkjendte godt ham, skjøndt han nu var overdrevent, næsten lapset pyntet, havde blaa Kjole med blanke Knapper, lys Vest og var i det Hele elegant. Ligesaa forandret var hans Væsen blevet; sidst gik han krum og ydmyg, her viste han en sleben Verdensmands sikre Holdning og var især meget opmærksom imod Damerne. En af disse nærmede sig ham og sagde: „Ak, Capitain Walter, kan De ikke hjælpe os! Befal dem dog at styre imod Kysten og sætte dette desperate Skib paa Grund; lad os hellere vade i Land, end blive levende skoldede, brændte eller omkomme paa anden ynkelig Maade." — Roligt smilende og med et: Med Deres Tilladelse! aftrak han den zirlige Kjole og stod i snehvidt Linned, sprang saa med ungdommelig Lethed hen til Maskinrummet og udstedte med Lovestemme Ordre til Folkene. Jeg havde fulgt ham i Hælene og saae forbauset, med hvilken Overlegenhed og Koldblodighed han bemægtigede sig Commandoen og bragte Alt istand. En Beruset baxede han behændig tilside, en anden Mand gav han en Haandfuld Penge og klappede ham venligt paa Skuldrene, selv lirkede han ved Skruer, Opstandere og alt det Djævelskab, som jeg ikke forstaaer mig det Mindste paa, og snart gjennemskar Damperen saa jevnt og roligt Bølgerne med sine Hjul, at Ingen tænkte paa at løbe mod Land, men snarere ønskede en længere Seiltour. Som om Intet var forefaldet, iførte Børstenbinder Madsen eller Capitain Walter sig atter Stadskjolen, og gav igjen uforstyrret den fine Mand."

(Sluttes.)

Charade.

Af Stavelser tvende jeg ikkun bestaaer,
Saa sagtens Du let mig at gjætte formaaer.
Jeg kjendes og føles, jeg troer af Enhver.
Mit Første er Træ og mit Andet er Træer.

„En Jyde."

Opløsning af Charaden i Nr. 24:

Duet.

Opløst af Harald S. i Valby, L. i Lægeforeningens Boliger, „Kludegrosseer Jod." i N., August Møller i Rønde pr. Aarhuus, „de 3 Blaaøiede" i Veile, „Chakamankabudibaba", „Elphos Svander", „Eicul Enimlehliv Renegev".

Logogryphen i Nr. 23 er endvidere opløst af „Gjæt" og „Krybenberg" i Aalborg, „Propheten Habakuk", „Fatter Bjørn", „Gaadefresseren", „Rosinhaderen paa Loftet", „Pæ Stint" og „Kukkenhyben" i L., „Slangetræderen" fra Lemvigegnen, „Snuseren" i Nykjøbing p. F., Jens Andersen ved Taaroplund, Bertran i Svendborg, Niels Christian Madsen Vellinge.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 25de Juni. **№ 26.**

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

Jane kaldte igjen paa hende, men fik intet Svar. Hun ledte allevegne og gik tilsidst ned i Kjøkkenet. Der var Pompejus alene.

„Pompejus, veed Du, hvor Frøken Laura er henne?"

Pompejus vidste ikke, hvad han skulde svare. Han havde havt sine Øine og Øren aabne i den senere Tid, og var ikke uvidende om Frøken Lauras stjaalne Møder udenfor Huset i Tusmørket. Pompejus vilde ikke gjøre noget Galt; gamle Pompejus holdt meget af den smukke Frøken Laura, og havde bevaret Hemmeligheden ligesaa godt, som hun selv; men paa den anden Side kunde det ikke falde Pompejus ind at nægte sin Herskerinde al den Underretning, hun ønskede. Derfor stod Pompejus og stirrede i forvirret Ubestemthed, men svarede Intet.

„Jeg spørger Dig, Pompejus, om Du veed, hvor Frøken Laura er," gjentog Jane noget haardt, idet hun begyndte at blive ængstelig for Laura. „Hvorfor svarer Du mig ikke?"

„Hun der, Missee," svarede Pompejus tilsidst og pegede paa Haven. „Hun ikke fryser; hun stort, tykt, sort Shawl over sig."

„Hvem er hos hende? Pompejus, jeg spørger Dig, hvem der er hos hende?"

Hun talte med rolig Myndighed, skjøndt hun lagde Haanden paa Hjertet for at stille dets voldsomme Slag; og denne Myndighed turde stakkels Pompejus ikke trodse.

„Jeg troer, det Herr Doctoren. Men ikke hun blive længe med ham, Missee; hun aldrig gjør."

Jane Chesney lænede sig mod Kjøkkenbordet, og syntes, at en Lavine var faldet over hende og havde knust hende. Hvis den for evig havde begravet Huset, vilde det have været taaleligere end denne Vanære, som nu var overgaaet det. I dette Øieblik hørtes i Gangen en Silkekjoles svage Raslen, der tabte sig paa Trapperne; og Jane vidste, at Laura var kommet ind i Huset og nu var paa sit Værelse. Ind i Huset efter et hemmeligt Møde med Doctor Carlton; og Pompejus's Ord syntes at antyde, at disse Møder just ikke vare sjeldne! Jane Chesney følte sig hjertesyg. Vanære er haard at bære.

Sextende Capitel.

Brevene.

Den følgende Morgen indtraf en Begivenhed, der satte Capitain Chesneys Huus i Forbauselse. Da Pompejus bragte Brevene ind, rakte han dem, som sædvanligt, til Jane. Der var tre. Det første var adresseret til Capitain Chesney, og Jane rakte ham det øieblikkeligt over Frokostbordet. Det andet var adresseret til hende og Udskriften paa det tredie var til „Den Høivelbaarne Greve af Oakburn."

Det var ingen hyggelig Morgen; Regnen slog mod Vinduesruderne. Frokostbordet stod ved Vinduet i Dagligstuen, hvor det var Capitainens despotiske Villie, at de skulde spise Frokost. Han holdt af Værelset og det smukke Glasvindue, som stod aabent til Haven.

Capitain Chesney lukkede strax sit Brev

op og fordybede sig i dets Indhold. Jane vedblev at see paa det, der bar Lord Oakburns Navn, men vilde ikke afbryde sin Fader for at tale om det. Da han havde læst Brevet, saae han op.

„Ere begge disse til Dig, Jane?"

„Ikke begge, Fader. Det ene er adresseret til Lord Oakburn. See. Jeg forstaaer ikke, hvorfor det er sendt til os."

Capitain Chesney rakte Haanden ud efter Brevet og vendte op og ned paa det, som Folk pleie at gjøre, naar en Udskrift paa et Brev er dem ubekjendt.

„Ja, det er rigtigt, det er til ham. ‚Den Høivelbaarne Greve af Oakburn, Cedar Lodge, Syd Wennock!'" vedblev han og læste hele Udskriften høit. „Han kommer vist hertil, Jane."

„Han gjør vel det, Fader. Jeg kan ellers ikke begribe det."

„Det er overmaade nedladende af ham," brummede Capitainen. „Den Ære har han ikke gjort mig siden han var i Eton. Jeg er nysgjerrig efter at vide, hvorfor han kommer her. Han trænger maaskee til Forandring."

Jane blev bange. „Du troer da vel ikke, at han kommer for at boe hos os, Fader? Intet her er i den Stand, at det passer for ham; ingen Tjenere, ingen Beqvemmeligheder. Han kan dog vel ikke tænke paa at boe her!"

„Hvis han kommer, maa han tage Tingene, som de ere. Jeg gjør mig ingen Uleilighed for hans Skyld, og det skal Du ikke heller. ‚Ikke istand til at gjøre det, Mylord,' vil jeg sige til ham; ‚Frank Chesney er for fattig; hvis hans Familie havde gjort noget for ham, kunde gamle Frank have baaret sit Hoved høiere.' Alt, hvad Du behøver at gjøre, Jane, er at sørge for, at der et Sted bliver ophængt en Køie til ham. Det kan vi vel opdrive, der staaer et Værelse ledigt ved Siden af mit, og Resten faaer han tage, som det kan flaske sig."

„Men jeg kan endnu ikke blive klog paa, hvorfor han kommer," vedblev Jane efter en Pause. „Han —"

„Er han i London eller paa Chesney Oaks?" afbrød Lucy, som sad og spiste Mælk og Brød.

„Paa Chesney Oaks, min Kjære," sagde Jane. „Han reiste derned for en Maaned siden, da hans stakkels unge Kone var begravet, og jeg troer, han har været der siden."

„Oho!" sagde Capitainen, „nu forstaaer jeg det. Han reiser fra Chesney Oaks til Store Wennock paa en eller to Dage i et eller andet politisk Ærinde, og saa er det ham beleiligt at bruge mit Huus for der at modtage sine Breve. Virkelig meget nedladende!"

„Fader," spurgte Jane ængsteligt, „holder Du ikke af Lord Oakburn?"

„Aa — jo, jeg holder nok af ham, forsaavidt jeg kjender ham; men jeg beklager mig meget over hans Fader. Hvilket Postmærke er der paa Brevet, Jane?"

Jane Chesney besaae Convoluten og fandt „Pemburg". Det var den nærmeste Poststation ved Lord Oakburns Gods, Chesney Oaks.

„Han maa rimeligviis allerede være afreist derfra," bemærkede Jane, „og dette er sendt efter ham."

„Hvorfra kjendte han vor Adresse, Fader?" spurgte Lucy.

„Hvorfra han kjendte vor Adresse?" gjentog Capitainen vredt. „Hvad skulde forhindre ham i at kjende den. Maa jeg spørge om jeg stikker mit Hoved under en Skjæppe? Da jeg flyttede hertil fra Plymouth, underrettede jeg Familien derom; og skrev jeg ikke til Greven, dengang hans Kone døde? Blev jeg ikke inviteret til Begravelsen, Din Dumrian? og kunde ikke reise for den forbandede Podagra."

„Lucy er jo kun et Barn, Fader," sagde Jane beroligende, „uden synderlig Eftertanke."

„Saa skal hun tænke," sagde Capitainen, „og ikke vise sig som et Tossehoved. Han vil maaskee snart gifte sig igjen, saa det er bedst De er om Dem, Miss Laura, og gjør Dem Umage for at faae ham."

Den plumpe Sømand spøgede kun. Den Retfærdighed bør ydes ham, at han ikke var istand til at intriguere for sine Døttre. Men Laura syntes at tage Ordene for Alvor. Hun sad stille med bøiet Hoved over sin næsten urørte Frokost, men nu rødmede hun heftigt. Capitain Chesney lo; han troede, at hans løse Skud havde smigret hendes Forfængelighed og opvakt naragtige, behagelige Drømme om en Grevekrone. Men Jane, som ogsaa saae hendes Rødmen, henførte den til en anden og ikke behagelig Grund.

„Fader," sagde Lucy, og vovede at gjøre endnu et Spørgsmaal, „hvor langt er der herfra til Chesney Oaks?"

„Omtrent tredive Mile, lille Dyr."

„Jeg bør virkelig idag være fri for at læse paa min Lectie, siden Lord Oakburn kommer," vedblev Barnet og skottede til Jane.

„Det kan Du vente med, til han kommer," sagde Capitainen. „Han er ligesaa uberegnelig, som Vinden; saaledes ere alle unge Mænd, og der kan gaae lang Tid hen, inden han kommer. Det er muligt" — og ved denne Tankegang

løftede Capitainen Hovedet stolt iveiret — „det er muligt, at han vil raadspørge mig om Indretningerne paa Godset, thi jeg er — ja, jeg er — den nærmeste Arving, nu da han igjen staaer alene. Jeg troer just ikke, at jeg nogensinde kommer til at arve ham; han er fem og thve og jeg er ni og halvtreds. Har Du Hovedpine idag, Laura?"

Atter rødmede hun dybt. Fra hvilken Følelse hidrørte dette?

„Nei, Fader. Hvorfor?"

„Du er saa stille og nedslaaet, som om Du havde et halvt hundrede Hovedpiner. Jane," vedblev Capitainen, idet han reiste sig, „vi maa have Suppe idag, da det er muligt, at han kommer."

Jane samtykkede. Lord Oakburns Komme var en Bekymring, som blev føiet til hendes daglige huuslige Sorger.

Efterat Frokosten var nydt, gik Capitainen ud at spadsere. Det blæste ikke saa stærkt, og havde hørt op at regne. Han saae paa Skyerne og som en erfaren Sømand forstod han, at Regnen snart igjen vilde begynde, og gik derfor blot op og ned i Haven.

Laura gik strax op paa sit Værelse. Jane lagde Lord Oakburns Brev paa Kamingesimsen, og aabnede det, der ved Frokosttid var kommet til hende selv. Medens hun læste det, kom Capitain Chesney ind og bad hende om et Stykke Seglgarn til at binde en Busk op med i Haven.

„Er Dit Brev fra —"

Capitainen standsede uden at fuldende Sætningen, og Janes Hjerte bankede. Hun troede, han vilde have spurgt om det var fra Clarice, og var taknemmelig, fordi hendes Fader tilsidst vilde nedbryde den Skranke, som altid omgav dette Navn. Men det var ikke saaledes; Capitainens Trodsighed var uovervindelig.

„Det er kun fra Plymouth, Fader."

„Naa," sagde Capitainen ligegyldigt, og gik bort med Seglgarnet, som hun havde ledt frem til ham; han anede ikke, at hun med disse faa Ord kjærligt skaanede ham for en Ubehagelighed. Det var fra en Creditor i Plymouth, der pressede hende for en længe udestaaende Fordring.

Jane satte Lucy til at læse sine Lectier, og gik derpaa op i sin Søsters Værelse. Laura havde kastet sig paa Sengen, og laa med Hænderne trykkede mod Tindingerne. Det er ikke let at afgjøre, hvilken af Søstrene, der havde havt den sletteste Nat. Jane Chesney var bleven overvældet af den foregaaende Aftens Opdagelser, hun tænkte paa, hvorledes det vilde ende og om det var muligt at kalde Laura tilbage paa Pligtens Vei. Med sin egen eenfoldige Pligtfølelse ansaae Jane det næsten som en Forbrydelse, i alt Fald som en stor Ulykke, at Laura havde tilladt sig de stjaalne Møder med Carlton. Og Laura? Laura kunde ikke uden med Frygt og Bæven tænke paa det Skridt, hun vilde gjøre. Hun kastede sig frem og tilbage paa Sengen og overveiede, om hun ikke endnu kunde trække sig tilbage. Endnu var Kampen ikke forbi, og hun var urolig og bedrøvet.

„Laura," hviskede Jane, idet hun kom ind, „dette maa have en Ende."

Laura sprang ud af Sengen, ærgerlig og forskrækket, fordi Jane havde fundet hende der. „Jeg er træt idag," stammede hun undskyldende, „jeg har sovet daarligt i Nat."

„Jeg siger, Laura, at dette maa have en Ende," sagde Jane, som var for angrebet til at gaae forsigtigt tilværks. „Du har tilladt Dig at have stjaalne Møder med den Mand — Lægen Carlton. Ak, Laura, hvilken forunderlig Fortryllelse har bemægtiget sig Dig?"

Laura lagde Haanden paa Hjertet for at standse dets hurtige Slag. Opdaget! I sin Forlegenhed syntes hun, at der Intet var at gjøre, uden at nægte det. Og hun nedlod sig hertil.

„Hvem siger jeg har gjort det? Hvad mere vil Du beskylde mig for, Jane?"

„Tys, Laura, har man gjort noget Ondt, maa det ikke undskyldes med en Usandhed. Hver Aften stjæler Du Dig til at træffe ham. Igaar Aftes vilde jeg tale med Dig, og hørte, Du var ude. Jeg saae Dig komme ind, Laura, med Shawlet over Hovedet. Laura, min kjæreste Søster, jeg vil ikke være haard, men Du kan da umuligt have betænkt, hvor dyb denne Fornedrelse er."

Laura blev, besynderlig nok, forhærdet ved denne Opdagelse. Hun blev mere og mere trodsig. Hun svarede ikke Søsteren.

„Jeg taler kun for Din egen Skyld," vedblev Jane. „Det er for Din Skyld jeg beder Dig afbryde Din Forbindelse med Carlton, Laura, jeg er vis paa, at han ikke vilde gjøre Dig lykkelig, selv om Omstændighederne tillode det."

„Det er en besynderlig Fordom, Du har mod Carlton!" sagde Laura vredt.

„Jeg er ikke den eneste, Papa lider ham ikke heller. Men Laura, besvar mit Spørgsmaal; hvad skal Enden blive paa Din Fortrolighed med ham?"

Laura rødmede, betænkte sig, og fik til-

sidst Mod til at tale. Men hendes Svar var undvigende.

„Carlton taler om Giftermaal. Engang, naar han har beseiret alle Eders Fordomme."

„Tænk aldrig derpaa," udbrød Jane bevæget. „Hvad vi have mod Carlton, kan aldrig overvindes. Og jeg siger Dig, at han aldrig kan gjøre Dig lykkelig."

„Vi maa see det an — vente og see det an. Hvis det Værste hænder, at Enhver trodsig bliver ved sin egen Mening, saa maa vi — saa maa vi — begge forene os imod Eder."

Laura talte med Varme, men det var Intet mod den Bevægelse, der greb hendes Søster. Hun kunde ikke misforstaae den skjulte Mening. Hendes Læber vare hvide, hendes Bryst arbeidede, og hun holdt sin Søsters Haand i sin.

„Du veed ikke, hvad Du siger. Tal aldrig igjen saaledes. Du kan ikke gjøre det, naar Du veier Dine Ord. Jeg bønfalder Dig, — Laura, ved vor døde Moders Minde bønfalder jeg Dig — giv aldrig denne falske Tanke Rum, at Du hemmeligt tør forlade Din Faders Huus for at gifte Dig. Et Giftermaal som begynder med Ulydighed og Trods kan aldrig blive lykkeligt. Laura, jeg troer ikke, at Du er lykkelig."

Laura brast i hysterisk Graad, og lagde sit Hoved paa Toiletbordet. Aldrig havde Kampen mellem det Onde og Gode i hende været saa stærk. Hvem skulde hun opgive? sin Fader? sine Venner? sin Pligt? — eller ham, som hun elskede med en saa lidenskabelig Kjærlighed?

Jane bøiede sig ned og kyssede hende. „Gjør en Ende derpaa i Dag," hviskede hun. „Forglem ikke oftere, hvad Du skylder Dig selv og os, ved at løbe ud af Huset til et hemmeligt Møde. Det er ikke passende; det er ikke rigtigt."

Jane forlod Værelset; det var bedst at lade Laura græde ud alene. Da hun gik ned af Trappen, saae hun gjennem Vinduet sin Fader i Haven. Næsten i samme Øieblik hørtes nedenfra et Fald, Lyden af knækkede Ruder og et Forfærdelsesskrig. Jane fløi ned af Trapperne, Judith foer ud af Kjøkkenet, og Pompejus kom med store, stirrende Øine ud af sit Lukaf, der var helliget Knive og Støvler. De saae stivt paa hinanden.

„Hvem var det?" udbrød Jane. „Hvad er hændet? Jeg troede, at det var Dig, Pompejus, der var kommet til Skade mellem Flaskerne."

„Staa ikke der og spørg hvem det var," skreg den koleriske Capitain, der nu kom ind af Døren. „Det er Lucy. Hun er faldet mod Dagligstuevinduet, og har maaskee slaaet sig ihjel."

De løb ind i Dagligstuen. Lucy laae paa Gulvet tæt ved Vinduet, der kunde aabnes ud til Haven. Idet hun uforsigtigt løb hen imod det, for at sige noget til sin Fader, gled hendes Fod, og hun styrtede med Armene mod Vinduet og slog to af Ruderne istykker. Hun havde skaaret sin ene Haand og Haandleddet paa den anden. De reiste hende op og satte hende i en Stol, men Haandleddet blødte frygteligt. Judith blev bleg.

(Fortsættes.)

Carlotta Patti.

Familien Patti repræsenterer et sandt Dynasti af Sangkunstnere. Faderen, Salvator Patti — om han er en Italiener, eller, som Mange paastaae, en Mæhrer af Fødsel og egentlig hedder Schlupatti, maa henstaae uafgjort — var endnu for nogle og tyve Aar siden en udmærket Helte-Tenor, hans Kone en fortræffelig Sangerinde, hvis første Mand, Barili, endnu nævnes med Berømmelse i Portugal, Spanien og Italien. Hun havde forøvrigt en meget hidsig Natur, og gik stundom saavidt i sin Heftighed, at hun forglemte sig mod Publikum, naar dette ikke hørte paa hende med udeelt Opmærksomhed og Agtelse for Kunsten. (Andre Blade fortælle endog, at hun engang i Vrede skal have kastet Carlotta saa voldsomt mod en Seng, at Barnet paadrog sig en Beenskade, der endnu tilkjendegiver sig ved en noget haltende Gang). Da hun imidlertid i andre Henseender var en agtværdig Dame, tilgav man hende gjerne disse Udbrud, navnlig vel især paa Grund af hendes smukke Stemme og store sorte Øine, hvilke hendes Børn have taget i Arv. Hendes Datter af første Ægteskab, Clotilde Barili, der døde for nogle Aar siden, gjorde Lykke i hele spansk Amerika, fornemmelig i Lima og St. Francisco. Tre Sønner, Hettore, Antonio og Nicolo Barili, gjorde som udmærkede Baritonister Familienavnet al Ære. Børnene af andet Ægteskab, med Patti, ere Amalie, en meget god Sangerinde, gift med Moritz Strakosch, en dygtig Pianist, dernæst Carlotta og Adeline, samt endelig Carlo, en smuk Yngling, men noget vild og flygtig. Følgende sit even=

Carlotta Patti.

tyrlige Lune reiste Carlo til Californien og Mexico som Violinspiller, sang i Ny-Yorks Opera, giftede sig og lod sig skille fra Konen, — Alt i en Alder af 17 Aar. Derpaa drog han til Memphis, hvor han indlod sig i nyt Ægteskab, lod sig hverve som Soldat ved Sydarmeen, blev nogle Gange slaaet ihjel af Slagbulletiner, men levede op igjen, og befinder sig for Øieblikket i bedste Velgaaende, ligesom alle Patti'erne, der overhovedet maae kaldes en lykkelig Familie.

Hvad Carlotta angaaer, da er hun født i Aaret 1840 i Florenz, hvor dengang hendes Moder var engageret ved Pergolatheatret som Primadonna. I daglig Omgang med Kunstnere modnedes tidlig hendes Talent, dog yttrede hun i Begyndelsen mest Tilbøielighed til Malerkunsten, hvori hun heller ikke gjorde ubetydelige Fremskridt. Da hun omsider kastede sig over Musiken, valgte hun først Pianofortet. Da Madame Patti ifølge et Engagement tog til den italienske Opera i Ny-York, lykkedes det Datteren her at faae den berømte Henri Herz til Lærer. Et Dødsfald i Familien afbrød det ivrigt drevne Studium. Stedsøsteren, Clotilde Barili, var bleven gift med en Professor i Musiken, Signore Scola. Men snart efter Bryllupet viste sig Spor hos hende til en Brystsyge, imod hvilken Lægerne tilraadte Sydamerikas mildere Klima. Hun reiste dertil med Carlotta som Ledsagerske, men døde. Carlotta, der inderligt elskede sin Stedsøster, tog sig den unge Kones Død saa nær, at hele hendes Temperament forvandledes. Tilforn munter og livsfro, henfaldt hun nu til Sørgmodighed og Melancholi; et vist tungsindigt Træk i hendes Væsen, der hidtil end ikke ved de mest glimrende Resultater af hendes Kunst og det broget bevægede Liv paa vedvarende Reiser gjennem næsten alle mulige Hovedstæder har tabt sig, maa tilskrives Indtrykket af hint Tab. Ved Tilbagekomsten til Ny-York fandt Carlotta den yngre Søster Adeline i Begreb med, under Svogeren Scolas Veiledning, flittig at uddanne sig til Sangerinde. Mindre, fordi hun allerede dengang tænkte paa selv at vælge denne Kunstnerbane, end i Haabet om ved Kunstens Studium at finde en Adspredelse i Sorgen, tog hun nu levende Andeel i Læretimerne. Men det var ganske naturligt, at en saadan fælles Stræben efter at komme videre maatte vække en gavnlig Kappelyst hos Søstrene: Pigerne gjorde vidunderlige Fremskridt, saavel i Pianofortespil, som i Sang.

(Sluttes.)

Den Uudforskelige.

(Slutning.)

Her holdt Onkel inde et Øieblik, men da jeg begyndte at blive spændt paa Opløsningen og ønskede at vide, hvad der egentlig stak under den mystiske Skikkelse, han havde omtalt, opmuntrede jeg ham til at vedblive. Han tog da atter Ordet saaledes:

„Tredie Sammenstød med hiin pudseerlige Fyr var af en noget mindre romantisk Natur. Endeel Arbeidere vare ifærd med Steensprængning og Flækning til en vidtløftig Brobygning. De kunde ikke komme tilrette dermed, havde flere Gange møisomt boret forgjæves og skjændtes nu om den bedste Methode. Da træder en mørk, barsk Mand til. Jeg antog ham for Civil-Ingenieuren; han havde store engelske Bakkenbarter, stivt hvidt Halsbind og bar Hatten nøiagtig som Lord Palmerston; men ved nærmere Betragtning opdager jeg, at det var min gamle Bekjendt fra den cansomme Lund og det støiende Dampskib, som nu optraadte i en ny Rolle. Med Strenghed tiltalte han de Gjenstridige, opmuntrede de Modfaldne ved at vise dem, hvor Borhullet skulde anbringes, gav forskjellige hensigsmæssige mechaniske Vink og bragte øieblikkelig Arbeidet gaaende, hvorpaa han, uden at tage Notice af de Hjulpnes Tak, stiv og stolt som en ægte Britte lettede lidt paa Hatten til Hilsen, og fjernede sig, for at begive sig til andre Arbeidere, hvem han lærte et bedre Haandgreb med en „Vup" for at lette Bjælker. Neppe var han borte, førend jeg spurgte Folkene, hvem den Herre var, og erholdt — naturligviis atter til min Overraskelse! — den Oplysning, at det egentlig var en Tobaksspinder Truelsen, men som her agerede Bygmester, hvad han forøvrigt var bedre skikket til, end den rette, da han var en flink og dygtig Mand. — Nu begyndte Personen at faae en næsten spøgelsesagtig Betydning for mig. At han hverken var Tobaksspinder, Capitain eller Børstenbinder, var tydeligt nok; men hvad var han da? Jeg skulde snart gjøre hans Bekjendtskab under endnu en Forvandling, og da erholde Oplysning — — jeg veed ikke, om Du har Lyst til at høre Enden paa Historien?"

Efterat jeg havde givet den Forsikring, at det netop vilde være mig særdeles kjært, fortsatte derfor min Onkel sin Fortælling:

„Da man her alvorlig begyndte at indfrie Bankhæftelser, for ikke at forrente en paanødt Gjæld med $6\frac{1}{2}$ Procent i Sølv, opstod nogen Forvirring, fordi visse underrettede Folk ønskede

at drage Fordeel af andre Folks Ukyndighed i Transactionen, og ved en Trafik, hvis Beskaffenhed var lovlig (idetmindste juridisk), saae jeg mig udsat for et betydeligt Tab, der smertede mig især fordi det kom til at gaae ud over nogle Myndlinge, hvis Værge jeg var. En gammel Ven af mig, for hvem jeg beklagede mig, gav mig da det Raad, at faae Affairen i Orden ved at henvende mig til en meget kyndig og paalidelig Mand, en Grosserer og Consul B*—, der var fuldkommen inde i Bankactiesager. Men — tilføiede min Ven — denne B*— er en sær, lunefuld Patron, der maa tages paa en egen Maade. Læg vel Mærke til, at han har en stor Vorte ved det høire Øre; gnider han denne hyppig med den venstre Haand, da er det Tegn paa, at han er i godt Humeur og oplagt til at tale med. — Ifølge denne Anviisning begav jeg mig til Consulens Bopæl paa Christianshavn, ringede paa, og hvem aabner Døren? — —"

Uden Tvivl de Herrer Madsen, Walter og Truelsen & Comp. i een Person, faldt jeg leende ind i Spørgsmaalet.

„Ganske rigtig! Jeg studser i første Øieblik, men fatter mig strax og gjør en Undskyldning, fordi jeg mulig var gaaen feil; jeg søgte en Grosserer og Consul B*—. Han boer rigtignok her, svarede Manden høfligt; men han er ikke hjemme idag, heller ikke imorgen og kan neppe ventes iovermorgen, da han i denne Tid foretager en Landtour. Dersom De imidlertid har Noget at afgjøre med ham i Forretningssager, kan De ubetinget frit henvende Dem til mig, da jeg er inde i hans Anliggender. Behag at trine ind! Jeg modtog den med ligesaa megen Anstand som Forekommenhed fremsatte Indbydelse. Ved en Vending, som han gjorde idet han aabnede Døren til Arbeidsværelset, opdager jeg til min største Forundring (skjøndt jeg troede forlængst at have opgivet at forundre mig over Noget ham vedkommende), at han havde den beskrevne Vorte eller Knude ved Øret, og at det altsaa maatte være den skildrede Consul B*— selv. Da jeg bemærkede, at han gjentagne Gange, med en vis Tilfredshed, gned sig over Øret, bestyrkedes ikke blot end yderligere min Formodning, men jeg vidste nu ogsaa, at han var i den ønskede Stemning, og uden langt Omsvøb udbad jeg mig derfor hans velvillige og gode Raad i min fortvivlede Banksag. Han gjennemsaae mine Papirer med en Fagmands hurtige Overblik, og gav mig derpaa en saa grundig og fattelig Oplysning, at jeg øieblikkelig kunde indsee, at jeg ikke blot vilde undgaae det befrygtede Tab, men tillige havde Udsigt til en ikke ubetydelig Vinding, hvilket ogsaa senere bekræftede sig, da jeg fulgte hans Vink. Efter at denne Sag var i Orden, besluttede jeg med lettet Sind, at gjøre et rask Forsøg paa at gjennemtrænge den Hemmelighed, som hvilede over Mandens Navn og Stilling. Tilgiv, sagde jeg, min Ligefremhed; men den i Sandhed vigtige Tjeneste, De saa uegennyttig har viist mig, giver mig Mod til aabent at fremsætte det Spørgsmaal: er det ikke netop Hr. Consul B*— selv, med hvem jeg har den Ære at tale og hvem jeg vil være bestandig forbunden for en saa imødekommende Bistand? — Mit Navn er rigtignok B*—, svarede han smilende; men jeg er hverken Grosserer eller Consul, jeg har ikke bragt det videre her i Verden, end til en beskeden lille Plads som Organist, fra hvilken Post jeg dog er afskediget. — Ikke tvivlende om, at han ligesaa lidt i Virkeligheden havde været Organist som Tobakspinder eller Børstenbinder, men at dette var en ny Mystifikation, bemærkede jeg, at jeg maatte tage meget feil, hvis jeg ikke ogsaa havde stødt sammen med ham under andre Navne og Livsstillinger, navnlig i hiin Lund, hvor jeg første Gang gjorde hans Bekjendtskab under Firmaet Børstenbinder Madsen. — Husker De dog ikke feil, sagde han muntert, hed jeg ikke dengang Lysestøber Holm? — Naa ligemeget, Lysestøber eller Børstenbinder, det kommer ud paa Et, tilsidst erindrede jeg selv ikke mere hvad jeg hed eller hvad jeg var; jeg gav mig det første det bedste Navn, der faldt mig ind, og valgte Standen efter samme Lune. Men B*— er mit sande Navn, og Organist har jeg været en føie Tid, fordi jeg syntes, at jeg dog skulde være Noget. — Efterhaanden kom jeg efter hele Historien; thi han blev mere og mere meddeelsom og fortrolig. Jeg erfarede da, at han i sin Ungdom havde studeret meget flittigt, men kun for at studere, ikke for Levebrødets Skyld, — at han havde erholdt en betydelig Arv, der satte ham i fuldkommen Uafhængigheds Tilstand, og at han da besluttede at leve for Andre, ved at gjøre sine Kundskaber gjældende hvorsomhelst og understøtte den fremstræbende Dygtighed ved sin Formue. Uheldigviis havde han i en mørk Time læst „Hamlet" og fordybet sig i denne uopløselige Charakteergaade. Hamlets Ord til Guildenstern: „Guds Blod! Troer I, at jeg er lettere at spille paa end en Fløite?" havde gjort et dybt Indtryk paa ham. Han havde gjort dem til Basis for sit Forhold til Andre, idet han var kommen til den Betragtning af Livet,

at man ikke kunde fremme noget godt Foretagende uden ved at virke incognito. Lærte først vore Omgivelser at gjennemskue os, at kjende vore Kræfter og vore Svagheder, da var det forbi med vor Autoritet, kun Egennytte eller Frygt vilde binde dem til os og man vilde ikke forglemme at spille paa os som en Fløite. Derfor optraadte han snart som den velhavende flotte Grosserer, snart var han den i betrykte Forhold slidende Spidsborger; han trak sig ikke tilbage noget Sted, hvor han troede at kunne gavne, men altid som en Anden, end sig selv. Stundom havde denne Maskerade moret ham, undertiden ogsaa forhjulpet ham til Erfaringer, han ellers ikke vilde have høstet. Det dumme Ansigt, Mange satte op, naar de havde indladt sig med ham i den troskyldige Indbildning, at det idetmindste var en Etatsraad eller anden saadan Stormand, og pludselig af hans egen Mund erfarede, at han var Linnedvæver, Reebslager eller Kleinsmedsvend, havde gottet ham ubeskriveligt; men det havde ogsaa fyldt hans Sind med Bitterhed og næret hans Hang til Melankoli. Denne hans Navns- og Stands-Fordølgelses-Mani havde ogsaa — tilstod han med et Suk — skilt ham ved hans Livs Lykke. Han elskede en vakker, men noget romantisk Pige, og havde gjort hendes Bekjendtskab under et Navn og en Stilling, der tiltalte hendes Opfatning af Begrebet Mand. Men kort Tid derefter, fortalte han hende, at han ikke hed saaledes og at han egentlig var Skræder, for Øieblikket i smaa Omstændigheder, dog haabede han, ved Flid at drive det op til Frimester. At denne Tilstaaelse maatte gjøre et dybt Indtryk paa Pigen, hvormeget hun end holdt af ham, indsaae han godt; imidlertid troede han at have Nøglen til en behagelig Opløsning i sin Haand og at være Herre over Situationen. Dog, en pludselig Reise forbød ham itide at fjerne den Misforstaaelse, han selv saa letsindig havde fremkaldt. Hendes Paarørende, som i ham saae en Lykkeridder, der vilde trænge sig ind i en respectabel Familie, benyttede hans Fraværelse til at puste til Ilden, — et godt Parti tilbød sig, og da han vendte tilbage, var hun forenet med en Anden. Med blødende Hjerte søgte han Eensomheden og paatog sig, for dog at bestille Noget, en lille Organisttjeneste i en fjern Provinds, hvilken han dog snart opgav, fordi han opmandede sig noget og hans bedre Jeg ikke tillod ham at forblive i en Virksomhed, der gav ham saa ringe Anledning til at anvende de Kundskaber og Evner, han besad. Han tog sin Afsked, og søgte derpaa, tidt under en menneskefjendsk Maske, at virke for Andres Lykke, da hans egen dog var forspildt."

„Her seer Du Følgerne" — sluttede min Onkel med et triumpherende Sving — „de usalige Følger af at leve efter en Phrases Rettesnor!"

„De har kun halvt om halvt Ret, kjære Onkel," sagde jeg ondskabsfuld; „thi naar Phrasen f. Ex. lyder: Indret aldrig Din ganske Leven og Væren efter en digterisk Phrase! — da gjør jeg jo netop det, jeg ikke skal gjøre, hvis jeg ved at følge Deres Raad undlader det."

„Spidsfindige, ordkløvende Tid, vi leve i!" brummede Onkel.

Gaade.

Forlænds saarer jeg og stikker,
Baglænds hjalp jeg Folk i Nød;
Men foruden Hoved sløds
Jeg som Fisk i Havet sikker.

Opløsning af Charaden i Nr. 25:

Elskov.

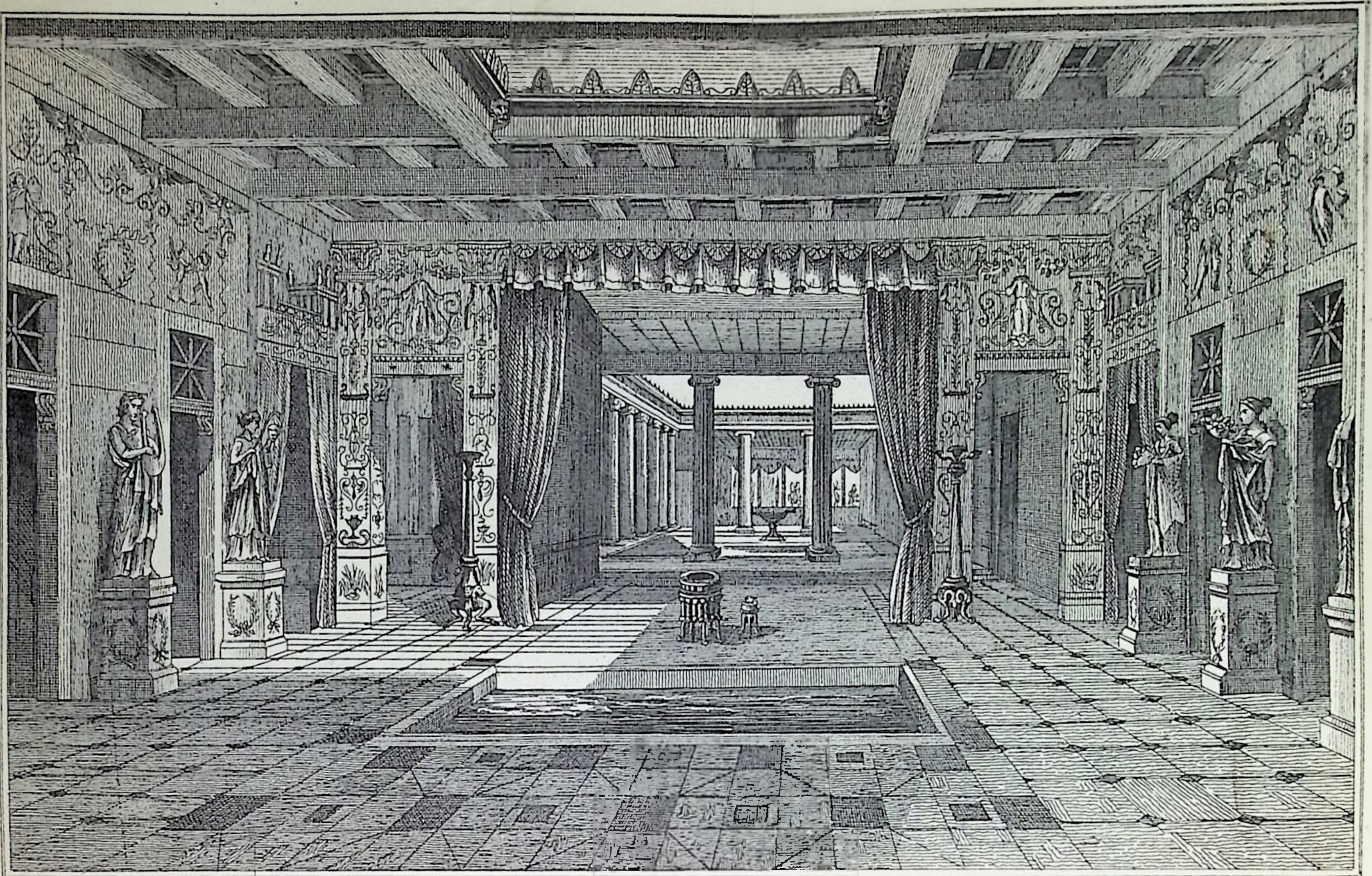
Charaden i Nr. 24 er endvidere opløst af „Den lange Glarmester", „Sorte Peter fra Kongensgade", Malvinna Rosaura Hansen, „Snøvle-Sidsel" paa Logismose, „Dronning Pomare paa Otahaiti".

Logogryphen i Nr. 23 er endvidere opløst af „Frihedsvennen" fra Salling, Knutsky, Maagstrup og Tyrefægteren Murrll, Alle fra Byen X.

☞ **Med dette Nr. følger „Den sidste Solstraale", 3die Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugenlig udkommer et ottesidigt Ark, som afverlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Det Indre af Ædilen Pansa's Huus i Pompeji.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 2den Juli. № 27.

Indhold: Fra Pompeji (med Steentrykt Prospect). — Carlotta Patti (Slutning). — Lord Oakburns Døttre (Fortsættelse). — Gaade.

Fra Pompeji.

De nyeste Udgravninger i Pompeji have bragt mange interessante Gjenstande for Dagen, hvoraf adskillige ere af særdeles Vigtighed for Oldtidshistorien, medens de samtlige vidne om den Smag og det Culturtrin, hvortil Civilisationen allerede dengang var naaet.

Som Typus for et fornemt Huus kunne vi betragte Ædilen Pansas*) og herefter tydeliggjøre os Enkelthederne. Boligens Indre meddeles her efter et Photographi, og er meget regelmæssig og simpel.

I Atrium (Forhallen) seer man rigtignok endnu kun Vandbasinet (impluvium) og de bedækkede Ganges Delingsvægge. Derpaa kommer man i et stort Værelse, da i et mindre, derefter i en Corridor og otte Alkover paa Siderne. Af disse vare tre paa hver Side Sovekamre (cubicula), der ogsaa her, som overalt i Pompeji, ere meget smaa; thi de ydede netop Rum til Sengen, hvis Plads bliver betegnet ved en muret Forhøining, paa hvilken man lagde Madratser og Dyreskind. Dog havde man ogsaa Sengesteder, i Lighed med vore, af Træ og af Bronze. Disse Cubicula'er erholdt Lysning fra Døren, der navnlig i Sommernætterne vistnok stod aaben. Derpaa følger Alaen, hvor Husets Herre modtog Morgenbesøg; fremdeles seer man Tablinum'et, der forbinder begge Dele af Huset til hinanden; derfra føre to Trin op til Peristylet. Tilvenstre for Tablium laa Bibliotheket, hvori man endnu fandt Bøger, men som desværre vare ganske odelagte; tilhøire vare Fauces (Gjennemgange). Peristylet i Pansas Huus var en Gaardhave med Søilehalle; Oecus var den største Sal i Huset, og til denne stødte en mindre. Bag ved høire Fløi var Triclinium (Spiseværelset), tilhøire en Gang (Porticum), igjennem hvilken Husets Herre ubemærket kunde fjerne sig og komme ud paa Gaden.

Paa venstre Side af Peristylet laae endnu tre Sovekamre, og tilvenstre for Oecus, i Baggrunden, befandt Kjøkkenet sig. Endnu staaer Ovnen; da den blev opdaget, fandt man endog Aske og Kul paa samme; i et tilstødende Kabinet (i vore Dage vilde man kalde det Spisekamret) stod et stort Bord, og paa en Bænk fandt man et Antal Oliekar.

Det er mærkværdigt, hvor meget de Gamles Kjøkkentøi ligner vort, kun var hiint mere kunstnerisk og smagfuldt. De Redskaber, man her fandt, saasom Spande, Kjedler, Pander, Kasseroller, Skeer, Gafler, Potter, Krukker, Kander, Sold, Riste, Trefode ꝛc., ere tildels af Bronze og prydede med smukke Zirater og Ornamenter, f. Ex. Svanehoveder paa Skafterne; hvorhos hensigtsmæssigt anbragte Knopper eller Tapper paa Karrenes Overrand forhindrede de stærke Hanke i at falde ned paa selve Corpus og foraarsage Buler. Selv muslingdannede (Concha) Kageforme, forzirede med et Ansigt i Midten, har man fundet.

Man har vel tidligere fundet flere, ja mange Brønde i Pompeji, hvis Vand dog an-

*) En Ædil var en Øvrighedsperson i det gamle Rom, der havde Opsigt med det offentlige Bygningsvæsen, Politi- og Veivæsenet, ordnede Vandledningerne, besørgede de offentlige Lege, havde Tilsyn med Maal og Vægt o. s. v.

tages ikke at være fremkommet uden ved kunstig Vandledning, paa hvilken man veed, Romerne ofrede uhyre Meget, da godt Vand blev betragtet medrette som en af de første Betingelser for Sundhed og Velbefindende. Stadens lave Beliggenhed paa en Lavadynge lader formode, at den ikke har havt nogen eneste naturlig Kilde indenfor sine Mure. Nu har man imidlertid opdaget en Brønd, 65 Fod dyb, der for Tiden holder 15 Fod Vand, saa klart og frisk, som det ikke kan have været bedre for 1800 Aar siden! Denne Kjendsgjerning synes at ville omstøde de tidligere Formodninger. Den er forresten fundet i Kjelderen til et Huus, hvor ogsaa andre mærkværdige Gjenstande fandtes, f. Ex. en meget lille Statue. At Brønden ikke er bleven tilstoppet, lader sig forklare deraf, at Kjelderens Nedgang strax er bleven spærret af Askeregnen saa tæt, at Brønden er bleven skaanet for Lavastrøm og Begravelse af Gruus &c. Dette Fund maa vel altsaa godtgjøre, at man i Pompeji ogsaa har havt Vand uden det, man erholdt ved kunstige Ledninger.

Fiorelli har truffet den Foranstaltning, at mange Gjenstande ikke mere, som tilforn, bringes til Neapels Museum, men forblive i Husene, hvor de ere fundne. Saaledes har man paa den senere Tid ordnet et Bageri, med Haandmøller, Deigtruge, Meelkister &c. Men fornylig har man ved Siden af dette Bageri opdaget et andet, som er endnu meget større. Eierens Bolig tager sig ret storartet ud, har en dobbelt Indgang med Atrium og Peristyl. Bageren har aabenbart været velhavende og en Mand med Smag. I hans Huus fandt man en Ret, der netop har været tillavet for Bordet, da den forfærdelige Katastrophe brød ind. Paa Kogeovnen i Kjøkkenet stod en halvt med Aske fyldt Stegepande, i denne laa paa Bunden en forstenet Masse, der oprindelig har været det i Panden lagte Kjød, hvoraf man endnu seer Aftrykket i Asken; det viser Facsimilet af den Griis, der har været bestemt til det saa sørgeligt afbrudte Middagsmaaltid. Man har ogsaa fundet Skelettet af en Hest og opstillet dette, godt sammensat, i et af Værelserne. Et Par andre Heste har man tidligere udgravet af Asken og disse, saavelsom den opstillede, vise, at alle de pompejanske Heste have været temmelig smaa, men velskabte, saaledes omtrent som man endnu seer dem i det sydlige Italien.

Carlotta Patti.

(Slutning.)

Kun et Aar var saaledes henrundet, da Carlotta allerede afsluttede sit første Engagement*). Den amerikanske Impressario Ullman havde gjort hendes Bekjendtskab og øieblikkelig udfundet, at han her havde en overordentlig, ja i sit Slags eneståaende Stemme-Begavelse for sig. Vurderende et saadant Kraftphænomen efter Fortjeneste, vandt han hende for de store Concerter i Ny-Yorks musicalske Academi. Resultatet var ligesaa usædvanligt som det Præsterede, og dette enthusiastiske Bifald, som hun vandt i Unionens Hovedstad, fulgte hende ogsaa paa hendes snart efter den første Debut foretagne Reise gjennem Nordamerikas øvrige betydeligere Steder. I Begyndelsen udelukkende Concertsangerinde, betraadte hun senere ogsaa Skuepladsen, og gjorde her ganske den samme Lykke som hendes Søster Adeline. Over hendes eminente Talent glemte man næsten den physiske, tidligere berørte Feil i Gangen.

Da Rygtet om denne nye prægtige Stjerne paa den amerikanske Kunsthimmel trængte over Verdenshavet, opstod selvfølgelig Ønsket om ogsaa at see den lyse over den europæiske Horizont. Carlotta gjorde derfor i Foraaret 1863 en første Reise til England og gjæstede naturligviis først Verdensstaden London, hvor hun den 16de April debuterede som Concertsangerinde. Bifaldet syntes ikke at ville tage nogen Ende, Tilhørerne følte sig forbausede, overraskede, henrevne. Beskrivelserne i de engelske Blade over Publikums Stemning og Tilstand overgaae Alt, hvad Enthusiasme hidtil har leveret i den Retning og blive næsten komiske for den kolde Læser. Tilhørerne bleve, for at nævne Indtrykket med et mere betegnende end just smukt Ord, forbløffede. Man havde ikke ventet noget Saadant, var slet ikke belavet paa Sligt; nu hørte man, hvad man aldrig før havde hørt, den Ene saae paa den Anden, et Øebliks aandeløs Stilhed fulgte, da brød Bifaldsstormen løs, tordnende, jublende, stedse fornyende sig og ved enhver ny Salve stedse endnu stigende i bedøvende Styrke.

En saadan forbausende Overraskelse og

*) Adeline Patti blev ogsaa „verdensberømt". I Paris gjorde hun megen Opsigt, blev vel ikke slaaet af Marken ved den smaalandske Huusmandsdatter Christina Nilssons Debut, men overgav dog sit Parti som Verdis „Violetta" for stedse til hende.

paafølgende Begeistring har viist sig overalt, hvor Carlotta optraadte som Sangerinde. Men hvad er det da af Originalt, Overraskende, Phænomenalt hos hende, der udøver dette Trylleri? Hendes Stemme er meget reen, men ikke stærk. Det klinger slet ikke efter noget Overordentligt. Men, maa man tilføie, hun har en fabelagtig høi Stemme, der sætter hende i Stand til at synge den berømte Hævnarie, som Nattens Dronning har i „Tryllefløiten", en stor Secund høiere, end Mozart har skrevet den! Hvad dette vil sige, veed Enhver, der forstaaer lidt Musik, enhver Operakjender og Ven af Skuepladsen.

Skjøndt Carlotta Patti i forskjellige Egenskaber med Henshn til Technik bliver overtruffet af mange af hendes Kunstsøstre, gjør hun dog de dristigste Coloraturer, som ingen anden Sangerinde endnu har vovet og tør forsøge. Hun er fuldkommen Herre over sin Stemme, tør tillade sig Alt indenfor dens Omraade og kan derfor behandle den med en Kjækhed, der gjør det næsten Utænkelige menneskeligt Muligt. Det er ikke det blotte Studium, men den vidunderlige naturlige Begavelse, der henriver Massen til Beundring, og til samme Tid fortryller Syngelærere og Kritikere ved sin Originalitet og sine Eiendommeligheder.

Det falder af sig selv, at Carlotta ikke har været tilfreds med kun at fylde St. James-hallen i London, ved det nye philharmoniske Selskabs Concerter, med et Publikum, der hver Aften ofrede hende Virak; hun drog videre, til Storbritanniens øvrige Stæder, og da, ladende Ørigets Grændser bag sig, ogsaa til Continentet. Til den sidste Reise havde hun afsluttet Contrakt med Ullman saaledes, at han var den egentlige Entrepreneur og udbetalte hende en fast, naturligviis meget høi Gage. Han blev i tre hele Maaneder med hende ved Rhinen, i Belgien og Holland, og tog i denne korte Tid en Indtægt af c. 300,000 Francs. Overhovedet er Forholdet imellem nævnte Herre og Carlotta af en for hende, som det synes, gunstig Natur, idet hun er fritaget for alle de Bryderier, der følge med at arrangere Concerter, og han forstaaer at ordne Alt paa en saa lucrativ Maade, som Sangerinden neppe vilde være falden paa. I de Concerter, som hun i afvigte Vinter gav, medvirkede ogsaa fire andre Kunstnotabiliteter, Pianisten Alfred Jaell, Violinisten Vieuxtemps, Cellisten Stefens og Signor Ferranti, første Bariton ved den italienske Opera i Ny-York. Regelmæssig gav Ullman sex Concerter i Løbet af Ugen i sex forskjellige Stæder; Carlotta havde forpligtet sig til at optræde 25 Gange hver Maaned.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Pulsaaren er maaskee skaaret over, Sir," hviskede hun til sin Herre, „hvis det er Tilfældet, kan hun forbløde sig."

„Din Skurk, hvor kan Du staae og gloe, mens Barnet døer!" raabte den hidsige Capitain. „Skrub af og skaf Hjælp."

„Er det Misser Carlton?" spurgte den uheldige Pompejus.

„Den Kjæltring Carlton! ikke om hele Huset laae for Døden. Hent Mr. Grey, Dit unyttige Dyr. Ikke ham, som forgiftede Damens Drik, hører Du? han skal blive mig fra Livet. Find den Anden, og det hurtigt."

Den stakkels, skikkelige Pompejus vilde vist have styrtet afsted, saa hurtigt, som hans Been kunde bære ham, men Mr. Grey sparede ham Uleiligheden ved at kjøre forbi i sin Gig. Judith løb ud.

Kudsken hørte hende kalde og standsede, og Mr. Grey skyndte sig ind i Huset med Judith, da han hørte, hvad der var paafærde. Ti Minuter efter vare Saarene vaskede og forbundne med Hefteplaster. Lucy havde grædt meget af Skræk.

„Maa jeg dø, maa jeg dø?" spurgte hun Doctor Grey. Hendes lille Hjerte slog og hendes Hænder skjælvede.

„Nei, naturligviis ikke," svarede han. „Hvad fik Dig til at tænke derpaa?"

„Jeg hørte dem tale om min Død, det er jeg vis paa," hulkede Lucy, som var meget let bevægelig, „og jeg hørte dem sige, at Pulsaaren maaskee var skaaret over. Døer man af det?"

„Ikke altid," svarede Mr. Grey. „Hold Dine Hænder stille, som en modig lille Pige."

„Er De vis paa, at jeg ikke døer?"

„Ganske vis, Du er ikke i Fare; see her," tilføiede han, strøg sin Skjortelinning op og viste Lucy sit Haandled, medens de Andre stode omkring ham, og selv Capitainen holdt sig ganske rolig. „Seer Du dette her?"

„Ja," sagde Lucy.

„Engang, da jeg var yngre end Du, faldt jeg mod et Vindue, netop som Du gjorde, og

skar mit Haandled. Der var Fare for mig, og veed Du hvorfor? — Pulsaaren var skaaret over. Men hvorfra Du forstaaer Dig saa godt paa Pulsaarer, veed jeg ikke," tilføiede Mr. Grey smilende. „Men seer Du, Lucy, — jeg synes jeg hørte Dig kaldes Lucy, og jeg holder af Navnet, da det var min Moders — seer Du, naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest. Min Fader, der var Læge, var i Stuen, da det skete; han bandt øieblikkelig Pulsaaren sammen og Faren var forbi. Men Dit lille dumme Saar er ikke farligt, da Pulsaaren er ubeskadiget; det seer saa forskrækkeligt ud med de store Strimler Hefteplaster. Forstaaer Du mig?"

„Ja," sagde Lucy, „og jeg troer Dem. Nu er jeg ikke bange. Kommer De igjen og seer til mig?"

„Jeg kommer i Eftermiddag for at see, om Plasteret sidder fast. Og nu Farvel, og husk paa at holde Dine Hænder rolige."

„Idag maa hun vist have Ferie," sagde Jane smilende.

„Ja, det er nødvendigt," svarede Mr. Grey og nikkede venligt til Lucy. „Idag Ro og imorgen Lectier."

Capitainen gik ud med og tog ham under Armen. Det var en sjelden Nedladenhed af ham, et Beviis for at han godt kunde lide Mr. Grey.

„Hun kommer sig snart, Capitain Chesney, og jeg er glad over, at jeg netop kjørte forbi. Det kunde være blevet slemt!"

„Jeg takker Dem, min Herre!" sagde Capitainen; „jeg seer De er en Gentleman og en Mand, man maa have Agtelse for. Der er kun een Ting jeg beklager."

„Hvad er det?" spurgte Grey.

„At jeg nogensinde har indladt mig med den Taabe, den Carlton. Jeg kan ikke lide ham, og han skal aldrig igjen komme indenfor min Dør; han har viist, at han er alt Andet end en Gentleman. I det private Liv er han ikke værdig til at løse Deres Skobaand, det siger jeg Dem, og det Samme er vist Tilfældet med ham som Læge."

John Grey lo, forsikrede Capitain Chesney, at Carlton virkelig var en udmærket Læge, steg op i sin Gig under øsende Regn, og kjørte bort.

Imidlertid gav Lucy inde i Stuen sin Mening om de to Læger tilkjende. „Hvor glad jeg er over, at det var Grey og ikke Carlton, der forbandt min Haand!" udbrød hun.

Laura blev vred over denne Bemærkning. „Har Jane sagt noget ondt om Carlton til Dig?" spurgte hun ærgerligt.

Lucy saae forundret paa hende. „Jane har aldrig sagt noget Ondt om Carlton. Jeg kan ikke lide ham, Laura. Han forskrækkede mig engang; det var den Dag jeg tegnede, og jeg spurgte ham om den døde Dame. Han blev vred paa mig, og jeg blev bange for hans Ansigt; men jeg kunde heller ikke lide ham for den Tid. Judith, kan Du ikke godt lide Grey?"

„Jo," svarede Judith, som laa paa Knæ og vaskede Blodet af Gulvet. „Jeg kjender godt begge de Herrer Grey, og jeg kan godt lide dem begge to."

„Kan Du lide Carlton?"

„Nei, det kan jeg just ikke, Miss Lucy, skjøndt jeg kun har seet ham sjeldent."

Laura slog med Nakken og forlod misfornøiet Værelset. Hun troede, at de rottede sig sammen for at bagtale Carlton; hun troede ikke, at det var deres oprigtige Mening.

Om Eftermiddagen kom der atter et Brev til Greven af Oakburn, men han selv kom ikke. De spiste til Middag som sædvanlig Klokken fem, og derpaa gik Capitain Chesney til Byen, for at træffe Omnibussen fra Store Wennock, da han meente, at hvis Greven ikke selv var med, var der maaskee Brev fra ham. Efterat han var gaaet, kom det andet Brev; det bar Londons Postmærke. John Grey havde meget at gjøre, og kom først i Tusmørket.

Medens han stod ved Bordet og talte med Jane, og Lucy sad ved Kaminen i en Lænestol, faldt hans Øine paa Brevet, som var adresseret til Lord Oakburn.

„Kjender De Greven?" spurgte han uvilkaarligt.

„Ja," svarede Jane, „vi ere i Familie med ham."

„Saa kan De maaskee sige mig, hvorledes han befinder sig."

„Jeg tænker godt, vi have ventet ham her hele Dagen."

„Ventet ham her hele Dagen!" gjentog Grey forundret „Jeg beder om Forladelse, Miss Chesney, jeg har vist misforstaaet Dem."

„Vi have ventet Lord Oakburn hele Dagen," vedblev Jane, „og vente ham endnu iaften. Her ligge to Breve og vente paa ham."

„Her maa finde en Feiltagelse Sted," svarede Grey. „Lord Oakburn er farlig syg, Døden nær. For to Dage siden var der meget lidt Haab om, at han kunde komme sig."

„Hvad feiler ham?" udbrød Jane meget nysgjerrig. „Er han paa Chesney Oaks?"

„Han ligger paa Chesney Oaks syg af Typhus. Jeg skal sige Dem, hvoraf jeg veed det. Iforgaars maatte jeg reise femten Mile

for at møde en Læge fra Pembury, som jeg skulde træffe sammen med paa Halvveien. Han kom ikke, men sendte en Ven, som ogsaa er Læge, og som forklarede mig, at Grunden til hans Udeblivelse var Lord Oakburns Sygdom. Han har boet paa Chesney Oaks siden Grevindens Begravelse, gik ind i et Huus, hvor Feberen rasede og blev smittet. Dengang jeg talte med denne Læge meente han, at han blot kunde leve et Par Timer endnu."

Jane var taus af Forundring. Lucy snakkede fra sin Stol.

„Men hvorfor lod Lord Oakburn sine Breve sende hertil, naar det ikke var hans Hensigt at komme?" Lucy var skuffet, hun havde ventet sig stor Glæde af Lord Oakburns Besøg.

„Det tænker jeg ogsaa paa," sagde Jane. „Det er ikke et, men to Breve; det ene fra Pembury, det andet fra London. Hvorfor skulde Lord Oakburns Breve sendes til os, hvis det ikke er hans Mening at besøge os, som Lucy meget rigtigt bemærker?"

„De kan være ovebeviist om, Miß Chesney, at den Lord Oakburn, som laa syg paa Chesney Oaks, ikke tænker paa at besøge Dem for det Første. Veed De, hvem der er den nærmeste Arving?"

„Papa er den nærmeste Arving," sagde Jane.

„Er Capitain Chesney den nærmeste Arving til Grevskabet Oakburn?" gjentog Grey hurtigt.

„Ja, han er."

„Saa er jeg bange for, at jeg kan forklare Dem Sagen, min kjære unge Dame," sagde Grey efter en alvorlig Pause. „De kan være overbeviist om, at den unge Greve er død, og at disse Breve ere adresserede til Deres Fader som Greve af Oakburn."

Syttende Capitel.

Forsvunden.

Jane Chesney sad i Tusmørket og stirrede paa Brevene, som havde vakt saamange Tanker. Hun kom efterhaanden til at tro, at John Greys Mening var den rette; thi naar den unge Greve laa syg af Feber paa Chesney Oaks, var det urimeligt at tro, at hans Breve bleve afleverede i Capitain Chesneys Huus i Syd Wennock.

Lucys Stemme var det Første, der brød den lange Pause, som fulgte John Greys Farvel. Den lille, fiintfølende Pige havde tiet til nu, og selv nu var hendes Stemme blød og sagte.

„Troer Du det kan være sandt, Jane — at Papa er Greve af Oakburn?"

„Jeg — jeg troer, det maa være saa, Lucy. Jeg troer det maa være af den Grund, at disse Breve ere komne hertil."

Lucy reiste sig op fra sin lave Stol ved Kaminen, og løb hen til Døren. „Jeg vil fortælle Laura det," sagde hun. Men Jane holdt hende tilbage.

„Ikke endnu, Lucy. Lad os først være vis paa, at det er saa. Jeg holder egentlig ikke af at tænke derpaa. Det er sørgeligt, at tænke sig, at den unge Greve er død paa den Maade."

Lucy satte sig nedslaaet paa sin Stol. Hun havde et Barns store Lyst til at fortælle mærkværdige Begivenheder. Men hun haabede, at Laura snart kom ned og saa vilde Jane nok fortælle hende det.

Jane sad taus. Hun var ikke egoistisk, havde megen Følelse for Andre, og holdt ikke af at tænke paa den unge Greves rimelige Død — eller, som hun kaldte det, at speculere paa den. Hvis Lord Oakburn var død, hvis han virkelig var reven bort saa ung, vilde Ingen beklage det mere end Jane. Og desuagtet, skjøndt det var meget mod hendes Villie, kunde hun ikke forjage andre Tanker, som banede sig Vei. Ikke mere Savn og Sorger og Bekymringer, ingen Angst for, at den hun elskede skulde komme i det frygtelige Fængsel, skulde nogensinde igjen staae som en mørk Skygge i hendes Sjæl. Med sin bedste Villie kunde hun ikke forjage disse Tanker; hun kunde ikke, og dog næsten hadede og foragtede hun sig selv, fordi hun nærede dem.

Da Pompejus bragte Lampen ind, hørtes Capitain Chesneys Skridt paa det vaade Grus. Nu var det klaret op, men det havde regnet uafladeligt fra om Morgenen.

„Jeg har Intet hørt om Oakburn" sagde Capitainen, da han kom ind. „Der var ingen Passagerer med Omnibussen iaften. Hvad er dette Jane? Endnu et Brev til ham? Det er da underligt, at han ikke er kommet selv."

„Fader," sagde Jane med bankende Hjerte, „jeg er bange for, at det Hele er en Misforstaaelse. Grey har været her, siden Du gik ud, og han siger, at for to Dage siden laa Lord Oakburn paa Chesney Oaks farlig syg af Typhus; man frygtede meget for hans Liv. Grey er overbeviist om, at disse to Breve ere til Dig."

„Til mig!" gjentog den forundrede Capitain, som ikke kunde fatte Meningen heraf.

„Ja, Fader," svarede Jane, og hun talte

med sagte Stemme og bøiet Hoved. „Til Dig, som Greve af Oakburn."

Capitain Chesney stirrede stivt paa Jane, og lod hende derpaa gjentage Ord for Ord, hvad Grey havde sagt. Han blev meget stille. Han var ligesaa lidt egoistisk som Jane, og han tænkte paa den unge Greves Skjæbne, og ikke paa sin egen Forfremmelse.

„Jeg vil vove at aabne et af Brevene, Jane," sagde han. „Hvis — hvis der Intet er paafærde, vil den stakkels Fyr nok tilgive mig; han var altid godmodig. Jeg vil sige ham, hvordan det gik til, og hvorfor jeg gjorde det. Giv mig det, som kom først."

Jane rakte ham det og Capitain Chesney aabnede det. Han stod tæt ved Lampen og gjennemløb Indholdet, og derpaa satte han sig ganske stille og ydmygt ned igjen.

„Det er sandt, Jane," sagde han med noget, der lignede Hulken. „Den stakkels Dreng er væk, og jeg er Greve af Oakburn."

Brevet var fra Huushovmesteren paa Chesney Oaks. Han skrev for at underrette den nye Greve om sin unge Herres Død, og for at udbede sig hans øieblikkelige Nærværelse paa Chesney Oaks. Greven (hvilken Titel vi herefter maa give Capitain Chesney) kastede det paa Bordet med et af sine gamle Vredesanfald.

„Hvorfor har det Tosschoved ikke kaldt mig ved mit eget Navn?" udbrød han. „Men den Huushovmester har altid manglet sund Fornuft. Giv mig det andet Brev, Jane."

Det andet Brev var fra Advocater i London, som i mange Aar havde været Familien Chesneys Consulenter. De tilbøde den nye Pair deres Tjeneste.

Den nye Pairs Vei laa klar for ham. Naturligviis maatte hans første Skridt være at reise til Chesney Oaks. Med hans sædvanlige Iverighed foer han op for at reise uden et Minuts Ophold.

„Jeg kan ikke vente, Jane. Hvad siger Du? — vente paa Thee? Thee! Hvad andet Kram vil Du saa finde paa, at jeg skal vente efter? Hvis jeg kan faae en Gig i Løven, kan jeg maaskee naae Trainet ved Store Wennock. Død! Den stakkels Fyr er død, uden en Ven eller Slægtning ved sin Side!"

„Men, Fader, Du maa tage en Natsæk med Dig, Du vil savne —."

„Jeg tager Ingenting med mig," afbrød Greven, idet han tog sine Briller paa og med fortvivlet Hast knappede sin Frakke. „Du kan imorgen tidlig sende Pompejus efter mig med en Skjorte og mit Barbeerapparat. Saa! saa! jeg har ikke et Minut at spilde, Jane. Et Kys til Jer hver, Piger og saa — hvor er Laura?"

Lucy foer ud af Stuen og raabte: „Laura, Laura!" Capitainen løb efter hende, saa hurtigt som hans Podagra tillod det. Han greb sin Hat og Kappe idet han gik igjennem Forstuen.

„Bryd Dig ikke om hende, Lucy, jeg kan ikke vente; jeg tænker hun har lagt sig til at sove. Giv hende et Kys fra mig, og spørg hende, hvad hun synes om at hedde Mylady Laura."

Alt skete i et Øieblik uden at Jane fik Tid til at samle sine forvirrede Tanker. Hun sagde noget til ham om, at Feberen var smitsom, men han hørte ikke paa det, og gik gjennem Haven medens han knappede sin Kappe. Jane vidste, hvor lidt det nyttede at gjentage sine Ord, og hun stod ved Vinduet med Lucy og saae ham gaae gjennem Laagen beskinnet af Maanen, som havde trængt sig frem gjennem de graa Skyer.

Lucy løb hen til Trapperne og raabte paa Laura, saa høit hun kunde. Men der kom intet Svar.

„Jeg troer, hun har lagt sig til at sove, som Fader sagde, Jane, hvor underligt!"

„Jeg skal see efter, min Kjære. Du kan gaae ind i Dagligstuen, Lucy, og ringe paa Theen."

En Skræk for at Laura ikke var i sit Værelse var kommet over Jane; hun var maaskee i Haven for at møde Carlton. Hun saae ind i Lauras Værelse. Det var tomt!

„Ja! hun er igjen hos ham!" hviskede hun. „Jeg vil søge hende op, det skal ikke skee!"

Hun gik sagte ud af Hoveddøren og ned ad den vaade Grusgang med sine tynde Sko. Men hun mærkede Intet; det var tydeligt, at hendes Søster ikke var der, og Jane fik den Tro, at Laura maaskee var spadseret ud med Carlton.

Var det muligt, at hun i den Grad havde forglemt sig selv, at hun spadserede alene med ham om Aftenen ligefor Syd Wennocks Næse? I sin bittre Smerte haabede Jane næsten, at hendes Fader maatte møde dem, thi hun begyndte at føle, at hun var for svag i denne Strid.

Hun forlangte et Lys og søgte i Lauras Værelse efter den sorte Klædeskaabe og den Hat, som hun i Almindelighed bar. Men de vare borte, og dette bekræftede hendes Frygt.

Jane stod et Øieblik med Albuen hvilende paa Comoden og Haanden trykket mod sit

Hoved. Hun kunde ikke gjøre Andet end vente, til Laura kom tilbage, og saa tale med hende. „Dette er Følgen af, at jeg opdagede Møderne i Haven," tænkte hun. „Hun var bange for at gaae derned igjen."

Jane gik atter ind i Dagligstuen. Theebordet var dækket og Lucy saae op med et forventningsfuldt Blik.

„Hvor er Laura, Jane? Kommer hun?"

Hvad skulde Jane svare Barnet? Det var ønskeligst at skjule Lauras Fraværelse fra Huset for hende; Jane haabede, at Alle skulde forblive uvidende derom uden hun selv. Hun gav Lucy et undvigende Svar, og foreslog hende at tage en Bog med Eventyr frem igjen, som hun havde læst i om Eftermiddagen.

„Men vil Du ikke nu skjænke Theen, Jane?"

„Ikke endnu, min Kjære, Fader er borte og vi have intet Hastværk. Jeg vil først have mit Sytøi færdigt."

Hun talte saaledes i det Haab, at Laura snart kom ind. Hun gjorde sit Sytøi færdigt, det var et kjedeligt Arbeide, hun reparerede nogle af Manchetterne paa Capitain Chesneys Skjorter. Paa denne Maade blev Klokken ni, det var Lucys Sengetid, og hun havde endnu ikke faaet sin Thee."

Hvor kunde Laura være?

Jane begyndte at blive vred; denne Uvished piinte hende. Hun kunde ikke mere opsætte at skjænke Theen, og saa vilde Tjenestefolkene og Lucy faae at vide, at Laura var fraværende. Netop nu kom Judith ind.

„Hvor er Frøken Laura henne?" spurgte hun forbauset. „Jeg var for lidt siden inde i hendes Værelse, og der fandt jeg denne paa Gulvet. Jeg kom herind for at bringe hende den."

Det var Lauras Pung, som hun hver Dag brugte. Jane formodede, at hun havde tabt den ud af sin Lomme. Den var ganske tom. Jane havde fornylig seet hende arbeide paa en ny med grøn Silke og Staalperler; den havde hun maaskee begyndt at bruge.

„Er Frøken Laura ude?" spurgte Judith.

Det kunde ikke benægtes, det var et Factum, og ingen rimelig Undskyldning kunde anføres. Janes Hjerte blødte.

„Hun — hun er maaskee gaaet ud for i en Fart at kjøbe noget i Byen, som hun skulde bruge til sit Uldgarnsarbeide," mumlede Jane. „Hun kommer vist strax. Jeg vil skjænke Theen, Judith."

Theen blev baade skjænket og drukket, og Laura kom ikke. Men da Klokken næsten blev ti, blev Jane gruelig urolig, og dog havde ingen Mistanke om den skrækkelige Virkelighed banet sig Vei til hendes Hjerte.

Hun kastede et Shawl om sig, tog en Paraply og gik ned til Havelaagen. Der stod hun og saae op og ned ad Veien, saa godt som Mørket tillod det, thi nu var Natten bleven meget mørk. Hun hverken saae eller hørte andet end Regnen, som styrtede ned.

Judith mødte hende, da hun gik ind, og gjættede hendes Uro. „Kan jeg lede hende op, Miss Jane?" Nu var hun Lady Jane — men det var ligegyldigt, Jane tænkte ikke engang derpaa.

„Blot jeg vidste, hvor jeg skulde sende Dig hen," svarede Jane. „Jeg kan kun tænke mig, at hun et eller andet Sted, maaskee i en Butik, har søgt Ly for Stormen. Vi kjende Ingen i Syd Wennock."

Der var Intet, Intet at gjøre, uden at vente. Og Jane Chesney ventede til Klokken næsten var elleve. Den Tanke, at Laura havde været saa tankeløs og taabelig, at søge Ly i Carltons Huus rodfæstede sig mere og mere hos hende, uagtet hun i Begyndelsen forkastede den.

Lucy begyndte at græde; hun blev bange: „Er Laura borte?" spurgte hun. Judith kom ind med et alvorligt Ansigt, og Pompejus stod udenfor Kjøkkendøren og stirrede stivt hen for sig med et bedrøvet Ansigt, som belystes af Lampen i Forstuen. Noget saadant havde han aldrig før oplevet, og han fristedes til at spørge ligesom Lucy, om hans Yndling, Miss Laura, var borte.

„Miss Jane," hviskede Judith, „det er bedst, at jeg gaaer et eller andet Sted hen. Maaskee — maaskee har hun været nødt til at gaae ind i Mr. Carltons Huus for at søge Ly mod Stormen."

Jane var taknemmelig over disse Ord, der skaanede hende for den Forlegenhed at tilstaae for Judith, at hun selv havde havt den samme Tanke.

„Jeg kan næsten ikke troe det, Judith, men hun er meget tankeløs, og — Mr. Carltons Huus har maaskee været det nærmeste. Maaskee — hvis Du ikke har Noget imod at gaae —"

Judith lod hende ikke tale ud. Et Øieblik efter viste hun sig med Kaabe og Hat og en stor Paraply i Haanden.

Hun gik ned ad den dyngvaade Bakke. En rask Fodgænger kunde i fem Minuter gaae fra Capitain Chesneys Huus til Carltons, da Veien hele Tiden gik ned ad Bakke; men i dette Dynd kunde Judith ikke gaae saa hurtigt,

og Kirkeklokken slog et Qvarteer til tolv, da hun traadte ind af Porten.

Idet hun saae sig om, blev hun noget forlegen, thi Huset var mørkt og stille, som om alle Beboerne vare i Seng. Ikke engang den couleurte Lampe brændte. Det saae rigtignok ikke ud, som om den unge Dame havde søgt Ly der, og Judith havde næsten ikke Mod til at vække dem for at spørge, om Frøken Laura var thet derind.

Men hun havde kun Valget mellem at gjøre dette og vende tilbage til Huset uden Resultat, og derfor bankede hun paa Hoveddøren. Ingen svarede, og hun ringede da paa Klokken.

Ingen lukkede op, og hun maatte vedblive at ringe. Tilsidst blev et Vindue øverst i Huset aabnet og Judith saae op.

„Hvad nytter det at vedblive at kime paa Klokken?" lød Hannes ærgerlige Stemme. „De kan jo see, at Mr. Carlton ikke er her i Byen, da den couleurte Lampe ikke er tændt."

„Er han reist bort?" spurgte Judith.

„Han reiste pludselig bort iaften. I alt Fald var det pludseligt for os; han talte Intet derom, førend han kom ned fra sit Værelse med Hat paa og Natsækken i Haanden, og da holdt Vognen for Døren," vedblev Stemmen i en fornærmet Tone, som om den Talende misbilligede den pludselige Reise. „Han sagde, at han reiste bort, og at han ikke kom igjen i flere Dage."

„Ja, ja," sagde Judith, „jeg vil heller ikke tale med Mr. Carlton. Jeg kom for at spørge, om en af vore unge Damer havde søgt Ly her mod Regnen."

„Hvem er Eders unge Damer?" var det næste Spørgsmaal.

„Frøkenerne Chesney. En af dem gik til Byen i Eftermiddag, og da hun ikke er kommen tilbage, maa hun være gaaet ind i et Huus. Vi troede, maaskee hun var her."

„Ingen ung Dame har søgt Ly her. Ingen har været her, uden Mrs. Newberrys Pige, som sagde, at hendes Frue var bleven værre, og jeg maatte sende hende til Doctor Grey. Hun blev dygtig næsviis, da hun hørte, at Doctor Carlton var reist bort paa nogle Dage uden at underrette dem derom."

„Min Frøken er altsaa ikke her?"

„Hun hverken er her eller har været her. Imorgen Aften lader jeg Evan sætte en Placat paa Lampen, hvorpaa der skal staae, at Mr. Carlton er reist bort," fortsatte Stemmen forbittret. „Det er ingen Morskab at blive kimet op for ingen Ting, ligesom man er falden i Søvn."

„Det gjør mig meget ondt," sagde Judith, „men jeg kan ikke gjøre for det. Godnat."

„Godnat."

Judith stod i Porten og overtænkte, hvad hun nu skulde gjøre. I dette Øieblik foer Sandheden som et Lynglimt igjennem hendes Hoved. Hun var saa vis derpaa, som om hun havde seet det med sine egne Øine. Doctor Carltons pludselige Reise og Lauras Forsvinden lod ingen Tvivl mere tilbage.

(Fortsættes.)

Gaade.

For atten Aar siden mig gav det en Mand,
Skjøndt selv han havde det ikke;
Idag mig skiller derved en Mand,
Skjøndt selv han tager det ikke.
Men hvad man mig tog og hvad man mig gav,
Jeg ligefuldt bærer dog til min Grav.

Opløsning af Gaaden i Nr. 26:

Naal — Laan — Aal.

Opløst af „Naal, Syl og Spaan", „3 gamle Hatte" paa Løgismose, „Chamankabudibaba", „Eicul Enimlehliv Renegav", „Eiphos Svander", Thora H. S. i Helsingør, „Gaadefresseren", „Rosinhaderen paa Loftet".

Gaaden i Nr. 25 er opløst af „Netsirch Nesuetsirchzki" i Roeskilde, „den hæse Lirekasse" paa Løgismose, „de 3 Blaaøiede" i Veile.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 9de Juli. № 28.

Cajus Julius Cæsar.

Det vilde være let at fylde hele dette Nr. og flere til med Brudstykker af Cæsars Historie, thi Materiale til at tage af mangler tilvisse ikke. Men naar Konger og Keisere optræde som Forfattere, Componister, Digtere og Malere, saaledes som nys Napoleon III. og Carl XV., saa er det respectstridende af Undersaatterne, allerunderdanigst at give sig i Kast med et Emne, som allerede har vundet allernaadigst Opmærksomhed og er blevet Gjenstand for allerhøieste Behandling.

Vi skulle derfor ikke til Cæsars Billede, som meddeles her i skizzeret Omrids, skrive en Text, der omhandler hans Liv og Levnet. Dette kan desuden indbefattes i de faa Ord, der ere hans egne:

Veni, vidi, vici!

d. e.: „Jeg kom, saae og seirede". Han havde vundet 500 Slag og erobret 1000 Stæder. Hvorledes han vandt og erobrede dem, veed Gud og hans Biograph Napoleon; hos denne meget ærede Forfatter kan man maaskee faae det at vide. Vi nøies med at fortælle, at han — lige udmærket som Feltherre, Statsmand og Historieskriver — var født den 10de Juli (altsaa som imorgen!) 100 Aar før Chr. F., og blev myrdet den 15de Marts, 44 f. Chr. F.

Men ved hans Død ville vi et Øieblik tillade os at dvæle. Den var stor og en Cæsar værdig. Han vilde ogsaa vove et Slag mod Friheden. Valgt til Dictator paa Livstid, ønskede han ogsaa Kongenavn og Kongemagt. Rustende sig til nye Seirvindinger, foregav han, at et Folk, Partherne, ifølge de sibyllinske Spaadomme kun lod sig beseire ved en Konge, og derfor maatte han have denne Titel ad interim. Men hans Hensigt blev gjennemskuet, Republikanerne sammensvore sig til hans Undergang og Dagen blev berammet. En Sandsiger advarede Cæsar; hans Hustru, Calpurnia, der havde drømt, at Huset styrtede sammen og han faldt gjennemstukket i hendes Skjød, bad ham ikke at gaae i Senatet den Dag; selv havde han drømt, at han fløi over Skyerne og rakte Jupiter Haanden. Dog, modigt trodsende alle Drømme, Anelser, Advarsler og Spaadomme, begav han sig til Capitoliet. Endnu underveis erholdt han et advarende Brev, der underrettede ham om Sammensværgelsen; han

modtog det i Trængslen, men stak det ulæst til sig.

De Sammensvorne havde aftalt, at Metellus Cimber skulde nærme sig ham og bede om Naade for en Broder; naar da Cæsar, hvad man antog, negtede Bonnen, skulde han rive ham Kappen af Skuldrene, paa hvilket Tegn de Andre vilde strømme til og gjennembore ham med deres Dolke. Saaledes skete det ogsaa. Casca's Dolk traf ham først og saarede ham i Halsen. Men neppe havde han vendt sig om og udtalt de Ord: „Fordømte Casca, hvad gjør Du?" førend de Sammensvorne fra alle Sider trængte ind paa ham. Alligevel forsvarede han sig uforsagt. Men da han saae Marcus Brutus iblandt de Sammensvorne, tilhyllede han sit Ansigt med de Ord: „Ogsaa Du, min Søn!?" og sank, bedækket af 23 Saar, ned ved Pompejus's Billedstøtte, — der nu, efter 1900 Aars Forløb, skal være gjenfunden i Rom, det evige Rom, hvis Frihed skulde kjøbes med Cæsars Blod, for at man endnu der kan kysse en trekronet Paves Tøffel!

Saaledes endte den overordentlige Mand!

At forsvare et Mord, er en mislig Sag. Men man læse Bruti Tale i Shakspeares „Julius Cæsar", og man vil maaskee dog komme i Strid med sin Skriftlærdom, om end en frygtelig Nemesis fulgte Gjerningen. „Spørge I" — siger bl. A. Brutus — „hvi Brutus stod op mod Cæsar, er dette mit Svar: ei fordi jeg elskede Cæsar mindre, men fordi jeg elskede Roma mere. Vilde I hellere, at Cæsar skulde leve, og I Alle døe som Slaver, end at Cæsar skulde dø, paa det I Alle kunne leve som frie Mænd? — — Hvo er saa usæl," slutter han, „at han ei elsker sit Fædreland? Er her Nogen, tael! thi ham har jeg fornærmet." Borgerne svare: „Ingen, Brutus, Ingen!" — Da siger denne med rolig Samvittighed: „Saa har jeg Ingen fornærmet!"

Café chantant.

Det har vel i mange Aar været indført, at enkelte større Beværtningssteder ved nogen musikalsk Underholdning have samlet Gjæster og krydret Forfriskningerne. Men i vore Dage har denne Sammenblanding af legemlige og kunstneriske Fornødenheder faaet et mægtigt Opsving. Ikke blot Forstædernes, men ogsaa mange af Hovedstadens Beværtningslocaler ere blevne til Concertsale og Musikhaller, og det tør vist ikke opsættes længe, førend det tarveligste Vertshuus maa følge Strømmen og anskaffe sig et „Sangerselskab", saafremt det ikke vil lukke.

Der kan om disse populaire Concerter og Aftenunderholdninger, med eller uden „Tallerkendands", som om alt Nyt i Almindelighed, siges Meget for og Meget imod; men uden her at ville gaae tilbunds i en saadan Undersøgelse, ville vi kun fremhæve en af Lyssiderne, nemlig: det Gode og det Sondrende, som Concurrence altid medfører, samt den Omstændighed, at derved udfyldes endeel Lacuner i Kunstnydelsers store Række. Man har jo hørt, at i Frankerige et Caffehuus med en yndet Sangerinde har taget Luven fra Concertsalenes Primadonna'er, hendes Navn er løbet igjennem Telegraphtraadene over hele Europa, hendes Formue er ansat, og Børsen har veiet hende og ikke fundet hende for let. Nu blive altsaa halve „Verdensberømtheder" næsten nødte til at optræde i Seinestadens Caffehuse, istedetfor i den store Opera, for at vorde hele Berømtheder. Dog, vi behøve ikke at reise til Paris for at overbevise os om, at Indgangen til Publikums Salongunst begynder ganske jevnt at gaae igjennem Publikums Pavillonbifald. Til den sidstnævnte Yndest maae vore Digtere, Componister og Sangere nu beile, som Basis for Anerkjendelse. Flere Virtuoser og Sangere ere komne hertil som store „Kunstnere", have begyndt at optræde som saadanne, ja ere det endog maaskee, men have smukt maattet nedstemme deres Fordringer og tage tiltakke med at give „Gjæsteforestillinger" i „Hallerne".

Hvorfra denne Smitte eller Efterlignelse er kommen, om fra Paris, Wien, Berlin eller Hamborg, lader sig ikke let eftervise. Dog synes Wien at være Mønster idetmindste for „Optræden i Costume". Det er ganske naturligt, rigtigt og hensigtsmæssigt, at der i den dramatiske Kunst er en Kjædevirkning og et Overgangsled, ligesom i den reent musikalske. Lad Toppunktet være 5-Aktsskuespillet, Operaen eller Balletten, men for at undgaae store Spring, hvoraf Naturen synes at være Hader, har man viseligen indført „comiske Scener", Vexelsange og smaa Dandse. Heri er det, at den østerrigske Keiserstad med dens mange Forstæder giver Exemplet, derfra skrive sig disse folkelige Scener og Dialoger med Sange, som fornøie et flygtigt og tilfældigt samlet Publikum, og som (holdte indenfor Sømmelighedens Grændser) virkelig ogsaa ere underholdende og retvel

kunne tjene til høiere Kunstnydelsers Indledning, om just ikke ved Modsætningen. At man desværre hertillands, som andrevegne, ved at fremdrage det blot Piquante, for ikke at tale om det Æqvivoke, kan fordærve Smagen og Sæderne, skal ikke negtes, og det maa beklages, at Vedkommende ikke, forend alle disse „Directeur"=Bevillinger gaves, have tænkt paa visse Indskrænkninger og Control, — nu lader det sig vanskelig ganske udrydde uden ved Folkets egen sunde Sands og Bladenes gode Medvirkning. Men dette er en af Sagens Skyggesider, og herom ville vi, som sagt, jo ikke tale.

Af en slig dramatisk Spøg eller „comisk Scene" giver Billedet en Fremstilling. Det er taget fra en lille „Kneipe" i en af Wiens Forstæder.

Raimund og Nestroy („Lumpacivagabundus" Forf.) benyttes stadig, med tidssvarende Variationer; Travestier efter Blumauers Mønster gjøre ogsaa Lykke. Skuepladsen er saare beskeden. Et af Tobaksrøg og anden Damp opfyldt Værelse modtager Publikum. I en Krog er anbragt en „Tribune", foran denne er en Skammel, som den enthusiastiske Opvarter ret galant har bedækket med et Lommetorklæde — maaskee ogsaa en Serviet — for at „Kunstnerne" kunne komme op paa en gentil Maade. Foran staaer stedse et lille Bord med to Lysestager „af Sølv". Forberedelserne ere lovende og de optrædende Kunstneres Udseende er ligesaa, forsaavidt som Uldstrømper og Knæbeenklæder, Paryk og Sminke, Brølen, Saugen i Luften med Armene og Skjæren Ansigt ere de første Betingelser for Skuespillerkunsten. Prygl gjør altid slaaende Virkning, tør derfor ikke mangle, naar Publikum skal stemmes til Munterhed. Bifaldet stiger til Enthusiasme, naar den Gjennempryglede undløber sin Thran og tager Plads iblandt Gjæsterne, gemytlige Arbeidsfolk og godmodige Soldater.

Den aftegnede Scene forestiller en brav Borgermand med sin Datter (begge repræsenterede af Selskabets Damer, hvoraf Faderen sagtens synger Contra=Alt). Han udtrykker i Sang sin Afsky for den fordærvede Verden i Almindelighed og Naboens lapsede Søn i Særdeleshed, lovprisende Datterens imod alle syndige Fristelser muur= og nagelfaste Uskyldighed. Den unge Dame nænner ikke at rive den ædle Olding ud af Illusionen, meget mere bekræfter hun hans gode Mening i uopnaaelig Discant med en Strøm af Taarer og en øm Omfavnelse, der slutter den lovende Indledning. Pludselig faaer den lykkelige Fader travlt, han skal paa Gaden ligesom Casander, anbefaler Huset til sit gode Barn og sig selv til Publikum. Hans Udgang er Signalet for den Lapsede til at stige ind igjennem det imaginaire Vindue, seet af Tilskuernes gode Villie, og i Løbet af en Vexelsang indbyder han sig selv til et Kjærlighedsmaaltid ved det lille Bord med Sølvstagerne, hvorhos Visen indeholder fortræffelige Vink angaaende den ene rigtige Maade til at nyde Livet paa. Naturligviis overraskes Parret af den gamle lumske Herre, der har staaet paa Luur. Almindelig Bestyrtelse, Forvirring, Forbandelser ꝛc. — rig Leilighed for Componisten til et combineret Nr., stor Trio, der ender med, at den grusomme Gamle vil udrydde hele den fordærvede Menneskeslægt og gjøre en Begyndelse med Østerrigerne og Preusserne. Til Held for den saa haardt betrængte Menneskeslægt, veed den unge letsindige Mand, at den dydige Papa gjør Hanebeen til en Enke i Nabolaget; han lader fiffig et Ord falde om hendes Redning i den almindelige Undergang. Dette Vink bringer den Gamle til Fornuft, han afstaaer fra sit rædsomme Ødelæggelsesværk, husker medeet paa, at han selv har været ung engang og Tilgivelsen nærmer sig med stærke Skridt i Skikkelse af en Finale med forceret Tempo. Det Hele sluttes med et henrivende Tableau omkring det lille Bord med de to Sølvlysestager — de muntre Livsanskuelser feire en glimrende Triumf over Philisteriet.

Det være nu med dette Programs og lignendes moralske og æsthetiske Værd som det vil, saa indseer man dog, at Sligt kan give Componisten Leilighed til at benytte de forskjellige Afvexlinger af Musikformer: Duetter, Terzetter, Vexelsange, Recitativer, Canons o. s. v., hvilke dog ere langt interessantere, end idelige Gjentagelser af Cavatiner og italienske Arier, som kun Faa forstaae, eller Schweitserhyl med hjerteskærende Hjemvee. En lille Handling spænder Opmærksomheden, og det er kun castiliansk Hovmod, naar vore yngre Digtere og Musikere forsmaae en folkelig Leilighed til at gjøre deres Talent gjældende, medens de dog hyppig klage over „ikke at kunne faae Noget ud". Gjemmer man sit Sædekorn, d. e. sine Evner, paa Loftet, fordi man ikke har en kongelig Mark for sig, hvor „klassiske" eller „gediegne" Kunstværker kunne bære „Frugter for Evigheden", da overlader man i Reglen Marken til alskens Vagabonder, som glatvæk saae Ukrudt, der fordærver Folkets Sundhed og tilsidst gjør den Kunst umulig, man troer at hædre ved at tie.

Folkesangere i en Wiener Forstadskippe.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

Hun gik langsomt hjem — hvorfor skulde hun skynde sig med at bringe denne Efterretning? Jane, som havde lyttet efter hendes Fodtrin, mødte hende ved Laagen, og saae, at hun var alene.

„O, Judith! Har Du fundet hende?"

„Nei, Frøken. Jeg, jeg —"

„Hvad?" spurgte Jane.

Judith henthydede først saa svagt som muligt til, hvad hun frygtede, og klarede derpaa Sagen efter bedste Evne. Og det var ikke i det første Øieblik, at den frygtelige Virkelighed blev opfattet af Jane — den nemlig, at Laura Chesney var flygtet fra sin Faders Huus.

Attende Capitel.

En behagelig Tour.

At Syd Wennock den næste Morgen havde travlt er let at forstaae. En saadan Ret Nyheder var ikke serveret for den siden den ulykkelige Dame i Slotsgaden døde. Og nu var der to Retter. Capitain Chesney, der var bleven Greve af Oakburn, og en af hans Døttres Flugt med Mr. Carlton.

De havde baaret sig meget fiffigt ad med at komme bort, og skjøndt Bruden og Brudgommen paa Reisen maatte døie adskilligt Ondt, blev Flugten dog ikke derved meget forsinket.

Mr. Carlton havde lagt sin Plan fornuftigt. Han var klog og intriguant. Han havde aftalt med Laura, at han i Tusmørket i sin aabne Vogn skulde holde paa en Vei, som førte til Bjerget, og at Laura skulde møde ham der. Denne Vei, som hed Blister Lane, førte tilligemed nogle andre lidet befærdede Biveie, til den lille By Lichford, hvor der var en Jernbanestation. Den laa syv Mile fra Syd Wennock, og Carlton vidste, at hans lille Kjøretøi, ligesaa hurtigt som ethvert andet kunde bringe dem dertil, hvorved der desuden var

den Fordeel, at Ingen uden han selv behøvede at vide Noget om Reisen. Han turde ikke vise sig med Laura ved Jernbanestationen i Store Wennock, da hundrede Øine vilde hvile paa dem der.

Han skjulte Hemmeligheden mesterligt. Den Dag besøgte han sine Patienter ligesom ellers, og han gik paa sin Fod, for at hans Hest kunde være frisk til Reisen. Han sagde ikke et Ord til nogen af sine Patienter om sin Fraværelse; det vilde have været uforsigtigt; og han yttrede ikke et Ord derom hjemme. Han spiste til Middag som sædvanligt og gik derpaa op paa sit Værelse. Da det nu blev saa mørkt, at man maatte tænde Lys, ringede han og forlangte sin Vogn. Han lod den ikke vente et Øieblik, men kom med sin Natsæk i Haanden. Pigen var i Forstuen, da han kom ned, og hun saae paa Natsækken.

„Jeg reiser bort i et Par Dage," sagde han.

Hun var for forundret til at svare eller spørge; det var saa besynderligt, at han skulde reise saa pludseligt. Carlton gik hen til Porten, hvor Vognen ventede. Evan holdt Hesten og var paaklædt til at følge sin Herre. Det var den samme Hest, som det engang var gaaet galt med; Carlton havde kunnet bruge den igjen i den sidste Uge, og Evan var bleven frisk for længe siden.

„Jeg har ikke Brug for Dig iaften," sagde hans Herre, idet han tog Tømmerne og steg op.

Evan var ligesaa forundret som Hanne over dette, men det kom ikke ham ved, og han var glad over at blive fri for at kjøre i dette Regnveir. Han lagde Natsækken under Sædet og Carlton satte sig mageligt derpaa i Ly af Calechen.

„Du skal ikke sidde oppe og vente paa mig," sagde Doctoren.

„Og Hesten da?" spurgte Evan med vidt opspilede Øine.

„Hesten kommer ikke tilbage iaften."

Han kjørte bort og Evan stod og saae efter ham. Carlton var aldrig nogen meddeelsom Herre, men Evan forundrede sig dog over, at han nu slet ikke havde faaet nogen Forklaring. Skulde han imorgen tidlig være oppe før sædvanlig Tid, for at modtage Doctoren og Hesten? Doctoren skulde maaskee besøge en Patient, tænkte Evan, hvor han ventede at blive opholdt i timeviis. Men hvad skulde han med Natsækken?

„Hvor skal Herren hen?" spurgte Hanne vredt, da han kom ind igjen.

„Hvem kan vide det?" svarede Evan. „Han sagde, at jeg ikke skulde sidde oppe efter Hesten. Jeg formoder, at Ingen af dem kommer hjem iaften."

„Iaften!" gjentog Hanne noget sarkastisk. „Han sagde mig, at han ikke kom tilbage før om nogle Dage. Saadan gaaer det altid. Jeg vilde have bedet ham om at maatte gaae ud imorgen, og nu kan jeg det ikke."

Carlton kjørte hurtigt henimod Bjerget, og vilde netop dreie ind paa den Vei, hvor de skulde mødes, da han hørte Fodtrin.

„Godaften," sagde John Grey. „Det er et slemt Veir."

„Meget slemt," svarede Carlton med Eftertryk. „Kommer De langveis fra?"

„Blot fra Capitain Chesney."

„Fra Capitain Chesney! Hvem er syg der? Ikke Capitainen, det er ikke en halv Time siden jeg saae ham gaae forbi."

„Jeg har seet til den lille Pige. Hun kom tilskade imorges, hun faldt imod Vinduet og skar sine Hænder slemt paa Glasset. De har vel ikke tilfældigviis hørt fortælle i Byen, om Grev Oakburn er død?" spurgte Doctor Grey.

Carlton havde ikke hørt det Mindste om Grev Oakburn; men han huskede, at Capitain Chesney i en Samtale havde nævnt dette Navn. „Hvorfor spørger De?" sagde han.

„Jeg har ikke hørt, at han er død," svarede Doctor Grey, „men jeg antager dog, at det er Tilfældet. For to Dage siden veed jeg, at han laa for Døden af Typhus, og da der til Capitain Chesney er kommet Breve, adresserede til Greven af Oakburn, er jeg overbeviist om, at det Værste er indtruffet. Jeg troede, at De maaskee havde hørt Noget derom i Byen."

Carlton blev forvirret. Han forstod ikke Forbindelsen mellem Capitain Chesney og Brevene til Lord Oakburn.

„Naar han er død, er jo Capitain Chesney Greve af Oakburn, og saa ere Brevene til ham. Jeg har netop fremstillet Sagen saaledes for Miss Chesney."

Mr. Carlton var for rolig til at lade sin Forundring blive synlig. En Anden vilde af Forbauselse have tabt Tømmerne af Haanden eller paa anden Maade røbet sig; men han blev kun taus. Capitain Chesney Greve af Oakburn! Men saa var hans Datter jo Lady Chesney!

„Troer De, at det er saa?" spurgte han.

„Ja, ikke alene troer jeg det, men jeg er overbeviist derom," svarede Doctor Grey. „Godnat."

„Godnat,“ gjentog den yngre Læge; derpaa berørte han sin Hest med Pidsken og dreiede ind paa den Vei, hvor han skulde vente.

Han havde ikke længe at vente. Laura Chesney kom aandeløs og forskrækket. Det regnede nu Skomagerdrenge ned, som Børnene sige. Carlton gik fra sin Hest, som lod til at være meget uregjerlig, og sprang hen for at modtage hende og byde hende Velkommen. Hun brast i en Strøm af Taarer, da han iilsomt løftede hende op i Vognen under Calechen.

„O, Louis, jeg turde ikke gjøre det om igjen,“ sagde hun hulkende. „Jeg blev opholdt af Doctor Grey.“

Det var et besynderligt Træf — og senere lagde man Mærke dertil — at John Grey paa denne betydningsfulde Aften skulde møde dem begge To ifærd med at flygte. Laura Chesney valgte det Øieblik til at liste sig ubemærket bort, da hun vidste, at Doctor Grey var i Dagligstuen hos Jane og Lucy. Men hun kom ikke saa let bort.

Hun stjal sig ned af Trappen, gjennem Kjøkkenet og ud af Bagdøren. Hun saae Judith komme fra Bryggerset med et tændt Lys i Haanden, og Frøken Laura maatte skjule sig bag Huset og vente. I Haab om, at Kysten var klar, ilede hun derpaa ned ad Stien, saa hurtigt hun kunde, da hun hørte, der blev ringet stærkt paa Dagligstueklokken. Hun vilde netop gaae ud af Laagen, da hun stødte paa Doctor Grey. Jane havde ringet, for at Pompejus skulde vise ham ud, men Doctoren kom ham i Forkjøbet. Laura Chesneys Hjerte bankede voldsomt, og hun var nærved at besvime af Skræk.

„Godaften Frøken Laura Chesney; gaaer De ud i et saa frygteligt Veir?“

„Nei. Jeg — jeg — jeg vilde blot see paa Veiret,“ stammede Laura, og hun frygtede, at Skjæbnen vilde gjøre hendes Plan til Intet.

„Veiret er saa slet, som det kan være,“ vedblev Doctor Grey. „Det klarer maaskee op i nogle Minuter, men det begynder strax igjen at regne. Det bliver en slem Nat. Gaa ikke videre, min kjære unge Dame, De kan næsten drukne i dette Søle.“

Hun lod, som om hun vilde adlyde, og vendte om igjen. Men hun skjulte sig kun under de vaade Træer, til Grey ikke mere kunde see hende. Hendes Hjerte bankede heftigt, hendes Samvittighed tilskyndede hende selv nu at opgive sin Plan. Folk, som gjøre saadanne romantiske Expeditioner kunne ikke nedlade sig til at raadspørge Fornuften, og Frøken Laura var gaaet ud i tynde Gedeskinds Sko og uden Paraply. Hun var heller ikke reiseklædt. Hun vovede ikke at tage nogen Kaabe over sine daglige Klæder for ikke at røbe sig, hvis hun mødte Nogen. Da Doctor Grey var gaaet, kom hun ud af sit Skjul og fløi afsted i Dynd og Regn til det Sted i Blister Lane, hvor Mr. Carlton ventede paa hende.

De kjørte afsted saa hurtigt, som det under disse Omstændigheder var muligt, og Laura blev efterhaanden mere fattet. Men hun var syg af Skræk, hendes Hjerte bankede, hun anstrængte sig for at opsnappe hver Lyd, da hun frygtede for at blive forfulgt. Carlton spurgte hende, hvorledes det hang sammen med Brevene og Greven af Oakburn, og Laura svarede mekanisk. Havde hun været mindre forstyrret, maatte hun have spurgt ham, hvorledes han vidste noget om Alt dette, men nu faldt det hende ikke ind.

„Vi have ventet Lord Oakburn hele Dagen,“ sagde hun. „Han er i Slægt med os; hans Fader og min Fader ere Fættere.“

„Have I ventet ham?“

„Ja, men han var endnu ikke ankommet, da jeg gik min Vei. Der er kommet to Breve til ham, og derfor vente vi ham. Da Jane imorges plagede sig for at udfinde et Værelse til ham, kunde jeg have sagt hende, at mit stod til hans Tjeneste.“

Det var tydeligt, at Laura ikke vidste Noget om Grevens Sygdom eller den Slutning, Doctor Grey havde uddraget heraf. Carlton lod hende i Uvidenhed derom. Faldt det ham maaskee ind, at Lady Laura Chesney, Greven af Oakburns Datter ikke vilde være saa villig til at flygte med en Landsbydoctor, der først skulde arbeide sig frem, som hun var nu, da hun blot troede sig Frøken Laura Chesney, Datter af en fattig, forgjældet, pensioneret Søofficeer. Jeg veed det ikke, men Syd Wenock havde sin egen Mening om den Sag og lagde senere intet Skjul derpaa.

De vare halvanden Miil fra Lichford, og Carlton pidskede frygtelig paa sin Hest; han var bange for, at Trainet skulde gaae, førend de naaede det. Da kom en pludselig Standsning: Hesten styrtede. Ligesaa uventet som paa hiin mindeværdige Søndag Aften, hændte dette nu; Vognen væltede og et af Hjulene gik af.

Carlton og Laura bleve ikke kastede ud. De sadde fast indsnørede af Forlæderet, som var knappet over deres Knæ, og med Calechen over sig. Carlton kom ud, han vidste ikke selv hvordan, og hjalp derpaa Laura ud.

Hesten sparkede voldsomt. Carlton maatte

henvende sin Opmærksomhed paa den, efter at han først havde baaret den forskrækkede Pige saa langt bort, at hun var i Sikkerhed. Der var Intet at gjøre uden at skære Remmene over. Han havde heldigviis en skarp Kniv i Lommen; det lykkedes ham at file dem over og saa foer Hesten afsted i den stærkeste Galop.

Det var ingen behagelige Udsigter! Huskede Carlton de naragtige Ord, som den Kone, der hjalp ham om Søndagen, havde sagt til ham? Havde han troet hende, maatte han have antaget denne Væltning som et Vink om, ikke at fortsætte Reisen. Men Carlton var ikke overtroisk, han skjældte Hesten ud og fortrød, at han havde været saa letsindig at bruge en Hest, som eengang før var styrtet.

Mr. Carlton saae sig om i den mørke Nat. Regnen, som havde hørt op en halv Timestid, styrtede nu voldsomt ned igjen. Laura rystede og lænede sig mod Gjærdet, hvor han havde bragt hende hen; hun var for syg og forskrækket til at kunne græde. Det var af den yderste Vigtighed for dem at naae Stationen, inden det næste Train kom forbi, da de vilde blive forfulgte, naar man i Syd Wennock opdagede deres Flugt. Men Carlton vidste ikke, hvordan de skulde naae derhen.

Han kunde ikke lade den ituslaaede Vogn blive liggende paa den smalle Vei; han kunde ikke — i alt Fald kunde Laura ikke — naae Stationen, medmindre han fik fat paa en anden Vogn. Han kjendte ikke denne Egn — havde aldrig før været der; det Eneste, han vidste, var, at det var en Bivei, som førte til Lichford. Han var i fuldkommen Uvidenhed om det var muligt at faae Hjælp.

Medens han saae sig omkring og speculerede paa, om der mellem dette Sted og Lichford fandtes noget mere Menneskeligt end Træer og Hække, opdagede han paa den ene Side af Veien et svagt Lysglimt, der neppe gjennemtrængte det tykke Mørke. I samme Øieblik lød Lauras klagende og frygtsomme Stemme.

„Hvad skal der blive af os? Hvad skulle vi gjøre? O, Louis! gid vi aldrig vare komne hertil!"

Han var mere bedrøvet for hendes Skyld, end hun selv var. Han bønfaldt hende om at være rolig og fattet; han lovede at gjøre sit Bedste for at udfrie dem af dette Dilemma og gik henimod Lyset.

Det hidrørte fra et Talglys, som stod i et Hyttevindue. Carlton raabte høit, men fik intet Svar, saa vadede han op til Huset gjennem Dynd og Vand og aabnede Døren.

Stuen var tom. Den var fattig og kold, med et Uhr i et Hjørne og Lyset i Vinduet. Han raabte igjen og da kom en gammel Mand iført blaa Frakke og Nathue frem fra Bagdøren.

Den gamle Mand gik næsten i Barndom og var døv, og han stirrede bestyrtet paa den fine Herre. Han begyndte at sige Noget om den gamle Kone, som var gaaet til en nærliggende By og skulde have været hjemme for to Timer siden, og da hun ikke var kommet endnu, havde han sat Lyset i Vinduet, for at det skulde lede hende paa ret Vei. Carlton forklarede, hvad der var hændet ham, og spurgte, om han der i Nærheden kunde faae en Vogn, der kunde befordre ham videre.

„Ikke nærmere end fra Lichford," svarede den gamle Mand, da han endelig forstod Spørgsmaalet.

„Ikke nærmere end fra Lichford?" gjentog Carlton; „er her ingen Huse eller Forpagtergaarde i Nærheden?"

„Nei, her er Intet Lignende," svarede den gamle Mand. „Der er nogle faa Hytter, maaskee et Dusin, mellem dette Sted og Lichford, men de tilhøre alle fattige Folk, som ikke engang eie en Kærre."

„Halløi, hvad er her paafærde?" yttrede en kraftig Stemme udenfor. Glad ilede Carlton ud. Der stod et Par unge, kraftige Arbeidsmænd, som vare stødte paa den itusiaaede Vogn, da de gik til deres Hjem efter deres Dagsarbeide. De forekom næsten Carlton som to Engle i hans nuværende hjælpeløse Stilling.

Ved deres og Carltons forenede Anstrængelser blev Vognen slæbt hen under et Skuur, som hørte til den gamle Mands Hytte. De bekræftede, at der ikke var nogen Hest eller Vogn at faae tilleie nærmere end Lichford, og Carlton bad da en af Mændene om at skaffe ham et Kjøretøi derfra, da han blev afbrudt af Laura.

„O, maa jeg gaae, maa jeg gaae!" bad hun. Hun turde ikke mere den Aften betroe sig til en fremmed Hest, og desuden kunde de ikke naae Trainet, hvis de ventede.

„Du kan ikke gaae, Laura. Tænk paa Regnen og Dyndet. Du kan søge Læ i denne gamle Mands Hytte, til Vognen kommer."

Men Laura kunde være meget paastaaelig, og hun havde bestemt sig til at gaae lige til Lichford og trodse alle Ubehageligheder. Stakkels Pige! Tanken om at blive forfulgt og opdaget stod for hende som det frygteligste af Alt; hun havde indladt sig paa denne vanvittige Plan og nu kunde hun kun gaae fremad.

De begave sig da paa Veien, en af Mændene bar Carltons Natsæk, en lille Pakke, som

Laura havde med og en Lygte; den Anden lovede for en god Betaling med en Lygte at see efter Mr. Carltons flygtede Hest. Men denne halvanden Miils Vei var en høist ubehagelig Gang. Der fandtes ligesaalidt Paraplyer som Vogne i Nabolaget; den gamle Mand tilstod, at han havde „en gammel grøn en, som ikke havde mere end de halve Fiskebeen i sig," men hans fraværende Kone havde taget den med sig. Hvordan de tilsidst naaede Stationen vidste hverken Carlton eller Laura. Han havde svøbt sin Overfrakke omkring hende, men de vare begge gjennemblødte af Regnen, da de naaede Stationen ved Lichford.

Da de næsten havde naaet den, hørte de Larm og Piben af et ankommende Train. Laura skreg og ilede fremad.

„Vi komme for seent! Louis, vi komme for seent!"

Instinctet ledede hende igjennem Ventesværelset til Platformen. Mr. Carlton, ligesaa forstyrret som hun, saae sig om efter Billetcontoiret og fandt det lukket. Han dundrede saaledes paa Døren, at Billetteuren maatte have faaet en dygtig Skræk, hvis han havde været der, men dette syntes ikke at være Tilfældet. Det var fuldkommen taust, og Brædtet blev ikke skudt ned. Carlton var rasende, bankede og skreg; i det Samme kom Toget. Ingen Sjæl var tilstede. Arbeidsmanden stod bagved ham med Natsækken og Pakken og stirrede hjælpeløs paa ham medens Laura var løbet udenfor.

Ja, Laura Chesney stod udenfor paa Platformen og vidste neppe, hvad hun gjorde. Hun løftede bønfaldende sine Hænder iveiret for at faae Trainet til at standse. Men det standsede ikke; det sagtnede ikke engang sin Fart. Toget hvirvlede forbi saa hurtigt som et Extratog, og ved Skinnet af en Lampe saae Laura Capitain Chesney sidde rolig i en af første Classes Vogne.

Med et svagt Skrig faldt hun skjælvende tilbage mod Væggen. Vi vide Grunden til Capitain Chesneys pludselige Reise, men Laura troede naturligviis, at han ledte efter hende. Han havde ikke seet hende; det var altid en Trøst; han vendte Hovedet bort fra hende, medens han talte med en Passageer paa den modsatte Side. Laura stod og saae forskrækket efter Toget og ventede paa, at det vilde standse og gaae tilbage.

Carlton kom ud til hende i et ubeskriveligt Raseri, da han troede, at dette var en Forsømmelse af Betjentene. Han saae efter Toget, der nu næsten var ude af Syne, og kunde ikke forstaae, hvorfor det ikke var standset. En Mand, som syntes at høre til Stationen, kom langsomt gaaende med en stor Lygte i Haanden, fra Udkanten af Platformen. Mr. Carlton angreb ham heftigt.

Hvad var Meningen heraf? Her var Passagerer, som vilde gaae med Toget, og man kunde ikke faae Billetter kjøbt! Han vilde klage til Directionen; han vilde skrive en Artikel i „Times"; han vilde — han vilde — det er umuligt at sige, hvad Mr. Carlton vilde gjøre i sin heftige Vrede.

(Fortsættes.)

Gaade.

Nær i Formen det Ovale,
Er jeg stadig Bølgens Plov;
Vend mig om, tag bort min Hale,
Og jeg flyver gjennem Skov;
Men naar den jeg maa beholde,
Bliver jeg en hellig Skik,
Som selv ei i Lande kolde
For det Ny af Mode gik.

Opløsning af Gaaden i Nr. 27:

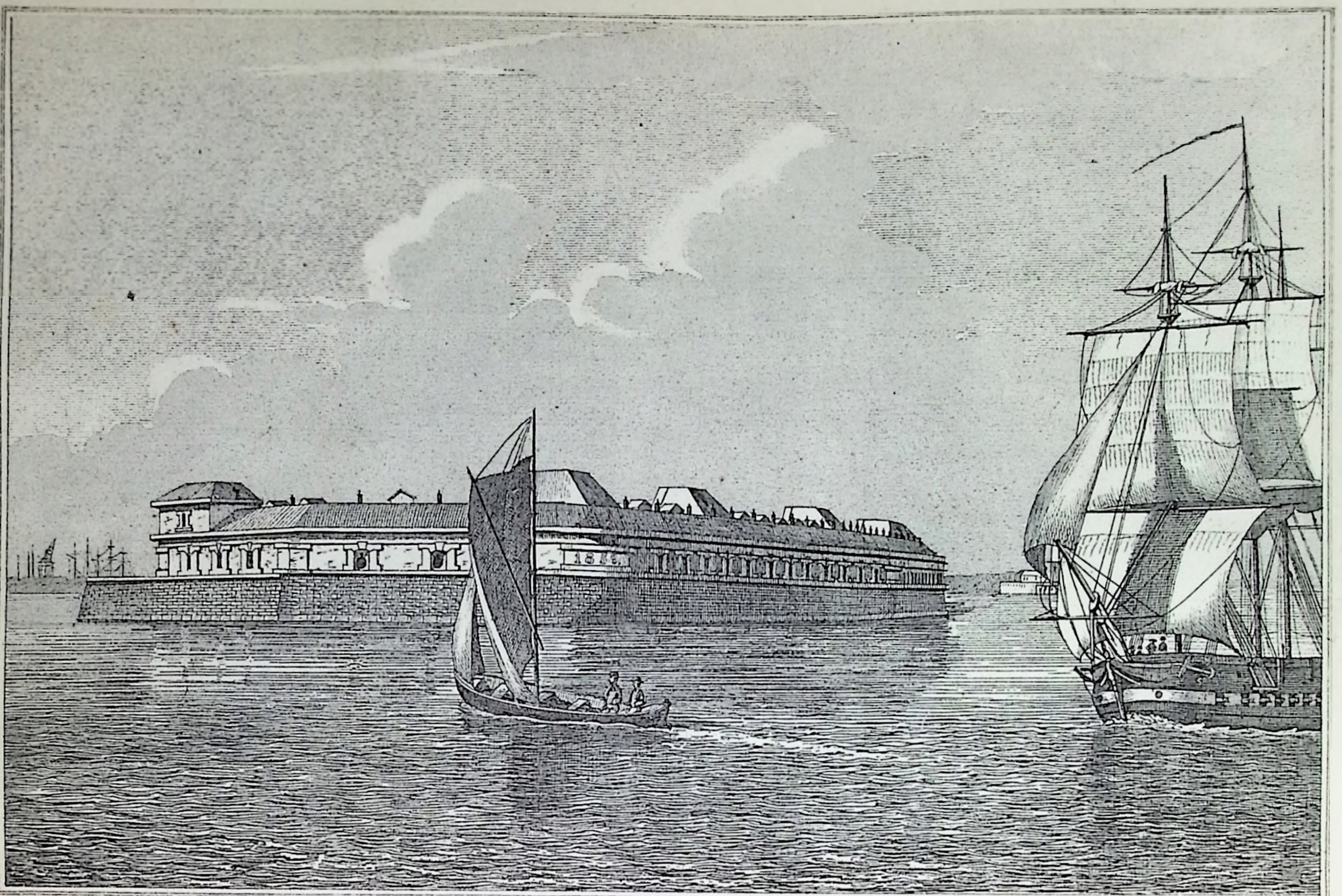
En Bruds Familienavn.

Gaaden i Nr. 26 er endvidere opløst af „En Plovstudent med Overskjæg og Landmandshat", Niels Christian Madsen Vellinge, „Kræn Ferimand og Uolle Knækiborre.

☞ **Med dette Nr. følger „Den sidste Solstraale", 4de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Posicomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Det nye Sø-Batterie.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,

for alle Stænder.

1865. Søndagen den 16de Juli. № 29.

Det nye Søbatteri.

Det er nu engang saa, at enhver Stat vil have en Hovedstad, og det er desværre ogsaa Tilfældet, at enhver saadan Hovedstad i Reglen indeslutter Landets bedste Kunstskatte og offentlige Kostbarheder, ligesom den gjerne er de private Formuers Centralkasse og Samlingssted. Som Følge heraf er da ogsaa Hovedstaden mere end alle andre Stæder i Riget udsat for fjendtligt Overfald, Bombardement og Plyndring; og vil man derfor vedblive at lade hine Rigdomme og Værdier sammendynge sig paa et og samme Sted, saa bør man vistnok ogsaa sætte dette i Forsvarsstand, saa at det, saavidt muligt, kan være et sikkert Asyl.

„Man lukte ei for Guld udi den gyldne Alder, nu Alting gjemmes skal" — bemærker Mercurius hos Vessel, og man maa tage Gudens og Vessels Ord til Eftertanke.

De Kyndige synes imidlertid ikke at være ganske enige om, hvorvidt Kjøbenhavn virkelig kan skaffes et Forsvar saavel fra Land- som fra Søsiden, overeensstemmende med „Tidens Fordringer" og Artilleriets morderiske Fremskridt paa Civilisationens Bane. Noget er imidlertid bedre end Intet, og Noget maatte der gjøres for at tilfredsstille de respective Parter. Forsvaret fra Landsiden, der syntes nødvendigt, da Voldene tildels opgaves, blev opsat til bedre Dage, og saa tænkte man nærmest paa Søværnet.

Da der andre Steder haves en fuldstændig Beskrivelse over Gangen af dette Foretagende i sin Heelhed, troe vi retvel at kunne indskrænke os til at meddele deraf det Væsentlige, forsaavidt det angaaer de Parter af Værkerne, som sees paa Lithographiet.

Den større Bygning er Fortet Prøvesteen, den mindre tilhøire er Mellemfortet. Omtrent hvor det tremastede Orlogsskib stikker Bougspryдet iveiret, maa man desuden tænke sig et Sømærke, et Slags Afviser, som betegner det gamle Prøvesteen. Forstnævnte, som paa Afbildningen vises fra Sydsiden, paabegyndtes 1859 og er bygget paa 7 à 11 Fods Vanddybde. Den er over 600 Fod lang, 60 Fod bred og 24 Fod høi, har Form som en flad Bastion og er dækket med et betydeligt Jordlag. En Række bombesikre, dækkede Casematter danne Værket; hver af disse har et Skydeskaar i Forsiden og et stort Vindue agterude. Over Hvælvingen er der ogsaa Plads til Kanoner bag et Brystværn af Jord. Fortet har en rummelig Havn, der dannes af de to Arme, som udgaae fra Bygningens Ender.

Grundbygningen bestaaer af Granitrullesteen, opfiskede i Sundet. Bygningen over Vandet er opført heelt af Beton, (Portlandscement, Sand, Granitskjærver og Vand). Den nederste Deel er dog fineret med tilhuggen Granit. Muurtykkelserne ere overalt betydelige, for at kunne udholde Beskydning og modstaae Bombekast. Skydeskaarenes smalleste Sted har en Ramme af saakaldet Blybeton. Under Kanonernes ophøiede Plads findes Kjældere, Filtre og Cisterner. En rummelig Gang, tæt bag Skytspladsen, fra den ene til den anden Ende af Bygningen, har Jernspor. — Paa Mellemfortet, ligesom Lynetten, staae alle Kanoner under aaben Himmel bag Brystværn af Jord.

Naar Værkerne ere færdige, menes de at

skulle afgive Plads for 160 Stykker af det sværeste Skyts, der understottes fra Langelinie og Sextus, fra Batterierne paa Sjællands og Amagers Kyster, samt fra Kanonbaade i Trekroners og Provesteens Havne. Hvorvidt det riflede, langtrækkende fjendtlige Skyts dog vil kunne indtage en Stilling, der tillader det i behorig Afstand fra hine Sikringsmidler at bombardere Hovedstaden, tør vi ikke have nogen competent Mening om; men i alt Fald vil det vist ikke kunne skee med den Kraft og i den Nærhed, som tidligere uden de imponerende Forter.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

Manden hørte derpaa med rolig Ligegyldighed og sagde blot, at Herren tog feil af Togene, hvis han havde betænkt at kjøbe Billetter til dette. Det standsede ikke der.

„Standser det ikke her?" gjentog Carlton lidt flau. „Men der er et Tog, som standser her paa denne Tid?"

Manden rystede paa Hovedet. „For tyve Minuter siden standsede her et," sagde han. „Det, som nu gik forbi, har aldrig endnu standset i Lichford, saalænge jeg har været i Tjenesten."

Mr. Carlton trak sit Uhr op, som han burde have gjort før, og saae, at de vare komne tyve Minuter for seent.

„Hvornaar standser det næste Tog her?" spurgte han.

„Ved Midnat. De tager Billetter ti Minuter før.

Mr. Carlton tog Lauras Haand og spurgte om Ventesalen. Han havde den Fornøielse at høre, at der Intet fandtes uden den lille, tomme, kolde Stue, hvor han havde banket paa Betjenten. Ilden var næsten gaaet ud; han fik den til at brænde igjen og forlangte flere Kul.

Han satte hende paa en Stol og betalte Manden, som havde baaret Natsækken. Saa spurgte han Betjenten, som var gaaet ind i Billetcomptoiret, om man kunde skaffe den unge Dame nogle Forfriskninger; men han stirrede paa ham uden at svare. Saadant et Spørgsmaal var aldrig før bleven gjort paa den Station, og det var umuligt at opdrive noget Spiseligt. Mr. Carlton kunde blot slaae sig til Ro.

Laura skjælvede og rystede. Mr. Carlton tog noget af hendes Tøi af og hængte det op paa en Stol. Deres Stilling var ikke misundelsesværdig; at skulle opholde sig til Midnat paa dette uhyggelige Sted var ingen Behagelighed.

„Det gjør mig meget ondt!" hviskede han. „Hvis Du tør blive her alene, skal jeg gaae ned til Landsbyen og skaffe Dig nogle Forfriskninger. Der maa være et Værtshuus. Du er kold og vaad."

„Det er ikke det; det er ikke det; jeg kan Intet nyde. Saae Du ham?" hviskede hun skjælvende.

„Hvem?" spurgte Mr. Carlton.

„Fader!"

Han saae forundret paa hende. „Om jeg saae ham? Hvor?"

„Med Toget, som gik forbi. Han var i en af Vognene."

Mr. Carlton troede, at hun talte over sig, at hun var bleven forstyrret paa denne uheldige Tour.

„Louis, jeg siger Dig, at Fader var med. Han var i en af Vognene og talte med en Herre, som sad ligeoverfor ham. Skinnet af en Lampe faldt lige paa hans Ansigt. Der er ingen Tvivl om, at det var ham."

Mr. Carlton saae, at hun ikke var fra sig selv, og fuldkommen troede, hvad hun fortalte. Og skjøndt han ikke kunde fæste Lid dertil, blev han dog ængstelig for, at Capitain Chesney skulde forfølge dem. Han ledte den phlegmatiske Betjent op, som imidlertid var forsvunden, og fandt ham beskjæftiget med nogle Lamper. Af ham fik han til sin store Tilfredshed at vide, at det Extratog, som lige kom forbi, vedblev at flyve afsted, uden at standse, i den modsatte Retning af den, som han og Laura vilde følge. Han gik tilbage til hende og fortalte hende det, med den Bemærkning, at hun maatte have taget feil.

„Louis, det nytter ikke, hvad Du siger. Jeg vilde ønske, at jeg var ligesaa vis paa min Faders Tilgivelse, som jeg er vis paa, at det var ham."

Med megen Omhu beskjæftigede han sig med hende, og glemte, hvor vaad han selv var. Ved at see ned paa de to dyngvaade Fødder, som hun holdt hen til Ilden, opdagede han, at den ene var uden Sko.

„Hvor er Din Sko, Laura?"

„Den er borte."

„Borte?"

„Den faldt af et Sted paa Veien, medens vi gik. Ak, Alting gaaer uheldigt!"

„Den faldt af paa Veien?" gjentog Mr. Carlton. „Men Kjære, hvorfor talte Du ikke derom? Vi kunde have fundet den, da Manden havde en Lygte."

„Jeg var bange for at standse; bange for at komme for seent til Stationen. Jeg troer ikke, at jeg mærkede, da jeg tabte den; jeg gik i Dynd til Anklerne."

Det var virkelig ikke nogen hyggelig Tilstand og stakkels Laura skjælvede og nikkede, medens de ventede paa Midnatstoget. Tænk Du ikke paa, at gjøre en lignende Udflugt, min kjære unge Læserinde; Du kunde friste ligesaa mange Uheld.

Nittende Capitel.

Nye Æresbeviisninger.

Jane Chesney havde mange Vanskeligheder at overvinde. Midt i sin Sorg og Nødsel, som hun følte ved det Skridt, som hendes Søster Laura gjorde hiin betydningsfulde Aften, maatte hun ogsaa tænke paa, hvad hun selv burde gjøre. Hverken hun eller nogen Anden kunde lade det Skete blive ugjort; Mr. Carlton og Laura havde flere Timers Forspring og kunde ikke indhentes. Selv om Jane havde vidst, at de bleve opholdte i Lichford, kunde hun Intet have gjort. Hvis den hurtigste, bedst opsadlede Hest havde staaet færdig foran hendes Dør, for at føre hende i Galop ned af den mørke og tilsølede Vei, vilde hun dog ikke have naaet Midnatstoget, som de ventede paa; thi Klokken var over elleve, forend Judith fortalte hende det.

Nei, deres Flugt kunde hun ikke forhindre. Den Tanke opgav hun som haabløs, og vi maa bestandig huske paa, at Jane ikke vidste, de vare kjørte til Lichford eller havde nogen Anelse om, hvilken Vei de havde valgt. Hendes største Bekymring var, hvorledes hun bedst skulde meddele sin Fader dette paa den skaansomste Maade. Jane vilde have givet sit Liv for at skaane ham for alle Smerter, baade aandelige og legemlige. Engang imellem fik hun det svage Haab, at hendes Frygt var ugrundet, at de havde taget ganske feil, og beskyldte Laura uretfærdigt; og en Mængde Forestillinger om, hvor Laura kunde være, fremstillede sig for hendes ophidsede Phantasi. Den Kjendsgjerning, at Mr. Carlton efter sine Tjenestefolks Udsagn havde forladt Byen paa nogle Dage, var intet Beviis for, at Laura ogsaa var reist. Men uagtet hun saaledes søgte at trøste sig, laae Overbeviisningen om det Modsatte dybt i hendes Sind.

Jane Chesney var maaskee den Sidste i Byen, som hørte Nyheden bestemt fremsat i Ord. Om Morgenen tidligt kom den Mand til Carltons Huus, som skulde søge efter den bortløbne Hest; han havde strax fundet den, den stod stille med Hovedet hvilende paa et Led. Manden tog den hjem med sig og begav sig før Daggry paa Veien til Syd Wennock efter den Adresse, som Carlton gav ham. Han skulde være tilbage hos den Forpagter, hvor han arbeidede, til den sædvanlige Arbeidstid. Da han ringede Tjenestefolkene op, kunde de næsten ikke troe deres egne Øine, idet de saae Hesten komme hjem paa denne Maade, ført i en Grime og bedækket med Smuds. Manden forklarede, saa godt han kunde, hvad der var hændet Aftenen iforveien, fortalte, at han havde Befaling til at bringe Hesten hjem, hvis han kunde finde den, og sagde, hvor den væltede Vogn laae, og at der burde sendes Bud efter den.

Om denne Begivenhed gav Anledning til alle Rygterne, som begyndte at circulere, veed jeg ikke; men vist er det, at da Syd Wennocks Beboere sadde ved Theebordet om Morgenen, talte Halvdelen af dem allerede om, at Doctoren var løben bort med Frøken Laura Chesney. John Grey var den, som bragte Visheden derom til Jane.

Han kom tidligt, lidt efter Klokken otte. Han skulde reise langt bort den Dag, og kunde kun see til Lucy Chesneys Hænder, inden han tog bort, og Aftenen iforveien havde han lovet dem at gjøre dette.

Jane ventede ham, og hun var alene; glad over at have en Undskyldning for i denne Uro og Forvirring at kunne holde den lille Pige i Sengen, havde hun forbudt hende at staae op til Frokost. Det gjorde Doctor Grey ondt at see Frøken Chesneys bekymrede Ansigt og Sporene af en daarlig, søvnløs Nat.

„Tag Dem ikke dette altfor nær," sagde han uvilkaarligt med sagte, deeltagende Stemme. „De seer daarlig ud."

Jane foer sammen. Var det allerede bekjendt? Men hendes Hjerte blev rørt af Greys milde, alvorlige Røst.

„Veed man det?" spurgte hun, og hendes Hjerte stod stille.

„Man taler ikke om Andet i hele Byen," svarede han med et alvorligt Ansigt.

Jane stod rolig foran ham. Hun lagde sin Haand et Øieblik paa sin brændende Pande.

„Jeg har næret det urimelige Haab, at det ikke var saa; at min Søster maaskee havde søgt Ly mod Stormen et eller andet Sted og

kom tilbage idag. Ak, Doctor Grey, dette er som et Tordenslag. Dersom De vidste, i hvilke Grundsætninger hun er bleven opdraget."

„Ja, det er jeg vis paa," sagde han. „Jeg har hørt, at Mr. Carlton imorges har sendt sin Hest hjem."

„Hans Hest?"

„Jeg troer, at han kjørte Deres Søster til Stationen i Lichford. Jeg mødte ham igaar Aftes, da jeg gik herfra, ved Blister Lane, og jeg forundrede mig over, hvilken Patient han skulde besøge. Jeg anede ikke, hvad han havde for, og at han ventede paa Frøken Laura Chesney. Jeg saae ogsaa hende, hun var formodentlig paa Veien for at møde ham."

Jane saae paa ham. „Doctor Grey! De saae hende, og standsede hende ikke."

Doctoren rystede paa Hovedet. „Jeg kunde umulig gjætte, hvor hun gik hen. Jeg mødte hende i Haven og sagde noget til hende om det daarlige Veir. Jeg forstod, at hun kun gik til Laagen, for at see om det regnede, og jeg indbildte mig, at hun var ængstelig, fordi hendes Fader var ude. Rygtet siger, at de havde et Uheld med Vognen og maatte gaae tilfods til Lichford."

„Nu kan altsaa Intet gjøres?" spurgte Jane.

„Intet. De have en heel Nats Forspring. De ere formodenlig allerede viede, eller blive det endnu idag."

„Doctor Grey," sagde Jane, „jeg taler med Dem som med en gammel Ven, og for nogle Øieblikke siden troede jeg ikke, at jeg kunde tale til noget Menneske om dette. Hvorledes skal jeg kunne sige det til min Fader?"

„Ak," sagde Doctor Grey, „det bliver en sørgelig Efterretning for ham. Min ældste lille Datter er kun otte Aar gammel, men jeg kan dog fatte en Faders Følelser ved en saadan Leilighed. Jeg troer — jeg troer —"

„Hvad?" spurgte Jane.

„Ja, jeg burde jo egentlig ikke sige det til Dem, men jeg vilde hellere see min Datter døe, end paa denne Maade forlade mit Huus. Var Mr. Carlton forlovet med hende?"

„Han bad om min Faders Samtykke hertil, men det blev ham nægtet. Det var Grunden til, at min Fader forbød ham sit Huus. Ingen af os kunde lide Doctor Carlton, naturligviis min Søster undtagen."

Doctor Grey følte, at hun var for bedrøvet til, at han kunde yde hende nogen Trøst, derfor bad han om at see Lucy, og Jane førte ham til hendes Værelse. Hænderne lægtes godt, og Mr. Grey sagde, at der aldeles ikke var nogen Grund til at holde hende i Sengen.

„Kan jeg være Dem til nogen Nytte?" spurgte han ved Afskeden.

Jane rakte ham sin Haand, og takkede ham for hans Godhed. „Kan De sige mig, hvorledes jeg bedst skal komme til Pembury?" spurgte hun.

„Vil De reise dertil?"

„Jeg synes, at jeg bør det. Fader reiste igaar til Chesney Oaks — De veed vel, at De havde Ret, og at Lord Oakburn er død?"

„Ja, jeg veed det."

„Jeg vil reise efter Fader, Doctor Grey, det er bedre, at han hører det af mig, end af en Fremmed. Ingen kan sige ham det saa godt, som jeg."

Stakkels Jane! Hun troede, at Ingen i Verden nogensinde kunde blive for hendes Fader, hvad hun var, men Fremtiden lærte hende snart noget Andet!

Pompejus lavede sig istand til at reise med Jane med det første Tog og Judith skulde passe paa Lucy. Reisen var lang, men Jane vilde reise tilbage samme Dag; hun brød sig ikke om, hvor trættende det var for hende selv, naar hun kunde skaane sin Fader for en Bekymring. Først skulde hun kjøre i den rystende Omnibus til Store Wennock og saa tredive Mile paa Jernbanen.

Da Jane kom til Pembury vidste hun ikke, hvad hun skulde gjøre. Hun vilde nødigt reise til Chesney Oaks, da det vilde see ud, som om de vare saa ivrige efter at tage det i Besiddelse, inden den stakkels Greve endnu var kold i sin Seng. Hun vidste ikke heller, om den herskesyge, gamle Grevinde af Oakburn var der, og Jane følte, at det var værre at fortælle hende end sin Fader om Lauras Vanære.

Hun spurgte efter et Værtshuus og blev henviist til „The Oakburn Arms". Derpaa affendte hun Pompejus til Chesney Oaks.

„Siig til Fader, Pompejus, at jeg er her og venter ham. Siig, at jeg er reist den lange Vei for at fortælle ham Noget af den største Vigtighed, Noget, som han maa høre strax, og at det er en ubehagelig Nyhed. Men Du maa ikke sige ham, hvad det er, Pompejus, vogt Dig vel derfor."

Pompejus saae forskrækket ud blot ved at høre det nævne. Han fortælle sin hidsige Herre en saadan Nyhed. „Jeg ikke turde, Frøken," var hans charakteristiske Svar.

Chesney Oaks, en smuk gammel Eiendom, hvis Park naaede lige ned til Pembury, laae

ganske i Nærheden. Den betænksomme Jane sendte Pompejus afsted i en Hyrevogn, for at hendes Fader kunde kjøre tilbage i den. Derpaa satte hun sig ned og ventede paa ham i det Værelse, der var hende anviist.

Endelig saae hun Hyrevognen komme tilbage og følte sig hjertesyg ved Tanken om, at hun nu skulde bringe Faderen den frygtelige Efterretning, men Hyrevognen kjørte forbi, og Jane saae, at den var tom. Det var næsten en Lettelse at vinde Tid. Jane formodede, at han foretrak at gaae, og hun saae henad Veien efter ham.

Men han kom ikke, og Jane tænkte paa, hvad hun skulde give til, da der kom en smuk Karethy, som, uagtet den var beklædt med Sort, dog bar alle Fornemhedens Mærker. Den kjørte op til Døren, havde Grevekronen paa Vogndørene, skinnende Sølvprydelser paa de deilige Heste, og pudrede Tjenere bag paa. Et Øieblik efter indførte Opvarteren en af Tjenerne, som leverede Jane en lille sammenfoldet Billet.

„Er det til mig?" udbrød hun uvilkaarligt.

„Ja, Mylady."

Jane foer sammen. Mylady! Ja det var hendes Titel. Men det lød fremmed, og en stærk Rødme bedækkede hendes blege Ansigt. Hun aabnede Billetten og læste følgende charakteristiske Linier skrevne med Blyant:

„Jeg kan ikke begribe, hvad Du vil her, Jane, men Du kan komme til Chesney Oaks. Pompejus er et Fæ."

Jane gjættede, at Pompejus maatte have rodet sig ind i Urimeligheder for at klare sig hos sin Herre. Hun forstod ogsaa, at han sendte Vognen efter hende.

„Er det en Vogn efter mig?" spurgte hun.

„Ja, Mylady. Lorden bad, om De uopholdelig vilde komme."

Men Jane tøvede. Hun tænkte paa Feberen, ikke for sin egen, men for Lucys Skyld. Tjeneren beroligede hende imidlertid.

Hvor besynderligt det lød, at høre hendes Fader kaldes for Lord, og hvor underligt saa pludseligt at komme i al denne Pomp og Pragt; men hun kunde ikke opholde sig længere med Betragtninger.

Da hun traadte ud i Forstuen, stod Vert og Vertinde tilligemed Opvarteren og en Pige parate til at bukke og neie, naar hun gik forbi. Jane følte sig lidt ringe ved at være Gjenstand for saa megen Ærbødighed; hun var iført en gammel, sort Silkekjole, et lurvet, graat Shavl og en sortkantet Straahat, der bar meget synlige Spor af Brug. Men hun behøvede ikke at ængste sig; hvorledes hun end var klædt, saae hun altid ud som en Dame.

„Hvem er det?" spurgte Vertinden Tjeneren og standsede ham, da han vilde gaae forbi.

„Lady Jane Chesney, den nye Greves Datter," fik hun til Svar.

De kjørte igjennem en smuk, gammel Allee op til Huset, som var af røde Muursteen og havde en Fløi ud til hver Side. Disse vare fra nyere Tid og indeholdt de bedste Værelser. Midten af Huset var temmelig ubeqvemt. Vognen holdt for den venstre Fløi, og en Herre — thi saaledes saae han ud — i sorte Klæder aabnede Vogndøren og meldte Jane.

Lord Oakburn stod og talte med en graahærdet Mand, Forvalteren, og der laae adskillige Papirer og Documenter paa Bordet.

„Naa, det er Dig, Jane," sagde Greven og vendte sig om. „Og hvad i Alverden bringer Dig herhen; hvad er der vel paafærde? Det Fæ siger, at det ikke er Lucys Hænder, og han vil ikke sige mere, men gloer og hulker. Jeg skal afskedige ham iaften."

Jane vidste godt, at denne Trudsel Intet havde at betyde; hun havde for ofte hørt sin Fader bruge den. Forend hun kunde sige Noget, fortsatte Faderen:

„Hvilken Idee at sende Bud efter mig til Pembury; hvor det ligner Dig. Som om Du ikke kunde komme til Chesney Oaks, naar Du var kommen saa vidt. Det er mit Huus nu — og Dit."

„Jeg havde ikke Lyst til at komme her, Fader," svarede hun med sagte Stemme. „Jeg tænkte — jeg tænkte, at Lady Oakburn kunde være her, og jeg ønskede ikke at træffe hende netop nu; jeg bringer en meget daarlig Efterretning. Og jeg tænkte ogsaa paa Feberen."

„Den er der ingen Fare for; den stakkels Fyr ligger i den anden Fløi. Og Lady Oakburn er her ikke; men hvad Forskjel det kunde gjøre for Dig, forstaaer jeg rigtignok ikke. Men hvad har Du nu at sige mig? Er Huset nedbrændt?"

Jane saae paa Forvalteren, der stod i en ærbødig Afstand. Han forstod hendes Blik og vendte sig til sin nye Herre.

„Skal jeg komme igjen senere, Mylord?" spurgte han.

Lord Oakburn nikkede bejaende. Han var gleden saa let og naturligt ind i sin nye Stilling, som om han havde været født til den. Og han havde ogsaa seet noget af den Slags Liv i sin Ungdom, medens Jane aldrig havde det.

Skjøndt det Værelse, de vare i, var tarveligt i Forhold til andre der i Huset, bar det

dog Spor af Overdaadighed i det fine Papir paa Væggene, de forgyldte Karnisser, det rige Teppe, i hvilket Fodderne sank ned, det smukke Meublement. Lord Oakburn var bleven viist derind om Morgenen for at spise Frokost, og han agtede at gjøre det til sin Dagligstue under sit Ophold i Huset. Hvor Alt var forandret for ham! Og hvilken Byrde vilde ikke være lettet fra Janes Hjerte, naar det ikke havde været for den foregaaende Nats Tildragelser. Ikke mere Kniberi, ingen Savn og ingen trykkende Gjæld mere for hendes kjære Fader.

Hun aftog sin Hat og tænkte paa, hvorledes hun skulde begynde med at sige ham det. Lord Oakburn skubbede Forvalterens Papirer sammen i en Bunke og vendte sig derpaa om imod hende.

„Naa Jane, hvorfor taler Du ikke? Hvad er der?"

„Fordi jeg ikke veed, hvorledes jeg skal begynde, Fader," sagde hun omsider. „Jeg er kommen hertil selv, fordi jeg troede, at Ingen kunde meddele Dig Efterretningen saa godt som jeg, og nu, da jeg er her, er det mig aldeles umuligt at gjøre det. Der er falden en stor Ulykke over os."

Tiltrods for sit barske Væsen og sit Huustyranni elskede dog den gamle Sømand sine Børn oprigtigt. Han sprang derfor til den Slutning, at der dog var Noget iveien med Lucys Hænder. Maaskee vare Saarene sprungne op og hun havde forblødt sig. Da han nu saae Jane og hendes Bevægelse, antog han, at det ikke var nogen ringe Ting, som havde bragt hende.

„Den halsstarrige Slyngel, som ikke vilde sige mig det! Og Du Jane, hvorfor gaaer Du og lusker om Sagen — tal ud, er Barnet død?"

„Nei nei, det er ikke om Lucy, hendes Hænder ere ganske raske. Det er — om Laura."

Lord Oakburn studsede. „Er hun faldet ud af Vinduet?"

„Det er værre end det," sagde Jane med sagte Stemme.

„Værre end det! For Fanden Jane, saa siig det og lad det være forbi paa een Gang," udbrød han i et Anfald af Raseri og stampede i Gulvet.

„Laura er løben bort," sagde hun.

„Løben bort!" gjentog han og stirrede paa Jane.

„Hun forlod Huset igaar Aftes. Hun maa have været borte, da Du reiste. Husker Du ikke, at Du raabte til hende, og hun svarede ikke? Jeg erfoer det ikke, førend det var altfor sildig til at gjøre Noget."

Imidlertid havde Lord Oakburn endnu ingen Mistanke om Sandheden, og det syntes, at Jane gruede for at tale tydeligere. I Forhold til hvad han havde frygtet — Lucys Død — forekom dette ham at være en meget lille Ulykke.

„Jeg skal løbe hende, det kan hun troe. Hvor er hun løben hen og hvorfor?"

„Fader, hun er ikke taget bort alene," sagde Jane og saae ned. „Mr. Carlton er med hende."

„Hvad?" brølede Lorden.

„Jeg frygter, at de agte at holde Bryllup. Der kan ingen Tvivl være derom."

Greven saae et Øieblik ud, som om han var falden ned fra Maanen — og saa brød Stormen løs. Jane havde aldrig været Vidne til Sligt. Han skaanede hverken Laura eller Carlton, og godt var det for dem, at ingen af dem var i Nærheden af ham i det Forbittrelsens Øieblik.

Jane brast i Graad. „O, tilgiv mig, Fader; jeg burde have fortalt Dig det mindre overilet, og det havde jeg ogsaa isinde; men jeg veed ikke, det slog feil for mig. Det gjør mig saa inderlig ondt at maatte foraarsage Dig denne Smerte."

Smerte! Ja sandelig var det en Smerte for den ærlige gamle Sømand, en Smerte af bittreste Slags. Hans skjønne Datter, af hvem han havde været saa stolt! Da hans Heftighed var aftagen noget, satte han sig ned i en Stol og skjulte Ansigtet i sine Hænder. Snart efter saae han op, bleg og med en determineret Mine.

„Jane, dette er den Anden. Lad hende gaae ligesom den Første. Nævn heller aldrig mere hendes Navn for mig."

Og Jane blev kun mere bedrøvet over dette Paalæg, som hun ikke vovede at bryde. Det gjorde saameget desto større Indtryk paa hende, som hun havde haabet, at hendes Faders nye Stilling vilde have bevæget ham til at hæve Forbudet mod „den Anden".

Efter i al Hast at have spiist til Middag skyndte hun sig til Stationen ved Pembury og blev bragt derhen med al den tidligere Pragt. Men, da hun kjørte til Store Wennock var hendes Hjerte tungt ved Tanken om det slette Udfald af Dagens Gjerning. Dersom det blot var lykkedes hende at forberede ham bedre derpaa, tænkte hun i sin Selvbebreidelse, og aldrig faldt det hende ind, at Lord Oakburn netop var den Mand, der ikke kunde forberedes.

Tyvende Capitel.

Tilbagekomsten.

Det syntes, som om Veiret var kommet i saa ondt et Lune, at det ikke vilde give Verden Andet end Storm og Regn. Carltons og Laura Chesneys Flugt havde fundet Sted paa en Onsdag, og Ugedagen derefter vendte Mr. Carlton og Lady Laura Carlton tilbage til Syd Wennock omtrent i en lignende Storm, som da de toge bort. De vare blevne viede i Skotland, og som Erstatning for alle de Uheld, der ledsagede deres Flugt, havde de gjort en lille Lysttour, som imidlertid aldeles ikke „begunstigedes af det skjønneste Veirlig."

Carltons Tjenestefolk havde ved den Leilighed ogsaa faaet sig en Uges Ferie. Dagen efter Bryllupet havde han tilskrevet dem at have Alt parat i Huset til at modtage dettes nye Frue; men da der nylig var bleven istandsat overalt, var der saagodtsom Intet at gjøre, og de havde taget Orlov.

Paa denne Onsdagaften vare de imidlertid Alle samlede igjen, rede i deres bedste Pynt til at modtage Herre og Frue. Der var bestilt en Postvogn til at være ved Kl. 7=Togets Ankomst, og Folkene ventede nu utaalmodigt. Klokken blev syv, den blev halvotte og otte — men der kom ingen Brudefolk. Tjenestefolkene, som altsaa nu ikke mere ventede deres Herskab, satte sig til Aftensbordet og lode sig Retterne smage fortræffeligt, da en stærk Ringen paa Døren fik dem til at fare op.

„Min Gud!" udbrød Hanne. „Hvis det skulde være dem! Hvad i Alverden — reis Dig Evan, og luk op, sid ikke der som et Fæ og glo!"

Da Evan saaledes høflig anmodedes om at staae op, reiste han sig ogsaa, gik ud i Forstuen, smækkede Døren høit nok op til at indlade en Hertug og befandt sig ligeoverfor — en Kone med en Byldt.

En stor, kluntet Byldt, der syntes at være pakket sammen i en Fart, og var indsvøbt i et gammelt Shavl for at beskytte den mod Regn. Den, som bar den, var Judith. Hun gik uden videre forbi Evan og lagde Byldten paa en Stol i Forstuen.

„Men hvad er dette?" udbrød Evan, der ikke kjendte Judith, forbauset.

„Kan jeg faae Lady Laura Carlton i Tale?" var Svaret.

Evan saae paa hende, og Hanne, der var kommen ind i Forstuen, gjorde det Samme.

„Jeg kommer fra Cedar Lodge fra Lady Jane Chesney," forklarede Judith, der saae, at hun var ubekjendt. „Dette er nogle af Lady Lauras Sager; men hendes Kufferter skulle blive sendte imorgen."

Hanne kastede et foragteligt Blik paa Byldten. Hun meente, det var en temmelig besynderlig Maade at bringe en Bruds Garderobe paa. Judith meente iøvrigt det Samme, men derved var nu Intet at gjøre.

Den Dag, Laura blev gift, havde hun tilskrevet Jane et halvt bodfærdigt Brev i Anledning af sin Flugt og berettede, at Vielsen havde fundet Sted. Deri var indesluttet et heelt bodfærdigt Brev til Faderen. Udskrifterne „Orlogscapitain Chesney" og „Miss Chesney" viste, at Laura var aldeles uvidende om deres Rangforhøielse. Jane havde sendt Brevet til Faderen paa Chesney Oaks, og han havde øieblikkelig kastet det i Ilden uden at læse det; paa sit eget Brev havde hun ikke vovet at svare, eftersom han havde forbudt alt Samqvem imellem dem. Den afdøde Greves Begravelse fandt Sted om Mandagen; om Tirsdagen vendte Lord Oakburn tilbage til Cedar Lodge, og Onsdag Morgen kom der atter Brev fra Laura til Jane med Underretning om, at de agtede at være i Syd Wennock samme Aften, og med Anmodning om at hendes Klæder, i Særdeleshed en lys Silkekjole, maatte være i hendes Hjem ved Ankomsten.

„Ikke en Trevl," udbrød Greven og lod Stokken falde dundrende i Gulvet. „Hun faaer ingen Klæder fra dette Huus."

„Men, Fader, hun har Intet at tage paa," bad Jane. „Hun tog ikke saa meget som et Par Strømper med sig."

„Saameget desto bedre," fnøs Greven. „Lad hende gaae barbenet."

Men Jane, som tænkte paa den Ubeqvemmelighed en slig Mangel paa Garderobe vilde forvolde hende, vovede i Løbet af Dagen atter at henvende sig til Faderen. Ikke førend om Aftenen gav Greven efter. Og da sagde han pludselig, at Sagerne kunde affendes, og at jo før de vare af med dem der i Huset, desto bedre.

Da var Klokken otte. Ilsomt samlede Jane nogle Klæder sammen, den særligt fremhævede lyse Silkekjole tilligemed nogle faa andre Ting, som hun antog, at Laura meest kunde trænge til, og affendte Judith med Paalæg om at tale alene med Lady Laura og sige hende Grunden til, at hendes Klæder ikke vare blevne ordentlig bragte til hende. Saaledes hændte det sig, at Judith stod i Mr. Carltons Forstue og forlangte at tale med Husets Frue.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Et Maleri af Correggio. Et af de skjønneste Malerier i Berliner-Billedgalleriet er ubestridelig Christi tornekronede Hoved af Correggio, ogsaa kaldet „den hellige Veronica's Svededug". Billedet, som er malet paa Silke, forestiller Frelserens Hoved, der ligesom synes indvævet i et Klæde. Legenden fortæller, at Veronica, en af de Qvinder, som stod ved Forløserens Kors, blev, da han var hensovet, ved Beskuelsen af det lidelsesfulde, guddommelige Aasyn, saa overvældet af Smerte, at hun tilhyllede det med sin Svededug. Hele Timer kan man staae foran dette vidunderlige Christushoved, hensunken i veemodig Andagt og Beundring. — Frederik Vilhelm III. af Preussen holdt saameget af Maleriet, at han altid førte det med sig paa sine Reiser, for, naar han følte Trang dertil, at lade sig opbygge deraf.

Et Eldorado. Dersom En eller Anden af vore Læsere skulde have Lyst til fuldstændig at studere Slangernes Naturhistorie, saa anbefale vi ham et Ophold af en Maanedstid eller to i Bangkok i Siam. Han vil der have den Fornøielse, naar han vaagner en smuk Morgen, at see en Slange kigge frem af hver en Krog i sit Værelse, og to eller tre smaa dito lege Skjul med hverandre paa Gulvet. Kaster han et Blik op til Loftet, vil han bemærke en til Fiirbeen-Slægten hørende Slange, som man for dens eiendommelige Skrigs Skyld har kaldt Tognay — en Fiirbeen, der seer ud, som om den var spedalsk, og besidder den overordentlige Færdighed, at kunne springe 10 Yards (omtrent 30 Fod) fra en opretstaaende Muur til en anden. Føler man Tilbøielighed til at drive sit Studium end videre, kan man drage et siamesisk Badehuses Hemmeligheder ind i Kredsen af sine Efterforskninger, og man vil da iblandt meget Andet finde en Alligator som Hovedbestanddelen af samme.

Sælsom Tilbøielighed. De hvide Qvinder i den nordlige Deel af de forenede Stater synes at lægge en afgjort Forkjærlighed til Negerblod for Dagen, som den sorte Race aldeles ikke deler. I et Aar er der i Staten Massachusset blevet sluttet to og halvfjerdsindstyve lovmæssige Ægteskaber imellem hvide Fruentimmer og Negere eller farvede Mænd, hvorimod der i to Aar ikke er forekommet noget Exempel paa, at en Hvid har giftet sig med et farvet Fruentimmer. Dette er dobbelt paafaldende, naar man veed, hvorledes de farvede Mennesker i Amerika i Almindelighed ere stillede i Henseende til Lovens Beskyttelse.

Gaade.

Ei Drossel eller Nattergal
Og dog min Røst i Skovens Hal
Med fyldig Stemme lyder.
En munter Fugl i Guds Natur,
En kunstig Fugl i Fangebuur,
Jeg Syn og Øren fryder.

Min halve Deel, da Du var ung,
Maaskee Dig ofte blev for tung
Ved egen Hjælp at skrive.
Men ingen anden Fugl, jeg troer,
Læs for- og bagfra samme Ord,
Saadan som jeg, kan blive.

(Ideen efter „En Jyde".)

Opløsning af Gaaden i Nr. 28:

Baad — Daa — Daab.

Opløst af „Den gamle Gniepind", L. i Lægeforeningens Boliger paa Østerfælled, Thora H. i Helsingør.

Gaaden i Nr. 26 er endvidere opløst af „Pæ Svandsgaard og hans Kone Stue Mæt samt Snejnesnej i D., Alle fra L...by.

☞ Opløsninger af Gaader, som indsendes ufrankerede, modtages ikke.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 23de Juli. **№ 30.**

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„De er ikke komne endnu," var det Svar, som Hanne gav temmelig muggent.

„Ikke komne? Mylady sagde mig, at de skulde komme med Kl. 7-Toget."

„Det Samme lod de os vide; men Toget er kommet, og de er ikke med."

„Vil De da sige til Hendes Naade," sagde Judith og tænkte paa, hvormeget eller hvorlidet hun skulde fortælle, „at vi ikke kunde sende hendes Sager idag, med Undtagelse af disse faa Ting, men at Resten snart skal komme. Det gjør mig ondt, at jeg ikke selv kan faae hende i Tale, da jeg har et privat Ærinde til hende fra hendes Søster."

„Jeg skal sige hende det," svarede Hanne gnaven og mut, thi en ny Huusfrues Ankomst var aldeles ikke efter hendes Kogebog. „Jeg synes iøvrigt gjerne, at Mr. Carlton kunde have sagt os Lidt, inden han reiste og ikke have — hvad er det?"

Lyden af en Vogn, der rullede op for Døren, standsede hendes Tale. Evan lukkede op, men ikke førend Klokken flere Gange havde sendt sit Echo rundt i Huset.

Mr. Carlton traadte ind i Forstuen med sin unge Kone paa Armen. Nu havde hun de to Sko paa og et prægtigt ostindisk Shawl, som hun havde faaet af Carlton. Han var en kjærlig Ægtemand i disse Lykkens og Lidenskabens første Dage. — Toget var bleven opholdt paa Veien ved en ubetydelig Omstændighed og først ankommen nu.

Hun traadte ind med et straalende Ansigt, loe over Noget, Carlton sagde og nikkede venligt til Tjenestefolkene. Og meget forbauset blev hun ved at see Judith staae i Baggrunden.

„Judith!" udbrød hun. „Er det Dem?"

Judith kom frem paa sin rolige, ærbødige Maade. „Maa jeg tale et Ord med Dem, Mylady? Lady Jane har sendt mig herhen."

Laura lod Carltons Arm falde og stirrede paa hende. Denne Tiltale lød fremmed i hendes Øren. „Mylady!" „Lady Jane!" Om der var bleven vendt op og ned paa Verden, vilde det ikke have forundret Laura Carlton mere.

Man maa erindre, at hun Intet havde vidst om den afdøde Greves Sygdom; da hun forlod sit Hjem, ventedes Lord Oakburn paa Cedar Lodge. Carlton havde ikke meddeelt hende Noget om hans formodede Død, og paa deres Lystreise til fjerne Steder i Skotland havde hun ikke læst en eneste Avis. Hun var derfor ganske uvidende om, hvad der havde fundet Sted.

„Hvad sagde De, Judith?" spurgte hun efter en Pause. „Lady — Lady Jane har sendt Dem til mig? Meente De min Søster?"

„Ja, Mylady. Hun gav mig en Besked med til Dem."

Ingen Kone kunde have mere Takt end Laura Carlton. Hun vilde ikke forraade sin Forvirring over den nye Titel foran Folkene eller vise, at hun ikke anede, hvorledes den kunde komme til at tilhøre hende. Hun gik ind med Judith i den oplyste Spisestue; Carlton var gaaet ud til Vognen.

„Judith! De kaldte min Søster Lady Jane. Er der tilstødt Grev Oakburn Noget?"

Nu var det Judiths Tour at blive forbauset! En heel Uge forløben og Lady Laura

dog uvidende derom — det synes næsten at være umuligt! Hun svarede roligt:

„Lord Oakburn er død — det vil sige, den forrige Lord — og min Herre er nu Lord Oakburn."

„Nu har jeg aldrig hørt Magen!" udbrød Laura og sank forbauset ned i en Stol. „Naar døde han? Hvor længe have I vidst det?"

„Han døde i Tirsdags otte Dage, Mylady. Han døde af Feber paa Chesney Oaks, og det Brev, som kom Onsdag Morgen til vort Huus, var dog ikke til ham men til Herren."

„Og naar udfandt I, at det var til Fader? Naar vidste I det først hjemme?"

„Det blev bekjendt omtrent netop paa den Tid, da De tog bort. Mr. Grey var der den Aften, om De husker det, han fortalte om Lord Oakburns Sygdom, der var haabløs. Han sagde, der kunde ikke være Tvivl om, at Brevene vare komne til Herren som Greve af Oakburn."

„Jeg gad vide, om Louis vidste det," var den Tanke, der opsteg i Lauras Hjerte. „Mr. Grey talte med ham den Aften, da han gik bort fra vort Huus. Men nei, han kunde ikke have vidst det," var hendes næste Tanke; „thi han vilde ellers have sagt mig det."

Spørgsmaal efter Spørgsmaal fulgte efter hinanden til Judith, der sagde Alt, hvad hun vidste. Lord Oakburn var atter hjemme, sagde hun, men hun troede, at han og de unge Damer snart atter vilde tage til Chesney Oaks.

„Judith," sagde Laura omsider, da alle hendes andre Spørgsmaal vare udtømte, og hun sænkede Stemmen frygtsomt, „var Papa meget — meget opbragt paa mig den Aften?"

„Mylady glemmer, at jeg sagde, han var taget bort, inden man vidste, De savnedes. Det var for at sige ham dette, at Lady Jane næste Dag reiste til Chesney Oaks."

„Det er sandt," mumlede Laura. „Synes han at tage sig det meget nær, siden han er kommen tilbage?"

„Ja, jeg er bange for det," var Judith nødt til at svare.

„Og hvorfor kom De her iaften, Judith; jeg synes De sagde, at De havde en Besked til mig fra min Søster?"

Judith forklarede da om Klæderne, hvorfor der kun var kommen saa faa, og det ovenikjøbet i sidste Øieblik. Budskabet fra Jane gik — skjøndt fremført paa den lemfældigste Maade — dog ud paa, at Laura for Øieblikket ikke maatte prøve paa at nærme sig til Familien paa nogensomhelst Maade.

Laura kastede Hovedet tilbage med spodsk Mine. „Udgaaer den Banlysning fra min Søster selv?" spurgte hun.

„Det troer jeg ikke, Miss Lau— Mylady. Hun kan ikke handle imod Grevens Ønsker."

„Det veed jeg, at hun ikke gjør," var Lauras haanlige Bemærkning. „Jaja, Judith, siig til Lady Jane, at det ikke var mere, end jeg ventede, og at jeg haaber, De snart ville komme til Fornuft."

„Og den lille Pige hviskede til mig, da jeg gik, jeg skulde hilse kjærligt fra hende," sluttede Judith.

„Det kjære Barn!" svarede Laura. „Hun opveier Ti som den kolde Jane."

Carlton traadte ind, som Judith gik. Laura stod og talte med ham om Sagernes nye Udseende, men med Hensyn til om han forinden deres Flugt havde været vidende om Lord Oakburns Død, blev hun ikke meget klogere ved Enden af deres Samtale, end hun var ved Begyndelsen. Han drog hendes Opmærksomhed til Theebordet, der saae meget indbydende ud med den Opdækning, Hanne havde foranstaltet.

„Ja strax," sagde hun; „men jeg vil tage mit Tøi af først. Du maa være saa god at vise mig Vei i Huset, Louis; thi jeg kjender den endnu ikke selv."

Mr. Carlton loe til Svar og gik ind med hende i Forstuen. Den var større og langt smukkere, end den, hun havde været vant til; men sammenlignet med den, der hørte til Chesney Oaks, var den yderlig tarvelig. Paa den anden Side af Forstuen var et Opholdsværelse, hvor Mr. Carlton i Reglen modtog de Patienter, der kom for at raadspørge ham, og bagved det var Kjøkkenet. Fra Spiseværelset førte et Par Trin ned til Operationsstuen og til en Bagtrappe.

Carlton førte hende igjennem de forskjellige Værelser; i et af dem stod Sara og udpakkede den Byldt, som Judith havde bragt.

„Hvilkesomhelst Forandringer, Du ønsker, kan blive foretagne i disse Værelser, Laura," bemærkede Carlton. „Hvis Du skulde ønske eet omgjort — —"

Han afbrødes ved en Ringen paa Døren, en Ringen saa lydelig, at Huset næsten rystede derved. Ærgerlig udbrød han:

„Nei, dette er for galt! Jeg har ikke været et Minut i Huset endnu, og allerede skal jeg hentes ud af det. Jeg vil ikke tage bort. Gaa ned," henvendte han sig til Pigen, „og siig, at jeg ikke har Leilighed til at besøge Patienter iaften."

Hun adlød, men kom strax efter op igjen.

„Det er ingen Patient, men en Politibetjent. Jeg sagde, at De ikke tog imod Nogen iaften, men han sagde, at han maatte tale med Dem."

Carlton syntes at blive lidt underlig tilmode ved de Ord. „En Politibetjent!" gjentog han med en besynderlig frygtsom Stemme.

„Han har været her baade igaar og idag for at spørge efter Dem," svarede Pigen. „Hanne var meget nysgjerrig efter at vide, hvad han vilde; men han vilde ikke svare hende og sagde kun, at det var Noget, som stod i Forbindelse med Damen, der døde i Slotsgaden."

Lady Laura, der havde staaet og taget sin Hat af for Speilet, vendte sig om til sin Mand.

„Hvad kan det være, Louis?" spurgte hun.

Aldrig havde Carlton været saa vankelmodig. Han greb Lyset for at gaae ned, gik til Døren, vendte saa om igjen og satte Lyset fra sig. Atter gjorde han det samme en Gang og kom tilbage.

„Hvor er Politibetjenten?" spurgte han.

„Han staaer i Forstuen."

„Det er besynderligt, at Folk ikke kunne komme paa ordentlige Tider," sagde han, idet han endelig tog Voxlyset for at gaae ned. „Jeg havde stor Lyst til ikke at modtage ham, men lade ham komme igjen imorgen."

Carlton gjenkjendte den Betjent, der havde havt meest med Sagen i Slotsgaden at bestille. Han hilste Carlton ærbødigt, og denne tog ham ind i en Stue.

„Det gjør mig ondt, at jeg maa forstyrre Dem saa seent," begyndte Betjenten; „men der er saadant et Commers om den Sag paa Stationen."

„Hvilken Sag?" spurgte Lægen.

„Vi have faaet en ny Politiinspecteur, den forrige er bleven befordret, og han siger, at Sagen har været grebet slet an — den nemlig om Damen i Slotsgaden — ellers vilde den have ført til et Resultat. Først og fremmest vil han gjerne gjøre Dem nogle Spørgsmaal især om det Ansigt, De saae paa Trapperne."

„Har han isinde at gjøre mig de Spørgsmaal iaften?" spurgte Carlton sarkastisk.

„Nei, men saasnart det er Dem beleiligt imorgen. Jeg meente derfor, det var bedst at lade Dem det vide iaften, eftersom jeg hørte, De var kommen hjem."

„Saa denne nye Inspecteur agter at rage op i Sagen igjen?" bemærkede Mr. Carlton.

„Det lader dertil," svarede Betjenten.

„Ja, han skal gjerne faae at vide Alt, hvad jeg veed om den Sag. Jeg skal komme til ham imorgen."

Dermed gik Betjenten og Carlton lukkede Døren efter sin uvelkomne Gjæst.

Et og tyvende Capitel.

Brylluppet i St. Markskirken.

Midt i Syd Wennock og næsten ligeoverfor Værtshuset „den røde Løve" stod den gamle St. Markskirke, og Morgenen efterat Carlton var kommen hjem med sin Brud, var denne Kirke formelig beleiret af Folk, for det Rygte havde udspredt sig, at Mr. Carlton og Lady Laura skulde vies igjen der. Det var virkelig ogsaa Tilfældet. Maaskee for at berolige Laura, maaskee fordi han ikke selv vilde stole paa den ilfærdige Ceremoni, der var bleven foretaget i Skotland, men vilde sørge for, at Ægteskabet utvivlsomt skulde blive gyldigt, var Mr. Carlton vendt hjem forsynet med Kongebrev. Præsten var bleven underrettet, og Klokken ni befandt Carlton og Laura sig i Kirken.

Hvis de havde valgt saa tidlig en Tid for derved at fritages for Tilskuere, da hjalp den Forsigtighedsregel aldeles ikke. Hvem der var Ophavsmand til Rygtet, vidste Carlton ikke og fik ikke heller at vide; Factum var imidlertid, at da han og Laura præcis Klokken ni ankom til Kirken i en lukket Vogn, bleve de forfærdede ved at befinde sig i en tæt Sværm af Folk, som strakte sig fra Gaden næsten lige op til Alteret.

Man vil maaskee synes, at Udtrykket „forfærdet" er temmelig stærkt, — men i Virkelighed syntes det at passe paa Carlton. Laura var iført det smukke, ostindiske Shawl, hun havde faaet af Carlton, den lyse Silkekjole, som hun særligt havde bedet Jane om, og en hvid Hat, der var bleven kjøbt etsteds paa Reisen. Hun stod ved Alteret, saaledes som det sømmer sig en ung Brud, uden at slaae Øinene op og uden at bryde sig om den gabende Mængde. Med Mr. Carlton var det imidlertid anderledes. Han stod med et dødblegt Ansigt og saae uafladelig over sin Skulder, som om han dreves dertil af en mægtig Frygt. Frygtede han da for, at hans Kones Fader, Lord Oakburn, skulde lægge sig derimellem? At han endnu skulde kunne forhindre Ægteskabet? Ja, saa sagde idetmindste Syd Wennock, og den maatte jo vide Besked!

De havde intet Brudefølge med og Vielsen foretoges hurtigt og simpelt. Men ved Ud-

gangen af Kirken stødte et lille Uheld til. Vognen holdt for Døren, og Carlton havde netop taget Plads i den med Laura og skulde til at kjøre igjennem den tætte Stimmel, da en aaben Droske kom fra den modsatte Retning. Den indeholdt Lord Oakburn og hans Stok. Greven var paa Veien tilbage til Chesney Oaks og kjørtes nu til Store Wennock for at træffe et af Togene. Pompejus sad paa Bukken hos Kudsken med en stor Vadsæk imellem Benene.

Maaskee var Cedar Lodge det eneste Huus i hele Byen, til hvilket Efterretningen om det forestaaende Ægteskab ikke var trængt. Da Lord Oakburn derfor saae den sammenstimlede Mængde, kiggede han ind i Kirken for at see, hvad der var paafærde og fik netop Øie paa Brudeparret i den lukkede Vogn. Hans Datters forskrækkede Blik mødte hans.

En Vredesrødme steg op i Lord Oakburns Ansigt. I Raseri hævede han Stokken, som om han vilde have slaaet en af dem, enten Brud eller Brudgom, hvis han havde været nær nok, eller som om han vilde kaste den efter Vognen, som han stundom kastede den efter Pompejus. Men han gjorde det ikke. Han lod den falde paa Sædet med et Udbrud, der var alt Andet end en Velsignelse, og Drosken kjørte videre, og Mødet var forbi.

Nu var der ingen Frygt i Mr. Carltons Ansigt. Der var Seiersglæde. Den unaturlig blege Farve, som havde udbredt sig derover under Vielsen, var nu vegen for hans sædvanlige Udtryk, og han var mere tilbøielig til at lee Lord Oakburn op i Ansigtet end til at frygte ham. Selv Lorden kunde nu ikke stille dem ad.

Mr. Carlton kjørte hjem med sin Kone, spiste i al Hast lidt Frokost og skyndte sig saa til sine Patienter, der vare i en Oprørstilstand, idet de ansaae sig i høi Grad forurettede, fordi han havde været en heel Uge borte. I Løbet af Morgenstunden faldt hans Vei forbi Politistationen. Udenfor Døren stod en middelaldrende Mand med et forstandigt Ansigt; det var Medler, den nye Inspecteur. Lægen var gaaet nogle Alen forbi Bygningen, da han, idet han formodentlig erindrede sig den forrige Aftens Samtale, vendte om og sagde:

„Kan jeg faae Politiinspecteuren i Tale?"

„Det er mig," var Svaret.

„Man har sagt mig, at De ønskede at tale med mig. Jeg er Doctor Carlton," vedblev han, da han saae, at den Anden ikke kjendte ham.

„Aa, ja saa," gjensvarede Inspecteuren. „Vær saa god at træde indenfor." Med disse Ord førte han Mr. Carlton ind i et lille Værelse.

„Jeg er ikke klogere nu end før," bemærkede Carlton efterat have henthydet til Politibetjentens Besøg hos sig. „Jeg gav dengang al den Underretning, jeg selv havde — og det var ikke Meget."

„Ja, det er heller ikke det, jeg ønsker. Jeg vil kun bede Dem fortælle mig Sagen ganske ligefrem, som De gjorde ved min Forgænger. Jeg er bange for, at man har forqvaklet den."

„Troer De det?"

„Jeg er vis paa det," svarede Politiinspecteuren. „Dersom man havde grebet den rigtig an dengang, vilde man være kommen til et Resultat. Det er min Mening."

„Det er ikke min. Jeg indseer ikke, at man kunde være kommen videre."

„De fandt jo aldrig den Madam Smith, som kom og tog Barnet bort!"

„Det er sandt; de vare hos over hundrede Madamer Smith i London uden at finde den rette. Og den Slutning, de kom til var, at Smith aldeles ikke var hendes virkelige Navn, men et hun havde antaget."

„I alt Fald var det under dette Navn, at den syge Dame tilskrev hende Aftenen efter hendes Ankomst," svarede Inspecteuren med et Nik, der viste, at han kjendte Sagen tilbunds.

„Men det kan have været en Deel af en overlagt Plan. Jeg for min Part er tilbøielig til at troe, at hun hverken hed Smith eller kom fra London, at det Hele gjordes for — at kaste os Blaar i Øinene."

„Derom kunne Meningerne være deelte; men vil De have den Godhed, som jeg før bad Dem om, at fortælle mig alle Omstændighederne ved Dødsfaldet, saavidt De selv kjender dem."

Carlton gjorde dette, men vi ville ikke trætte Læseren med en Beskrivelse af det, han allerede veed, eller med Inspecteurens Bemærkninger. Da Carlton var færdig, gik han videre for at see til sine Patienter og undgik med Nød og Neppe, da han dreiede om Hjørnet ved Værtshuset, at blive kjørt over.

(Fortsættes.)

Nørre-Sundby.

Naar tilforn Nørre-Sundby nævntes, vidste sikkert de Færreste af Hovedstadens Indvaanere noget Videre om denne os fjerne By, der har

Nørre-Sundby før Branden.

Middag over 10 Minuter efter Kjøbenhavn; ja, naar den fire Gange om Aaret opførtes blandt Markedsbyer, fandtes det endog fornødent at tilføie „Aalborg Stift", for at antyde dens Beliggenhed i vort just ikke udstrakte Rige. Men den tunge Skjæbne, der ramte Byen, Løverdageftermiddag Kl. 3½ den 17de Juni d. A., idet vel omtrent en Trediedeel af den i Løbet af faa Timer lagdes i Grus, har henledet Opmærksomheden paa den og givet den en sørgelig Interesse. Man ønskede at vide noget Nærmere om den. Det maa imidlertid siges med hjertelig Anerkjendelse, at Goddædigheden og virksom Deeltagelse ikke først søgte at tilfredsstille en ganske naturlig Videlyst, men øieblikkelig aabnede Hjerte og Pung, saa at Hjælpen blev dobbelt, fordi den kom betimelig.

Paa ældre Landkort og i lignende Beskrivelser nævnes Byen blot Sundby; men da der nedenfor Limfjorden findes en Øster-Sundby, er det vel ved den Førstes mere levende Samfærdsel og Opkomst blevet nødvendigt at give den Tillæget „Nørre". Overalt omtales dens udmærkede Beliggenhed, og selv i de ældste Skrifter siges, at den giver en smuk Prospect fra Toldboden i Aalborg. Paa vor Afbildning er den taget (før Branden) fra Skovbakken ved Aalborg.

Byen har sit Navn af Aalborg-Sund, hvorved den ligger, og hvor man sætter over fra Vendsyssel til Aalborg. Kirken, der er gammel, fornemmelig bygget af Kampesteen og med Taarn, blev i 1293 af Biskop Niels i Borlum skjænket til Vitskol Kloster, hvis sidste Abbed, Anders Anderson, begravedes den 19de August 1572 i Sundby Kirkes Altergulv. Prædikestolen og en Messing-Lysekrone forærede Kirken 1707 af Biskop Jens Bircherod, ligesom Færgelauget gav den et lidet Skib, og 1710 lod Biskop Frans Thestrup Kirken „staffere". — For et hundrede Aar siden skildredes Byens Indvaanere som velhavende Folk, der betalte Consumtion ligesom Kjøbstædernes, da Sundby havde god Næring baade som Færgested og som Fiskerleie, og Fiskeriet var indbringende baade om Høst og om Vaar. Til Færgeløbet over Limfjorden holdtes da 6 store og 6 smaa Færger. Ved Kjæret har staaet en Borg („Stisborg"), hvor Ridder Stig Hvide skal have boet.

I 1821 nævnes Byen som „Nørre-Sundby" og siges at være en Landsby eller Flekke ved den nordlige Bred af Limfjorden, med 350 Huse og 750 Indvaanere. Overfarten til Aalborg angaves til 1/16 Miil, Byen var dengang allerede for en stor Deel brolagt, havde nogle og tyve Brændeviinsbrænderier og et Ølbryggeri. Som smukke Udsigter angaves den høie Bakke (Skandsbakke) fra Slipper Clemens Tid. Ligeledes fremhæves en ved Byen nylig anlagt Træplantning; Indvaanerne sagdes at ernære sig ved Færgefart, Værtshuusshold, Fiskeri, Brændeviinsbrænderi og Agerdyrkning. Særligt omtales ogsaa en Kunstner N. Hansen, der boede her og siden flyttede til Aalborg; hans fine Arbeider i Elfenbeen bragtes til Kjøbenhavns „Kunstkammer".

Hvorledes Byen i Aarhundredets Løb er tilvoxet i forskjellig Henseende, vil sees af en statistisk Beskrivelse fra 1864; deri hedder det blandt Andet:

Nørre-Sundby, ligeoverfor Aalborg, paa Fjordens nordre Bred og ved Foden af forholdsviis høie Bakker, er en Flekke med 1,376 Indbyggere (701 Mdk., 675 Qvk.; 318 Familier, der vel især leve af Kjøbstadsnæring, men tillige af Jordbrug og Fiskeri.

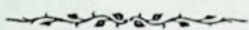
Byen er Thingsted for Kjær Herred og Bolig for Herredsfogden. Flere Kjømænd og Haandværkere, især flyttede fra Aalborg, ere her bosiddende. Af industrielle Anlæg bemærkes et stort Jernstøberi. Omtrent 2 Aar forinden almindelig Næringsfrihed ved Lov af 29de Decbr. 1857 blev indført, var Nørre-Sundbys Næringsforhold ordnede ved en Lov, som fremmede denne Byes Opkomst. Et nyt Qvarteer anlægges nordlig i Byen, der allerede har megen Lighed med en Kjøbstad. Ved det vigtige Aalborg-Sund er der vel paa hver Side stationeret en stor Færge, og Baade haves til enhver Tid disponible; men da Overfarten dog stundom er spærret om Vinteren endog flere Dage, paatænkes en Bro anlagt over Sundet.

Hvor beklagelig end den Ulykke var, som hjemsøgte Byen ved Branden, har den dog vistnok, som alle store Onder, havt noget Godt i Følge med sig. Man synes saaledes lettere at være bleven enig om det Spørgsmaal, der sigtede til de adskilte Landstrækningers nærmere Forbindelse. Pontonbroen over Limfjorden, mellem Aalborg og Nørre-Sundby, er bleven kraftig fortsat. Foretagendet var vel allerede begyndt, idet de 2 Tdr. Guld, som Aalborg havde ønsket tillaans af Statskassen, bevilgedes 1863; men Krigen standsede Arbeidet og Pontonerne benyttedes andrevegne. Nu menes, at Broen vil være færdig til Efteraaret, om end den almindelige Færdsel først kan finde Sted næste Foraar. Man behøver kun at tage et Jyllands Kort for sig, for at see, hvor nyttig denne Bro vil blive for begge Sider af Fjordens Opland. At et smukt nyt Qvarteer vil opstaae af Tomterne, og at et heelt Parti vil blive bedre reguleret, maa vistnok ogsaa betragtes som et Gode midt i Ulykken.

Hvorledes forøvrigt den voldsomme Ild opkom, veed man ikke ret, og det er da ogsaa temmelig ligegyldigt, saafremt det ikke er skeet ved Mordbrænderhaand. Man mener, det er skeet ved et „koldt" Lynslag, og som en Mærkelighed fortælles, at Forhuset til det Sted, hvor Ilden opkom i Bagbygningen, blev staaende, medens Alt omkring det fortæredes af Luerne. Det samme lunefulde Phænomen af det rasende Element seer man hyppig i store Ildebrande, saaledes f. Ex. i Kjøbenhavns, da Nicolai Taarn antændtes fra Ilden paa Gammelholm, medens den mellemliggende Holmens Kirke skaanedes. Efter den første Opgjørelse brændte i Nørre-Sundby 24 Gaarde og 29 Huse, tilsammen med over 100 Bygninger — Hjem for 108 Familier.

Det er idag netop Maanedsdagen efter Branden, at disse Linier nedskrives, og man har allerede reist Krandsen paa den først opbyggede Gaard. Et glædeligt Tegn paa Tidens raske Fremskridt! Ogsaa vore indenlandske Brandforsikringsselskaber ville maaskee høste

gode Lærdomme af denne Hurtighed, saafremt det er sandt, hvad der paastaaes, at fremmede Assurancesummer øieblikkelig ere blevne udbetalte.

Noget om Penge og om en stor Vask.

I salig „Dagen" opkastedes engang det snurrige Spørgsmaal: Hvor det kunde være, at rige Folk havde saa mange Penge. Man lo deraf, men ikke Faa henfaldt dog i alvorlige og melankolske Betragtninger derover. Til samme Tid omtrent anmodede en Spøgefugl offentlig Admiraliteteet om at brolægge Kongens Nytorv. Begge Indfald ledede til Resultater. Speculationen over de rige Folks mange Penge fremkaldte Speculationslysten og Speculationstiden (Actieforetagender, Byggeriet o. s. v.), og Anviisningen paa Admiralitetet bragte de vedkommende Autoriteter til at gaae i sig selv og tage Tilløb, saa at nævnte Torv endelig kom i Orden.

Bogstaveligt talt have maaskee rige Folk ikke just altid de fleste Penge — rede Penge, vel at mærke! De lade ikke, som Skriftens utroe Forvalter, Pengene henligge, for nu og da at fryde sig ved Bunkernes Størrelse og Tutternes eller Posernes Tyngde; de søge at gjøre Capitalen frugtbringende, enten ved mageligt at sætte den i gode Papirer, eller forrente den paa en mindre beqvem, men vistnok smukkere Maade, ved at anbringe den i Handel og Vandel, i nyttige Etablissementer, driftige Foretagender og industrielle Øiemed. Men man har i saa Tilfælde seet mange Exempler paa, at rige Folk netop have været i størst Forlegenhed for Penge ved uforudsete Omstændigheder.

Et andet, næsten ligesaa ørkesløst, Spørgsmaal hører man hyppig opkastet, og det synes da, at selv ellers ret kloge Folk have ondt ved at klare sig det, det Spørgsmaal nemlig: Hvorfor Banken, Mynten, Regeringen, eller hvem der forøvrigt har Myntvæsenet i sin Haand, ikke udsteder flere Penge. Intet — mener man — vilde dog være lettere, end i en snever Vending at forfærdige nogle Millioner Sedler og uden Videre sætte dem i Circulation. Det vil naturligviis være overflødigt at besvare Spørgsmaalet for de Kyndige; og for dem, der engang have sat sig i Hovedet, at enhver Stat frit maa have Lov til at udstede Repræsentativer, d. e. Bancosedler, saamange man vil, istedetfor Valuta, d. e. Sølv, Guld eller andre Metaller, hvis Vare=Værdi i alle Lande omtrent er eens, nytter det i Reglen ikke at tale; thi tilstaae de idag, at de ere blevne overbeviste, have de glemt det imorgen og vedblive ufortrødent deres frydelige Paastand.

Imidlertid troe vi dog, at Banken, om den end ikke ifølge Octroyen tør udstede flere Sedler, end den kan indløse med ædle Metaller, alligevel er noget for sparsom med Hensyn til Fabricationen af nye Sedler. Vi ville nu ikke fremhæve den æsthetiske Fornøielse, det er, engang imellem at see nye Sedler med sindrige Portraiter, pompeianske Ornamenter og vexlende Farver; thi unegtelig koster Fabricationen endeel, og maaskee mere end den nævnte Behagelighed i kunstnerisk Retning er værd. Men en hyppigere Forandring af Sedler medfører uimodsigeligt en Fordeel for Banken, der nok er værd at paaagte, og som vi derfor her ville dvæle ved. Vil man indvende, at det er en Uleilighed for Borgerne, at faae „en ny Lampe for en gammel Lampe", saa antage vi, at denne ringe Umage rigeligt opveies ved den noget større Tryghed, der erholdes imod falske Sedlers Omløb, idet der dog altid skal en vis Tid til at lære at eftergjøre Bancosedler, og man maa formode, at ved enhver Fornyelse have de berettigede Udstedere vundet Erfaring, ligesom Kunsten er gaaen fremad, saa at Vanskeligheden ved Eftergjørelsen ogsaa bliver større og større.

Hvad nu bemeldte Fordeel angaaer, da er det høist rimeligt, at mange Sedler i Aarets Løb gaae tilgrunde ved Ildebrand, ved Skibbrud, ved at tabes paa Steder, hvor de tilintetgjøres uden at findes, ved at være gjemte og glemte af Gniere i utilgængelige Kroge, kortsagt: de ere væk, og ethvert saadant Tab er en reen Vinding for Banken. Jo hyppigere altsaa gamle Sedler indkaldes for at ombyttes med nye, jo større Fordeel for de lovlige Udgivere.

Det er dog ikke af sær Velvillie for den ærede Bankinstitution, at vi henlede Opmærksomheden paa denne nemme Udvei til Forøgelse af dens Midler — en Udvei, som dens egen Kløgt og Viisdom sagtens forlængst selv har opdaget; — men af en heel anden Grund, nemlig fordi vi ville give Anviisning paa Udgifter, som billigviis kunne tages af Seddel-Fornyelsens Indtægter.

Vi foreslaae nemlig, at Banken anskaffer sig en meget stor Vaskeballie, eller nogle mindre dito, samt det behørige Antal Sæbebørster og andre Renselsesredskaber. En eller anden Che=

miker giver vistnok for gode Ord og Betaling Recepten til en hensigtsmæssig skarp Lud. I dette eller disse Kar kastes efterhaanden alle de gamle og med Smuds igroede Solvpenge, som man kan faae fat paa, og efterat være børstede og toede sendes de vaskede ud igjen i Verden som rene Børn. En saadan Skik skal idetmindste finde Sted andrevegne, navnlig i England, og vi skjønne ikke rettere, end at en slig Tvæt engang imellem vilde være ganske i sin Orden paa en Tid, da man med roesværdig Iver gaaer paa Jagt efter og straffer alskens communalt Svineri, og, saavidt muligt, søger at rydde Uhumskheder afveien jo før jo hellere.

Vel er en saadan Foranstaltning forbunden med nogen Uleilighed og Bekostning, uden at dens Nytte er ligefrem sporlig; men — „skal Alting efter Nytten da beregnes?" — Vanen har gjort, at man ikke lægger Mærke til Myntstykkernes usømmelige Tilstand; dog, er det først gaaet op for Bevidstheden, hvilke Lag af Smuds man daglig tager i Hænderne, saa maa ogsaa Ønsket opstaae om nogen Forandring i Reenhedens Interesse. Banken kan ikke sørge for, at den Skillemynt, som gaaer fra Haand til Haand, stedse er ny og blank; men vi formene, at den betydelig kan bidrage til, at den er lidt renere.

Blandinger.

Om Selvmord. Naar i England Juryen bliver tilkaldt ved et Liigskue i Tilfælde af et Selvmord, saa ender Kjendelsen, der afgives efter Undersøgelsen, uforanderlig med de Ord: „Den og Den har taget sig af Dage som Følge af momentan Vanvid." Loven negter Selvmorderen en christelig Begravelse, og man er derfor bleven enig i at omgaae den ufornuftige og forhadte Lov, ved at gribe til en Fiction, som skaaner de efterlevende Slægtninge og Venner for en Sorg mere. I Aaret 1851 forekom i Frankerige 3,598 Selvmord, af hvilke Statistiken iblandt 17 Rubriker især fremhævede følgende: Paa Grund af Sindsforvirring 800, huuslig Utilfredshed 385, Længsel efter at blive befriet fra physiske Lidelser 313, Gjeld, Pengeforlegenhed 203. — „Livet er en Kjole," siger Balzac. „Naar den er smudsig, børster man den, og naar den er fuld af Huller, lapper man den og udbedrer den, men tager den dog paa, saa længe man kan."

Gaade.

Før jeg sad paa Bryniekraven
Og mig Pantserpladen bar; —
Riddertiden gik i Graven,
Qvinden nu i Brug mig har.

Dog — at klage sig ei sømmer,
Altid qvik og altid frisk!
Jeg i Søen ogsaa svømmer
Som den største Ferskvandsfisk.

Vil mit Hoved Du forlange,
Tag det! skjøndt det Tusind hed;
Men da blev jeg Fleer end Mange,
Og af mig blev Du kun Led.

Opløsning af Gaaden i Nr. 29:

Stillits (stillitS).

Opløst paa Vers af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde.

Gaaden i Nr. 28 er endvidere opløst af N. N. i Lyngby pr. Grenaa, „Snovle-Sidsel" paa Løgismose, Niels Christian Madsen Vellinge, „Christen Sommer-Petersen & Co. Vilhelm Gys" i Odense.

☞ **Med dette Nr. følger „Den sidste Solstraale", 5te Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Trykt.

S. Triers Forlag

Jagt efter et Næshorn i Skovene ved Laos.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 30te Juli. № 31.

Indhold: Ildkongens Skov. Næshornjagten. Mouhots Død (med steentrykt Scene). — Lord Oakburns Døttre (Fortsættelse). — Logogryph.

Ildkongens Skov. Næshornjagten. Mouhots Død.

Den uforfærdede Reisende Henrik Mouhot, der i Aarene 1860 og 61 gjennemvandrede den bagindiske Halvoes Lande, hinsides Ganges, saasom Siam, Cambodscha, Laos o. s. v., skyldes mange interessante og værdifulde Oplysninger om Egne, som for ham ikke ere betraadte af nogen Europæers Fod. Han frygtede end ikke for at besøge „Ildkongens Skov" (Dony-Phya-Phaye), hvis usunde, febersvangre Luft kræver utallige Offre. Indvaanerne af de usle Landsbyer, han traf paa, kunde ikke engang skaffe ham Tag over Hovedet; selv lede de Alle af Blodgang, Feber og slige stedlige Sygdomme; Børnene rystede midt i Lummerheden af Fevergysen og saae ud som smaa Negere af alskens Ureenlighed. Mouhot, trodsende alle Affavn og Gjenvordigheder, trængte bestandig fremad, gjorde et rigt entomologisk Udbytte og fandt bl. A. fossile Koralbanker og sjeldne Sømuslinger.

Reisen igjennem „Ildkongens Skov" (Siameserne kalde den ogsaa Helvedes Porte), hvori Mouhot camperede 10 samfulde Nætter, foretages dog ofte af Chinesere og Andre, men som altid først ved Talismaner søge at sikkre sig imod Farerne, ligesom de offre Røgelser ved Indgangen, for at forsone de onde Aander. Hvorvidt det hjælper, kan erfares deraf, at selv i den gode Aarstid af hver 10 Mand, der første Gang vandre gjennem Skoven, døe mindst to, og i den vaade Aarstid mange flere. Da stinker formelig hele Atmosphæren, den er saa varm som en Bagerovn og gjennemsvangret med raadne Miasmer. I Mouhots Karavane fik to Chinesere strax Feberen; den ene reddede han ved Chinin, den anden døde. Skjøndt han ikke havde forsynet sig med anden Amulet, end sin videnskabelige Iver, gjorde han dog to Gange denne farlige Reise, den ene Gang endog i Regntiden. I alle disse Egne er Elephanten da det bedste Transportdyr; det er beundringsværdigt, med hvilken Klogskab den gjennemvandrer disse evige Moradser og Sumpe, hvor den ofte stikker i Mudder op til Bugen, men nøie lodder Dyndets Dybde med Snablen og forstaaer at stuve sin Byrde til den Reisendes Beqvemmelighed. Alskens vilde Dyr mangle ikke, saasom Tigere, Karakals, Leoparder, Rhinocerosser ꝛc. En utrolig Mængde Stikmyg og smaa Lopper, der ubarmhjertigt pine de Reisende, komme med hver Regn, hvorved ogsaa Myriader af Blodigler myldre frem af Jorden; de kunne opdage Menneskene i 20 Fods Frastand og krybe overordentlig hurtigt derhen. Imod disse Plageaander gives der intet andet Middel, end at bestryge hele Legemet med Kalk.

Mouhot havde ogsaa Audients hos Kongerne af Laos*), ved hvilken Præsentation den alvorlige Reisende havde Møie med at tilbageholde sin Latter. Naturligviis gik det ikke af

*) Kroma Mon Tchit, der overtog Siams Regering 1824, lod i 1829 Kongen af Laos og dennes Familie henrette, hvorefter Kongeriget Laos, der skal have 1½ Million Indb., forenedes med Siam. I 1830 gaves Laos en særlig Konge, som dog nok stod i Vasalforhold til Siam, der havde en Hær paa 60,000 Mand med 3—4000 Elephanter. Senere maa Landet, ifølge Mouhots Beretning, have faaet hele to Konger.

uden Foræringer, der imidlertid ikke have været hans respective Regering vanskelig at godtgjøre ham. En Flaske lugtende Vand, en dito Conjak, et Stykke marmoreret Sæbe (paa hvilket Hs. Majestæt af gode Grunde satte særlig Pris), en Lorgnet o. s. v. var det Hele. Megen Lykke gjorde et Par gammeldags runde Briller, som Fyrsten allernaadigst strax tog i Brug og hvorved han kom til at ligne en complet Abe. Prindserne erholdt nogle Billeder, Nürnberger Ark, hvilke Kunstværker glædede dem overordentligt.

Folkene af Laosstammen (de inddeles i Sortbugede og Hvidbugede) gaae fordetmeste barfodede og ere ellers klædte omtrent som Siameserne, bære en Languti, Knæbuxer og en rød Vams, paa Hovedet have de Chineserhatte af flettet Straa. Qvinderne ere ret smukke indtil det 18de Aar, men da blive de fyldige og laskede, og efter det 35te Aar see de ud som skinbarlige Hexe. De gaae i det Hele taget mere ubedækkede end det andet Kjøn, have et kort Skjørt fra Beltestedet, og bære et Skjærf, der gaaer fra høire Skulder under venstre Arm; det øvrige Legeme er blottet. Haaret er opstrøget og samlet til en Knop eller Knude. Iblandt Mændene gives mange velvoxede og sande herkuliske Skikkelser.

Nytaarsdag 1861 skød Mouhot en stor Leopard, der netop var ifærd med at gjøre et Spring, for at snappe En af hans Tjenere, der havde lagt sig til at sove under et Træ. I Laos Skove fældede han en Huntiger, og den 4de Septbr. foranstaltede Landshøvdingen til Ære for den Fremmede en Jagt paa en Rhinoceros. Dette Dyr havde den Reisende endnu ikke mødt i hine Skove. Laonerne ere meget dygtige Jægere. Selskabet bestod af otte Mænd. Mouhot og hans Tjenere bare Flinter, og han selv havde stukket en skarpslebet Bajonet paa sit Gevær. Laonerne bare Bambusstænger med Jernspids, en Mellemting af Dolk og Bajonet. Paa Høvdingens Bambuslandse var forøvrigt befæstet en lang, saugtakket, stærk og dog meget bøielig Kaarde, der ikke kunde knække og netop derfor dannede et yderst farligt Vaaben.

Saaledes bevæbnede droge Jægerne i den tykkeste Skov, som Høvdingen nøie kjendte. Efterat have tilbagelagt en halv Miils Vei, bemærkede de, at Grenene knagede og det tørre Løv raslede. Høvdingen traadte frem og gav de Andre et Tegn med Haanden; de skulde følge langsomt efter ham, men holde Vaabnene beredte. Strax derefter antydede Førerens skingrende Skrig, at et Dyr befandt sig i Nærheden; han slog paa to Bambusstokke, og nu skreg ogsaa de andre Laoner af alle Livsens Kræfter, for at opskræmme Næshornet af sit Smuthul. Det lykkedes deres fælles Bestræbelser; det colossale Dyr var rasende, fordi man havde forstyrret dets Rolighed, og gik med Dødsforagt lige løs paa Jægerne. Laoshøvdingen modtog Udfordringen og traadte uforfærdet imod Uhyret, en stor, fuldkommen udvoxet Han. Det kom nærmere, vexelviis hævende og synkende sit mægtige Hoved, idet det tillige nogle Gange spærrede Gabet vidt op. Ind i dette vældige Svælg rendte Laonen sin Landse vel sex Fod dybt, og han gjorde det med saa megen Sindsro, som om han havde affyret en Festkanon. Vaabnet lod han blive stikkende i Rhinocerossens Hals og gik da tilbage til de øvrige Jægere. Dyret rallede frygteligt og væltede sig omkring paa Ryggen, medens Laonerne jublede høit. Mouhot gav nu Dyret Naadestødet, et Bajonetstik i Struben, og forærede den modige Jæger en meget smuk europæisk Dolk.

Reisedagbogen, hvoraf dette er taget, sluttede Mouhot den 5te Septbr. Indtil den 25de Octbr. har han trolig optegnet alle meteorologiske Iagttagelser. Af en Notice fremgaaer, at der var givet Befaling til at forbyde ham at trænge længer frem. Den 19de Octbr. skrev han: „Feberen har fat i mig." Den 29de: „O Herre Gud, forbarm Dig over mig!" Disse hans sidste Ord skrev han med zittrende Haand, hvoraf Pennen sank; han led af en skrækkelig Hovedpine. Men hans Tillid til sine physiske Kræfter var saa stor, at han endnu ikke tænkte paa sit nære Endeligt. Naar hans troe Tjener Phraï spurgte ham, om han ikke havde Noget at tilmelde hans Familie, svarede han: „Stop, stop! Vent; er Du allerede bange?" Den 7de Novbr. overmandedes han af Sovesyge og ofte talte han vildt. Den 10de Novbr. om Aftenen Kl. 7 udaandede han. — Hos Laonerne hersker den Skik, at hænge Ligene i Træerne; men Europæeren begravede de, ifølge hans tvende Tjeneres, bemeldte Phraï's og Dong's Anviisning, paa vesterlandsk Viis.

Efter tre Maaneders Forløb naaede med disse Tjenere den sørgelige Efterretning om hans Død til Bangkok, Siams Residents*). De ærlige Knøse udleverede ogsaa alle den Afdødes Eiendele og Papirer.

---

*) Den befæstede Hovedstad Siam (Si-yo-thi-ya) er bygget paa Bambuspæle paa en Ø i Menam Floden og havde 119,000 Indv. Men nu er Bangkok Residentsen og skal have 90,000 Indv.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

Han saae ind ad Karethvinduet, og hans Øine mødte en svær Dame med et determineret Ansigt. Hun fæstede sit mørke Blik paa ham og anede kun lidt, at det netop var ham, hvis Navn var hende saa bitter en Pille at sluge.

Carlton skyndte sig videre uden at tænke nærmere paa Vognen eller Damen. Kudsken standsede udenfor Værtshusets Dør, og Mrs. Fitch, som stod i Døren, skyndte sig frem; men den gamle Dame havde allerede trukket Vinduet ned med et Ryk, og sagde opbragt til Kudsken:

„Hvad er der paafærde? Hvorfor standser Du, Thomas?"

Thomas vendte sig om og tog til Hatten. „Postkarlen kjender ikke Veien, Mylady. Jeg meente, vi gjorde bedre i at spørge os for i dette Værtshuus."

Men den gamle Dame var aabenbart af en af de virksomme, rastløse Characterer, der holder mere af selv at gjøre en Ting end at lade Andre gjøre den for dem. Og førend den adstadige Thomas derfor kunde sige Mere, havde hun allerede faaet Sidevinduet ned, havde stukket Hovedet ud og tiltalte Mrs. Fitch.

„Hvor er Cedar Lodge?"

Mrs. Fitch neiede som sædvanlig. „Det ligger lidt udenfor Byen, paa Bjerget."

„Vær saa god at betegne Kudsken Veien," afbrød den gamle Dame hende som En, der er vant til at befale og blive adlydt.

„De maa vende om, Kudsk," henvendte Mrs. Fitch sig til ham, og i en lang Forklaring meddeelte hun ham derpaa, hvorledes han skulde komme dertil.

Saa kjørte de videre. Da de vare komne igjennem den lange Gade og skulde til at kjøre op ad Bakken, fandt de paa venstre Haand et smukt, hvidmalet Huus. Den gamle Dame, der ikke havde hørt Mrs. Fitchs Tale, meente, at de nu vare ved deres Bestemmelsessted, og at dette var Cedar Lodge.

I samme Øieblik aabnede en Dame Vinduet paa første Sal og saae ud. Det var Laura Carlton, og hendes Øine mødte dem, der saae ud fra Vognen. Laura gav et halvt undertrykt Skrig, og den gamle Dame studsede ogsaa og hævede sin vrede Haand med en truende Bevægelse, ganske som Lord Oakburn havde gjort i det tidligere Møde udenfor Kirken.

To og tyvende Capitel.

Et Besøg paa Cedar Lodge.

Greven af Oakburns Ophold paa Cedar Lodge havde været kort. Han var kun taget hjem paa nogle Dage for at afhandle Fremtidsplaner med Jane, eller snarere, for at underrette Jane om sine fremtidige Planer, for han pleiede ikke at afhandle med Andre end sin egen Villie.

Det vilde være nødvendigt for ham at bortleie Chesney Oaks. Han var rigtignok bleven Lord, men de sædvanlige store Landeiendomme havde han ikke faaet med. Med Titlen fulgte visse Indtægter, der i Sammenligning med dem, han havde havt i den sidste Tid, vare som en Guldgrube; men til at føre et saadant Huus, som der vilde fordres af ham, hvis han boede paa Chesney Oaks, forslog de ikke mere end en Draabe Vand i Havet. Alene til at vedligeholde Bygningerne og Anlægene vilde der medgaae en Formue aarlig. Derfor vilde han bortleie Chesney Oaks og boe i London.

Jane samtykkede i Alt. Havde det ikke været for det Stød, Laura nys havde givet dem, vilde hun have følt sig ubeskrivelig lykkelig. Der havde været een lille mørk Plet i deres Tilværelse, men hun havde det bedste Haab om, at Forandringen i deres Formuesomstændigheder ogsaa vilde bortrydde den.

Et Ord af Lord Oakburn vilde fjerne Skyen og kalde Vandreren tilbage fra den Landflygtighed, der, i Begyndelsen frivillig, nu var tvungen. Og dog tøvede Jane med at bede om, at Ordet maatte blive udtalt. Det havde været et meget bittert Emne; det havde frembragt en Slags Spænding mellem Jane og hendes Fader, og han havde for længe siden banlyst al Omtale deraf; denne Forandring i deres Kaar gjorde det nu nødvendigt at vende tilbage til Sagen.

Men ved det korte Besøg, Jane aflagde paa Chesney Oaks vilde hun ingen Henthydninger gjøre dertil, det vilde vel ogsaa have været et daarligt valgt Øieblik at bede om Naade for den ene Datter, naar hun kom for at meddele den Andens Misgjerninger. Men, da Lord Oakburn kom hjem om Tirsdagen, Dagen efter Begravelsen, besluttede Jane at tale til ham. Hans Bitterhed imod Laura var imidlertid saa haandfast, at hun besluttede at vente til om Onsdagen, men da kom Lauras Brev om Klæderne, i hvilken Anledning Greven blev saa rasende, at hun ikke turde tale

til ham. Dog kunde hun ikke lade ham tage bort, uden at hun havde faaet sagt, hvad hun vilde, og da derfor Frokosten stod paa Bordet om Torsdag Morgen, og Greven ilsomt gav Besked om dette og hiint — thi Drosken holdt allerede udenfor — tog hun endelig Mod til sig og sagde med bankende Hjerte:

„Tilgiv mig, Papa, at jeg taler om et forbudt Emne — men vil Du ikke nok nu give mig Lov til at see efter Clarice?"

„Hvad?" tordnede Greven.

Tonen var saa barsk, og det Ansigt, han vendte mod Jane, saa gnistrende i dets Vrede, at alt Janes sammenskruede Mod forlod hende. Hun kom til at stamme, og hele hendes Maade at være paa gjorde det Indtryk, at hun bad om Noget, som hun ikke burde.

„Clarice," fremstammede hun. „Maa vi ikke sende Bud til hende."

„Nei," udbrød Greven med Eftertryk. „Hold Mund, Jane. Sende Bud til hende! Lad Clarice komme til Fornuft."

Og det var hele Resultatet. Lord Oakburn sprang op i Drosken for med Pompejus at kjøre til Store Wennock Stationen, og det var paa Veien dertil, at han havde den Fornøielse at træffe sin bortløbne Datter med hendes Mand udenfor St. Markskirken.

For at gjøre Sagen fuldkommen klar for Læseren er det nødvendigt — et Øieblik — at gaae tilbage i Tiden. Capitain Chesney — vi kalde ham ved hans gamle Navn — havde fire Døttre, skjøndt Du kun har hørt tale om tre. De hed Jane, Laura, Clarice og Lucy; Laura og Clarice vare meget nær af samme Alder, der var kun et Aar imellem dem, Jane langt ældre og Lucy langt yngre. Da de to midterste Pigebørn voxede til og syntes at skulle blive udmærket smukke, tilbød Enkegrevinden af Oakburn, der paa sin hovmodige Maade tog sig en heel Deel af Capitain Chesneys Familie, at betale for deres Ophold i Frankrig, for at deres Opdragelse kunde fuldendes der. Baade Capitainen og Jane indsaae godt, at et sligt Tilbud var ikke at foragte, og begge Pigerne sendtes følgelig til Frankrig. Naar Lady Oakburn paatog sig Noget, gjorde hun det tilgavns; der blev sørget fortrinligt for dem, de fik de bedste Lærere, og efter tre Aars Forløb, da Laura var nitten og Clarice atten Aar, vendte de hjem igjen som meget kundskabsrige unge Piger.

De kom til et mindre hyggeligt Hjem end det de havde forladt i Paris, thi Capitain Chesneys Forlegenheder — han boede da i Plymouth — vare ved deres Høidepunkt. Alle de Ubehageligheder, der følge med for smaa Indtægter, og som vi tidligere have omtalt i Forbindelse med Capitainens Huusførelse, indvirkede i høi Grad paa Laura og Clarice.

Clarice var den Første, som brød Lænkerne. I to Aar bar hun dem saa godt, hun kunde, men kort efter at have fyldt sit tyvende Aar, erklærede hun det for sin Beslutning at tage ud som Gouvernante. Og hvis hun havde erklæret, at hun vilde drage Verden rundt med en Karavane og dandse paa alle Markeder, kunde det ikke være bleven værre optaget af hendes Familie.

Ikke af en Enkelt, men af dem Alle. Capitain Chesney nedlod sig ikke til at gaae irette med hende, han rasede og forbød hende det. Jane talte imod det, Laura gjorde Nar af hende, men Clarice forblev urokkelig. At hun havde en fast Villie, en, der var ligesaa stærk som hendes Faders, beviste denne Strid. Det stod i skarp Modsætning til Familiens Stolthed og dens høie Begreber om eget Værd, at et af dens Medlemmer skulde nedlade sig til at tjene for Brødet; men Clarice sagde, at efter hendes Overbeviisning handlede hun rigtigt, hendes eneste Bevæggrund var at hjælpe de Andre først ved at befrie dem for at underholde hende og dernæst ved at anvende en Deel af den Sum, hun fortjente, til at understøtte dem hjemme.

Efter flere Ugers stadige Splid endte Sagen endelig med, at Clarice tog bort imod Faderens bestemte Forbud. Det havde været bedre, om Lady Oakburn ikke havde blandet sig i Striden, thi hun føiede kun Tønder til Ilden. Kjærlighed kunde maaskee have havt Indflydelse paa Clarice, Vrede havde ingen, og Lady Oakburn var ikke karrig med sine Vredesyttringer eller sine Bebreidelser. Rigtignok bød hun Clarice, da hun saae, at Vreden Intet frugtede, et Hjem hos sig, hellere end at hun skulde gjøre Familien Skam; men ingen af Pigerne vilde til nogen Tid have antaget et saadant Tilbud af den anmassende gamle Dame, og nu afslog Clarice i sin Heftighed det næsten med Foragt. I den sidste heftige Scene, der forefaldt kort før hendes Afreise, paastod hun, at ved hende skulde ingen Skjændsel falde paa Familien, for hun vilde skifte Navn og aldrig forraade sit virkelige Navn. I afsindig Uforsigtighed svor hun at gjøre det. Og saaledes forlod hun sit Hjem — hvorpaa Lady Oakburns Vrede øieblikkelig vendte sig mod Capitain Chesney. Han skulde have bundet hende, om det var nødvendigt, sagde hun, og ikke have tilladt hende at forlade Hjemmet.

Det var næsten umuligt for Lady Oakburn at undlade at udøse sin Vrede over Nogen; men i dette Tilfælde var Capitain Chesney undskyldt, for Clarice forlod hemmeligt Huset, uden at Nogen vidste af det.

Modstand var da forbi. Lady Oakburn trak sig tilbage i sin Stolthed og brød sig ikke videre om Clarice, og Capitain Chesney gjorde forsaavidt det Samme og forbød Jane nogensinde mere at nævne hendes Navn. Forgjæves bad Jane, at der maatte søges efter Clarice, og at der idetmindste maatte gjøres eet Forsøg endnu paa at bringe hende til Fornuft og faae hende til at vende hjem. Men Capitainen vilde Intet høre derom og skjændte paa Jane for hendes Paastaaelighed. Og dette var den første Ubehagelighed, der nogensinde havde været mellem Jane og hendes Fader.

Men, dersom de kunde have aflagt denne velsignede Familiestolthed, var der virkelig ingensomhelst Grund til at være urolige for Clarice eller det Skridt, hun havde gjort. Ganske kort efter at Clarice tog hjemme fra, fik Jane et Brev fra hende, hvori hun fortalte, at hun havde faaet en god Plads som Gouvernante og havde skiftet Navn, skjøndt hun ikke vilde sige, hvilket hun havde antaget, og hvis Jane ønskede at skrive til hende, kunde hun sende et Brev adresseret til Miss Chesney til et vist Leiebibliothek tæt ved Hyde Park. „Siig til Papa" — saaledes endte Brevet — „at han kan stole paa mig i Alt; jeg skal hverken nedværdige ham eller hans Navn. Hvad jeg har gjort, har jeg gjort af gode og kjærlige Bevæggrunde, og jeg haaber, den Tid skal komme, at I tænke mindre haardt om mig."

Jane viste sin Fader Brevet. Han blev rasende og sendte Clarice den Besked, at han aldrig vilde tilgive hende, og at hun aldrig skulde vende tilbage til hans Huus igjen, hvilket han tvang Jane til at tilskrive hende. Jane vidste, at det ikkun vilde hærde Clarice, men hun var nødt til at adlyde. Og fra den Time taalte Capitainen ikke mere, at hendes Navn nævntes.

Nu havde Jane dog visselig Ret til at vente, at Forandringen i deres Stilling vilde bringe Faderen til at tilbagekalde Clarice. Nu var hun Lady Clarice Chesney, og det Urimelige i, at en betitlet ung Dame var ude som Gouvernante, maatte sikkert slaae Lord Oakburn. At høre ham udtordne: „Nei! Lad hende komme til Fornuft!" faldt som en Blyvægt paa Janes Hjerte. Det var hendes Overbeviisning, at Clarice, der var stridig i Sind og Characteer, ikke af sig selv vilde komme til Fornuft, medmindre de gjorde det første Skridt for at bringe hende dertil.

Jane havde imidlertid ikke nu Leilighed til at hengive sig til sin Skuffelse. Om en Uge skulde hun og Lucy tage til Chesney Oaks, og der var en uendelig Mængde Ting at see efter og ordne. Lord Oakburn havde medbragt flere end tilstrækkelig Penge til at betale alle udestaaende Fordringer, og dem gav han Jane, for at hun skulde klare Alt. Man kan tænke sig, med hvilken Glæde Jane betragtede disse Penge; hendes høie Rang og velklingende Titler vare Intet imod den Lykke at vide sig fri for Bekymringer.

Efter Frokost havde Jane travlt med at sige Judith og den nye Tjenestepige, de foreløbig havde antaget, Besked, og senere kaldte hun Judith ind i det Værelse, der havde været Lauras, for at hun kunde hjælpe med at pakke dennes Sager sammen.

„Det er vist ikke Umagen værd at pakke alle disse gamle Sko ind — dem gaaer hun sikkert ikke mere med," bemærkede Jane under Indpakningen.

Ordene vare henvendte til Judith, men denne svarede ikke. Hun stod ved Vinduet og saae ud paa Veien.

„Judith!"

Judith vendte sig om. „Mylady! jeg beder om Forladelse; jeg saae paa en Vogn, som holder udenfor. Der synes at være en gammel Dame i den."

Lady Jane gik til Vinduet. Det var den samme Vogn, der nær havde overkjørt Mr. Carlton, den, der holdt udenfor „den røde Løve" for at spørge om Veien til Cedar Lodge. Et Blik var nok for Jane, og Noget, der lignede Sorg, blandede sig med Forbauselsen i hendes Ansigtstræk.

„O, Judith, skynd Dem! løb ned for at modtage hende. Det er min Tante — Enkegrevinde Lady Oakburn."

Judith gjorde, som der blev hende sagt. Jane vaskede sine Hænder, glattede sit Haar, ordnede lidt paa sin Dragt og var nede, inden Lady Oakburn var traadt ind i Forstuen.

Hun kom ind med korte, hurtige Skridt, og hendes høie Hæle klapprede paa Forstuens Fliser. Skjøndt meget svær, gjorde hun Indtryk af at være meget livlig og virksom, og det var hun ogsaa i Et og Alt. Hun var over halvfjerds, men saae ikke ud til at være mere end tredsindstyve Aar.

„Naa, hvor er saa Din Fader?" begyndte hun, førend hun havde havt Tid til at modtage Janes Hilsen, og med saa skarp en Stemme,

at Jane mærkede, der var Noget, som havde mishaget hende.

„Fader er taget til Chesney Oaks, Tante," svarede Jane ydmygt. „Han reiste imorges."

„Ja, det har Pigen sagt mig," var Lady Oakburns Svar. „Og jeg gad nok vide, hvad det skal betyde at fare Landet igjennem paa den Maneer. Hvad har nu saa pludselig jaget ham afsted?"

„Papa kom blot hjem for at sige mig, hvorledes han havde isinde at indrette sig, og hvad jeg skulde gjøre, Tante," svarede Jane i den ydmyge Tone, der fra hendes tidlige Barndom var bleven hende en Vane. „Han blev her to Nætter."

Grevinden spadserede lige hen til en Lænestol, som stod foran Kaminen, satte sig ned i den, kyssede Lucy, der kom løbende, tog Hatten af og lod Jane lægge den bort. Hun saae meget gnaven ud.

„Jeg naaede til Store Wennock igaar Aftes paa min Vei til Chesney Oaks, standsede og tilbragte Natten der. Det Første, jeg gjorde imorges, var at telegraphere til Chesney Oaks og spørge om Greven — Din Fader — var der. For en Time siden fik jeg det Svar: ‚Greven er paa Cedar Lodge i Syd Wennock,' og jeg tog strax Extrapost. Da jeg nu kommer her, finder jeg, at han er tagen bort."

„Det gjør mig meget ondt, Tante. Havde det været igaar, vilde Du have truffet ham."

„Det er aldeles nødvendigt, at jeg faaer ham i Tale, Jane. Der maa gjøres Forandringer paa Chesney Oaks, og jeg agter at have en Stemme med deri. Thomas! Hvor er Thomas?"

Pludselig sprang hun op af Stolen, rev Døren op, og hendes Tjener kom tilsyne. „Hvad har Du gjort med Vognen?" spurgte hun.

„Den holder udenfor, Mylady."

„Godt; lad den vente. Og hvis Du saa har en Tvebak og et Glas Viin at give mig, vil jeg nyde det, for jeg agter mig til Chesney Oaks saa hurtigt som muligt."

Jane fik strax den forønskede Forfriskning tilveiebragt. „Det gjorde os saa ondt, Tante, at høre om Grevens Død," sagde hun, „ligesom det ogsaa smertede os at høre om den unge Grevindes. Hende kjendte vi ikke, men Lord Oakburn —"

„Stop Jane," og Afbrydelsen skete i en Tone, der var besynderlig dæmpet i Forhold til den, der nys havde lydt. „Han var min Sønnesøn! jeg elskede ham for hans afdøde Faders Skyld — men han er borte, og jeg kan endnu ikke taale at tale om ham."

Men Lady Oakburn lod ikke længe overflødige Følelser faae Herredømme over sig; hun drak Vinen, spiste nogle Tvebakker og sagde derpaa paa sædvanlig Maade:

„Hvilke ere Din Faders Planer, Jane? Hvad agter han at gjøre med Chesney Oaks? Han vil ikke være rig nok til at boe der."

„Jeg troer, han agter at bortleie det, Tante."

„Bortleie det! Bortleie Chesney Oaks! Det skal han aldrig faae Lov til."

„Hvad kan han ellers gjøre med det? Som Du siger, Tante, er han ikke rig nok til at beboe det, og det vilde ikke gaae an at lade det staae tomt og forfalde af Mangel paa Tilsyn."

„At tænke sig," sagde Lady Oakburn, „at han skulde have arvet det! Jeg forsikkrer Dig Jane, at jeg aldrig nogensinde i hele mit lange Liv har tænkt mig det Tilfælde."

„Og jeg kan med Sandhed sige, at vi heller aldrig have gjort det," var Janes Svar.

„Hvad have I isinde at gjøre? Her agte I da ikke at blive længe?"

„Vi tage bort herfra for bestandig om en Uge og reise til Chesney Oaks til Papa. Derefter troer jeg, vi tage til London og bosætte os der."

„Det er den bedste Plan," sagde Lady Oakburn og nikkede. „London er bedst at boe i, hvis I ikke kunne boe paa Chesney Oaks. Men Frank maa ikke leie det ud. Hvad vil Du gjøre med disse Meubler," vedblev hun og saae paa de meget tarvelige Stole og Borde. „De passe ikke til Jer nu."

„Vi have leiet Huset paa tre Aar og kunne ikke blive af med det før; Papa taler om at udleie det meubleret."

„Og hvad om Laura?"

Janes Hjerte begyndte at banke heftigt, da dette pludselige Spørgsmaal blev fremsagt. Det var værre at tale til Lady Oakburn om hende end til deres Fader.

„Det har været et frygteligt Slag for os Alle," hviskede Jane.

„Var hun gal?"

„Hun var meget taabelig," svarede Jane.

„Taabelig!" gjentog Grevinden rasende; „en saadan Handling kalder Du kun taabelig. Hvor har Du lært Din Moral, Lady Jane?"

Jane svarede ikke.

„Hvad Slags Mand er han, denne Carlton? Et Uhyre?"

„Ialtfald ikke i Udseende," svarede Jane, og havde Emnet været lidt mindre sørgeligt, var hun bristet i Latter. „Jeg holdt ikke af

ham; uanseet denne sørgelige Historie holdt jeg ikke af ham. De kom tilbage igaar Aftes, og efter hvad jeg har hørt, bleve de viede igjen her imorges," tilføiede hun med dæmpet Stemme. „Jeg frygter — jeg frygter meget, at der vil komme den Dag, da Laura vil fortryde det."

„Det maa man haabe, hun vil," svarede Lady Oakburn med ganske den Stemme, som Lord Oakburn kunde have ønsket det. „Jeg har netop nu seet den unge Frue."

„Har Du seet hende, Tante?"

„Ja," sagde Lady Oakburn, „og hun saae mig. Hun var i Vinduet paa et Huus, da jeg kom forbi, jeg formoder det var Mr. Carltons Huus. Mærk mine Ord, Jane; den Dag vil komme, at hun fortryder det. Den Slags Ægteskaber bringe aldrig Lykke. Hvor er Clarice?"

Dette sidste Spørgsmaal fremsattes ligesaa pludseligt som det forrige om Laura. Jane hævede Øinene og Rødmen farvede hendes Kinder.

„Jeg formoder, hun er der, hvor hun var Gouvernante," svarede Jane.

„Og hvor var det? Du kan gjerne fortælle mig Alt, hvad hun har foretaget sig, siden hun forlod sit Hjem."

Det var visselig meget nedladende af Grevinden, naar man betænker, at hun i intet af Janes Breve havde tilladt denne at nævne Clarices Navn.

„Hvad jeg veed er ikke meget," sagde Jane. „Du erindrer, hun lod os vide, at hun havde tiltraadt en Tjeneste i Nærheden af Hyde Park — —"

„Og at hun havde antaget et falsk Navn," afbrød Grevinden hende ærgerligt. „Ja, det veed jeg. Gaa videre."

„At hun skiftede Navn," sagde Jane, hvem en saadan Fremstilling af Sagen berørte ubehageligt. „Men hun lod sine Breve adressere til Miss Chesney, saa jeg indseer ikke, at hun ganske kan have givet Afkald paa det."

„Og hvem skulde vel skrive til hende?"

„Det har jeg gjort," svarede Jane. „Jeg syntes, det var rigtigt, at vi ikke slog Haanden af hende og forlod hende —"

„Forlod hende," afbrød Grevinden; „det var hende, som forlod os."

„Ja, naturligviis; men Du veed, hvad jeg mener. Jeg skrev af og til Breve til hende og fik nu og da Svar fra hende. Det forbød Fader aldrig."

„Og hvad sagde hun i sine Breve?"

„Ikke meget; de vare i Almindelighed korte. Jeg formoder, de vare skrevne, blot for at sige mig, at hun var rask og havde det godt. Hun sagde ikke synderligt om Familien, hos hvilken hun var, men var, meente hun, i det Hele saa fornøiet, som hun kunde vente at blive. Men jeg har ikke hørt fra hende siden i Begyndelsen af Aaret, og jeg begynder at blive urolig. Mine to sidste Breve ere ikke blevne besvarede, og dog fordrede de Svar."

„Hun kommer snart hjem," sagde Grevinden. „Det skal Du faae at see."

„Jeg vilde ønske, at jeg kunde troe det," bemærkede Jane. „Men naar jeg tænker paa hendes stolte Sind, kommer den Overbeviisning over mig, at hun ikke vil gjøre det første Skridt. Hun venter, at Fader skal gjøre det."

„Ja, var jeg hendes Fader, skulde hun min Tro faae Lov at vente," sagde Grevinden spodsk, idet hun stod op og tog Hatten paa. „Hvis hun ikke har mere Begreb om, hvad hun skylder Greven af Oakburn eller sig selv som Lady Clarice Oakburn, end at hun underviser fremmede Folks Børn, saa vilde jeg lade hende blive, hvor hun er, indtil hun kommer til sin Besindelse."

Det var næsten de samme Ord, som Lord Oakburn havde sagt for faa Timer siden, og den gamle Grevinde gjentog dem, da hun tog Afsked ligesaa kort, som hun havde sagt Goddag.

Tre og tyvende Capitel.

Miss Lethwait.

I et overordentlig smukt Værelse i Portland Place i London sad Greven af Oakburn og Lady Jane Chesney. Det var midt i Juni, og det selskabelige Liv i Byen var som altid paa den Aarstid der i fuldeste Flor. Hele Maimaaned havde Lord Oakburn og hans Døttre opholdt sig paa Chesney Oaks, og nu havde han leiet dette meublerede Huus for tre Maaneder. Chesney Oaks stod averteret til Bortleie, saa at Enhver, der vilde betale for det, kunde faae det, og Enkegrevinden havde overfaldet Greven i sin Vrede, da hun først saae Avertissementet og spurgt, hvad han meente med saaledes at vanære Familien. Han svarede, at det kun kom an paa ham selv, om han havde Lyst at gjøre dette Sidste, i hvilken Anledning der udvikledes en heftig Ordstrid imellem dem, hvor ingen af dem vilde vige.

Efterat Chesney Oaks havde været udbudt i over fjorten Dage, meldte der sig først en Leier, idet Oberst Marden havde faaet i Com-

mission af sin Broder Sir James Marden, som vendte tilbage til Europa, efter et langt Ophold i Ostindien, at skaffe ham et Huus.

Ved en Dag at tale med sin Fader om Sandsynligheden for, at Mardens kom til at boe paa Chesney Oaks, faldt der Jane Noget ind. Hun var ved at engagere en Gouvernante til Lucy, det vil sige, hun saae sig om efter en, og den foregaaende Dag, da Mrs. Marden havde gjort Besøg hos hende, havde denne talt om en Dame, der søgte en Gouvernanteplads, og som formodentlig vilde kunne udfylde Pladsen hos Lucy.

„Er Du ganske vis paa, Fader, at Du ikke mere har Noget imod, at vi tage en Gouvernante i Huset?" sagde Jane til ham, da der blev et Ophold i deres Samtale. Thi det maa bemærkes, at Greven havde erklæret, idet Jane for nogen Tid siden havde spurgt ham derom, at han ikke vilde have fremmede Damer i Huset, saa at han blev generet, og han havde først givet et knurrende Samtykke, da Jane havde erklæret, at ingen Dame skulde faae Lov til det.

„Har jeg ikke allerede svaret Dig?" gjentog Greven, der ikke havde mistet sin elskværdige Maade at svare paa, gnavent. „Hvorfor sporger Du?"

„Fordi Mrs. Marden har talt om En, der agter at forlade sin Plads. Af Beskrivelsen forekom det mig, at hun netop maatte egne sig for Lucy, og hvis Du ikke har Noget derimod, vil jeg forhøre mig nærmere om hende."

„Lucy kunde ligesaa godt gaae i Skole."

„O, nei Papa! Jeg vilde nødig have, at hun ikke skulde være under min Opsigt. Du veed, at jeg har været som en Moder for hende lige siden Mama døde. Heller ikke troer jeg, at Du havde Lyst til at skilles ved hende."

„Ja, gjør som Du vil," svarede Greven med noget blidere Stemme. „Mener Du, at Qvindemennesket passer, saa lad hende komme ombord."

(Fortsættes.)

Logogryph.

1 4 5 6.

Som noget Stort og Mægtigt Du os finder,
Naar Du i Tanken gaaer til gamle Dage;
Nu nævner man os kun som Oldtids Minder
Og Ingen ønsker os vor Magt tilbage.

6 1 2.

Hjem har jeg i Havet, men elsker det ei,
Der lyster jeg ikke at være;
Først naar jeg kan finde til Landjorden Vei,
Jeg kommer til Glands og til Ære;
Om Qvindernes Hals og i Mændenes Mund
Forskjønnet jeg feirer Opstandelsens Stund.

4 3 2 1.

Du kjender mig vel sagtens blot af Rygtet,
Jeg var en Guddom, Offre blev mig bragt;
Fjernt, fjernt herfra jeg æret blev og frygtet;
Thi ødelæggende var kun min Magt.

2 3 4 5.

I muntert Lag, ved Bægerklang,
Er ofte jeg tilstede;
Dog seer man ogsaa mangengang
Folk over mig at græde.

1 2 3 4 5 6.

Man finder os — ja fast paa Hvermands Bord,
Han være ringe eller blandt de Høie;
Selv er vi ringe, men vor Magt er stor,
Snart hele Verden maa for den sig bøie.

„En Jyde".

Opløsning af Gaaden i Nr. 30:

Malle (M Alle).

Opløst af W. J., Sapeur S ......—, C. L. Cuvido, „en Hægte. & Co." i Helsingør.

Gaaden i Nr. 29 er endvidere opløst af Niels Christian Madsen Bellinge, Fætter Charles paa Brotorv.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 6te August. **№ 32.**

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

Jane smilede; men førend hun kunde svare, kom en Tjener ind og sagde, at en Dame ønskede at tale med hende.

„Hvem er det?" spurgte Jane.

„Jeg synes, hun sagde Miss Lethwait, men jeg er ikke ganske vis paa, at jeg hørte rigtig," svarede Tjeneren.

Jane gik ud for at tage imod Damen. „Lethwait," sagde hun til sig selv. „Det var ganske vist det Navn, som Mrs. Marden nævnte."

En høi og meget elegant Dame paa omtrent otte og tyve Aar reiste sig op, da Jane traadte ind. Smuk var hun egentlig ikke, men hendes Haar og Øine vare ligefrem deilige, og hendes Væsen næsten fornemt. Jane bukkede og formodede hun havde taget feil i, at dette var Gouvernanten.

Men det var dog Gouvernanten Miss Lethwait. Mrs. Marden havde underrettet hende om, at hun havde anbefalet hende til Lady Jane, og Miss Lethwait vilde da helst indfinde sig strax, for at Ingen skulde komme hende i Forkjøbet. Hun var en Præstedatter, sagde hun til Jane, og var bleven opdraget til at være Gouvernante. Paa Janes Forespørgsel om Aarsagen til, at hun forlod sin tidligere Plads, svarede hun, at den var hende for besværlig; hun havde fem Elever og maatte lære dem Alt.

„De forlanger formodentlig høi Løn?" sagde Jane efter en Pause, i hvilken hun havde tænkt, hvor gjerne hun vilde engagere Miss Lethwait.

Miss Lethwait tøvede med at svare. Mrs. Marden havde meddeelt hende, at Lady Jane efter dennes eget Udsagn ikke var istand til at give nogen høi Løn.

„Jeg faaer fiirsindstyve Pund Sterling, hvor jeg nu er," svarede hun omsider. „Men eftersom der kun er een Elev, er jeg villig til at indgaae paa mindre. Skulde jeg vedblive at arbeide, som jeg har gjort, vilde min Helbred lide betydeligt. Jeg sidder ofte oppe til Klokken tolv for at rette de Stile, jeg ikke har faaet Tid til at gjennemsee om Dagen, og jeg er nødt til at være oppe Klokken sex for at gjennemgaae Lextier."

Jane kunde med Sandhed forsikkre hende, at hos dem vilde hun ikke blive overanstrengt, og da Miss Lethwait gik bort, var hun antagen.

Hun var neppe kommen ud af Døren førend Mrs. Marden kom for at sige, at Miss Lethwait sandsynligviis vilde indfinde sig, hvorpaa Jane fortalte, at hun allerede havde været der, og blev veltalende i sin Roes over hende.

„Jeg synes overordentlig godt om hende," sagde hun. „Hun forekommer mig at være vel skikket i alle Henseender til at udfylde en saadan Plads. Det undrer mig, Mrs. Marden, at De ikke ønskede hende til Deres egne Børn," tilføiede hun, idet den Tanke pludselig slog hende.

Mrs. Marden loe. „Den Gouvernante, jeg har, passer meget godt for mig," svarede hun. „Fuldkommen er hun vel ikke, men hvem er det? Det er ikke sagt, at De vil finde Miss Lethwait at være det."

„Nei, det er sandt," svarede Jane.

„Miss Jones er taalmodig og duelig," vedblev Mrs. Marden. „Idetmindste er hun duelig nok, medens mine Børn ikke ere ældre;

men hun er ikke saaledes kyndig i Sprog og Musik som Miss Lethwait."

„Jeg gad vide, om hun er en Datter af Præsten Jones i Syd Wennock," udbrød Jane.

„Nei, det er jeg sikker paa, at hun ikke er. Hun iagttager en dyb Taushed med Hensyn til sine Slægtninge — vil aldrig tale om dem. Jeg sagde engang til hende, at jeg ikke antog Jones for at være hendes virkelige Navn," vedblev Mrs. Marden leende. „Hun paastod, at det var, men jeg vilde ikke indestaae derfor. Hun erkjendte, at der var Omstændigheder ved hendes Familieforhold, som gjorde hende utilbøielig til at omtale dem, og hun gjør det heller aldrig. Imidlertid har den, der anbefalede hende til mig, svaret for hendes Agtværdighed, saa denne Hemmelighedsfuldhed angaaer forsaavidt ikke mig."

Disse Ord havde berørt en aldrig ganske slumrende Streng i Janes Bryst. Var det muligt, at denne Gouvernante kunde være hendes Søster Clarice? Hun havde jo sikkert nok skiftet Navn, da hun tog hjemme fra, og hun havde stadig sagt i sine Breve, at ved hende skulde deres Familienavn ikke blive bekjendt.

„Hvad Slags Person er Miss Jones?" spurgte Jane ivrigt. „Er hun ung?"

„Hun er ung og meget smuk. Saa smuk, at hvis mine Sønner vare voxne, vilde jeg ansee det som farligt, at have hende i mit Huus. Hvorfor spørger De?"

„Og hvorlænge har hun været hos Dem?"

„Hvorlænge? Næsten to Aar, troer jeg," svarede Mrs. Marden, der blev slaaet af Janes pludselige Interesse og undrede sig over Aarsagen dertil. „Men hvorfor spørger De?"

Hvert Ord syntes at gjøre det sandsynligere; om en Maaned vilde det være to Aar siden, at Clarice tog hjemme fra.

„Kan De sige mig hendes Fornavn?" spurgte Jane, uden at lægge Mærke til Mrs. Mardens Spørgsmaal.

„Hendes Fornavn?" gjentog denne. „Det er aldrig før faldet mig ind, men jeg troer ikke, at jeg nogensinde har hørt det. Jo, jeg erindrer dog, at have seet Breve med Udskrift til Miss C. Jones; maaskee hedder hun Caroline."

„Antager De, det er Clarice?" spurgte Jane i stærk Bevægelse.

„Clarice? Det er meget muligt. Men det er et ualmindeligt Navn. Maa jeg atter spørge, Lady Jane, hvorfor De ønsker at vide det. De synes at interessere Dem derfor."

„Jeg kjendte en ung Dame," svarede Jane stammende, „der tog ud som Gouvernante for henved to Aar siden, og jeg ønskede meget at see Deres. Jeg troer — jeg troer det kunde være hende."

„Hed hun Jones?"

„Nei, men jeg troer, at den unge Dame skiftede Navn for at føie sin Familie, der ikke ønskede, at hun skulde tage ud som Gouvernante. Undskyld, at jeg ikke indlader mig videre paa Enkelthederne nu; skulde Miss Jones være den Dame, jeg søger, skal jeg sige Dem Alt. Kan jeg faae hende at see?"

„Ja, naar De behager. Strax, om De vil. Min Vogn holder for Døren, og hvis De vil kjøre hjem med mig og spise Frokost, kan De faae hende at see; derfra kunne vi maaskee tage paa Concert."

Jane behøvede ikke at bedes to Gange, og efter nogle Minuters Spænding befandt hun sig i Oberst Mardens Huus, hvor snart efter Mrs. Marden kom ind med en ung Dame ved Haanden.

„Dette er Miss Jones, Lady Jane."

Med bankende Hjerte og blussende Kinder vendte Jane sig om — men kun for at blive skuffet.

Det var en meget smuk og elegant Dame, men det var ikke Clarice Chesney. Der forløb nogle Minuter, inden Jane gjenvandt sin Ro.

„Jeg beder Dem undskylde, at jeg har gjort Dem Uleilighed, Mrs. Marden," sagde hun derpaa, „men dette er ikke min Veninde. Jeg har tabt en ung Dame, der tog ud som Gouvernante, afsyne," tilføiede hun af Høflighed, for at give Miss Jones en Forklaring, „og jeg vilde gjerne vide, om jeg skulde gjenfinde hende i Dem. Jeg vilde ønske, det havde været Tilfældet."

Og dermed var Sagen afgjort, men den stakkels Jane kunde ikke gjenvinde sin Fatning.

„De er nedslaaet, Lady Jane!" udbrød Mrs. Marden, da de satte sig i Vognen; „men De vil snart gjenvinde Deres gode Humeur ved den deilige Concert."

Og visselig forglemte Jane ogsaa baade Clarice og alt Andet over den henrivende Musik, der ganske opfyldte hendes Sjæl.

„Lucy maa lære at spille paa Harpe," vare de første Ord, hun yttrede.

„Hvad behager?" sagde Mrs. Marden.

„Jeg — jeg troer, at jeg talte høit uden selv at vide det. Jeg kunde have Lyst til, at min lille Søster lærte at spille paa det Instrument."

„Ja, det er et af de smukkeste Instrumenter," svarede Mrs. Marden med Varme, og under forskjellige Lovtaler over den skjønne Musik, de havde hørt, kjørte de hjem.

Fire og tyvende Capitel.

De bortkomne Ærmer.

Mr. Carlton stod i et af sine smukke Værelser foran Kaminen. Han var kommen hjem fra sine Eftermiddags Sygebesøg og var løben op ad Trapperne for at finde sin Kone. Hun var der ikke, og han ringede derfor. Sara, en Pige med et temmelig næsviist Ansigt, kom ind.

„Er Fruen ikke kommen hjem?"

„Ikke endnu. Hun tog ud Klokken tre for at gjøre Besøg."

„Tilfods?"

„Nei, der blev sendt Bud efter Vognen."

Da Pigen mærkede, at der ikke blev gjort hende flere Spørgsmaal, gik hun, og Mr. Carlton spadserede hen til Vinduet, hvorfra han saae ud, formodentlig efter sin Kone; Hænderne vare stukne i Lommerne, og han fløitede sagte — et sikkert Tegn paa, at han var i dybe Tanker. Maaskee tænkte han paa, hvad han tidligere havde gjort et Par Gange, at hvis han og hans Kone ikke passede paa, vilde de snart overskride deres Indtægter. Thi Laura havde ikke bedre Begreb om Penge, end hendes Fader, og hun var overdaadig paa flere Maader i sit nye Hjem, uden at der var Anledning dertil. Selve den Ting at hun to, tre Gange om Ugen lod hente Vogn, naar hun skulde aflægge Besøg, var en overflødig Udgift, thi da hendes Besøg altid gjaldt Beboere i Nærheden, kunde hun ligesaa godt være gaaet tilfods. Hun beholdt den da i flere Timer og lod den holde udenfor, medens hun sad og passiarede, hvad der ikke var en ganske ringe Gjenstand.

„Andre Tider andre Sæder." Dette trivielle Ordsprog kunde ikke have faaet en bedre Forklaring end i Mr. Carltons og hans Kones Tilfælde. At løbe bort og holde Bryllup var just ikke det meest Respectable, de kunde have gjort, i Særdeleshed ikke for den unge Piges Vedkommende, og Syd Wennock skulde ogsaa nok have vendt hende Ryggen for en Tid og derved have viist hende, hvad den tænkte om hendes Opførsel; men Miss Laura Chesney var een Person, og Lady Laura Carlton en anden. Den fattige Orlogscapitain var bleven en af de fornemste Herrer i England, og hans Datter ifølge sin Rang den Fornemste i Syd Wennock. Der var ingen anden Dame, der i den Henseende blot kunde komme hende nær, og Folk i den lille Landsby vare som Folk i store Byer, de bøiede sig for Guldkalven, hvad Skikkelse den saa end havde.

Og hele Landsbyen flokkedes derfor for at gjøre Lady Laura Carlton sin Opvartning. Mange Godseiere kjørte ind for at aflægge Besøg hos Mr. Carlton, Folk, som aldrig vilde have drømt derom, hvis ikke hans Kone havde været en Lords Datter — Laura var netop da paa Moden.

Men Sligt medfører visse Følger i Form af Udgifter. Pynt og Vogn faaes ei for Intet. I sin medfødte Ligegyldighed bestilte Laura begge Dele, naarsomhelst hun havde Brug derfor, og Carlton begyndte at erindre, at der maatte betales for dem. Lidenskabelig forelsket i sin Kone kunde han endnu ikke nænne at indskrænke hendes Udgifter, men han tilskrev sin Fader og forlangte Hjælp. Ikke en Sum Penge strax, men et aarligt Tilskud, som han nævnte, idet han bemærkede, at hans Huus, paa Grund af den fornemme Kone, han havde faaet, kostede ham meget mere.

Paa dette Brev ventede Carlton daglig Svar. Han havde pligtskyldig underrettet sin Fader om sit Ægteskab og atter tilskrevet ham siden; men den gamle Herre havde ikke værdiget ham et Svar. Nu ventede Lægen Svar paa sit tredie Brev.

Han behøvede ikke at vente længe. Endnu medens han stod ved Vinduet, saae han Postbudet komme gaaende og udtage et Brev, og han ilede selv ned ad Trapperne for at modtage det. Efterat have aabnet Døren kastede han Øiet henad Gaden og blev Mr. Medler, Politiinspecteuren, vaer, som forstærkede sine Skridt, idet han saae Carlton og gjorde et Tegn til, at han vilde tale med ham.

„Hvad nu?" mumlede Carlton for sig selv. „Har de ikke havt Nok af Sagen endnu?"

Han tænkte paa Dødsfaldet i Slotsgaden, hvilket denne Inspecteur ikke havde været heldigere i at udfinde Gjerningsmanden til end den forrige.

„Jeg vil bede Dem undersøge en fattig Kone, der er gaaet fra Forstanden, saaledes at De kan give den nødvendige Attest, som Mr. John Grey vil underskrive med Dem. Vi kan ikke faae hende til Daareanstalten før. Det er Smedens Kone paa Store Wennock Veien."

„Meget vel. Hvad har gjort hende afsindig?"

„Det er en gammel Sygdom hos hende. Jeg kan altsaa stole paa, at De vil see hende iaften eller imorgen tidlig?"

„Ja, jeg skal komme," svarede Mr. Carlton.

„Det er sandt, Mr. Carlton, det synes, som om der aldeles Intet skal komme ud af

den Sag," begyndte Inspecteuren igjen og standsede et Øieblik efterat have været i Begreb med at gaae videre.

„Hvilken Sag?" spurgte Carlton.

„Den om Mrs. Crane. Jeg er bange for, at vi aldrig faae Hemmeligheden opklaret."

„Saa har De formodentlig opgivet den?"

„Ja, jeg har. Men, skulde der fremkomme nye Vidnesbyrd, ere vi altid parate til at gjenoptage den."

Carlton nikkede bekræftende, og Inspecteuren sagde Farvel og fortsatte sin Vandring, hvorpaa Lægen gik tilbage til Dagligstuen med sit Brev, som han gav sig til at læse. En mørk Sky leirede sig under Læsningen paa hans Pande. Lad os kigge over hans Skulder.

London, Juli 1848.

„Kjære Louis! Du skal have Tak, hvis Du for Eftertiden vil lade være at besvære mig med Dine Tiggerbreve: Du veed, at jeg altid har afskyet dem. Du siger, jeg raadede Dig til at gifte Dig, det er sandt; men jeg har aldrig raadet Dig til at ægte en Adelsmands Datter, og jeg havde ikke troet, Du kunde være taabelig nok dertil. Disse ulige Forbindelser medføre Utilfredshed paa hundrede Maader, som Du vil finde — men det bliver naturligviis Din og Damens Sag. Det er aldeles ikke min Hensigt at give Dig flere Penge, og hvorvidt jeg efterlader Dig Noget ved min Død, vil beroe ganske paa Dig selv. Jeg er atter rask og stærkere, end jeg har været i mange Aar.

Din hengivne
J. Carlton."

Carlton knugede Brevet sammen i sin Haand. Han vidste, hvad Betydning det Vink om Arven havde — at dersom han atter anmodede om Penge, blev han gjort arveløs.

„Han har altid været en slet Fader imod mig," udbrød han lidenskabelig; „en slet, grusom Fader."

Synet af hans Kones leiede Eqvipage udenfor Døren afbrød ham. Han stak Brevet i en af sine Lommer og ilede ud.

„Jeg maa see at klare mig, saagodt jeg kan, men hun skal ikke lide. „Laura, min Pige, jeg troede, Du var løben bort!" udbrød han, da hun let sprang ud af Vognen og mødte hans Velkomstsmil.

„Hvor troer Du, jeg har været, Louis?"

„Du har vel været et halvthundrede Steder."

„Det har jeg ogsaa," svarede hun leende. „Men jeg meente kun eet af disse Steder. Aa, Du gjætter det aldrig. Jeg har været i vort gamle Hjem, Cedar Lodge. Jeg havde aflagt Besøg paa Bjerget, og saa fandt jeg paa, at jeg kunde have Lyst til at see det gamle Huus. Konen, som passer det, kjendte mig ikke og troede, jeg vilde leie Huset. Hun gav mig Greven af Oakburns Adresse i London, da jeg tog bort, for at jeg kunde henvende mig til ham."

Laura loe, mens hun talte, og Carlton smilede ogsaa; der var ikke Spor i hans Ansigt af den Ærgrelse, han nylig havde havt.

„Og hvad troer Du ellers, jeg har gjort, Louis? Modtaget har jeg en Indbydelse til iaften!"

„Hvor?"

„Hos den gamle tvære Mrs. Newberry. Men hendes Niecer, de elskværdigste unge Piger, ere hos hende, og jeg lovede at komme derhen efter Middag. Der kommer en halv Snees Mennesker, Alle indbudte paa samme ligefremme Maade, og vi skulle lege Ordsprogsleg. Vil Du med?"

„Jeg skal følge Dig derhen og hente Dig igjen iaften; men jeg har Sygebesøg at gjøre og kan ikke blive der."

Laura hørte neppe Svaret. Hun havde ikke mistet noget af sin Forfængelighed, og hun ilede til sit Paaklædningsværelse med Hovedet fuldt af, hvad Dragt hun skulde tage paa.

Idet hun kastede Hat og Shavl fra sig, aabnede hun Skuffe efter Skuffe og fremtog den ene Dragt efter den anden. „Jeg tager denne perlegraa Silkekjole paa," sagde hun omsider. „Det vil være Sorg nok, naar vi komme et lille Stykke sort Baand paa de ægte Kniplings Ærmer. Hvor ere de?"

Dette sidste Spørgsmaal havde Hensyn til de nys omtalte Ærmer, der vare ganske udmærket smukke og havde tilhørt hendes afdøde Moder. Hun trak en Skuffe ud, hvori hun pleiede at have sine fine Sager, uden dog at kunne finde dem strax.

(Fortsættes.)

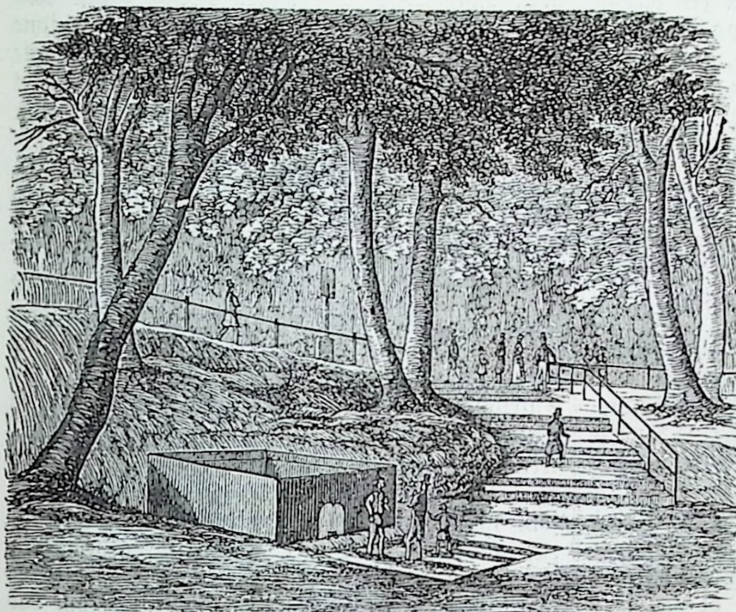
Danske Kilder.

„Den Stumme skal tale, den Blinde skal see,
Som øser af Kilden dernede" — —
Ingemann.

Danmark har vel endnu ikke været saa heldig at opdage nogen egentlig „Sundheds-

kilde" inden sine indsnevrede Grændser, og maa derfor den Dag i Dag behjælpe sig med kunstige mineralske Vande af Mangel paa de naturlige. Men sagtens ville vi engang, ligesom Brødrene hiinsides Sundet, finde en eller flere slige, som Mere end blot Surrogat for de kostbare Badereiser udenlands. Imidlertid mangle vi for Tiden ikke Kildevæld med almindeligt klart Vand, ja have endog adskillige, hvis Værde — med eller uden Føie — tillægges større eller mindre Lægedomskraft, der især skal yttre sig ved — St. Hansdagstid.

Det forekommer os, at det ikke vilde være uden Fortjeneste, dersom et Par dygtige Chemikere paatog sig, som indenlandske Tourister, det Hverv at bereise vort Øland og undersøgte idetmindste de i Folkemunde mest berømte Kilder, hvis Egenskaber rigtignok allerede tidligere ere beskrevne, navnlig af Dr. C. J. Lange. Dog dette skete 1756, altsaa for over hundrede Aar siden; men baade ere de videnskabelige Hjælpemidler i Løbet af dette Seculum betydelig udvidede, og meget muligt kan Vandet ogsaa i denne Aarrække have forandret sig, saa at hvad der dengang var sundt, nu ikke er tjenligt, og omvendt kunne Kilder, som tilforn indeholdt skadende Bestanddele, senere retvel have stiftet Charakteer i Sundhedens Interesse. Overhovedet burde vist aldrig Syge søge Helbredelse ved Kilder i Flæng og Spræng, men først raadspørge Lægen og dernæst lade Vandet undersøge af Kyndige, da de Blandinger, som ere gavnlige i nogle Sygdomme, netop kunne være farlige i andre. Hvad der især bringer os til at tale Kildernes Sag, er den Omstændighed, at man nylig har gjort den meget interessante, om end ganske naturlige Iagttagelse („Havetidende" Nr. 22 d. A.), at Jernoxyd i Vand er et ligesaa godt Middel imod Blegsot hos Planterne, som Jernets Anvendelse imod Chlorosis hos Mennesket er det eneste og sikreste Middel til, under medvirkende Omstændigheder, at gjengive Farve, Kræfter og Sundhed. Hvor ofte træffer man ikke paa svovlbrintsvangre Kilder eller Brønde, der forraade sig ved

Kirsten Piils Kilde i ældre Dage.

Kirsten Piils Kilde i vore Dage.

en modbydelig Lugt, men hvis Vand, nydt paa Stedet (thi ved Luftens Paavirkning forandrer det sig snart), turde i Hæmorrhoidal-Lidelser give større Lindring, end mange Æsker Svovlpulver, som nu proppes i Patienterne.

Iblandt de navnkundigste Kilder nævnes saaledes Helenekilde ved Tidsvilde, hvis Vand er analyseret. Fremdeles Roskildes forskjellige Kilder, der ligeledes ofte ere blevne undersøgte. Endvidere Kilden paa Møen (ikke „Græderen", men nær denne), hvis Vand skal være temmelig mineralsk, men tillige hos Mange fremkalde stærk Hovedpine. Dernæst Hassel-Kilden ved Farum, hvis Vand roses meget; ligesom Kildevældene ved Greve, der i alt Fald have meget koldt, klart og friskt Vand, som vel ogsaa maa være behørigt „blødt", da Beboerne forsikkre, at det er godt til Ærter, især naar man ikke glemmer Flesket. Kortsagt: Landet har ikke Mangel paa Kilder*), der ere blevne berømte enten for deres mirakuløse Kraft, eller fordi tillige en og anden historisk Begivenhed knytter sig til dem, f. Ex. Harrestedskilden ved Ringsted, hvor Hertug Knud Lavard blev myrdet af Prinds Magnus den $\frac{7}{14}$de Januar 1131.

For om muligt at bidrage Noget til det Øiemed, at faae Kilderne undersøgte, skulle vi efterhaanden — uden at træde andre Interesser for nær — meddele her nogle af de os nærmeste Kilder, og til Afbildningen knytte, hvad vi omtrent have erfaret om disse. Vi ville begynde med den, der noget nær er os Alle mest bekjendt, nemlig:

I. Kirsten Piils Kilde i ældre og i vore Dage.

Paa et „lystigt" Sted i Dyrehaven ligger Brinkmands-Kilden, saaledes kaldet i ældre Dage, men nu benævnt Kirsten Piil ifølge et Sagn, hvorom snart noget Nærmere. Dens første og anden Istandsættelse, ligesom dens formeentlige Opdagelse antydes ved følgende Paaskrift:

„Det Kilde-Vand, som her sit Udløb haver taget,
Er af Kirstine Piil først fundet og opdaget
Anno 1583.
Men nu til Manges Lyst og Nytte sat i Stand,
Ved Græv' af Reventlow som Stifts Befalings-Mand.
Anno 1750."

*) Heller ikke paa Brønde. I de jydske Hedemarker havde man længe foregivet, det var umuligt at finde tilstrækkelige Vandbrønde, og af denne Mangel, saavel som andet Paaskud, betjente Naboernes Egennytte sig til at afværge disse Egnes Beboelse. Men paa de allertørreste Steder i Ahlheden, f. Ex. Knudstrup-Heden og Randbøl-Heden, har man dog fundet tilstrækkeligt Forraad af reent og sundt Vand, rigtignok i en Dybde af 30—32 Alen, men paa adskillige Steder kun halvt saa dybt.

Hvem denne Kirstine Piil var, veed man ikke. Ligesom ved andre meget besøgte Kilder, knytte sig ogsaa til denne forskjellige, mere eller mindre smagfulde, poetiske eller overtroiske Sagn, alt efter Tidsalderens Opfattelse af Natursymboliken.

At dømme efter Indskriften, har man altsaa nu i henved 300 Aar besøgt Kilden; men uden Tvivl har den været kjendt langt tidligere. Omegnens mange Oldtidsminder vidne om, at Egnen har været søgt af de gamle Hedninger, og mulig har da Kilden været Gjenstand for Dyrkelsen af en eller anden hedensk Guddom, som hverken vi eller Grundtvig nu kjende. Ifølge en Legende, skal Kirstine have været en Datter af Ridder Erik Bjørn, følgelig en adelig Dame. Hun blev gift med Ridder Axel Skram, men bortførtes faa Dage efter Bryllupet af forvorpne Røvere. Efter mange Gjenvordigheder, traf hun omsider sin Mand igjen som Eremit i Skoven, hvor han døde. Hun henlevede derpaa sine Dage i enlig Enkestand ved Kilden og plantede med egen Haand en Taarepiil udenfor Hyttens Dør til Minde om Savnet. Da hun daglig, i Kulde og i Hede, her knælede og bad, tillagde Folk, som saae det, Kilden hendes Navn Kirstine eller Kirsten, med Tillæg af „Piil", alluderende til Taarepilen. I de catholske Tider tilskrev man Kilden Mirakelkraft og hensatte, som ved andre saadanne Kilder, en Fattigblok, hvis Udbytte tilfaldt Gjentofte Hospital, der i mange Aar skal have bestaaet ene ved de Almisser, som nedlagdes i denne Kirkeblok.

Oehlenschlæger har taget Kirsten mere demokratisk. Hos ham er hun ikke nogen fiin Borgfrøken, men — saavidt skjønnes — en pæn simpel Bondepige, der boede i en „Hytte". Vi kunne ikke negte os den Fornøielse, af den forevigede Digters smukke Sagn-Sang: „Det er saa lummert og saa tungt, det brænder stærkt deroppe," at udskrive de Vers, der vedkomme Kirsten Piil:

„I gamle, længst forsvundne Tid
Der var en deilig Pige;
Hun var saa god, hun var saa blid,
Hun var saa from tillige:
Et Crucifix i Hytten stod,
For det hun altid knælte,
Naar Maanen med sit Aftenblod
Paa Crucifixet dvælte.

Engang hun gik i denne Skov
Og fæstede sit Øie,
Imens hun sang sin Frelsers Lov,
Paa Stjernen i det Høie;
Da jeer hun vild paa spæde Fod
Og Torsten hende plaged;
Tilsidst blev hun i Hu saa mod,
Hun græd og sig beklaged:

„Ak Gud! hvorledes kommer jeg
I Aften til min Hytte?
Jeg reent forseilet har min Vei,
Jeg kan ei Foden flytte.
Jeg er saa tørstig, og her er
Ei allermindste Draabe,
Kun vilde Dyr og Spøgelser!
Ak Gud! hvad kan jeg haabe?"

Og see — Hver den, som troer paa Gud,
Den hjælper han i Nøden —
Hvor Taaren faldt, et Væld sprang ud
Og lo i Aftenrøden.
Da drak hun af det klare Vand,
Og fulgte Bølgen rolig;
Den ledte med sin Blomsterstrand
Til Kirstens lille Bolig.

Sanct Kirsten hviler sødt i Blund,
I Gravens Arme milde,
Dog kommer hun hver Midnatsstund
Og stirrer paa sin Kilde.
Som hendes Øie den er blaa,
Som hendes Blik den blinker.
Kom I! som gaae derovenpaa,
See, liden Kirsten vinker." —

Hvad Holberg for 140 Aar siden har skrevet om denne Gjenstand, kan læses i hans lystige Komedie „Kildereisen", hvoraf sees, at Kilden endnu dengang betragtedes som Sundhedskilde, hvis Kraft og Dyd Henrich viser og mener, at Leonora ikke er den Første, som er bleven cureret ved Kilden, ligesom hun heller ikke vil blive den Sidste.

For nogle og tyve Aar siden hed det om Kirsten Piils Kilde: Et meget mærkeligt Sted sees her. Det er en gammel Lægekilde, som skal være opdaget af en vis Kirsten Piil, om hvem man ellers Intet veed. Dens Vand er reent og klart. Det er nok slet intet andet end Vand, men maa have en særdeles Kraft, da det udøver store Virkninger, skjøndt det af de Besøgende i Almindelighed kun nydes i ringe Mængde. — Den Sygdom, for hvilken dette Vand helbreder, er en ganske egen Epidemi, som grasserer i Kjøbenhavn og Omegn til en vis Tid af Aaret, nemlig nogle Uger før og efter St. Hansdag, og viser sig med en saadan Regelmæssighed, at man allerede før dens Komme seer hele Sværme, endog fra fremmede Lande, drage til Kilden og opslaae deres Leir, for at modtage de forventede Patienter. Naar Tiden kommer, gribes Folk af en forunderlig Uro i Sindet, forbunden med en stikkende og brændende Lyst til at give Penge ud &c.

I vort gasoplyste og jernbeslaaede Aar 1865 hedder det: „Nedenfor Bakken ved Veien fra Fortunen ligger Kirsten Piils Kilde, der har fremkaldt hele Skovlystigheden. Nu er Troen paa Kirstens Kilde og dens helbredende Kraft gaaet Overtroens sædvanlige Gang, og der drikkes vel ligesaa meget „Rystetoddy" i Kildeteltet, som Vand ved selve Kilden." Hvor pharisæisk belærende og prosaisk affærdigende end denne gemytlige Forklaring er, indrømmer dog den ærede Forfatter, at man St. Hans Aften og de smukke Søndage her seer „endnu Noget, der minder om et eiendommeligt Folkeliv, hvoraf ikke alt Nationalpræg er visket ud." Takket være altsaa Sanct Kirsten, som end har Kraft til at holde paa Nationalpræget — der er Nok, som anstrenge sig for at faae det udslettet!

Hvad nu Kildens Vand i og for sig angaaer, da skal dette, efter fornævnte Dr. Langes Udsagn, i alle Henseender stemme overens med Roskildes Vand, efter de af ham anstillede Forsøg. Om sidstnævnte Vands Egenskaber m. m. skulle vi, ved at gjengive de vigtigste af Kilderne, da nærmere tale.

Fornavnenes Betydning.

Kabbalisterne ville paastaae, at der er et eget Held eller Uheld ved ethvert Navn, især ved regerende Fyrsters Egennavne. Man vil f. Ex. have udfundet af Verdenshistorien, at de fleste større Monarchier ere gaaede til Grunde netop ved en Regent af samme Navn, som Den bar, der stiftede dem. Ligeledes har man bemærket, at Ulykke, voldsom Død, Forjagelse &c. har fulgt visse Kongenavne i enkelte Stater. Saaledes f. Ex. skal Henrik være uheldigt for Frankrige, fordi 3 Henrikker ere blevne myrdede; Jakob for Skotland, idet 5 eller 6 paa lignende Maade ere komne af Dage eller forjagede. For Danmarks Vedkommende maatte der da have været en saadan Uheldsstjerne over Navnet Erik; thi Erik Eiegod døde som Pilgrim, fjernt fra sit Land, paa Cypern; Erik Emun blev myrdet paa Urnehoved-Thing, efterat han bl. A. havde dræbt sine tre Brødre, hvoraf den ene ogsaa

hed Erik, samt 8 Brodersønner; Erik Lam døde som kronraget Munk; Erik Plogpenning dræbtes ved Broderen Abel; Erik Glipping blev myrdet i Finnerup Lade; Erik af Pommern døde landflygtig og i Elendighed i Rostock. Sverige og Norge kunne supplere Listen med Erik Blodøxe, der som Landsflygtning omkom i et Opror; Erik IX., der blev halshugget i Upsala; Erik XII., der blev forgivet af sin Moder Blanka, og Erik XIV., der blev afsat og forgivet.

Vi behøve vel ikke at tilføie, at alt Saadant er aldeles tilfældigt, idet der ingen indre Forbindelse er imellem Navnet og Personen, eller imellem Aarsag og Virkning, medmindre Vedkommende selv stræbe hen til at ligne Forgjængerne af samme Navn og søge at erholde deres Skjæbne. Ikke alle Lazarus'er ere fattige Folk, ligesaalidt som enhver Judas er en Forræder, og man vilde vist ofte tage feil ved at opstille Enhver med Navnet Joseph, som et Mønster paa Kydskhed, eller antage Alle med Navnet Salomon for vise Folk.

I de astrologiske Mysterier spillede ikkedestomindre Fornavnene en vigtig Rolle, og i gamle Skrifter, som omhandle saadanne hemmelige Kunster, kaldes det Kapitel, der angaaer Spaadom af Navne: Onomantia. Af det blotte Døbenavn troede man at kunne forudsee tvende sammenstillede Personers (saasom Ægtefolks) tilkommende Lykke eller Ulykke, hvo af dem, der skulde være den herskende, overleve den anden o. s. v. Hvert Bogstav i Alphabetet havde nemlig sit Tal, Navnenes Bogstavtal adderedes, derfra trak man 28, og nu saae man af de tvende Rester, hvorvidt de vare indbyrdes gunstige eller faldt under uheldige Tegn. Det fremgaaer heraf, hvor vigtigt det maatte være, at de Lysthavende kjendte deres rette Navn, da Maria f. Ex. kunde give et andet Udslag end Marie, Anna et andet end Ane, Peter ikke det samme som Peder o. s. v. o. s. v.

At Fornavnene have en Betydning i det oprindelige Sprog, hvoraf de ere tagne, er bekjendt nok, saasom: Adam — Jordmand, Eva — Livets Moder, Sara — Herskerinde 2c., og dette strækker sig ikke blot til de bibelske eller hebræiske Navne, men til de forskjellige Folkestammers. At Navnet ikke altid, ja sjelden, svarer til Personen, er en Selvfølge nu, da det gives i Daaben, og det er dog ikke let at betegne, hvad der engang vil udmærke den lille Verdensborger.

Gaade.

Jeg har tvende stærke Vinger,
Men jeg flyver dog ei bort,
Førend man med Magt mig tvinger,
Og min Flugt er da kun kort.

Jeg har ingen Fjer, men plukkes
Dog med øvet Grusomhed;
Ja for Plageren der bukkes,
Naar han gjør mig mest Fortred.

Skjøndt man mig ei Trækfugl kalder,
Kommer jeg hvert Aar engang,
Synger ei; men naar jeg falder,
Mindes gjerne jeg ved Sang.

Opløsning af Logogryphen i Nr. 31:

Aviser (Aser — Nav — Siva — Vise.)

Opløst af „gl. Nr. 19", Fritz, Peter & Comp. i Helsingør, „Charles's Enke", „Dux i 4de", „den kjøbenhavnske Jyde & Comp." i Viborg.

☞ Med dette Nr. følger „Den sidste Solstraale", 6te Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Em. Baerentzen & Co. lith. Inst.   S. Triers Forlag.   S. Triers Bog- & Steentr.

Alderstrøst.

Skandinavisk
Folkemagazin.
Et Billed-Blad,
til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

1865. Søndagen den 13de August. № 33.

Indhold: „Alderstrøst" (med steentrykt Prospect). — Lord Oakburns Døttre (Fortsættelse). — Vanesyge og Skinsyge. — Blandinger. — Charade.

„Alderstrost".

„Og vi kan lindre Brodres Nod,
Skjondt Gud os selv gav fparsomt Brod."
Th. Thaarup.

Vort offentlige Forsørgelses- eller Fattigvæsen kan — ifølge dets Natur og „System" — ikke retvel undvære den private Goddædigheds Haandrækning. Navnlig seer det sig kun ufuldkomment istand til at forskaffe aldrende og trængende Samfundsmedlemmer Tag over Hovedet, hvilket dog ikke blot er en stor Behagelighed, men vistnok hører til Livets første Nødvendigheder, ligesom Føde og Klæder.

Den Tanke er derfor ingenlunde ny eller eiendommelig for vor Tid: ved fælles Bidrag, ved Collekter, Aftenunderholdninger o. desl. at samle den fornødne Sum til Opførelsen af Friboliger. For ikke at gaae længer tilbage i Tiden, ville vi kun erindre om, at „Bombebøssen", der stiftedes 1819 af P. Norden Sølling, allerede dengang tænkte paa et Tilflugtssted for værdige gamle Søfolk, om end Huset ikke blev anskaffet før 1825. Fremdeles „Stiftelsen for gamle Haandværksmestre og deres Enker i trange Kaar", der oprettedes af forskjellige Laug 1835 ved Vestervold og afgiver ikke færre end 64 Friboliger. Derimod kan det ikke negtes, at vor Tid gaaer raskere tilværks i saa Henseende; Friheden har vakt større Almeenaand, og meddelt Liv og Opsving i mange Retninger, saa at hvad tilforn udgik fra Følelsen, nu tillige fremgaaer af bedre Indsigt og beregnende Forstand, hvortil kommer, at hvad dengang tildels kun var Trang, nu næsten er en Æressag. Den ene Corporation vil ikke staae tilbage for den anden; ethvert Laug og i det Hele taget enhver nogenlunde organisk forenet Samfundsklasse sætter en Stolthed i at være smittet af Friboligs-Epidemien. Saaledes opstod da den ene Stiftelse kort Tid efter den anden, og da Fortidens Erfaringer gjerne komme Eftermanden tilgode, naar han vil og kan benytte dem, saa tør man vel ogsaa antage, at hver saadan ny Bygning opføres hensigtsmæssigere og indrettes fordeelagtigere, end de tidligere, under lignende Omstændigheder. Det er et frydeligt Syn at see den stigende Liste over de mange slige Friboliger, som i Løbet af nogle Aar ere oprettede, og hvoraf ikke faa, hvad det Ydre angaaer, næsten kunne kaldes Pragtbygninger.

Iblandt disse indtager den i Overskriften nævnte en hæderlig Plads, og den skulle vi nu omtale lidt nærmere.

„Alders Trøst" er en smukt klingende Benævnelse og saaledes hedder en Stiftelse paa Nørrebro Nr. 17, for gamle Haandværkere og deres Enker, grundlagt af „Haandværkerforeningen" og opbygget 1862—1863, navnlig for Overskuddet af bemeldte Forenings Industrilotteri, hvis Hovedcomptoir er i Silkegade Nr. 5. Det er i Sandhed en Fribolig i stor Stiil. I Foraaret 1862 blev Grunden, c. 10,000 □ Alen, erhvervet, og der paatænktes opført tre frit beliggende Bygninger, hver til 50 Boliger, saa at i sin Tid 150 Familier og enkelte Personer kunde nyde frit Huus og mulig anden Understøttelse. Den 3die Septbr. 1862 lagdes Grundstenen til Bygningen mod Nørrebrogade (Grunden naaer ogsaa til Baggesens Gade) og den opførtes af Inspecteur Sørensen, Johanneskirkens dygtige Architekt.

Stiftelsen indeholder imidlertid for Tiden, saavidt vides, kun 48 Leiligheder, og ved dette Aars Begyndelse vare deraf 33 bortleiede til en forholdsviis billig Leie, medens 15 vare bortgivne frit. Efterhaanden, som Omstændighederne tillade det, frigives flere og flere Leiligheder, hvilket ogsaa er Tilfældet med Skipperlaugets store Stiftelse i Istedgade og flere andre saadanne Boliger.

Der kan vistnok indvendes Adskilligt imod deslige Stiftelser overhovedet, saaledes f. Ex. at de, formedelst visse Lettelser og ifølge deres hele Opkomst, ere slemme Concurrenter for andre Huuseiere, — at de, naar de ere meget omfangsrige, let danne Brændpunkter for Epidemier, — at der i dem som oftest udvikler sig Klosteraand og Kasernevæsen, — at Mange, for at erholde frit Huus, fjernes fra frit Bord, fra Paarørende og Venner, og tidt paanødes ubehagelige Naboer, der gjør Opholdet utaaleligt, — at Conjunkturerne kunne forandre sig saaledes, at omhandlede Veldædighedsanstalter ved uforsigtig Beregning kunne blive en Byrde istedetfor en Lettelse for Communen, naar der i Tidens Løb mangler den fornødne Indtægtskilde, og større Reparationer eller Ombygninger ere uundgaaelige. Men disse og flere lignende Indvendinger lade sig dog imødegaae og kunne modarbeides, og i ethvert Tilfælde overveies de langt af de Humanitetshensyn, der her nærmest komme i Betragtning; Menneskekjærligheden kan anføre langt vægtigere Grunde til Gunst for slige Alderdomsasylers Oprettelse, og Menneskevennen kan med god Samvittighed velsigne hiin Kappelyst.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Hvad har nu Sara gjort med dem?" udbrød hun. „Hun er saa mageløs ligegyldig. Hvis hun har kastet dem bort — —"

Hun standsede og foer hen til Klokken, som hun ringede paa, saa at det gjenlød i Huset. Laura havde arvet sin Faders Hidsighed, og Pigen kom flyvende, thi hun vidste, at Fruen ikke holdt af at vente.

„Hvor er mine ægte Kniplings Ærmer?" udbrød Laura, saasnart hun fik Øie paa Pigen.

„Kniplings Ærmer?" gjentog denne, som om hun ikke rigtigt havde forstaaet Spørgsmaalet.

„Ja, mine ægte Kniplings Ærmer, dem, der har tilhørt min Moder," forklarede Laura utaalmodigt og ærgerligt. „Jeg har sagt Dig, hvor kostbare de ere, og jeg befalede Dig at være omhyggelig med dem. Nu veed Du, hvilke jeg mener."

„Ja, jeg husker dem nok. De er i Skuffen," svarede Sara.

„De er ikke i Skuffen."

„Men de maa være der, Mylady," paastod Pigen noget næsviist, for hun var heller ikke af de Blideste. „Jeg har aldrig kommet Kniplingerne andre Steder end der."

„Saa find dem," gjensvarede Laura.

Pigen gik hen til Skuffen og begyndte omhyggeligt og langsomt at tage det ene Stykke op efter det andet; men det var meget for langsomt for Lauras Utaalmodighed.

„Gaa bort, Sara, Du bliver ikke færdig til Middag paa den Maade," udbrød hun. Og idet hun selv tog fat paa Skuffen, trak hun den heelt ud og væltede Indholdet ud paa Teppet. Det Blad Papiir, som laa paa Bunden, blev taget ud med det Øvrige.

„Læg det nu tilbage," sagde Laura. „Du vil snart see, jeg havde Ret i at sige, at de ikke vare der."

Sara bekjæmpede sin Vrede, som hun ikke kunde give Luft, hvis hun ønskede at beholde sin Plads. Hun snappede Papiret op, rystede det heftigt, hvad der enten kunde betragtes som Iver eller som Vrede efter hendes Frues Behag, og bukkede sig derpaa for at tage Kniplingerne op. Laura stod ved Siden af og saae allerede i Tankerne sin egen Triumph og Pigens Flauhed.

„Naa, er nu Ærmerne der?" spurgte hun, da der var saa faa Ting tilbage paa Gulvet, at der ikke kunde være Tvivl derom.

„Alt hvad jeg kan sige Mylady er, at jeg hverken har rørt eller seet Ærmerne. Jeg erindrer dem nok, men jeg kan ikke huske naar de bleve baarne eller med, hvilken Dragt. Hvis jeg tog dem af en Kjole, vilde jeg ikke lægge dem andet Sted end her."

„Troer Du da, at jeg har tabt dem af Armene paa mig?" spurgte Laura.

Sara sagde ikke, hvad hun troede, men saae ud, som om hun kunde have Lyst til at sige en heel Deel og det just ikke af det Allerhøfligste. Da hun tog den sidste Gjenstand, der tilfældigviis var et sort Slør, op af Gulvet, saae Laura, hvad der syntes hende at være en Deel af et Brev, som havde ligget under Tingene. Hun greb det saa utaalmodigt, som hendes Pige havde taget Sløret og langt

ivrigere, thi Skriften, som hun tydeligt saae, vakte al den Nysgjerrighed og Forundring, som der boede i hende.

Hun glemte de forlagte Ærmer, glemte sin Vrede mod Sara og sin Iver og satte sig ned med Brevet i Haanden.

Det var Begyndelsen til et Brev skrevet, som Laura troede, til hendes Søster Jane og dateret fra London den 28de i forrige Februar Maaned. Den underste Deel af Brevet var afrevet og ikkun Begyndelsen og Slutningen paa den anden Side vare tilbage. Laura kjendte Skriften saa godt, som hun kjendte sin egen — det var hendes Søster Clarices.

„Jeg troede ikke, at Jane kunde have været saa underfundig!" udbrød hun omsider. „Hun som paastod for mig, at Clarice ikke havde skrevet siden Nytaarsdag. Hvad kunde bevæge hende til at sige dette?"

Laura forblev siddende med Papiret i Haanden og fordybede sig i sine Tanker. Ubetydelig, som Sagen var, var den hende dog ganske uforklarlig; hun kunde ikke finde nogen gyldig Grund til Janes Opførsel og havde altid anseet denne for Sandheden selv.

„Sandheden kommer dog altid frem," sagde hun med en Latter. „Jane tænkte kun lidt paa, da hun pakkede mine Sager sammen, at hun efterlod et Vidne iblandt dem, hvorved jeg kunde gribe hende i en Usandhed. Jeg vil gjemme det."

Da hun vendte sig om for at tage sin Skrivepult, stod Sara der med de savnede Ærmer i Haanden.

„Jeg fandt dem paa den vatrede Silkekjole i den dybe Skuffe," sagde Pigen saa knipsk som hun vovede det. „Jeg har ikke lagt dem der."

En pludselig Overbeviisning om, at hun selv engang havde lagt dem der, da hun havde Hastværk, slog Laura, og hun var ædelmodig nok til at erkjende det. Da Pigen derpaa gik bort, vendte Laura sig atter til sin Pult; men i det Samme hørte hun sin Mands Trin paa Trapperne, og hun stak da Papiret hurtigt bort. Han kom imidlertid ikke ind i hendes Værelse.

En Følelse, for hvilken Laura aldrig havde gjort sig Rede, men som formodentlig havde sit Udspring i Stolthed, havde forhindret hende fra at tale til sin Mand om Clarice. Hun havde ikke Lyst til at sige til ham: „Jeg har en Søster, der er ude som Gouvernante." Naar de engang atter kom sammen med hendes Familie, hvad hun ikke tvivlede paa vilde skee, og naar Carlton da fandt nok en Søster der, vilde det være let for hende at sige, at Clarice ikke var hjemme hos dem, medens de boede i Syd Wennock, uden at hun behøvede at angive nogen Grund. Iøvrigt antog hun for givet, at Clarice forlængst var bleven hjemkaldt og boede sammen med de Andre.

Imidlertid havde Sara syet Ærmerne om paa den anden Kjole, og da hun kom ind med den, skyndte Laura sig at iføre sig den. Hun saae overordentlig deilig ud, og var ganske vist af samme Mening selv, thi hun blev staaende længe foran Speilet uden at kunne løsrive sig.

Omsider gik hun ned med en forhøiet Rødme i sine Kinder og begav sig til Spisestuen. Carlton stod paa de nederste Trapper tæt ved Døren til Operationsstuen og talte til en Mand, og idet Laura gik gjennem Forstuen hørte hun nogle Ord, som denne Mand, der ikke var Andre end Barbeer Wilkes, sagde.

„Og da saa Mr. John ikke kunde komme, vilde min Kone ikke have den Anden; hun var bange og sagde, hun vilde være saa dristig at sende Bud til Mr. Carlton. Hvis De vil undskylde saaledes at blive hentet, naar det kniber, vilde vi være Dem meget taknemmelig."

„Jeg skal være der om en halv Times Tid," var Carltons Svar. „Hun har ganske Ret; det er ikke behageligt at have en Læge, som har gjort en saa ulykkelig Feiltagelse, man kan ikke lade være at tænke, at hvad der er hændet een Gang kan hænde igjen."

Og Laura vidste, at han henthydede til Stephen Grey.

Fem og tyvende Capitel.

En fiin Dame.

Lord Oakburn og Jane sadde sammen i det smukke Værelse i Portland Place, hvor vi tidligere have truffet dem; hun syede og han læste.

„Synes Du, Papa," sagde Jane efter at have siddet nogen Tid i dybe Tanker, „at Miss Lethwait passer til os?"

„Ja, hvorfor ikke?" svarede han.

„Fordi det forekommer mig, at hun ikke opfatter sin Stilling ganske rigtigt. Hun teer sig i Dagligstuen om Aftenen, saa at en Fremmed godt kunde antage hende for Fruen i Huset eller ialtfald for en ældre Datter. Og mærker Du ikke, hvor familiair hun er med Dig, naar vi ere alene, hvorledes hun sidder og leer, naar Du fortæller Historier fra Dine Søtogter?"

„Hun har en udmærket Figur," bemærkede

Greven, og Jane syntes, at dette just ikke var ganske Svar paa Spørgsmaalet. „Og hun taler fornuftigt — af et Fruentimmer at være."

„Men jeg holder ikke af hende, Papa."

„Saa lad være at beholde hende. Du kan bedst domme om, hvorvidt hun passer til sin Stilling eller ikke."

„Som Gouvernante for Lucy passer hun udmærket; i saa Henseende kunde jeg ikke ønske nogen Bedre."

„Saa lad hende blive; det er Hovedsagen, at Lucy lærer Noget; lidt Stolthed mere eller mindre hos Gouvernanten gjør Intet."

Jane sagde ikke mere, og Greven vendte sig atter til sin Avis. Strax efter udbrød han pludseligt:

„Naar har Du isinde at see efter Clarice?"

Jane tabte Synaalen af Forbauselse. Hun sad netop og speculerede paa, hvorledes hun skulde bede derom uden at opbringe ham, og saa foreslog han det af sig selv.

„Maa jeg søge efter hende, Papa? Vil Du tillade det?"

„Vil Du ikke, saa gjør jeg det."

„Det er, hvad jeg daglig har længtes efter at gjøre," svarede Jane; „men Du har jo befalet mig at tie stille og lade Clarice krybe til Korset."

„Men det vil hun jo ikke," gjensvarede Greven og slog et Par Gange arrigt i Jorden med Stokken — et Stykke Legetøi, som han ikke havde glemt at bruge. „Her forløbe Uger og Maaneder, og man hører Intet fra hende, den halsstarrige Tøs."

„Det er muligt, at hun ikke har hørt Noget om den Forandring, der er foregaaet i vore Forhold."

„Præk! det er ikke muligt," udbrød Greven paa sin eiendommelige, elskværdige Maade. „Det er hendes Stolthed, som er hende i Veien; hun venter, til vi give Kjøb."

„Ja, det har jeg ogsaa tænkt mig," svarede Jane. „Hun har altid været halsstarrig ligesom — ligesom —"

„Ligesom hvem?" tordnede Greven, der troede, at Jane henthydede til ham.

„Ligesom Laura, vilde jeg til at sige, Papa, idet jeg glemte, at Du havde forbudt mig at nævne hendes Navn."

Grevens Pande blussede af Vrede, da han hørte dette Navn, og han sagde Jane sin Mening, medens Gulvet maatte føle hans Stoks Tyngde paa samme Tid, og han brugte Udtryk, der maaskee kunde have været ganske passende i et Skib, men visselig ikke vare det i en Sal.

„Tal Du ikke tiere til mig om Laura, Jane. Hun har valgt sit eget Hjem og forladt mit; lad hende blive, hvor hun er. Men Clarices Synd, seer Du, var ringere, og derfor skal hun tilgives. Jeg formoder, Du veed hvor hun er."

„Nei, jeg veed ikke, Papa."

Greven standsede i sin Gang — dette Svar forbausede ham.

„Du veed det ikke!" gjentog han og saae barsk paa Jane. „Jeg forstod, at Du vidste det. Clarice skriver jo til Dig."

„Jeg veed ikke nøiagtig hvor hun er," forklarede Jane. „Jeg troer, det er etsteds i Nærheden af Hyde Park, og jeg tvivler ikke paa, at hun let vil findes. Naar jeg har skrevet til hende, har jeg efter hendes Anviisning sendt Brevene til en Boghandler, og jeg tvivler ikke paa, at jeg kan faae Adressen der. O, jeg har længtes saameget efter at gaae derhen og spørge."

„Men saa gaae da!" brummede Greven. „Behøver Du en Time om at blive færdig."

„Nei, kun fem Minutter," svarede Jane, medens Greven ringede og med en Stemme, som bragte den indtrædende Tjener til at gjøre et Hop, befalede han, at Vognen skulde gjøres klar til Lady Jane.

Da Jane var færdig, gik hun ned til Vognen, som imidlertid var kjørt frem, og satte sig i den. Hun krympede sig ved i sligt et Ærinde at komme med saamegen Pragt, som hun gjorde ved at kjøre i den rigt udstyrede Vogn med de store paamalede Grevekroner og Tjenerne med Pudderparykker og Stokke med Guldknap — men saaledes vilde Greven have det.

Det var ikke vanskeligt for hende at finde Bibliotheket, men derimod vidste hun ikke, under hvilket Navn hun skulde spørge om sin Søster. Clarice havde sagt, at Brevene skulde adresseres til Miss Chesney, men samtidig havde hun givet Jane at forstaae, at det ikke var det Navn, under hvilket hun var kjendt. Imidlertid gik Jane ind i Boutiken.

„Kan De ikke sige mig, hvor der boer en ung Dame ved Navn Chesney?" sagde hun. „Hun er Gouvernante i en Familie."

„Chesney — Chesney?" var Svaret, der fremsagdes tøvende. „Nei, jeg kjender Ingen af det Navn."

Jane tænkte sig om. „Af og til er der bleven sendt Breve hertil under Adresse til Miss Chesney, og jeg troer, hun pleiede at hente dem selv."

„O ja, det var Miss Beauchamp," sva-

rede Boghandleren. „Brevene vare adresserede til Miss Chesney, og Miss Beauchamp kom efter dem."

Beauchamp! Det løste strax Gaaden, og Jane undrede sig over sin egen Tankeløshed, at hun ikke havde fundet paa det før. Hvad var naturligere, end at Clarice skulde antage det Navn, eftersom hun hed Clarice Beauchamp Chesney.

„Kan De sige mig, hvor hun boer?"

„Nei, det kan jeg ikke. Miss Beauchamp var Gouvernante hos to Familier efter hinanden, der begge boede paa Gloucester Terrace, men jeg troer ikke hun blev længe noget af Stederne. Hun var først hos Mrs. Lorton og dernæst hos Mrs. West."

Det havde Jane ikke vidst, for Clarice havde aldrig sagt, at hun havde skiftet Plads.

„Jeg formoder da, at vi tale om den samme Person. Maaskee De var saa god at beskrive hende for mig."

„Gjerne," svarede Boghandleren, og Beskrivelsen passede saaledes, at Jane strax gjenkjendte den.

„Miss Beauchamp forsvandt pludselig — eftersom det forekom mig — fra Nabolavet," vedblev han. „Jaltfald ophørte hun at komme her. Vi have to eller tre Breve med samme Adresse, som ligge her endnu."

Jane gad nok vide, om det var dem, hun havde sendt, bad om at maatte see dem og fik ganske rigtigt sine egne tre Breve.

„Dem vil jeg tage med," sagde hun.

Han studsede lidt derved, men efterat hun havde givet ham en tilstrækkelig Forklaring, bukkede han og overlod hende at gjøre, hvad hun selv fandt for godt. Hun lod imidlertid det ene blive liggende, da det jo var muligt, at Miss Beauchamp kunde komme igjen og spørge efter et; ligeledes opgav hun sin Adresse for samme Tilfælde.

Efter derpaa at have faaet Underretning om de to Damers Bopæl, hvor Clarice havde været, gik Jane tilfods til Gloucester Terrace og lod Vognen kjøre bagefter. Hun kom først til Lortons, hvor en fiin Tjener vel besvarede hendes Spørgsmaal, om Fruen var hjemme, bekræftende, men tøvede med at vise hende ind, da det var for tidligt til at modtage Besøg. Imidlertid beqvemmede han sig dog til at lade hende træde ind i et af Meubler overfyldt Værelse, og efter noget Ophold kom en med Pynt overlæsset Dame ind.

Jane havde ikke ladet sig melde ved sin Indtrædelse. Mrs. Lorton hilste, tog Plads i en Sopha og var lutter Smiil.

„Jeg er kommen for at spørge, om De kunde give mig nogle Oplysninger om, hvor en ung Dame, der har været hos Dem som Gouvernante, nu befinder sig," begyndte Jane. „En Miss Beauchamp."

Mrs. Lortons Smiil døde hen ved dette Spørgsmaal. „Jeg veed Intet om Miss Beauchamp," svarede hun næsten raat. „Hun har ikke opført sig godt i mit Huus, og glad var jeg ved at blive af med hende."

„Ikke opført sig godt!"

„Nei — hun opmuntrede min Søn til at vise sig Opmærksomheder, og da vi kom under Veir med Sagen tog hun strax bort og lod mig i Stikken uden Gouvernante. Maaskee kjender De hende."

„Ja," svarede Jane med rolig Værdighed, vel vidende at Miss Beauchamp blev bagtalt. „Miss Beauchamp er min Søster."

„Aa!" svarede Mrs. Lorton og der var en heel Bog fuld af Foragt i hendes Stemme. Den Dame, der nu stod for hende, og som havde faaet hende til saa iilfærdigt at klæde sig paa, var intet Andet end en Gouvernantes Søster! Mrs. Lorton var vred og ærgerlig tilmode, og det Udtryk, hendes Ansigt fik, forøgede visselig ikke hendes Skjønhed.

„Jeg skulde ikke have gjort Dem Uleilighed," vedblev Lady Jane, „men jeg veed ikke bestemt, hvor min Søster er nu, og jeg søger efter hende. Hvis De derfor kan give mig nogen Oplysning, vil jeg være Dem meget forbunden."

„Jeg siger Dem, at jeg veed Intet om hende," gjentog Mrs. Lorton. „Harriet," tilføiede hun, da en ung Dame, ligesaa overlæsset med Pynt, som hun selv var, kom ind i Stuen; „her er den Miss Beauchamps Søster kommen for at spørge om hende. Som om vi vidste Noget om hende!"

„Det var ogsaa en Idee!" sagde den unge Dame næsviist til Jane. „Da hun forlod os, tog hun en ny Plads et Par Huse herfra. Men der blev hun ikke længe."

„Hun var ikke bestemt til at være Gouvernante," bemærkede Mrs. Lorton; „hun kneiste for høit."

„Jeg troer neppe, at hun var bestemt dertil," svarede Jane. „Hun var af fornem Fødsel, og Bevidstheden derom kan maaskee have bragt hende til — som De udtrykker det — at kneise for høit. Da hun tog ud som Gouvernante, besluttede hun at gjøre sin Pligt i sine nye Forhold; dengang var vor Families Kaar kun smaa, og min Søster var ædelmodig nok til at ville sørge for sig selv

for ikke at falde Nogen til Byrde. Det har Andre, ligesaa fornemt fødte, gjort før hende."

Mrs. Lorton slog med Nakken. „Det er altid Tilfældet," sagde hun med en vantro, spottende Mine. „Halvdelen af Gouvernanterne ere Adelige og tage ud, fordi deres Familier en kort Tid ere i mindre gode Omstændigheder — hvis man vil troe, hvad de sige. Hvad fortæller den, vi have nu, Harriet?"

Harriet, som stod ved Vinduet, loe — og der var i hendes Latter den samme haanlige Tone, der var saa ubehagelig hos hendes simple Moder.

„Hun siger, at hendes Tante — — O, Moder! der er Fremmede," afbrød Frøkenen. „Den nydeligste Vogn holder udenfor Døren."

Mrs. Lorton glemte sin Værdighed og foer til Vinduet. Jane reiste sig — det var ingen behagelig Luft at aande i.

„De kan altsaa Intet sige mig om Miss Beauchamps Opholdssted," sagde hun atter, thi der var en Mistanke hos hende, at Mrs. Lorton vidste Mere, end hun havde Lyst til at sige.

„De har faaet mit Svar," sagde Mrs. Lorton. „Og jeg finder det næsvist af Miss Beauchamp at sende Folk til mit Huus for at gjøre Forespørgsler."

Jane neiede uden at sige Noget og var ved at gaae ud af Døren, da den blev aabnet af Tjeneren.

„Lady Jane Chesneys Vogn!"

Mrs. Lorton var ganske forfjamset af Forventning. Kunde en Lady Jane Chesney beære hende med et Besøg? Hvor var da Lady Jane Chesney? Var hun ved at komme op? Tjeneren fulgte hendes uvelkomne Besøgende ned ad Trapperne, men hans Frue kaldte saa skarpt paa ham, at han maatte gaae fra Jane og lade hende finde ud alene.

„Er der kommen Fremmede?"

„Nei."

„Nei," gjentog Mrs. Lorton. „Hvad skulde det da sige? Hvis Vogn var det? De kom og meldte Lady Jane Chesney."

„Jeg meldte Vognen til den Dame, som var her," svarede han, der undrede sig over Misforstaaelsen. „Tjeneren sagde, at Vognen var der efter Lady Jane Chesney."

Mrs. Lorton trak Veiret dybt. Var det Lady Chesney? Hun fløi til Vinduet og kom netop tidsnok til at faae et Glimt af Janes Kjole, da denne sprang ind i Vognen. Hun saae Grevekronen udenpaa og Tjeneren springe op bagpaa. Hun havde gjort en ulykkelig Feiltagelse.

„O, Harriet! hvad skal vi gjøre?" udbrød hun med svag Stemme.

„Mama, det forekom mig, det forekom mig virkelig, at hun saae ud som en fiin Dame. Lady Jane Chesney! Hvad maa hun tænke om os?"

Mrs. Lorton kunde ikke besvare dette Spørgsmaal og satte sig fortvivlet ned. Hendes Livs Maal havde i de senere Aar været at faae Indgang i de finere Selskabskredse. For een Gangs Skyld havde hun havt en virkelig Greves Datter i sit Huus og havde fornærmet hende!

„Hvorledes den stakkels Clarice kunde udholde at være en eneste Dag i den Familie, forstaaer jeg ikke," tænkte Jane.

Sex og tyvende Kapitel.

En varslende Skygge.

Lady Jane kjørte dernæst til Mrs. West, som i alle Henseender var en anden Slags Person end Mrs. Lorton, og som modtog hende meget venligt. Paa Janes Spørgsmaal om, af hvad Grund Miss Beauchamp var tagen fra Lortons, svarede Mrs. West:

„Hun var neppe kommen der i Huset, førend Sønnen, der var en meget simpel ung Mand, begyndte at vise hende Opmærksomheder. Hun taalte det i nogen Tid, men omsider henvendte hun sig til Moderen, der tog Sønnens Parti og vilde give hende selv Skylden, hvorover Miss Beauchamp naturligviis blev opbragt og forlangte at komme bort samme Dag. Mrs. Lorton krøb da til Korset og bød hende høiere Honorar, hvis hun vilde blive."

„Men hun vilde ikke?"

„Nei visselig ikke. Miss Beauchamp kom til mig, der flere Gange havde seet hende hos Lortons, og fortalte mig Sagen, og jeg var kun altfor glad ved at faae hende til Gouvernante for mine Børn."

„Og hvorlænge forblev Miss Beauchamp hos Dem?" spurgte Jane.

„Kun kort Tid. Hun havde ikke været over sex Maaneder hos os, da hun sagde mig, hun maatte tage bort, hvilket baade forundrede og bedrøvede mig."

„Hvad var hendes Aarsag dertil?"

„Grunden sagde hun mig ikke, ligesom hun overhovedet var meget tilbageholdende med Hensyn til Alt, hvad der angik hendes private Forhold og Familieanliggender. Hun sagde ikkun, at hun var nødt til at forlade mit Huus, at hun var fuldkommen tilfreds med Alt, men Omstændighederne tvang hende til at tage bort."

„Og tog hun øieblikkelig bort, ligesom hun havde gjort det hos Mrs. Lorton?"

„O nei; hun gav mig en Maaneds Varsel og forblev den Tid tilende."

„Hvor tog hun saa hen?"

„Det fik vi ikke at vide. Der synes at være en eller anden Hemmelighed forbunden med hendes Bortgang, men det har maaskee ikkun været en Idee af os."

„I hvad Henseende synes der at være en Hemmelighed?"

„Jeg kan neppe forklare Dem det. Vi antoge det hovedsagelig paa Grund af hendes Taushed angaaende hendes fremtidige Bestemmelse. Jeg sagde, at jeg med Fornøielse vilde anbefale hende, men hun svarede, at hun ikke agtede at tage en Plads igjen og behøvede derfor ingen Anbefaling."

„Hvad agtede hun da at foretage sig?" udbrød Jane forbauset.

„Det kan jeg ikke sige. Jeg husker, at vi undrede os meget derover dengang. Hun havde aldrig talt om sin Familie, og vi fandt paa, at hun ingen Slægtninge havde. Ligeledes havde vi en Formodning om, at hun skulde giftes."

„Giftes?" gjentog Jane, og hendes Hjerte begyndte at banke.

„Vi havde egentlig ingen Grund til at troe det," vedblev Mrs. West. „Jeg erindrer, at jeg spurgte hende, om hun vilde tage til sine Slægtninge, og hun svarede, nei, hun skulde i ganske nye Forhold."

„Det er meget besynderligt," sagde Jane. „Veed De aldeles ikke, hvor hun tog hen, da hun forlod Deres Huus? Ikke, om hun for Exempel tog paa Landet eller blev i Byen?"

„Jeg skulde strax sige Dem det, hvis jeg vidste Noget; men jeg har ingen Idee derom. Hun kjørte bort i en Droske med sin Kuffert og gav ingen Adresse. Vi synes det var underligt, da vi vare komne saa godt ud af det med hende og holdt saa meget af hende."

„Lod hun til at være fornøiet?"

„Hun var meget munter og sagde, at hun engang vilde komme igjen og besøge os. Men De synes at være urolig for hende," bemærkede Fru West, der saae Janes ængstelige og spændte Udtryk.

„Det er jeg ogsaa," lød Svaret. „Hvorlænge siger De at dette er siden?"

„Det var i forrige Junimaaned; netop et Aar siden."

„Og siden har De ikke seet hende eller hørt fra hende?

„Aldeles ikke, og vi have tidt tænkt paa, hvad der var bleven af hende."

(Fortsættes.)

Vanesyge og Skinsyge.

„Det Ægteskab kan allerede kaldes lykkeligt, der ikke ligefremt er ulykkeligt!" paastaae onde Tunger og mene, at det er ligesaa vanskeligt at opnaae, som det store Lod i Lotteriet. Imidlertid vindes Loddet jo dog hvert Aar, og at et lykkeligt Ægteskab ligeledes ligger indenfor Mulighedens Grændser, beviser bl. A. følgende Fortælling.

Frøken X. havde givet en ung, vakker Mand sin Haand og sit Hjerte; han var hende til den Grad hengiven, at han lovede endog at frasige sig al Tobaksrygning, hvoraf han ellers var en ligesaa stor Elsker, som hun var Hader. Nogle Maaneder henrandt i solklar Lyksalighed. Da bemærker den unge Kone en paafaldende Forandring hos hendes Mand, han bliver mørk stemt og urolig; aabenbart feiler han Noget, men trods hendes gjentagne og indstændige Bønner, fortier han haardnakket Grunden til sine Lidelser. Men pludselig forandrer det sig: Manden bliver atter munter og opromt, men han er daglig to Timer ude af Huset og hans Kone veed dog ikke, hvor han gaaer hen. Han foregiver, at han nødvendigviis maa have Bevægelse, og da han er en rask Fodgænger, kan han umulig tage hende med. Nu bliver Forholdet omvendt; den unge Kone bliver sørgmodig og græder meget. Endelig fatter hun den Beslutning, at udspionere Mandens Hemmelighed. Hun giver en Fortrolig det Hverv at gaae efter ham og udforske, hvor han begiver sig hen. Commissionen bliver i al Stilhed besørget, og hun erfarer, at hendes Mand hver Dag gaaer til et lille Huus i Forstaden, hvor han har leiet et Værelse, bliver der i to Timer og da kommer ud igjen, kjendelig opromt. Den næste Dag oprinder, til sædvanlig Tid gjør Manden sin foregivne Spadseretour. I behørig Afstand følger den ulykkelige Kone efter ham, og seer ham virkelig gaae ind i det betegnede Huus. Efter nogen Betænkning fatter hun endelig den Beslutning, ogsaa at gaae derind. Hun kommer til en Dør, lytter og hører en Mand derinde gaae frem og tilbage med stærke Skridt.

Hun gjenkjender sin Mands Gang. Nu, ved Maalet af den bittre Tvivl, der martrer hende, formaaer hun ikke at holde sig tilbage; rask river hun Døren op, og seer — Gemalen lystigt dampende af en prægtig Meerskumspibe! Dette altsaa var Hemmeligheden. Manden, vant til sin Pibe, formaaede ikke at holde sit Løfte og gik derfor denne Mellemvei. Hans Kone, der indsaae, hvor eensidig hun kun havde havt sin egen Beqvemmelighed og Behagelighed for Øie, tillod ham fra nu af gjerne at ryge en Pibe i sit eget Huus. Efter denne Dag vare de Begge muntre og oprømte.

Blandinger.

Soldaterskik. En Dragonofficier K—, der fouragerede lidt paa egen Haand, indfandt sig med sin Trop hos en ung og gjerrig Landjunker. Da man red ind i Gaarden, sad den unge Herre i Vinduet, men trak hurtig Hovedet tilbage og lod Tjeneren i luvet Liberi foregive, at han ikke var hjemme. „Hans Hoved er dog hjemme," sagde Officieren leende. „Kom, Kammerater! hvor Hovedet er, kan Kroppen umulig være langt borte." Hermed stormede Sværmen ind og gav sig til at gjennemsøge Huset, hvor Intet forefandtes af Spiseligt. Endelig kom de til Forraadskamret, der dog var ret godt forsynet. Iblandt Andet tiltrak et stort, frisk slagtet Svin sig deres Opmærksomhed, det laa med Ryggen vendt imod dem; de dreiede det omkring, og en almindelig Latter hilste den lille Junker, der havde skjult sig i Bugen og nu krøb frem, skjældende og smældende af Skam og Ærgrelse. „Du har Ret, Broder!" sagde K— trøstende: „Det er noget Satans Tøi de Soldater, de skaane ikke engang Barnet i Moderens Liv."

En Medgift. En ung Englænder havde i Valencia knyttet et Kjærlighedsforhold med en smuk Zigeunerpige. Hendes Moder forlangte, at han skulde gifte sig med Datteren. Englænderen undskyldte sig med, at han ikke var rig nok til at ernære en Kone. Da lo den gamle Zigeunerske spottende og sagde: „Hvad, ikke rig nok i Guineernes Land? Med en saa behændig Langfinger, som min Datter, maa Du inden et Aar være en Millionair."

Charade.

Om Du er Ringe eller Stor,
Ja, om Du var den Største
Og stillet blev ved Magtens Ror,
Er Du dog kun mit Første.

Den halve Sommer, rigtig læst,
Mit Andet indeholder;
Men omvendt er det Snyltegjæst,
Som Steen og Træer skjolder.

Naar Du det fjerne Maal vil naae,
Naar Frygt Dig Vinger giver,
Hvad eller Haabet vinker, saa
Du let mit Tredie bliver.

Men er Du syg og træt og kjed
Af Livets travle Færden,
Mit Hele lover Dig den Fred,
Som findes ei i Verden.

Efter „en Jydes" Idee.

Opløsning af Gaaden i Nr. 32:

Fuglen paa Stangen ved Fugleskydning.

Opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, Otto, „Albrecht Jyde", Christian, „en Krybskytte".

Logogryphen i Nr. 31 er endvidere opløst af „Annas Kjæreste" i Aalborg, F. F. Larsen i Troense, Niels Christian Madsen Vellinge, Jacob Co. Lars paa Morsø, „en Rose fra Danmarks Have".

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

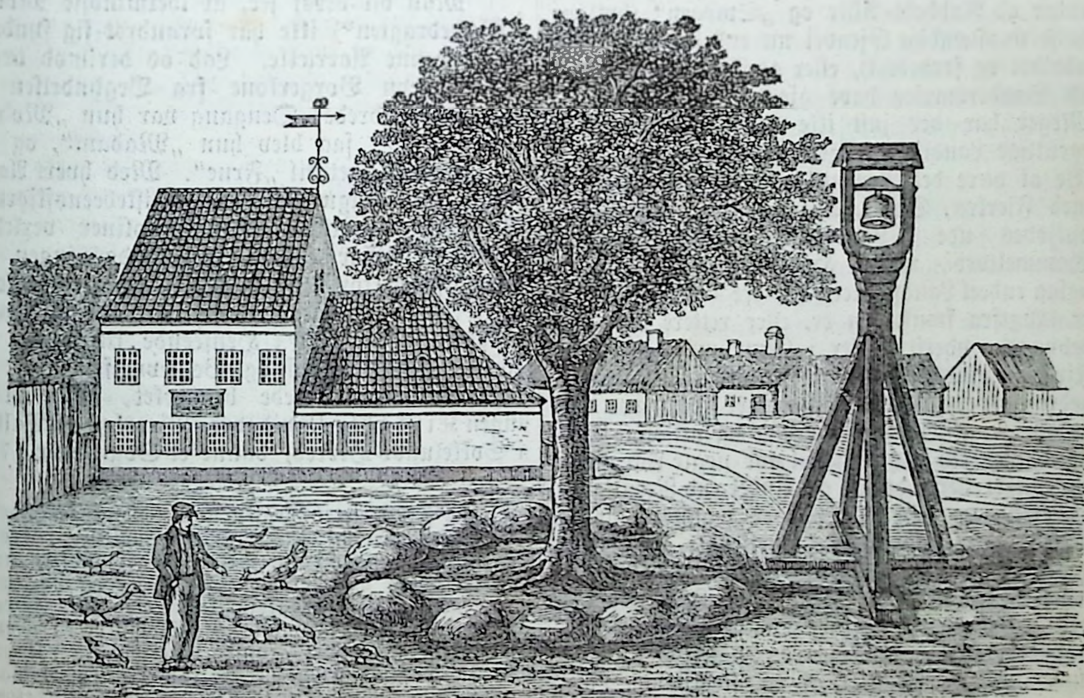
Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

1865. Søndagen den 20de August. № 34.

Valby.

Saalænge et Lands Indvaanere ikke betragte sig som lutter Statsborgere, men enten ligefrem eller indirekte dele sig i Stænder, vil den ene Stand altid have en — i sig selv unaturlig — Følelse af at bestaae af andet Stof, end de andre Stænder. Hertillands er det nu vistnok ikke længer Tilfældet med Hensyn til Adel og Geistlighed, hvis Vægt og Vælde Tiden og Tidsaanden tildels har nivelleret; derimod staae Borger og Bonde endnu temmelig adskilte i social Henseende, og — takket være „Bondevennernes" mistrovækkende Bestræbelser! — ligeledes i politisk. — Man har tidt klaget over, at det aristokratiske Element fattedes i Danmark, medens det con-

Valby Kro for Branden.

servative dog er godt repræsenteret i Bondestanden, og der er nogen Sandhed i denne Paastand. Det er ganske naturligt, at en noget stivere Vedhængen ved det Gamle og Traditionelle maa gjøre sig gjældende i det som oftest fredelige og ensformige Landboliv, end i det bevægede, af tusinde Projekter, Forlystelser og commercielle Interesser gjennemvævede Kjøbstadliv: hint er en Idyl, dette et broget Drama. Men ligesom den fjerntboende Bondefamilie stundom føler en Længsel efter at see Hovedstaden med dens Herligheder, saaledes opstaaer vel ogsaa nu og da Trang for Kjøbenhavneren til at see Bonden i sit Hjem. Ham selv kjender man jo, i alt Fald troer man at kjende ham, idet man dømmer Alle efter sin Torvemand eller sin Flødebonde; men hans Familieliv, hans straatakte Huse, hans hele Leven og Væren derude, ønsker man ogsaa at gjøre Bekjendtskab med. Og saaledes fremkommer da, foruden den almindelige Sundhedsmode at „ligge paa Landet", Lysten til kortere eller længere Landtoure, — en Lyst, der ved Nutidens billige, beqvemme og hurtige Befordringsmidler langt lettere kan tilfredsstilles, end tilforn.

Da Valby er den nærmeste Landsby ved Hovedstaden, har den selvfølgelig ogsaa været længst og bedst bekjendt af Kjøbenhavnerne, der enten ad Rahbeks-Allee og „Smøgen" (hvilken høist uanstændige Gjenvei nu endelig er bleven udvidet og forbedret), eller ad Pile-Alleen, eller ad Søndermarken have gjort Valfarter dertil. Meget har der just ikke været at see af det egentlige Landliv. Agerdyrkningen synes her ikke at være det Væsentlige, hvorimod Handel med Fjerkræ, Smør, Æg o. s. v., der tildels opkjøbes ude i Landet og forhandles paa Gammeltorv, udgjør Hovednæringen, ligesom ogsaa endeel Landslagtere her ere bosatte. Byen er langtfra smuk, den er, eller rettere var, tæt bebygget, yderst snever i Centrum, har ingen Kirke med takket Gavl, de faa hist og her spredte bedre og vedligeholdte Bygninger fremhæve kun de øvriges skjæve, faldefærdige og uskjønne Tilstand, ligesom Byen indtil for nogle Aar siden har været bekjendt for alt Andet end Reenlighed og Vellugt. Dertil kommer maaskee, at de fleste, med Lokaliteterne ubekjendte Besøgende have havt en lille Ærgrelse. Man har nemlig troet at kunne skyde Gjenvei fra Frederiksberg ved Fasanveien ovenfor Søndermarken, men stoppedes snart af Moser og Vandløb, saa at man kun ved Hjælp af en stedkyndig Lods kunde arbeide sig igjennem. Imidlertid er Beliggenheden ikke ganske uden Skjønhed, vistnok uden vild Romantik, men dog paa nogle Kanter ret landlig, og adskillige kjøbenhavnske Familier have, enten ved selv at eie Landsted nær Byen, eller ved at boe tilleie hos Valbyerne, befundet sig meget vel der i mange Aar, hvad man end har havt at indvende imod stinkende Grøfter i Særdeleshed og Sundhedsforholdene overhovedet.

Som et lille Beviis paa den ovennævnte Conservatisme, levere vi her en handlende Valbykone, saaledes som hun findes afbildet i Aaret 1800, altsaa for over 60 Aar siden.

Man vil deraf see, at idetmindste Moden i Klædedragten*) ikke har forandret sig synderligt i denne Aarrække. Lad os derimod tænke os en jevn Borgerkone fra Begyndelsen af dette Aarhundrede! Dengang var hun „Mo'rr" eller „Kone", saa blev hun „Madam", og nu er hun avanceret til „Frue". Med hvert Aarti forandrede Figuren sig: Fiskebeensskjørter, Snørliv, Blanchetter og Crinoliner vexlede; med hvert Aar skifter Hovedbedækningen og viser ligesaa forskjellige som vidunderlige Former, ikke mindre ustadige ere de øvrige Klædningsstykker, saavel i Henseende til Façon og Farve, som til Stof og Benævnelse.

Vi have allerede bemærket, at Valby ingen Kirke har [Hvidovre, Vierslov og Valby, i Sokkelunds Herred, danne et Sogn, der 1747

*) Da Trykkeriet i Reglen kun leverer een Farve, skulle vi her meddele Dragtens Couleurer: Troien national mønnierød, Skjørtet og Livstykket grønt med rød Besætning; Forklædet og Tørklædet blaat, det øverste Halstørklæde rosenrødt. Hovedtøiet, Kysen, rødligt, blaablomstret og grønne Grene, Baandet grønt, Linet hvidt. Armene blottede til Albuerne, Strømperne mørkeblaae, Sko med Sølvspænder. Smørret i Klædet paa Bordet, mere eller mindre forfalsket, supplerer den manglende Regnbuefarve, det er citrongult.

blev annecteret til Frederiksberg By, mod 150 Rdlr. aarlig Afgift til den overste Capellan ved Frue-Kirke i Kjøbenhavn]. Men saa har den dog en Kro, — det vil for Øieblikket sige: har havt. Da denne Bygning turde være Kjobenhavnerne bedst bekjendt, og da vi ere saa heldige at have en Afbildning af den før den brændte, saa meddele vi den her.

Denne Kro, som tillige var Byens fornemste Spekhokeri, besøgtes af Kjobenhavnerne Sommer og Vinter. Om Sommeren var den et Slags Maal at gaae til for Mange, der vare overmættede af Frederiksbergs Forlystelsesanstalter og Beværtningssteder; man kunde da der, efter en noget trættende Spadseretour, indtage i Havens Lysthuse en Forfriskning, som ved Illusionens Hjælp syntes mere landlig. Men om Vinteren? Ja, saa var der den glædelige Fastelavn, saa myldrede man ud, trods Mudder og Snepøle, for at see dem „stikke til Straamanden", en yderst tarvelig Folkeforlystelse. Disse Carnevalsløier foregik netop paa den Plads, som Billedet viser. Det store Bytræ, omgivet af 10 større og 1 mindre Steen, staaer der endnu, ligesom Klokken med sit Stativ skaanedes af de graadige Luer. Kroen selv er totalt nedbrændt, tilligemed omliggende Steder, hvorimod det ligeoverfor beliggende Bageri, der er under Ombygning, undgik Ødelæggelsen. Forøvrigt har, indtil dette Aar, den sjællandske Jernbane havt en Station ved Valby; nu er, som bekjendt, denne nedlagt, hvorved Byen maaskee har tabt nogen Tiltrækningskraft.

Bag ved nævnte Kro opkom Ilden, Søndagaften den 23de Juli d. A. Kl. 9½. Skjøndt man temmelig nøie veed Stedet, hvorfra den først udbrød, har man dog — som sædvanlig ved større Ildebrande — ikke kunnet opdage hvorledes den er opkommen. Meget muligt er en brændende Cigarstump eller en af de usalige Frictionsfyrstikker letsindig bleven henkastet og har fænget et eller andet Sted af de i denne tørre Sommer saa let modtagelige Udbygningers Træværk. To Maaneder forinden, nemlig den 30te Mai, var ved Branden af Jens Olsens Gaard Valby allerede i stor Fare. Den Dag rasede en orkanagtig Storm; men formedelst Vindens Retning og Stedets afsides Beliggenhed slap man dengang med Skrækken. Ikke saaledes sidste Gang. Skjøndt det var næsten blikstille, greb dog Ilden med rasende Hurtighed om sig. Inden de faa Sprøiter fra Frederiksberg, Carlsbergs Bryggeri (der altid møder med prisværdig Iver) og Slottet, samt nærliggende Byer kunde komme i Virksomhed og gjøre Brug af det ringe Vandforraad, havde det mægtige Element taget Overhaand; de mindre øvede Kræfter, man havde at byde over, formaaede kun Lidet mod Ildens fortærende Voldsomhed. I utrolig kort Tid stod en Snes Huse og Gaarde i Brand. Forvirringen var stor. Den snevre Indfart til Byen spærredes af alskens Vogne; Droschker, Omnibusser og Wienervogne transporterede Folk i hundredeviis ud som Tilskuere til „Fyrværkeriet" — det var jo Søndag og alle Mand paa Benene! Vistnok hjalp Mange og havde i Reglen kun ringe Tak for det; men langt Flere foranledigede tumultuariske Optrin og stode i Veien. Ynkelig var det at see Børn og gamle Folk henslængte i Grøfterne ved Siden af ituslaget Bohave; ikke Faa maatte tilbringe Natten paa Marken under aaben Himmel, der til Held var mild og uden Regn. Svinenes gjennemtrængende Skrig, Fjerkreaturenes ængstelige Flagren for de omkom i Flammehavet, samt den idelige Raaben paa Vand bidrog til at forøge Scenens Rædsel. Man talte ogsaa meget om Tyveri, Plyndring og anden Uorden; senere tilkom derfor Husarer, der endnu Dagen derefter afspærrede Byen for Uvedkommende.

Ifølge den første Opgivelse vare, foruden Kroen, 35 Huse og 4 Gaarde lagte i Aske og adskillige andre mere eller mindre beskadigede. Senere Opgjørelse beretter, at 39 Bygninger ere totalt nedbrændte og 14 partielt beskadigede; den hele Erstatning udgjør henved 70,000 Rdlr. — 73 af de brandlidte Familier have forsikkret deres Indbo i „Danmark" og skulle have 30,362 Rdlr. i Erstatning. 15 Familiers Indbo og 1 Gaard vare forsikkrede i Sjællands Stifts Assurance, og nogle Enkelte havde ogsaa assureret i det almindelige kjøbenhavnske Brandforsikkringsselskab.

Men uagtet den større Deel af de Hjemsøgte saaledes synes at have sikkret sig, var dog den øieblikkelige Nød stor og Manglen af Huusly er endnu følelig for Mange. Frederiksberg Slot aabnede strax et Asyl for de Huusvilde, og som sædvanlig anraabtes ikke forgjæves Goddædigheden, skjøndt den nylig var taget i Beslag ved Nørresundbyes Brand. Hs. Maj. Kongen var noget nær den første Giver og over 6000 Rdlr. ere indkomne i rede Penge, foruden Bidrag af Fødemidler og Klædningsstykker. Den til disse Smaaboliger knyttede særlige Bedrift, der nu er standset for en Tid, gjør den interimistiske Tilstand saa trykkende for de Brandlidte.

Det er en Trøst, at Aarstiden tillader Bygningsarbeide, og det er en Glæde at see dets raske Fremskridt.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Jeg maa finde hende," udbrød Jane bevæget. „At hun skulde have giftet sig er ikke rimeligt; hun vilde neppe have indladt sig paa et saa alvorligt Skridt uden sin Families Samtykke. Idetmindste troer — troer jeg det ikke," tilføiede Jane, da Erindringen om Laura gjorde hende mindre tillidsfuld. „Jeg kan ligesaa godt fortælle Dem, hvem Miss Beauchamp er," begyndte hun atter og forklarede derpaa, hvad vi allerede vide. Da Mrs. West hørte, at hun havde havt en saa fornem Person til Gouvernante, blev hun meget forbauset, og hendes Forbauselse blev ikke mindre ved at erfare, at Familien ikke vidste, hvor Clarice nu var.

„Det vilde glæde mig overordentligt, hvis jeg kunde hjælpe Dem til at finde Deres Søster," sagde Mrs. West. „Stundom have vi tænkt, at hun har taget en Plads i Udlandet eller hos en Familie, der senere er bortreist. Hvad De nu fortæller, gjør dette mere sandsynligt."

Jane tænkte sig lidt om. Det var visselig den rimeligste Løsning paa Gaaden. „Ja," sagde hun høit; „jeg troer, De har Ret. Det er høist sandsynligt, at hun er reist bort med en Familie, og jeg takker Dem for Deres Høflighed i at give mig disse Oplysninger. Skulde De nogensinde senere faae nogen Oplysning, haaber jeg, at De er saa god at tilstille mig den."

Mrs. West lovede det, og Jane gik fra hende med et tungt Hjerte. Det var kun daarlige Efterretninger at bringe Lord Oakburn.

Da Jane kom hjem, holdt der en anden Vogn med Krone paa Døren udenfor; det var Lady Oakburns. Denne Dame var inde hos Greven, og de vare som sædvanlig oppe at skjændes, men Janes Indtrædelse fik dem foreløbig til at tie stille. Hun var kommen for at spørge efter Clarice, og det var virkelig besynderligt, at de Alle vilde have fat i hende, netop nu, da hun ikke var til at finde. Greven buldrede strax løs paa Jane og spurgte, hvor Clarice var, og hvorfor hun ikke kom med, og da han fik Svar, blev han som sædvanlig ude af sig selv, bar sig ad som en Besat og overøste blandt Andet den usalige Pompejus, der kom for at melde, at Frokosten var paa Bordet, med Skjældsord, skjøndt han jo var temmelig uskyldig. Saa maatte Jane fortælle Lady Oakburn Alt om Clarice fra denne tog ud af Huset, hvorefter Enkegrevinden og Greven atter kom i Totterne paa hinanden, fordi hun gav ham Skylden for det Hele; men, en underlig Frygt, som en Skygge eller Forudfølelse af Ondt, sneg sig over dem Alle, da Jane fortalte, hvorledes det var et heelt Aar siden, at der var paalidelige Efterretninger fra hende.

Syv og tyvende Capitel.

En Lokkemad.

Der var Trængsel af Vogne ved et af Husene i Portland Place, og da Dørene lukkedes op og i for Gjæsterne saaes Skinnet af tusinde Lys, og liflig Musik lød ud paa Gaden. Greven af Oakburn og Lady Jane havde Aftenselskab. Det faldt just ikke i Grevens Smag, og forsaavidt da heller ikke i Janes; men de havde modtaget adskillige Indbydelser og Jane meente derfor, at det var nødvendigt for dem at gjøre Gjengjæld.

De vare noget mere beroligede med Hensyn til Clarice. Alle mulige Midler vare blevne anvendte og Politiets Hjælp taget med for at finde hende. Daglig var den gamle Enkegrevinde kommen til Portland Place for at spørge, og havde næsten piint Livet af Greven. De havde imidlertid hørt, at en Gouvernante-Fæstemand havde skaffet en Miss Beauchamp Ansættelse for omtrent ti Maaneder siden hos en Familie ved Navn Vaughan, der havde taget Bolig i Montreal i Canada. De nærmere Omstændigheder syntes at tyde paa, at det var Clarice; i sin Iver antog Greven det for givet, og Jane haabede det; begge strev de naturligviis efter den Adresse, de forskaffede sig.

Det var i denne Tid, at Selskabet fandt Sted, og baade Greven og Jane ønskede, at det var forbi, inden det endnu rigtig var begyndt. — I en smuk, hvid Dragt med flagrende Lokker og Ansigtet straalende af Glæde stod Lucy efter en Dands og lænede sig mod Væggen, temmelig forpustet. Jane, som hørte en Bemærkning om, at Barnet dandsede for meget, gik hen til hende og sagde:

„Du dandser for meget, Lucy. Det undrer mig, at Miss Lethwait ikke seer efter Dig. Hvor er hun?"

„Nei, Jane, jeg bryder mig ikke om at sees efter — jeg har aldrig været saa lykkelig som iaften," var Svaret, medens hele Lucys Ansigt straalede.

„Men Du kan dandse mere, end Du har godt af. Hvor er Miss Lethwait?"

„O, jeg har ikke seet hende længe. Jeg troer hun er inde med Papa i hans Rygeværelse."

„Med Papa i hans Rygeværelse," gjentog Jane mekanisk.

„Ja, jeg har seet hende der een Gang, og siden den Tid har jeg dandset tre Dandse. Da stoppede hun hans Pibe."

„Lucy!"

„Det er sandt, Jane. Papa var vred og sagde, det var en Skam, han ikke kunde ryge sin Pibe, fordi Huset var fuldt af Fremmede, hvorpaa Miss Lethwait sagde: ‚De skal ryge den, kjære Lord Oakburn, og jeg vil passe paa Døren,' og hun aftog sine Handsker og begyndte at stoppe Piben."

Janes Pande formørkedes. „Var Du gaaet ind i Værelset med Miss Lethwait?"

„Nei, jeg gik fra det ene Værelse til det andet, og jeg kom ogsaa derind og saae dem tale sammen. Lad mig nu gaae, Jane, for de begynde en ny Dands, og jeg er engageret til den."

Det Værelse, der benævnedes Lord Oakburns Rygeværelse var en lille Hule for Enden af Gangen. Inde i det stod Miss Lethwait og saae prægtig ud. Bleg som hun var, straalede hendes kulsorte Haar med forhøiet Glands, saa at hendes Træk fremhævedes, hvortil end mere hendes hvide, nedringede Dragt bidrog. Den lod ogsaa hendes udmærkede Figur komme tilsyne i sin fulde Skjønhed: hun saae ud, som om hun var født til at bære en Krone — og maaskee tænkte hun det.

Maaskee tænkte en Anden det ogsaa, En, hvis Mening i saa Henseende betød mere — nemlig Greven af Oakburn. Den gamle Sømand stod tæt ved hende, og hans Øine slugte hende med megen Beundring; han havde ikke tabt Sandsen for en skjøn Qvinde, uagtet han gik i sit tredsindstyvende Aar. Rygningen var forbi. Lord Oakburn havde faaet sin Pibe og Miss Lethwait havde været saa god at holde Uvedkommende borte.

Gjorde Miss Lethwait sig Umage for at fange Greven? Havde hun gjort det lige siden sin Indtrædelse i Huset? Det var Spørgsmaal, som hun ikke selv kunde besvare rigtigt. Ganske vist havde Lokkemaden altid svævet hende for Øie, men ligefrem at lægge an paa Greven stred imod hendes Natur. Imidlertid burde hun den Aften have blevet hos Lucy, hvad der var hendes Pligt, og holdt sig borte fra Grevens Rygeværelse.

„Holder De af al denne Støi og Commers?" spurgte Greven pludselig.

„Nei, Lord Oakburn. Den blænder og forvirrer mig. Men jeg er uvant dertil."

„Jeg vilde min S'æl hellere være ude i en Orkan oppe under Nordpolen. Jeg sagde til Jane, at dette ikke passede sig for os, men hun sagde, vi maatte gjøre det for Folks Skyld. Jeg giver dem heller Døden og Djævelen."

„Det bedste Selskab er vor egen Arne — det vil da sige, naar man har en," bemærkede Miss Lethwait.

„Det har vi vel Alle, tænker jeg," svarede Greven.

„Ak nei, Lord Oakburn. Ikke Alle! Jeg har ingen og faaer vel heller aldrig nogen. Men jeg maa ikke misunde dem, der have den."

Hun stod lige under Gaskronen med opreist Hoved, men Øienlaagene vare sænkede, saa at de mørke Vipper hvilede paa Kinden — og Vipperne vare fugtige af Taarer. Hun holdt en lille Geraniumsqvist mellem Fingrene og havde travlt med at pille den istykker Blad for Blad.

„Og hvorfor skulde ikke De have en Arne?" spurgte Lord Oakburn, hvem ikke en eneste Taare eller en eneste Bevægelse af Fingrene undgik.

Hun loe paa en bitter Maade, der talte om indre Smerte.

„De kunde ligesaa godt spørge, Mylord, hvorfor een Qvinde er Dronning af England og en anden den elendige Skabning, der sidder paa et Tagkammer og syer femten Timer om Dagen, saa Øinene næsten falde hende ud af Hovedet. Vore Veie ere forskjelligt afstukne her i Verden, og vi maae tage dem, som de ere."

„Ja, Formue og Stilling ere ulige fordeelte," sagde Greven.

„Det er de," svarede hun bittert. „Og det Værste er, man er saa bunden til sin Lod, at man ikke kan undflye den. Jeg er ikke født til at leve et afhængigt Liv, det føler jeg hver Dag og hver Time paa Dagen. Jeg føler, at min Aand, mit Hjerte ere skabte til noget Bedre; imidlertid er det bleven min Lod, og jeg maa finde mig i den."

„Vil De dele min med mig?" spurgte Greven pludselig.

Gouvernanten løftede Øinene op og sendte

ham et skarpt, forskende Blik, som om hun antog hans Ord for en Spot. Greven traadte nærmere og lagde Haanden paa hendes Skulder.

„Jeg er en Sømand paa ni og halvtredsindstyve Aar, Miss Lethwait, men der er Liv i mig endnu. Jeg har aldrig havt anden Sygdom end Podagra, og hvis De vil være Grevinde af Oakburn og gjøre mit Hjem til Deres, skal jeg sørge for Dem."

Det var rigtignok en egen Maade at frie paa, idet Podagra og Ægteskab blandedes sammen, men Greven var ingen Hofmand, han kunde ikkun tale ligefrem.

„Hvad er Deres Svar?" vedblev han og gav hende knap Tid til at tænke.

Hun tog blidt hans Haand bort fra sin Skulder og løftede sine vaade Øine op mod hans. Taarerne vare ægte, ligesom Grevens Ord: Bevægelse — maaskee Taknemmelighed — havde fremkaldt dem.

„Jeg takker Dem hjerteligt, Lord Oakburn; men det kan ikke skee."

„Hvorfor ikke?" spurgte Greven.

„Det vilde ikke være behageligt for Deres Døttre. De vilde ikke taale mig som Deres Kone."

„Hvad mener De dermed?" udbrød den fornærmede Greve, hvem Modsigelse ikke huede, fra hvem den saa end kom. „Mine Døttre! Hvad have de at gjøre med den Ting? Jeg er ikke deres Mand — de faae nok selv Ægtemænd."

„Jeg er ung — yngre end Lady Jane," sagde hun, og hendes Læber bleve blege af den indre Kamp. „Hvis De ægtede mig, Lord Oakburn, vilde det saae Tvedragtens Sæd imellem Dem og Deres Døttre, i Særdeleshed Lady Jane; jeg føler, at det vilde blive saaledes."

„Da skal min S'æl mine Døttre ikke sætte mig Stolen for Døren," udbrød Greven i Forbittrelse. „Jeg gad nok see dem gjøre det. Laura har valgt sin egen Vei, Clarice farer omkring, Vorherre veed hvor, Lucy er et Barn, og hvad Jane angaaer, da antager jeg, at hun har sund Fornuft."

Gouvernanten svarede ikke, hun syntes at kjæmpe med sin Bevægelse.

„See her, Miss Lethwait; jeg er nødt til at gifte mig. Den næste Arving til Titlen er en fjernt ude Beslægtet, en Fyr, der boer i Nova Scotia eller saadant et Sted, og det vilde være nydeligt, om han blev min Arving! Enhver med et Gran Fornuft maa indsee, at jeg maa gifte mig; De har en udmærket Figur, og jeg holder af Dem — det er Nok. Vil De være Lady Oakburn?"

Miss Lethwait rystede formeligt. Hun havde virkelig gode og elskværdige Egenskaber, og hun ønskede ikke at bringe Ufred i Familien. I dette Øieblik blev Fortiden hende klar, og hun var sig bevidst, at Muligheden af at blive Grevinde Oakburn havde foresvævet hende som en gylden Lokkemad fra det Øieblik hun kom der i Huset. Der var vel ikke Mange, som havde modstaaet at tage den, naar den var bleven dem buden, og hun gjorde det ikke heller.

„Hvis De ønsker at ægte mig, Lord Oakburn, saa lad det blive saaledes," sagde hun, og hendes Læber dirrede, da hun gav efter for Fristelsen. „Jeg vil stræbe efter at blive Dem en god og trofast Kone."

„Saa er det da afgjort," sagde Greven med mere Ligefremhed end Hoflighed. Men han lagde atter Haanden paa hendes Skulder og bukkede sig for at kysse hende.

I det Øieblik stod der En i Døren, hendes Øine heftede sig forbauset paa de To, hendes Blod kogte af Forbittrelse. Det var Lady Jane Chesney. Hun var kommen for at søge efter Gouvernanten som Følge af den Meddelelse, Lucy havde gjort hende. At dette Kys skulde have videre Følger havde hun ingen Anelse om; det var aldrig noget Øieblik faldet hende ind, at hendes Fader vilde gifte sig igjen. Hun stirrede, men troede, at han kun var bleven forledet til at gjøre en øieblikkelig Taabelighed, som rigtignok ikke lod sig undskylde, naar man tog Miss Lethwaits Stilling i Familien i Betragtning. Og Gouvernanten, som rolig stod og tog imod Kysset! Ingen Pen kan beskrive den Foragt, som Jane nærede mod hende fra det Øieblik.

Jane vilde ikke komme uforvarende og overraske dem, og trak sig derfor tilbage; derved bevægedes det Fløiels Gardin, der dannede Værelsets Dør. Greven blev dette vaer, mindedes formodentlig derved om, at han burde være inde hos sine Gjæster og gik. Jane ventede lidt og traadte derpaa ind. Gouvernanten sad der med foldede Hænder og i dybe Tanker; hendes Øine stirrede ud i Rummet, og en brændende Rødme dækkede hendes Kinder.

„Er De herinde, Miss Lethwait? Jeg har søgt Dem allevegne. Lad mig bede Dem om at see efter Lady Lucy."

Hun talte i en bydende Tone, som Gouvernanten aldrig før havde hørt af den rolige Lady Jane. Miss Lethwait bøiede Hovedet, da hun forlod Værelset for at efterkomme Befalingen, og Rødmen veg for Blegħed i hendes Kinder.

Jane maatte sidde stille i nogen Tid for

at blive Herre over sin Bevægelse; hun troede, og man kan ikke negte, at det saae saaledes ud, at Miss Lethwait havde opsøgt Greven i det Værelse og skjult sig med ham for at bestorme ham med sine Yndigheder.

„Hun skal aldrig, aldrig oftere faae Leilighed dertil," mumlede Jane. „Før Middag imorgen skal vi blive hende qvit."

Jane gik atter ind i Salen, men kunde ikke tage sig synderligt af sine Gjæster og stillede sig hen i et Vindue, hvor Tankerne sysselsatte sig med, hvad der nys var foregaaet. Der blev talt i hendes Nærhed, og omsider hørte hun et Ord, der vakte hendes hele Opmærksomhed.

„Hendes Navn er Beauchamp. Min Moder skrev herover til en af Gouvernante-Fæstemændene, og han sendte hende ud til os i Canada."

Jane vendte sig om for at see paa den Talende. Det var en ung Mand, som hed Vaughan og som for første Gang den Aften var i deres Huus; førend han nu nævnede dette Navn havde Jane aldeles ikke taget videre Hensyn til ham.

„Og det er en duelig Gouvernante?" vedblev en af Stemmerne.

„Ja i høieste Grad," svarede Mr. Vaughan. „Jeg har hørt min Moder sige, at hun ikke vidste, hvad hun skulde gjøre, uden Miss Beauchamp."

Med Hjertet bankende af haabefuld Forventning gik Jane hen og berørte Mr. Vaughans Arm.

„Er De fra Canada?"

„Fra Nedre Canada," svarede han, slaaet af den undertrykte Bevægelse, hvormed hun talte. „For nogle Aar siden blev min Fader, Oberst Vaughan, beordret derud med sit Regiment, og han tog sin Familie med sig. Da vi kom til at holde af Landet, forblev vi der, og —"

„De boer tæt ved Montreal?" afbrød Jane ham i sin Iver.

„I selve Montreal."

„Jeg hørte Dem tale om en Miss Beauchamp — en Gouvernante, om jeg forstod Dem rigtigt?"

„Ja, jeg talte om en Miss Beauchamp, min Søsters Gouvernante. Hun kom ud til os fra England."

„Hvor længe er det siden?"

„Lad mig see," sagde han tøvende. „Jeg troer ikke, hun har været længere end et Aar hos os endnu."

Det maatte sikkert være hende. Uden videre lagde Jane sin Arm i den unge Mands og førte ham til et mindre overfyldt Værelse.

„Jeg interesserer mig for en Miss Beauchamp," vedblev hun, da de kom herind. „En Dame af det Navn, hvem vi kjende, reiste udenlands for et Aarstid siden, men vi vide ikke bestemt hvorhen. Jeg troer, at den Miss Beauchamp, som De taler om, kunde være den Samme."

„Det vilde ikke forundre mig," svarede den unge Mand. „Denne var ualmindelig smuk, Lady Jane."

„Det var den, jeg mener, ogsaa. Jeg maa dog sige Dem, at vi have gjort Forespørgsler og hørt, at en Miss Beauchamp reiste til Canada for omtrent et Aar siden, og den Dame, vi søge, er udentvivl nu i Deres Huus. Vi vente daglig Svar paa vort Brev. Hvorlænge har De været i England?"

„Neppe fjorten Dage. Jeg spurgte Miss Beauchamp om jeg skulde besøge nogle af hendes Slægtninge, men hun sagde, at hun havde ingen, som hun brød sig om at sende Hilsen til."

„Det kan ikke være Andre end Clarice!" sagde Jane for sig selv. „Jeg er overbeviist om, at det er den Samme," sagde hun derpaa høit. „Kan De beskrive hende for mig, Mr. Vaughan?"

„Jeg kunde næsten vise Dem hende, hvis jeg kan faae Øie paa en ung Dame, som jeg nylig dandsede med," gjensvarede han. „Jeg tænkte netop paa, hvor meget hun lignede Miss Beauchamp."

„En smuk lille Pige i hvid Dragt og med en Krands paa Haaret?" spurgte Jane ivrigt, idet hun tænkte paa den store Lighed imellem Lucy og Clarice.

„Jeg — nei, jeg troer ikke hun havde en Krands paa, og lille var hun ikke," svarede Mr. Vaughan. „Der er hun — der er hun!" udbrød han derpaa pludselig. „Det er hende — Damen i Blaat med Guldet i Haaret. De kan ikke troe, hvor hun ligner Miss Beauchamp."

Janes Hjerte stod næsten stille; det var en ny Skuffelse. Den Dame lignede ikke Clarice i fjerneste Henseende. „Hun!" udbrød Jane. „Er Deres Miss Beauchamp saa lys og har blaa Øine?"

„Ja, hun er en af de fagreste Piger, jeg har seet; hendes Haar er lyst og silkeblødt."

„Det er ikke den Samme," sagde Jane og kjæmpede med sin Skuffelse. „Den Miss Beauchamp, jeg taler om, har store, sorte Øine og brunt Haar og er ikke høiere end jeg."

„Det afgjør Sagen, Lady Jane," svarede den unge Mand; „vor Miss Beauchamp er saa høi som den Dame der," og han pegede paa Miss Lethwait. Jane vendte Ansigtet bort for ikke at see paa hende.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Pseudo-Præsident Jefferson Davis' Caffeservice. For kort Tid siden forærede en rig Kjøbmand i Richmond Præsident Johnson et Caffe- eller Theservice, der havde tilhørt Jefferson Davis og var blevet kjøbt paa en Auction over Sølvtøi, som afholdtes før Richmonds Rømning. Det omhandlede Service er en fuldstændig Miniatur-Efterligning af et Jernbane-Locomotiv med vedhængende Tender. Locomotivkjedlen indeholder Caffen eller Theen, laver den og udlader den igjennem en Hane, hvorved en Dampfløite angiver, naar Theen eller Caffen er færdig. Kjedlen i Locomotivet er af Porcellain, og Fyrbøderen, der er af samme Materiale, viser sig nu, trækkende dygtig i Klokken paa Locomotivet, hvilket formodentlig skal betyde, at det er Tid til at indtage Frokost, Middags- eller Aftensmad. Tenderen, en Blanding af Messing og andet Metal, fører Sukkeret med sig i en lille Sukkerdaase, tilligemed et lille Bæger til Cognac og smaa slebne Glas. Tenderens Sider ere smykkede med Cigar-opstandere. Men det Interessanteste af alt Dette er dog en Spilledaase, som er anbragt et eller andet Sted i Tenderen og som, naar den trækkes op, spiller 8 yndede Folkemelodier, der ere lange nok til at underholde medens Maaltidet gaaer for sig. Paa Siden af Locomotivet staaer at læse i Miniatur: „Præsident Jefferson Davis", hvilket beviser, at det Hele er forarbeidet til hans Brug eller Fornøielse. Foran sees det confødererte Nationalbanner og Krigsfanen, sammenslynget med Frankrigs Nationalflag.

I det keiserlige Bibliothek i Paris findes en Bog, som i alphabetisk Orden indeholder Navnene paa alle de Personer, der have mistet Livet under Robespierres Regjering. Bogen har — 300 Sider!

Sommer

Logogryph.

5 1 6 2 4. En deilig Sø.
3 2 6 1. I Fjord en Ø.
6 2 4. En Stad, som evig lovprises.
5 6 2 1. En lille Gud.
1 2. Ei Ko, ei Stud;
Men dog et Dyr, som kan spises.

4 5 6 1. Paa Brig, Fregat
Jeg høit er sat.
3 2 1. Mig Rensdyr gjerne opsøge.
4 2 6 5. Hver Pjerrot maa
Mig godt forstaa.
3 2 1 5. Nær mig skal Lygtemænd spøge.

1 2 3 4 5 6.

Engang, ei fleer,
Du her mig seer
Hvert Aar at vende tilbage.
Jeg skuffer tidt,
Men selv med lidt
Af mig tiltakke Du tage!

Opløsning af Charaden i Nr. 33:

Eensomhed (Een — som, Mos — hed).

Opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, „to Smøgere" i Rønne paa Bornholm.

Gaaden i Nr. 32 er endvidere opløst af Niels Christian Madsen Bellinge og „en Plougstudent med Overskjæg og Landmandshat".

☞ **Med dette Nr. følger „Den sidste Solstraale", 7de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Derunden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

E. Rusdike's lith. Atel. S. Trier's Forlag S. Trier's Bog & Steentryk.

GIACOMO MEYERBEER.

Skandinavisk
Folkemagazin.
Et Billed-Blad,
til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

1865. Søndagen den 27de August. № 35.

Indhold: Componisten Meyerbeer i Function (med steentrykt Portrait). — Lord Oakburns Døttre (Fortsættelse). — Gaade.

Componisten Meyerbeer i Function.

(Født den 5te Septbr. 1794 i Berlin, død den 2den Mai 1864 i Paris.)

—

I Nr. 50 og 51 forr. Aarg. af dette Blad have vi allerede omtalt ovennævnte store Tonekunstner. Til disse Artikler maae vi henvise; men idet vi nu først kunne levere hans Portrait i Steentryk, tillade vi os dog som Text dertil at udskrive et Stykke om ham i Aug. Bournonvilles interessante „Theaterliv og Erindringer", 1865. — Vor tidligere Beskrivelse sluttede med en temmelig trist Skildring af Componisten som gammel Mand. Betragter man nu Billedet og læser Bournonvilles livlige Fremstilling, vil man sikkert faae Indtrykket af, at Meyerbeer virkelig var legemlig lidende, men dog bevarede en ægte Kunstners friske og stærke Aand. Man kan med saa megen større Tryghed stole paa B.'s Ord, som han i Slutningen af nævnte Skrift, hvilket vi tage os den Frihed at citere, siger: „Jeg tør med god Samvittighed paastaae det: ikke een Usandhed findes i min Fremstilling."

Det er i Anledning af „Napoli" at Bournonville kommer til at omtale Meyerbeer. Dennes Ankomst til Wien, for selv at lede Indstuderingen af „Nordstjernen", forhalede nemlig bemeldte Ballets Opførelse sammesteds, og nu yttrer B. sig saaledes:

Det var yderst interessant for mig at fornye Bekjendtskabet med den berømte Componist, som jeg havde seet for tredive Aar siden i Paris. Han var nu en gammel og temmelig svagelig Mand, med en Holdning som den fineste Diplomat, udsøgt høflig, blid, behagelig, men urokkelig i sine Paastande. Han havde den meest udstrakte Fuldmagt, og det var en Fornøielse at see, hvorledes han „med Jernhaand i Fløielshandske" trykkede den tændergnislende Cornet*) til Jorden. Directeuren havde nemlig, for at fremskynde Arbeidet, ladet holde en Mængde Sangprøver inden Mesterens Ankomst; men denne sagde strax med det yndigste Smil: „Mine ærede Herskaber! Her kan ikke være Tale om godt eller mindre godt, thi det er aabenbart, at De endnu slet ikke kjende min Musik." Nu begyndte først en Skærsild af Repititioner, Skoler og Correcturprøver, der ofte varede til langt ud paa Natten. Personalet bandede omkaps med Directeuren og ønskede „Jøden" ned i den dybeste Afgrund, og det blev et Mundheld at være dømt til „drey Monathen Meyerbeer"; men „Kaisers Befehl" holdt de Balstyrige i Tømme, og Mesteren lod sig ikke forstyrre; han mødte, skjøndt ofte syg og elendig, dog altid smilende, hver Morgen ved Pianoet og ved Nodepulten, og „tærskede" saalænge med Sangerne og Choret, indtil hans Værk gik til Punkt og Prikke, som det var blevet udført for nogle Maaneder siden i Paris. Han vilde imidlertid ikke forsømme den Hjælp, som et større Balletcorps kunde yde de sceniske Virkninger, og confererede i den Anledning med mig, spillede selv alle Dandsemelodierne, angav Tempi og betegnede de Steder, som han ønskede udfyldte med Dandse og militaire Evolutioner.

---

*) Cornet, tidligere Operasanger, var nu Directeur, istedetfor den humane og yndede Regieringsraad ꝛc. Carl v. Holbein, og skildres som brutal, kynisk og intrigant. Red. Anm.

Der skulde fremstilles en stor Leir-Scene med Marketendersker, Infanterister og Husarer. Disse sidste Vaabenarter maatte nødvendig repræsenteres af Fruentimmer! — Mine Indsigelser vare frugtesløse: „De har fuldkommen Ret, min kjære Bournonville," sagde den gamle Practiker, „men Publikum kan godt lide Saadant, og jeg tør ikke modsætte mig den herskende Tilbøielighed." Hvervingen til ovenmeldte Corps var i og for sig ikke saa ganske let; thi efterat Mesteren havde udsøgt de yppigste Figurantinder til Husarer og de netteste Piger af Choret og Balletten til Marketendersker, blev der ikke andre Rekruter tilovers for Infanteriet, end gamle, corpulente Matroner, som nu af mig skulde lære Geværgrebene og dresseres til at udføre Contramarscher m. m.; det var et virkeligt Herkules-Arbeide. Det lykkedes efter Omstændighederne at gjøre Underværker med disse Tropper, og Meyerbeer var henrykt over mit Arrangement.

Der var gjort Alt for at stille „Nordstjernen" paa Firmamentets Toppunkt: alle Theater- og Instrumental-Effecter vare anvendte, og, for at sikkre sig Pressens Understøttelse, var Meyerbeer ikke den Mand, der skulde forsmaae at gjøre sin Opvartning hos den obscureste Recensent, paa det høieste Qvistkammer i den yderste Forstad, og, om det gjordes fornødent, ledsage sine forbindtlige Udtryk med uimodstaaelige Argumenter. Verdensberømt og Millionair, higede han endnu efter at blende sin Samtid med en Roes, som han igrunden selv maatte foragte — hvilken Lærdom!

Saavidt Bournonville. Vi have kun at tilføie, at denne lille Episode af en stor Kunstners Liv charakteriserer Meyerbeer og Tidsaanden fuldkommen; men ved den humoristiske Fortællingsmaade forsones man dog noget med Begge.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

Otte og tyvende Capitel.

Afskediget.

Efter Frokost den næste Dag lod Jane Miss Lethwait, der ikke havde spiist med de Andre, kalde.

„Jeg ønsker ikke længere at beholde Dem i Huset, Miss Lethwait," begyndte Jane i en kold, høflig Tone, „og jeg haaber, at det ikke vil genere Dem at tage bort idag."

Hvis man sagde, at Miss Lethwait stirrede med Forbauselse paa Jane, vilde det kun daarligt betegne Udtrykket i hendes Ansigt. Aldrig var det faldet hende ind, at Jane anede, hvad der var foregaaet Aftenen tilforn i Rygeværelset; hun troede, at Jane kun vilde tale med hende om Lucy. Ordene slog hende som et Lyn, og hun kunde neppe staae paa Benene af Bestyrtelse.

„Jeg beder Dem undskylde, Lady Jane," svarede hun, da hun gjenvandt Mælet; „sagde De tage bort? Tage bort idag!"

„De vil gjøre mig en Tjeneste derved," svarede Jane roligt.

Denne Janes Ro var saa vanskelig at kæmpe med. Miss Lethwait havde havt det lettere, hvis Jane blot havde været heftig.

„Maa jeg spørge om Aarsagen til denne pludselige Afskedigelse?" fremstammede hun omsider med en vis Frygt for, at Jane skulde have været skjult etsteds i Rygeværelset og seet Kysset.

„Jeg vilde foretrække, at De ikke spurgte mig om Grunden," svarede Jane. „Maaskee kunde Deres egen Samvittighed meddele Dem den, hvis De adspørger den. Der er Ting, som det er ubehageligt at tænke paa, modbydeligt at tale om. Jeg havde antaget Dem for en Dame, Miss Lethwait — det smerter mig, at jeg har taget feil: og jeg fortryder bittert, at jeg har betroet Lady Lucy til Deres Omsorg."

Hele Miss Lethwaits Harme reiste sig ved denne Tiltale; Janes Tone var dertil foragtelig over al Beskrivelse, og et bittert Svar svævede allerede om Gouvernantens Læber; men forinden det kom, kom Klogskaben og holdt Forbittrelsen nede. En Scene nu med Lady Jane, og hun blev formodentlig aldrig Grevinde Oakburn; derfor holdt hun sig i Tømme og modtog de Penge, Jane gav hende, i Taushed. Efter et Øieblikks Tøven sagde hun derpaa, idet Vreden allerede havde begyndt at lægge sig:

„Det gjør mig ondt, at jeg har mishaget Dem, Lady Jane. Maaskee vil De engang tænke bedre om mig."

Tiltrods for hende selv var Tonen blid, og det skurrede i Janes Øren. Hun hævede Øinene stolt og fæstede dem bebreidende paa Gouvernanten.

„Aldrig!" svarede hun med mere Heftighed, end hun endnu havde viist. „Deres Pligter her i Huset ere nu tilende; hvad Hjælp De behøver til Indpakning af Deres Tøi skal

De faae, og jeg vilde foretrække, at De ikke seer Lady Lucy, førend Deres Afreise."

„Jaget ud af Huset som en Hund!" mumlede Gouvernanten for sig selv. „Men Bladet kan vende sig; ja, det kan vende sig, inden mange Maaneder ere forløbne."

Jane lukkede hende ud uden at sige et Ord mere, og med glødende Kinder befandt Gouvernanten sig snart udenfor Døren. Der standsede hun i Uvished. Hun var ikke berøvet jomfruelig Tilbageholdenhed, tiltrods for hvad der var foregaaet, og det var hende imod at opsøge Lord Oakburn. Men for at forrige Aftens Tilbud skulde betragtes som Alvor, var det nødvendigt, at han erfoer hendes Afskedigelse. Hurtig gik hun ned ad Trapperne og traf Greven i sit Rygeværelse. Han sad ved Bordet, bøiet over et Brev, og hans Stok laa ved hans Side. Han hævede Hovedet, da hun traadte ind.

„Lady Jane har afskediget mig, Lord Oakburn."

Hun talte hverken i en klagende eller vred Tone, snarere bedrøvet, som om det var velfortjent. Greven forstod hende ikke rigtigt strax.

„Hvad?" udbrød han.

„Det gjør mig ondt at sige, at Lady Jane har afskediget mig," gjentog hun.

„Hvad skal det sige?" spurgte han, idet han nu fuldkommen fattede Sagen, og hævede samtidig baade Stemme og Stok.

„Lady Jane gav mig ingen Forklaring. Hun lod mig kalde, sagde, at jeg ikke kunde blive i Huset, og at hun ønskede, jeg strax skulde tage bort. Jeg kunde ikke reise uden at lade Dem det vide, Lord Oakburn og — og give Dem min Adresse. Jeg tager til min Fader."

„Pidske mig, om De skal forlade mit Huus paa den Maade," tordnede Greven og hamrede med Stokken i Bordet. „De har da i alt Fald Ret til ordentlig Opsigelse."

Miss Lethwait udstrakte sin Haand og viste Pengene.

„Lady Jane har ikke glemt at give mig det Tilbørlige istedetfor en Opsigelse," svarede hun med et stolt, bittert Smiil.

„Saa hør da nu! Jeg er Herre i Huset, og jeg skal lade Lady Jane vide, at jeg er det. De skal ikke —"

„Stop, Lord Oakburn — jeg beder om Forladelse," afbrød hun. „Jeg kunde ikke blive i Huset tiltrods for Lady Jane. De har maaskee ikke tænkt paa, hvor umuligt det vil være for En i min underordnede Stilling at kæmpe mod Lady Jane."

Lord Oakburn brummede, men han svarede ikke; maaskee meente han, at hun havde Ret.

„De tilhører nu mig," sagde han lidt efter. „Jeg vil ikke have Dem jaget saaledes bort."

„Jeg vil føle mig lykkeligere hjemme," fortsatte hun. „I alle Tilfælde maatte jeg snart være tagen bort, hvis — hvis," hun afbrød sig stammende, thi hun holdt ikke af ligefrem at hentyde til de Udsigter, der aabnede sig for hende — „jeg maatte have forladt Deres Huus, førend — —"

„Førend De atter betræder det som min Kone," sluttede Greven. „Lad det da være saa. Jeg troer De har Ret. Naar kan De være klar?"

„Om en Time," svarede hun. „Jeg har ikke meget Tøi at pakke sammen."

„Jeg mener ikke til at tage herfra," afbrød han hende lidt hidsigt, „men naar, spørger jeg, kan De være klar til Spledsningen?"

„Til Spledsningen?" stammede hun.

„Til Bryllupet. Forstaaer De ikke? Om en Uge?"

„O, Grev Oakburn! Om jeg end ikke tog vægtige Bevæggrunde i Betragtning kunde jeg ikke blive færdig paa en Uge."

„Hvad kalder De vægtige Bevæggrunde?"

„Det Passende — det Velanstændige," svarede hun. „Mine Tilberedelser vilde optage nogle Uger."

„Nogle Uger?" gjentog Greven og spilede Øinene op. „Hvorledes, til et Bryllup? Nu har jeg aldrig hørt Magen. Jeg kunde pakke mine Kufferter til en treaars Reise paa en Dag."

Miss Lethwait følte ikke Lyst til at afhandle dette Emne videre med Greven og gav ham ikkun sin Faders Adresse, hvorpaa Lord Oakburn sagde, at han skulde være der næsten ligesaa snart som hun selv.

„Og da jeg nu har sagt Dem, hvad jeg skulde, er det bedst, jeg skynder mig bort," sagde hun og vendte sig for at gaae. „Lady Jane vil ikke blive glad, om jeg tøver. Farvel Lord Oakburn."

„Ja, jeg formoder, det er bedst, at De gaaer," indrømmede Greven. „Jeg har nemlig ikke isinde at sige hende Noget, førend det Hele er forbi. Kom et Øieblik herhen, lidt nærmere."

Hun gik hen til ham i den Tro, at han havde Noget at sige hende, en Besked at give.

„Giv mig et Kys."

„Den galante Lord havde ikke reist sig, og hun maatte bukke sig ned til hans opadvendte Ansigt. Det var visselig at vende op og ned paa Tingenes almindelige Gang. Et

eneste Øieblik oprørtes hendes Sjæl, i det næste boiede hun sit Ansigt ned til hans.

Med dette Kys paa Læberne og Blodet brændende i Kinder og Pande forlod hun ham for at gaae op paa sit Værelse og mødte paa Veien Lucy, der kom løbende imod hende. Hun kunde ikke slippe fri for at fortælle denne, at hun skulde bort, men gik næsten strax fra hende, da Jane havde bedet hende om ikke før sin Bortgang at tale med Barnet. Lucy havde imidlertid lært at holde af hende, var bedrøvet og opsøgte Jane for at faae en nærmere Forklaring, der dog ikke tilfredsstillede hende.

Jane gik senere ned til Greven og fortalte ham, at hun havde afskediget Gouvernanten, hvilken Meddelelse han modtog med Ro, med mere Ro end hun egentlig havde tænkt sig i Henhold til den foregaaende Aftens Tildragelse. Han lod Sagen gaae og sagde, uden videre at indlade sig derpaa: „Og hvad skal vi nu gjøre med Clarice?"

Spørgsmaalet kom hende uventet. Lord Oakburn pegede paa det aabne Brev.

Dette Brev fik jeg imorges Jane. Vi have taget feil ved at troe, at det var hende, som var reist til Canada. Det var en anden Miss Beauchamp."

„Det veed jeg, Papa," svarede hun bekymret og tænkte paa sin Skuffelse med Mr. Vaughan. „Jeg begynder at mistvivle om at finde hende."

„Saa er Du en Taabe," gjensvarede Greven. „Mistvivle om at finde hende? Hvad saa mere? Hun er reist bort med en Familie og optegnet i Passet som ‚Gouvernanten'; saaledes forholder det sig. Jeg skal gaae til den Gouvernante=Fæstemand og tage Fyren ordentligt i Skole, fordi han fik os til at løbe med Limstangen."

I sin Ilfærdighed, med sin, til at vente uvante Characteer stod Greven op og tog strax bort, idet han som sædvanlig overvældede den ulykkelige Syndebuk, Pompejus, der i Skyndingen ikke strax kunde finde hans Hat, med Skjældsord.

Ni og tyvende Capitel.

Ubehagelig Overraskelse.

Greven af Oakburn havde travlt. Han var af de Folk, der altid havde travlt, naar de skulde reise, i hvor kort end Touren var, og dennegang skulde han i Besøg hos Sir James Marden paa Chesney Oaks.

Til Janes Forbauselse vilde han ikke have Pompejus med, hvilken tro Tjener hun antog for uundværlig, var det end blot for at hendes Fader kunde have En at buldre løs paa; da hun imidlertid spurgte Greven, hvorfor han ikke vilde have ham og fik det hoflige Svar, at det kom ikke hende ved, kunde hun naturligviis ikke sige Mere.

Pembury Station var Grevens foreløbige Bestemmelse, og der holdt Sir James Marden selv med sin Vogn for at føre ham videre. Da de kjørte op ad Gaden for at dreie ind i den smukke Allee, der gik op til Chesney Oaks, kom en lille Vogn trukken af to nydelige smaa Heste hurtigt imod dem. Ikke smukkere i deres Art vare dog disse Heste end Damerne, som sadde indeni: to livlige, skjønne Damer, som talte og loe med hinanden, medens deres Slør vaiede ud for Vinden. Den, som kjørte, var Oberst Mardens Kone, og hun var ved at standse og hilse paa Sir James, da hendes Ledsagerinde med et dæmpet Skrig og en pludselig Blegh ed, der afløste den friske Farve i hendes Ansigt, greb Tømmerne og lod Hestene fare afsted i Galop. Det var Lady Laura Carlton.

„Halløi!" udbrød Sir James. „Hvad skulde det sige?"

I sin Forbauselse havde Lord Oakburn reist sig op i Vognen. Laura var omtrent den sidste Person i Verden han vilde have tænkt paa, og Pembury det Sted, hvor han mindst havde ventet at træffe hende. Sagen var, at Laura nylig havde truffet Mrs. Marden i en Venindes Huus i Store Wennock; de to Damer havde pludselig fattet Venskab for hinanden, og Laura var fulgt tilbage med hende for at boe et Par Dage hos hende.

„Hun blev aabenbart skræmmet ved Synet af En af os, og jeg er sikker paa, at jeg aldrig har seet hende før," udbrød Sir James og henvendte til Laura. „Kjender De hende, Lord Oakburn?"

„Om jeg kjender hende!" gjentog Greven ophidset. „Det gjør mig ondt at sige, at jeg kjender hende meget godt. Hun er en af mine utaknemmelige Døttre, der løb bort fra mig for imod min Villie at ægte en Fyr."

„Saa maa det være Lady Laura Carlton!" udbrød Sir James Marden hurtigt.

Det er det ogsaa," sagde Greven. „Og jeg forsikkrer Dem, jeg vilde give en god Deel til, at det sidste Navn ikke var hendes."

„Jeg tænker, De kommer til at tilgive hende alligevel. Hvor hun er smuk."

„Nei, jeg kommer ikke til at tilgive hende,"

svarede Greven, meget opbragt over denne Formodning. „Jeg har aldeles ikke isinde at tilgive hende."

Det var ganske vist tappre Ord; men hvem veed, hvad Modet kunde have ført til, hvis ikke Laura i sin pludselige Angst over at see ham saa tæt ved sig, havde fulgt det første Øieblikks Indskydelse og givet Hestene Tøilerne.

„Hvad bringer hende til Pembury?" brummede Greven, da de kjørte igjennem Lunden.

„Det veed jeg ikke," gjensvarede Sir James. „Jeg formoder, at hun er i Besøg hos min Broder."

„Jeg vidste ikke, hun kjendte Familien," var Grevens Bemærkning. „Tilgive det Ægteskab — nei, min S'æl om jeg gjør."

Det var atter meget tappre Ord; men Fordømmelsen vilde have lydt bedre fra en Andens Læber, naar man betænker, at Greven selv stod i Begreb med at indlade sig i et temmelig lignende Ægteskab.

Han sov een Nat paa Chesney Oaks og tog derpaa bort. Sir James, der troede, at det korte Besøg havde sin Grund i hans ulydige Datters Ophold i Pembury, bad ham om endelig at komme igjen en anden Gang. Men sandsynligviis havde Lord Oakburn aldrig paatænkt et længere Ophold. Rimeligviis — og det er lidt haardt at maatte sige det om den gamle Greve — skulde Reisen til Chesney Oaks kun tjene til Skalkeskjul for hans virkelige Hensigt — at tage til Eliza Lethwaits Fader. Og, skjøndt Præstegaarden, hvor denne boede, ikke laae i saa ringe en Afstand fra Chesney Oaks, lykkedes det ham dog at indtræffe der endnu samme Aften.

Eliza havde sagt sin Fader Alt, og da derfor Greven kom busende frem som sædvanligt med sit Forlangende om et snarligt Bryllup, kom det ikke Præsten uventet, ihvorvel han naturligviis sagde Noget om den Ære, det var for hans Huus o. s. v., men tilføiede, at han ligesom hans Datter antog, at den hele Ordning ikke vilde være heldig i Anledning af Grevens Døttre.

Slige Indvendinger bleve let beseirede, og da Lord Oakburn ikke gjorde Noget som andre Mennesker, afhandlede han selv Bryllupet med sin Brud. Da han ikke kjendte til Skik og Brug i slige Sager, nødsagedes hun til at fortælle ham, at man pleiede at gjøre en lille Reise strax efter Vielsen, hvorpaa han imidlertid aldeles ikke vilde indlade sig. Ja, laae der netop et Skib færdigt, kunde der være Noget i det, da vilde han maaskee gjøre en lille Tour ind i Middelhavet; men at reise tillands havde han, og derom kunde der ikke være Tale.

Næste Dag tog Greven atter bort, dog ikke forend det var lykkedes Miss Lethwait at forhale Bryllupet til October.

September var en travl Maaned for Jane Chesney. Leiemaalet i deres daværende Bolig var udløbet, og Lord Oakburn leiede et af de tilstødende Huse i Portland Place.

Jane var nu i sit Element. At vælge Meubler og lægge Planer for Ordningen i deres nye Huus var velkomment Arbeide, idet Alt kun gjordes med eet Maal for Øie — hendes Faders Beqvemmelighed. De bedste Værelser indrettedes til ham, de bedste Meubler sattes i dem, og Jane tænkte, hvor lykkelige hun og han skulde være sammen i deres nye Hjem.

I Slutningen af September flyttede de derind, Jane stadig fuld af Omsorg for ham. Havde det ikke været for Clarices besynderlige og uforklarlige Fraværelse, vilde hun have været fuldkommen lykkelig. Den nye Gouvernante, Miss Snow, syntes at være en fortræffelig Pige; den ubehagelige Omstændighed med den forrige Gouvernante var næsten svunden bort af Janes Erindring, og hun drømte ikke mere om at sætte den Dame i Forbindelse med Grevens hyppige Udflugter fra Hjemmet, end hun drømte om at henregne disse til Keiseren af Rusland.

Det var den første Uge i October, og Aftenerne begyndte at blive lange. Lord Oakburn havde været borte i tre Dage, og Jane, som ikke befandt sig ganske vel, var gaaet op paa sit eget Værelse og havde ladet Lucy og Miss Snow kalde op til sig for at have Selskab. Judith — jeg veed ikke, om det er fortalt, at Judith var bleven Kammerjomfru hos Jane og Lucy efter Forandringen i deres Omstændigheder — kom netop ind med Theetøiet og sagde, da hun havde sat Bakken:

„Der er en Herre, som spørger, naar Greven kommer hjem; han er fra Chesney Oaks, fra Sir James Marden."

„Men Greven er jo selv paa Chesney Oaks," svarede Jane forbauset.

„Nei Jane, han er ikke paa Chesney Oaks," indvendte Lucy, der dandsede om i Stuen. „Hvis han havde været der, vilde han være taget bort fra Paddington Stationen, men jeg hørte ham sige til Kudsken, at han skulde kjøre til Kings Cross Station."

„Du maa tage feil, Lucy," svarede Jane og rystede paa Hovedet; „jeg spurgte Papa,

om han skulde til Chesney Oaks, og han — han —" Jane standsede et Øieblik tvivlraadig — „han nikkede bekræftende. Det maa have været bekræftende," tilføiede hun langsomt, som om hun drøftede Sagen med sig selv. „Jeg er vis paa, at han er paa Chesney Oaks."

„Skal jeg spørge Kudsken derom, Mylady?" spurgte Judith. „Han er hernede."

„Ja, gjør det," svarede Jane. „Og De kan sige til den Herre, at jeg hvert Øieblik venter Greven hjem. Han pleier aldrig at være mere end tre Dage borte."

Judith gik ned og forhørte sig og kom tilbage med den Besked, at Greven virkelig var kjørt til Kings Cross Stationen baade denne Gang og alle de tidligere Gange. Jane forbausedes, thi hun vidste, at han ingen Bekjendte havde ad den Kant.

Miss Snow syslede med Theen, Lucy talte, og Jane sad stille; saaledes forløb Tiden, da en lydelig Banken og Ringen gjenlød i Huset. Jane kastede Øinene paa Uhret og saae, at den snart var ni.

„Besøg iaften!" udbrød hun ærgerligt.

„Lad dem ikke komme ind, Lady Jane," sagde Miss Snow i sin Deeltagelse for hende. „De er ikke rask nok."

Lucy var sprungen ud af Værelset, og Miss Snow traf hende i Begreb med at læne sig ud over Rækværket og kigge. Gouvernanten kaldte paa hende, men hun vilde ikke høre, og da hun endelig trak sig tilbage, saae det ikke ud, som om det skete af Lydighed mod Gouvernanten; thi hendes Ansigt havde et Udtryk af mægtig Forbauselse, og hun listede sig tilbage til Værelset paa Taaspidserne.

„Jane," sagde hun hviskende. „Hvad synes Du? Det er Papa og Miss Lethwait."

Jane dreiede sig rundt paa Stolen. „Hvilken Snak, Lucy! Miss Lethwait."

„Det er virkelig sandt, Jane. Det seer ganske ud, som om Papa har bragt hende med her i Besøg, og der er en Mængde Tøi i Forstuen. Miss Lethwait —"

„Det kan ikke være Miss Lethwait," afbrød Jane hende skarpt, og hendes Tone røbede tydelig Misfornøielse med Feiltagelsen.

„Jo, det er Miss Lethwait," vedblev Lucy. „Hun er saa smukt klædt — i en Atlaskes Kjole og et ostindisk Shavl med Guldbordt. Det er ganske som det ostindiske Shawl, der har tilhørt Mama, og som Du aldrig tager ud af Skuffen, fordi Du siger, det minder Dig for meget om hende."

„Lucy, Du drømmer!" sagde Jane. „Miss Lethwait vilde aldrig vove paa at betræde Huset igjen. „Hvis — —"

Jane standsede. Wilson, Tjeneren var kommen op, og hans Ansigt havde et eiendommeligt Udtryk.

„Undskyld Mylady;. Greven er kommen."

„Naa?" sagde Jane.

Han befalede mig at gaae op til Dem, Mylady, og spørge, hvorfor der ikke var Nogen til at tage imod ham og — — og — — Lady Oakburn."

„H v a d befalede han Dem at spørge om?" spurgte Jane og saae stivt paa ham.

„Mylady," svarede Tjeneren og mente, at han vilde give Ordene saaledes, som de bleve ham sagte, da han derved maaskee kunde undgaae Bebreidelse; „hvad Lorden sagde var Følgende: ‚Gaa op og see, hvor de er, og spørg om Grunden til, at der ikke er Nogen til at tage imod Lady Oakburn.' Det var hans Ord."

„Er det min Tante, Enkegrevinde Lady Oakburn?" spurgte Jane i sin Forbauselse.

„Det er Miss Lethwait, Mylady. Det vil sige hende, som hed saaledes, da hun var her."

Lucy havde altsaa dog Ret! En dødelig Bleghed bredte sig over hendes Kinder, ikke paa Grund af den uheldige Kjendsgjerning — for den havde hun besynderligt nok ikke rigtig fattet endnu — men paa Grund af den Fornærmelse mod hende, som Gouvernantens Tilbagekomst til Huset var. Havde da hendes Fader bragt hende som Gjæst, hvad Lucy formodede?

Tjeneren var allerede gaaet ned igjen, og Jane gjorde sig istand til at følge bagefter. Paa Trappen mødte hun Judith, der var blegere end sædvanligt og meget alvorlig.

„Mylady," hviskede hun og standsede Jane, „veed De, hvad der er skeet?"

„Jeg veed, at den Person, som jeg jagede ud af Huset, har fordristet sig til atter at vise sig her," svarede hun i sin Vrede og talte langt friere til Judith, end hun under andre Omstændigheder vilde have gjort. „Men hun skal ikke forblive her — nei, ikke en Time. Lad mig komme forbi, Judith."

„O, Mylady! hør det Værste, førend De gaaer ind, førend De begynder en Kamp med hende, som hun maaskee vil vinde," bad Judith i sin inderlige Medfølelse. „Greven har ægtet hende og ført hende hjem."

Jane faldt over imod Muren og saae paa Judith med et ynkværdigt Udtryk i Ansigtet. Pigen vedblev:

„Pompejus siger, at de bleve viede igaar

Morges, blev det af Miss Lethwaits Fader i hans Kirke. Han siger, Mylady, at han veed, det er til Miss Lethwait han er reist i den senere Tid og ikke til Chesney Oaks."

Jane sank ned paa Trappen og lænede Hovedet mod den kolde Muur, indtil den første Mathed var forbi. Derpaa reiste hun sig vaklende og sagde med svag Stemme:

„Jeg maa vide Alt nu."

Forundret og ængstelig listede Lucy sig ind i Dagligstuen efter hende. Henne ved Kaminen, med Ansigtet vendt forventningsfuldt mod Døren, stod hun, der for sex eller syv Uger siden havde forladt Huset som Miss Lethwait. Janes Øine faldt paa den rige Dragt, som Lucy havde omtalt, og hun saae det kostbare Shavl — deres egen Moders Shavl, som Greven havde udtaget af Skuffen for at skjænke til sin nye Brud. Qvindehjertet er en underlig Blanding af Svaghed og Styrke, og at see det Shavl paa hendes Skuldre var maaskee det haardeste Stød for Jane. Greven spadserede op og ned i Værelset; hans Stok, der var mistænkelig urolig, sattes haardt i Gulvet ved hvert Trin. Han standsede foran sine to Døttre.

„Saa, I er endelig her! Og Ingenting parat, det kan jeg see, for at byde os Velkommen. Ikke saa meget som et Theebord dækket! Hvad er Aarsagen dertil, Lady Jane?"

„Vi ventede Dig ikke," svarede hun med sagte Stemme og Ryggen vendt mod Ex-Gouvernanten.

„Du fik mit Brev. Var det ikke tydeligt nok?"

„Jeg har intet Brev faaet."

„Ikke faaet mit Brev! Jeg skal min S'æl lægge Sag an imod Postvæsenet. Piger!" vedblev han og svingede med Haanden henimod sin Kone — „her er Jeres nye Moder, Lady Oakburn. I behøve intet Brev for at byde hende velkommen."

Det syntes ialtfald, at Jane behøvede Noget, om det end ikke var et Brev. Hun lod stadig, som om hun ikke bemærkede Damen og fæstede standhaftig Øinene paa Faderen. Men da hun prøvede paa at tiltale ham, kom der ingen Lyd fra hendes hvide, bævende Læber. Den nye Grevinde traadte frem og rakte hende Haanden ydmygt bedende.

„Lady Jane, jeg bønfalder Dem om at lade Fred herske imellem os. Det har behaget Lord Oakburn at tage mig til Kone, men jeg er sandelig ikke kommen her for at forstyrre hans Døttres Rettigheder eller saae Ufred i Deres Hjem. Prøv paa at holde af mig, Lady Jane! Mig vil det ikke falde vanskeligt at holde af Dem."

Jane dreiede sig om, hendes blege Læber skjælvede, hendes Ansigt var fuldt af Foragt.

„Holde af Dem!" gjentog hun, og i sin heftige Bevægelse hævede hun Stemmen. „Holde af Dem! Kan man holde af Slangen, der snoer sine lumske Bugter om sit Offer? De har øvet Deres Kunster mod min umistænksomme Fader og revet ham bort fra sine Børn. Som De har handlet mod os, Eliza Lethwait, haaber jeg, der maa blive handlet mod Dem, naar Deres Tour engang kommer."

Grevinden trak sig tilbage og lagde Haanden paa Lucy.

„De idetmindste vil tillade mig at holde af Dem, Lucy. Jeg holdt af Dem, da jeg var hos Dem, og jeg vil prøve paa at være Dem en anden Moder. Denne Indtrædelse i Deres Hjem er mig ligesaa piinlig, som den kan være Dem."

Lucy brast i Taarer, da hun modtog hendes Kys paa sine Læber. Hun havde holdt meget af Miss Lethwait, men hun ønskede ikke, at denne skulde bringe slige Ubehageligheder iblandt dem.

Greven og hans Stok, ingen af dem saa tappre som ved tidligere Leiligheder, trak sig tilbage til Rygeværelset, og han var glad over at have sligt Tilflugtssted.

„Det falder dem lidt nyt endnu, Eliza," skreg han, da han gik bort. „I Særdeleshed for Jane. De har ikke vænnet sig til den nye Skude endnu, men det gi'er sig nok om et Par Dage. Ellers skal jeg nok lære dem."

En overordentlig fiin Kammerpige gik forbi Greven, forbi Jane og henvendte sig til Grevinden, med hvem hun var ankommen.

„Deres Værelse er nu i Orden, Mylady, og jeg har udpakket, hvad De behøver iaften. Jeg formodede, De ønskede Ild i Kaminen, og det har jeg sørget for at faae."

Grevinden gik ud af Stuen, maaskee ligesaa glad som Greven ved at slippe bort.

Jane slæbte sine matte Lemmer tilbage til sit Værelse og sank ned ved Kaminen med en sagte Klynken. Der fandt Judith hende, da hun kom med et Brev i Haanden.

„Mylady, Pompejus er nær ved at gaae ud af sig selv af Skræk. Han siger, at han hellere vilde gaae tilbage til Afrika igjen end have, at hans Feil skal blive bekjendt for hans Herre. Greven gav ham igaar et Brev til Dem, hvilket han skulde bringe paa Posthuset, men han glemte det og har netop nu fundet det i sin Lomme."

Jane rakte mekanisk Haanden ud efter Brevet og aabnede det ligesaa mekanisk. Dets Indhold var kort og saalydende:

„Kjære Jane!

Jeg ægtede Miß Lethwait imorges, og vi komme hjem imorgen til Thee — sørg for at have ryddeligt Dæk. Du behandlede hende slet, medens hun boede hos os, og det har gjort hende meget ondt; men nu vil Du sørge for at styre fri af det Skjær for Fremtiden, for husk paa, at nu er hun min Kone og skal være Huusmoder.

Din hengivne Fader
Oakburn."

Jane knugede Brevet sammen i Haanden og lod Hovedet falde ned; kun nu og da lød der et krampagtigt Suk, som forraadte hendes Qval.

Tredivte Kapitel.

Tilbage i det gamle Hjem.

Greven og Jane stode sammen i Bibliothekværelset. Morgensolen sendte sine Straaler ind af Vinduet og belyste Janes blege Træk, der tydelig nok talte om hendes indre Lidelser. Greven, der saae ud, som om han var uhyggelig tilmode, vandrede rastløs op og ned, og mærkeligt nok, laa Stokken uændset paa en Stol.

Det var deres første Møde siden hans Tilbagekomst den foregaaende Aften. Hvilken Nat havde ikke Jane tilbragt! Uden at kunne lukke et Øie havde hun kastet sig frem og tilbage i Sengen, uden et Øieblik at tabe Bevidstheden om det Slag, der havde rammet hende.

Da hun hørte Greven gaae ind i Bibliothekværelset, efterat han havde spiist Frokost sammen med Grevinden og Lucy, fulgte hun ham derind, ikke for at gjøre ham Bebreidelser, ikke for at give sin Harme mod Grevinden Luft, men blot for at tale om sig selv og om, hvorledes hendes Fremtid skulde blive.

„Dette er ikke længere noget Hjem for mig, Papa," begyndte hun roligt og stræbte at underkue alle ydre Tegn paa Bevægelse, paa den bittre Smerte, der nagede hendes Hjerte. „Jeg formoder, Du kan indsee, at jeg har Ret. Vil Du hjælpe mig til at faae et andet?"

„Tal ikke hen i Veiret, Jane," svarede han og ønskede, at han laae i en Orkan under Cap Horn, forend at være i den Knibe. „Det vil Altsammen give sig om en Dag eller to, naar Du kun vil lade Sagen gaae sin Gang."

(Fortsættes.)

Gaade.

Jeg har seet en Christen bygge
Sig et Slot paa banet Vei;
Murene var mindre trygge,
Havde Ruder, Stene ei.
To Dusin af Ho'der vare
Sat med Øine rundtenom;
Kan, o Læser! Du forklare
Mig hvorfra de alle kom?

Opløsning af Logogryphen i Nr. 34:

Sommer (Esrom — Mors — Rom — Eros — So — Mers — Mos — More .— Mose.)

Opløst af Otto, Chr. S., E. S., „den smaa Norsker", Louise Bourgeois p. t. i Thorshal, Zlirf Rosslevi & Givdul Nesegaa, Christian, „den gamle Gniepind", „Dr. Schakamankabudibaba", Sapeur S......—, „Skjæve Lars med Skrutten fra Kanonværket", Kiredorf i Faaborg, Marie Nielsen i Roeskilde, „Rosinhaderen paa Loftet", „en Svedsteprinds", „Dur i 4de", „En Brostensliber fra Klosterstræde", „Vilhelmines Elsker" i F., „Sygboldten" og „Anna B.'s Kjæreste" i Aalborg.

Charaden i Nr. 33 er endvidere opløst af „Buskmennesket" i Rønde pr. Aarhuus, „Nullepolsen N. B. fra Snovstrup", „Storken M. A. H.", Vestergade i Aarhuus.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afverlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 3die September. **№ 36.**

Indhold: Schulz og Schall (med to xylographerede Portraiter). — Lord Oakburns Døttre (Fortsættelse). — Gaade.

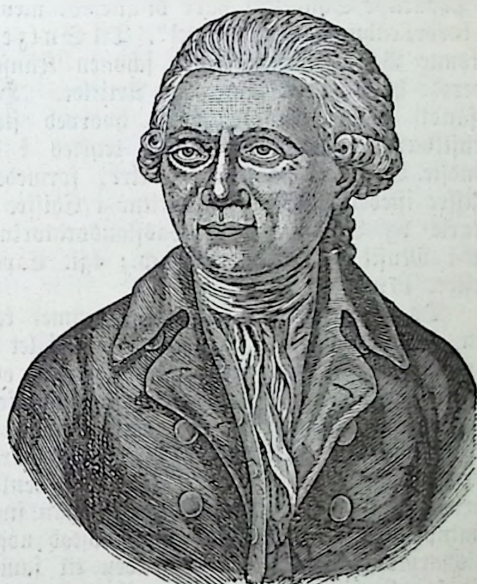
Schulz og Schall.

I. J. A. P. Schulz.

Da Oehlenschlæger besang „Høstgildets" Digter, Thomas Thaarup, forglemte han ikke „Høstgildets" Componist. I det smukke Digt „Hvo hviler her i frisken Grav", hedder det nemlig:

„Nu er han med sin Schulz hos Gud.
Fra Himlen lyder Begges Rost,
Naar Andagtshymnen bryder ud
Og styrker Haabet i vort Bryst."

Det er fornemmelig som Componist af Musiken til nævnte Syngestykke og „Peters Bryllup", at Schulz er bleven de Danske kjendt og kjær. Hans Melodier have lydt fra vore Forfædres Læber, lyde tildels endnu fra vore og ville vistnok lyde fra vore Børneborns. Det er den ægte danske Folketone, han har forstaaet at gribe, og den er gaaet over i Folkets Bevidsthed. Dog er det ei blot bemeldte Tonedigtninger, der have gjort Schulz udødelig; thi om det end var Visen, hvori han havde sin Styrke, ligesom Weyse sin i Romanzen, saa har han tillige leveret andre Arbeider, kirkelige saavel som verdslige, for ei at tale om theoretiske Skrifter og Afhandlinger, der ville bevare ham et Navn. Derhos har han væsentlig bidraget til Musikens Udbredelse her, har forædlet Smagen og sat en velgjørende Dæmper paa „den Velskes søde Stemme", der med Triller og Rullader „klukker kjælen og synger kun for Øret, ei for Sjælen". Endelig skyldes ham uden Tvivl ogsaa slige Efterfølgere som Kunzen og Weyse. Om han var Tydsk eller Dansk gjør Intet til Sagen; vi kunne retvel kalde ham vor, og desuden er Musiken, fremfor nogen anden Kunst, Cosmopolit.

Johan Abraham Peter Schulz (eller Schulze) var en Bagersøn og er født i Lüneburg den 30te Marts 1747. Han skulde absolut studere Theologi, men fjernede sig hemmelig fra Forældrenes Huus og drog til Hofmusikus Kirnberger i Berlin, der faderlig tog sig af ham og underviste ham. I Følge med en polsk Fyrstinde bereiste han 1770 Frankrige og Italien, blev 1780 Capelmester hos Prinds Heinrich af Preussen paa Rheinsberg, gik 1787 til Kjøbenhavn, hvor han lige=

ledes ansattes som Capelmester, (dramatisk Componist og Theaterdirecteur), privatiserede formedelst Sygelighed fra 1795 i Schwedt og døde sammesteds 1800. Det var en af de skarpsindigste musicalske Theoretikere og en classisk Componist for Folkesangen. Iblandt hans Værker maae nævnes: „Sange ved Claveret" (1779), „Sange i Folketonen" (3 Bind, 1782—90), „Uz's lyriske Digte af religiøst Indhold" (1784) og „Religiøse Oder og Sange" (1786), — alle optagne med almindeligt Bifald. Mange af hans smukke, simple Melodier ere blevne til sande Folkesange, saasom: „Am Rhein, am Rhein", „Vist ingen Amazone", „I Østen solvblaa Dagen smiler", „Nys fyldte skjøn Sigred", „En Time før Middag", „Førstkommende Maidag vort Bryllup skal staa", o. fl. a. Ogsaa hans Oratorier, Chore og Sange af Racines „Athalia" (1785), „Minona" (1786) og „Aline" (1789) høre til det Fuldendteste, hvad Kunsten har at opvise i dette Fag. Hans tiltalende og hjertelige Musik til Thaarups Syngespil have vi allerede nævnt, og berøre endnu blot „Indtoget". Til Sulzers berømte Værk: „Theori der schönen Künste" leverede han mange musicalske Artikler. Han opfandt ogsaa en Methode, hvorved store Musikværkers Partiturer kunde trykkes i det mindste Octavformat paa faa Ark, formedelst Chiffre istedetfor Noder („Partitur i Chiffre af Marie og Johannes, et Passionsoratorium, sat i Musik af J. A. P. Sch., kgl. Capelmester, 1791".)

Da Schulz var 40 Aar gammel kom han i October til Kjøbenhavn, anbefalet af Naumann, der havde lovet at skaffe en øvet Anfører, hvad S. ogsaa viste sig at være, foruden grundig Theoretiker og genial Componist. Han blev ansat med 2000 Rdlr., imod aarlig at componere en Opera. Ved sit venlige Væsen og sin sjeldne Dygtighed blev han snart almindelig elsket og agtet. Dog opstod nogen Disharmoni imellem ham og den til samme Tid fra Husum ankomne Hardenak O. C. Zinck (af den Bach'ske Skole), hvilken Strid fornemmelig havde sin Grund i Kunstnernes forskjellige Charakterer, idet Sidstnævnte var stivsindet, lunefuld og temmelig massiv, medens Schulz var godmodig, ligefrem og omgjængelig, vel ogsaa var en Følge af de forskjellige Midler, Begge anvendte til et fælles Øiemeds Opnaaelse: Musikens Udbredelse. Schulz gik frem med Blidhed; Zinck derimod busede paa (han har ogsaa — 1801 — brugt Chiffre for Noder), han vilde popularisere Musiken ved saa at sige at udbrede den med Ild og Sværd.

„Aline, Dronning af Golconda", der første Gang opførtes den 30te Januar 1789, vakte ved sin fortryllende Musik stor Henrykkelse og gav endnu ved 12te Forestilling glimrende Huus. Imidlertid fandt dog Fjenderne af Operaer, f. Ex. Abrahamson, Rahbek, Pram o. fl. det uværdigt at give et oversat Stykke, hvad „Aline" er, paa den nationale Skueplads i Anledning af Kongens Fødselsdag; trods Rosenstands og Todes skarpt udtalte modsatte Mening, taltes allerede om Stykkets Henlæggelse. Men nu vilde Alle just see dets Pragt og høre dets deilige Musik, før det gik til Hvile, og saaledes blev Tilstrømningen stedse større med hver Forestilling, fordi man frygtede, at det var den sidste.

Værre gik det her med „Athalia", hvis Musik oprindelig er componeret 1788 paa Rheinsberg. Hvor opløftende end Musiken var, kunde Stykket formedelst den svulstige Text ikke længe holde sig paa Scenen. Hertil kom, at Schulz til samme Tid blev lagt for Had ved Udgivelsen af et smukt lille Skrift paa Tydsk om Musikens Indflydelse paa Folkedannelsen, og hvori han havde vovet at sige, at der i Danmark dengang ikke fandtes Folkesands for Musiken, altsaa ingen Dannelse, saa at navnlig Psalmesangen kun var raa Skraalen (hvad forresten Zinck har sagt paa en langt grovere Maade). Dette ansaaes for en blodig Fornærmelse af en Tydsker, der spiste dansk Brød. Imod de haarde Angreb, for hvilke han nu blev Skive, fandt han dygtige Forsvarere i Chr. Olsen og P. A. Heiberg, „Indtogets" Forfatter; det var især Sidstnævnte, der med klare og skarpe Argumenter godtgjorde, at man ganske havde misforstaaet Schulz og hans gode Hensigt.

Men selv „Høstgildet", denne yndige Idyl, hvis Composition egentlig var et Leiligheds-arbeide og fuldførtes i kort Tid for at afhjælpe Theatrets Forlegenhed, skulde blive Gjenstand for hadefulde Angreb. Det var blevet opført til Kongens Fødselsdag og man havde havt, hed det, den Uforskammenhed at lade synge: „Adel kan en Bonde være," samt lovprist Bondestandens Frihed. Kunde Hoffet taale det! Havde „Aline" været for pragtfuld og udansk, var „Høstgildet" nu for jevnt og patriotisk ved saa høitidelig Leilighed. Man maatte dengang nok smigre Konger m. m. paa Theatret i Allusioner, men ikke ligefrem rose dem personligt, saa at det loyale Publikum endog applauderede midt under Forestillingen, hvad ikke burde skee uden naar Monarken kom og tog bort (f. Ex. ved Steder som: „Og Gud

velsigne Christian, thi han har adlet Bondens Stand!") Arveprindsen fandt endog, at om det end var et meget smukt Stykke, forekom der dog ligesom Oprør deri. Fortsættelsen af „Høstgildet", nemlig „Peters Bryllup", gav Anledning til lignende Conflikter, saa at Directeurerne, Geheimeraad Rumsen og Grev Ahlefeldt endog kom i saa heftig Strid med hinanden derover i Kronprindsens Forgemak, at General Huth maatte skille dem ad og mægle. Kronprindsen yndede dog begge Stykker, og de gik.

Men Schulz gik ogsaa. Han havde stedse været svagelig, og det var at forudsee, at man ikke ret længe vilde kunne beholde ham som Capelmester. Fr. L. Aemilius Kunzen fra Lübeck havde i fem Aar opholdt sig i Kjøbenhavn. Han havde megen musicalsk Dygtighed og Dannelse, ligesom han havde havt Leilighed til at vise sig som Componist, var yndet af Baggesen, hvis „Erik Eiegod" han havde componeret, og kunde gjøre sig noget Haab om at blive Schulz's Efterfølger, naar denne fratraadte. Schulz søgte sin Afsked formedelst Sygelighed, for at komme i Ro. Man gjorde vel mange Forsøg paa at overtale ham til at blive og tilbød ham adskillige Lettelser i Tjenesten; men ikkedestomindre blev han sin Beslutning tro, og erholdt Afsked med Pension.

Kunzen, som var reist til Tydskland, blev strax indkaldt, varmt anbefalet af Schulz, og viste sig som den store Mesters virksomme og værdige Eftermand.

II. C. Schall.

„Naar Schall fører an, saa ryster baade Gud og Kongen," skal et høitstaaende vittigt Hoved engang have sagt, og dette Ordspil betegnede retvel den nævnte Capelmesters Alt med sig rivende Iver, naar han havde indtaget sin Plads i Orchestret. Han førte nemlig Taktstokken med en saadan Heftighed, at Ridderkorset (med Indskriften „Gud og Kongen") var i uophørlig Bevægelse. — Hvad man imidlertid end vil sige om denne levende Gesticulation, der stundom gik ud over Lampeglassene, og hvad der overhovedet maaskee kan anføres i Henseende til Mandens Paaholdenhed og Barskhed, især i hans Alderdom, saa tør det vel paastaaes, at den Berømmelse, det danske Capel med Rette har erhvervet sig for kunstnerisk Præcision, fornemmelig skyldes den Strenghed og Alvor, hvormed han styrede det og røgtede sit Hverv. Turde en noget prosaisk Sammenstilling være os tilladt, vilde vi sige, at han i saa Henseende lignede den forlængst afdøde Brandmajor Schmidt, der netop ved at føre Jernscepteret, saa at det grændsede til Grovhed og Brutalitet, bragte saa forskjelligtartede Elementer, som Brandcorpsets i sin Tid, til en Samvirken, hvorved vandtes den Hæder, paa hvis Tradition det har tæret indtil vore Dage.

Claus Schall er født den 28de April 1757 i Kjøbenhavn, hvor hans Fader var Dandsemester. Han blev 1772 Dandseelev, 1773 Figurant, i Foraaret 1776 Repetiteur ved Balletten, og 1779 Violinist i Capellet. Samme Aar giftede han sig med Catharine Margrethe Salathé, der med Bifald spillede Kammerpigeroller og vedblev hermed, skjøndt sjelden brugt, indtil 1792, da hun tog sin Afsked idet han var bleven Concertmester dette Aar. 1811 blev han Ridder af Dannebrogen, 1816 Professor, 1818 Musikdirecteur, afgik 1834 med Pension og døde den 10de August 1835.

Schall var Galeottis trofaste Ledsager. Den 24-aarige Repetiteur ved Balletten og Violinist i det kongelige Capel, uden anden Musikdannelse end den, han i Stilhed selv havde givet sig, componerede Musiken til Balletten „Kjærligheds og Mistankens Magt". Som et Forsøg i Syngespilscompositionen havde han componeret „Claudine af Vilabella," og tilbød, for at erholde Reisestipendium, at det opførtes som Feststykke. Man gav ham 200 Rdlr. som Gratiale, men Stipendiet naaede han først 2 Aar derefter med — 300 Rdlr.

I 1788 hørte man af ham Musiken til Balletten „Afguden paa Ceilon", hvori navnlig de Vildes Dandse vakte Interesse. 1791 leverede han den friske, melodiøse og originale Musik til P. A. Heibergs „Chinafarerne". Eenakts Syngespillet „Aftenen" af Guldberg, hvis Romancer eller Arier han componerede 1795, opnaaede kun 3 Forestillinger. „Lagertha", Ballet med Sange, gik med stort Bifald 1801. Toakts Syngestykket „Domherren i Milano" opførtes 1802, og gaves 1804 til hans Benefice, for i 25 Aar at have componeret Stykker og Balletter. „Sigrid", Ballet af Laurent, og „Niels Lembak", Syngespil af L. Kruse, holdt sig ikke paa Repertoiret, men det var neppe Musikens Skyld. Større Lykke gjorde (1808) Balletten „Rolf Blaaskjæg", der i 1810 opførtes 16de Gang til Benefice for Schall. Den skjønne Balletdigtning „Romeo og Giulietta" i fem Akter med Sang, opførtes første Gang den 2den

fuldstændig Fortegnelse over Schalls Compositioner, saaledes er f. Ex. ikke „Bjergbøndernes Børn og Speilet" nævnt, ligesom flere andre af mindre eller større Betydning. Men desværre have de fleste af hans Arbeider tabt deres Værd, fordi Balletdigtningen i Reglen døer med Digteren. Hvorvidt forøvrigt Compositionerne, trods deres Melodiskjønhed, have den musicalske Grundighed, vor lærde Tid fordrer, er her ikke Stedet at afgjøre; Fremtidsmusiker var Schall neppe, men han var dog nok en jevngod Fortidsdito, og var han maaskee ikke stiv i den „dobbelte Contrapunkt", saa var han i alt Fald en node- og taktfast Dirigent.

Det bør vel ogsaa anføres, at han har udgivet en Violinskole, samt leveret Violin-Duetter, Concerter, Variationer og Etuder, hvorhos han var Udgiver af „Nordens Apollo". Anerkjendt af Kunstnere som C. M. Weber, Marschner o. fl., havde han tillige den store Fortjeneste at faae Haydn, Mozart o. s. v.

April 1811. Galeotti var dengang 78 Aar, Elskeren Romeo, der gaves af Bournonville d. Æ., var 51 Aar, og Elskerinden, Mad. Schall, havde naaet Livets Culminationsalder; dog var Bifaldet umaadeligt og Tilstrømningen stor, hvergang Balletten gaves. 1813 bragte Syngespillet „Alma og Elfride", og den 2den April 1816, da Galeotti var 83 Aar, gik første Gang „Macbeth".

Et lille Sammenstød med Siboni, da Mad. Catalani var her 1827—28, gav Anledning til en Theaterskandale ved Musik-Conservatoriets Concert den 10de Februar 1828. Begge Herrer Musikere skulde nemlig vexelviis beklæde Anførerpladsen samme Aften. Traadte nu Schall op, blev der raabt „Schall leve!" og kom Siboni frem, lod hans Parti ham leve. Da man hørte Hyssen og Piben ad den Sidste, synes det, at Schall dog er gaaet af med Seiren.

I Ovenstaaende have vi ikke leveret nogen indført. Han opmuntrede til at bringe „Don Juan" paa Repertoiret, og hvilke Hindringer slige Bestræbelser maae have havt at overvinde er indlysende af, at Theaterchefen Hauch f. Ex. kaldte denne uovertræffelige Musik: Bizarreri, curiøst for Kjendere, men kjedeligt Tøi for Publikum.

Den 3die Septbr. 1835 var foranstaltet en Mindefest paa det kgl. Theater for Schall. Indtægten heraf var ikke bestemt til et Monument ved hans Grav, ikke engang til at anskaffe hans Portrait til Ophængelse i Foyeren, — Theaterkassen havde Fordelen. Oehlenschlæger havde skrevet Texten. Munken Lorenzo fra „Romeo og Giulietta" fører Ordet og forklarer de Scener, som derpaa fremstilles, saasom af Rolf Blaaskjæg, Bjergbøndernes Børn, Afguden paa Ceilon, Chinafarerne, Lagertha &c., alle til Schalls egne Melodier. Sørgefesten slutter med Romeos og Julies Gravcapel, idet Lorenzo siger:

„Taknemlighedens, Kjærlighedens Ord ledsage, Salige! Du selv med Dine Toner."

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

Jane hævede Øinene op til ham, og en heel Verden af Klage laae i dem. „Jeg kunde ikke blive her," sagde hun med sagte, alvorlig Stemme. „Det vilde dræbe mig."

Og hun saae virkelig ud, som om det vilde blive Tilfælde. Greven gryntede noget uforstaaeligt Tøi og følte sig aldeles ikke i sit Es.

„Du maa lade mig tage bort, Papa; maaskee vil Du hjælpe til at skaffe mig et andet Hjem?"

„Hvilket Hjem? Hvor ønsker Du at komme hen?" spurgte han gnavent.

„Jeg har tænkt paa, at jeg vilde tage til Syd Wennock," sagde hun. „Jeg kunde ikke blive i London. Huset i Syd Wennock er ikke bleven udleiet, det staaer fuldt meubleret, og nu, da Vinteren stunder til, melder der sig formodentlig ingen Leier. „Lad mig tage derhen."

Greven gik nogle Gange op og ned ad Gulvet uden at svare. Jane stod som før tæt ved Bordet med den ene Haand hvilende paa det.

„Det er det største Vrøvl, jeg nogensinde har hørt, Jane. Du vilde faae det saa godt her i Huset, som Du nogensinde kan faae det i Verden. Troer Du, hun er kommen her for at stifte Trætte? Du kjender hende ikke, hvis Du troer Sligt. Men, gjør som Du vil. Har Du Lyst til at tage til Syd Wennock for i Vinter, saa vær saa artig."

„Tak," svarede Jane med en undertrykt Hulken. „Du vil give mig Nok til at leve af, Papa?"

„Det skal jeg tænke paa. Lad mig vide, hvad Du behøver, saa skal jeg gjøre, hvad jeg kan."

„Jeg vilde gjerne blive i det Huus — gjøre det til mit Hjem for Livstid."

„Vaas, Jane! Førend Du har været der i sex Maaneder, vil Du være glad ved at komme her tilbage igjen."

„Du vil tillade mig at tage Lucy med?"

„Nei, jeg vil lade mig harpunere, om Du faaer Lov til det," svarede Greven og foer op i Forbittrelse. „Jeg holder overhovedet slet ikke af, at Du seiler Din egen Sø, men jeg vil ikke tillade Lucy at følge Dig. Forlade ogsaa mine andre Døttre mig, hende vil jeg dog beholde."

Jane sukkede, da hun maatte opgive Tanken om at tage Lucy med. Hun gik bort fra Bordet og rakte ham Haanden.

„Farvel, Papa, jeg tager bort idag."

„See see!" svarede han. „Men Du vil snart, haaber jeg, see Følgerne af Din Daarskab."

Han tog hende i Haanden, men i sin Ærgrelse og Vrede tilbød han ikke at kysse hende og sagde ikke „Farvel". Maaskee var han ligesaa ærgerlig over sig selv som over Jane.

Hun gik op paa sit Værelse. Judith havde travlt med at ordne Noget, og til hende sagde Jane:

„Jeg tager tilbage til Syd Wennock for at boe i det gamle Huus paa Bjerget. Jeg reiser derhen idag — har De Lyst til at tage med og blive hos mig?"

Judith blev saa forbauset, at hendes Svar ikke var paa rede Haand, og Jane vedblev:

„Hvis De ikke har Lyst til at følge mig, kan De sandsynligviis forblive her hos Lady Lucy. Man vil vel behøve en Pige til hende."

„Jeg vil følge Dem, Mylady."

„Det vil glæde mig meget; men min Huusholdning vil blive meget tarvelig, og jeg faaer ikke mere end een Pige foruden Dem."

„Jeg foretrækker at tage med Dem."

„Saa lad os skynde os at gjøre vore Tilberedelser. Vi maae forlade dette Huus idag."

Neppe havde hun udtalt, førend Lucy kom dandsende ind med glædestraalende Øine.

„O, Jane! jeg haaber og troer, at vi Alle skulle blive saa lykkelige her!" udbrød hun. „Lady Oakburn er saa venlig og god. Hun siger, at hun vil skaffe Miss Snow en anden Plads og selv undervise mig, for hun vil ikke betroe min Opdragelse til Andre."

„Jeg reiser bort, Lucy, og jeg vilde ønske, at jeg kunde have Dig med. Men Papa vil ikke —"

„Reiser bort!" gjentog Lucy. „Men hvorhen da?"

„Jeg reiser tilbage til Syd Wennock for at boe der."

„O, Jane! Og forlade Papa! Hvad skal han gjøre uden Dig?"

Der foer en Trækning over Janes Ansigt. „Han har en Anden nu," sagde hun.

Lucy brast i Graad. „Og jeg, Jane! Hvad skal jeg gjøre? Du har endnu aldrig været borte fra mig."

Jane kæmpede lidt med sig selv og brast

derpaa i Graad for første Gang, siden Slaget var faldet. Men længe gav hun ikke sine Taarer frit Løb. „Dette gaaer ikke an, Lucy," sagde hun; „Du maa gaae bort, ellers kan jeg ikke blive færdig."

Da Lady Oakburn igjennem Lucy hørte om Janes Beslutning, blev hun inderlig bedrøvet og begav sig ind til Greven, der spadserede op og ned i Stuen, dennegang atter med sin Stok, hvormed han nylig havde truet den usalige Pompejus.

„Jeg hører, at Jane staaer i Begreb med at tage bort, Lord Oakburn," begyndte hun. „Kan der ikke gjøres Noget for at forhindre det?"

„Nei, der kan ikke," svarede Greven. „Naar Jane har besluttet en Ting, saa har hun besluttet den. Det er en Familiefeil, som Du vil see, naar Du har været noget længere Tid i Familien."

„Men, Lord Oakburn —"

„Hør nu her. Al Verdens Tale vil ikke hindre Jane i at tage dertil; men jeg tænker, hun kommer snart til Fornuft og vender tilbage."

Gik ikke en Erindring igjennem Grevens Sjæl om en anden af hans Døttre, om hvem han havde brugt de selvsamme Ord? Clarice! Hun vilde nok komme til Fornuft, havde han sagt, men det lod ikke til at være skeet endnu.

Inderlig bedrøvet gik nu Lady Oakburn op til Janes Værelse og bankede paa. Jane, der var alene, stod foran en Commode og udpakkede den.

Næsten rørt til Taarer begyndte Lady Oakburn:

„O, Lady Jane! gjør mig ikke ulykkelig ved Deres Beslutning. Jeg vilde ønske, at jeg aldrig havde betraadt Deres Huus, naar Følgen deraf skulde være, at De forlader det."

Jane vendte sig om og stod der rolig og lidenskabsløs, idet hun neppe værdigede Grevinden at løfte Øinene.

„De skulde før have betænkt Følgerne."

„Naar De vidste, hvor fjernt det er fra mine Tanker i ringeste Henseende at benytte mig af min Stilling!" vedblev Grevinden bønfaldende. „Hvis De vilde indvillige i at vedblive at bestyre Huset —"

„Undskyld mig!" afbrød Jane hende med stolt Stemme; „min Tid er meget kort, og jeg maa bede om at være alene."

Lady Oakburn saae, at der Intet var at udrette og gik, idet hun sagde: „Jeg kan kun bede Gud om, at den Tid maa komme, da De vil lære mig bedre at kjende. Tro mig, at jeg før vilde have døet, førend jeg vilde have været Midlet til at jage Dem ud af Huset."

Uden at sige Farvel til Andre end til Lucy og Miss Snow tog Jane bort med Judith i Løbet af Eftermiddagen. Lord Oakburn var gaaet ud og hans Kone vilde Jane ikke see. Og saaledes vendte hun tilbage til det gamle Hjem og opslog sin Bolig der.

Næste Dag tilskrev hun sin Fader. Hun forlangte en meget ringe Sum, da hun vilde leve ganske tarveligt; men han tilstod hende netop det Dobbelte.

Den Sindsbevægelse, hun havde havt, virkede imidlertid tilbage paa hende, hun blev syg og lod Mr. John Grey kalde. Han, som allerede vidste Grunden til hendes Tilbagekomst, og som altsaa vidste, at hun ikke led af noget legemligt Onde, sagde, at der kun skulde Tid til, saa vilde hun ganske komme sig igjen. En Aften, da han besøgte hende, spurgte hun, glad over at kunne dreie Samtalen bort fra sig selv, om der var noget Nyt i Syd Wennock.

„Intet særdeles," svarede han. „Nogle have giftet sig, Andre ere døde, som Tilfældet er allevegne."

„Har Mr. Carlton faaet megen Praxis?" spurgte hun og overvandt sin Ulyst til at tale om ham for at høre, hvorledes det gik ham og Laura.

„Han har faaet meget," svarede Mr. Grey. „Sagen er, at Stemningen er imod min Broder, og han høster Frugten deraf."

„Hvorledes er det at forstaae?"

„Folk synes at have fattet Uvillie mod min Broder i Anledning af den ulykkelige Historie i Slotsgaden. Eller snarere, de have ingen Tillid til ham, saa at de ikke mere ønske at betjenes af ham. Kan jeg derfor ikke gaae til dem, sende de Bud til Mr. Carlton, der saaledes har faaet en heel Deel af vore tidligere Patienter. Syd Wennock er et forfærdeligt Sted til Sladder, og i dette Øieblik," vedblev han med et Smiil, „undres Folk over, at Lady Jane Chesney har ladet mig kalde istedetfor hendes Søsters Mand."

Jane rystede paa Hovedet. „Jeg holder aldeles ikke af Mr. Carlton. Selv om han ikke var traadt ind i vor Familie for at sprede Ufred i den, kunde jeg dog ikke have holdt af ham. Men dette maa være en Sorg for Mr. Stephen Grey."

„Det er ialtfald en stor Ubehagelighed, og stundom undrer jeg mig over, at han tager det saa roligt. ‚Det giver sig nok med Tiden', er Alt, hvad han siger."

„Er man kommen videre med Hensyn til Oplysninger om den ulykkelige Dame, der døde?" spurgte Jane.

„Aldeles ikke."

„Men er hendes Mand da aldrig kommen for at spørge efter hende?" vedblev Jane forbauset. „Man sagde den Gang, husker jeg, at han var paa Reiser. Han maa da nu være vendt hjem."

„Der er Ingen kommen," var Mr. Greys Svar. „Hverken han eller nogen Anden. Kortsagt, Lady Jane, havde det ikke været for den fattige Grav og for den Vanære, der er bleven min Broder Stephens Eiendom, kunde man gjerne troe, at det Hele havde været en Drøm."

„Finder De ikke det Hele meget besynderligt?" spurgte Jane efter en lille Pause.

„Det forundrede mig meget strax, og Begivenheden forekommer mig sikkert ikke mindre underlig nu."

„Man skulde næsten sige," sluttede Jane, „uagtet det ikke er en meget mild Bedømmelse af den Afdøde, at hun ikke havde nogen Mand."

„Det er ogsaa den Mening, jeg hælder til," svarede Mr. Grey. „Min Broder derimod antager det ikke, men troer, at Alt i saa Henseende var i Orden. Var det ikke for een Ting, vilde jeg ubetinget holde paa, at hun selv havde kommet Gift i Medicinen."

„Og hvad er dette Ene?" spurgte Jane, der tiltrods for sine egne Bekymringer følte Interesse for Sagen.

„Det Ansigt, som Mr. Carlton saae paa Trapperne."

„Men det forekommer mig, Mr. Carlton paastod bagefter, at han intet havde seet, at det kun havde været en Feiltagelse fra hans Side."

„De kan stole paa, at Mr. Carlton saae det. Det Indtryk, han strax havde, var, at det var et Menneskes Ansigt, og det antager jeg for det rigtige. Senere tvivlede han, og nu ønsker han maaskee at troe selv, at der Ingen var, og at faae Andre til at troe det Samme."

„Men hvorfor skulde han ønske det?" spurgte Jane.

„Fordi han maa vide, at det var uforsvarligt af ham ikke strax at forvisse sig om Sagen. Naar en Læge seer eller troer at see en Person snige sig om en Syg Værelse, er det vel aabenbart hans Pligt at søge at komme paa Spor efter denne."

„Sætter De da den Person i Forbindelse med Begivenheden?"

„Ja," svarede Mr. Grey, da han reiste sig for at gaae. „Der er hos mig ikke Skygge af Tvivl om, at den Person var Ophavsmand til Mrs. Cranes Død."

Et og tredivte Kapitel.

Frederik Greys fire Ideer.

At den offentlige Mening var imod Mr. Stephen Grey i Syd Wennock var en Kjendsgjerning. I Begyndelsen havde det Modsatte været Tilfældet; Folk skammede sig over at have mistænkt ham for at have begaaet en saadan Feil og gjorde Meget af ham. Men dette varede kun en Uge eller saa, derpaa skiftede Strømmen. En fremførte en Tvivl, en Anden ligesaa; Nogle sagde, at Mr. Stephen havde været uforsvarlig ligegyldig, Andre, at han havde været beruset, og Strømmen var saaledes imod ham, at den var grumme nær ved at bortskylle ham.

Vist er det, at dette ikke skyldtes Mr. Carlton mindst. Det var ham, som pustede til Ilden. I Almindelighed var dette ikke bekjendt, for han arbeidede hemmeligt; men tildeels piblede det dog frem, og især kom det Greys for Øre. Man tænkte nok, det skete, for at han kunde forøge sin Praxis, men Maaden at gjøre dette paa var lumsk, og den fik Frederik Grey til at koge over af Harme.

Paa en Sopha i Stephen Greys Huus laa hans Kone. Hun var netop vendt tilbage fra en sex Maaneders Reise til Badene for at gjenvinde sin Helbred. Over hende bøiede sig Frederik, der ikke elskede Nogen i Verden saa høit som Moderen, og meddeelte hende Alt, Smaat og Stort, hvad der havde tildraget sig under hendes Fraværelse, derunder indbefattet Historien fra Slotsgaden, hvilken de ikke havde nænnet at skrive til hende. Frederik fortalte hende nu denne omstændeligt med mange Udladelser mod Mr. Carlton.

„Du er altfor bitter imod ham, min Dreng," sagde Moderen, da der blev en Standsning.

„Nei, Moder; jeg hader ham og" — vedblev han og bøiede sig dybere ned over hende — „jeg troer, det var Carlton, som kom Blaasyren i Medicinen."

Mrs. Grey kunde kun stirre paa ham, skræmmet over hvad han havde sagt.

„Hør videre," vedblev han med nogen Sindsbevægelse; „Medicinen kom i god Orden fra os, det veed jeg, og Drengen afleverede den, som den affendtes. Hvorledes kunde da Carlton strax tage fat paa den, da den kom, og sige, den lugtede af Blaasyre? Dengang kunde den ikke have lugtet deraf, eller, gjorde den det, har der været Trolddom med i Spillet. Denne Mistanke kom paa mig den selvsamme Aften," fortsatte han; „jeg veed ikke

hvorledes, og senere ved at overtænke Sagen, indseer jeg ingen Aarsag til, at han skulde begaae Mordet, medmindre det skulde være for at faae Faders Praxis — —"

„Fy, skam Dig, Frederik!" afbrød hun ham.

„Ja, vist er det, at Mistanken slog mig, og at jeg ingen Aarsag kan angive."

De bleve afbrudte af Stephen Grey, som kom ind med en mørk Sky paa sin Pande og satte sig i en Lænestol.

„Er Du træt, Stephen?" spurgte hans Kone.

„Dødtræt," svarede han. „Træt af det Hele. Vi komme til at flytte herfra."

„Flytte herfra," gjentog hun, medens Frederik vendte sig om fra Vinduet og saae paa ham.

„Vi maa flytte herfra, Mary, til et Sted, hvor Fablen om, at Stephen Grey har kommet Gift i en Syges Medicin af en Feiltagelse ikke er trængt hen. Det bliver værre hver Dag, og Johns Humeur lider. Stakkel! det er intet Under, han arbeider som en Hest. Han kom netop hjem nu, udmattet og ødelagt, og der var tre Bud, som ventede, og skjændtes indbyrdes om, hvem han først skulde følges med. ‚Jeg kan ikke følge med Nogen,' sagde han; ‚jeg er for træt; men Stephen skal komme.' Nei, det vilde Ingen indlade sig paa, enten John eller Mr. Carlton. John gik da, skjøndt han knap formaaede det — men denne Tingenes Tilstand kan ikke vare ved."

„Nei, det er aabenbart," svarede Mrs. Grey. „Hvor besynderligt at Folk kunne have slige Fordomme!"

„Jeg talte med John igaar og sagde ham det, der længe har ligget mig paa Sinde. Han og jeg maa skilles ad. Han maa tage en Medhjælper, der falder mere i Syd Wennocks Smag end jeg, og jeg maa søge min Lykke andetsteds. Hvis jeg selv skal ødelægges, er det dog ingen Grund til at trække ham med mig, og, blev jeg hos ham, er jeg sikker paa, at Praxis'en snart vilde gaae af sig selv."

„Hvor kan vi da tage hen?" spurgte Mrs. Grey i heftig Bevægelse ved Tanken om saaledes at maatte bryde op.

„Jeg veed ikke; maaskee London vilde være det bedste Sted. Der kjende ikke Folk hinanden, selv om de boe Dør om Dør, og Ingen vil i mig gjenkjende den uheldige Læge fra Syd Wennock."

„Det er en stor Ulykke, der har rammet os," sagde hun.

„Den er ufortjent, det er min store Trøst," gjensvarede han. „Gud veed, hvor uskyldig jeg er i hele den fortvivlede Sag, og han vil nok hjælpe mig til at finde Brødet andetsteds. Det er muligt, at det dog vil være til vor Lykke."

(Fortsættes.)

Gaade.

Himmel, Hest og Smørrebrød
Kom engang i heftig Trette;
Men den valgte Voldgift bød:
„Smukt en Pagt I bør oprette,
Et I Alle skulle kjende."
Og de villigen adlød. —
Hvad kan passe for de Trende,
Himmel, Hest og Smørrebrød?

Opløsning af Gaaden i Nr. 35:

Et Korthuus. (De 24 Hoveder vare Kongernes, Damernes og Knegtenes, der hver har 2 paa et Kortblad.)

Opløst af Otto, Christian, „en Bogtrykkersvend med Skjørter paa", Pastor Smutfeldt i Aalborg.

Logogryphen i Nr. 34 er endvidere opløst af „den sorte Djævel" i Ebeltoft, Bagersvend Carl Berg, Sophie Svander, Lars Jacob i Solbjerg paa Mors, „en Egerød" og „en Tobaksfortærer", Begge paa Fredericia Mark, Niels Christian Madsen Bellinge og „en Plougstudent med Overskjæg og Landmandshat".

☞ **Med dette Nr. følger „Den sidste Solstraale", 8de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Tobakssnusende Antiser.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

1865. Søndagen den 10de September. № 37.

Antiser, som snuse Tobak.

Naar man betragter medfølgende Lithographi og seer den noget besynderlige Maade, paa hvilken de tvende Personer tage sig en Pris, da fristes man til at lee paa de gode Mænds Bekostning; men med samme Føie kunde de udlee os — Civilisationens Bærere — ved mangfoldige Leiligheder. Er det da mindre komisk, naar man nu i vore fine Selskaber „forfrisker" hinanden ved at stikke et Glasrør i en Eau de Cologne Flaske, puster i et andet Rør og stænker Vædsken lige i Ansigtet paa den Anden, hvorved Forfriskningen tidt ender med Hyl, idet Vedkommende faaer den bidende Tinctur i Øinene, naar de ikke betimelig lukkes? Komisk er det allerede at see en stiv, aldrende Dame bruge Lugteflasken; hun lukker — som Walter Scott udtrykker sig i „Peveril" — sine Øine som en døende Høne og slaaer dem op igjen som en And i Tordenveir. Overhovedet er det morsomt at iagttage de forskjellige Maader, paa hvilke Folk snuse, næsten hver Tobakssnuser har sin eiendommelige Maneer, der mere eller mindre falder ind under det Komiskes Kategori.

Hvad nu vore snusende Antiser angaaer, da henhøre disse til en Indianerstamme fra Amazonflodens Egne. Tilforn var der 10 eller 12 Stammer, nu ere 9 af dem udslukkede eller dog sammensmeltede til en eneste, der sammenholdes af Antis-Campas y Mascas. Hans Distrikt omfatter den venstre Bred af Quillabamba Santa Ana, nogle vestlige Tilløb og de tvende Bredder af Apurimac mellem Chanchanayo, Pangea og Mantaro.

Antiserne ere, ligesom de fleste Indianerstammer i hiin Egn, udartede, og langtfra saa tappre og grusomme, som deres Forfædre i det 15de og 16de Aarhundrede, hvorom Missionairerne fortælle saa Meget. De vestlig Boende udmærke sig ved en mørk Stemning og et meget nedtrykt Væsen. I Almindelighed er Antisen middelmaadig af Væxt, de enkelte Legemsdele staae i rigtigt Forhold, Formerne ere zirlige, slanke, afrundede og Musklerne overtrukne med Fedt. Begge Kjøn male Kinderne, ofte ogsaa Ansigtets Dele omkring Øinene røde med Rocou, og overpensle ligeledes andre Legemsdele, navnlig de, der ere udsatte for Luften, med en sort Farve: Genipa. Men dette skeer ikke til Beskyttelse imod Myggenes Stik, thi i Antisernes Land forekommer den egentlige Moskito slet ikke, — de bemale sig kun, for at forhøie deres Skjønhed.

Antisernes Klædedragt bestaaer for begge Kjøn i en sækagtig Kjortel, Tsangarintschi, der minder om de gamle Peruaneres Uncu og Aztekernes Itschkahuepilli. Stoffet væves af Qvinderne, der ogsaa forfærdige de Tasker, i Form af Kurve, hvori Mændene bære deres Sager. Dertil hører: Kamme, lavede af Chontapalmens Torne; en Deig, som tilberedes af Rocou, og leverer dem den røde Farve; det Halve af et Genipaæble (Huitosch) til den sorte Farve; et Speil, noget Traad, Vox og en Tang til at udrykke Haar (Skjæg har dette Folk ikke), den gjøres af to Muslingskaller, samt en Snustobaksdaase. Denne bestaaer af et stort Helix's Sneglehuus, der tilstoppes med en Prop af Bomuld. Antiserne gnide den grønne Tobak til et fint Pulver og snuse den op ved Hjælp af et In-

strument, som de forfærdige af to smaa Sivror eller Abeknokler; det danner en spids Vinkel. Dette er det lille Snuseapparat, hvorved Enhver uden Andres Hjælp tager sin Pris*); men der gives ogsaa et større Apparat, det som Billedet viser, hvorved en Andens Bistand bliver fornøden, — skifteviis holdes først det ene og saa det andet Rør for Næseboret, og derpaa indblæses Tobakken imod „Hjernesnue".

En Indianer, der er saa rig og lykkelig, at eie Kniv, Sax, Fiskekroge af Jern og andre Jernredskaber, bærer ogsaa disse i hans S i m b o, saaledes kaldes den omtalte vævede Taske.

Haaret hænger løst og langt om Hovedet saavel hos Mændene som Qvinderne og studses kun foran saa meget, at det ikke bedækker Øinene; det bliver afskaaret, naar en nær Slægtning er død. Guld og Ædelstene bruges ikke som Smykker; derimod spiller et Stykke Sølv en vigtig Rolle ved Pynten. De tage en Sølvmønt, f. Ex. en Real, banker den imellem et Par Stene saa tynd som mulig, borer et Hul igjennem den og befæster den ved — Næsen. Desuden bæres Halsbaand af Glasperler og forskjellige Plantekorn, Fugleham med glimrende Fjer, Næbet af Tukanen (Peberfuglen), Tapirkløer og Bælgen af Vanille. Alt hænger omkring i Qvaster, over Bryst og Nakke, stundom ogsaa ved Tasken.

Antishytterne ere lave og dækkede med Rør eller flettede Sivmaatter, der hvile paa Pæle. Mange ere saa store, at de rumme to Familier; men Ureenligheden er afskyelig og Stanken derinde utaalelig for en Europæer. Paa Gulvet ligge mellem hinanden Skeletter af Dyr, afskallede Rødder og Frugter. Mennesker, Hunde, Høns, Aber, Aras og Peccaris boe i samme Rum. Ildstedet er snart i Midten, snart paa Siden.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Hvilken Mand var det, som Mr. Carlton saae paa Trapperne den Aften?" spurgte Mrs. Grey efter en Pause, idet hendes Tanker, tiltrods for hendes egne Bekymringer, vendte tilbage til Samtalen med Frederik.

*) Ligesom man har „Forfriskere", hvormed man kan bespröite sig selv.

„Det veed Ingen; men det er baade min Overbeviisning, at der var een, og at han var den Skyldige."

„Troer Du det?" spurgte Mrs. Grey. „Hvor fuld af Hemmeligheder hele den Sag er!"

„Ja, fra Først til Sidst. Den Slutning, man er kommen til, er, at hiin Mand var den ulykkelige Dames Huusbond, og at han havde listet sig ind i Huset for at ødelægge hende. Er dette sandt, kunne vi være forvissede om, at der engang vil komme Lys i Sagen; men naar, det vide vi ikke."

Da Stephen Grey havde udtalt disse Ord, gik han bort. Mrs. Grey stod op og gik hen til sin Søn.

„Du hørte, hvad Din Fader sagde nu, kjære Frederik. Hvor er det muligt, at Din Mistanke kan falde paa Andre end den skjulte Mand?"

„Jeg kan ikke forklare det. Maaskee har Carlton bestukket en Anden til at gjøre det — tag ikke Din Arm fra mig i Vrede, Moder — jeg kan ikke gjøre for det, men jeg troer saa sikkert som Noget, at Carlton veed Mere derom, end han vil sige."

„Frederik, tys! Det er en af Dine fixe Ideer."

To og tredivte Capitel.

Et uheldigt Møde.

En smuk Eftermiddag sad Lady Jane Chesney alene i sin Lænestol, mat efter sin korte Sygdom og uden Lyst til at foretage sig Noget. Der hørtes en lille Støi udenfor, og pludselig stod Laura Carlton for hende.

„Goddag Jane! jeg formoder, at jeg maa komme ind."

Hun talte i en halvt leende, halvt bønfaldende Tone og saae paa Jane med sine prægtige Øine. Hun var smagfuldt og rigt klædt og tog sig i det Hele ud til sin Fordeel. Jane beholdt hendes Haand i sin.

„Du er lykkelig, Laura?"

„O, saa lykkelig," gjensvarede hun. „Men jeg længes efter at forsones med Jer Alle. Papa er frygtelig halsstarrig, naar han ikke faaer s i n Villie, men han behøver ikke at være det saa længe. Og Du, Jane, som har været her i fjorten Dage og ikke taget Notits af mig."

„Jeg har været syg," svarede Jane.

„Ja, det kan jeg tænke! Jeg formoder, Sagen er, at Papa har forbudt Dig at besøge mig eller lade mig komme her til Dig."

„Nei, paa ingen Maade. Men lad os komme til en ren Forstaaelse med hinanden,

siden Du er her. Jeg vil ikke komme i Dit Huus; det vil glæde mig at see Dig her, saatidt Du har Lyst at komme — men Mr. Carlton vil jeg ikke modtage."

„Hvorfor vil Du ikke komme i mit Huus?"

„Fordi det er Mr. Carltons. Jeg vil helst aldeles ikke træffe ham."

Lauras Vrede blussede op. „Skal Din Uvillie imod ham da vare evig?"

„Det veed jeg ikke, men jeg tilstaaer, at den for Øieblikket er stærk. Jeg har aldrig holdt af ham, og hans underfundige Adfærd med Hensyn til Dig har ikke faaet mig til at holde mere af ham. Jeg kan ikke give ham min Haand i Venskab — det er derfor bedre, at vi aldrig træffes."

„Vil det maaskee gjøre Dig Fortræd at møde min Mand?"

„Lad os ikke tale Mere derom," sagde Jane; „det vil ikke føre til Noget at vedblive dermed."

Efter en kort Pause spurgte Laura, om Jane virkelig agtede at forblive sin Livstid i det Huus, og hvormeget Lord Oakburn havde tilstaaet hende om Aaret.

Det første Spørgsmaal besvarede Jane bekræftende, og fem hundrede Pund Sterling var Svaret paa det andet.

„Det er en skjændig lille Sum," sagde Laura med gnistrende Øine. „Ikke halvt nok."

„Det er Nok til at føre et tarveligt Liv, og Pragt bryder jeg mig ikke om. Men, for at tale om Dig, tør jeg da haabe, at Dine Indtægter ere tilstrækkelige for Dig?"

Lauras Rødme forhøiedes. Hun havde lært at erkjende sit eget Værd som Lord Oakburns Datter, og hun længtes efter at kunne udfolde den Luxus og Pragt, som slig Rang giver Anledning til. Men Mr. Carltons Fader havde ikke givet dem Penge, og de havde været nødte til at lade sig nøie med, hvad Carlton selv fortjente; han havde maattet sige Laura, at de vare tvungne til at være sparsommelige, og hver Time paa Dagen greb Laura sig i at ønske en eller anden Ting, hvortil der aldeles ikke var Raad. Hendes Forfængelighed var visselig ikke bleven mindre, siden hun havde faaet Titelen.

„Jeg finder det skammeligt af Papa, at han ikke tilstaaer mig en aarlig Sum, nu da han har Chesney Godserne, eller ialtfald giver min Mand en tilsvarende Capital," udbrød Laura. „Jeg er vis paa, at Mr. Carlton føler det Uretfærdige deri, skjøndt han ikke taler derom."

„Uretfærdige!" afbrød Jane hende med Betoning.

„Ja, uretfærdigt er det, skammelig uretfærdigt. Hvori bestod min Forseelse? Deri, at jeg valgte mig den Mand, han vilde nægte mig. Og see nu, hvad han selv har gjort — ægtet en Qvinde, der er os Alle modbydelig. Hvis det var upassende for Miss Chesney at ægte en Læge, da hun hverken eiede Skilling eller Hvid, gad jeg nok vide, hvad det er for Lord Oakburn at gaae ned til sin Datters Gouvernante."

Jane svarede ikke. Der var Noget i, hvad Laura sagde, skjøndt hun rigtignok glemte, at hun skyldte sin Fader Lydighed.

„Du var ham hengiven, Jane, og hvorledes har han gjengjældt Dig det? Netop handlet saaledes, at han har jaget Dig bort fra Dit Hjem. Og jeg tænker, han har gjort det med saa lidt Hensyn, som om Du havde været en Hund — ti stille, Jane, jeg vil sige, hvad jeg har at sige. Han har faaet sin nye Frue, og vi to have vistnok ikke megen Værdi for ham for Fremtiden!"

„Du tager feil," svarede Jane bevæget. „Jeg tog bort med min egen frie Villie; han — men jeg — jeg kan ikke taale at tale om det. Han er ikke den første Mand, der er bleven taget ved Næsen af en intriguant Qvinde."

„Han er en haard Mand," vedblev Laura, der talte sig hidsig; „han er hjerteløs som Graven. Hvorfor har han ellers ikke tilgivet Clarice?"

„Clarice! Han har tilgivet hende."

„Har han det?" spurgte Laura, der pludselig standsede ved disse Ord. „Men hun er jo ikke hjemme — det veed jeg dog."

Jane sagde med sagtere Stemme: „Vi kan ikke finde Clarice, Laura."

„Hvorledes skal jeg forstaae det?"

Jane fortalte hende nu, at de havde søgt efter hende uden Resultat, og Laura gjorde hende derpaa Spørgsmaal paa Spørgsmaal.

„Er der da virkelig ikke hørt fra hende siden Juni ifjor?" gjentog endelig Laura. „Men Du har da ialtfald havt Brev fra hende senere."

„Det har jeg ogsaa, jeg har faaet eet, men det gav mig ingen Oplysninger om hendes Opholdssted. Det var det Brev, vi fik sidste Nytaarsdag."

„Det var ikke det sidste, Du har faaet fra hende."

„Jo, det var. Senere tilskrev jeg hende tre Gange og fandt Brevene liggende i Leiebibliotheket. Husker Du ikke, at jeg fortalte Dig om en meget besynderlig Drøm, jeg havde med Hensyn til Clarice — en ubehagelig Drøm?"

„Jeg husker, at Du ikke fortalte mig den," svarede Laura. „Du sagde, at Du havde en Drom, der foruroligede Dig, men af Frygt for at blive udleet af mig vilde Du ikke fortælle mig den."

„Ja," svarede Jane, „det var i Marts. Drømmen gjorde mig meget urolig, og jeg skrev, som jeg siger Dig, flere end een Gang til Clarice og bad om at høre fra hende. Det er Brevene, jeg taler om. Hver enkelt Deel af Drømmen staaer endnu saa levende for mig som dengang. Stundom er jeg overtroisk nok til at tænke, at den gav mig Omridset af Clarices virkelige Skjæbne, og det er for mig, som om vi aldrig skulde møde hende mere i dette Liv."

„Kan Du da ikke fortælle mig Drømmen, Jane?"

„Nei," svarede Jane gysende, „det kan jeg ikke. Mindst til Dig."

Laura blev nysgjerrig. „Hvorfor mindst til mig?"

„Fordi i den samme Drøm, sammenblandet med Clarice, sammenblandet med al den Rædsel — men jeg troer, at jeg ikke er rigtig klog," afbrød Jane sig selv. „Jeg vil ikke sige Dig det, Laura."

Det brød Laura sig ikke om; hun var vant til at lee ad Janes Drømme, og hun loe ogsaa af denne.

„Det er meget underligt af Dig, Jane," begyndte hun efter et Øieblikś Taushed, „at vedblive med Din Paastand, at Du Intet har hørt fra Clarice siden Nytaar."

Jane saae op paa Laura. „Jeg har ikke hørt fra hende siden," sagde hun.

„Hvad nytter det at sige dette, Jane?" Og Laura blev gnaven, for hun holdt ikke af, at man skjulte Noget for hende. „Du veed meget vel, at Du havde eet Brev senere, og det et meget kjærligt Brev."

Jane forbausedes. „Jeg veed ikke, hvad Du tænker paa, Laura, men jeg veed, at jeg ikke har faaet en Stavelse fra Clarice siden i Januar."

Laura fremtog sin Portemonnaie, en Gave af Mr. Carlton, og udtog deraf et lille Stykke Papir, der havde udgjort en Deel af et Brev.

„See her, Jane. Du kjender Clarices Haandskrift: er det hendes eller ikke? Jeg har medbragt det idag for at vise Dig det."

„Ja, det er hendes Skrift," svarede Jane, saasnart hun fik Papiret i Haanden. Det var et lille Stykke af den øverste Deel af et Brev, dateret London den 28de Februar. Begyndelsen lød saaledes:

„Min Elskede! Jeg vil foreslaae Dig Noget, og — —"

Saa var Papiret iturevet. Paa den modsatte Side var Enden. Der stod:

„— — uden Ophold.

Din egen Clarice."

Jane grublede over dette, især over Datoen; men hun havde aldrig før i sit Liv seet Brevet, og det sagde hun.

„Hvilken Snak, Jane. Dersom det ikke var skrevet til Dig, til hvem skulde det da være skrevet? Clarice har ikke tilskrevet nogen Anden end Dig siden hendes Bortreise."

„Hvorledes er det kommet i Dine Hænder?" spurgte Jane.

„Det kom hjem med mit Tøi."

„Det er umuligt," svarede Jane. „Jeg samlede selv Dine Sager sammen og pakkede dem ind. Der var ingen saadan Lap Papir imellem dem."

„Jamen jeg siger Dig, at det kom hjem i min Kuffert. Jeg fandt det hængende ved et Par Kniplingsærmer, som laa paa Bunden af den Skuffe, hvori Tøiet lagdes ned; der maa det formodentlig have ligget siden."

„Det kan jeg ikke forstaae. Jeg veed, at jeg aldrig har modtaget dette Brev, og, som Du siger, skrev hun kun hjem til mig. Men saaledes som dette skrev hun ingensinde — det er mere, som en Kone kunde skrive til sin Mand, eller en Pige til sin Forlovede."

„Den kjærlige Tone slog ogsaa mig," svarede Laura.

„Ja, som sagt, mig er det uforklarligt. Vil Du give mig det Stykke Papir, Laura?"

„Værsaagod, jeg bryder mig ikke om det, men jeg haaber, at vi snart høre fra hende, og at hun kommer hjem. — Det er sandt, jeg maa gaae, men jeg kommer snart igjen, jeg har tusinde Ting endnu at spørge om. Følger Du ud med igjennem Haven?"

Jane vilde undskylde sig med sin Upasselighed, men Laura overtalte hende, og da Luften virkelig var mild og vederqvægende følte Jane sig styrket af den og havde ikke Lyst til at gaae ind igjen saa snart."

Laura sagde Farvel og gik nedad Veien. Kort efter mødte hun sin Mand, der hurtigt gik hende imøde og svingede med en Stok.

„O, Louis! kom Du for at hente mig?"

„Nei," svarede Carlton leende. „Der hører mere Mod til end jeg har for at komme ind paa min Fjende, Lady Janes Enemærker. Har det været en stormfuld Sammenkomst, Laura?"

„Tvertimod, den har været meget be-

hagelig. Ikke just, at Jane er saa særdeles eftergivende, for hun vil nok lade mig komme og besøge sig, men Dig vil hun ikke see. I vort Huus vil hun heller ikke komme."

„Saa vilde jeg gjøre Gjengjæld, Laura, ved heller ikke at komme i hendes."

„Det veed jeg dog ikke," var Lauras ligegyldige Svar; „jeg har nok Lyst til at komme til hende nu og da, og jeg tænker, hun forandrer nok Sind efter en Tids Forløb. Gaaer Du ikke hjem med nu, Louis?"

„Det kan jeg ikke, min Pige; en af mine Patienter venter paa mig."

„Hvem er det?"

„En Forpagters Kone — Ingen, som Du kjender. Hun er meget syg."

De gik hver sin Vei, Laura hjemad og Mr. Carlton op mod Bjerget. Da han dreiede om ad Veien, mødte han Frederik Grey, og denne var ikke i blidt Lune.

Aarsagen dertil er sagt med faa Ord. Forrige Mikkelsdag kom en Mr. Brown med sin Kone i Besøg paa en Gaard tæt ved Bjerget. Kort Tid efter blev Konen farlig syg, og der sendtes Bud efter Carlton. Gaardeieren kjendte Intet til de forskjellige Lægers Dygtighed, men Carlton boede nærmest, og derfor blev han hentet. Da Sygdommen imidlertid tog en betænkeligere Vending, foreslog Carlton, at en anden Læge skulde kaldes til endnu og omtalte Mr. John Grey; Mr. Brown gik følgelig til Greys og bad, om Mr. John vilde være saa god at indfinde sig hos ham. John var ude, men Stephen var hjemme, og Brown bad da ham komme. Carlton blev meget forbauset ved at træffe ham; han sagde Intet, medens Stephen var der, men desto mere, da han var gaaet. Dette var om Morgenen paa den Dag, da Laura besøgte sin Søster. Carlton var netop paa Veien til Gaarden uden at vide, at Frederik Grey, som nu styrede hen imod ham, netop kom derfra.

Thi Frederik var bleven sendt derhen af Faderen for at spørge om Virkningen af en Medicin, de to Læger vare blevne enige om. Ved hans Ankomst kom Brown ud for at tale med ham.

„De er maaskee en Slægtning af Mr. Grey?" sagde han, efterat have svaret paa Frederiks Forespørgsel.

„Jeg er en Søn af Mr. Stephen Grey. Hvorfor?"

Brown begyndte at kløe sig i Hovedet.

„Saa vil De maaskee være saa god at sige, at vi saae hellere, Deres Fader ikke kom igjen," begyndte han atter uvilligt, thi han holdt ikke af at bringe de Ord frem. „Det har saaledes rystet min Kone at høre, at han stundom sender Gift ud istedetfor Medicin, saa hans Besøg har gjort hende mere Skade end Gavn. Hun er nu lidt bedre, og troer nok, at Mr. Carlton kan helbrede hende ganske."

Blodet foer Frederik Grey op i Kinderne. „Hvem har saaledes bagtalt min Fader?" spurgte han.

„Jeg har ikke villet fornærme Dem," gjensvarede Landmanden høfligt; „jeg forsikkrer Dem, at vi aldeles ikke vide Noget om Deres Fader, undtagen hvad Mr. Carlton har sagt. Da Deres Fader nemlig var gaaet bort, spurgte Mr. Carlton, hvorledes det kunde falde os ind at tilkalde ham, da det dog var bekjendt, at han ikke var meget nøieregnende med sin Medicin, men endog engang havde sendt en Dame Gift, saa at hun døde. Den anden Mr. Grey, sagde han, var en meget paalidelig Mand, og ham var det, han havde bedet os kalde til."

Frederik Grey gik bort, med Hjertet svulmende over den Uretfærdighed, der var bleven begaaet imod hans Fader ved Carltons Ondskab. Det var, da han gik hjem efter denne Samtale og i slig Sindsstemning, at han uheldigviis mødte Mr. Carlton ligeudenfor Lady Janes Dør.

Lady Jane kunde siges at være Tredie-mand ved dette Møde, thi da hun ved at høre Fodtrin saae ud og blev Mr. Carlton vaer kommende fra den ene Side og Frederik Grey fra den anden, og da hun ikke ønskede at sees af Nogen af dem, traadte hun tilside bag Hækken for at vente, til de vare gaaede forbi.

Men de gik ikke saasnart forbi. Carlton var ved at passere Frederik med et halvt ligegyldigt, halvt uforskammet Nik, da denne stillede sig lige midt i Veien for ham dristig, frygtløs og vred.

„Vær saa god ikke at gaae mig saa hurtigt forbi, Mr. Carlton. Jeg maa bede Dem først forklare mig, hvad De har sagt til Mr. Brown om min Fader."

Carlton stirrede paa ham og det hovmodige Udtryk i hans Ansigt forstærkedes.

„De lader til at være vred, min unge Herre," svarede han med en opirrende Rolighed. „Jeg og Mr. Stephen Grey kan afgjøre vore egne Sager uden Deres Hjælp."

Tonen gjorde Frederik halv affindig, og han glemte sin Klogskab. „De er et slet Menneske," udbrød han. „De har lumsk arbeidet paa at drive min Fader herfra, og der gaaer neppe en Dag, uden at De i Smug bagtaler ham. Hvorfor taler De ikke lige op

i hans Ansigt, Mr. Carlton? Hvorfor taler De bag hans Ryg, saa at han ikke kan forsvare sig?"

„Jeg veed ikke, hvad De mener," sagde Mr. Carlton. „Gaa afveien, saa at jeg kan komme forbi."

„De veed meget godt, hvad jeg mener," gjensvarede Frederik og beholdt sin Plads saaledes, at Mr. Carlton ikke kunde komme forbi. „Han traf sammen med Dem idag hos en Patient, og saasnart han havde vendt Ryggen, bagtalte De ham og sagde, at han pleiede at udsende forgiftede Lægemidler; derved skræmmede De Patienten saaledes, at hun ikke vil have min Fader mere. Og dette Spil har De drevet i Maaneder. Hvor tør De vove at vedblive med Deres Paastand om, at min Fader kom Gift i Medicinen hiin Aften, naar De veed, at han ikke gjorde det? Naar De veed det, siger jeg!"

Mr. Carlton hævede truende sin Stok. „Hvis det ikke var for den Agtelse, jeg har for Deres Onkel og ligeledes for Deres Fader tiltrods for den Feil, han har begaaet, skulde De nu føle min Stok paa Deres Skuldre, og den skulde nok lære Dem bedre Manerer."

Frederiks Vrede stilledes just ikke ved denne Trudsel, og sandsynligviis var han saa ophidset, at han ikke betænkte, hvor farlige hans paafølgende Ytringer vare.

„De veed, siger jeg, at Mr. Stephen Grey ikke begik Feiltagelsen. De veed, at det var Dem, der kom Giften i Medicinen, da De blev alene i Stuen efter dens Aflevering. Hold kun Deres Stok hos Dem selv, Slag kunne ikke forandre et begaaet Mord. Var det ikke Dem, der gjorde det selv, har det formodentlig været den Slyngel, der var skjult paa Trappen, og han har sandsynligviis bestukket Dem til at afvende Mistanken fra ham. De saae, at jeg mistænkte Dem allerede samme Aften, det skete. Hvad den ulykkelige Dame har gjort Dem, veed De bedst selv, men jeg troer, saasandt der er en Gud til, at De enten selv har dræbt hende eller værner om den, der gjorde det. Gaa nu og tal om min Fader, Mr. Carlton."

I samme Øieblik faldt Stokken paa Frederiks Ryg, men med en ung Løves Styrke greb han den, knækkede den og kastede Stykkerne i Mr. Carltons Ansigt. Carlton gik bort med et Skjældsord, og Frederik lænede sig imod Porten for at gjenvinde sin Ligevægt og trække Veiret.

Han følte en Banken paa sin Skulder og vendte sig om: der stod Lady Jane Chesney. Han aftog Hatten, og hun kunde ikke Andet end blive slaaet af den Adel, der stod præget i hans glødende Ansigt, og den frygtløse Sandhed, som straalede ud af hans Øine.

„Veed De, Mr. Grey, at jeg har hørt hvert Ord af, hvad De sagde til Mr. Carlton? De troer da ikke selv, hvad De sagde der?"

„Undskyld mig, Lady Jane, det gjør mig ondt, at De hørte dette, men jeg haaber ikke, De antager om mig, at jeg skulde have sagt det, naar jeg ikke troede det. Jeg er overbeviist om, at Mr. Carlton veed mere derom, end han vil sige."

„Husker De, at han er min Svoger?"

„Ja, og just derfor gjør det mig ondt, at De hørte det. Maaskee De vil være saa god at lade Alt være, som om De Intet havde hørt."

„Ja, og til Gjengjæld skal De love mig ikke at yttre slige Beskyldninger for Fremtiden. Mr. Carlton kunde lægge Sag an imod Dem, for hvad De har sagt, om han vil gjøre det, veed jeg naturligviis ikke. Iøvrigt antager jeg rigtignok, at De tager feil."

„Tak," svarede han; „det er et Ord," og Smilet viste sig atter paa hans Ansigt. „Sagen er, at jeg var meget opbragt og sagde Mere, end jeg burde. Mange Tak."

Og med disse Ord satte han atter Hatten paa — han havde staaet hele Tiden med blottet Hoved — og ilede bort.

Tre og tredivte Kapitel.

En gammel Fjende, der vendte tilbage.

Stephen Grey kunde ikke kæmpe med den Skjæbne, der arbeidede imod ham, og han forlod sit Hjem for at begive sig til London. John fandt en passende Compagnon i Mr. Charles Lycett, Præstens Broder, og Frederik forblev hos sin Onkel i Syd Wennock for at fortsætte sine medicinske Studeringer.

John Grey raadede Broderen til ikke at spare i Begyndelsen, naar han nedsatte sig, da det var nødvendigt at tiltrække sig Folks Opmærksomhed for at faae Praxis; dette Raad fulgte Stephen, og Omstændighederne begunstigede ham. Netop ved hans Ankomst døde en Læge i Saville Row, Stephen leiede strax hans Huus, og det varede ikke længe, inden han fik en overordentlig god Praxis, der langt overskred, hvad baade Broderen og han havde havt i Syd Wennock.

Et Aar var næsten forløbet, siden Lady Jane Chesney kom tilbage til Syd Wennock, og September var atter kommen. Det forbi-

gangne Aar havde kun medført faa Begivenheder. Lady Laura Carlton havde født et Barn, der døde strax, og hun bevægede sig atter i det muntre Selskabsliv; Mr. Carltons Praxis udvidede sig, thi der var flyttet mange Folk til Syd Wennock, og han havde været nødt til at tage en Assistent. Det var ikke kommen mere til nogen Rivning mellem ham og Frederik Grey; Carlton havde ikke videre bekymret sig om hans Ord, og nu gik de hinanden forbi paa Gaden uden at hilse.

Paa den store Himmelseng, som Jane havde valgt til sin Fader, da hun meublerede det nye Huus i Portland Place, laa Grevinden af Oakburn med et nyfødt Barn ved Siden. I Grev Oakburns Huus havde der ikke tildraget sig stort flere Begivenheder i det forløbne Aar end i Syd Wennock. Lady Oakburn var ham en god Hustru, og hun havde været saa omhyggelig for ham, som Jane kunde have været. Hun styrede Huset godt og var en fortræffelig Stedmoder for Lucy, der havde lært at elske hende.

Men al hendes Omhu kunde ikke holde Grevens gamle Fjende, Podagraen, borte. Han laae i Værelset ovenover og havde et meget alvorligt Anfald.

Ikkun i to Dage havde den lille Arving til Oakburn seet Lyset. Lucy sad inde hos Grevinden ved hendes Seng, og de talte om Daaben.

„Hvad skal han hedde?" spurgte Lucy.

„Francis naturligviis."

„Men jeg har hørt Papa sige, at Arvingen til Oakburn skulde hedde John. Saaledes har han hedt fra umindelige Tider."

„Papa skal afgjøre det — ham rette vi os efter."

„Men vi kan ikke spørge ham idag, han er meget værre. Han —"

„Værre?" udbrød Grevinden forskrækket, medens Vaagekonen løftede Fingeren advarende i Veiret.

Lucy rødmede; hun indsaae, at hun havde sagt mere, end hun burde.

„De sagde mig, at Greven var bedre idag," henvendte Lady Oakburn sig til Vaagekonen.

„Der var ikke megen Forskjel, Mylady," svarede denne. „Greven har Smerter, og derfor har maaskee Lady Lucy sagt, at han var værre; men Podagra er altid smertefuld."

„Lucy, siig mig Sandheden. Jeg spørger Dig i Din Faders Navn. Jeg seer, at han er værre, og at de prøve paa at skjule det for mig. Hvormeget værre?"

Lucy, som saae, hvor ængstelig Grevinden var, meente det var bedst at tale reent ud og sagde derfor:

„Jeg vil sige Dig Alt, hvad jeg veed. Papa er værre, men jeg troer ikke, der er Grund til at nære nogen Frygt. Jeg har oftere før seet ham ligesaa angrebet."

„Lucy, skulde Din Fader blive værre, saa at der er Fare, vil Du lade mig det vide. Husk paa, at jeg stoler paa Dig. Nei, Du maa ikke gaae, forend Du har lovet mig det."

„Jeg lover Dig det," var Lucys ærlige Svar. Og Lady Oakburn lettede sit Hjerte ved et Suk.

Nu maatte Vaagekonen see at lægge Planer for at modarbeide dette Ønske og søgte i den Anledning Miss Snow, der efter Grevens Ønske havde vedblevet at være Gouvernante i Huset.

„Man maa ikke lade Lady Lucy vide, at Greven er i Fare, for hun ængster Grevinden med sine Fortællinger, og det er en kjøn Maneer," sagde Vaagekonen opbragt.

„Er da Greven i Fare?" spurgte Miss Snow forskrækket.

„Han har frygtelige Smerter, hvis det er Fare," var Svaret. „Jeg forstaaer mig ikke derpaa, men de sige, det værste Tegn er, Greven ikke er heftig."

„Hvem siger det?"

„Tjenerne. Den Sorte gjør intet Andet end staae og græde og jamre sig bag ved Sengen — han ønsker, at Greven vilde fare op imod ham, som han pleier. Men De er nok saa god ikke at sige Noget til Lady Lucy. Jeg skal tale til Tjenestefolkene derom."

Om Natten blev Grevens Tilstand betænkelig. Frygtelige Smerter plagede ham, og havde ikke Murene været saa tykke, maatte Grevinden have hørt hans Jamren. Om Morgenen var han noget bedre, dog var der tre Læger hos ham: de to, han havde antaget, havde sendt Bud efter een endnu.

„Skibet er ved at synke," sagde Greven til dem. „Det nytter ikke at lappe paa Spanterne, de er raadne og taaler det ikke."

Greven havde Ret, og det vidste Lægerne, uden dog at ville sige ham det reent ud. Paa sin ligefremme Maade sagde han dem sin Mening.

„Det er Eders Navigation at gaae og narre Folk, og sige dem, at de er ved at blive søstærke igjen, medens I godt veed, at naar der slaaes otte Glas igjen, saa ligger de med Næsen i Veiret. Det kan maaskee være den rigtige Slags Styring for svagelige Qvinder

og Børn, men ikke for en gammel Søbjørn som mig."

(Fortsættes.)

En farlig Aandeaabenbarelse.

Hr. v. Kleist og hans Ven Hr. v. Wintergarten besaae efter Slaget ved Leipzig Valpladsen, og traf paa en haardtsaaret fransk Officier, der bønlig bad dem om at dræbe sig fuldkommen, da han dog maatte omkomme her under usigelige Smerter. De føiede ham naturligviis ikke i hans Ønske, men begge Venner gik bort for at hente en Chirurg, der kunde staae Officieren bi. Da denne imidlertid saae, at de ikke vilde opfylde hans Bøn, udstødte han de skrækkeligste Eder og Forbandelser efter dem, hvilket især gjorde et dybt Indtryk paa Kleist.

En Tidlang efter denne Hændelse, vilde Kleist besøge en Onkel i Rhinegnene, hans Ven Wintergarten ledsagede ham; men de traf ikke Onkelen hjemme og gjorde derfor en Spadseretour i Omegnen. Paa denne Vandring kom de til en Ruin, der havde et endnu temmelig godt vedligeholdt Taarn. Det var en smuk Maaneskinsnat, og da Onkelen endnu ikke vidste Noget om deres Ankomst, altsaa heller ikke kunde være urolig over deres Borteblivelse, besluttede de at tilbringe Natten her. Vægteren, hvem de sagde det, fraraadede dem det: Taarnet var ikke indrettet til Beboelse, havde ingen Senge o. s. v. Men da de alligevel ikke vilde afstaae fra deres Forsæt, tilføiede han, at Taarnet ikke var ganske frit for Spøgelser og de vilde sikkert angre, at de havde opholdt sig der. Selvfølgelig ansporede dette Vink dem end yderligere. De blev der, lod bringe Lys og toge Plads ligeoverfor hinanden ved et Bord, Enhver med en ladet Pistol og to Lys for sig. Saaledes sad de længe og talte med hinanden, uden at mærke noget Usædvanligt. Formodentlig maae de da være faldne i Slummer; thi efter Midnat saae Kleist Døren pludselig gaae op, og den franske Officier, der havde tilraabt ham de frygtelige Eder og Forbandelser, traadte ind. Forfærdet herover værgede Kleist ham fra sig, men da Franskmanden stedse trængte nærmere ind paa ham, greb han sin Pistol og affyrede den mod Gjenfærdet. Han vaagnede fuldkommen — og hans Ven Wintergarten laa død for ham, Kuglen var gaaen midt igjennem Brystet. Kleist var fra dette Øieblik vanvittig. Han havde sandsynligviis levende drømt, i Søvne grebet en Pistol og saaledes dræbt sin ligeoverfor siddende ligeledes indsovede Ven. — [Historien klinger noget utrolig, imidlertid er den fortalt af — Justinus Kerner].

Charade.

Min Sylphide var det Første,
Jeg de tvende Andre ikke,
Men desværre just det Hele,
Og i Amors Vold jeg faldt. —
Er Du blot de tvende Sidste,
Gaaden bliver Dig det Første;
Dog tilgiv, at jeg det Tredie
Har en æret Løser kaldt!

Opløsning af Gaaden i Nr. 36:

Sky.

Opløst af „To Stykker med Steg og Sky", Otto, „en Opvarter".

Gaaden i Nr. 35 er endvidere opløst af Marie Nielsen i Roeskilde.

Logogryphen i Nr. 34 er endvidere opløst af „Naal", „Syl" og „en gammel Potteskive" i Toustrup.

Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

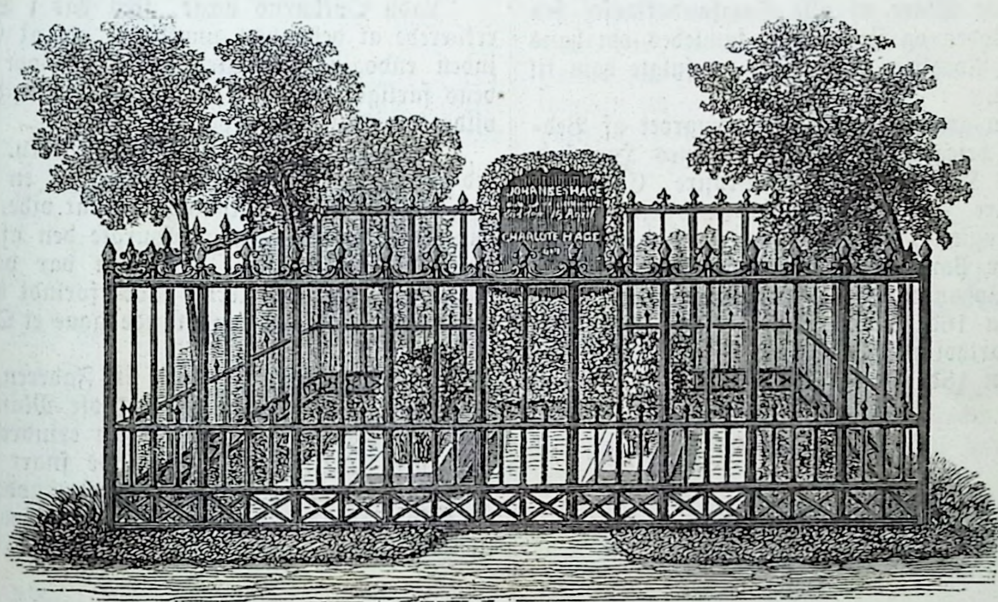
Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 17de September. **№ 38.**

Johannes Hages Grav.
September 1865.

Ikke langt min Reise gjælder,
Jeg kan Eder ei beskrive
Hvorfra Nilens Kilde qvælder,
Kan ei Løvejagt gjengive. — —
Da just Reiselysten spøgte,
Jeg afsted dog ogsaa vilde,
Og den Kilde, jeg besøgte,
Det var Noas gamle Kilde.

Dvælte jeg ved Kongegrave
Bag den slanke Himmelpeger? —
Nei, mod simple Dødes Have
Fremmest sig min Fod bevæger.
Bramfrit her har Saga bygget
Minder sig om svundne Dage —
Paa en Steen, af Vedbend skygget,
Læste jeg „Johannes Hage“.

For det frie Ord han kæmped',
For det frie Ord han døde;
Dengang man det svarligt dæmped',
Dengang Frihedѕ Navn var Brøde.
Frihed har ham overlevet; —
Er den Frihed ret benyttet?
Har i Mandens Aand vi skrevet?
Har vi til hans Varsel lyttet? —

I, som saae da han blev sænket,
Holdt I trofast, hvad I loved'?
Har I ei hans Minde krænket,
Mon, som han, I Livet voved? ....
Voved'! — O, I vandt med Ære,
Har dets Høieste jo inde:
Conferentsraadsrangen bære,
Det er Meer, end Hages Minde!

Cl. R.

[Johannes Hage døde paa sin Bryllupsdag, kun 37 Aar gammel. Han jordedes ved sin Hustrues Side paa Graabrødre Kirkegaard i Roeskilde, den 21de Septbr. 1837; en talrig Skare af alle Samfundsklasser fra Hovedstaden og fjerne Egne samledes om hans Kiste i Roeskilde Domkirke og fulgte ham til Graven.

En graalig Steen, tæt omgroet af Vedbend, betegner hans og Hustrues Hvilested. Begges Høie — hans til Venstre, Charlottes til Høire — ere beplantede med Rosentræer. Et Jerngitter, saaledes som Tegningen viser, omgiver Parret. — Stenen har den Indskrift:

„Johannes Hage, født den 2den April 1800, død den 16de Septbr. 1837. Charlotte Hage, født Bartholin Eickel, født den 22de Juli 1806, død den 18de Juli 1834."]

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

Grevens Stemme blev svagere — de gav ham nogle Draaber, og han vedblev:

„Jeg er en gammel Sømand, og den ene Nat efter den anden i over Halvdelen af mit Liv har jeg ligget i min Køie med Bevidstheden om, at der kun var en Planke mellem mig og Evigheden. Troer I da, at jeg ikke skulde have lært at staae Ansigt til Ansigt med Døden, saa jeg skulde være bange nu for at møde den? Hvis jeg ikke før havde opgjort Regnskabet med min Skaber, vilde det nu være for seent. Jeg har været egenraadig og pirrelig og givet min Tunge frit Løb, men den store Chef deroppe veed nok, at en stakkels Sømand faaer den Vane i sit haarde Liv paa Havet. Han seer paa, at Hjertet er godt og regner det ikke saa nøie med en Ed eller to. Pompejus!"

Denne kom og kastede sig ned ved hans Seng; hele hans Væsen udtrykte den dybeste Sorg.

„Siig dem Pompejus, hvad Slags Herre jeg har været imod Dig, skjøndt jeg fik Dig til at skjælve ved min Stemme."

„Aldrig havt en bedre! Aldrig en bedre!" sagde Pompejus, der næsten qvaltes af sin Hulken.

„I ville skjule for mig, at min Reise er tilende — men lad I aldrig være at fortælle en træt Søgut, naar han nærmer sig Havn. Kan jeg holde Søen endnu denne Dag?"

De meente længere endnu.

„Saa vil En af Jer sende Bud efter min Datter — min Kone formoder jeg kan ikke komme til mig."

Lady Oakburns Læge, som var i Stuen, erklærede at dette var umuligt, og at Grevinden endog ikke maatte vide Noget om Grevens farlige Sygdom, da hendes Liv derved vilde blive sat paa Spil.

Da Lægerne gik ud, mødte de Lucy. Hun sad paa Trappen, ængstelig over at en tredie Læge var bleven tilkaldt og uden at vide, hvad hun skulde tænke. Hun udspurgte den af dem, som hun kjendte bedst, men han var paa sin Post, sagde, at Smerterne havde forladt hendes Fader, og at hun gjerne kunde gaae et Øieblik ind til ham.

Lucy gik fornøiet ind til Faderen, der kjærtegnede hende, bad hende kysse Mama og den lille Sømand, og, idet han erindrede sig Lægernes Ord, lod han hende snart gaae. Med de glade Tidender om Grevens gode Lune og tilsyneladende Bedring gik hun derpaa ind til Grevinden.

Fire og tredivte Capitel.

Han døer, da det bliver Ebbe.

Lady Jane Chesney sad ved Frokostbordet i sit Hjem i Syd Wennock, da et Bud fra Telegraphcomptoiret kom med en Depeche. Jane saae den i hans Haand, og hendes Hjerte begyndte at banke heftigt; hendes Tanker fløi strax til Clarice. Da Judith traadte ind, saae hun, at Janes Læber vare ganske hvide.

„Jeg er bange for at aabne den,“ sagde Jane. „Den kan indeholde slette Efterretninger.“

„Jeg haaber det Modsatte, Mylady,“ var Judiths Svar. „Den skal formodentlig melde om den unge Arvings Ankomst.“

Farven vendte atter tilbage i Janes Kinder. Det var naturligviis intet Andet. Hun aabnede den skyndsomst og læste:

London, Kl. 7½ E. M.

„Dr. James til Lady Jane Chesney.

Greven af Oakburn er farlig syg; kom strax, hvis De vil træffe ham ilive. Han siger, De skal medbringe Lady Laura.“

Depechen faldt hende ud af Hænderne, og hun brast i Graad. Al den gamle Kjærlighed til hendes Fader vendte tilbage igjen i dette Øieblik.

Hvad skulde hun nu først gjøre? Hun tænkte sig om et Øieblik, og hendes Plan var da snart fattet. Hun tilskrev Laura et Par Ord med Blyant, forklarede Sagen og sagde, at hun vilde hente hende i en Droschke. Pigen skulde bringe Brevet til Carltons, saa hente Droschken og komme tilbage med den. Imidlertid gjorde Jane og Judith sig istand og vare færdige, da Droschken kom. Jane satte sig ind og blev kjørt til sin Søsters Huus, hvorfra Mr. Carlton kom ud. Hun bukkede koldt, da hun saae ham, uden at give ham nogen anden Hilsen.

„Er Laura ikke færdig?“ spurgte hun.

„Hun er ikke hjemme,“ svarede han. „Sedlen, De sendte, var ikke forseglet, og jeg aabnede den. Hun er taget til Pembury for at tilbringe nogle Dage hos Mardens.“

Jane var et Øieblik raadvild. „Leiligheden til at hun kan forsone sig med Greven bør ikke gaae tabt,“ sagde hun omsider. „Der maa telegrapheres til hende. Det skal jeg gjøre, naar jeg kommer til Store Wennock Stationen,“ vedblev Jane, idet hun sagde til Kudsken, at han skulde kjøre videre. „Godmorgen.“

„Godmorgen, Lady Jane,“ svarede Carlton. „Jeg haaber inderligt, at Greven maa befinde sig bedre ved Deres Ankomst.“

En skyndsom Kjøretour til Stationen, en skyndsom Telegraphdepeche til Lady Laura Carlton, og Jane og Judith sadde i et Iiltog, der hvirvlede afsted mod London.

De kom til Portland Place tidlig om Eftermiddagen. Det var bleven værre med Greven, han havde ikke lang Tid tilbage. Jane skulde strax indlades, og hun gik henimod det store Værelse, han pleiede at benytte.

„Ikke der, Mylady,“ hviskede Tjeneren; „høiere op.“

„Høiere op!“ gjentog Jane forbauset og med Mishag.

„Grevinden ligger i det Værelse. Lorden ligger ovenpaa.“

Jane harmedes derover. Skulde han jages ud af sit Værelse af en Miss Lethwait? Ordene syntes at tyde paa, at Grevinden var syg, men Jane vilde ikke spørge. I Gangen sad Lucy, og hun fløi henimod Søsteren.

„O, Jane!“ udraabte hun og klyngede sig om hendes Hals; „er det virkelig Dig? Hvorledes er Du kommen?“

„Jeg er kommen for at see til Papa, Lucy. Er der intet Haab?“

„Intet Haab!“ gjentog Barnet og stirrede paa Søsteren. „Ih, men hvad har bragt Dig til at troe det, Jane? Han er jo nu langt bedre. Smerten er næsten forbi, og Du veed, at han altid pleier at blive rask, saasnart Smerterne forlade ham.“

Jane blev forvirret. Budskabet havde været skjæbnesvangert; den Tjener, der tog imod hende, havde netop sagt, at der intet Haab var, hvad meente da Lucy? Men Dr. James stod ved Siden af dem, han var nylig kommen ud af Grevens Værelse. Han hørte Lucys Ord og saae Janes forvirrede Ansigt, og han skyndte sig derfor med at lægge sig imellem.

„Det er formodentlig Lady Jane Chesney. Men — tillad mig et Øieblik, Lady Lucy; dette er imod Ordre. De maatte ikke komme her i Gangen hele Dagen — Greven maa ikke forstyrres.“

„Men, Dr. James! jeg var nødt til at komme, da jeg saae min Søster; nu skal jeg imidlertid gaae tilbage til Miss Snow. Jane, vil Du komme til mig, naar Du har været inde hos Papa?“

Jane lovede det.

„O, Jane! der er kommen et lille Barn. Veed Du det? Han er saadan en sød lille En og kun tre Dage gammel.“

„Ja saa,“ svarede Jane, og Lucy gik atter tilbage. Jane vendte sig spørgende til Lægen.

„Det gjør mig ondt at maatte sige,“ hviskede han, „at Greven er ved at døe. Vi have skjult det for Lady Lucy, at hun ikke skulde gaae og underrette Grevinden derom.“

„Er det rigtigt at lade Grevinden være i Mørke i saa Henseende?“ spurgte Jane, og hendes Stemme forraadte, at hun fandt det urigtigt.

Lægen hævede Hovedet og saae paa hende. „Rigtigt, Lady Jane? Jeg vilde ikke for Alverden have, at Grevinden skulde underrettes derom i sin nærværende Tilstand; vi kunne ikke sige, hvad Følgerne vilde blive."

Jane bøiede Hovedet og traadte ind til sin Fader. Greven laa med lukkede Øine og aandede tungt. Døden stod præget i hans Ansigt: det saae Jane strax. Den lette Bevægelse, hun gjorde, fik ham til at aabne dem; der glimtede en Glædestraale i hans Ansigt, og han udstrakte Haanden. Jane sank paa Knæ, og hendes Taarer gav sig frit Løb, da hun greb den.

„Græd ikke, Jane," sagde Greven. „Vi skal Alle i Havn engang."

„O, Fader! Fader!" udbrød hun i sin Sjæleangst. „Er der intet Haab?"

„Ikke i dette Skib, Jane; men jeg skal ombord i et andet, som jeg ikke igjen forlader. Min Reise her er snart tilende."

„Fader, skulle vi skilles saaledes efterat have været fjernede fra hinanden? O, Fader, tilgiv min Opsætsighed, tilgiv den Sorg, jeg har forvoldt Dig; men jeg kunde ikke udholde at være et Nul i Dit Huus."

„Hvad mener Du Barn? Du har ikke været opsætsig, det kan Du henvende Dig til Laura om. Jeg veed, det gjorde Dig ondt, Jane, og jeg ærgrede mig, da jeg havde gjort det, men seer Du, jeg vilde gjerne have en directe Arving, og nu er han født. Tilgiv mig, Jane, for den Smerte, jeg har foraarsaget Dig, men bed Du mig ikke om Tilgivelse, Du, der altid har gjort Din Pligt. Jeg kunde have ordnet Sagen paa en bedre Maade og taget Dig paa Raad med, saa at det Hele var gaaet bedre; men seer Du, jeg var en Kryster og talte ikke reent ud. Hun har været mig en god Kone, Jane, og hun agter Dig og vilde gjerne holde af Dig, hvis Du vil tillade hende det."

Jane svarede ikke. En Tjener aabnede Døren for at see, om Greven trængte til Noget, men blev vinket bort igjen.

„Saa Laura vilde ikke komme?"

„Hun kunde ikke komme," hulkede Jane; „hun var i Pembury. Der er telegrapheret efter hende, og hun kan være her med næste Tog."

„Er hendes Mand god imod hende?"

„Det troer jeg; idetmindste har jeg ikke hørt det Modsatte."

„Og hvor er nu Clarice, Jane? I denne min Dødsstund foresvæver hendes Billede mig bestandig. Er der tilstødt hende Noget?"

„Jeg har intet Begreb om, kan ikke tænke mig, hvor hun er. Jeg begynder at troe, at der er tilstødt hende Noget; undertiden er jeg sikker derpaa."

„Jeg kan Intet gjøre," stønnede Greven; „men jeg efterlader hende til Dig; husk, at jeg efterlader hende til Dig! Sky ingen Umage for at komme paa Spor efter hende, gjør det til Dit Livs Opgave at finde hende. Og naar Du har fundet hende, saa giv hende min Velsignelse og siig, at jeg ingen Formue har kunnet efterlade hende. Lad hende boe hos Dig, hvis hun ikke vil boe hos sin Stedmoder."

Grevens Stemme var bleven svagere og ophørte nu ganske. Jane aabnede Døren og vinkede ad Tjenerskabet, der ventede udenfor.

„O Herre!" hulkede den stakkels Pompejus og trængte sig frem. „Herren kommer ikke op mere!"

Greven var falden hen i en Døs, Lægen saae til ham som sædvanlig, der skete ingen Forandring og saaledes forløb Dagen.

Men Laura kom ikke. Jane undrede sig meget. Vilde hun ikke komme — som Greven havde troet? Hun lyttede spændt efter hver Lyd.

Lægerne gik frem og tilbage — ingen Forandring. Engang endnu sagde Jane, at Grevinden vistnok burde underrettes om Grevens Tilstand, men de vilde ikke lytte dertil. Det blev mørkt, Vaagekonen kom med Natlampen, og Jane betragtede hende mekanisk, da hendes Fader kaldte paa hende.

„Jane," hviskede han; „jeg seer allerede det deilige Skib for mig, der vil Du træffe mig. Jeg gaaer kun lidt iforveien."

„Hvor er Clarice?" udbrød han derpaa med stærkere Stemme. „Er hun ikke kommen?"

Jane tvivlede ikke paa, at han meente Laura. „Vi ventede ikke Clarice," sagde hun, „og Laura er ikke kommen endnu."

„Fader, hvis Laura ikke kan komme i rette Tid, vil Du da efterlade hende Din Tilgivelse?"

„Den har hun — men hun kunde være kommen selv."

Han faldt atter i en Døs og da han vaagnede op, spurgte han: „Hvorledes er det med Strømmen?"

Jane gav ham et Svar uden at ane, at han meente den virkelige Strøm, som løb paa Themsen; men han vedblev: „Strømmen, Jane! Strømmen?" og pegede paa Almanaken, der hængte over hans Seng.

„Strømmen løber ind, Fader," sagde hun omsider efterat have seet paa den. „Klokken elleve vil det være Høivande."

„Ja, det er, hvad jeg venter efter, det maa blive Ebbe for jeg kan gaae bort — jeg kan ikke gaae imod Strømmen."

„Hils min Kone og siig, at jeg gjerne vilde have seet hende, men Lægerne vilde ikke tillade det. Du vil holde af min lille Søn?"

„Ja," svarede Jane hulkende.

„Og Du vil stundom komme her, naar jeg er borte? Du vil komme og see til Lucy?"

„O, Fader!" udbrød Jane forskrækket; „Du har da ikke bestemt, at Lucy skal blive her?"

Greven aabnede sine Øine halvt. „Hvad?"

„Fader, Du har da ikke givet hende anden Formynder end mig, der fra hendes spæde Barndom har været hendes anden Moder?"

Hendes Ord havde en synlig Virkning paa ham, ufølsom som han nu iøvrigt syntes at blive for jordiske Ting.

„Jeg tænkte ikke derpaa, Jane, da jeg gjorde mit Testamente, jeg tænkte ikke —" hans Stemme sank, og Jane kunde ikke høre den mere. Der blev Taushed i Værelset, som kun nu og da afbrødes af et krampagtigt Suk fra Jane. Saaledes laa han stille hen til Klokken elleve, da Strømmen vendte sig — saa døde Greven af Oakburn.

En af Pigerne gik ud for at gjøre Huset bekjendt med, hvad der var forefaldet, og i samme Øieblik kom Lady Laura Carlton, der var bleven saa længselsfuldt ventet. Hun havde uheldigviis været med Familien paa en længere Tour og kunde ikke komme før.

Laura var af en heftig Natur, og saasnart Døren blev aabnet, styrtede hun op og haabede at kunne finde Faderens Værelse instinctmæssig. I Gangen tæt ved Grevindens Værelse traf hun den Pige, som kom ovenfra. „Hvorledes er det med Greven?" spurgte hun da.

Pigen stirrede paa hende. Maaskee vidste hun ikke, at der ventedes en Datter endnu. Hun gav ikke strax noget Svar, og Laura stampede utaalmodig i Gulvet.

„Jeg spørger, hvorledes det er med Greven af Oakburn! Kjender De mig ikke? Jeg er Lady Laura Carlton."

„Greven er død, Mylady," svarede Pigen med sagte Stemme. „Han har netop udaandet."

„Død!" skreg Laura med en Stemme, der kunde høres i hver Del af Huset. „Min Fader død! O, Jane! er det sandt?" jamrede hun, da hun saae Jane paa Trappen ovenover. „Jane! Jane! Er Papa død?"

Ud foer Vaagekonen fra Lady Oakburns Værelse, ligbleg i Ansigtet, og bad dem om, endelig at være stille. Laura gik høiere op, og Jane førte hende ind til Dødsleiet.

Hun kastede sig ned ved Siden af Sengen og græd krampagtigt. Hvorfor var der ikke bleven sendt Bud for? Hvorfor havde de ladet ham døe uden at see hende? Jane prøvede paa at stille hende tiltaals; hun hviskede om hans fredelige Sindsstemning, om hans kjærlige Budskab om Tilgivelse, men hun vilde ikke lade sig trøste.

Et Syn bragte dem begge til at studse. En høi Skikkelse, klædt i en hvid Flonels Dragt, med et dødelig blegt Ansigt, kom glidende ind og stod og betragtede Liget. Laura havde ikke seet den før, og hun kjendte den altsaa ikke; Jane vidste, at det var Lady Oakburn. Vaagekonen fulgte bag efter, vred Hænderne og klagede lydeligt over, hvad hun ikke havde kunnet forhindre. Lauras Skrig i Gangen var trængt ind i Værelset og Lady Oakburn stod op af sin Seng for at komme.

Da hun saae Jane, sagde hun:

„Var dette rigtig handlet, Lady Jane?"

„Jeg veed ikke, hvad De mener," svarede hun. „Jeg er Fremmed her i Huset og er ikke ansvarlig for, om der handles urigtigt eller ei. Jeg vilde have givet mit Liv for min Faders, hvis det kunde have frelst ham."

„De har været her hos ham."

„Ja, fra i Eftermiddag."

„Og dog har De lukket mig ude!" svarede Grevinden med tilbagetrængt Bevægelse. „De finder det rigtigt at afskære en Kone fra sin Mands Dødsleie."

„Tvertimod," gjensvarede Jane, „jeg antager, at Intet kan undskylde det, undtagen Faren for hendes eget Liv. Jeg har imidlertid gjentagne Gange sagt, at De burde underrettes om hans Tilstand, men Dr. James har bestemt modsat sig det."

„Jeg beder Dem da undskylde," mumlede Grevinden, „og — lad os være Venner i dette frygtelige Øieblik!" bad hun, som om en uimodstaaelig Indskydelse fik hende til at tale. „Han var Deres Fader og min Mand; han er gaaet derhen, hvor der ingen Strid findes, lad os idetmindste være Venner i denne Stund, om end Fremtiden atter skulde bringe Kulde imellem os!"

Jane lagde sin Haand i sin Stedmoders. „Det var ikke min Skyld, at De ikke var hos ham. Han bad mig hilse Dem og sige, at han havde ønsket at see Dem, men Lægerne havde forbudt det. Han er død roligt og fredeligt, fuld af Haab om et bedre Liv."

Lady Oakburn havde lagt sit Hoved paa Puden ved sin Mands afsjælede Legeme med Janes Haand endnu i sin, da en lydelig Graad

hørtes bagved dem. Lucy, der ligeledes var bleven vækket ved Lauras Skrig paa Trapperne, havde listet sig ind i sin Natdragt.

„Ogsaa Du skjulte det for mig, Lucy," udbrød Grevinden med blød, bebreidende Stemme. „Og jeg stolede dog paa Dig."

„Hun har ikke vidst det selv," indvendte Vaagekonen. „Vi frygtede, at hun skulde give Dem Efterretningen."

Laura havde knælet i Skyggen, siden Lady Oakburn var traadt ind og havde hverken talt til denne eller var bleven seet af Lucy. Jane vendte sig nu til hende.

„Han gav Dig sin Tilgivelse, Laura, og sin Velsignelse," sagde hun, og hendes Taarer strømmede ned. „Ogsaa tilgav han Mr. Carlton og ønskede ham alt godt. O, vidste jeg ikke, at Fader var gaaet ind til den himmelske Glæde, vilde denne Prøvelse være større, end jeg kunde bære den."

Tiltrods for sin Sorg var Jane dog nødt til at lade endeel af sin Uvillie mod Lady Oakburn fare. Det var visselig ikke Tid til at bære Nag, og Jane kunde ikke lukke sine Øine for den Kjendsgjerning, at Lady Oakburn havde været en god Kone i sit Huus. Kunde Jane blot tilgive selve Ægteskabet, maatte hun erkjende, at Grevindens Opfyldelse af sine nye Pligter havde været beundringsværdig — og da hun den Aften græd ved Janes Side og gjentog sin Sorg over den Spaltning, som hun havde foraarsaget imellem Greven og hende, og bad Jane prøve paa at betragte hende som Ven og ikke som Fjende, opvarmedes Janes Hjerte umærkeligt, og hun begyndte at holde mere af Grevinden end hun tidligere havde gjort, da hun endnu var Eliza Lethwait.

(Fortsættes.)

P. Foersom.

Det vilde ikke være uden Interesse, netop i en Tid, da vore mange Theatre fremkalde en saa overraskende Mængde af hidtil uopdagede „Kunstnere", noget nærmere at betragte den i Overskriften nævnte som Digter, Oversætter, Skuespiller og Menneske. Men et Ugeblads indskrænkede Rum og andre Hensyn nøde os til at sammentrække Billedet til en Skizze, og vi maae derfor nøies med her at give de væsentligste Livsmomenter af denne Shakespeares geniale Introducteur i dobbelt Forstand, hvis tidlige Tab baade Theatret og Literaturen dybt maatte beklage.

Peter Thun Foersom er født den 20de Februar 1777 i Østre-Linde, en Landsby i Ribe-Stift. Hans Fader, der var Præst, døde tidlig; Moderen overlevede derimod Sønnen.

Efterat have frequenteret Latinskolen i Ribe, blev han i April 1793 akademisk Borger ved Kjøbenhavns Universitet. Hans Rus-Liv var, for Collegiernes Vedkommende, temmelig uordentligt; dog tog han Exam. philologicum i October s. A., men philosophicum først i April 1795, efter en Tid henlevet i trange Kaar. Han valgte det juridiske Fag; men tabte snart Lysten og kastede sig over det engelske Sprog. Herved kom han i Bekjendtskab med Hofboghandler Poulsen, i hvis Tjeneste han paa en Maade traadte. I Foraaret 1796 drog han til Sæbygaard, ved Sorø, som Hovmester for Oberst Falkenskjolds Søn, med hvem han ved Vinterens Begyndelse atter kom til Hovedstaden. Her florerede til den Tid de saakaldte dramatiske Selskaber, og næste Vinter blev Foersom Medlem af et saadant, spillede Rollerne som første Elsker og Helt, skrev Pro- og Epiloger, og fik den egentlige Lyst til Skuespilkunsten, hvortil han hidtil ikke synes at have havt synderlig Hang. I Aaret 1797 opgav han sin Huuslærerpost og levede som (engelsk) Sproglærer; men dels havde han nok endnu ikke tilstrækkelig Dygtighed i at undervise, og dels var han uefterrettelig med Timerne. Hans Fortjeneste var derfor saare ringe. Paa denne Tid udarbeidede han ogsaa flere Digte, men intet som er blevet opbevaret ved Trykken.

I 1798 gik han til det kongelige Theater. Dette skete dog ene af egen Lyst, ingenlunde tilskyndet af Trang; thi han var allerede altfor vant til Næringssorg, til just af den at lade sig drive til Noget, der ikke tiltalte ham. Den 19de Januar 1799 blev han — 22 Aar gammel — ansat som kongelig Skuespiller og kunde i Mai s. A. erholde et fordeelagtigere Engagement ved Theatret i Odense, hvilket dog Rosing fraraadede ham at modtage. Han blev altsaa, og giftede sig med Skuespillerinde Jfr. Ebbesen, med hvem han levede et lykkeligt Ægteskab og blev Fader til 6 Børn.

I Begyndelsen gjorde Foersom ikke megen Lykke, og mismodig søgte han endog i Aaret 1800 om at blive — Souffleur. I 1801 paatog han sig Information; men saa kom Krigen, og han deeltog da med Iver i Studenternes krigerske Øvelser. Samme Aar søgte han sin Afsked fra Theatret; men da man ønskede at

beholde ham, skjøndt man kun gav ham faa større Roller, forblev han, for dog atter i 1807 og 1814 at komme tilbage til sit Forsæt, at forlade Skuepladsen. En saa tilsyneladende Vankelmodighed maa vistnok tilskrives hans Sygelighed; senere var det vel ogsaa hans feilslagne Haab om at blive Instructeur, til hvilket Embede han troede sig fortrinlig skikket, der fremkaldte Ønsket hos ham om at fratræde.

Efterhaanden steg han dog mere og mere i Publikums Yndest, der især tiltog da han formedelst Rosings Sygdom maatte overtage denne store Kunstners Roller. Iblandt de Partier, Foersom har udført, skulle vi blot fremhæve: Axels i „Axel og Valborg", Correggios i Stykket af samme Navn, Dick Rapids i „Den hjemkomne Nabob", Anganthyrs i „Stærkodder", Hamlets (hvilken Tragedie han har oversat og bragt paa Scenen), Palnatokes (hvori han var mindre heldig), Hagbarths i „Hagbarth og Signe", Edgars i „Kong Lear" o. fl. A. Ifølge hans egen, dog noget ufuldstændige, Optegnelse havde han indtil den 5te August 1804 og sit 35te Aar udført 234 større og mindre Roller. Den sidste Rolle var Erast's i „Den Vægelsindede", som han spillede den 8de Januar 1817; den 24de Januar s. A. bortreves han i en Alder af 40 Aar af en Nervefeber.

Foersom var den Første, der indførte at fremsige Vers (Declamation) paa Theatret. Det første saadant Declamatorium gav han paa Hoftheatret 1808; paa det kgl. Theater i 1811 i Forening med Heger. Disse Aftenunderholdninger fortsattes i 1812 og 13, i 1815 gav han „Declamation og Scener".

Fremdeles skyldes Foersom Grundlæggelsen af „Theatrets Enke- og Børneforsørgelseskasse" (1816). Denne gavnlige Anstalts Oprettelse erholdt dog først tre Maaneder efter hans Død kongelig Approbation.

Som Shakespeares Oversætter er Foersom saa tilstrækkelig anerkjendt, at vi her ikke behøve at fremhæve hans Fortjeneste i saa Henseende. Nutiden har maaskee større og smagfuldere Oversættere af engelske Forfattere at fremvise, end Datidens Forhold kunde fremkalde; men neppe Nogen, der som Foersom kan trænge ind i den store Digters Aand, optage ham i sig og gjengive ham saa poetisk smukt, eller med saa ægte Humor, hvor dette er indflettet i det Tragiske.

Han har fremdeles udgivet Theater-Kalendere 1805 og 7, Qvartalskriftet „Theone" med K. L. Rahbek (1811), Læsning for Yndere og Dyrkere af Skuespilkunsten, og Anekdotsamleren (1812), Poetisk Lommebog (1813), „Læsebog for Dottreskolen" (1813—14). Desuden har han leveret Bidrag til forskjellige Maanedskrifter, saasom „Athene" ꝛc. — En forbausende Virksomhed, naar man seer hen til, med hvilken Flid f. Ex. Shakespeares Stykker ere udarbeidede, hvormange Commentarer han først maa have gjennempløiet o. s. v., samt erindrer, at han har maattet lære flere hundrede Roller, at han informerede, var en omhyggelig og tro Familiefader, havde en Tidlang ført et „lystigt Liv", og endelig: at han kun naaede en Alder af ikke to Snese Aar.

Det sidste Stykke, Foersom oversatte og bearbeidede for den danske Skueplads, var „Macbeth", — det blev opført til Benefice for hans Efterladte, den 15de Novbr. 1817.

I sit Forhold som Ven skildres han af sine Samtidige som ærlig, trofast og paalidelig; han var elskværdig, om end noget heftig og satirisk i sin Omgang, aaben og redelig i al sin Færd. Han havde derhos en sand og levende Tro. Gjerne fordybede han sig i Tanken paa den Uendelige, og ofte saae man ham læse i Bibelen. Han elskede Fasthed i Tro, som i alt Andet, og Vaklen hid og did var ham forhadt i alle Ting. Som Familiehoved var han et Monster paa en god Ægtemand og Fader. Hjerteligt og inderligt elskede han sin Hustru; hans 6 Børn vare hans Sjæls Lyst og Glæde. De to Sønner holdt han til Studeringer. Han var næsten bestandig hos sin Familie; han læste, skrev og lærte udenad i den samme lille Stue, hvor Konen og de ældre Børn syslede og de mindre støiende legede.

Hvad det Ydre angaaer, skildrer hans Biograph ham saaledes: Hans Udvortes faldt Menneskene behageligt i Øinene, og Qvinderne fandt altid hans Aasyn smukt. Ild var der i hans Øie; Liv og Raskhed i hans Tale og Bevægelse. Hans Legemsbygning var ikke af den skjønneste Form, man klagede over visse Feil ved Armene og i disses Bevægelse, ligesom over nogen Utydelighed, naar han talte fra Theatret af (denne Mangel i Organet blev han dog Herre over). Han havde uden Tvivl af Naturen en stærk Constitution, men dens bedste Kraft var hensvunden før hans sidste Sygdom. I 1811 blev han beladt med en saa stærk Gigt i Hænder og Fødder, at disse næsten tabte al Liv og Følelse; disse kom vel tilbage, men den forrige Legemskraft aldrig. Theatrets Kulde og Træk virke især fjendtlig under saadanne Omstændigheder; hvad Under da, at ogsaa hans Sundhed blev nedbrudt?

Skuespilleren er og maa være en langsom Selvmorder.

Overskou kalder ham en kundskabsrig og genial Mand med en levende Phantasi, romantisk Aand og reen Smag. Han blev Skuespiller af Begeistring, men havde Meget at overvinde inden han erhvervede sig Publikums Yndest, sin egen Tilfredshed opnaaede han aldrig. Han havde et særdeles mandigtsmukt og interessant Hoved, der altid ved det stærke Præg af Tænksomhed og Intelligens maatte tilvende ham Opmærksomhed.

Under hans Billede har Oehlenschlæger skrevet disse smukke Ord:

„Som Hamlet ikke meer paa Kirkegaarden
Du gyser vittig ved Naturens Orden,
En Alf har underviist Din bedre Sands;
Ei som Correggio Du længer stræber
Mod tunge Kaar, som mætter og som dræber,
Dig Coelestina skjænket har sin Krands.
Som Shakespeares Tolk Du aldrig os forlader;
Sov sødt Du gode Kunstner, Ven og Fader!"

Blandinger.

Saltet. Hvis man berøvede et Menneske Nydelsen af alt Kogsalt, hvilket virkelig er skeet i Oldtiden med de til Døden dømte Forbrydere, vilde man derved afsige en uigjenkaldelig Dødsdom; efter kort Tids Forløb, under store Qvaler og med alle Kjendetegn paa en gradviis Forraadnelse, maatte Mennesket omkomme. Vi miste hvert Øieblik Salt i vor Stofvexlen og maae daglig have det erstattet, for at vort Blod og vore Organer ikke skulle lide i deres Combination.

Logogryph.

1 2 3. Hvor Meget man veed, kan dog Ingen mig vide;
3 4 2. Mig mangen Læser kan ikke lide.
5 4 1 2. Jeg er af Stand og Stilling tidt Fæster.
3 1 4 2. Ved mig Du bliver Din Lidelses Mester.
2 1 4 5. Jeg hjælper ofte Godtfolk i Noden.
4 1 2. Min Død er seig, men tjener til Føden.
5 4 3. Jeg rummer den Tid, som mindst Du kjender,
3 1 4. Med mig Dit Legem, som Legem, ender.
1 5. Bagefter mig har jeg stundom Fyr.
4 1. Til Blomster hvisker jeg Eventyr.

Kan Du saa gjætte det hele Ord?
1 2 3 4 5.
Det svæver mellem Himmel og Jord.

Opløsning af Charaden i Nr. 37:

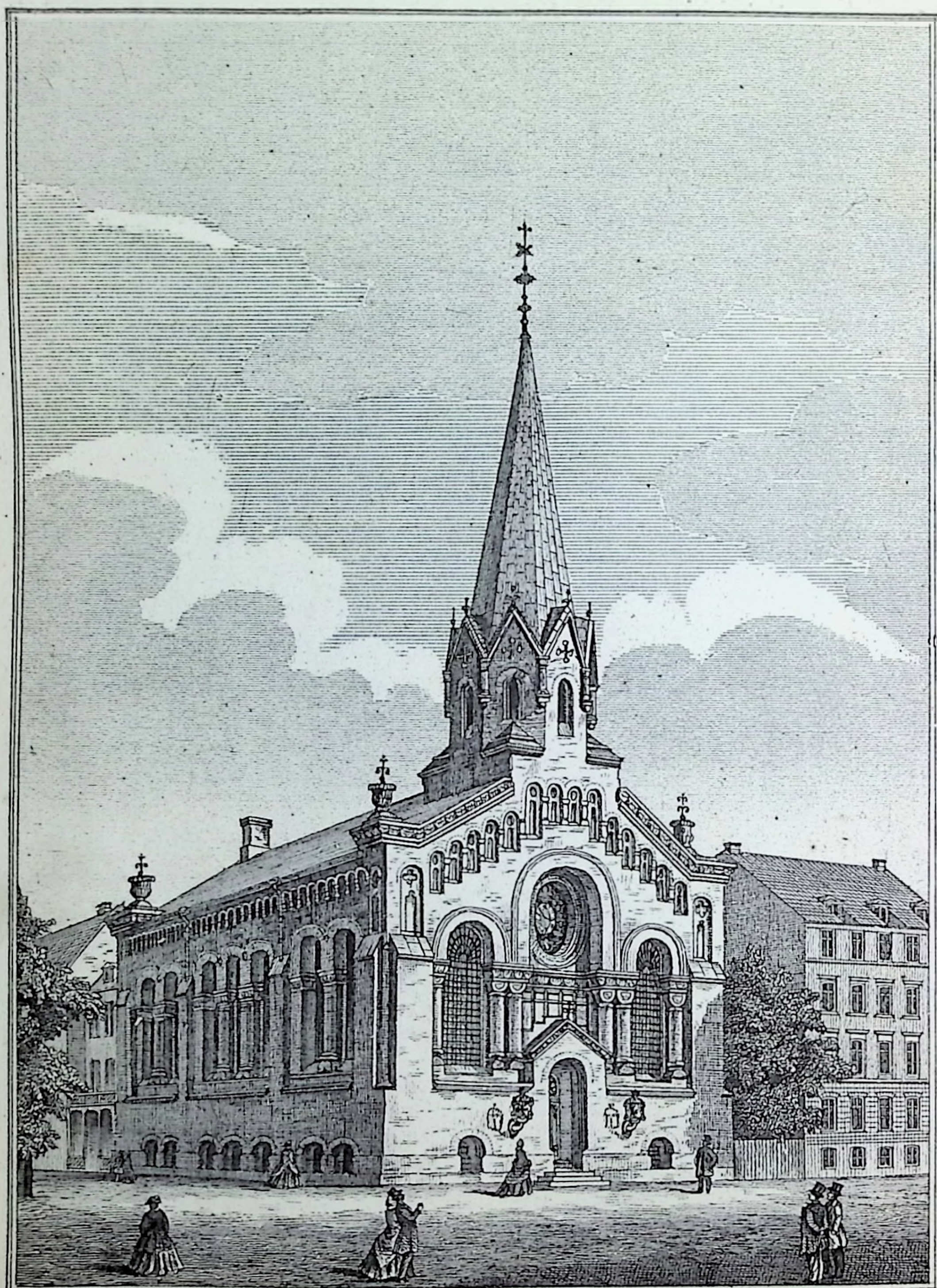
Letsindig.

Opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde.

☞ **Med dette Nr. følger „Den sidste Solstraale", 9de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Eg. Ruschke's lith. Atel. S. Triers Forlag. S. Triers Bog & Steentryk.

Methodistkirken
i Kjöbenhavn.

Skandinavisk
Folkemagazin.
Et Billed-Blad,
til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

1865. Søndagen den 24de September. № 39.

Indhold: Methodist Kirken i Kjøbenhavn (med steentrykt Prospect). – Lord Oakburns Døttre (Fortsættelse). – Noget Mere om Antiserne. Gaade.

Methodist Kirken i Kjøbenhavn.

—

Det er en forunderlig Tid, man lever i! Medens Frederiksberg Commune, der tæller c. 10,000 Indvaanere m. m., ikke formaaede, da dens Kirke ifjor repareredes, at bekoste en Varmeledning, ja medens den allerede nu maa lade sit Kirkespir lappe med Skifer (til Ødelæggelse for Taget), fordi den ikke under selve den store Reparation vovede at tage Taarnet med, skjøndt dettes Klokker vistnok aarlig indkime en betydelig Sum i Kirkekassen; — og medens Trinitatis store Sogn ikke endnu har havt Evne til at istandsætte det Øverste af Spiret, der nedblæste den 3die Decbr. 1863, men staaer den Dag i Dag til Skandale uden Fløi og Kors: — saa kunne Methodisterne, der ifølge seneste Folketælling kun udgjorde 38 Personer (17 M. og 21 Qv.) i Kjøbenhavn, (i hele Landet 42 Personer eller 18 M. og 24 Qv.), gaae hen og opføre en saadan Pragtkirke! Til saa ringe et Antal, maatte en almindelig stor Sal dog vel have været et tilstrækkeligt Bedehuus?

Herved maa imidlertid bemærkes, at det statistiske Tabelværk turde være mindre noiagtigt, hvilket bl. A. synes at fremgaae af dets Angivelse af „Fritænkere", nemlig 12 Personer (9 M. og 3 Qv.), — et glædeligt Tal, hvis det ikke formeentlig manglede mindst fire Nuller bag sig. Dernæst er Præsten, Hr. Chr. Willerup, ogsaa Superintendent for den norske Methodistmenighed, og Antallet af Danmarks og Norges Methodister skal dog udgjøre henved 1000. Hvorom Alting er, saa faaer nu Menigheden sin Kirke, og en saa smuk Kirke faaer da nok siden ogsaa sin behørige Menighed.

Kirken, hvoraf hermed følger en lithographeret Afbildning, bygges paa Hjørnet af Rigensgade og ventes færdig endnu i Aar. Det skal skyldes bemeldte Pastor W.'s virksomme Iver, og Tilskud fra den amerikanske Mission, at et forholdsviis saa storartet Foretagende er blevet sat i Værk og kan fremmes med saa kjendelig Hurtighed. Tegningen viser en Bygning, saaledes som den ved en overfladisk Betragtning hyppig sees i de tydske illustrerede Blade; men den er unegtelig ikke saa ensformig og kjedelig i Stilen, som de fleste af Hovedstadens Kirker. Det er nok muligt, at Prof. Hetsch vilde have havt Et og Andet at indvende imod dens architektoniske Skjønheder, saaledes f. Ex. de nederste Dele af Fodstykkerne, der bugne ud over Grundfladen, for — saa mener man — at lade mærke, hvor stor Vægt, der hviler paa dem; hvilken Antydning, betragtet fra Styrkens og Construktionens Standpunkt, bliver noget naiv. Ogsaa er det sandsynligt, at sal. Conferentsraad Hansen, Fruekirkes Bygmester, vilde savne den „ædle Simpelhed" i Stilen og Caserneformen, hvorpaa han satte saa stor Pris, og i hvilken han selv helst „componerede". Men — kommer Bygningen til at gjøre et ligesaa godt Indtryk i Virkeligheden, som den unegtelig gjør paa Papiret, saa vil den desuagtet blive en Prydelse for Staden, især naar man efter nogle Aars Forløb har glemt, at den opførtes i det forstandige, danske og paa Nytten meest beregnende Aar 1865.

Architekten er Hr. Ferd. Jensen, som Tømmer- og Muurmester nævnes d'Hrr. Blom

og Knudsen; fremdeles have Snedkermester Brødrup, Smedem. Nielsen og Malerm. Wiene været beskæftigede ved Opførelsen. Stuccateur Metzgen har udført Søilernes Capitæler og Fodstykker, Billedhugger Fjeldskov det øvrige Betonarbeide, og Jernstøberarbeidet er leveret fra Anker Heegaards Fabrik.

I den Hulning („Solen"), som er anbragt i Façadens midterste Bue, sees Uhret. Decorationerne ere udførte i Beton; Lilie- og Stjerneformen synes fremherskende i de væsentlige Prydelser. Den i Overensstemmelse med det Øvrige ogsaa forzirede Skorsteen tyder paa Varmeapparat ꝛc. Taarnet begynder jevnt firkantet, men gaaer strax over til at blive ottekantet med spidse, af Consolsøiler baarne Gavle, bagved hvilke Spiret stiger (der forekommer os heldigere end Johanneskirkens, men det er en Smagssag!), og ender med et forgyldt liggende Kors, samt andre Zirater. Bygningen er opført af røde Muursteen — man maa haabe af en bedre Bonitet, end adskillige andre, der nu benyttes hist og her til moderne Bygninger, men kun ere maadelig brændte.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

Fem og tredivte Kapitel.

Den næste Dag.

Da Judith den følgende Morgen gik ud for at besørge nogle Indkjøb, traf hun Dr. Stephen Grey paa Gaden. De standsede begge To, glade over at møde hinanden.

„Ih, Judith!" udbrød han; „er det Dem selv eller Deres Aand? Hvorledes kommer De her?" Han strakte samtidig Haanden ud imod hende: han var den Samme som altid.

Judith gav sig da til omstændeligt at forklare ham Alt, berettede ham ligeledes, hvad hun vidste om Syd Wennock, medens han paa sin Side fortalte hende om, hvor godt det gik ham, og at, hvis det havde været Mr. Carltons Hensigt at skade ham, da var denne ikke bleven opnaaet, eftersom det gik ham nu langt bedre end før. Han endte med at bede hende see hjem til hans Kone — det vilde glæde denne at see et bekjendt Ansigt fra gamle Dage — og gav hende i den Anledning sin Adresse.

Da Judith kom hjem, var der en vis Uro i Huset. Sagen var den, at Grevinde Oakburn havde afskediget Dr. James, fordi han havde skuffet hende med Hensyn til Grevens Sygdom; hun vilde ikke have ham længere. Jane fandt det urimeligt, tildeels fordi hun trængte til Lægetilsyn, og nu ingen Læge havde, og netop da Jane raadvild var gaaet tilbage til sit eget Værelse, fortalte Judith hende om sit nyshavte Møde.

Jane fik da den Idee at anbefale Dr. Grey til Grevinden; hun gik villig ind derpaa, der sendtes Bud efter ham, og hans Komme var det første Skridt til det Venskab, der snart opstod imellem Greys og Lady Oakburn, der havde saa vigtige Følger.

Underlig nok døde Enkegrevinden af Oakburn Dagen efter Greven uden foregaaende Sygdom, i hvilken Anledning en kjær Slægtning gjorde den venlige Bemærkning, at de sandsynligviis havde fulgtes ad for at plage hinanden paa Veien. Det besluttedes, at lade begge Begravelserne finde Sted samtidig, og da baade Jane og Laura, nu vare forsonede med deres Stedmoder, besluttede de at blive i Huset, til de vare forbi. Laura, der var Øieblikkets Barn, fattede en stor Kjærlighed til Grevinden, erklærede for Jane, at hun fandt hende saare elskværdig og gjerne ofte vilde besøge hende, men bemærkede rigtignok samtidig, at det var saa beqvemt at have et Aftrædelsesværelse i London. Begge Døttrene bestilte nu deres Sørgedragter; Jane valgte tarvelige Stoffer, Laura lutter pragtfulde, og raisonnerede som saa, at hendes Fader vistnok havde efterladt hende en klækkelig Sum — af den vilde hun bruge.

„Vil De være Gudmoder for mit lille Barn, Lady Jane, naar det engang skal døbes?" bad Grevinden med en vis Frygt. „Det skal tilhøre Dem ligesaa meget som mig."

„Med Glæde," svarede Jane, og hun betænkte sig ikke. „Og De vil kalde ham Francis?"

„Ja naturligviis; Greverne af Oakburn have i Reglen hedt John, men det behøver vel ikke at være Regel for os. Vi kan kalde ham Francis John — men Francis maa han hedde."

Paa en af de Dage, der laae imellem Dødsdagen og Begravelsen, laante Jane Grevindens Vogn og kjørte til Mrs. West, og skjøndt hun følte sig temmelig forvisset om, at denne nok vilde have ladet hende vide, hvis hun havde havt Efterretninger fra Clarice, meente hun dog, at hun ikke burde forlade London, uden personlig at spørge sig for. Men da hun naaede Huset, blev hun skuffet, Mrs. West var taget paa Landet.

Da Herren imidlertid var hjemme, fik hun ham i Tale. Dog havde han ingen nærmere Oplysninger at give hende; han vidste, at hans Kone havde undret sig over, at Miss Beauchamp saaledes var forsvunden; men de havde begge troet, at hun forlængst var kommen tilbage til sin Familie.

Bekymret kjørte Jane bort, og den Tro, som i den sidste Tid var begyndt at snige sig over hende, at Clarice var død, blev nu stærkere.

Der var imidlertid endnu en lille Efterretning med Hensyn til Miss Beauchamp, som Mrs. West havde faaet, siden hun sidst saae Lady Jane, og hvilken hun visselig vilde have meddeelt hende, hvis hun havde været hjemme, skjøndt hun ikke havde anseet den for vigtig nok til at skrive om.

Mr. West kjendte den ogsaa, men det faldt ham ikke ind, at Lady Jane var uvidende om den. Imidlertid var Nyheden ikke stor, og den gjorde sikkert ikke Sagen mindre indviklet.

Sex og tredivte Capitel.

Et Besøg.

Da Jane kom hjem, traf hun Lady Oakburn og Laura, og fortalte dem, hvorledes hun var bleven skuffet, og hvor nedslaaet hun var, og da Lady Oakburn trængte ind paa hende for at faae at vide, hvorfor hendes Anelser om Clarice vare saa mørke, svarede hun, at en fæl Drøm, som hun havde havt, bidrog dertil. Laura gjorde hende latterlig med hendes Drømme, vilde ikke blive og høre længere paa hende, men gik ud for at gjøre Besøg.

„Jeg burde sige Dem, Lady Oakburn, eftersom Laura gjør mig latterlig, at jeg har havt tre eller fire høist mærkelige Drømme i mit Liv. De forudsagde Begivenheder, der meget snart indtraf, og skjøndt jeg ikke er overtroisk, kan jeg ikke lade være at troe, at der er Noget i en saadan Drøm."

„Og De havde en besynderlig Drøm med Hensyn til Clarice?"

„Ja, en frygtelig Drøm, der syntes at fortælle mig om hendes Død. Og daglig fremstiller den sig for mig. Jeg kan ikke glemme den."

„Hvorledes var den?" spurgte Lady Oakburn.

„Jeg vil foretrække ikke at fortælle Dem den," gjensvarede Jane. „Stundom tænker jeg, at hvis jeg fortalte den til Laura, vilde hun gjøre mindre Nar ad mig."

„De har ikke fortalt hende den?"

„Nei, ligeoverfor hende er fornemmelig min Tunge bunden."

„Men hvorfor det, Lady Jane?"

„Sagen er, at Mr. Carlton, Lauras Mand, var meest fremtrædende i den. De nærmere Omstændigheder kan jeg ikke sige Dem, men jeg drømte, at Clarice var død — jeg drømte, at hun syntes at være død og udpegede Mr. Carlton som Aarsagen dertil."

Grevinden var ikke overtroisk og blev forundret ved at høre Jane tale, men da hun saae paa denne, gjorde det alvorlige, næsten høitidelige, Udtryk i hendes Ansigt dog en vis Virkning paa hende.

„Da var han ikke Lauras Mand," fortsatte Jane, „men jeg saae ham daglig, eftersom han var min Faders Læge, og jeg antager derfor, at han blev blandet ind i min Drøm, netop fordi jeg saae ham saa ofte. Hvorledes jeg end bærer mig ad, kan jeg dog ikke faae ham ud af mine Tanker, som han stod der foran mig i Drømmen, og jeg har havt en Slags Rædsel for ham lige siden den Tid. Jeg vil imidlertid ikke gjerne tale mere derom."

Imidlertid kjørte Laura bort i Lady Oakburns Vogn; hun agtede at aflægge Mr. Carltons Fader et uventet Besøg. I en fjern, tætbefolket Gade, hvor Rigdom og Fattigdom, Travlhed og Dovenskab, Vindskibelighed og Brøde vare blandede imellem hinanden boede den ældre Mr. Carlton. Da Vognen holdt, traadte en Tjener ud og aabnede Døren næsten i samme Øieblik, som hun havde ringet.

„Kan jeg faae Mr. Carlton i Tale?"

„Ikke nu. Det er ikke min Herres Modtagelsestid. Om nogle Minuter kjører han bort, for at see til sine Syge."

Hans Svar behagede ikke Laura, og hun svarede paa sin stolteste Maade: „Deres Herre er altsaa hjemme?"

„Han er hjemme, men jeg kan ikke lade Dem komme ind. Det er nu Tiden for ham at kjøre — og der er han allerede," tilføiede Tjeneren med en Stemme, som om han var glad ved at blive fri for hende.

Laura vendte sig hurtig om; en mager, tredsindstyveaarig Mand var traadt ud af en Sidedør og gik henimod en Vogn, der ventede paa ham. Hun gik ham imøde.

„Jeg formoder De er Mr. Carlton?"

Hun behøvede ikke at have spurgt. I den spinkle, men smukke Figur, i de veldannede Træk, i Ansigtets lidenskabsløse Udtryk, saae hun Billedet af sin Mand, saaledes som han vilde være om tredive Aar.

„Jeg er Mr. Carlton; hvad ønsker De?"

„Jeg er kommen for at besøge Dem."

Mr. Carlton kastede Blikket hen paa Vognen. Han saae Grevekronen paa den og Tjenerne i deres smukke Livreer; men i det Hele taget brød han sig ikke Meget om Grever og havde ikke større Ærbødighed for dem end for andre Folk.

„Saa gjør det mig meget ondt, at De er kommen paa denne Tid, min unge Dame," sagde han. „Jeg kan ikke modtage Patienter hjemme efter Klokken tre, og den er nu to Minuter over. Brød jeg denne Regel een Gang, kunde jeg komme til at gjøre det altid. Hvis De vil komme imorgen Klokken —"

„Jeg er ingen Patient," afbrød Laura.

„Ingen Patient? Hvad er De da?"

„Jeg er Deres Søns Kone, Lady Laura Carlton."

Mr. Carlton viste intet Tegn paa Forundring. Han saae et Øieblik paa hende, uden at hans rolige Ansigt forandredes; derpaa udstrakte han høflig Armen og førte hende tilbage til Huset. De kom ind i et Værelse, der aabenbart var Spisestuen; den var mørk og skummel, med smukke Fløiels Gardiner og Bohave.

„Saa De er den unge Dame, som min Søn har ægtet. Jeg ønsker Dem til Lykke!"

„Tak," svarede Laura, der begyndte at fatte Mishag til ham. Hun vidste, hvor nyttig Noget af hans sammensparede Rigdom vilde være for dem; hun hadede ham for hans Gjerrighed i ikke at have hjulpet sin Søn, og en pludselig Indskydelse havde faaet hende til at besøge ham den Morgen og at prøve paa at blive gode Venner med ham. Men der var Noget i hans rolige Øie og rolige Væsen, som sagde hende, at hendes Gang vilde være forgjæves, naar den havde til Hensigt at bringe ham til at være rundhaandet, og hun forskandsede sig derfor bagved sin Stolthed.

„Jeg er kommen til London paa et Par Dage, Mr. Carlton, og jeg meente, at jeg vilde komme og gjøre Deres Bekjendtskab, inden jeg atter tog bort. Jeg vidste ikke, det vilde være Dem ubehageligt at see mig."

„Det er mig ikke ubehageligt. Jeg er glad ved at see Dem her. Er Louis med i Byen?"

„Som om han ikke vilde være kommen, hvis han havde været her!" gjensvarede Laura. „Jeg er bleven kaldet hertil i en sørgelig Anledning," vedblev hun, og der glindsede en Taare i hendes Øie. „Min Fader laae for Døden, jeg kom ikke tidsnok til at see ham ilive."

„Deres Fader? Undskyld mig, jeg har glemt hvem —"

„Greven af Oakburn," svarede Laura stolt, idet hun blev overordentlig fornærmet og ikke troede rigtig paa Forglemmelsen.

„Ja, det er sandt. Da jeg læste om hans Død, syntes jeg nok, at jeg burde erindre det Navn, men jeg huskede ikke, at han var en Fader til min Søns Kone. De seer vred ud, men hvis De havde saameget Arbeide som jeg, vilde De ikke undre Dem over min Glemsomhed. Og hvorledes gaaer det Louis i Syd Wennock? Han burde være en duelig Læge nu."

„Det gaaer ham saa godt, som det kan gaae en Læge, der selv maa bane sig Vei. Ingen hjælper ham. Han burde have en Kareth, men han har ikke Raad dertil."

Havde han havt Raad dertil, vilde hans Kone have brugt den selv — det var netop, hvad hun havde Lyst til.

„Ja Louis maa finde sig i at vente," bemærkede Mr. Carlton. „Det maatte jeg ogsaa gjøre. Siig til ham fra mig, at de, som forstaae at vinde, i Reglen ogsaa forstaae at vente."

„Det vil jeg ikke sige ham," svarede Laura dristigt. „Jeg synes, at De burde hjælpe ham."

„Synes De det? Hvad har han af sin Praxis? Sex til syv Hundrede om Aaret?"

„Ja, det troer jeg nok, han har."

„Det er Mere end jeg havde i hans Alder. Og jeg vilde raade ham til at lade det strække til."

Det særegne Eftertryk, som ledsagede disse Ord, fortalte Laura tydeligt, at der ingen Hjælp maatte ventes fra den Kant. Mere vred end skuffet reiste hun sig op for at gaae.

„Deres Mand kjender min Characteer, Lady Laura: at jeg ikke lader mig paavirke. Siig til ham, at jeg ikke har forandret mit Testamente, og at jeg ikke skal gjøre det, hvis han opfører sig ordentligt; men medens jeg lever, maa han arbeide selv."

„De er i mine Tanker en meget ukjærlig Fader."

„I saa Henseende faaer De at tænke, som De behager," svarede han meget høfligt. „De kjender endnu ikke Deres Mands Characteer. Skal jeg sige Dem hvorledes han er? Efter Deres Opgivende fortjener han mellem sex og syv Hundrede om Aaret. Hvis jeg idag tilstod ham sex eller syv Hundrede endnu, vilde han ved Aarets Slutning finde dette altfor lidet og forlange fjorten Hundrede til. Louis kan forbruge Alt, hvad han kan faae, og jeg har ikke Lyst til at have mine suurt erhvervede Penge forødte, medens jeg lever."

Hovmodig kastede Laura sit sorte Knipplingsslør over Skuldrene og feiede ud af Værelset uden at bryde sig om hans Tilbud af Viin og andre gode Ting. Mr. Carlton fulgte hende og strakte Armen ud. Havde det været enhver Anden end hendes Mands Fader vilde hun ikke have modtaget den.

„Hvor boer De?" spurgte han.

„I Huset hos min afdøde Fader," svarede hun lidenskabeligt. „Jeg vilde ikke have forladt det i noget andet Ærinde."

„Det har glædet mig at see Dem, og det vil altid være mig kjært at see Dem og Louis. Hvis De nogensinde kommer til London og vil tage tiltakke med mit Huus, skal De være hjertelig velkommen."

Han førte hende ud med overdreven Hoflighed, lukkede hende ind i den ventende Vogn, tog Hatten af og stod barhovedet, indtil den var kjørt bort.

Syv og tredivte Capitel.

Atter Ansigtet.

Greven og Enkegrevinden af Oakburn vare blevne begravede Side om Side, og Familiens Sagfører, der medbragte Testamenterne, blev viist ind til de forsamlede Damer. Han hed Mole, var en mager Mand og tog sig en Priis hvert tredie Minut i Smug.

Lord Oakburn habde ikke Meget at bortgive. Paa Godset skulde der hvile en Afgift af fem hundrede Pund Sterling aarlig til hans ældste Datter Jane for hendes Livstid; til sin anden Datter, Laura Carlton, efterlod han sin Tilgivelse, og til hver af sine andre to Døttre, Clarice og Lucy, efterlod han tre tusind Pund. Lucy blev sat under personligt Formynderskab af hans Kone, der skulde bestride Udgifterne ved hendes Opdragelse og Underhold; naar Clarice blev fundet, skulde hun have sit Hjem hos Grevinden, eller, hvis hun ikke ønskede at boe der, da hos Jane. Dersom det skulde vise sig, at Clarice var død, da skulde de tre tusind Pund overgaae til Jane. Tre hundrede Pund skulde ligelig fordeles mellem alle Døttrene til Sørgedragter.

Saaledes lød Testamentet, idet vi kun have angivet, hvad der vedkommer denne Fortælling.

Da Mr. Mole havde oplæst dette, begyndte han paa Enkegrevindens. Den gamle Dame, som havde Penge nok at disponere over, havde efterladt fem tusind Pund til hver af de to Søstre, Jane og Lucy, men Intet til de to Andre, for hun kunde ikke tilgive, at Clarice havde villet sørge for sig selv, og at Laura havde giftet sig mod Familiens Ønske.

Det vilde være vanskeligt at beskrive Lauras Harme, da hun fandt, at baade hendes Fader og hendes Tante havde forbigaaet hende. Hun var lidenskabelig af Gemyt, noget lig hendes Fader, og tilbøielig til at give sin Harme Luft over Smaating. Men i dette Tilfælde var hun saaret for dybt, og med Undtagelse af et eneste lynende Glimt af hendes Øine, viste hun intet Tegn paa Skuffelse.

Sagføreren tog fire Pakker Banknoter op af Lommen, gav de to til Jane, en til Grevinden og den fjerde til Laura. Laura tog den uden at sige et Ord. Hendes Fingre skjælvede af Lyst til at kaste Mr. Mole den i Ansigtet, men hun holdt sig i Tømme. „Han kunde have sørget bedre for mig," sagde hun til Jane i Løbet af Aftenen og ærgrede sig over at have sagt saameget.

Det var ogsaa en Skuffelse for Jane, at Lucy ikke var bleven betroet til hende; men den kom jo ikke uventet nu. Hun bad Grevinden om at lade den lille Pige følge med hende tilbage til Syd Wennock, og da Grevinden villig gik ind herpaa, varede det ikke længe, inden Laura og Jane sadde paa Jernbanen med deres mindre Søster.

Carlton modtog sin Kone med megen Glæde; de holdt endnu af hinanden og havde næsten i fjorten Dage været adskilte.

„Og hvorledes staaer Sagerne," spurgte han. „Jeg formoder, Du er saa rig nu, at alle vi Andre maa træde i Skyggen."

Laura havde siddet foran Ilden med Fødderne op paa Kaminen, og hendes Mand havde staaet og lænet sig ømt over hende. Hun sprang nu pludselig op og vendte Ryggen til ham, idet hun fik travlt med at sysle med nogle Smaating paa et Sidebord; hun vidste nok, at de Efterretninger, hun havde at bringe ham, ikke vilde være ham behagelige.

„Jeg formoder, Du har arvet ti eller tyve tusind Pund," fortsatte Carlton. „Efter Enkegrevinden maatte Du da altid kunne faae ti tusind Pund?"

„Jeg stod og tænkte paa, hvorledes jeg skulde mildne Sagen for Dig, men jeg kan ikke udfinde det. Jeg maa sige Dig det Værste strax," udbrød hun med lynende Øine og vendte sig om imod ham. „Jeg er gjort arveløs, Louis!"

Han svarede ikke; han saae kun paa hende med et ivrigt, spørgende Blik.

„Papa har ikke efterladt mig een Skilling, undtagen en Ubetydelighed til Sørgedragt; i

Testamentet stod, at han gav mig sin Tilgivelse. Min Tante har givet ti tusind Pund til Deling mellem Jane og Lucy — Intet til mig."

Et bittert Ord var lige ved at undslippe Mr. Carltons Læber; men det lykkedes ham at standse det inden det blev udtalt.

„Ikke efterladt Dig Noget?" gjentog han. „Ingen af dem?"

„Fem og halvfjerdsindstyve Pund til Sørgedragt og Tilgivelsen! O, Louis, det er skjændigt! det er en frygtelig Skuffelse, en skammelig Uretfærdighed, og det gjør mig mere ondt for Dig end for mig selv. Hvad skal vi gjøre, Louis?"

„Tage Sagen, som vi bedst kan," svarede han.

Hun greb sin Hat og ilede ud af Værelset, som om hun vilde undgaae at sige mere. Da kom der en Forandring over hans Træk, og en graalig Farve, enten fremkaldt ved Vrede, ved en Erindring eller ved legemlig Smerte, viste sig paa dem. Han stod ved Vinduet, og Ilden spillede paa hans Ansigt og oplyste det, uagtet der ikke var Lys i Stuen. Hans Øine vare heftede paa Jorden, hans Arme hængte døde ned; han havde stolet paa Lauras Arv, for at den skulde hjælpe dem ud af deres trykkende Gjæld. Saaledes stod han i nogle Minuter og hævede da Øinene.

Hævede dem, for at de skulde hvile paa — hvad? Ind i det af Kaminilden oplyste Værelse, med Næsen presset flad mod Ruden, stirrede det aldrig forglemte Ansigt. Det frygtelige Ansigt, som hvadenten det var menneskeligt eller spøgelseagtigt, havde skræmmet ham den Nat, da Mrs. Crane døde, og anden Gang i Capitain Chesneys Have.

Det skræmmede ham igjen. Han tumlede over imod Muren, og hans undertrykte Rædselsskrig gjenlød gjennem Værelset.

Otte og tredivte Capitel.

Badestedet.

Syv Aar ere hengaaede siden den Tid, da vi sidst omtalte denne Fortællings Personer, og vi indbyde nu Læserne til at træffe nogle af dem igjen.

Paa Strandbredden ved et moderne engelsk Badested sad en Klynge af Damer. Nogle arbeidede, medens de talte, Nogle læste, medens Andre hengav sig til Nydelsen af den friske Luftning, der kom glidende hen over Søen, og atter Andre iagttog Børnene, som løb og legede paa Sandet. En Flok unge Piger havde samlet sig i nogen Afstand, men dog nær nok til at man kunde høre, hvad de sagde. De havde travlt med deres egne Sysler og deres særegne Interesser. Pynt, Coquetterier, Bibliothekerne, Spadseretourene og Sammenkomsterne om Aftenen. De syntes dog at være mere tilboielige til at skjændes end til at forliges. Skinsygen sneg sig ind imellem dem.

„De kan sige, hvad De vil, Miss Lake," udbrød En; „men jeg paastaaer, at han er den eleganteste Mand for Øieblikket i Seaford. Har jeg Ret eller Uret?" tilføiede hun, henvendt til de Andre.

Den Talende var en høi, smuk Pige med en svagt kroget Næse og prægtige Øine. Hun var en Datter af General Vaughan og opholdt sig med sin Familie i Seaford. Miss Lake var derimod styg, og istedetfor at svare, gjorde hun en Grimasse.

„Jeg bryder mig ikke om, enten han seer elegant ud eller ei," sagde en smuk Pige, Fanny Darlington. „Jeg veed, at han er den behageligste Mand, jeg endnu har talt med, og han dandsede to Gange igaar Aftes med mig."

„Og ikke een Gang med Augusta Lake, og det er derfor, hun er saa haard imod ham idag."

Et let Smiil viste sig paa Fleres Ansigter. Miss Vaughan var den Eneste, som talte.

„Dands har ikke meget at sige. En Herre kan dandse en heel Aften med en Dame og dog ikke bryde sig Noget om hende; medens han kan være hemmelig forelsket i en anden, uden at byde hende en eneste Gang op til Dands."

„Det siger Du, fordi han sidder ved Siden af Dig i Salen og taler timeviis med Dig, Helen Vaughan," sagde Fanny Darlington, der i Reglen gav sin Tunge frit Løb. „Men jeg troer derfor ikke, at hans Hjerte er bortgivet her; jeg troer ikke, han bryder sig det Ringeste om nogen Pige i Seaford."

En dyb Rødme opsteg i Helen Vaughans Ansigt, og hun slog med Nakken, som om hun vilde betegne, at det var under hendes Værdighed at svare.

„Men, siden vi tale om Forsamlingssalen, hvem var det da, som han igaar Aftes var sammen med?" spurgte Miss Lake. „Jeg har ikke seet hende der før; det var en nydelig Pige."

„Ja, jeg saae da ikke igaar Aftes nogen nydelig Pige," faldt Helen Vaughan ind.

„Jeg veed, hvem Miss Lake mener," udbrød Fanny Darlington. „Hun er nydelig. Hun sad ved Siden af en høi, elskværdig Dame, og han gik bestandig hen til dem. Jeg stod i

Nærheden, da han spurgte hende om hun vilde dandse."

„Det er formodentlig Kræmmerfolk, der ville give sig ud for fine Folk," bemærkede Generalens Datter og trak paa Næsen.

„Nei, det seer de ikke ud til," svarede en ung Pige, der endnu ikke havde talt; „jeg troer, det er fornemme Folk."

„Snak!" udbrød Miss Lake. „Hvad veed Du om dem, Mary Miller?"

„Jeg har Øine og kan see, saavelsom Du. Saae Du det Barn, der kom paa Stranden igaar med en Pige og en gammel, sort Tjener?"

„Ja, og hvad saa?"

„Om Eftermiddagen saae jeg denne Dame kjøre med det samme Barn," gjensvarede Miss Miller. „Deraf slutter jeg, at det er fornemme Folk."

„En deilig Slutning," udbrød Helen Vaughan, som om den foregaaende Bemærkning var hende ubehagelig. „Alle Mennesker kjøre ud her hver Dag."

Mary Miller lo; det morede hende at drille Helen. „Det var en elegant Vogn," var Alt, hvad hun sagde.

„Elegante Vogne kan man faae tilleie, naar man vil betale dem," var Miss Vaughans hovmodige Svar.

„Det er meget rigtigt," svarede Mary Miller. „Men den Vogn var nu ikke leiet. Tjener og Kudsk vare i Livree, og der var en Grevekrone paa Vogndøren."

Havde den Talende sagt, at der var et levende Uhyre, kunde det ikke have vakt mere Forbauselse. „En Grevekrone!" udbrød flere Stemmer.

„Det er underligt, at jeg slet ikke har lagt Mærke til de to Damer," bemærkede Miss Vaughan.

„De bleve ikke længe," sagde Fanny Darlington. „Det lod til, at de kun havde til Hensigt at see dem om. Han gik bort med dem, men vendte atter tilbage. Han lod til at være en god Bekjendt af dem."

„Det var formodentlig nogle af hans Patienter," udbrød Miss Lake.

„Læger ere altid —"

„Tys, Augusta! der er han. Spørg ikke, hvem de Folk vare."

(Fortsættes.)

Noget Mere om Antiserne.

Vi meddelte i Nr. 37 nogle Noticer om dette mærkværdige Folkefærd; men da dets Eiendommeligheder ere af en høist usædvanlig Natur, og da der er al Sandsynlighed for, at Stammen snart vil ganske uddø, troe vi, det vil være af Interesse, endnu at erfare noget Nærmere om samme.

Mændene ere Jægere eller Fiskere, i Reglen begge Dele; i Hjemmet drive de og drikke Chicha, der tillaves af Maniokrod. Deres Vaaben ere Køller, Bue og Pile, og af de sidstnævnte betjene de sig ogsaa ved Fiskefangsten. Stundom forgifte de med Barbasco (Menispermum cocculus) ikke Floderne, som Reisende have paastaaet (thi disses Fald er for rask og Strømmen for rivende), men Bibækkene og Remansos, d. v. s. de smaa Indbugter, hvis Vand næsten staaer ganske roligt. Ved Cocculusroden bliver Vandet saa hvidt, som ved Sæbe eller Kalk, Fiskene bedøves for Øieblikket deraf, svømme med Bugen opad og ere da et let Bytte for Fiskeren.

Deres Leerkar er af plumpt Arbeide, men bliver dog malet og overtrukket med en Glasur. Mange Kjøkkenredskaber stamme fra Dyreriget; Antiserne gjøre sig f. Ex. Skeer og Glas af Abens Pandeskal, og Rivejern til Maniok af Malus osteoglossums Tunge. Som Drikkekar bruges ogsaa halve Kalebasser (Crescentia cujete), der lakeres og prydes med alleslags raae Tegninger.

Til nogensomhelst Stats- eller Stadsforening er ikke det mindste Spor. Enhver Familie lever isoleret eller ogsaa nogen Tid efter Behag sammen med nogle andre. Kun i Tilfælde af Krig vælges en Høvding.

Pigerne ere allerede mandbare med det tolvte Aar og gifte sig med den Første den Bedste i Stammen, forudsat at Forældrene erholde en Foræring. De tilberede deres Mand og Hersker Maden, væve Klæderne, indhøste Mais, Maniok o. s. v., bære hans Bagage underveis, ledsage ham i Krigen og paa Jagten, indsamle de udskudte Pile, hjælpe at roe, og slæbe Krigs- eller Jagtbyttet hjem. Alt Dette synes dog ikke at være dem nogen trykkende Byrde.

Naar Nedkomsten nærmer sig, forlader Konen Mandens Bolig og begiver sig til en lille Hytte i Nærheden. Her staaer Ingen hende bi, hun bliver ganske alene; thi sjelden ere andre Qvinder i Nærheden, og Manden bekymrer sig ikke om hende. Efter Fødslen

drikker hun et Afkog af Huitoch eller Genipaæbler, vasker sig med denne sammensnerpende Ribiacees sorte Vand og gaaer da med Barnet til Manden. Denne gjør et mildt eller uvenligt Ansigt, eftersom det er en Dreng eller Pige. Han har imidlertid rolig gottet sig paa Maatten, røget eller snust Tobak, ved Ilden snart varmet Ryggen og snart Bugen og drukket Chicha med sine Venner, ifald han har havt saadanne i Nærheden. Hvordan hans Kone har havt det i den Tid, bryder han sig ikke om.

Barnet voxer op, som det behager de høie Guder. Med det femte Aar lærer Drengen at svømme og skyde med Pile; men nu kan han jo ogsaa „tælle til fem". Pigerne hjælpe ved Væven, Madens og Chichas' Tilberedelse. Det er hele Opdragelsen.

Fleerkoneriet finder kun undtagelsesviis Sted blandt Indianerne. Nogle have vistnok 2 à 5 Koner, men hyppigt er det ikke. Medicinmændene (Lægerne) tilskrive sig overnaturlige Kræfter og gjøre sig Fordeel af deres Medmenneskers Uvidenhed. Ved narkotiske Midler bringes den Syge i dyb Søvn, eller han faaer et Purgeermiddel, hvis Virkning er saa voldsom, at det vilde slaae en Europæer ihjel. Liget af den Døde stoppes i en Sæk og kastes i Floden. Saasnart dette er skeet, nedriver man den Afdødes Hytte, sønderbryder hans Bue, Pile og Kar, tager Asken fra Skorstenen og strøer den for alle fire Vinde, ødelægger Alt, hvad der voxer paa Ageren, omhugger de Træer, som han har plantet, og afbrænder Hytten. Den hele Plet gjælder fra nu af for ureen, Ingen vover at betræde den, og snart er den overgroet af Planter. Saaledes bliver Intet tilbage af Mennesket eller hans Værker.

Forældrene blive i den fremrykkede Alder behandlede meget slet af Børnene og ringeagtes. De maae bære Vand og Brænde, gjøre Ild paa og forfærdige Pile.

De religiøse Forestillinger ere temmelig forvirrede, Belønning og Straf efter Døden spiller en stor Rolle. Den Gode og Retfærdige forvandles til en Tiger, Tapir eller Abe; den Onde til et Krybdyr eller en Popegøie.

Fortiden bestaae Antiserne neppe af tusinde Hoveder. Deres Sprog er meget blødt, tales hurtigt og med en bedækket Tone uden Modulation, aldrig dybere eller høiere. Det har nogen, om end en fjern, Lighed med italiensk, f. Ex. gheto en Edderkop, ochiti en Hund, chiquito en Flue, impuco Sukker o. s. v.

Aaret inddeles efter Maaneskifter, Aarstiderne efter Træernes Blomstring. Over Fingrenes og Tæernes Antal kunne de ikke tælle. Fødes Tvillinger, bliver den Sidstfødte levende begravet, fordi det betragtes som et Barn af en ond Aand; ogsaa skal man stundom brænde Ligene. Naar to Mænd komme i Strid, begynde Qvinderne at græde og hyle, men Ingen blander sig i Tvisten. Næveslag er ikke kjendt, de gribe hinanden i Haaret og kaste Modparten til Jorden. Indbyrdes ere de gjæstfrie, men have ingen Feste og Dandse; deres Sang lyder ensformig og sørgelig; deres eneste musikalske Instrumenter ere Fløite og Tromme. — Som bemærket, er Stammen meget sammensmeltet og uddøer snart.

Gaade.

(3 Betydninger.)

Ikke Søvn og ikke Død,
Ligner jeg dem noget;
Fordum krigerisk jeg lød
Og lidt Norsk var Sproget.
Du kan Slemt at høre faae,
Naar paa mig Du vilde staae.

Opløsning af Logogryphen i Nr. 38:

Altan (Alt — Tal — Naal — Taal — Laan — Aal — Nat — Taa — An! — Aa).

Opløst af Dr. Schakamankabudibaba, „en Brosteensliber fra Klosterstræde", Marie Nielsen i Roeskilde.

Charaden i Nr. 37 er endvidere opløst af Marie Nielsen i Roeskilde.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 1ste October. **№ 40.**

Scene i en kamtschadalsk „Jurte" eller Vinterbolig.

Her gjælder det at spare,
For Store og for Smaa:
Man seer med Fødder bare
Den tykke Mand at gaae;
Sin Mad maa Konen røre
Med venstre Haand, fordi
Den høire, arbeidsføre,
Hun saa kan have fri.

Man Fisk og Støvler hænger
Til fælles Tørring op,
Og Vuggen har ei Gænger
Til Gynge eller Hop.
Som sagt: paa Alt man kniber,
Dog er Familien glad;
Thi — som Enhver begriber —
Nu faaes — „den varme Mad!"

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

En høi, slank Mand nærmede sig langsomt til Klyngen. Han saae visselig ud som Miss Vaughan havde beskrevet ham. Det kløgtige Udtryk i hans tankefulde Ansigt gjorde, at han saae noget ældre ud. Han kunde vel omtrent være fem og tyve Aar gammel. Men det var hverken paa Grund af hans smukke Figur eller af hans smukke Ansigt, at han stod sig godt med alle Stænder; det var hans indtagende Væsen, som var Skyld deri. Han var rolig og kun lidet fremtrædende, men dog saa aaben i sin Tale og ligefrem med al sin Høflighed, at han vandt Alles Gunst.

Gjætter Læseren, hvem det var? Man har seet ham før. Det var den iltre unge Fyr fra tidligere Tid, Frederik Grey; men han var nu bleven Mand.

Forandringen i Stephen Greys Skjæbne havde været mærkelig, eller vilde idetmindste have været det, hvis han ikke var stegen gradeviis Trin efter Trin. For otte Aar siden havde han været en simpel Læge i Syd Wennock og selv lavet sin Medicin; nu var han Sir Stephen Grey, Baron og kongelig Læge.

Man veed, at Frederik var bleven opdraget til sin Faders Stand, og han skulde snart tage Examen. Hans Studeringer vare blevne afbrudte noget derved, at hans Fader havde sendt ham til Universitetet i Oxford, saasnart han havde faaet Raad dertil. Det var intet Under, at de unge Damer paa Badestedet søgte hans Selskab, for han var Arving til et Baroni og en betydelig Formue, eftersom Sir Stephens Indtægter vare overordentlig store, og til disse Fordele maa man endnu føie hans egen elskværdige Personlighed.

Lady Grey, hvis Helbred ikke var bedre end før, var kommen til Seaford for at nyde Godt af Soluften, ledsaget af sin Søn. De havde nu været der fjorten Dage, og man har seet, at det allerede var lykkedes Frederik at vinde almindelig Interesse, skjøndt han sandsynligviis ikke havde gjort sig særlig Umage derfor.

Han spadserede langsomt henimod de unge Damer, og der kom en Forandring over dem Alle — den Forandring fra Ligegyldighed til Liv, som en Mands Nærværelse altid medfører. Maaskee var der ikke een af de unge Piger, som ikke gjerne vilde have ham til Mand!

Han tog nogle af dem i Haanden, talte til Andre og havde et venligt Ord og Blik til Alle; men det lykkedes Helen Vaughan som sædvanligt ganske at lægge Beslag paa hans Opmærksomhed. Han troede ikke, at hun forbandt nogen særegen Tanke dermed; det faldt ham visselig ikke ind, at hun var paa Nippet til at blive alvorligt forelsket i ham.

„Hvorledes er det med Lady Grey?" spurgte Fanny Darlington.

„Tak," svarede han; „hun har det ikke rigtig godt idag. Jeg bad hende om at holde sig inde."

„Hvor ærgerligt!" udbrød Helen Vaughan. „Ærgerligt for hende, og ærgerligt for min Skyld," tilføiede hun med et fortryllende Smil. „De seer det Arbeide, jeg har for, Mr. Grey?"

„Ja, og det seer ud til at være et meget besværligt Stykke Arbeide," var hans leende Svar, da han saae paa det skjøre Net af Traade, hun holdt imod ham.

„Seer De, jeg kan ingen Vegne komme med det. Jeg arbeider under Lady Greys Anviisning og veed ikke, hvad jeg nu skal gjøre. Hvis jeg troede, at Moder ikke vilde have Noget imod, at jeg gaaer alene paa Gaden, vilde jeg gaae hjem til Deres Huus og bede om nærmere Forklaring. Er Deres Moder rask nok til at tage imod Nogen?" tilføiede hun hurtigt.

„Jo, hun er."

„Saa troer jeg, at jeg maa gaae hjem til hende. Det er saa kjedeligt at maatte standse. Desuden har jeg Hastværk — jeg arbeider paa en Brudegave."

„Jeg kan sige Dig, hvorledes Du skal vedblive," indvendte Augusta Lake. „Du be-

hover ikke paa nogen Maade at uleilige Lady Grey."

Helen Vaughan rystede tvivlende paa Hovedet. „Men dersom Du skulde give mig feil Besked, og jeg maatte gjøre Arbeidet om igjen? Nei, jeg vil hellere stole paa Lady Grey, der har viist mig tilrette hele Tiden. Vil det være at gjøre hende formegen Uleilighed?" henvendte hun sig med sine smukke Øine til Frederik.

„Tvertimod, jeg troer det vil være min Moder kjært at see Dem," svarede han. „Paa disse kjedsommelige Morgener, naar hun er nødt til at holde sig inde, er hun ofte glad ved at faae Besøg."

Helen Vaughan reiste sig, men uden at gaae; hun stod, som om hun var i Beraad med sig selv.

„Jeg veed virkelig ikke, hvorledes jeg skal bære mig ad; Moder holder saa lidt af, at jeg gaaer alene paa Gaden."

Haanligt krummede Augusta Lake sine Læber, og gjorde sig aldeles ingen Umage for at skjule det.

„Vil De modtage mit Følgeskab?" spurgte Frederik Grey, og han kunde virkelig ikke godt gjøre Andet.

„Mange Tak!" udbrød Helen med en blomstrende Rødme; „skjøndt det gjør mig meget ondt, at skulle uleilige Dem, Mr. Grey."

Han var gaaet et Par Skridt ved hendes Side, da han blev standset. En lille, bleg Knøs var kommen bagfra og havde trukket i ham.

„Halloi, Frank! Hvor kommer Du fra?"

„Mama er her. Hun sagde, at jeg kunde løbe hen til Dig."

„Hvem er det Barn, Mr. Grey?" var det ivrige Spørgsmaal af de unge Damer, der kjendte Drengen som den, de nys havde talt om.

Frederik Grey greb Drengen i Armene og satte ham op paa sin Skulder.

„Siig, hvem Du er, Frank."

Det behagede imidlertid ikke Frank at tale; han var sky. Den ene Arm lagde han om Frederiks Hals og puttede Fingrene i sin Mund.

„Barnet var her igaar med en sort Tjener, men —"

„Det var Pompejus," faldt Drengen ind og begyndte at finde Mælet. „Vær saa god at sætte mig ned, Mr. Grey; jeg vil hente min Spade."

„Saa gaae da," gjensvarede han og satte Drengen ned. „Men skam Dig, at Du ikke vil sige Dit Navn, naar Du bliver spurgt."

„Det er Frank," sagde Drengen og løb henad Stranden.

„Hvem er han egentlig, Mr. Grey?"

„Lord Oakburn!"

„Lord Oakburn? Den unge Greve af Oakburn, som blev født, da hans Fader døde?"

„Ja netop," sagde Mr. Grey. „Han er lidt svagelig, og Lady Oakburn har bragt ham hertil, for at han kan bruge Søbade."

„Det var altsaa hans Moder, som De var saa opmærksom imod paa Ballet igaar Aftes?" udbrød Miß Lake. „Og den unge Dame — hvem var hun?"

„En meget nydelig Pige, høist indtagende at see paa," indvendte Fanny Darlington lidt ondskabsfuldt, idet hun kastede Blikket paa Miß Vaughan. „Hvem var det, Mr. Grey?"

„Hans Søster, Lady Lucy Chesney."

„Er det Deres Patienter, Mr. Grey?" spurgte Helen Vaughan koldt.

„Nei, det er min Faders, ikke mine," svarede han leende.

„Det er sandt, Mr. Grey, jeg troede De ventede Sir Stephen hertil i Søndags?"

„Vi ventede ham i Løverdags, men han kunde ikke komme. Han vil være her paa Løverdag, hvis han ikke atter faaer Forhindringer."

Den lille Lord kom løbende igjen med sin Spade.

„Mr. Grey, Lucy har bedet mig sige Dem, at hun har Brev fra Byen."

„Er Lucy her?" udbrød Frederik Grey pludselig og vendte sit Hoved om. „Hun sagde mig, at —"

Ordene døde bort med den Talendes Skridt, thi han fjernede sig uden at tænke det Mindste paa Helen Vaughan. I nogen Afstand og sysselsat med at ridse Figurer i Sandet med sin Parasol, i en kjølig og smuk Mousselins Dragt, stod en nydelig Pige af Middelhøide, med regelmæssige smukke Træk og med en lys og fiin Ansigtsfarve. Det var Lucy Chesney; den lille Pige med de korte Klæder var voxet op til denne yndige nittenaarige Dame. Rødmen steg saa tydeligt op i hendes Ansigt, da Frederik Grey nærmede sig, at den maatte have røbet en Hemmelighed, hvis der havde været Nogen i Nærheden til at læse den. I nogen Afstand stod Miß Vaughan, men dog nær nok, og betragtede dem med synkende Hjerte og blegnende Læber; hvis hun nogensinde havde seet Tegn paa gjensidig Kjærlighed, meente hun at see dem nu.

Og hun tog ikke feil. Allerede for længe siden var der opstaaet en Kjærlighed mellem

de to unge Mennesker. Stephen Greys Indførelse som Læge i Lady Oakburns Huus havde ført til Sammenkomster mellem Familierne, og der var senere bleven udviklet et varigt Venskab.

Læger have deres Fordomme med Hensyn til Badesteder, Nogle anbefale mere et, Andre et andet, og Sir Stephen Greys Yndlingssted var Seaford. Han raadede alle sine Patienter til at tage derhen, naar de trængte til Forandring af Luft, og da Frank var noget sygelig, havde han sagt til Lady Oakburn: „Tag Drengen til Seaford," uden at hverken han eller Lady Oakburn ahnede, hvor særdeles velkommen en saadan Indretning vilde være saavel for Frederik som for Lucy.

Frederik Grey gik altsaa hen til hende, udstrakte sin Haand, og ingen Rose kunde have en smukkere Farve end hendes Kinder, da han bøiede sig over hende med de hviskende Ord. Det var meget almindelige Ord, og tilsyneladende var der virkelig ingen Nødvendighed for hendes Rødmen eller for hans sagte, blode Stemme. De sagde „Du" til hinanden, eftersom de havde kjendt hinanden fra Børn.

„Du sagde, at Du ikke kom herhen idag, Lucy."

„Det troede jeg ogsaa. Mama sagde, at det vilde blive altfor varmt, men saa skiftede hun Sind. Vi havde Brev fra Sir Stephen imorges."

„Saa! I hvad Anledning da?"

„Han har skaffet os Oplysninger om de tydske Bade; de ere meget gunstige, og Mama siger nu, hun vilde ønske, at hun var taget til dem istedetfor til Seaford."

De vexlede et Blik, der var undseeligt fra Lucys Side, meget talende fra hans, og Lucys Øine faldt atter mod Jorden. Det vilde ikke have været nogen af dem behageligt, om Lady Oakburn var taget til Tydskland istedetfor til Seaford.

„Men da nu Lady Oakburn er her, tænker jeg hun forbliver her?" sagde han.

„Det tænker jeg ogsaa. Vi ere jo først i Juli Maaned, og det er tidsnok senere at tage til Tydskland. Mama siger, at vi maa blive her en Maaned, for hun har skrevet til Jane og bedet hende at besøge os. Ialtfald maa vi blive, hvis hun modtager Indbydelsen."

„Ja, det haaber jeg hun vil!" udbrød Frederik uvilkaarligt. „Sagde Sir Stephen at han vilde komme her paa Løverdag, Lucy?"

„Det veed jeg ikke; jeg læste ikke selv hans Brev, Mama oplæste en Deel af det. Sir Stephen —"

„Mr. Frederik Grey, Helen bad mig at spørge, om De har glemt, hun venter paa Dem; hun siger, at det er Dem maaskee ikke beleiligt at holde Deres Løfte."

Frederik Grey vendte sig om og saae en tiaars Pige, Helen Vaughans Søster. Helen havde iagttaget de to Talende med skinsyge Øine. Det var mere, end hendes opirrede Sind kunde udholde, og hun kaldte derfor paa sin lille Søster og gav denne Budskabet.

Selv fulgte hun langsomt efter Pigen, og da Frederik havde vendt sig, var hun næsten kommen hen til ham. Barnet ilede atter hen til sin Leg, og Helen sagde:

„Det er Dem maaskee ubeleiligt nu, Mr. Grey?"

„Paa ingen Maade. Det skal være mig en Fornøielse at ledsage Dem."

De to unge Piger stode og betragtede hinandens Ansigter og ventede — som det forekom ham — at han skulde forestille dem for hinanden. Dette gjorde han da. De vexlede to kolde Buk, sagde nogle ligegyldige Ord, og stiltes derpaa med en ligesaa kold Hilsen, idet Frederik spadserede bort med Helen.

„Jeg synes slet ikke om hende," tænkte Lucy, da hun gik bort. „Jeg gad vide, hvorlænge Frederik har kjendt hende."

Paa et ensomt Sted, fjernt fra alle Andre, sad Lady Oakburn. De syv Aar havde ikke efterladt mange Spor i hendes Ansigt, og hun saae fuldkomment saa godt ud, som da Greven havde udvalgt hende til sin Brud — et dristigt Spil, der imidlertid var falden godt ud, for hun havde viist sig som en ganske fortræffelig Stedmoder. Ved hendes Side sad en Mrs. Delcie, der havde skyndt sig hen til hende, saasnart hun havde hørt, hvad Frederik Grey sagde. Deres Bekjendtskab var meget ringe, de havde truffet sammen et Par Gange i Londons Selskabssale, men man veed nok, det ikke er Alle forundt at kunne vise sine Veninder paa et Badested, at man kjender en Grevinde. Mrs. Delcie syntes tilbøielig til ikke saa snart at ville give Slip paa sin fornemme Veninde og begyndte allerede at sætte hende ind i Stedets Localiteter.

„Du seer træt ud, mit kjære Barn," udbrød Lady Oakburn, da Lucy kom til. „Det er meget varmt her. Vil Du hellere gaae hjem?"

„Jeg er aldeles ikke træt, Mama. Men Frank bliver det nok paa den Maade, han farer om."

„Det har han netop godt af. Du husker Sir Stephen siger, at vi gjemme ham i Bomuld."

„Er det Sir Stephen Grey, De mener?" sagde Mrs. Delcie, idet hun afbrød deres

Samtale. „De kjender altsaa Greys personligt?"

„Ja meget godt," svarede Lady Oakburn.

„Det gjør jeg ikke, men jeg havde stor Lyst til at lære dem at kjende. Hvad deres Søn er for en smuk Mand! Han kommer saamæn ikke bort fra Seaford med et heelt Hjerte."

Ordene bleve udtalte med Eftertryk, og nysgjerrig hævede derfor Lady Oakburn sit Hoved. Lucy, der havde taget Plads ved sin Stedmoder, bøiede sit Hoved og sin Parasol, og begyndte sit Yndlingstidsfordriv, at ridse Figurer i Sandet, medens hun lyttede.

„Den smukke Pige, Helen Vaughan, har formelig lagt an paa at fange ham, siden han er kommen hertil, og han synes just ikke at trække sig tilbage," fortsatte Mrs. Delcie. „Nogle troe, at de allerede ere forlovede; men jeg veed det ikke."

„Det anseer jeg ikke for rimeligt," svarede Lady Oakburn.

„Hvorfor ikke?"

„Efter det, jeg kjender til Frederik Grey, troer jeg ikke, han er den Mand, som vilde vælge sig en Kone efter fjorten Dages Bekjendtskab."

„De vilde dog finde det rimeligt, hvis De saae dem sammen. Han er altid om hende, øiensynlig forelsket; paa Stranden, paa Promenaden, i Salene er han stedse om hende. Nogle troe, at Generalen vil have et bedre Parti til sin Datter end en Læge, men det troer jeg ikke, for saa er der jo Barontitlen. Man maa haabe, at han faaer hende, ellers er hun istand til at tage sin Død derover."

Lucy blegnede, og hendes Fingre førte ikke mere Parasolen, der ridsede i Sandet som den selv vilde. Var dette da virkelig sandt? I de sidste Par Maaneder havde hun følt sig som i et Paradiis, levet i en Drøm, som hun ikke havde ønsket nærmere at analysere. Alt, hvad hun vidste, var, at Frederik Greys Fodtrin fik hendes Blod til at strømme hurtigere igjennem Aarerne, og hans Nærværelse fik hende til at skjælve af Glæde! Hans Stemme var sødere end den sødeste Musik, og en Berøring af hans Haand lod en Gysen gjennemfare hendes hele Legeme. Kjærlighedens Foraar var vaagnet hos Lucy Chesney, og hun ønskede kun, at det aldrig maatte blive Vinter.

Ni og tredivte Capitel.

Forandringer.

Lady Jane Chesney sad i Dagligstuen i det gamle Huus paa Bjerget. Dette var nu blevet til en stor Forstad; større Bygninger, Villaer og smaa Lyststeder vare blevne byggede. Syv Aar kunne gjøre Forandring i en Landsby.

Dog var dette ikke Tilfældet med Jane Chesney. Den tidligere Sorg og Skuffelse var nu borte, og de forløbne fredelige Aar havde glattet hendes Ansigt istedetfor at give det et ældre Udseende. Ikkun een Kilde til Bekymring havde hun; det var den med Hensyn til hendes Søster Clarice, skjøndt ogsaa den næsten var udtørret. Jane havde ikke faaet et Ord, ikke et Vink, ikke saameget som et Tegn om hende i alle de syv Aar. Selv Mrs. West var forsvundet, skjøndt rigtignok ikke paa samme Made som Clarice. Familien var nemlig reist udenlands og havde nedsat sig der, da Mr. West havde erhvervet sig en stor Formue ved sin Forretning. Og Jane havde ikke seet Mrs. West mere end den ene Gang.

Nei, Clarice Chesney forblev tabt! Hendes Skjæbne var en Hemmelighed blandt Livets mange Hemmeligheder! Tiden havde lagt sin lægende Haand over Janes Hjerte, og Kummeren havde mistet sin Braad.

Lady Oakburn havde skrevet til hende et Par Dage i Forveien og indbudt hende til at besøge sig i Seaford. Jane afslog Indbydelsen. Hun havde ikke Lyst til netop da at tage hjemmefra, men skrev, at hvis Alt gik godt, tænkte hun at tilbringe Julen med dem i London. Janes tidligere Uvillie mod Grevinden var borte; hun agtede hende, og de vare de bedste Venner. Men faa Dage efter kom der atter Brev fra Grevinden med nogle bønfaldende Ord. „Kom endelig til mig strax, kjære Lady Jane; jeg beder Dem for Lucys Skyld. Hun er rask; men De maa give mig et Raad med Hensyn til hende."

Ordene satte Jane i Forlegenhed. Lady Oakburn havde aabenbart skrevet med Engstelse, Jane meente ogsaa muligviis med Bekymring og visselig i Hast. Hendes Breve vare elles altid saa rolige, at der ikke kunde være Tvivl om, at noget Usædvanligt havde forstyrret hende, og at det angik Jane.

„Jeg tager bort," sagde Jane til sig selv, da hun lagde Brevet sammen og stak det i Lommen. „Jeg holder ikke af at være i Spænding, og jeg reiser idag. Vi kunne tage bort med Kl. 3=Toget."

Hun ringede paa Judith for at give hende den nødvendige Besked, og i samme Øieblik saae hun sin Søster Lauras Vogn holde udenfor Porten. Nu havde Laura en elegant Vogn med fine Tjenere og alslags Pynt og Flitter, ganske efter hendes eget Sind. Den ældre

Mr. Carlton havde forladt denne Verden og efterladt Formuen til sin Søn, og Ingen i hele Syd Wennock sloge nu saa stort paa det som Carlton og hans Frue.

Hun traadte ind: det bydende Blik, som nu var bleven almindeligt hos hende, var meget fremtrædende; hendes lysegrønne Silkekjole glindsede og raslede omkring hende, og det hvide Slør var kastet tilbage. Jane kunde strax see, at der var Noget iveien med hende. Det var der oftere i de senere Aar. Søstrene vare ikke meget intime. Jane vedblev med sin oprindelige Beslutning, ikke at ville sætte Foden indenfor Carltons Dør, og hendes Samqvem med Søsteren indskrænkede sig derfor til Lauras tilfældige Besøg. Laura satte sig ned paa den nærmeste Stol og kastede sin smukke Kniplings-Parasol hen ad Bordet.

„Jane, jeg vilde virkelig ønske, Du vilde lade mig faae Judith!" Ordene bleve udtalte, uden at Fruen gjorde sig den overflødige Uleilighed at være høflig. Naar Laura var i slet Lune, var Høflighed en ligesaa sjelden Ting hos hende som hos hendes afdøde Fader. Jane saae forbauset paa hende.

„Lade Dig faae Judith, Laura! Jeg veed virkelig ikke, hvad Du mener."

„Min Pige har næsten gjort mig gal imorges med sin Dumhed," gjensvarede Laura, „og hvis jeg blot kunde finde En i hendes Sted, som jeg nogenlunde kunde bruge, skulde hun bort endnu idag. Skulde Du troe, Jane, at hun har sendt mit nydelige guldgule Livbaand til Farveren?"

„Hun maa have gjort det af en Feiltagelse."

„Men, Du gode Gud! hvem Anden end en Idiot kunde gjøre en saadan Feiltagelse?" gjensvarede Laura. „Jeg sagde, at hun skulde sende mit brune Livbaand til Farveren, og hun siger, at hun troede, jeg mente det gule, og det har hun sendt, og Du skulde blot see, i hvad Tilstand jeg har faaet det tilbage! Jeg kunde gjerne have banket hende i min Ærgrelse. Jeg vilde virkelig ønske, at Du vilde lade mig faae Judith. Jeg veed, at Ingen vilde passe saa godt for mig, som hun."

Jane rystede paa Hovedet. Maaskee morede dette pudsige Forlangende hende. Hun sagde ikke Meget, men af det Lidet hun fremførte, kunde Laura nok forstaae, at det ikke var hendes Mening at afgive Judith.

„Skil Dig ikke af med en Pige, der anstaaer Dig, blot for en enkelt Feils Skyld," var Janes Raad. „I alt Fald kan jeg ikke give Dig Judith. Jeg tager hende med mig idag til Seaford."

„Til Seaford!" udbrød Laura, og talte ligesaa gnavent, som hun følte sig. „Ih, men det er jo ikke længere siden end i forrige Uge, at jeg mødte Dig paa Storgaden, og Du sagde mig, at Lady Oakburn havde indbudt Dig til Seaford, men at Du ikke havde modtaget Indbydelsen."

„Det veed jeg nok. Men jeg fik atter Brev fra hende imorges, og saa har jeg bestemt mig om. Jeg reiser idag!"

Laura slog med Nakken paa sin gamle Maneer. „Jeg skulde ikke holde af at være saa lunefuld som Du. Saa vil Du ikke lade mig faae Judith?"

„Det gjør mig ondt at skulle nægte Dig det, Laura," var Janes Svar; „men jeg kunde ikke undvære hende."

Laura sad og stampede med Foden paa Tæppet. „Jeg havde stor Lyst til at tage med," sagde hun omsider. „Jeg er vis paa, at det vilde glæde Lady Oakburn at see mig."

„Men jeg bliver der en Maaned."

„Hvad gjør det?"

„Mr. Carlton vilde vist ikke holde af at undvære Dig i saa lang Tid."

„Troer Du, jeg bryder mig om, hvad han holder af?" spurgte Laura, og et bittert, hovmodigt Smiil spillede om hendes Ansigt. „Men jeg tager ikke med: jeg vilde gaae glip af Væddeløbene her."

Af denne lille Bemærkning af Laura vil Læseren forstaae, at det Solskin, der tidligere havde bestraalet Mr. Carltons og hans Kones huuslige Liv, ikke var vedblevet uafbrudt. Det havde muligviis stillet sig lykkeligere for Laura, hvis hun havde havt Børn; men siden det første Barn var død, var der ikke kommet noget andet. Hun vilde vel have været lykkeligere, forsaavidt hendes Tanker og Interesser vare blevne optagne paa en god Maade, men i Forholdet mellem hende og hendes Mand vilde der vel neppe være indtraadt nogen Forandring. Og Forholdet var ingenlunde godt.

Feilen var oprindelig hans. Ihvor stolt, pirrelig og heftig Laura end var bleven; ihvor utaalelig i sit Væsen hun nu ofte var mod ham, skal det siges, at Feilen oprindelig var hans. Det var kun en Gjentagelse af den Historie, der saa ofte forefalder i det virkelige Liv, skjøndt Verden ikke altid kjender den. Laura havde elsket sin Mand lidenskabeligt og var vedblevet dermed i tre eller fire Aar; derpaa var hun grusomt blevet vækket. Ikke gradeviis, men pludseligt, voldsomt, ved eet Slag.

Mænd ere ofte utro mod deres Hustruer; men faa Mænd ere af Naturen mere tilbøielige

til at overskride de selskabelige Love, end netop Mr. Carlton var det. Han havde været svag i sine moralske Begreber hele sit Liv, og han var det endnu. Hans Kjærlighed til hans Kone havde været vild og opbrusende — men den Slags Kjærlighed, veed man nok, varer ikke ved. Visse Rygter om ham kom i Omløb og trængte uheldigviis til hans Kones Øren. Byen var saa venlig ganske at oversee hans Opførsel; det vilde Laura derimod ikke. Hun skaffede sig temmelig gode Beviser for Sandheden af de udspredte Rygter, og de forvandlede hendes Kjærlighed til hendes Mand til Noget, der lignede Had. Siden den Tid var hun lunefuld. Da det første Udbrud af hendes Harme var gaaet over, da det grusomme Slag til en vis Grad var bleven mildnet af Tiden, var der kommen en ligegyldig og kold Ro over hende; men denne Ro forstyrredes undertiden af Udbrud af lidenskabelig Heftighed, hvilket paa ingen Maade behagede Mr. Carlton. Han var endnu kjærlig imod hende; intet aabent Brud havde fundet Sted; for Verdens Øine vare de endnu som de fleste Ægtefolk; men Laura var en ulykkelig Kone, der ansaae sig som skjændigt mishandlet. Man kan derfor ikke undre sig over den Bemærkning, hun kom med til sin Søster.

Fulgt af sin trofaste Pige kjørte Jane til Store Wennock for at tage med Jernbanen. Veien var ogsaa en af de Ting, som i Tidens Løb vare blevne forandrede. De gamle Huller og Høie og Stene vare borte, og den var nu jevn og god. Da de traadte ind i Ventesalen, holdt den tidt omtalte Omnibus, som endnu gik imellem de to Byer, og som havde faaet en hofligere Kudsk, nye Fjedre og andre Behageligheder, udenfor Døren for at optage Passagerer. Hvis Jane og Judith i Forbigaaende havde seet ind i den, hvad de ikke gjorde, kunde de have seet en mærkværdig føer Dame sidde inden i den. Det var en af vore gamle Bekjendte, Mo'er Pepperfly. Hun havde været et Ærinde i Store Wennock og vendte nu tilbage.

Toget kom, og Jane og Judith toge bort med det. Mo'er Pepperfly havde spiist godt til Middag, naturligviis med en betydelig Andeel stærkt Øl til, hvoraf Følgen var, at hun nu var søvnig. Alene som hun var i Omnibusen sad hun nu og nikkede og blinkede, da en let Støi ved Døren vækkede hende.

En anstændig klædt Kone, i Sørgedragt som en Enke, kom ind i Vognen med en lille Dreng og noget Tøi. Hun satte sig ned ligeoverfor Mo'er Pepperfly med Barnet ved Siden; det var en spæd Dreng paa omtrent 6 Aar med en lys Hud og guult Haar. Mo'er Pepperfly, der forstod sig paa Børn, saae strax, at han var svagelig. Men han var mere rastløs end de fleste sygelige Børn, idet han uafladelig dreiede Hovedet fra den ene Side til den anden.

„O, Moder, Moder! see her!"

Disse Ord sagde han med meget Liv. Der kom to Soldater ud fra Stationen, og det var dem, der vakte hans Opmærksomhed. Moderen satte ham irette.

„Er Du nu der igjen! Jeg har aldrig seet saadant et Barn! Man skulde troe, at en Soldat var et af Verdens Vidundere, saaledes som Du tager paa Vei."

„Jeg har seet nogle Børn næsten blive gale ved Synet af en rød Kjole," bemærkede Mo'er Pepperfly uden videre.

„Ja saa er han et af dem," svarede Enken. „Han holder mere af at see paa en Soldat end paa Mester Jakel."

Omnibusen kjørte videre; Drengen, der ikke fandt Noget, som tiltrak sig hans Opmærksomhed, lagde sig op til Moderen og faldt i Søvn, og Mo'er Pepperfly havde ogsaa begyndt at nikke igjen, da den Fremmede gjorde hende et Spørgsmaal.

„De kjender ikke tilfældigviis en Dame, som boer her i Nærheden og hedder Crane?"

Mo'er Pepperfly foer op og spilede Øinene op uden endnu at være rigtig vaagen.

„Crane?" sagde hun.

„Jeg vilde gjerne vide Adressen paa en Dame af det Navn. Kjender De en Mrs. Crane i Syd Wennock?"

„Nei," svarede Mo'er Pepperfly, og hendes Erindring om en vis Episode i Fortiden vækkedes, og det ikke paa nogen behagelig Maade. „Jeg har aldrig kjendt mere end een Dame af det Navn, og det kun i to eller tre Dage for otte Aar siden eller saa, og hun døde pludselig."

Enken standsede et Øieblik, som om hun havde tabt Veiret. „Hvad mener De?" spurgte hun.

„Hun var syg, og jeg var netop den Kone, der passede hende, og hun var ved at komme sig udmærket, da der indtraf et Uheld, og det lagde hende i hendes Grav."

„Kom hun tilskade?" spurgte Enken.

„Det just ikke," svarede Mo'er Pepperfly og rystede paa Hovedet. „Der blev givet hende en feil Medicin, og det var mig selv, der hældte den ud til hendes kjære Læber, lidet troende, at jeg gav hende hendes Død;

og jeg vilde ønske, at mine Fingre vare blevne afbidte først."

Den Fremmede stirrede stivt paa Mo'er Peppersly, som om hun enten ikke forstod Ordene eller betvivlede deres Sandhed. „Hvor skete dette?" sagde hun omsider. „Var hun i Logis i Syd Wennock?"

„Hun var i Logis i Slotsgaden," var Svaret. „Hun kom lige paa eengang til Stedet uden at kjende Nogen, og uden at Nogen kjendte hende, lige saadan som man kunde tænke sig en fremmed Fugl dumpe ned fra Himlen. Og hun leiede Værelserne i Madam Goulds Huus, og den selvsamme Nat maatte hun lægge sig, og mig var det, der blev kaldet til for at pleie hende."

„Og hun er død?" gjentog den Fremmede, aabenbart ude af Stand til at fatte dette.

„Hun har ligget lige siden i en Krog paa Kirkegaarden. Hun døde den følgende Mandag Aften."

Den Fremmede flyttede Drengen lidt og skubbede sig derpaa nærmere op til Mo'er Peppersly.

„Fortæl mig de nærmere Omstændigheder ved Sagen," sagde hun.

Mo'er Peppersly lod sig ikke bede to Gange. „Det er snart fortalt," svarede hun og begyndte nu den velbekjendte, omstændelige Beretning, som Læserne godt kjende.

„Har Mr. Stephen Grey et godt Rygte?" spurgte den Fremmede, da Mo'er Peppersly omsider havde endt.

Mo'er Peppersly spilede Øinene op. „Hvem — Mr. Stephen Grey? Intet Menneske i denne Verden kan have et bedre Rygte end han enten som Doctor eller som Menneske. Med Undtagelse af denne Mistanke imod ham for Feiltagelsen — hvis det var ham, der begik den — er der aldrig bleven sagt et ondt Ord om ham. Han tog senere herfra for at bosætte sig i London, og det skal være gaaet ham udmærket. Det veed jeg — at jeg vilde give min høire Haand for at faae den Sag opklaret."

„Er han ung og ugift?"

„Er vi To unge og ugifte?" gjensvarede Mo'er Peppersly, for Manglen paa Forstand i dette Spørgsmaal (som det forekom hende, da hun vidste bedre Besked), vakte hendes Forbittrelse. „Han? Han har været gift i fem og tyve Aar, og han er næsten saa gammel som vi To. — See! Der er Kirkegaarden, hvor hun ligger."

Mo'er Peppersly pegede til den modsatte Side af Gaden, som de nu nærmede sig til. Og i sin Iver for at see efter Kirkegaarden slog hun Ansigtet imod Omnibusen, da den dreiede om Hjørnet for at kjøre op til „den røde Løve".

Fyrgetyvende Kapitel.

Medbeilerskab.

Var det en Tryllescene af den Slags, hvorom man læser i Tusind og een Nat? Det saae virkelig saaledes ud. Den store Sal, straalende af Lys, smykket med Blomster, prægtige Speile og deilige Billedstøtter stod aaben mod Haven, hvor de smilende Terrasser, opfyldte af Natblomsternes Duft, hvilede saa rolig i Maaneskinnet. Scenen maatte have tiltalt En, skete det end kun ved Modsætningerne. De pragtfulde, ophedede Værelser med støiende Lystighed og den kjølige, stille Aften med Stjernernes funklende Lys paa den mørke Himmel. Skjønne Former foer om i Værelserne, den lifligste Musik naaede Ens Øre; Munterheden straalede i Ansigterne — det var, som om Kummeren var svunden fra dette ene Sted.

I Balsalen havde alle de fine Folk i Seaford samlet sig den Aften. Blandt Andre ogsaa Oakburns og Vaughans, som for nylig havde stiftet Bekjendtskab. Det lod til at skulle blive meget varmt med Venskabet imellem de to Fruer — saalænge det varede. Lucy Chesney og Helen Vaughan kom altsaa jevnlig i Berøring med hinanden, og sandt at sige, vare de ikke saa lidt skinsyge paa hinanden. Lucy havde jo hørt Rygtet om, at Frederik Grey skulde være forelsket i Helen. Hun saae omkring sig og opdagede, eller troede at opdage mange Beviser paa Rigtigheden af denne Mening. At Frederik tiltrak sig de fleste Damers Opmærksomhed i Seaford kunde ikke bestrides; den største Deel af sin Tid tilbragte han med dem, uden at han egentlig gjorde Noget derfor. Thi de søgte ham; de lagde deres smukke smaa Planer for at træffe sammen med ham og faae ham med sig. Paa Morgentourene, paa Stranden og om Eftermiddagen, naar de enten kjørte eller red ud, kunde man være vis paa at træffe ham sammen med Damerne, især deleshed med Helen Vaughan. Man kan just ikke sige, at dette mishagede ham — han var ikke mere ufølsom mod smukke Piger end andre Mænd.

Og alt dette saae Lucy, saae det med bitter Smerte, med dyb Harme. Maaskee stillede Sagerne sig i et langt værre Lys for hende, end de vilde have stillet sig for fordomsfri Øine, thi Skinsyge skaber sig som bekjendt selv

den Føde, som den nærer sig af. Han havde ikke talt til hende, aldrig sagt hende, at han elskede hende, og man kan derfor godt forstaae, naar Lucy indbildte sig, at han aldrig havde næret Kjærlighed til hende, at den søde Bevidsthed, hun havde havt derom, kun havde været Selvbedrag — og ved Tanken om dette blussede hendes Kinder af Skam.

Frederik Grey bidrog selv til at vedligeholde denne falske Udtydning. Lucy var bleven saa forandret i sit Væsen mod ham, var bleven saa besynderlig kold og hovmodig, at han af bare Harme herover undgik at møde hende.

Og hvem veed — maaskee viste han kun de andre Damer saa megen Opmærksomhed for at plage Lucy. Midt under alt dette blev Lady Oakburn bekjendt med Sagernes Stilling; ved det reneste Tilfælde blev hendes Øine pludselig aabnede, og hun saae, at Lucy elskede Frederik Grey. Hun tvivlede ikke paa, at han gjengjældte denne Følelse, tvivlede ligesaa lidt paa, at den havde været til længe, thi hun erindrede sig nu den gode Leilighed de to unge Mennesker havde havt i Byen til at komme sammen.

Grevinden satte sig ned, slaaet af denne Opdagelse. Selv holdt hun mere af Frederik Grey end af nogen anden Mand, hun kjendte, men hvad vilde Jane sige dertil? Vilde hun ansee ham for et passende Parti for Lucy? Eller vilde hun ikke snarere sige, at de ikke passede for hinanden? Og hvorledes skulde hun selv forsvare, at hun ikke havde passet bedre paa Lucy? I sin Ligefremhed skrev Lady Oakburn strax det iilsomme Brev til Jane, medens Lucy forblev aldeles uvidende om Opdagelsen og dens Resultater. Lucy havde dengang netop nok at tage Vare med at finde Føde for sin Skinsyge.

Lady Oakburn og Lucy ankom seent til Ballet, saa seent, at Helen Vaughan allerede sagde til sig selv, at de ikke kom. Frank var med. Den unge Greve blev føiet en heel Deel mere, end det var godt for ham, især af Lucy, og hans Moder havde indvilget i, at han kom med paa Ballet, imod at han efter et godt Qvarteers Forløb skulde lade sig følge hjem af Pompejus. De vare blevne opholdte, fordi de ventede paa Jane, der havde telegrapheret til Grevinden, at hun var paa Veien, men da hun ikke kom, vilde de ikke vente længere efter hende.

Da Lucy traadte ind i Salen, blændedes hendes Øine en kort Tid af den store Lysstrøm, og derpaa lod hun dem fare om for at søge — hvad? For at søge netop det, hun saae og intet Andet, det, som hendes skinsyge Hjerte havde udmalet for hende. Hvirvlende rundt i Salen til den livligste Musiks Toner, med sin Arm om hendes Liv, med Haanden i hendes, med Øinene fæstede beundrende paa hende og med en Stemme, der var dæmpet, saa at den neppe var hørlig, dandsede Frederik Grey og Helen Vaughan. En dødelig Smerte gjennemfoer Lucys Hjerte; hun kom til at skjælve.

Helen Vaughan saae godt ud, som altid. Hun var høi, rank og smuk: en passende Dame til den elegante Frederik Grey. Men hvad var hendes Skjønhed sammenlignet med Lucy Chesneys? Begge vare klædte i Hvidt, med lette flyvende Kjoler lig en Sky; Helen havde mange Smykker, der straalede af Guld: Lucy havde ikkun Perler paa. Men Begge vare de udmærkede smukke, og det var Alles Mening; Helen Vaughan blev rost i Ord — en Bifaldsmumlen fulgte derimod Lucy Chesney.

Valtsen var forbi, og Frederik Grey trængte sig frem til Lucy. Hun lod, som om hun ikke saae ham; hun havde vendt Hovedet om og talte flydende til Fanny Darlington. Han maatte omsider berøre hende for at tiltrække sig hendes Opmærksomhed.

„Undskyld mig," sagde hun koldt. „Godaften."

„Hvor Du kommer seent, Lucy! Den Dands, hvortil jeg havde engageret Dig, er forbi."

„Det troede jeg nok, at den vilde være," sagde hun i sin bittre Fortrydelse. „Jeg sagde Dig, da Du engagerede mig, at jeg formodentlig ikke vilde komme."

„Vil Du dandse næste Dands med mig? Jeg troer det bliver en Française."

Var hun døv? Hun svarede aldeles ikke og vendte sit Hoved bort fra ham. I samme Øieblik blev en Herre fremstillet for hende, en lille Mand, der saae ud til ikke at have to Tanker i Hovedet, med en Lorgnet stukken i Øiet og det lyse Haar skilt bag i Nakken. Hun hørte ikke hans Navn, det var en eller anden Baron, men hun modtog hans Arm for at dandse med ham.

Frederik Greys Blod kom ikog og foer ham op i Kinderne. Han lagde sin Haand paa Lucys Arm for at holde hende tilbage.

„Jeg engagerede Dig først, Lucy."

Hun trak sig tilbage fra Berøringen, som om der var en Smitte i den. „Om Forladelse, talte Du til mig?"

„Jeg bad Dig dandse med mig. Og Du er engageret af mig og ikke af ham."

„Dersom Du er saa ivrig efter at dandse,

da er der ingen Mangel paa Damer," og hendes Stemme forekom ham kold og ligegyldig. „Der er Mange, der vente efter Dig: Miss Lake, Miss Vaughan, Miss Darlington, see paa dem, og behag blot at vælge een."

Hun gik bort med hovmodig Stolthed, en Tilskuer vilde have sagt med kold Ligegyldighed. Men hver Puls i hende slog af Smert, hele hendes Hjerte var opfyldt af Kjærlighed til Frederik.

Hans Ansigt blussede stærkt af Vrede, og han stod et Øieblik stille, uvis om han skulde sige Baronen Ubehageligheder eller ikke. Derpaa gik han lige hen til Helen Vaughan og bød hende op til Dands. De toge Plads ligeoverfor Baronen og Lucy.

Lady Grey sad imellem Grevinden af Oakburn og Mrs. Delcie. Denne, der havde sin Næse allevegne og den usaligste Lyst til at blande sig i andre Folks Sager, passede i nogen Tid paa Frederik og Helen og vendte sig derpaa hviskende til Lady Grey: „Er det en afgjort Sag?" spurgte hun.

„Hvad er en afgjort Sag?"

„At Deres Søn skal ægte Helen Vaughan."

Det var første Gang, den Tanke havde fremstillet sig for Lady Grey. Da hun levede temmelig affondret i Seaford, vidste hun ikke, hvad andre Folk foretog sig. Og Tanken var hende ingenlunde behagelig, for hun yndede ikke Helen.

„At min Søn skulde ægte Helen Vaughan! Det haaber jeg virkelig ikke," udbrød hun.

„Ja, usandsynligt er det da virkeligt ikke; see blot paa dem!" var Mrs. Delcies Svar.

Og Lady Grey saae paa dem. Dandsen var forbi, og han førte Helen tilbage til sin Plads. Han bøiede sig over hende for at tale med hende, og der var Noget i hans Væsen, som Moderen ikke yndede. Den Aften havde hun ikke mere Fornøielse paa Ballet.

Lucy kom tilbage ledsaget af Baronen og satte sig ved sin Moder. Der var en ledig Plads ved hendes Side, hvilken Frederik strax optog. Lucy blegnede af indre Bevægelse.

„Lucy, hvad har jeg gjort Dig?"

„Gjort?" gjentog Lucy med en Stemme, hvor en høi Grad af Ligegyldighed blandede sig med nogen Forbauselse. „Intet."

Han beed sig i Læberne. „Vil Du sige mig, hvormed jeg har fornærmet Dig?"

„Du har ikke fornærmet mig."

„Hvad feiler Dig da?"

„Hvad skulde der vel feile mig? Jeg forstaaer Dig virkelig ikke."

Og ligesaalidt forstod han da hende. Han var ikke nogen forfængelig Mand, og det faldt ham aldrig ind at troe, at hun kunde være skinsyg. Han meente ikke, at der laae Noget i den Maade, paa hvilken han tilbragte sin Tid i de unge Damers Selskab, og om han end oftere var sammen med Helen, faldt det ham aldrig et Øieblik ind, at det kunde være Grunden til Forandringen hos Lucy. Siden hun var kommen til Seaford, havde han ofte været bedrøvet over hendes Opførsel imod ham, og medens han hidtil havde antaget det for Lunefuldhed, begyndte han nu at troe, at hendes Følelser for ham vare forandrede. Og han, som havde været saa tryg i hendes Kjærlighed!

„Lucy, Du maa vide, at Du opfører Dig heelt besynderligt imod mig. Du hørte, at jeg bad Dig dandse med mig, og Du vendte Dig om og tog den Fyr, der ikke er et Knips værd. Vil Du dandse næste Dands med mig?"

„Tak, jeg har ikke i Sinde at dandse nu. Jeg er lidt træt."

Han standsede et Øieblik, reiste sig op og stillede sig foran hende. „Der maa være en Aarsag til alt dette."

„Aarsag, til hvad?"

„Til Din Ligegyldighed imod mig."

„Du kan i saa Henseende troe, hvad Du behager."

„Det ligner meget Luner, Lucy."

„Luner? Det er rigtigt; det er Luner."

„Maa jeg spørge een Gang for alle," vedblev han hæftigt; „vil Du dandse den næste Dands med mig, Lady Lucy?"

„Nei jeg vil ikke."

Han vendte sig bort. Lucy greb sin lille Broder, der kom løbende hen imod dem.

„Jeg skal hjem nu, Lucy," sagde Drengen, „Pompejus er kommen, og jeg gaaer hjem med ham, fordi jeg har lovet det."

„Det var ret, Frank! gaa hen og siig Godnat til Mama."

Han løb hen til Moderen og efterat have kysset hende, vendte han sig om for at sige Godnat til Lady Grey; men hun havde for travlt til at lægge Mærke til ham, og han løb derfor videre.

Lady Grey vendte Ansigtet hen imod sin Søn. Hun havde trukket ham hen til sig, da han havde forladt Lucy, og han stod nu og lyttede til hendes hviskende Ord.

„Frederik! Du gaaer da ikke hen og bliver forelsket i Helen Vaughan?"

„Det troer jeg ikke, Moder."

Svaret blev givet let og muntert. Da han var sig den anden Kjærlighed, som havde fæstet Rod i hans Hjerte, saa vel bevidst, kunde

kan godt spøge med dette. Men han saae det ængstlige Udtryk i Moderens Ansigt.

„Du vilde ikke gjerne have hende til Svigerdatter?" spurgte han leende.

„Oprigtigt talt, Nei."

„Ja, Du kan da ogsaa være ganske rolig. Hvad har bragt Dig paa de Tanker?"

„Man siger, at hun er forelsket i Dig, og at Du ogsaa elsker hende. Man siger, at Du er forlovet med hende."

„Jeg har den Ære at takke. Hvem er ‚Man'?"

„Aa — Folk her i Salen naturligviis," svarede Lady Grey. „Frederik —"

„Mr. Grey, vær saa god at dandse med mig, hvis De ikke har nogen anden Dame."

Afbrydelsen kom fra Fanny Darlington, der var saa ung, at hun tog sig Friheder som et Barn. Han svarede leende, at han ikke havde nogen anden Dame og bød hende Armen.

„Naar skal Brylluppet saa være?" spurgte hun, da de dandsede ud.

„Hvilket Bryllup?"

„Som om De ikke vidste det! De kan ikke mene noget Andet, naar Deres Opmærksomhed imod hende er saa fremtrædende. Mrs. Delcie siger, hun veed sikkert at Generalen har givet sit Samtykke."

„Naar sagde hun det?"

„Iaften. Hun sad og talte med mig og Lady Lucy Chesney."

Der kom en Forandring over hans Træk. Var dette Aarsagen til Lucys uforklarlige Opførsel imod ham — en almindelig Sladder, der blandede hans Navn sammen med General Vaughans Datters? Al hans Munterhed syntes at være vegen fra ham, og hans Stemme blev alvorlig.

„Tillad mig at gjøre Dem opmærksom paa, at det ikke er i sin Orden at tale saaledes om Miss Vaughan. Det vilde ganske sikkert mishage hende, som det har mishaget mig."

Han talte ikke mere under den Dands. Miss Darlington blev vred og spurgte hvad der feilede ham.

Da Dandsen var tilende, saae han sig om efter Lucy og kunde ikke finde hende.

Hun var gaaet bort fra de oplyste Værelser. De stemmede kun slet med hendes bedrøvede Hjerte. I en Krog paa Altanen, hvor Træerne skjulte hende for de Andres Blikke, stod hun lænet over Rækværket og stirrede ned i Haven, der laa saa kold og stille i den rolige Sommernat. Koldt og stille var hendes eget Ansigt; koldt og stille hendes Hjerte: det var, som om Blodet havde forladt det. Dandsen var forbi, det kunde hun høre; og hun udmalede sig ham staaende med sin lykkelige Medbeilerske, i Færd med at tilhviske hende søde Ord. Hun stod der med sine bittre Følelser i den Tro, at han, som hun saa lidenskabelig elskede, havde forladt hende for en Anden. Lyden af Latter og Munterhed trængte ud af Værelset; atter lød Musikens fyldige Toner; Blomsterne duftede stærkt nede ved hendes Fødder: men det havde ingen Tiltrækning for Lucy.

Hendes Hænder vare tæt sammenfoldede, og hendes Pande trykket mod det kolde Jern-Rækværk, som om det kunde standse hendes Hjertes heftige Slag. En Sværm af Billeder foresvævede hende, og alle havde de Helen Vaughans frygtede Skikkelse. — Da bankede Een hende paa Skulderen, og Lucy gyste og saae op.

Det var Frederik Grey. Hvad var han kommen efter? Skulde han see hende hengive sig til sin Sorg?

„Lucy!" hviskede han, og hans Stemme talte om dyb Kjærlighed. „Lucy, er Du syg?"

Hun vilde gjerne have kastet hans Haand bort, flygtet for ham, mødt hans Ord med Foragt; men hun formaaede det ikke. Hun kom til at skjælve heftigt.

Han snoede blidt sin Arm omkring hende, bøiede sig over hende og udtalte sin Kjærlighed, som han nu ikke længere kunde skjule; han sagde hende, hvor lidenskabeligt han havde haabet at gjøre hende til sin Kone, og hvis han hidtil havde været taus, saa var det, fordi han ikke ansaae Tiden til at tale for at være kommen. Lucy brast i Graad.

„O, Lucy! hvorledes kunde Du lade denne Skygge træde imellem os?" hviskede han. „Hvor kunde Du antage mig for at være troløs? Lad mig tale lige ud. Vi have elsket hinanden, og vi vidste det begge, skjøndt Du vel neppe tilstod det for Dig selv; men nu kan vi nok løfte Sløret for vore helligste Følelser."

Hun svarede ikke, men hun hævede ikke Hovedet fra hans Bryst, hvor det nu hvilede.

„Jeg har ikke vidst forend for faa Minuter siden, at man har sat mit Navn i Forbindelse med Helen Vaughans. Jeg sværger Dig, at jeg ikke med min Villie har givet Aarsag dertil, at jeg ikke er forelsket i hende eller har tænkt paa at blive det. Jeg har visseligen været meget sammen med hende, thi Du har fjernet Dig fra mig, siden Du kom hertil, og jeg kjedede mig; men naar jeg er gaaet ved hendes Side, har jeg ønsket, det var ved Din. Vil Du tilgive mig?"

Hendes Hjerte svarede, om end Ordene ikke kom frem, og de blinkende Stjerner beskinnede to Lykkelige.

Efter nogen Tids Forløb sagde han: „Lucy, vil Du nu dandse med mig?"

Hun aftørrede sine lykkelige Taarer, og idet hun vendte tilbage til Salen for at tage sin Plads i Dandsen med ham, loe hun høit. Forskjellen imellem nu og før var saa stor. Helen og den lille Baron foer forbi dem, og Frederik kastede et skjælmsk Blik paa Lucy; det bragte hende til at rødme.

Da de kom hjem, fandt de Jane der. Efter at Lucy var gaaet iseng, aabnede Lady Oakburn sit Hjerte for Jane og fortalte hende, hvorledes Frederik og Lucy vare forelskede i hinanden. Jane saae i Begyndelsen alvorlig ud, og den gamle Familiestolthed reiste sig. Men efter at de havde drøftet Sagen i nogen Tid, bleve de begge enige om, at Forbindelsen udentvivl vilde være til Lucys Lykke.

Og da Frederik Grey den næste Dag kom og friede til Lucy hos Grevinden, blev der ham svaret, at hun skulde blive hans.

Et og fyrretyvende Kapitel.

Mo'er Pepperflys Fortælling.

Eftermiddagssolen skinnede paa Syd Wennock; især paa et lille Huus, der stod alene i Smallegade; men navnlig synes den at beskinne en føer Dame, der sad paa en Stol udenfor Huset. Hendes Dragt var lys, forsaavidt Farven lod sig skjælne for Snuustobak, og hun var saa bred, at hun lignede et Taarn, der var sat til at bevogte Husets Indgang.

Judith kom ned ad Strædet. Der var forløben tre, fire Uger efter de Begivenheder, der ere omtalte i forrige Kapitel, og Jane var vendt tilbage Syd Wennock. Hun havde nogle Fattige, som hun understøttede i den Ende af Byen, og det var Aarsagen til Judiths Gang der. — Hendes Øine faldt paa den Dame der sad og solede sig.

„Hvad, er det Dem, Mo'er Pepperfly! det er da en evig Tid, siden jeg har seet Dem. De bliver da ikke tyndere."

„Jeg bliver rædsom," sagde Mo'er Pepperfly; „De kunde gjerne føre mig rundt i en Caravane og vise mig offentlig frem som den fede Kone fra Syd Wennock. Især hvis De kunde opfinde en anstændig Maade at vise mine Been paa, for det er et Syn, Judith!"

Mo'er Pepperfly løftede sine Skjørter lidt, og Judith saae virkelig et Syn. „Det undrer mig, at De ikke gjør Dem Bevægelse," sagde hun.

„Jeg gjøre mig Bevægelse!" udbrød Mo'er Pepperfly vredt; „hvad nytter det at tale med en Kone af min Størrelse om Bevægelse? det dræber mig næsten at gaae, naar jeg skifter Plads. Det er min Levevei, som har gjort det, Judith, altid at sidde ved en Seng og rokke med et Barn paa Knæerne. Derved har jeg aldrig kunnet komme til at røre mig, og nu er jeg naturligviis for fed. Men jeg er glad over, at det ikke er værre, for jeg kan Gudskeelov spise godt hvert Maaltid."

„Jeg vilde i Deres Sted spise mindre og drikke mindre Øl," sagde Judith. „Øl er meget nærende."

Taarerne kom Mo'er Pepperfly i Øinene ved dette grusomme Forslag. „Øl opholder Livet i mig," udbrød hun. „Ingen uden en Barbar kunde sige til en stakkels Kone, der ofte maa vaage om Natten, at hun skal afholde sig fra at drikke Øl. Jeg gjør det aldrig, saalænge jeg lever."

Judith ansaae det for rimeligt og sagde intet videre dertil.

„Jeg formoder, at De har en Patient her i Nærheden," bemærkede hun derpaa. „Hvem boer her i Huset? Da jeg var her sidst, var det ikke leiet ud."

„Jeg har ingen Patient her," gjensvarede Mo'er Pepperfly; „jeg er her i Besøg. Om et Par Dage venter jeg at blive kaldet til en, og imidlertid fik jeg en Indbydelse til at boe her."

„Hvem har leiet Huset?" vedblev Judith med sagtere Stemme.

„Det er en Enke, men hun er ikke hjemme nu. Er det ikke underligt," vedblev Mo'er Pepperfly; „jeg troer hun udelukkende er kommen her for at udfinde, hvorledes det gik til med den stakkels unge Dames Død."

„Hvilken ung Dame?"

„Ih, hende, som fik den forgiftede Medicin. Hun —"

„Hvem er hun? Hvor kommer hun fra?" afbrød Judith, hvis Interesse blev vakt.

Mo'er Pepperfly fortalte da, hvad hun vidste om Damen: at de havde gjort hinandens Bekjendtskab i Omnibusen, hvor Mo'er Pepperfly da havde meddeelt hende om Mrs. Cranes Død, at de vare fulgtes ad til Madam Gould, hvor den Fremmede gjorde videre Efterspørgsler om den Afdøde og derpaa vilde leie Værelser hos Madamen, men da saa disse ikke vare til at faae, havde hun søgt og fundet det Huus, hvor de nu vare.

„Men hvorfor troer De, hun er kommen her for at gjøre Forespørgsler om den unge Dame?"

„Jo, det skal jeg sige Dem. Jeg havde ikke været her et Øieblik, efterat jeg paa hendes Indbydelse var flyttet ind, forend hun begyndte at spørge mig ud om den Afdøde. Hvad skulde nu for det Første bevæge hende til at indbyde mig til hendes Huus, naar det ikke var, fordi hun vilde have Noget at vide af mig? Og hun gjør som sagt heller ikke Andet end at spørge, nu om Lægerne, saa om Medicinen, indtil jeg bliver kjed og led af det. — ‚De siger da ikke til Nogen, at jeg har spurgt Dem ud om Mrs. Crane?' sagde hun igaar Aftes til mig. — ‚Nei, det kan De være ganske rolig for,' svarede jeg."

„Og dog har De fortalt mig det Hele idag!" gjensvarede Judith.

„Men Dem kan jeg stole paa, De siger det ikke igjen. Jeg sagde netop til mig selv imorges: ‚dersom jeg blot kunde træffe Judith, vilde jeg fortælle hende dette, men heller ikke nogen Anden'. Til Madam Gould vilde jeg ikke sige et Ord, for hun er saadan en Sladderhank, at det næste Dag vilde være hele Byen over."

„Har hun isinde at boe her alene?" spurgte Judith.

„Ja, det troer jeg nok. Drengen er saadan en sygelig lille Stakkel, at jeg ikke troer, han vil blive gammel. Kom og see ham."

Mo'er Pepperfly stod op og gik ind fulgt af Judith.

I en simpel Seng laa en sovende Dreng, han var lys af Ansigtsfarve, og det gule Haar faldt ned over hans Træk. Judith stirrede længe paa ham; hun blev slaaet af hans Lighed med En eller Anden, men kunde ikke paa nogen Maade erindre med hvem.

„Han har en Svulst paa Knæet," sagde Mo'er Pepperfly. „I det Mindste er jeg vis paa, at det bliver til en."

„Stakkels lille Fyr! det er farligt. Hvor han seer bleg og tynd ud," udbrød Judith.

„Hans Moder siger, at han aldrig har været stærk. Vil De have en lille Mundsmag, Judith?" vedblev Mo'er Pepperfly og trak en Flaske op af Lommen.

„Nei, mange Tak!" svarede Judith. „Jeg drikker aldrig Noget. Men nu faaer jeg gaae; jeg har ikke Tid til at tøve længere."

Judith gik, og da hun kom tilbage, saae hun en Fremmed i den Stol, hvor Mo'er Pepperfly før havde siddet. Det var en Enke paa omtrent halvtredsindstyve Aar. Barnet laae sovende i hendes Arme, og Mo'er Pepperfly var forsvunden. Dersom Judith kunde have seet ind i Huset, vilde hun have fundet denne fast sovende i en Lænestol, overvældet enten af Solens Varme eller Flaskens Indhold.

Judith saae paa den Fremmedes Træk og erindrede sig dem, idet hendes Hukommelse sandsynligviis blev hjulpen ved hendes Samtale med Vaagekonen. Hun gik indenfor Døren for at tale til hende.

„Godaften. Jeg troer, at jeg har seet Dem før."

Den Fremmede saae til Gjengjæld paa hende, men gjenkjendte hende ikke.

„Det er muligt," svarede hun roligt, „jeg erindrer Dem ikke."

„Det var mig, der var saameget om den stakkels Mrs. Crane, medens hun laae syg."

En glad Forundring viste sig i den Fremmedes Ansigt.

„Det er mig meget kjært at see Dem," udbrød hun. „Det forbauser mig, at De gjenkjendte mig."

„De er den Madam Smith, der kom hertil og tog Barnet."

(Fortsættes.)

Valpurgisnatten.

Det er en falsk Forestilling man har, naar man antager, at det er St. Hans Nat, Hexene ride til Bloksbjerget paa Kosteskafte. Denne Manoeuvre skeer Valpurgisnatten, det er imellem 30te April og 1ste Mai, eller, som vore Almanaker sige: „Voldermisse".

I den med saa stor Tilstrømning givne Opera „Faust", skal femte Act begynde med Fremstillingen af Valpurgisnatten. I en Bjergegn i Harzen feires denne Nat; et stort skinnende Guldslot viser sig i et aabent Bjerg, Hexe og Djævle dandse om en flammende Kjedel og drikke af dens Bryg. Her har man udeladt denne Scene; men den er bleven lovet at komme, og derfor kan det maaskee have nogen Interesse at vide lidt Nærmere herom.

At en saadan Sammenkomst af alskens Hexe, Varulve, Kobolde o. s. v. finder Sted paa Bloksbjerget (Brocken) engang om Aaret, er et ældgammelt Sagn. Paa Indbydelse af Hærføreren med Hestefoden foretager hele Skaren af hine Uthydske i den berygtede Nat Luftreisen til nævnte Bjerg, deres Hovedtumleplads, ridende paa Ildtange, Kosteskafte, Katte, Hunde,

ildspyende Drager, halve Svin og deslige Gangere, hvormed de fare igjennem Skorstenen høit op i Luften. Paa Bjerget sidder Satan paa sin Throne, og lader sig hvert Aar paany hylde af sine Undergivne, der ikke sjelden mode forvandlede i de afskyeligste Dyreskikkelser, musicere, dandse og springe omkring ham; men da, naar „Hexekjøkkenets“ Retter ere fortærede, vende tilbage paa samme Maade, som de ere komne.

Skjøndt denne Fest maa være holdt i den ene og eneste Midnatstime, saa skal dog det noble Selskab altid have Tid tilovers til paa Hen- og Tilbagereisen at trænge ind i Bøndernes Huse undervejs og spille Folkene mangt et Puds. Man sikrer sig derfor ved at male tre Kors paa Døren, og for at betrygge Dyrene mod Hexenes Magt, giver man dem visse Urter at æde, ryger Staldene o. s. v.

Forsker man efter Oprindelsen til dette Sagn, saa maa man gaae tilbage til Carl den Stores Tid*); uden Tvivl skriver det sig fra hine Dage.

Som bekjendt lykkedes det denne berømte tydske Keiser, ved Ild og Sværd, at omvende de hedenske Sachser, og deriblandt ogsaa Harzens Beboere, til Christendommen. „Naar nogen Sachser — saaledes lod hans strenge Bud — søger at skjule sig udøbt eller forsmaaer at komme til Daaben og vil vedblive at være en Hedning, da skal han do Døden!“

Med denne Trudsel for Øie modtog de betrængte Sachsere naturligviis offentlig Daaben, og den apostoliske Troesbekjendelse, der ovenikjøbet forelæstes dem paa Latin, blev uden al Forstand efterplapret; men i Hjertet forblev de Hedninger, og dyrkede hemmelig og om Natten i Skove og Lunde deres Afguder ligesom tilforn.

Hvorledes denne Gudstjeneste omtrent er foregaaet, derom vidne endnu de Altere, som hist og her findes, saakaldte Offersteder. Uden synderlig Kunst, men med desto større Anstrengelse ere disse Altere opreiste af store raae Kampesteen, over hvilke gjerne ligger en flad Steen (Overliggeren) som Plade, saa stor, som det er muligt at finde den. Et saadant Alter befandt sig paa Brocken, og her feiredes navnlig en Fest for det tilbagevendende, velgjørende Foraar, som til den Tid indtraf. Under Musik, Dands og Sang bragte man tidlig om Morgenen den 1ste Mai, den Dag da de gamle Tydskere sædvanlig pleiede igjen at drive Qvæget paa Enge, Afguderne rige Offre, for paany at sikkre sig deres Gunst med Hensyn til Hjorderne o. desl. Men for at nu ogsaa de Fjerntboende kunde være tilstede og strax ved Solens Opgang vie deres høitidelige Offer, indtraf de allerede Aftenen forinden paa Bloksbjerget, og gjorde deroppe om Natten maaskee mere Larm og Sværm, end paa selve Festdagen.

Efterat Carl den Store var trængt ind i Landet og havde erholdt Efterretning om denne Fest, lod han alle Tilgange til Brocken besætte med Vagt. Men Nøden gjør opfindsom. Sachserne, der nu engang ikke vilde svigte deres Fædres Religion, men trods den christelige Tvangsherre, der allerede havde paalagt dem den forhadte Tiende og røvet dem saamange Friheder, ønskede at feire den skjønneste af deres Feste, forklædte sig i alleslags phantastiske Skikkelser, som Dyr, Djævle, o. s. v., og banede sig ved denne velberegnede List Vei til deres glade Sammenkomster igjennem den bange Vagt, der overtroisk veg tilbage for disse formummede Væsner, som begunstigede af Mørket luskede sig frem, rædsomme nok af Udseende til at forfærde selv tappre Soldater, opdragne i Vankundighed. Den næste Dag forsømte naturligviis de rædde Vogtere ikke at skildre deres forbausede Kamerater, hvilke hæslige Skikkelser og djævelske Uhyrer, de havde seet om Natten, og overdrev da den Ene den Anden i eventyrlige Tillæg, for at fravelte sig Skinnet af Feighed. Paa denne Maade lader sig let forklare, hvorledes Sagnet om at ride til Bloksbjerget i Valpurgisnatten er opstaaet og har udbredt sig. Det har bevaret sig gjennem et Aartusinde og vil sagtens holde sig endnu i adskillige Aarhundreder, især da den store Goethe ved sin fortræffelige Digtning har foreviget det for vore Efterkommere.

Hvad **Valpurgis** selv angaaer, hvis Navn er tillagt den 1ste Mai i Almanaken, da staaer denne Helgen ikke i nogen Forbindelse med den berygtede Bloksbjergfart. Den meget fromme Dame **Valpurgis** var en Datter af **Richard**, Konge af England, og døde som Abbedisse i det schwabiske Kloster Heydenheim. Som Samtidig med Carl den Store hjalp hun ham virksom med at udbrede og befordre den christelige Religion, og blev derfor af Paven optaget iblandt Helgenerne. [**Valpurgis**, rettere **Valburga** (Valborg), døde den 25de Februar 780; men Kanoniseringen eller Helligforkyndelsen er henlagt til den 1ste Mai].

*) Carl den Store fødtes 742, døde den 28de Januar 814.

Gamle Bygninger.

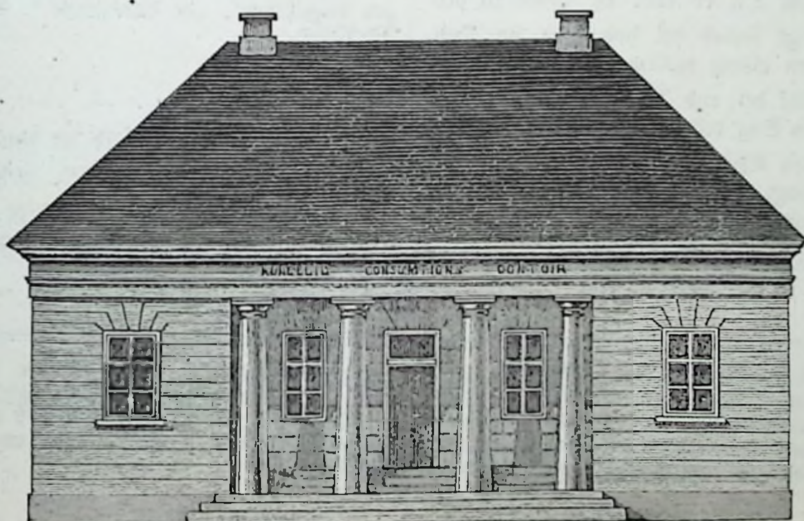
Lidt efter lidt maae vore Forfædres Bygninger (især naar de have været af Træ) vige Plads for nyere. Ved enkelte af hine dvæler den nulevende Generation med en vis veemodig Erindring, selv om man maa indromme, at de ere raadne og faldefærdige, eller tilstaae, at den Hensigt, hvori de i sin Tid opførtes, var forfeilet, hvilket f. Ex. er Tilfældet med Accise-Boden. At see Tegningen af slige Bygninger opbevaret, kan have en fleersidig Interesse, ialtfald har den vistnok den, som gamle Minder gjerne vække, og vi skulle derfor her meddele nogle.

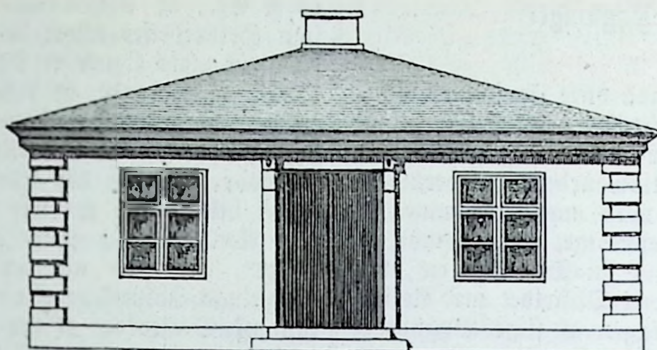
1. Den fordums Accise-Bod ved Nørreport.

Enhver Bygning skal, efter de ældre Fordringer, have sin egen Charakteer, som udtrykker dens Bestemmelse: en Kirke bør have et høitideligt, opadstræbende Udseende, et Slot maa vise Værdighed og Storhed, et Toihuus Styrke og Alvor, et Fængsel Strenghed og massive Former, Beboelseshuse Hyggelighed og Hensigtsmæssighed o. s. v. Hvorvidt vor Tid overalt tager Hensyn hertil, synes meget tvivlsomt; enhver Architekt vil gjerne bramme med en Pragtbygning og gjøre et Krudtaarn til en Concertsal, forsaavidt han ikke af Omstændighederne nødes til at give et Theater Formen af et Kornmagazin. Saaledes forekommer det os f. Ex., at Idiotanstalten er for pralende, som Helbredelsesanstalt betragtet, — at Sygehjemmet mere ligner et Slot, end et Asyl for Svage og Aldrende, at Lille-Rosenborg i Alleen er for renaissant i Stilen til almindelig Beboelse en Tid, der er Riddertiden saa fjern som vor, — om det skjæve Ridehuses Architektur ville vi nu slet ikke tale.

Accise-Boden eller „Consumptions-Contoiret", der stod udenfor Nørreport, er af Bygnings-Inspecteur Hornbek. Den ældre toskanske Søileorden er her meget passende anbragt, og iøvrigt er Alt hensigtsmæssigt indrettet og udført. Man beklagede endog dengang, at den maatte opføres af Bindingsværk, ligesom Harsdorffs ædle og skjønne Colonade paa Amalienborg ganske var af Træ.

Nu holder Landmanden ikke mere i Frost og Hede, i Regn, Sne og Slud, for at consumere de Producter, han selv har avlet, og Skattecomptoiret er ryddet afveien saavel ved denne, som ved Vesterport. Et Sagn vil vide, at da Bygningen kjøbtes af afdøde Major Kellermann, fandtes ved Nedbrydningen en Masse Penge. Det har da i alle Tilfælde kun været Smaapenge, som — rimelig nok! — formedelst valne Hænder ere drattede ved den lille Jernblikrude og trillede ned i Sprækkerne. Den lignende, noget mere langstrakte Bygning til samme Brug paa Vesterbro, kjøbtes af afdøde Justitsr. Wolff. Den er nu under Navn af „Skandinavien" forvandlet til Beværtning og Ølhalle, med Sang og Lystighed — saaledes berøre Extremerne hinanden!

II. Accise-Boden i Qvæsthuusgaden.

Om denne lille, characteristiske Bygning have vi kun at anføre, at den er componeret af Prof. Stads-Bygmester Meyn i en simpel og god Stil. Ham skyldes ogsaa Tegningen til den smukke Boutik ved Rosenborg Have.

Logogryph.

1 2 3 4. Det helst Enhver vil ønske sig.
4 8 7 5 10. Det høres kan om Dig og mig.
1 3. Et Ord, som ingen Velklang har.
6 3. En Gjenstand, som ei gammel var.
1 3 2. En Fare tidt det har afvendt:
Hver beget Gut har Nytten kjendt.
4 3 6 5. Jeg savnes nødig i Din Bo,
Naar Du er træt og gaaer til Ro.
9 8 7. Sligt findes vel hos Den og Den,
Men aldrig mellem Ven og Ven.
4 3 7. Skal det end her Dig volde Meen,
Din Sag det gavner dog hos — Een.
2 8 7. Uden Kjød og uden Hud; —
Brugt, hvor Næsten skjældes ud.
4 3 6 7. I Sø og Mose, Sump og Kjær
Jeg meget ofte fundet er.
10 8 4 5. Fyldes jeg, er Bonden fro;
Thi hans Tarv det fremmer jo.
9 5 10 7. Er dette kun i Spillet med,
Da hjælper det Dig godt paa Gled.
8 9 10. Skjult jeg er i Jydens Land.
Under Hedens Lyng og Sand.
2 3 4 5. En By paa Lolland hedder saa.
2 3 10 5. En Strandfugl, tidt Du støder paa.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10.
En Komiker af første Rang
(Selv Navnet har en munter Klang),
Som var vor Scenes Pryd engang —
Og mindes end i Danevang.

(P. J.)

Opløsning af Gaaden i Nr. 39:

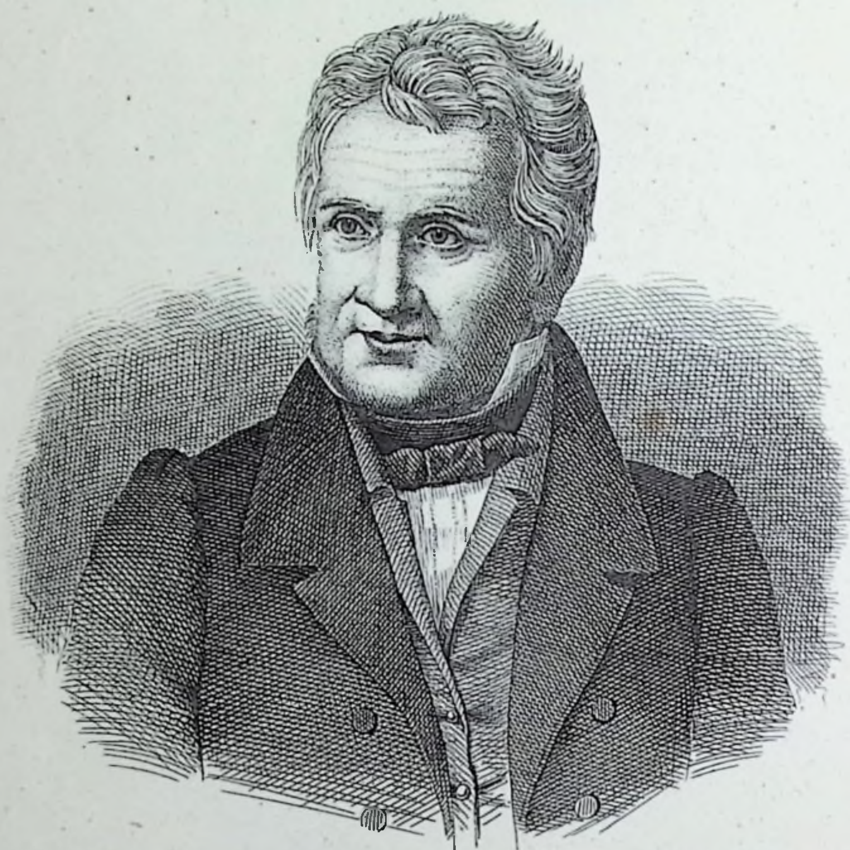
Luur.

Opløst af L. S., „den smaa Norsker", „Nr. 19", „en Augustiner", „en Lurendreier", Marie Nielsen i Roeskilde.

☞ For i betimelig Tid at faae „Lord Oakburns Døttre" sluttet, erholde de ærede Abonnenter i denne Uge et Dobbeltnummer istedetfor det sædvanlige Gratisark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag — S. Trier's Bog & Steentryk.

C. V. ECKERSBERG.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 8de October. № 41.

C. V. Eckersberg.

Christoffer Vilhelm Eckersberg — den danske Malerskoles Stifter — er født den 2den Januar 1783 i Byen Blaakrog (Varnæs Sogn, Aabenraa Amt) ved Alssund. Hans Fader nedsatte sig i den noget sydligere By Blaus eller Blans i Ullerup Sogn, og var en duelig Snedker, men tillige Maler, Baadebygger, Gartner o. s. v. At færdes paa Søen i den af Faderen byggede Baad, synes at have været den unge, noget tungnemme Eckersberg en kjærere Syssel, end just at gaae i Skole, hvor han kom i sit 8de Aar. I sit 14de Aar blev han sat i Malerlære i Aabenraa, tog efter 3 Aars Forløb til Flensborg, hvor han blev Svend og arbeidede som saadan til sit 20de Aar.

Saavel i Aabenraa som i Flensborg havde han vakt Opmærksomhed ved sin Færdighed i at tegne og male, hvorved en tidlig udviklet levende Natursands, som desværre mangler mange af vore ellers agtværdige Kunstnere, stedse var sporlig. Nogle Borgere satte ham derfor, ved at sammenskyde en Sum, i Stand til at reise til Kjøbenhavn, for videre at uddanne sit Talent. Den 22de Mai 1803 kom han til Hovedstaden, begunstigedes af Prof. N. A. Abildgaard, saa at han strax erholdt Adgang til Akademiets Skoler, og havde allerede i 1805 vundet begge Sølvmedailler og den lille Guldmedaille. En kort Tid var han Porcellainsmaler; men hvor gavnlig end denne Green af Kunsten kan være (som Modvægt mod den „brede Pensel"), synes den dog, naar den øves i længere Tid, at være ligesaa skadelig for Helbreden som for Geniets Udvikling, — Eckersberg malede et Par Kopper, maaskee for at føie Abildgaard, men forlod da heldigviis denne Virksomhed. Nu slap han ogsaa Mesterens Ledebaand og arbeidede sig frem efter egne Anskuelser.

I et Huus i Gothersgade sees fra Bombardementet 1807 et Bombestykke indmuret. Vi vide ikke, om det er af denne Bombe, han blev saaret i Hovedet, da han en Nat holdt Brandvagt i bemeldte Gade. Nok er det, at Kobberstikker Lahde, i hvis Huus han boede, fandt ham bevidstløs liggende. Saaret var imidlertid ikke farligt, lægedes snart, og nu udførte han for Lahde, eller i Forening med ham, adskillige Tegninger, hvilke ere Publikum noksom bekjendte i Kobberstikkene: Udfaldet i Clasens Have, Bombardementet seet fra Langebro, Landemærket o. s. v.

Abildgaard døde 1809 og samme Aar vandt Eckersberg den store Guldmedaille; men da Reisestipendiet ikke blev ledigt for 1811, reiste han paa egen Bekostning ved Hjælp af et rentefrit Laan. I Paris, hvortil han kom den 9de Octbr. 1810, boede han sammen med Landskabsmaler Møller, og efter et Aars Forløb arbeidede han i den berømte Maler Davids Atelier, hvilket just ikke udmærkede sig ved nogen streng Orden. Iblandt hans mange større og mindre, tildels historiske Arbeider fra den Tid, ville vi blot nævne to Scener af Holbergs Comedier for Grosserer (nuværende Etatsraad og Redacteur) Nathanson, hvem Eckersberg uden Tvivl skylder Meget, og hvem vi med Anerkjendelse her bør nævne som Datidens sande Mæcen for Kunst, Videnskab og Oplysning.

David havde foreslaaet Eckersberg at concurrere til det franske Akademies Prisbelønning; men han undslog sig og begav sig til Italien. Ankommen til Rom den 3die Juli 1813 fik han Bolig hos Familien Buti, hvor Thorvaldsen, der for Tiden var fraværende, ogsaa boede. Samtidig opholdt sig i Rom Architekterne Malling og Hetsch, senere kom Historiemaler Lund. I Begyndelsen fandt han saa liden Tilfredsstillelse i sine egne Arbeider, at flere bleve ufuldendte og andre itustaarne. Først efterhaanden gjenvandt han sig selv, og malede da i 1814 Thorvaldsen, hvilket smukke Portrait hænger i Kunstakademiets Forsamlingssal, samt en Altartavle, der selv i Rom vandt stort Bifald. Næste Aar udførte han det 3 Al. 7½ T. høie, 4 Al. 12¼ T. lange Maleri: „Israeliternes Overgang over det røde Hav“ for Nathanson, hvilket nu sees i Billedgalleriet paa Christiansborg. Mange andre Billeder, Tegninger og Skizzer udførtes desuden i Rom førend han drog bort. Aftalen var, at han og Thorvaldsen, med hvem han stod i særdeles venskabeligt Forhold, skulde følges ad til Fædrelandet; men da nye Bestillinger stedse opholdt den navnkundige Billedhugger, reiste Eckersberg i Mai 1816 uden ham over München til Kjøbenhavn, hvor han ankom s. A. den 2den August.

Han blev snart derefter agreeret af Kunstakademiet og udførte som Receptionsstykke „Balders Død“. Den 25de Octbr. 1817 optoges han eenstemmig som Medlem. Den 20de April 1818 blev han udnævnt til Professor og erholdt Bolig paa Charlottenborg; men forinden ramte ham det Uheld, at miste en Deel af sine Sager ved den heftige Ildebrand paa St. Annæ Plads. Fra 1819 til 1828 udførte han efter kongelig Bestilling de 4 store Billeder til Christiansborg Slot, ligesom han i 1821 malede Portraiter af den kongelige Familie. I samme Aar begyndte han ogsaa at studere Marinemaleriet, hvilket nu blev en af hans kjæreste Beskjæftigelser. Han gjorde mange længere og kortere Søtoure, for at samle Stof, saasom til Norge, til Christiansø, nord om Sjælland, til Dower o. s. v., ligesom han ofte krydsede med en Seilbaad omkring i Sundet. Han er den første danske Marinemaler, og de fleste af vore dygtigste Marinemalere have studeret i hans Atelier. Ogsaa nogle Panoramer, som have været offentlig udstillede, har han malet.

I 1827 valgtes han til Akademiets Directeur, og fra 1835 til 1841 malede han atter 4 store Billeder til Christiansborg ifølge kgl. Bestilling. Den 1ste August 1829 blev han Ridder af Dannebroge og den 28de Juni 1840 Dannebrogsmand. — Som Beviis paa hans Flittighed tjener, at han, skjøndt han ikke var Ynder af at male Portraiter, dog siden sin Hjemkomst fra Italien har udført 121, hvoriblandt ikke færre end 16 af Frederik VI., tildels i heel Figur (i det Værelse i Museet, der indeholder Thorvaldsens sidste ufuldendte Arbeider, hænger et af disse Billeder); desuden 69 Søstykker, 24 Altartavler (Frederiksberg Kirke har en af disse), 28 historiske Billeder og mange flere mindre Ting.

Der siges, at hans overordentlige Beskedenhed bevirkede, at han satte en særdeles ringe Pris paa sine Arbeider, hvorfor det ofte hændtes, at Kjøberne betalte ham høiere Honorar, end han selv forlangte.

Eckersberg var efter hinanden gift med to Søstre, Døttre af den bekjendte Portraitmaler Juel. De døde før ham og efterlode ham 6 Børn. Hyppig Brug af Kikkert paa Søen skal have svækket hans Syn i 1849, saa at han efter 2 Aars Forløb maatte holde op at male; Alderdomssvaghed tiltog og han bukkede under for Cholera den 22de Juli 1853, 70½ Aar gammel.

Han har ogsaa udgivet en Samling af perspectiviske Billeder, med dertil svarende, paa egne Studier grundede, Forklaringer („Linearperspectiven, anvendt paa Malerkunsten“. En Række af persp. Studier med tilhørende Forklaringer. Af C. W. Eckersberg, Historiemaler, Prof. &c. 11 Blade i Folio med Text. Kbhn. C. A. Reitzels Forlag 1841.)

Det er allerede anført, at Eckersberg har dannet en dansk Malerskole. De dygtigste af vore nyere Kunstnere ere Elever af ham; vi behøve saaledes kun at nævne: Bendz, Eddelien, Marstrand, Ad. Müller, Alb. Küchler, Købke, Petzholdt, Nørbye m. fl. baade levende og afdøde Kunstnere. Iblandt Marinemalerne kunne anføres C. M. Dahl, Melbyerne o. fl. A.

I Thorvaldsens Museum findes en Mængde Malerier af Eckersberg, og de fleste af vore Stormænd, der have nogen Sands for Kunsten, besidde et eller flere Stykker af ham. Hans særdeles charakteristisk opfattede Portrait, malet som Receptionsstykke af Vilh. Gertner, hang floromvundet paa Akademiets Udstilling i 1854.

Endnu skulle vi blot tilføie, at han har erholdt et Slags Monument, der vel ikke er meget storartet, men dog synligt for alle Forbigaaende, saalænge det er reent og vedligeholdes. Paa St. Annæplads i Garnisons Kirkemuur er anbragt en Mindetavle, hvorpaa i Basrelief

sees Kunstneren corrigerende yngre Kunstnere. Underneden staaer:

TIL MINDE OM C. W. ECKERSBERG. SAT AF KUNSTFORENINGEN I KJØBENHAVN 1857.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Ja, det er mig; men jeg vilde hellere have, at det ikke blev omtalt. Den tykke Vaagekone siger, at man Intet har hørt senere om den unge Dame, og Folk ville altsaa komme og udspørge mig, men jeg har intet Svar at give, saa at jeg hellere vil være fri for at blive spurgt."

„Hvor er Barnet?" spurgte Judith.

„Død."

„Ja, det var ogsaa meget spædt. Jeg troede, det maaskee var Drengen her?"

„Det er min," sagde Madam Smith, „og han har altid været svag og lidende."

„Han synes at sove godt," bemærkede Judith.

„Det er fordi han ingen Søvn faaer om Natten. Han sover hver Eftermiddag, og saa lægger jeg ham ned hos mig, for han holder ikke af at være borte fra mig. Nei, hvis det andet Barn havde levet, vilde det nu næsten have været ni Aar; dette seer De er ikke syv."

„Jeg kan ikke finde ud af, hvem det ligner," bemærkede Judith, der atter betragtede Barnet opmærksomt. „Det ligner en af mine Bekjendte, men hvem, er det mig ikke muligt at udfinde."

„Jeg kjender Ingen, som Drengen ligner, medens han sover," bemærkede Madam Smith. „Men naar han er vaagen, har han ikke det samme Ansigt, som naar han sover; jeg formoder, det er i Øinenes Udtryk, at Forskjellen ligger."

„Har han lyse Øine?" spurgte Judith.

„Nei, mørke. Men fortæl mig nu Noget om det frygtelige Dødsfald. Var det af en Feiltagelse eller med Forsæt?"

„Ja det veed Folk ikke," sagde Judith. „Men nu maa jeg gaae, ellers vækker det Forundring, at jeg er bleven saa længe borte. Jeg skal imidlertid, hvis De ønsker det, komme igjen en anden Gang og tale med Dem."

Judith gik hjem og tænkte over den Lighed, hun havde fundet i Barnets Ansigt, uden at kunne mindes, hvor hun skulde henføre den. Hendes Mistanke om, at det dog kunde være Mrs. Cranes Barn, slog hende; men selv om Madam Smith kunde have Lyst til at bilde hende Noget ind, og Judith kunde ikke see, hvortil det skulde nytte, saa vilde Sligt heller ikke have hjulpet hende paa Vei, for en Lighed med den Afdøde havde Barnet visselig ikke.

Men pludselig, ligesom Judith vendte sig for at gaae ind, fremstillede der sig et Ansigt for hendes Phantasi, og hun saae, hvem Barnet lignede. Dette syntes at forskrække hende, for hun foer til Siden imellem Træerne, som om hun havde faaet et Slag. Og da hun omsider gik ind, var det med et forvirret Ansigt og med rynket Pande.

To og fyrgetyvende Kapitel.

Carltons Drømme.

Lyden af Munterhed trængte sig ud af Værtshuset „den røde Løve". Der blev givet et offentligt Middagsselskab i en eller anden Anledning, og Forsædet ved denne Leilighed havde Louis Carlton. Folk holde af et ydre Skin og en vis Flothed, og Carlton besad begge Dele. Det gik ham godt som Læge, og man holdt af ham som Selskabsmand; hans Kones Rang gav ham dernæst en vis Betydning. De Penge han havde arvet efter sin Fader, i Forbindelse med hans egne Indtægter, tillod ham at leve vaa en Fod, som ikkun faa Andre i Syd Wennock turde indlade sig paa. Man talte rigtignok i Byen om utilladelig Overdaadighed, og der hviskedes om Gjæld; men det blev da ialtfald hans egen Sag. Der var visselig stor Forskjel paa den Maade, paa hvilken John Grey og hans Compagnon levede og saa paa Carltons Maade, men Folk holde som sagt af at der gjøres lidt Spræl, og Carlton var dengang den meest populaire Mand i Syd Wennock.

Han var eenstemmig bleven valgt til at have Forsædet ved dette Møde og havde samtykket, skjøndt han aldrig før havde villet indlade sig paa at træde frem paa slig Maade.

Nu sad han ved Enden af Bordet og holdt Taler. Hans Væsen var net, han var munter, han gav sig aldeles hen, og hans ellers alvorlige Ansigt var straalende. Han saae godt ud saaledes med sine smukke Træk og sin elegante Figur. Der var en stor Deel Mennesker ved Bordet. Alle hævede de ham til Skyerne, og da hans Skaal blev drukken med lydelige Hurraraab, gjentoges Raabene udenfor af den for-

samlede Mængde, og: „Leve Mr. Carlton!" lod vidt og bredt.

Klokken var næsten elleve, da man stod fra Bordet. Det var maaskee første Gang, at Nogen havde seet Carlton hed i Hovedet, thi han var ellers altid den kolde, lidenskabsløse Mand. Det var imidlertid ikke Vinens Skyld, men den ualmindelige Hyldest, han havde været Gjenstand for. Da han tog Afsked, trykkede Alle ham i Haanden, sagde ham, at han var en udmærket Fyr, der for Fremtiden altid skulde have Forsædet ved Gilderne, og Mange fulgte ham ned ad Trapperne og gav ham et sidste Hurra.

Han gik hjemad og Raabet gjenlød i hans Øren. Slige Øieblikke havde ikke været hyppige i hans Liv, og dette bragte ham lidt ud af Fatning. Han glemte Fortiden, jog alle sine Bekymringer bort, og ubestemte Forhaabninger, der slumrede i hans Bryst, begyndte at antage en bestemtere Skikkelse end nogensinde før. „Jeg er næsten som en Gud for dem," sagde han leende til sig selv, og henthydede til den overordentlige Hyldest, der var bleven ham bragt. „Jeg er bleven, hvad jeg altid har ønsket at være, en Mand af Betydning i Byen. En taabelig Beskyldning imod mig i dette Øieblik vilde blive betragtet med den Foragt, som den fortjener. Imidlertid forlader jeg Eder snart, mine kjære Beboere af Syd Wennock, og jeg veed virkelig ikke, hvorfor jeg er bleven her saalænge. Nu har jeg i mange Maaneder sagt til mig selv, at om en Maaned vilde jeg ikke være længere i Byen, og dog er jeg her endnu. Er det et usynligt Baand, som binder mig til Stedet, et Baand, som jeg ikke kan bryde? Eller er det, — men jeg gider ikke tænke paa disse Ting iaften."

Han afbrød sig, tørrede Panden af med sit Lommetørklæde og begyndte kort efter atter paa sine Betragtninger.

„Mine Talenter vare ikke skabte til at stilles under en Skjæppe, og hvad Andet blive de her? Det har aldrig været min Mening at forblive her i Byen; men Omstændighederne have indtil Dato været stærkere end jeg. Jeg vil til London; det er en passende Mark for mig at arbeide paa. See paa Sir Stephen Grey, hvorledes det er gaaet ham? Og dersom det kunde gaae ham saaledes, hvorfor skulde det da ikke ogsaa blive Tilfældet med mig? Jeg misunder ham ikke hans Lykke; jeg har intet Fjendskab til ham. Men jeg hader hans Søn. Jeg havde Lyst til at dreie Halsen om paa ham — Halloi, hvem er det?"

Det sidste Spørgsmaal henvendtes til en Qvinde, og det et ualmindeligt bredt Exemplar af en saadan, der stod ved Carltons Dør og neiede, idet han vilde gaae ind.

„Hvis det ikke var saa mørkt, kjendte De mig nok," var Svaret. „Pepperfly, til Deres Tjeneste."

„Aa, Mo'er Pepperfly," gjentog Lægen høfligt, for han var altid meget høflig mod denne Dame. „De skulde komme nærmere, at man kunde see Deres smukke Ansigt."

„Ja, De skal altid spøge," bemærkede Mo'er Pepperfly. „Det er, hvad jeg altid siger til Folk, hvor jeg saa kommer hen: ‚Hvis De ønsker en behagelig, paalidelig og god Læge, som kan bringe Dem igjennem denne Sygdommens Jammerdal, saa send De blot Bud efter Doctor Carlton.' Og stolt er jeg, naar jeg er saa heldig at være paa samme Sted som De, hvad jeg ikke skal have den Lykke at være i Aften, skjøndt jeg er kommen for at bede Dem besøge en Syg."

„Hvem da?" spurgte Carlton.

„Det er ikke en Sag, der gjælder Liv og Død, saa at De behøver at løbe Benene af Dem," bemærkede Mo'er Pepperfly. „Hvad enten De nu gaaer der imorgen tidlig eller imorgen Eftermiddag, saa kommer det ganske ud paa Et."

„Men til hvem er det?" gjentog Carlton, da hun omsider standsede.

„Det er der, hvor jeg er, det vil da sige i Besøg, og ikke for at vaage, og Mrs. Smith er det. Jeg blev hentet ud i Aften, og Mrs. Smith siger da til mig: ‚Gaa hen til Doctor Carlton, for jeg har hørt om hans Dygtighed, og bed ham see herind til mit syge Barn,' og en Svulst har det i Knæet, saa længe vil det ikke vare, inden det ligger i sin Grav."

„Har Mrs. Smiths Barn en Svulst i Knæet?" udbrød han forbauset. „Det maa være kommen meget pludseligt paa. Hvilket af Børnene er det?"

„Hvilket af Børnene?" gjentog Mo'er Pepperfly. „Hun har kun eet. Aa, De tænker maaskee paa den Mrs. Smith, som er gift med Røgteren; men hende jeg taler om, boer i Tuppers Huus i Smallegaden."

„Jeg vidste ikke, at der boede en Mrs. Smith."

„Hun har heller ikke været der længe, og hun har fattet Kjærlighed til mig, hvad der er meget fornuftigt af hende. Det vil være hende kjært, dersom De vil komme der engang imorgen."

„Godt; jeg skal ikke glemme det."

Derpaa neiede hun og gik; Carlton lukkede

Porten og saae op til sine Vinduer, hvor der brændte Lys.

„Jeg gad vide, i hvad Humeur jeg træffer Laura iaften,“ sagde han halvhøit.

I Dagligstuen laae Laura sovende paa en Sopha. Hun havde ikke mange Hjælpekilder hos sig selv. Hun holdt hverken af at læse, at arbeide eller af at spille, og at tilbringe nogle Timer alene kjedede hende derfor betydeligt.

Hun reiste sig, da hendes Mand kom ind, og det rige Kniplingsshavl hun havde havt paa, faldt hende ned om Skuldrene og lod hendes hvide Hals og den straalende Silkekjole komme tilsyne. Hun havde været i Middagsselskab.

„Naa, jeg seer Du er kommen hjem, Laura,“ sagde han venligt.

„O, Louis! Jeg har kjedet mig frygteligt. Tænk Dig, der var ti Damer og to Herrer. Jeg faldt i Søvn i Vognen, da jeg kjørte hjem, og jeg troer, jeg har sovet her lige siden. Det glæder mig, at Du er kommen.“

Han satte sig ned paa Sophaen ved hendes Side. „Jeg havde neppe ventet, at Du var kommen saa snart tilbage,“ sagde han.

„Der var Intet at blive efter. Hvad skulde ti Damer gjøre alene. Der er mageløst kjedeligt i Byen paa denne Aarstid. De fleste Folk ere paa Badesteder.“

„Ja, en By som denne er næsten altid kjedsommelig,“ sagde Carlton. „Stundom beklager jeg, at jeg er bunden til den.“

Laura gjorde ingen videre Bemærkning hertil; at han var bunden til den var ubestrideligt og behøvede ingen Bekræftelse fra hendes Side. „Flere af vore Bekjendte reise bort i næste Uge,“ sagde hun.

„Ja, hvis Du har Lyst til at tage til et Bad, Laura, saa veed Du, at Du kun behøver at sige det. Hvis Du vil have godt af det, eller det vil gjøre Dig Fornøielse —“

„Jeg troer ikke, at jeg bryder mig derom,“ sagde hun. „Du vilde jo ikke tage med.“

„Hvorledes kunde jeg det; jeg siger, at jeg er bunden hertil. Jeg vilde ønske, min Praxis var af en anden Slags.“

„I hvad Henseende?“

„Saaledes, at Patienter søgte mig, istedetfor at jeg maa gaae og aflægge Besøg. En Praxis som min er lidet indbringende; tænk, hvad en Læge i London kan erhverve sig.“

„Saa nedsæt Dig i London.“

„Det har jeg ogsaa tænkt alvorligt paa.“

Laura havde talt uden at tænke videre over, hvad hun sagde, og hans Svar forbausede hende derfor i høi Grad. Han forklarede sig derpaa nærmere. Hans Talenter havde ikke frit Spillerum her, sagde han, men trængte til en større Virkekreds.

„Jeg troer, Du vil holde af London, Laura,“ vedblev han.

„Det vilde jeg rigtignok,“ svarede hun, og hun udmalede sig allerede de prægtige Fester, hun skulde komme til. „Men Du vil ikke forlade Syd Wennock,“ sagde hun.

„Hvorfor skulde jeg ikke ville det?“

„Du har fundet Tiltrækninger her paa Stedet, om jeg end ikke har det.“

Carltons Pande fortrak sig lidt, men strax efter var den atter glat. Da hans Samvittighed ikke var aldeles reen, hadede han fremfor Alt Hentydninger af sin Kone, og han troede ogsaa, at den gamle Sag var glemt.

„Laura,“ sagde han alvorligt; „Syd Wennock har ingen Tiltrækning for mig, men det Modsatte. Naar jeg forlader det, tager jeg det eneste Tiltrækkende med mig — nemlig Dig selv.“

Hun loe. „Det er godt nok at fortælle mig Sligt.“

„Jeg sværger Dig det,“ sagde han med alvorlig, næsten høitidelig Stemme. „Jeg har hverken her eller andetsteds i den vide Verden Nogen, jeg holder af som Dig.“

Hun troede ham, tildeels fordi hun gjerne vilde det. „Men saaledes har det ikke altid været, Louis.“

„Jeg meente, at Du lovede mig at lade Alt være glemt, da denne Sag sidst var paa Bane?“

„Gjorde jeg det?“ sagde hun, „saa skal det ogsaa være glemt.“

Næste Morgen begav Carlton sig hen til Mrs. Smith. Han gik ind uden at banke paa, og tilfældigviis var der ingen Anden i Stuen, end den lille Dreng, som sad og legede med nogle Soldater.

„Er Du den lille Fyr —“

Saa langt kom Carlton og standsede derpaa pludseligt. Han havde kastet Øinene paa Drengen og var tilsyneladende forbauset, næsten maalløs, over hvad han saae. Sporede han nogen Lighed, som Judith havde gjort? Vist var det, at han stirrede paa Drengen med den yderste Forundring, og kom først til sig selv, da han mærkede, at de ikke vare alene, thi Mrs. Smith kiggede ind til Dem fra et lille Vindue i Døren.

„Jeg syntes at høre en fremmed Stemme,“ sagde hun. „Maaskee er De den Læge, som skulde komme her.“

„Ja det er mig,“ sagde Carlton.

Han betragtede hende næsten ligesaa stivt som han havde gjort det ved Barnet. Konen havde bemærket, hvorledes han saae paa Drengen og frygtede, at dennes sygelige Udseende var Aarsag dertil.

„Jeg er bange for, han seer daarlig ud," sagde hun. „Er det dette, som slog Dem?"

„Nei," sagde han stammende; „han mindede mig om en Person, det er Sagen. Hvad hedder han?"

„Smith."

„Hvor kommer han fra?"

„Jeg kan ikke see, hvad det har med Tingen at gjøre," svarede hun. „Men dersom det er nødvendigt for Dem at faae at vide, saa kommer han fra Skotland."

„Er han født der?"

„Om han er født der eller i Ny Zeeland kan jo være ligegyldigt," vedblev Konen lidt ærgerlig, for hun meente, at Lægen ikke havde Ret til saaledes at spørge. „Dersom De ikke har Lyst til at behandle min Dreng, med mindre De først kommer til Bunds i Alt, saa vil jeg hellere sende Bud til Mr. Grey."

Carlton loe af hendes Vrede og svarede høfligt:

„Det hjælper stundom at vide, i hvilket Klima en Syg har levet, og om han er født deri, og man henfører sjeldent vore Spørgsmaal til pur Nysgjerrighed. Men kom og lad mig see hans Knæ."

Hun aftog Bindet, og Carlton bøiede sig ned over Knæet; men han kunde ikke vende Blikket bort fra Barnets Ansigt. Og dog var der intet Ualmindeligt i Ansigtet, med mindre det skulde have været Øinene.

„Gjør det ondt, min lille Ven?" spurgte Carlton, da han rørte ved Knæet.

„Nei; men jeg kan ikke faae denne Soldat til at staae paa Benene," svarede Drengen og rakte en Tinsoldat hen imod Carlton.

„Ikke det? saa lad mig see, hvad der er iveien. Den ene Fod trænger til at skjæres af. See saa," vedblev han efter at have rettet det med sin Penneknív; „nu troer jeg nok, at den vil staae."

Drengen var henrykt, og det straalende Udtryk, som viste sig i hans Ansigt, greb Carlton dybt. Havde det ikke været, fordi Konen betragtede dem, kunde han i lang Tid have fordybet sig i Drengens Øine.

„Han synes at være en taalmodig lille En."

„Ja det er han først bleven, da han blev syg," var Mrs. Smiths Svar. „Men kan De sige mig, hvad der kan have været Aarsagen til hans Sygdom? jeg er vis paa, at han ikke har slaaet sig; men stærk har han rigtignok aldrig været."

„Det er en Sygdom, som ligesaagodt kan opstaae af en Svaghed i Constitutionen som ved et Fald," svarede Carlton. „Agter De at blive boende i Syd Wennock?"

„Det vil Tiden vise; det kommer tildeels an paa, hvorledes det gaaer med Barnet," svarede hun høflig. „Jeg er ikke bunden til noget Sted."

Efter nogle yderligere Spørgsmaal gik Carlton bort, og saa fordybet var han i sine Tanker, at han ikke lagde Mærke til, at han mødte John Grey paa Veien, førend denne kaldte paa ham.

„Lycett er hos Knags Kone," begyndte Mr. Grey. „Efter hvad jeg hører lader det til at blive en alvorlig Sag, og han vil vist komme til at trænge til Hjælp. Vil det passe for Dem at være tilstede?"

„Ja meget godt."

„Tak," svarede John Grey. „Jeg selv er bleven kaldet bort til en Mand nogle Mile herfra, som har forbrændt sig slemt ved en Krudtexplosion. God Morgen."

De skiltes ad og Carlton gik hjem uden at kunne tænke paa Andet end Drengens Ansigt.

Tre og Fyrgethvende Capitel.

En forvirrende Lighed.

Det maa have været et mærkværdigt Barn at dømme efter dets Ansigt, efter den besynderlige Virkning det havde paa Folk.

Samme Dags Eftermiddag gik Jane og Laura en Tour med hinanden, hvad der ikke ofte hændtes. De kom ned ad Smallegaden, for Jane skulde aflevere en Bog hos en af sine Fattige, og da de kom forbi det omtalte lille Huus, sad Drengen paa en Stol udenfor med noget Legetøi foran sig. Hans Hoved var falden tilbage og han sov.

Lauras Øine faldt paa ham, og de standsede.

„Du milde Gud!" udbrød hun, „hvilken mærkværdig Lighed."

„Lighed," gjentog Jane. „Med hvem? Han seer meget bleg og sygelig ud. Jeg gad vide, hvem der boer her? Judith siger at Huset er leiet ud."

„Jeg har aldrig seet en saadan Lighed i mit Liv," vedblev Laura og slugte formelig Ansigtet med sine Øine. „Kan Du da ikke see den Jane?"

„Jeg kan ikke see en Lighed med Nogen. Hvortil hentyder Du?"

„Ja naar Du ikke kan see den, vil jeg

ikke sige Dig det," var Svaret; „skjøndt den da rigtignok er tydelig nok."

De vilde til at gaae forbi, da en Stemme inde i Huset kaldte: „Louis!"

„Hør," hviskede Laura og trak sin Søster tilbage.

„Louis! Du er da ikke gaaet hen og falde i Søvn igjen? Du veed, at jeg ikke vil have det, for naar Du sover saa meget om Dagen, kan Du ikke falde i Søvn om Natten; naa, vaagn nu op."

Den Talende traadte frem; det var en Kone med et haardt Ansigt. Hun lagde Mærke til, at Damerne stode udenfor.

„Den lille Dreng synes at være syg," bemærkede Jane.

„Ja, han er kun daarlig," var Svaret. „Han falder i Søvn om Eftermiddagen, og saa lukker han ikke sine Øine hele Natten. Den Vane vilde jeg gjerne vænne ham af med."

„Det ere Patienter gjerne tilbøielige til," sagde Jane. „De er fremmed her paa Stedet?"

„Ja, jeg har taget hertil i Haab om, at Forandring af Luft skulde være god for ham. Kom Louis, og vaagn op! Seer Du ikke at alle Dine Soldater løbe bort fra Dig?"

Efterhaanden vaagnede Drengen og fæstede sine prægtige Øine paa Damerne.

„Aa, nu seer jeg det," hviskede Jane til sin Søster. „Det er virkelig en mærkværdig Lighed, de selv samme Øine."

„Nei," gjensvarede Laura med samme sagte Stemme; „Øinene ere det Eneste, som ikke ligne. De vare netop lukkede, da Ligheden slog mig."

„See! See! det samme Udtryk, hun pleiede at have!" fortsatte Jane, med sin Opmærksomhed saa ivrig henvendt paa Drengen, at hun ikke lagde Mærke til Søsterens modsigende Ord.

„Hun," udbrød Laura med et Udtryk af Forbavselse. „Men hvad tænker Du paa Jane?"

„Paa Clarice. Drengens Lighed med hende er vidunderlig. Hvis Dreng er dette?" tilføiede hun hurtigt henvendt til Konen. „Han ligner saa overordentlig — en Ven af mig."

„Han er min," var det korte Svar.

Jane sukkede og vendte sig bort for at gaae videre. Laura fulgte med, men kastede et stolt foragteligt Blik paa Konen.

„Jane," begyndte Laura, „jeg troer ikke, Du er rigtig klog. Hvad mener Du med at sige, at Barnet ligner Clarice?"

„Men Du talte jo først selv om Ligheden!"

„Ikke med Clarice. Drengen ligner hende ikke det fjerneste."

„Hvem taler Du da om?" var det undrende Spørgsmaal.

„Det siger jeg ikke," sagde Laura uden Videre. „Visselig ikke om Clarice; han ligner ikke mere hende end mig."

„Laura, foruden den Drengs og Clarices, troer jeg ikke der findes saa glimrende Øine i Verden. Dine ligne dem i Form og Farve, men de have ikke det samme omme, sorgmodige Udtryk. Hans Lighed med Clarice er vidunderlig."

Laura standsede, slaaet af Janes Ord.

„Jeg vil gaae tilbage og see engang endnu," sagde hun. Hun dreiede sig om og gik atter hen imod Huset, hvor hun et Øieblik talte med Drengen uden at værdige Konen et Blik. Jane stod taus ved hendes Side, og saae paa ham.

„Naa?" sagde Jane, da de endelig gik bort.

„Jeg gjentager, at jeg ikke kan finde nogen Lighed med Clarice. Jeg sporer nok en stor Lighed med en Person, men det er ikke i Øinene, og den er ikke saa slaaende nu, da han er vaagen, som da han sov."

„Det er besynderligt," udbrød Jane, „at vi begge finde en Lighed, men ikke med den Samme, og at Du ikke vil sige Mere."

„Nei," svarede Laura og dermed var Samtalen endt.

Det viste sig, at Carltons Nærværelse blev nødvendig hos Knags Kone, som John Grey havde forudsagt, og han gik ogsaa derhen om Eftermiddagen, hvor han traf Mo'er Pepperfly i fuld Virksomhed.

„Var De henne i Smallegade?" spurgte hun ham, da der engang blev Leilighed dertil.

„Jeg var der imorges. Hvor kommer De Folk fra?"

„Og er det ikke et slemt Tilfælde?" vedblev Mo'er Pepperfly uden at agte paa hans Spørgsmaal.

„Jeg troer ikke Drengen er bleven rigtig behandlet," svarede Carlton. „Veed De, hvor de komme fra, eller hvad de ville her?"

„De komme fra Skotland eller saadant et Sted; men hvad de ville her er nok en anden Sag." Dette sagde hun paa en saadan eiendommelig Maade, at han kastede Øinene hen til hende.

„Har De noget Begreb om, hvad der bringer hende herhen?" gjentog han med myndig Stemme.

„Ja, jeg tænker nu Mit derved; men om jeg har Ret eller Uret, det veed jeg ikke. Og jeg troer ikke, at De vil bryde Dem om at høre det."

„Lad mig kun høre," svarede han med en Blanding af Iver og Ligegyldighed. „Hvad troer De, hun vil her i Syd Wennock?"

„De erindrer den Kone, der kom saa ulykkelig af Dage ved Stephen Greys Feiltagelse — men det er neppe at formode, at De skulde gjøre det med den Mængde Patienter, De har havt siden."

„Hvad er der om hende?" spurgte Carlton, og der var en Lyd i hans Stemme, som om han havde mistet Veiret.

„Jo, jeg troer, at den Madam Smith er kommen hertil for at opsnuse, hvad hun kan, om den Dames Dødsmaade."

Carlton svarede ikke, men han stirrede paa Mo'er Pepperslh ligesaa ivrigt, som han havde stirret paa den sovende Dreng, og med langt mere Vilderede i sine Tanker, skjøndt han ikke viste det.

„Hvor taabeligt!" sagde han efter en Tids Forløb.

„Det er netop, hvad jeg sagde til mig selv," gjensvarede Konen. „Og hvad vil det hjælpe hende til? Dersom vi kunde faae Noget at vide om, hvem den unge Dame var, eller hvor hun kom fra, var det en anden Sag; men det er der jo ikke Tale om. Og det sagde jeg hende ogsaa selv."

„De har altsaa talt med hende om det?"

„Talt med hende?" udbrød Mo'er Pepperslh; „hun har ikke ladet min Tunge i Fred, siden vi mødtes i den nye Omnibus."

„Den nye Omnibus!" gjentog han. „Hvad mener De dermed?"

Og Mo'er Pepperslh, der nok holdt af at have sin Tunge i Gang, fortalte nu vidt og bredt Alt, hvad hun vidste om Enken, og hun sluttede ikke forend den Syge kaldte paa hende.

Carlton havde lyttet i Taushed, og nu stod han tilsyneladende og overtænkte det Sagte. Han gik hen til Vinduet, aabnede det og stak Hovedet ud, som for at trække frisk Luft, men tog det derpaa snart ind igjen.

„Har De omtalt dette til Nogen?" spurgte han Konen, da denne atter vendte tilbage, og hun syntes, at der var noget Skarpt i hans Stemme.

„Ikke til nogen Levendes Sjæl," forsikkrede hun og glemte aabenbart, at hun allerede havde sagt det til Judith.

„Saa vil jeg anbefale Dem heller ikke at gjøre det," vedblev Carlton. „Jeg har ikke glemt hele det Plageri, som denne Sag gjorde mig. Man bestormede mig fra Morgen til Aften, saa at jeg ikke kunde faae Tid til at passe mine Forretninger, og skulde man atter begynde at rode op i den Sag, vilde jeg være udsat for det Samme. De gjør derfor bedst i at tie stille dermed."

(Fortsættes.)

Gaade.

Blomst af Varmen, Frugt af Vinden,
Skam for Manden, Pryd for Qvinden,
Stygt for Næsen, smukt for Kinden, —
Gjæt mig, uden lang Besinden!

Regneopgave.

En Søn spurgte sin Fader: Hvor gammel er Du? Denne svarede: „Om 12 Aar bliver Du ligesaa gammel som jeg var for 12 Aar siden, og om 12 Aar er jeg 3 Gange saa gammel som Du var for 12 Aar siden."

Hvor gammel var hver? —

Opløsning af Logogryphen i Nr. 40:

Frydendahl (Fryd — Dadel — Fy — Ny — Fyr — Dyne — Had — Dyd — Nad — Dynd — Lade — Held — Ahl — Nyde — Nyle).

Opløst af Grev Rutsky de Knutsky, Nella Philandra d'Eglantine, Louis, „en Strandkadet", „den gamle Gniepind", „Missejav og Vovvov", „et Avisbud paa Nørrebro". en Brosteensliber fra Klosterstræde", Marie Nielsen i Roeskilde, Th. Sørensen i Stege.

Logogryphen i Nr. 38 er endvidere opløst af Niels Christian Madsen Bellinge, „en hvid Aakande" og „Nymphæa alba".

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

1865. Søndagen den 15de October. **№ 42.**

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

Det varede ikke længe, førend han blev kaldt ind til den Syge, og han fik saaledes ikke talt mere med Mo'er Pepperfly.

Han kom hjem i dybe Tanker. Navnet Smith i Forbindelse med Vaagekonens Fortælling førte ham til den ikke unaturlige Slutning, at det var den samme Kone, som havde taget Mrs. Cranes Barn med sig. Men var dette da ogsaa det samme Barn? Efter den opgivne Alder var det det ikke, men han vidste, at man i Henseende til Børn let kan tage feil af Alderen.

Han traadte ind i sin Operationsstue, sagde et Par Ord til sin Medhjælper, lavede derpaa selv en Medicin, og stak den til sig, idet han gik ud. Tæt ved hans Huus var en Legetøisboutik, og da han gik forbi, saae han udstillet i Vinduet en Soldat, der slog paa Tromme. Ved at trække i en Snor bevægede Armene sig, og Trommen gav Lyd. Han gik ind og kjøbte den.

Snart efter stod han ved Tuppers Huus i Smallegaden.

„Naa, hvorledes befinder min lille Ven sig?" sagde han, da han traadte ind med et venligt Smiil.

Mrs. Smith saae forbauset ud. Hun havde ikke ventet Besøg af Lægen igjen den Dag.

„Jeg har tænkt paa, at det var ligesaa godt han fik en Medicin," sagde Carlton, „og da jeg ikke gav ham den i Morges, syntes jeg, at jeg selv vilde bringe ham den i Aften."

Konen takkede ham.

„Og siden jeg nu er her, er det ligesaa godt, at jeg seer paa hans Knæ," vedblev han.

Hun stod op for at tage Bindet af, men han foretrak at gjøre det selv.

„Det gjør ikke ondt i Aften," sagde Drengen.

„Saa er det godt," svarede Carlton. „Og siig mig nu Dit Navn, min lille Ven, for det har jeg ikke hørt endnu."

„Det er George," lagde Moderen sig imellem, inden Drengen kunde svare. „Det var hans Faders Navn."

„Naa, det er George," gjensvarede Carlton, idet han atter forbandt Knæet. „Og hvor er Soldaterne, George?"

„De ere gaaede hjem fra Exercitsen," sagde Drengen leende. „Den der kan nu staae."

„Ja, det kan jeg vel begribe," svarede Carlton. „Har Du en, der kan slaae paa Tromme for de Andre, medens de exercere?"

Han tog Legetøiet op af sin Lomme, medens han talte. Intet kunde overgaae Drengens Glæde over at see det. Hans Øine straalede; hans blege Kinder farvedes rosenrøde, hans smaa, magre Hænder rystede af Iver.

„De er meget god," udbrød Konen, i hvis eget Ansigt Glæden viste sig. „Der var vist ingen anden Læge, som vilde have gjort dette."

Da han gik, fulgte Konen ham ud i Haven, og han blev staaende og talte nogle venlige Ord til hende, med Ryggen mod Veien. Men, hvis han havde vendt sit Ansigt den anden Vei, vilde han have seet en Dame gaae forbi, og det vilde udentvivl have forbauset ham — for det var hans egen Kone.

Han vilde imidlertid ikke være bleven mere forbauset, end hun blev det ved at see ham. Hun gik forbi Huset — af hvad Grund vidste

hun vel bedst selv — og skottede hen til Døren. Hvad hun havde haabet at see var den lille Dreng, men hvad hun virkelig saae, var hendes Mand, der tog Drengens Moder i Haanden. Laura Carlton, der følte sig skyldig, som om hun var bleven greben i en nædel Handling, gjorde et Spring fremad, og skjulte sig bag en Hække.

Havde Carlton været paa Veien til nogen anden Syg i samme Gade, maatte han have seet hende, men han gik henimod Syd Wennock uden at blive hende vaer.

Laura kom frem af sit Skjul med blussende Kinder og bankende Hjerte. Det vilde have været saa let for hende at gaae en Spadseretour alene, uden at hun behøvede at rødme derover, men hendes Gang havde en særegen Aarsag; thi hun gik nu hen til Huset.

Drengen var, med sit nye Legetøi i Haanden, fulgt ud for at see efter Carlton, og Moderen var atter gaaet ind. Laura standsede og betragtede ham stivt i nogle Minuter.

„Hvad hedder Du?" begyndte hun derpaa.

„Louis."

„Hvad hedder Din Moder?"

„Smith."

„Var det Din Moder, der var her ude for et Øieblik siden?"

„Ja," svarede Drengen.

Lauras Ansigt formørkedes. „Hvormange Sødskende har Du?"

„Ingen. Jeg havde en lille Broder, men Moder siger, at han døde, førend jeg blev født."

Der blev en lang Pause. Laura slugte Barnet med Øinene. „Hvor er Din Fader?"

„Han er død."

„Ja saa," svarede Laura haanligt. „Det er vel sagtens derfor, Din Moder gaaer i Sorg?"

Drengen svarede ikke, og Laura rakte Haanden ind over Gitteret og strøg hans lyse Haar tilbage fra Panden. Han holdt Legetøiet op for at vise hende det.

„Ja, meget smukt," sagde hun ligegyldigt. Men pludseligt slog det hende, at hun havde seet et lignende Stykke Legetøi i en Boutik tæt ved deres eget Huus. „Hvem har givet Dig det?"

„Det har Doctor Carlton. Han bragte mig det netop nu."

Lauras Øine lynede. Drengen begyndte at lade Soldaten slaae paa Tromme.

„Han skal slaae paa Tromme for de Andre," sagde han. „Det har Mr. Carlton sagt."

„Doctor Carlton har altsaa givet Dig det?" gjentog Laura.

„Ja, var det ikke kjønt af ham? Moder siger —"

„Louis! har Du i Sinde at blive der hele Aftenen. Kom nu ind og spiis."

Det var Mrs. Smith, der kaldte. Laura foer sammen og ilede hjemad.

Fire og fyrgetyvende Kapitel.

Doctor Carlton og hans Kone i deres Hjem.

Laura stod i Dagligstuen, paaklædt for at gaae til Bords. Hun var ilet hjem fra sin Udflugt til Tuppers Huus, hvor hun, som vi veed, saae sin Mand og talte med Drengen. Hun ringede heftigt paa Klokken.

„Hvor er Doctoren?" spurgte hun.

„Han er ikke kommen hjem endnu."

„Saa ret an."

Laura kogte af Forbittrelse. I den lille Dreng havde hun seet, hvad hun antog for en Lighed med hendes Mand, en høist vidunderlig Lighed, og derfra uddrog hun nu Slutninger, som vare mere naturlige end behagelige. Med unødvendig Bitterhed tilbagekaldte hun sig sin tidligere Mistanke mod sin Mand, hvilken hun havde troet paa, hvad enten den var velgrundet eller ei; hun erindrede sig den foregaaende Aften, hvor de, saa at sige, havde fornyet deres venlige Følelser for hinanden; hun troede, at han endog dengang bedrog hende, og en ulykkelig, ydmygende Følelse overvældede hende, og hun stampede i Gulvet af Heftighed.

Det Sandsynlige agtede hun ikke paa i sin skinsyge Forbittrelse. En vild Harmfølelse imod Mrs. Smith satte sig fast i hendes Hjerte. At denne Kone var til Aars, at hun ikke var smuk, gjorde intet Udslag hos Laura. I hendes heftige Skinsyge havde det været lige Meget, om Konen havde været grim som Arvesynden.

Tidligere paa Dagen, da hun først gik forbi Huset med Jane, fremkaldte denne Lighed med hendes Mand, som hun syntes at spore hos Barnet, kun en Slags Tvivl hos hende. Men denne greb om sig og tvang hende næsten til at gaae derhen igjen. Hun kunde ikke være kommen i et værre Øieblik; thi hvad hun saae paa Veien gjorde hendes Tvivl til Vished.

Hun satte sig ned ved Bordet, neppe istand til at undertrykke sin Bevægelse, til at dæmpe den Harme, som søndersled hendes Hjerte. Det var ikke ualmindeligt for hende at sidde alene til Bords, for Carltons Forretninger holdt ham ofte ude; men iøvrigt var han nu paa Veien hjem.

„Er Du begyndt, Laura? Det var ret,

jeg er bleven opholdt," sagde han, da han kort efter traadte ind i Stuen.

Laura svarede ikke, og han tog Plads.

„Skal Du ud i Aften, Laura?" spurgte han efter nogen Tids Forløb.

„Nei."

„Jeg troede, Du var buden ud."

„Jeg gaaer ikke."

Han taug, thi han saae, hun var i daarligt Lune.

Hun talte ikke et Ord mere, førend Dessertet var kommen paa Bordet. Carlton skjænkede da to Glas Viin, og rakte hende det ene. Hun takkede ham ikke; hun tog ikke imod Glasset.

„Skal jeg give Dig nogle Viindruer, min Pige?"

„Din Pige!" udbrød hun med haanligt Eftertryk. „Hvor tør Du fornærme mig ved at kalde mig saaledes? Gaa til Dine andre Piger og forlad mig. Det er paa Tiden."]

Han saae forbauset paa hende, uden at ahne, hvad der havde givet Anledning til dette Udbrud.

„Laura, hvad er der paafærde?"

„Det veed Du nok," svarede hun; „Din Samvittighed siger Dig det. Hvor tør Du saaledes fornærme mig?"

„Jeg har ikke fornærmet Dig, og har intet Begreb om, hvad Du mener."

„O, jeg Taabe!" vedblev hun lidenskabeligt, „at forlade min Faders Hjem for Dig! Hvad har min Løn været? At blive gjort arveløs af min Fader og forladt af min Familie, det kunde jeg have ventet, men hvorledes har Du lønnet mig?"

„Laura, jeg paastaaer, at jeg ikke veed, hvad der kan have foraarsaget dette. Hvis Du har Noget at fremføre, saa siig det."

„Du veed det," gjensvarede hun. „O, det er skammeligt at behandle mig saaledes, skammeligt at bringe en saadan Vanære over mig!"

„Du maa ikke være rigtig klog!" udbrød Carlton, og troede halvveis, at det virkelig var Tilfældet. „Hvilken Vanære har jeg bragt over Dig?"

„Fornærm mig ikke yderligere! søg ikke at forsvare Dig!" fortsatte Laura, der næsten var vanvittig af Heftighed. „Tænk hellere paa Din egen Opførsel. Saadanne Udskeielser af en gift Mand kaste Vanære og bitter Ydmygelse over Konen; de udsætte hende for Verdens foragtelige Medlidenhed. Og det har været Tilfældet med mig!"

„Pyt!" udbrød Carlton, der blev ærgerlig, for dette var kun en Gjentagelse af tidligere Scener. „Jeg troede, at vi vare færdige med de Historier. Hvad har bragt dem frem igjen?"

„Du spørger mig, hvad der har bragt dem frem! Spørg Dig selv. Du veed det kun altfor vel."

„Saasandt der er en Gud til, har jeg ikke mere Begreb derom end dette!" Han hævede et Viinglas, idet han talte, og da han satte det altfor heftigt ned igjen, brast det istykker, og Stumperne fløi ud over Bordet.

Dette gjorde Laura halv forskrækket. Carlton var ellers altid rolig, og et saadant Udbrud havde hun aldrig været Vidne til før. Maaskee forundrede han sig over sig selv. Men han var gaaet hjem fuld af Bekymringer, og dette var mere, end han kunde taale.

„Hvis Du ønsker, at jeg skal forstaae Dig, saa at jeg kan give Dig et fornuftigt Svar, maa jeg bede Dig om at udtale Dig tydeligere," sagde han og antog atter sin rolige Tone.

Lauras Læber bævede, og hun lænede sig over Bordet, idet hun talte med en saa sagte Hvisken, som Sagen gav Anledning til. „I Tuppers Huus paa Bjerget boer der en Kone og et Barn. **Barnet er Dit!**"

En besynderlig Forandring, muligviis foraarsaget af Forundring over Beskyldningen, muligviis af Harme, viste sig i Carltons Ansigt. Han blev ligbleg. Laura lagde Mærke dertil.

„Det slaaer Dig!" udbrød hun med bitter, foragtelig Stemme. „Jeg vidste nok, at Din Samvittighed vilde beskylde Dig. Hvad har jeg gjort, spørger jeg Dig, at denne Kone skulde bringes hid for at fornærme mig? Kunde Du ikke lade hende blive, hvor hun var? Maatte hun føres hid for at vises frem for mig?"

Carlton tørrede sin Pande og søgte at samle sine Tanker. Han saae forbauset paa sin Kone.

„Mistænke hende for — Du er en Nar, Laura, hvis Du ikke er gal. Indtil idag, da jeg blev kaldet til for at behandle Barnet, var den Kone mig aldeles fremmed. Hun seer gammel nok ud til at være min Moder. Hvad tænker Du paa?"

Laura tænkte paa mange Ting, og ingen af dem vare behagelige. Ikke destomindre talte hendes Mand saa alvorligt og saa sanddru, at det gjorde et vist Indtryk paa hende.

„Det vil snart blive saaledes, at jeg ikke kan tage ud til en Syg, naar jeg bliver kaldet," vedblev han i en streng Tone. „Du taler om Skam, Laura; men jeg troer ikke, det er mig, der burde føle den. Dine taabelige

Ideer bringe Dig Skam, men jeg ikke. Jeg kjender Intet til Konen og hendes Barn. Jeg erklærer Dig høitideligt, at jeg ikke forend igaar Aftes vidste, at hiint Huus var beboet, eller at de Folk vare til."

„Hvem kaldte Dig til dem?" spurgte Laura, uden at give efter hverken i Ord eller Miner.

„Det gjorde Vaagekonen Pepperfly. Jeg mødte hende igaar Aftes udenfor Porten, da jeg kom hjem. Hun sagde, at der var kommen en Fremmed med et syget Barn i Tuppers Huus og bad mig gaae hen at see til det. Hvis Du vil gjøre Dig den Uleilighed at gaae derhen og sporge Dig for, saa vil Du finde, at jeg taler Sandhed; Drengen har en Svulst i Knæet."

„Jeg har været der," gjensvarede hun.

Carlton foer op i Vrede. „Meget vel; hvis Du finder det passende at belure mig, naar jeg gaaer til mine Patienter, saa faaer jeg finde mig deri. Jeg veed ikke, hvorledes jeg kan forebygge det. Men dersom Du intet Værre hører end det, den Kone kan fortælle Dig, saa er der ingen Skade skeet."

„Behag at holde Dig til Sandheden. Naar har jeg nogensinde beluret Dig?"

„Det synes idetmindste saaledes."

„Nei, det var tilfældigt, at jeg kom forbi det Huus. Jeg var ude med Jane idag, og hun skulde ned ad Smallegade."

„Hvad har givet Anledning til denne Mistanke?" spurgte Carlton, der virkelig var yderst forbauset. „Konens blotte Udseende kunde have viist Dig, hvor taabelig den var. Du maa have drømt det."

Laura var i den yderste Forvirring. Havde hun Ret i sin Mistanke eller ikke? Hun saae ud, som om hun selv kunde have Lyst til at slaae et Glas isthykker, og hun lod atter Stemmen synke og bøiede sig over mod Carlton.

„Hvis det forholder sig, som Du siger, hvorfor er der da en saa mærkelig Lighed mellem Dig og Barnet?"

„Mellem mig og Barnet!" gjentog han virkelig forbauset. „Den er der ikke Spor af. Hvor kan Du finde paa Sligt?"

„Jeg troer ikke, der er Mage til Lighed i Verden," var Lauras Svar. „Hvert Træk er det samme, undtagen Øine. Dine Ører have en særegen Dannelse, som jeg aldrig har seet hos nogen Anden, men Barnets ere ganske saadanne. Selv Haarets Fald er som hos Dig."

„Det er taabeligt," sagde Carlton; „jeg havde haabet, at vi vare færdige med den Slags Historier."

„Hvorfor skulde han have samme Navn som Du — Louis?" vedblev Laura.

„Det har han ikke," svarede Carlton, der med stigende Forundring betragtede hende.

„Men jeg siger jo! Hvad nytter det, at Du benægter Kjendsgjerninger?" spurgte hun vredt.

„Jeg spurgte i Eftermiddag om Drengens Navn, og hans Moder sagde, det var George. Hvis han har noget andet, kan jeg kun sige, at jeg ikke veed af det. De nævnte mig intet andet."

„Jeg hørte Konen kalde ham for Louis, og Drengen sagde mig selv, at han hed saaledes. Du gav ham det Legetøi."

„Det veed jeg nok. Jeg har selv ingen Børn, men jeg ynder dem og giver ofte mine smaa Patienter Legetøi. Er der noget Ondt i det?"

„Louis er et ualmindeligt Navn," begyndte hun atter af Frygt for, at Striden faldt ud til hans Fordeel. „Og Ligheden er der!"

„Dette er paa min Ære snart for galt! Hvis Folk kalde deres Børn Louis, kan jeg ikke gjøre ved det. Og hvad Ligheden angaaer — siig mig, saae Jane denne forbausende Lighed?" afbrød han sig.

„Det sagde hun ikke."

„Nei, jeg troer det er udelukkende Din egen Indbildningskraft, der her har været paa Spil. Jeg kan kun gjentage, at Drengen indtil idag var fremmed for mig."

Laura svarede ikke. Hun var næsten kommen til den Slutning, at hun havde næret en meget latterlig Mistanke. Carlton stod op, gik hen til hende og rakte hende Haanden.

Efter nogen Kamp med sig selv tog hun den; han bøiede sig da ned og kyssede hende, og da hun vendte Ansigtet imod ham, brast hun i Graad.

„Hvis jeg er mistroisk, har Du gjort mig til det, Louis. Du skulde ikke have mishandlet mig."

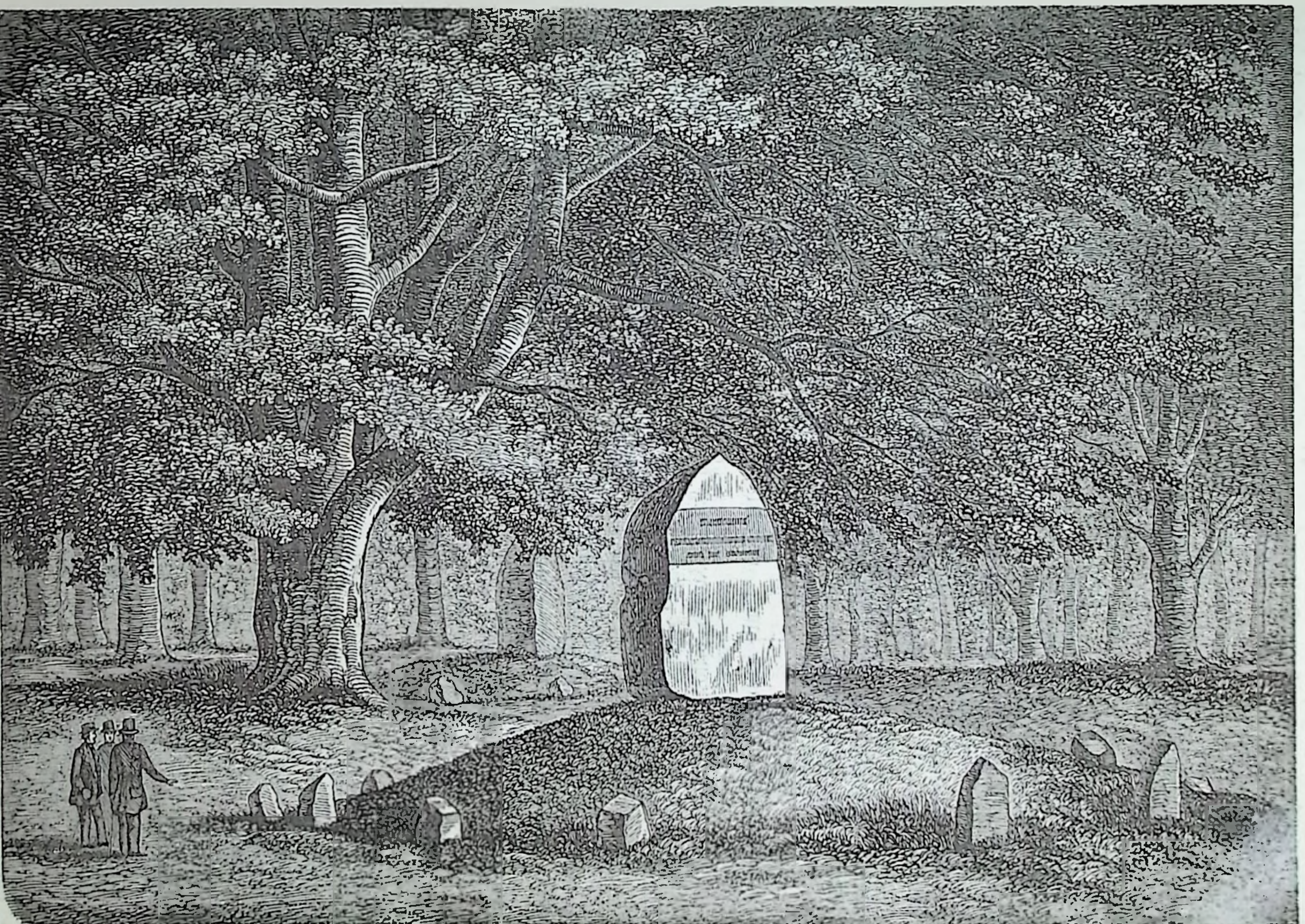
„Lad os ikke tale mere om det Forbigangne; men — skal jeg besøge dette Barn eller ikke. Det skal blive, som Du synes; ønsker Du det ikke, vil jeg overlade Grey det."

„Snak," svarede Laura.

Fem og fyrgetyvende Kapitel.

Hvad Carlton foretog sig.

Svaret „Snak" antog Carlton for en Indvilligelse i, at han skulde vedblive med sin

Den slesvigske Mindesteen i Jægersborg Dyrehave.

Behandling af Drengen. Og den følgende Morgen begav han sig derfor atter hen til Tuppers Huus. Mrs. Smith sad med Drengen paa Skjødet og foran ham stode Soldaterne opstillede.

„Jeg har glemt Halvdelen af mit Ærinde," udbrød Lægen, da han kastede sig i en Stol efterat have talt med hende og Drengen. „Jeg havde isinde at tage en Æske Salve med, og jeg har glemt den."

„Gjør det noget?"

„Ja, jeg vilde gjerne selv lægge den paa hans Knæ. Jeg er dødstræt, for jeg har løbet om hele Dagen. Vilde det være for Meget at bede Dem om at gaae hjem til mig og hente den — det er ikke langt. Imidlertid kan jeg see paa hans Knæ."

Mrs. Smith tøvede lidt og sagde da, at hun vilde gaae. Da hun skulde forlade Værelset, tog han Linnedet af Barnets Knæ, kastede et flygtigt Blik paa det og forbandt det atter.

„Hvad hedder Du min Dreng?"

„Louis," svarede Barnet.

„Jeg synes, Din Moder sagde igaar, at Du hed George?"

„Det gjør jeg ogsaa — Louis George. Moder pleiede altid at kalde mig Louis, men siden vi er kommen her, kalder hun mig undertiden George. Vil De lade mine Soldater staae?"

„Strax. Er Din Fader død?"

„Han døde, førend vi kom hertil, i Skotland. Jeg har sorte Klæder paa for ham. Vil den Soldat altid kunne tromme?"

„Det troer jeg nok," svarede Carlton. „George, min Dreng, Du trænger til frisk Luft, og jeg vil derfor sætte Dig udenfor, til Din Moder kommer tilbage."

Og det gjorde han. Han satte ikke alene Drengen op i Stolen, men han bandt ham endog fast med et Haandklæde, og bar Dreng, Stol og Soldater ud og stillede ham op mod Muren.

„Hvorfor binder De mig?"

„For at Du ikke skal staae ned og løbe omkring."

„Det gjør jeg ikke! siden mit Been blev daarligt, har jeg ikke holdt af at løbe."

Carlton svarede ikke. Han gik ind i Huset, hvor Drengen ikke kunde see ham, og begyndte nu at gjøre en Deel forunderlige Ting. Han løb og kiggede om allevegne, snart i een Kasse, saa i en anden, nu i en Skuffe, saa i et Skab. Een lille Kasse kunde han ikke komme til, for den var aflaaset, og han skubbede den fra sig, thi han kunde ikke bryde den op, efter at den ikke vilde lade sig tage op ved Hjælp af en Pennekniv — andre Instrumenter havde han ikke hos sig. Hvad ledte han efter?

Idet han lagde Alt saaledes tilrette igjen, at man ikke kunde see Spor af hans Undersøgelser, gik han atter ind i Kjøkkenet, aabnede en Skuffe og gjennemsaae dens Indhold. Han var fordybet deri, og havde netop faaet fat i en Convolut, da han mærkede, at han ikke var alene. Mrs. Smith stod i Døren og stirrede med aaben Mund paa ham. „Hvad i al Verden havde bragt hende saa hurtigt tilbage?" var Carltons Tanker.

Hurtigt lod han Convoluten falde, og idet han besindede sig, vedblev han roligt at see i Skuffen. „Jeg leder efter en Klud," sagde han og vendte sig imod hende.

„Klud!" gjentog Mrs. Smith, der ikke syntes at holde saa overmaade meget af hans Fremgangsmaade. „I de Skuffer har jeg ingen Klude. Jeg synes, De kunde have ventet, til jeg kom hjem."

„De var saalænge borte," sagde han, „og jeg havde ikke Tid til at vente."

„Da undrer det mig, for jeg er løbet baade frem og tilbage."

Carlton tog Salven fra hende, gjentog sin Anmodning om en Klud, hentede Drengen ind, og begyndte at tage sig af hans Knæ. Fra Tid til anden betragtede han Drengens Ansigtstræk, men han kunde ikke finde den Lighed, hvorom hans Kone havde talt. Han sluttede fuldstændig Fred med Mrs. Smith inden han gik bort, og sagde, at hun stedse maatte have Linned i Beredskab til ham, saa skulde han ikke rage i hendes Gjemmer.

Det var imidlertid ikke hele Sandheden, at Mrs. Smith var løben tilbage. Hun var endog ikke gaaet lige tilbage, men en lille Omvei; thi ved Enden af Smallegade havde hun truffet Judith og var gaaet et lille Stykke med denne. Hun mindede Judith om hendes Løfte at komme en Aften og drikke Thee, men Judith undskyldte sig med Travlhed.

„Hvorledes gaaer det med Drengen?" spurgte derpaa Judith.

„Saasaa. Jeg har kaldet Doctor Carlton til ham. Han er nu hjemme hos mig, og jeg har været i hans Huus for at hente en Salve, han havde glemt. Han er nysgjerrig — ikke sandt?"

„Hvorledes da?"

„Han gjorde mig alle mulige Spørgsmaal

og vilde vide, baade hvor Drengen var født og hvad han hed, og jeg veed ikke Alt hvad. Men jeg troer, at han er dygtig, og god er han."

„Man anseer ham for meget dygtig. Hans Patienter holde af ham."

Mrs. Smith fulgte Judith til Døren, og da Jane saae dem sammen, udspurgte hun Judith om hende. Thi Ligheden hos Barnet med hendes Søster Clarice havde plaget hende hele den foregaaende Dag.

„Saa De kjender den Kone, Judith?"

„Ikke meget. Jeg har talt nogle Gange med hende, naar jeg er gaaet forbi Huset. Hun fortalte mig nu om sin lille Dreng, som Doctor Carlton er kaldet til."

„Er det hendes eget Barn?" spurgte Jane pludselig efter en Pause. „Hun fortalte mig det, men jeg tvivlede derpaa; thi blandt Andet seer hun for gammel ud til at have saa lille et Barn."

„Jeg tvivlede ogsaa derpaa, men jeg veed Intet vist," svarede Judith.

„Drengen har en saa mærkelig Lighed med — med — En, jeg kjender —"

„Ha, der har aldrig været Mage til Lighed," afbrød Judith hende. „Den slog mig, første Gang jeg saae Drengen."

„De!" gjensvarede Jane; „slog den Dem? Men naar har De seet hende — kjender De hende? Jeg talte om min Søster."

Judith stod aldeles taus.

„Jeg beder om Forladelse," sagde hun derpaa; „jeg misforstod Dem."

„Jeg havde en Søster endnu, om hvem De aldrig har hørt tale, Judith. Den lille Drengs Øine ligne hendes i den Grad, at jeg stedse troer at have hende for mig, naar jeg tænker paa dem. Om hvilken Lighed talte De?"

„O, det er ikke værd at tale om. Det var en Indbildning af mig, at den Dreng lignede En — men det var ingen Dame."

„Ingen Dame?"

„Nei, en Herre."

Judith tøvede, som om hun havde Mere at sige og betragtede Jane stivt; men denne vendte sig om uden at tale. Det undrede Judith, at hun aldrig havde hørt om en fjerde Søster — men i Familien var Navnet ikke nogensinde bleven nævnt.

Medens Drengens Lighed med Clarice plagede Jane, gjærede Tanken om den anden Lighed i Lauras Hjerte. Tiltrods for hendes tilsyneladende Tilfredsstillelse, da det var kommet til en Forklaring mellem hende og hendes Mand, trængte den bittre Mistanke sig atter frem med en Styrke, der truede med at gjøre Ulykker. Der er vel ingen Lidenskab i denne Verden saa vanskelig at udrydde som Skinsyge.

(Fortsættes.)

Den slesvigske Mindesteen i Jægersborg Dyrehave.

„Har man seet sig mæt paa Udsigten ved Eremitagen, skal man følge Veien mod Syd — tæt forbi „den skandinaviske Steen", Mindet om det første nordiske Studentertog, og „den slesvigske Steen", Mindet om Sønderjydernes Besøg i Hovedstaden i Sommeren 1861 — til Ulvedalen ꝛc."

Saaledes betegner „Touristen i Nordsjælland" Stedet, hvor hiin Steen er reist, og da vi ikke kortere eller syndigere kunne paavise det, maae vi nøies med denne Anviisning, idet vi dog tilføie, at det er tilhøire, naar man kommer ind i Skoven, et Par hundrede Skridt sydfor Eremitagen paa en deilig Plet, forsaavidt som ikke hver Plet i denne romantiske Egn er deilig og har sine eiendommelige Skjønheder. Den sattes i Anledning af Besøget den 30te Juli nævnte Aar, og den er skjenket af Billedhugger Kleving i eller fra Flensborg.

Tirsdagen den 5te September 1865 saae man denne Mindesteen smykket med en Krands af røde og hvide Blomster. Det var en Fest. Mangfoldige Slesvigere — Sønderjyder — Repræsentanter for endnu flere Ligesindede vare komne i Besøg til Kongestaden, hvor de dog ikke saae Kongen. Disse vore Brødre, fravevne Danmarks Moderhjerte ved en Voldsgjerning, man skulde have troet umulig i vort Aarhundrede, droge til Mindestenen, for i deres stille Sind at forny deres sønlige Troskabsløfte, hvis det overhovedet trængte til Fornyelse. I Spidsen gik Kjøbenhavns Communalbestyrelse med vaiende Faner og klingende Spil, og ved Stenen talte Professor Clausen, Biskop Grundtvig, Justitsraad, Borgermester Larsen o. Fl., medens senere Orla Lehmann og Andre oplode deres Røst for de Tusinder af Tilhørere, som formaaede at trænge sig frem, og for de mange flere Tusinder viden om i Landet og langt udenfor dets indsnevrede Grændser, der ved Pressens Udbredelse af Ordet kunne læse om „Europas indslumrede Samvittighed", Gjengjældelses-Timen og mere Andet.

Da dette Blad ikke er viet Politik, skulle

vi heller ikke her udtale os om de mulige, ja sandsynlige Folger af dette Slesvigernes Besøg, der i alle Henseender fandt Sted til gjensidig Tilfredshed. Det maa dog være os tilladt at ytre, at det synes, som om dette Tog har rørt de venskabelige og rystet de os fjendtlige Magter langt mere end nogensomhelst Note. — Naar dog Folket overalt kunde blive saa enigt, oplyst og frisindet, at det selv dicterede og skrev sine Noter!

Nu, da Dette nedskrives, fortælle Bladene, at de troe Slesvigere ville tilbyde Kongen af Preussen at kjøbe Nordslesvig af ham, ligesom han jo har kjøbt Lauenborg af sin Medrøver, Keiseren af Østerrig. Dersom denne Handel kunde komme istand, og Kjøbesummen bestemtes med Hensyn til Folkemængden, vilde det være interessant at erfare, om en Lauenborger og en Slesviger staae al pari paa Menneskemarkedet, og hvorvidt Troskab bringer Coursen til at stige eller falde.

Den ved Besøget i Aar fornyede Steen er forøvrigt en simpel Bautasteen, med den Paaskrift: „Til Minde om Slesvigernes Besøg den 30te Juli 1861." Ingen af Kunstnerhaand formet udfordrende Løve skal friste civiliserede Vandaler til at knuse den. Men „Stenene skulle tale", hedder det jo; endnu hvisker denne kun om veemodige Minder og svagt Haab; dog Ham, der tilhører Riget, Magten og Æren i Evighed, Han vil forstaae hvert Hjertesuk ved den døde Steen som levende Ord, og gjenforene i Haanden, hvad dog ingen Voldsmagt har kunnet eller kan adskille i Aanden!

Blandinger.

Imod Snorken har man opfundet et fortræffeligt Instrument. Det er indrettet som et Talerør eller som Sneglegangen i det menneskelige Øre, saa at det forstærker Lyden. Naar den Snorkesyge gaaer i Seng, sætter han Instrumentet for Munden og lader dets Endestykke udmunde tæt ved Øret. Begynder nu Snorkesoloen, saa trænger den ti Gange stærkere som et helt Snorke-Orchester ind paa Trommehinden af den Sovende, hvorved han forskrækket vaagner op og naturligviis strax holder inde med den velklingende Musik.

Logogryph.

4 3 2. Nær ved Bjerget er mit Sæde.
1 3 2. Jeg er unge Pigers Glæde.
2 3 4. Stygt jeg klæder Smaa og Store.
1 3 4. Jeg helbrede kan og more.

1 2 3 4.
Høit jeg svæver, dybt jeg falder,
Naar i Høst mig Jorden kalder.
Liv jeg har, men mangler Aanden,
Bæres nu af Dig i Haanden.

Opløsning af Gaaden i Nr. 41:

Rodmen.

Opløst af Mine, „Brunette Israël-Beaumollet", „Missejav og Vovvov", „Brunette", Marie Nielsen i Roeskilde, „Schakabaiski" og „Ole Lukoie" i Veile.

Svar paa Regneopgaven i Nr. 41:

Faderen 60 Aar, Sønnen 36 Aar.

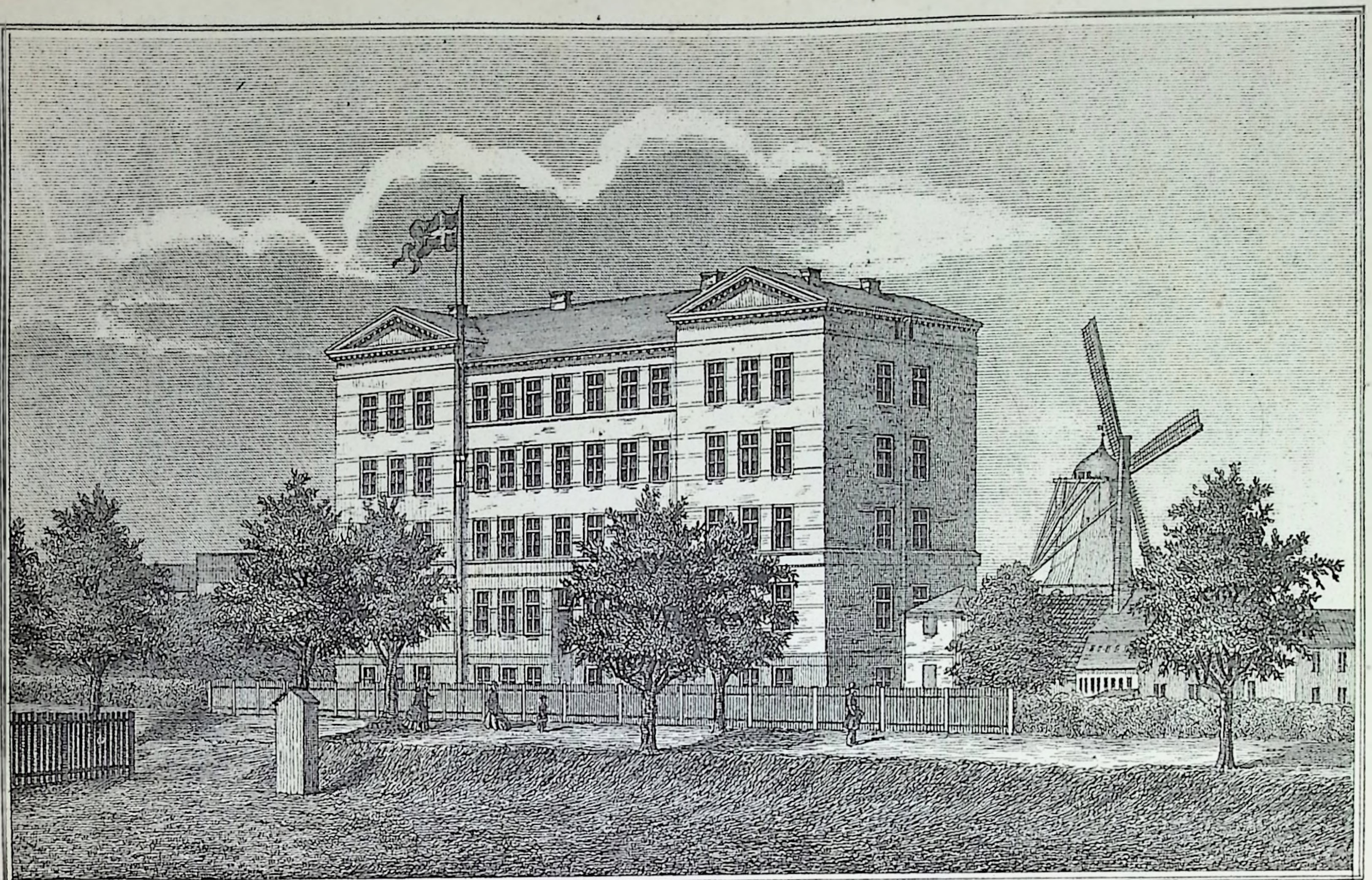
Besvaret af Dorthea, „Brunette", Marie Nielsen i Roeskilde, „Dr. Schakamankabudibaba", Peter Madsen, „en Tobaksmøger" i Roeskilde.

Logogryphen i Nr. 40 er endvidere opløst af „to Makrelhoveder i Gelee", „den Hovedløse ved Gaasekilde paa Thorseng", „en Egerod og en Tobaksfortærer med Æseløren paa Fredericia Mark", „to Blommeplukkere i Sønderbroby", „Stine Fisker i Aalborg", „den sorte Djævel i Ebeltoft".

Med dette Nr. følger „Den sidste Solstraale", 10de Ark.

Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Em. Baerentzen's lith. Inst. S. Trier's Forlag. S. Trier's Bog- & Steentrykkeri.

Bræstrups Stiftelse.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 22de October. № 43.

Bræstrups Stiftelse.

Man kan vel neppe feire en Embedsmands Jubilæum paa en værdigere Maade, end ved at grundlægge et Værk, der ifølge sin Natur maa overleve ham og kan bære hans Navn til Efterkommerne.

„Et evigt Navn er deiligt, kan jeg tænke,
Og det paa Qviste ikke groer, —"

staaer der i en af vore gamle Viser, og Hvo vil ikke gjerne bevare et godt Eftermæle? Det Slags Udødelighed, der knytter sig til en Velgørenhedsanstalt, har Udsigt til at vare længst; Mandens Navn vil da ofte blive mindet med Godhed og et taknemmeligt Hjertes Varme, medens Marmormonumenter og Bronzestatuer i Reglen kun blive Gjenstande for kold Beundring, forsaavidt de ikke tidt tillige fremmane den saaledes Hædrede, for at det tvivlsomme Spørgsmaal atter og atter kan blive opkastet og drøftet: Var han ogsaa virkelig stor?

Da Geheimeconferentsraad Chr. Jacob Cosmus Bræstrup (for Tiden Justits- og Kultusminister) feirede sit halvtredsindstyveaarige Embedsjubilæum, den 17de December 1860, besluttedes at oprette en Stiftelse for ældre, udtjente, værdige og trængende Politibetjente og deres Enker. En smukkere Erindring kunde ikke bindes til Dagen og den Mand, der i saa lang en Aarrække med Nidkjærhed havde ledet det vanskelige Hverv som Politiets Overhoved og været de Underordnede en Fader.

I en Henseende var Tidspunktet heldigt valgt; thi, for ikke at tale om den øieblikkelige festlige Stemning, der saa let aabner Hjerter og Punge, saa var Ideen om Friboliger til de forskjellige Corporationer og Samfundsclasser meget yndet, var bleven næsten en Modesag og gjort til Gjenstand for Kappelyst. Men paa den anden Side kunde Politivæsenets paatænkte Omordning optræde hindrende, eller dog lammende imod den indbyrdes Enighed, uden hvilken større Foretagender sjelden lykkes. Ikke destomindre blev en Comite nedsat, milde Gaver indstrømmede og Politiets Personale gav gjerne og villig ugentlige Bidrag. Snart tilveiebragtes en Capital (en ædelmodig Borger gav saaledes den betydelige Sum 5000 Rdlr.). En Formue paa c. 15,000 Rdlr. samledes, Stadens Commune bevilgede et rentefrit Laan paa 5000 Rdlr. og en Grund skjænkedes i Nørre-Allee. Med Hensyn til nævnte Grund var nok, saavidt vides, Papirerne ikke ganske i Orden; imidlertid lykkedes det snart at afhjælpe denne Vanskelighed og erhverve Grunden, hvor da Grundstenen blev lagt i Efteraaret 1863. Bygningen skred saa rask frem, at den allerede kunde tages i Brug i October Aaret derefter.

Stiftelsen bestaaer af 32 Leiligheder, hver paa to gode Værelser m. m. I Lighed med andre saadanne Stiftelser udleies, saalænge Formuen gjør det nødvendigt, nogle af Leilighederne til mere eller mindre modereret Leie, medens andre ere aldeles Friboliger. Efterhaanden, som Omstændighederne tillade det, blive flere og flere Leiligheder Friboliger, og man har endog Haab om at tilveiebringe en Reservefond, saa at der med Tiden kan tilfalde Stiftelsens Beboere fri Lægehjælp og Medicin, Brændsel og desl. Understøttelse. For Øieblikket er vel omtrent Halvdelen af Leilighederne tildels Friboliger, tildels udleiet til høist moderat Leie.

Vi have allerede tidligere havt Anledning til at udtale os om slige Stiftelsers virkelig gode, og formeentlig mindre heldige Sider. Vi skulle her ikke gjentage vore Grunde for og imod; men kun tilføie, at denne Iver i at grundlægge Stiftelser af omhandlede Natur, i Forbindelse med den stedse føleligere Trang til Tag over Hovedet, synes at henpege til en ny Ordning af Forholdet imellem Eiere og Leiere. Seent eller snart vil en saadan finde Sted, og muligen vil den Mængde Friboliger, som i de senere Aar er oprettet her og andrevegne, være Forløber for Reformen og danne Overgangen til en Samfundstilstand i denne Retning, der endnu kun dunkelt anes.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

Sex og Fyrgetyvende Capitel.

Lidt Nyheder.

Smaa Arvinger ere kostbare Ting, især naar de have Grevskaber ivente. Maaskee var der intet Barn i hele Landet, som var mere skattet af Familien, end den unge Lord Oakburn, og da han derfor efter Opholdet i Seaford syntes at sygne hen snarere end at komme sig, vaagnede hele hans Moders Frygt.

Den unge Herre var bleven forkjølet snart efter at de vare vendte tilbage til London; Upasseligheden voxede i Moderens Indbildning til Halsbetændelse, og der sendtes Bud efter Sir Stephen Grey. Drengen kom sig snart, men han var lidt mat, hvorfor Grevinden sagde, at hun vilde reise til et Bad i Tydskland med ham.

„Det er aldeles unødvendigt," meente Sir Stephen.

Men Lady Oakburn meente jo og besluttede at reise. Medens hun imidlertid var uvis om, til hvilket Sted hun skulde begive sig, indløb der Brev fra hendes Broder, der var Præst i Frankrig, og i dette Brev omtalte han tilfældigviis det overordentlig sunde Klima. Dette bragte Vægtskaalen til at synke, Grevinden besluttede strax at reise derhen og gav de nødvendige Befalinger med Hensyn til Indpakning.

Lucy gjorde Oprør og vilde ikke med. Hun skulde have Bryllup til næste Foraar, og det vilde tage Tid at bringe hendes Sager i Orden. Frederik Grey kom hende til Undsætning; han sagde, det vilde være grusomt at tage Lucy fra ham, og Grevinden loe da og erklærede, at Lucy i saa Fald maatte blive hos Jane.

I Sammenligning med det Andet var denne Ordning behagelig, og Jane, der Intet hellere ønskede end at faae Lucy hjem hos sig, kom strax til London, da man tilskrev hende og spurgte, om Lucy kunde boe hos hende.

Jane ankom om Torsdagen og vilde blive til Løverdag, paa hvilken Dag Grevinden ogsaa vilde reise bort.

Om Fredagen gik Jane alene ud for at besørge nogle Ærinder, og hendes Vei førte hende over Gloucester Terrace. De Erindringer, som dette Sted fremkaldte hos hende, vare meget bittre; hvor lidet havde hun ahnet den Dag, da hun første Gang var der for at spørge efter Clarice, at der vilde gaae Aaringer hen, uden at hun fandt Spor af hende.

Hun gik langsomt. Hun var netop paa den Plet, hvor Nortons Huus laa, og hun saae sig om for at prøve om hun kunde erindre, hvilket det var, da en Dame gik hende forbi — en lille, føer Dame med et meget behageligt Udtryk. Hvor havde hun dog seet det før?

Da hun frygtede, at hun var gaaet en Bekjendt fra sit tidligere korte Besøg i London forbi uden at hilse, vendte hun sig om og saae, at Damen stod stille og saae efter hende.

„Lady Jane Chesney!" udbrød hun; „jeg beder om Forladelse, at jeg gik Dem forbi. Mine Tanker vare andetsteds i det Øieblik."

Det var Mrs. West; men hun var bleven saa overordentlig svær, at det intet Under var, naar Jane ikke kjendte hende. Hun var næsten en anden Mo'er Pepperfly. Jane blev glad, og hun rakte Haanden ud. Denne Dame syntes at være det eneste Led imellem den levende og den tabte Clarice.

Og hvor underligt, at Jane netop skulde træffe hende her — thi dette Møde var Begyndelsen til Løsningen af den Gaade, der indbefattede Clarices Skjæbne.

Faa Øieblikke efter sad Jane i Mrs. Wests Stue og lyttede til hendes Fortælling om hendes lange Udenlandsreise og hvad dermed stod i Forbindelse.

Jane talte om Clarice. Mrs. West var som lynslaaet af Forbauselse over, at de ingen Efterretninger havde havt fra hende siden.

„Det ligner en Roman," udbrød hun. „Naar De ikke selv havde fortalt mig det, Lady Jane, vilde jeg ikke have troet det. Det synes saa umuligt i disse Tider, at Nogen

skulde forsvinde. Min Mand og jeg have ofte talt sammen om denne Sag, vi antoge — vi antoge — men De ønsker maaskee ikke, at jeg skal sige det?" afbrød Mrs. West.

„Tvertimod," gjensvarede Jane ivrigt, uden at hun havde nogen Ahnelse om, hvad det var, som Mrs. West tovede med at sige. „Det mindste Ord, den fjerneste Gisning om min Søsters Skjæbne har Interesse for mig."

„I saa Fald vil jeg sige Dem, at den Slutning vi kom til, var den, at Miss Beauchamp havde giftet sig under sin Stand og ikke ønskede at lade Familien vide dette, især efterat den var bleven adlet."

Jane forstod ikke strax dette.

„Dog antoge vi stedse, at hun med Tiden vilde aabenbare det," fortsatte Mrs. West. „Hvor ringe end hendes Ægteskab havde været, vilde hun dog visselig ikke have holdt det hemmeligt saa længe —"

„Hvilket Ægteskab?" afbrød Jane hende. „Clarice var ikke gift."

„Jo hun var."

„Veed De, at hun var det?" spurgte Jane forbauset. „Hvorledes veed De det?"

Mrs. West taug; hun spurgte sig selv, hvorledes det gik til, at Lady Jane ikke vidste det, og kom tilsidst til den ubehagelige Slutning, at hun selv havde forsømt at underrette hende om det. Ikke just om Ægteskabet; thi om dette vidste Mrs. West Intet bestemt, men om de Grunde, der havde ladet hende formode, at det havde fundet Sted.

„Siig mig Alt, hvad De veed derom," bad Jane.

„Vi hørte det af en gammel Tjenestepige," sagde Mrs. West. „Hun havde været længe i vort Huus, fik senere en anden Tjeneste, og da hun engang besøgte os, sagde hun, at hun havde mødt Miss Beauchamp, der efter hendes Udseende at dømme var gift."

„Hvor mødte hun hende — og naar?" spurgte Jane ivrigt.

„Hun traf hende engang i Løbet af Vinteren, efterat Miss Beauchamp var taget fra os, jeg troer det var paa Slutningen, og det var etsteds i dette Nabolaug, skjøndt jeg ikke erindrer nøiagtig hvor. Pigen tiltalte hende og sagde, hun saae, at hun var bleven gift, eller noget Lignende, hvortil Miss Beauchamp svarede Ja, hun var bleven gift, da hun var flyttet fra os. Pigen sagde, at hun syntes at være i godt Humeur og saae overordentlig vel ud."

„Naar hørte De dette?" spurgte Jane.

„Nøie kan jeg ikke angive det, Lady Jane; men det var nogen Tid efterat jeg havde talt med Dem."

„Jeg vilde ønske, De havde sagt mig det."

„Det gjør mig ogsaa meget ondt, at jeg ikke gjorde det. Jeg formoder, at jeg ikke antog det for at være Umagen værdt at bebyrde Dem med det; det var saa lidt jeg vidste, og Intet sikkert. Og reent ud sagt, troede jeg ogsaa, at Miss Beauchamp ikke ønskede, De skulde vide Noget om hendes Ægteskab strax, men vilde selv vælge en beleilig Tid til at gjøre Dem bekjendt dermed."

„Jeg gad vide, om jeg kunde faae den Pige itale?"

„Hun er død, den Stakkel."

Jane overveiede Sagen. At Clarice var gift kunde der nu ikke være nogen Tvivl om. Det var kun Spørgsmaalet med hvem.

„Hvis hun tog fra Dem for at gifte sig, kunne vi altsaa trygt forudsætte, at hun maatte have kjendt Herren tidligere. Og hvor og naar kan hun da have gjort hans Bekjendtskab?"

„Jeg tænkte over dette, da Pigen fortalte mig om Ægteskabet, og det faldt mig da ind, at Bekjendtskabet kunde være gjort her. Min Mands Broder, Tom West, var da i Huset hos os, og han var en meget elskværdig, livlig ung Mand. Han var netop bleven Læge, og han pleiede at fylde Huset med sine Venner. To af mine Cousiner vare ligeledes i Besøg hos os det Foraar; det var muntre Piger, og de og Miss Beauchamp og Tom vare meget sammen."

„Kunde han have ægtet hende?" spurgte Jane aandeløs.

„Det troer jeg ikke."

„Er De sikker derpaa?" fortsatte Jane.

„Jeg antager det ikke for sandsynligt," svarede hun. „Tom West havde en aaben Characteer, og de maatte begge have været meget snue, hvis det havde fundet Sted — undskyld min ligefremme Tale, jeg taler om Tingen, saaledes som den stiller sig for mig. Nei, nei. Hvorfor skulde de have skjult det? Tom West var sin egen Herre, og vi havde gjerne optaget Miss Beauchamp i vor Familie. Hvis hun ægtede En af dem, var det ikke Tom."

„Hvor er Mr. Tom West?"

„Han reiste kort efter til Ostindien, hvor han fik Ansættelse som Læge; der døde han."

„Hvad er sandsynligere, end at hun er fulgt med ham," bemærkede Jane.

„Det troer jeg ikke; det synes mig næsten umuligt," svarede Mrs. West. „Med ham er jeg fuldkommen overbeviist om, at hun ikke var, thi vi fulgte ham ombord. Han var og-

saa i vort Huus, indtil han seilede. Nei, om han havde giftet sig, især med Miss Beauchamp, kan De stole paa, at han ikke vilde have holdt det hemmeligt for os."

„Der kom andre Herrer i Deres Huus, siger De?" vedblev Jane.

„Ja mange; Tom havde Venner nok. De fleste af dem vare Læger eller medicinske Studerende, men de kom ikke Alle ned til os, Tom beholdt en Deel i sit eget Værelse. Tre eller fire af dem kom derimod stadig."

„Hvem var det?" spurgte Jane. „Det kan have været En af disse. Hvad hed de?"

„Lad mig see," svarede Mrs. West; „vi have næsten tabt dem af Syne siden den Tid. Der var en Mr. Boys, som nu er Læge i Belgien, der var Manning, en lystig Fyr, som det gik galt, og saa Carlton. Flere troer jeg ikke, at der var."

„Carlton!" gjentog Jane, slaaet af Navnet. „Hvilken Carlton var det?"

„Hans Fader var Læge i London; han pleiede at komme her meget med Tom."

„Var hans Navn Louis?"

„Louis? Ja, det troer jeg nok. Kjendte De ham, Lady Jane?"

„En Mand af det Navn ægtede min Søster Laura. Ham kjender jeg."

„Det var en smuk og en dygtig Mand, denne Mr. Carlton, den netteste af dem Alle. Ham have vi ganske tabt af Syne. Men stop, der var En endnu, en Mr. Crane, jeg veed ikke, hvad der er bleven af ham. Vi holdt ikke af ham."

„Hvis det er den samme Doctor Carlton, boer han endnu i Syd Wennock," sagde Jane, meget slaaet af denne sidste Deel af Beretningen, uden egentlig at vide hvorfor.

„Vi indbildte os paa den Tid, at Carlton gjorde Cour til en af mine Cousiner, ialtfald gjorde hun det. Men hans Besøg her hørte op, førend Tom reiste. Jeg fik den Idee, at han nedsatte sig etsteds paa Landet."

„Faldt det Dem nogensinde ind, at nogen af disse Herrer gjorde Cour til min Søster?" spurgte Jane.

„Nei aldrig. Jeg mindes, at Tom og mine Cousiner pleiede at spøge med Miss Beauchamp om den unge Crane, men det skete udentvivl kun for at drille hende. Hun lod til aldeles ikke at kunne lide ham og holdt ikke af at blive drillet med ham."

„Og de to andre Herrer, som De nævnede? Mr. Manning og Mr. —, jeg husker nu ikke hans Navn."

„Mr. Boys. Nei, dem var det vistnok Ingen af. Hvis hun ægtede Nogen af de unge Mænd, har det enten været Tom, Mr. Carlton eller Mr. Crane, men det vilde forbause mig i høi Grad at høre, at hun havde gjort det."

Det var Alt. Jane blev siddende lidt endnu, men hun havde faaet at vide, hvad Mrs. West selv vidste, og hun gik bort for at overtænke det. Hun kom efterhaanden til den Slutning, at Clarice havde ægtet en af de unge Herrer, og hun meente, at det rimeligviis var Tom West.

Men Carlton? Kunde det være ham, der nu var Lauras Mand? Jane havde ingen Tvivl derom. Beskrivelsen stemmede overeens i alle Punkter med ham, og Navnet var ikke almindeligt. Nu og da foer Erindringen om hendes Drøm over hende, i hvilken det forekom hende, at Clarice var død, og at Carlton havde hjulpet til at bevirke det. Der var et Spørgsmaal, hun kunde gjøre ham, og det var, om han var den samme Carlton; i saa Fald kunde han maaskee give Oplysning om hendes Søster.

Og medens Jane søgte efter en Leilighed til at gjøre dette, eller var raadvild om, hvormeget hun skulde fortælle ham om Clarice, udbrød der en Feber i Syd Wennock.

Syv og fyrgetyvende Capitel.

En Luftning i Smallegade.

Det var en sørgelig Tid i Syd Wennock. Der var i Almindelighed saa lidt Sygdom, at Folk forskrækkedes ved denne usædvanlige Epidemi. Feberen var ondartet, og to eller tre Angrebne døde strax; man tog derfor alle mulige Forholdsregler og Lægerne overanstrengte sig.

Det gjorde Jane ondt for Lucy, at hun var kommen i Besøg der netop i saa slem en Tid; ikke fordi hun nærede Frygt for Smitten, men fordi den unge Piges Ophold derved blev mindre muntert.

Jane levede paa sin vante, tarvelige Viis. Siden hun havde arvet Pengene efter sin Fader holdt hun ogsaa Karl, saa at hendes Tjenerskab bestod af Tre; men iøvrigt var der ingen Forandringer. Hun og Lucy havde lovet sig ud om Aftenen til en Veninde, og de skulde netop til at tage afsted, da der kom Bud, at en af Folkene var bleven syg, formodentlig af Feber, hvorfor man meente, at Jane maaskee hellere vilde blive hjemme.

„Jeg vilde ikke bryde mig om det for min egen Skyld," bemærkede Jane, da de slog sig til Ro hjemme; „men jeg vil ikke risikere det for Din. Det gjør mig saa ondt, at For-

holdene nu ere saaledes i Syd Wennock; Du vil have Grund til at erindre Dit kjedelige Besøg hos mig."

Lucy loe. Hun saae just ikke ud til at kjede sig netop da.

„Jeg er aldeles ikke bedrøvet over at maatte holde mig hjemme, Jane. Kjedeligt, som Du kalder mit Besøg, morer jeg mig dog ganske godt ved at sidde roligt sammen med Dig; men Du seer selv nedslaaet ud. Saaledes har Du været lige fra vi kom fra London."

Jane taug et Øieblik. „Jeg er just ikke nedslaaet, Lucy; jeg har havt Noget at tænke paa."

„Og hvad da?" spurgte Lucy.

„Jeg vilde hellere lade være at sige Dig det, Lucy. Det er kun en lille Tvivl hos mig selv, Noget, jeg gjerne vil finde ud af. Jeg kan ikke undlade stadig at tænke derpaa, og jeg formoder, at det har gjort mig taus."

Man behøvede ikke at spørge om, hvad det var, der saaledes sysselsatte Janes Tanker — det stod naturligviis i Forbindelse med hendes Søster Clarice. Siden den Underretning hun havde faaet af Mrs. West, at Clarice havde giftet sig, kunde hun ikke frigjøre sig fra Indtrykket af, at det lille Barn i Tuppers Huus var Clarices. Den eneste Grund til denne hendes Indbildning var Barnets forunderlige Lighed med Søsteren, hvilken rigtignok ikke laa i Trækkene, men desto mere i Øinene. Dertil kom endnu Mrs. Smiths underlige Væsen. Lige fra først af havde det forekommet Jane, at denne var vel gammel til at have saa ungt et Barn, men hun kunde jo gjerne være yngre end hun saae ud til. Adskillige Gange efter sin Tilbagekomst fra London havde Jane talt med Drengen over Rækværket. Een Gang var hun traadt ind — efter Indbydelse af Mrs. Smith — og hun havde da forsøgt at udforske Noget om Barnets tidligere Liv; men da blev Moderen pludselig umeddeelsom og vilde ikke svare meget. Drengen var hendes egen, sagde hun; hun havde havt en Søn endnu, men han var død, og hun var først bleven seent gift. Hendes Mand havde boet i Paisley i Skotland, der var Drengen bleven født; da saa Manden døde i Sommer, var hun vendt tilbage til England. Saalangt fortalte Mrs. Smith, men videre kom hun ikke, og da Jane trængte lidt nærmere ind paa hende, blev hun uhøflig. — Jane kunde altsaa foreløbig ikke erfare Mere, men Tingen sysselsatte hende som sagt uafladelig.

„Er det Noget om Laura?" spurgte Lucy, som Svar paa Janes sidste Bemærkning.

„O nei! aldeles ikke."

„Troer Du, at Laura er lykkelig, Jane? Til sine Tider synes hun at være saa underlig rastløs, saa pirrelig."

„Jeg haaber, at hun er lykkelig, men jeg veed det ikke. Jeg har ligeledes bemærket, hvad Du nu nævnede."

„Mr. Carlton synes at være meget god imod hende," fortsatte Lucy.

„Ganske vist. Jeg troer, at Lauras Humeur ikke altid er — men skal vi have Besøg iaften?"

Det var ikke almindeligt, at Folk kom af sig selv i Janes Huus, og da det derfor bankede paa Døren, afbrød hun sig i Sætningen.

Frederik Grey traadte ind.

Lucy lagde Broderiet fra sig. Jane smilte — den kjedelige Aften var vexlet for Lucy.

Han kom med et straalende Ansigt. De udspurgte ham, hvorledes han kunde være der, da de antoge, at han studerede i London, og han svarede, at hans Onkel John havde sendt ham en Indbydelse.

„Jeg formoder, Du foreslog ham at indbyde Dig, eller kom maaskee uden i Forveien at sige ham et Ord derom?"

Frederik loe. Det Sidste var ganske rigtig Sagen. Men han stod ikke paa Former med sin Onkel; han var ligesaa hjemme i hans Huus som i sin Faders.

Og da Dagene gik og Sygdommen tiltog i Syd Wennock, erklærede John Grey, at hans Brodersøns Besøg var det Heldigste, der kunde have indtruffet. Thi Lægerne kunde neppe overkomme alt det forøgede Arbeide, og Frederik tog sin fulde Andeel deraf. Men Besøget, som han havde ventet sig saa meget af med Hensyn til hans Omgang med Lucy, blev til en Skuffelse, for han turde kun vove at see hende nu og da, han havde da heller ikke Tid til mere.

Laura Carltons Fødder syntes instinktmæssigt at tage hende til Smallegade forbi Tuppers Huus — men Skinsygen har bragt Damer til ubehageligere Steder. Den usalige Mistanke, som forbandt hendes Mand med det lille Barn, var voxet til en saadan Høide, at hun neppe kunde dæmpe den, og Laura var i en aldeles fortvivlet Sindstilstand.

Ikke en Dag hengik, uden at hun spadserede ned ad Smallegade, som om hun gjorde det for at trække lidt frisk Luft. Hvis hun saae den lille Dreng i Haven, standsede hun

og talte med ham, og med Øinene slugte hun da den Lighed, som hun troede at have opdaget med sin Mand, det var, som om hun aldrig kunde blive træt af at see paa den.

Det var dog ikke alene Skinsygen, som tog Laura derhen, men et Forsæt, der var opstaaet af den. Beslutningen om at udgrunde og efterspore Sagen havde fæstet sig i hendes Sind; hun brød sig ikke om, hvilke Midler hun brugte: Sandheden vilde hun have frem. Skjøndt hun ellers var hæderlig i sine Forhold, glemte hun i dette Tilfælde, hvad Ære bød hende; Carlton havde bebreidet hende, at hun belurede hans Skridt, og hun var beredt til at gjøre det og Mere til paa sin Opdagelsesreise.

Hvad lovede hun sig nu af disse Udflugter til Smallegade? Hun vidste det ikke selv; Alt, hvad hun kunde sige, var, at hun kunde ikke holde sig derfra. Eet vilde hun dog — hun vilde overthyde sig om, hvor ofte Carlton gik til Huset.

Men Lykken havde ikke staaet hende bi. Ikke een Gang havde hun truffet at være der paa den Tid, naar Carlton aflagde sine Besøg. Var hun stødt sammen med ham, havde hun naturligviis havt en Undskyldning paa rede Haand. Som om Skjæbnen ønskede at lette hende disse Efterforskninger, var det kommen hende for Øre, at en ung Pige i Smallegade paatog sig fiin Linnedsyning, og Laura forsynede hende øieblikkelig med Arbeide; hun kunde sige, at hun havde været der for at see efter dette, hvis hun havde mødt Nogen ubeleiligt.

En mørk Novemberdag styrede Laura sine Skridt i den sædvanlige Retning. Det regnede ikke, men det saae godt ud dertil, og man skulde synes, at Laura havde gjort bedre i at blive hjemme. Det meente hun imidlertid ikke. I sin urolige, feberagtige Stemning følte hun ingen ydre Ubehageligheder.

Da hun gik forbi Tuppers Huus, lænede Mrs. Smith sig ud af det og stirrede i Retning af Syd Wennock, som om hun ventede Nogen. Hun saae paa Laura, da denne kom, men vidste ikke, at det var Mr. Carltons Kone. Og med bortvendte Øine og en dyb Rødme i sine stolte Kinder gik Laura ud paa Veien, lige midt i Snavset, for ikke at gaae Døren tæt forbi. Det var først anden Gang hun havde seet Mrs. Smith, for Enken holdt sig meget inde i Huset.

Laura gik videre i sin Vrede, men hun vendte sig ikke om, førend hun kom til Sypigens Huus: det syntes, som om hun trængte til en Undskyldning for sig selv, fordi hun var i Gaden den Dag. Den Slutning, hun i sin rasende Skinsyge var kommen til, var den, at Konen stirrede utaalmodigt efter Carlton.

Hun gik ind, gav nogle forvirrede og aldeles modsigende Befalinger angaaende Sytøiet, saa at Pigen ikke forstod et Ord, og gik derpaa atter tilbage. Meget forbauset blev hun ved at træffe, paa den anden Side af Tuppers Huus, en Slags Trækkevogn staaende midt paa Kjøreveien med den lille Dreng siddende deri. Han saae svag og bleg ud, men med de prægtige Øine stirrede han bekjendt paa Laura.

„Hvorfor er Du her?" spurgte hun ham.

„Hun aftog sine Træøfler og glemte dem, og der er Hul i hendes Støvler," var Drengens meget tydelige Forklaring.

„Hvem er 'hun'?" vedblev Laura.

„Den Pige, som Doctor Carlton har sendt. Han siger, at jeg skal ud saameget som muligt, og hun kommer for at trække mig. Trommen er itu," vedblev Drengen med Sorgen malet i Ansigtet; „Doctoren brækkede den. Han kyssede mig, fordi jeg ikke græd, og siger, at han vil give mig en anden."

„Er Doctoren der nu?" spurgte Laura hurtigt og pegede paa Huset.

„Ja, det var Trommen og ikke Soldaten, der knækkede. Han slog for haardt paa den."

Lyden af Træøfler hørtes i Haven, og en stor Bondepige kom frem. Denne, der kjendte Lady Laura, hilste hende.

„Drengen seer daarlig ud," bemærkede Laura, der blev noget befippet og sagde de Ord, der først frembød sig.

„Ja, Mylady, og de sige, at han er svagere idag, end han endnu har været."

„Siger Doctor Carlton det?"

„Det siger hans Moder. Doctoren har endnu ikke seet ham; han har ikke været her idag."

Laura gik bort, uden at værdige den Talende videre Svar eller Drengen saameget som et Blik. I sit Hjerte troede hun, at Pigen sagde Usandhed, og gjorde det med Forsæt, og at Carlton netop da var i Huset. Barnets Ord: „den Pige, som Doctor Carlton har sendt," gjenlød i hendes Øren. Hvorfor skulde han sende en Pige til at trække Barnet, medmindre han havde særlig Interesse for dette? spurgte hun sig selv. Hvis hun kun kunde have seet Tingen, som den var, vilde hun strax have mærket, hvor uskyldig den var. Moderen klagede for ham over ikke at have nogen paalidelig Person til at kjøre med Drengen, og da Carlton tilfældigviis kjendte denne Pige, havde han sendt hende til Mrs. Smith — det var hele Sagen. I sin blinde Skinsyge kunde

Laura ikke see det Leie, hun var ved at rede til sig selv.

Hun gik lige hjem og ind ad Døren til Operationsstuen, hvad hun nu og da gjorde. Carltons Assistent, som stod i Stuen, bukkede for hende.

„Naar venter De Doctoren hjem?" spurgte hun, da hun gik forbi ham.

„Doctoren er ikke ude, Lady Carlton."

„Han er ude!" svarede hun og vendte sit vrede Ansigt mod ham.

Denne saae forbauset paa hende. „Jeg forsikkrer Dem for, at han er hjemme. Han kom for en halv Time siden og er nede i Laboratoriet."

Laura troede ikke et Ord deraf. Havde de Alle sammensvoret sig imod hende? Hun vendte sig imod Nedgangstrappen, fast bestemt paa at see med sine egne Øine og bevise Usandheden. Dette Laboratorium var et lille Værelse, hvortil Adgangen kun kunde skee igjennem Kjelderen. Carlton havde Mediciner og slige Sager forvaret der, og Tjenestefolkene havde faaet strenge Forbud mod at gaae der, for at de ikke uden at vide af det skulde gjøre sig selv Fortræd — han sagde, at de kunde komme til at træde paa brændbare Stoffer, som der kunde gaae Ild i derved. Efter denne Advarsel holdt de sig ogsaa derfra.

Lady Laura gik igjennem Kjælderen og kiggede ind. Foran et Jernpengeskab, hvis Dør var heelt aaben, stod Carlton. Laura saae, hvad der lignede Bundter af Breve og Papirer indeni; men saa forbauset blev hun over at see sin Mand, at der undslap hende et Skrig.

Læseren har hørt om dette Værelse og Skabet før. Carlton indeclukkede i det det Brev, han havde faaet af sin Fader hin Aften, da han først fik Efterretningen om Mrs. Cranes Sygdom. Laura vidste nok, at Skabet var der, men havde aldrig været nysgjerrig efter at lære dets Indhold at kjende.

Et pludseligt Skrig undslap hende. Det syntes at forskrække Carlton. Han lukkede Døren i øiensynlig Hast og vendte sig om.

„Laura! Er det Dig? Men hvad i Alverden vil Du hernede?"

Laura var ikke istand til strax at sige, hvad hun vilde, og i sin Forvirring sagde hun Noget, der kom Sandheden meget nær. Assistenten havde sagt, at han var der, men hun havde troet, at han var ude, og gik derfor ned for at see ad.

Hun vendte sig om, medens hun talte, og Carlton saae forundret efter hende, da hun hurtigt gik op ad Trapperne.

I dette Tilfælde havde der altsaa intet Forræderi været, og forsaavidt kunde hun slaae sig tiltaals. Det lille Barn havde aabenbart misforstaaet hende, da hun spurgte, om Carlton var inde i Huset.

Otte og fyrgetyvende Capitel.

Lady Jane kommer endelig til Fornuft.

Den næste Morgen sad Jane og Lucy sammen ved Frokostbordet. Lucy havde klaget over Hovedpine; hun lænede sit Hoved paa Haanden, da Judith kom ind med et Brev. Det var fra Laura. Hun skrev, at hun havde traadt feil paa Foden og bad, om Lucy vilde komme til hende og hjælpe hende med at forslaae Tiden.

„Jeg havde Lyst til at gaae, Jane," sagde Lucy. „En Spadseretour kan maaskee befrie mig for min Hovedpine."

„Er Du sikker paa, at Du ikke har ondt i Halsen?" spurgte Jane lidt ængsteligt.

Lucy smilte. „Det troer jeg ikke, Jane; ialtfald spiste jeg min Frokost meget godt. Jeg sov kun daarligt inat; det har givet mig Hovedpine."

Da Lucy kom til Carltons, traf hun Laura liggende paa en Sopha i sit Paaklædningsværelse.

„Kan Du slet ikke røre Dig, Laura?" spurgte hun.

„Jeg kan humpe over Gulvet; men min Ankel er svulden og gjør ondt. Havde Jane Noget imod, at Du kom?"

„Aldeles ikke. Hvorledes bar Du Dig ad med at forstuve Foden?"

„Jeg gjorde Noget, som jeg ikke skulde," svarede Laura halvt leende; „og saa veed Du nok, at Straffen ikke udebliver."

„Hvad gjorde Du da?" spurgte Lucy videre.

„Carlton og jeg staae ikke paa den bedste Fod med hinanden," var Lauras Svar. „Du behøver ikke at see saa alvorlig ud; Tingen er ikke saa farlig. Han har Hemmeligheder, som han holder mig udenfor — dem vil jeg paa Spor efter. Jeg bliver ført bag Lyset — men jeg vil have Lys i Sagen."

Lucy lyttede forundret. Laura vilde ikke sige Mere. „Nei," sagde hun; „det passer sig ikke for Dig at erfare det Altsammen. Han har en Jernkasse i sin Kjælder, og deri gjemmer han Breve og Papirer; det veed jeg, for jeg saae ham rage i dem igaar, og han foer

sammen, da han fik Øie paa mig. Jeg fik nu Lyst til at komme efter, hvad der var i det Skab, og saa listede jeg mig ned igaar Aftes med et Knippe Nogler for at see, om en af dem vilde passe."

„O, Laura!" udbrod Lucy, der blev bedrøvet og slaaet ved at høre dette. „Hvor kunde Du gjøre Sligt?"

„Vent, til Du faaer en Mand som Carlton, der gaaer sine egne Veie, og see saa, hvad Du kunde falde paa at gjøre."

Lucy vovede ikke at sige mere — hun havde fra Barn af været bange for Laura.

„Jeg gik i Mørke, for at Folkene ikke skulde see mig," fortsatte Laura, „og jeg tog Vox=Svovlstikker med mig for at tænde, naar jeg kom ned. Alt gik forsaavidt godt; men ingen af Noglerne passede, jeg slukkede da Svovlstikkerne og gik op ad de tre Trin, der føre fra Kjælderen, men snublede paa det øverste og faldt ned. Jeg blev forskrækket og kunde i Forstningen ikke reise mig; men det lykkedes mig dog omsider at kravle op til mit Værelse. Det er Historien!"

Og en nydelig Historie var det rigtignok! „Du maa gjerne fortælle Jane det," vedblev Laura, der syntes at være i en Sindsstemning, saa at hun ikke brød sig om Noget. „Da han kom hjem, vilde han vide, hvorledes jeg var kommen til Skade. ‚Jeg er falden,' var det hele Svar, han fik."

Der paafulgte en Taushed, som Lucy brød ved at gaae over til et andet Emne. „Der gaaer et Rygte om, at han vil flytte bort herfra. Frederik Grey omtalte det."

„Ja, det siger han; jeg veed Intet derom. Men det er sandt, hvorfor har Carlton saameget imod Frederik Grey?"

„Det veed jeg ikke Noget om," svarede Lucy.

(Fortsættes.)

Gaade.

Hvad kan ikke Du undvære;
Men naar hovedløst det staaer,
Kunde Du det ei fortære,
Om Du leved' tusind' Aar?

Billigt er det her i Prisen,
Høstes dog af Bonden ei;
Det skal findes i Avisen,
Naar den vil sig bane Vei.

Charade.

Det Første mellem 7 og 13 falder,
Det Andet omvendt „op" man ikke kalder,
Det Hele gaaer om Nætter og om Dage,
Og vender ingensinde meer tilbage.

Opløsning af Logogryphen i Nr. 42:

Blad (Dal — Bal — Lad — Bad).

Opløst af Mine, Laura og Dorothea, „Brunette", „Skraldemandens Medhjælper i Aabenraa", Otto, „den gamle Gniepind", Sophie Vivante à Gogo, Jomfru Anna T. og Hr. Tosse=Hansen, Carl Emil Johnsen, „Missejav og Vovvov", „Amagerkonens Mand" i Sundbyvester, Marie Nielsen i Roeskilde, Louis Broby=Molle, „Schakabatski" i Veile.

Gaaden i Nr. 41 er endvidere opløst af „den unge Mees & Knast i Odense, „Mormonpræsten A. og to af hans underdanige Agurker" i Randers, Examinatus Spiritus & Comp. i Veile.

Regneopgaven i Nr. 41 er endvidere besvaret af A. M. (13 Aar) i Roeskilde, „den unge Mees & Knast" i Odense, „det kløgtige Ho'de" ved Østeraa i Aalborg.

Logogryphen i Nr. 40 er endvidere opløst af „to skjæggede Mænd" fra Holstebro=Egnen.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

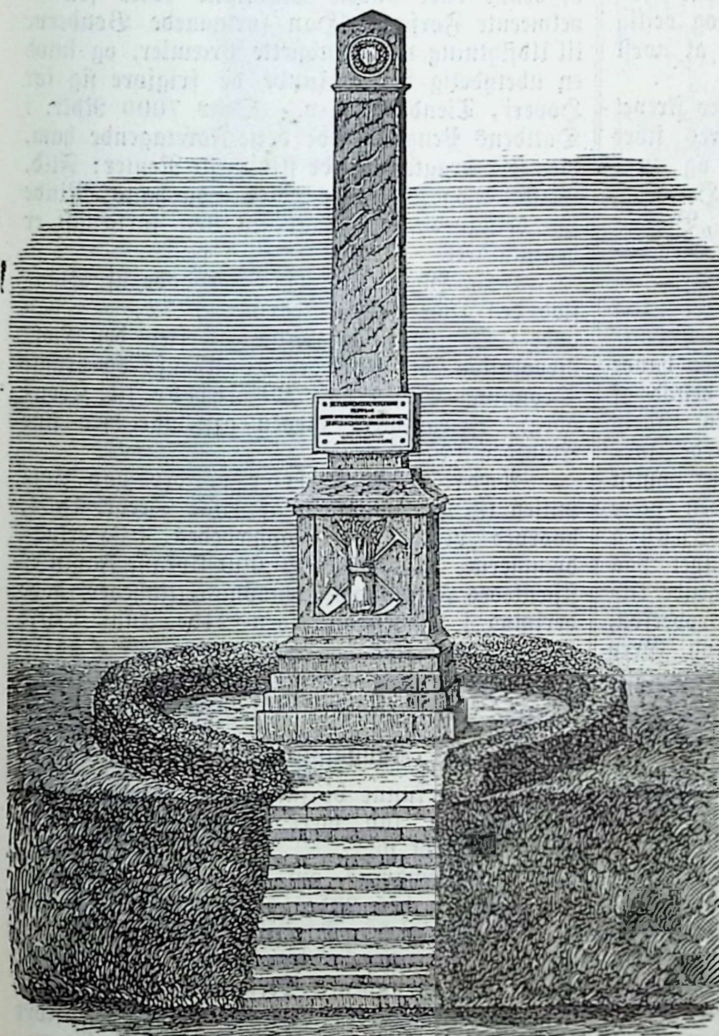
Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 29de October. **№ 44.**

Bernstorffs Støtte.

To Mindestøtter.

„Tilfældet seer ofte ud som Tanke." Ved Tilfældets Ironi fremstille vi dennegang tvende Mindestøtter af temmelig modsat Betydning. Om den Ene kan man med St. St. Blicher sige:

„Dødens Sved maa Lauren nære,
Kun paa blodig Grund den groer;
Dyr er Kjæmpegudens Ære,
Anger i hans Tempel boer."

Om den Anden derimod med samme Digter:

„Denne Krands, skal Verden kjende,
Vindes kun paa Fredens Vei;
Denne Krands før Tidens Ende
Falmer, plettes, ældes ei." —

Vi ville begynde med den Sidste, idet vi skride til at omtale

I. Bernstorffs Støtte.

Dette Mindesmærke, der danner et værdigt Supplement til „Frihedsstøtten" paa Vesterbro, (hvilken noget nær var bleven „ryddet af Veien" for Jernbanens Skyld!) er med Hensyn til Beliggenheden, som bekjendt, betegnet af Pram saaledes:

„Omtrent en Miil fra Kjøbenhavn
Paa høie Gjentoft' Bakke,
Der staaer en Steen, paa den et Navn,
Et Neg, en Skovl, en Hakke —"

og der fortælles, at mangen gammel Bonde har ærbødigt blottet Hovedet og mumlet en Bøn for

de ædle Jorddrotter, naar han kjørte forbi Støtten.

Paa Gjentoftes Jorder, ved den østlige Side af Landeveien fra Kjøbenhavn, kneiser denne Obelisk, hvilende paa et Fodstykke, hvis Forside, hvortil otte Trin føre, viser de nævnte Attributer: Neg, Hakke og Spade, medens Bagsiden har et omvendt Overflødighedshorn. Øverst sees en Borgerkrone eller Krands, og nedenfor staaer:

„Ære Minde efter Døden for Johann Hartvig Ernst Greve af Bernstorff, som gav udskiftede Hovning frie arvelige Gaarde, med dem Stræbsomhed, Velstand, Alt til Mønster for Efterslægten MDCCLXVII. Oprettet af Godsets taksulde Beboere MDCCLXXXIII.“

Det nu desværre temmelig forfaldne Monument, fra hvis Høi haves en fri og deilig Udsigt, er udført af Wiedewelt, er af norsk Marmor og 21 Fod høit.

Om Greverne Bernstorff er der skrevet saa Meget, at det tør antages, deres store Fortjenester ere tilstrækkelig bekjendte og vurderede. Her have vi kun den smukke Handling at omtale, der gjorde dem til sande „Bondevenner“ og i hvilken Anledning hint Hædersminde sattes.

Kong Frederik V. havde i Aaret 1764 skjænket Johan Hartvig Ernst Bernstorff et udsuget Gods, som tidligere havde hørt til Jægersborg Jagtslot. Det bestod af nogle og halvfjerdsindstyve hele, men tildels faldefærdige Gaarde, med halvt udyrkede Jorder. Nød, Elendighed, moralsk og physisk Uselhed herskede i denne Hovedstaden nære Egn. — I 1761 havde Enkedronning Sophia Magdalene givet det første Exempel paa Hoveriets Afskaffelse paa det hende tilhørende Hørsholms Amt. Af sin Brodersøn, Andreas Peter Bernstorff, lod Grev Hartvig sig let bevæge til at følge Exemplet og vove en indgribende Reform. Hoveriets Afløsning, Jordernes Udskiftning og Indførelsen af Arvefæste vare de Midler, som Hædersmændene benyttede og hvorved en Udørk snart forvandledes til en veldyrket, smilende Egn. Den 1ste Octbr. 1767 var det Hele udført — samme Aar, som Bernstorff, i Egenskab af Conseilsminister den 22de April sluttede Tractaten med den russiske Keiserinde Catharine II. som Formynder for hendes Søn, Storfyrst Paul, angaaende Afstaaelsen af den hertugelige Deel af Slesvig og Holsten.

Bernstorff var saaledes den første Adelsmand i Danmark, der gjengav Bonden Borgerrettigheder, og derfor satte Taknemmeligheden ham dette skjønne Minde den 28de August 1783, eller paa A. P. Bernstorffs Fødselsdag (født 1735).

Forøvrigt maa man ingenlunde tro, at Bernstorfferne erholdt den væsentligste Understøttelse til deres hæderlige og heldbringende Værk af dem, der nærmest nøde Godt deraf. Nei, tvertimod! Saavidt havde Aarhundreders Trældom bragt Bonden, at han nu frygtede for at blive fri! En Deputation indfandt sig hos Godsherren — man havde hørt, at han ikke vilde være deres Fader længer — og bønfaldt med Taarer om at maatte forblive Trælle. Saare smukt har H. C. Ørsted i sit Digt „Bernstorfferne“ skildret denne Scene. Imidlertid lod den ædeltænkende Mand sig hverken af denne eller anden Modstand rokke fra sit velmeente Forsæt. Han formaaede Bønderne til Udflytning ved at udsætte Præmier, og imod en ubetydelig Afgift kunde de frigjøre sig for Hoveri, Tiende o. s. v. Over 7000 Rdlr. i Datidens Penge kostede dette Foretagende ham, men det bragte ham de skjønneste Renter: Flid, Velstand og Lykke udbredtes, og hans Minde skal velsignes, selv naar Støtten forlængst er hensmuldret.

Joh. H. E. Bernstorff døde af Slagflod den 18de—19de Februar 1772, — han døde i Hamborg (en Maaned efter den Hof-Revolution, der styrtede Struense og bragte Dronning Caroline Mathilde til Kronborg), efterat være bleven afskediget fra sine Embeder 1770.

Andr. P. Bernstorff, der gav Impulsen til Forordningen af 19de Decbr. 1804, hvorved Livegenskabet ophævedes i Hertugdømmerne, og hvorved 20,000 livegne Familier skjænkedes Frihed og Eiendomsrettigheder, døde derimod i Kjøbenhavn den 21de Juni 1797. Men

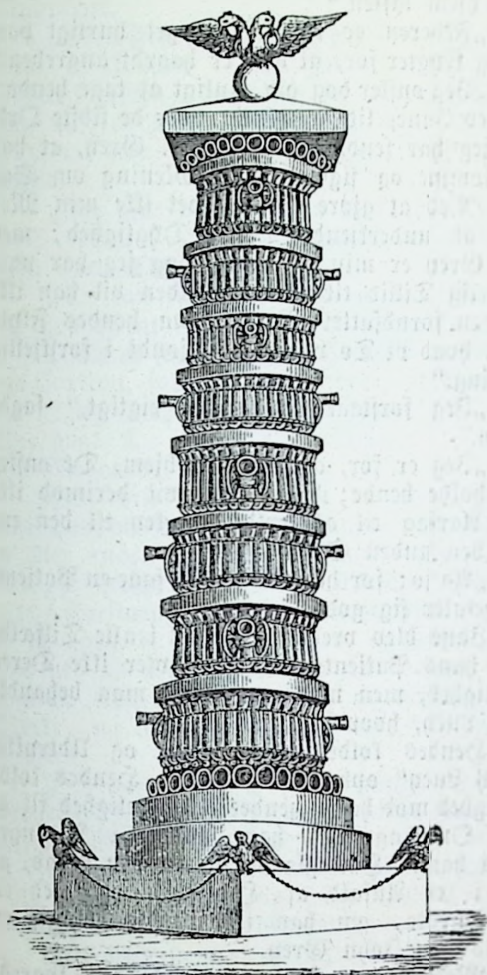
„Den Stand, som stolte Fogder trued',
Tør sidde nu i Folkets Naad.“

II. Kanonsøilen i Moskau.

Herom kunne vi fatte os i Korthed, idet Afbildningen kan være omtrent ligesaa god Fortæller som vi.

Til Erindring om de Franskes Borttog fra Moskau, den 23de Octbr. 1812, befalede Keiser Alexander I. Opførelsen af en Kirke, hvortil han allerede den 24de Octbr. 1817 havde lagt Grunden. Men i Stedet for Kirken lod Keiser Nicolaus opføre et stort Sygehuus. Foran dette staaer en Søile, oprettet af flere end 1000 erobrede Kanonrør,

der er viet Erindringen om hiin mindeværdige Tid.

Kanonsøilen i Moskau.

Vi vilde ønske, den Tid ikke maatte være fjern, at man kunde opføre et colossalt Monument, en himmelstræbende Pyramide af alle de Kanoner, der findes paa Jorden, til Minde om den sidste Krig imellem civiliserede Nationer!

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Jeg hørte ham tale til sin Assistent om, at Frederik var kommen hertil for at gribe ind i de andre Lægers Praxis. De To have aldrig yndet hinanden. Frederik pleiede ikke at lægge Baand paa sin Tunge og sagde, at Carlton havde jaget hans Fader fra Byen."

„Hvad han ogsaa gjorde," svarede Lucy roligt. „Idetmindste blev det saaledes fortalt i gamle Dage; men det er nu Altsammen gjemt og glemt, Frederik var kun en Dreng dengang. Han blander sig ikke ind i Doctor Carltons Praxis."

„Nei, det vilde Carlton vist ogsaa have sig frabedt. Lucy! er Du syg? Dine Øine see tunge ud og Dine Kinder brænde."

Lucy havde i de sidste Par Minuter bøiet Hovedet ned paa Hænderne, som hun tidligere paa Dagen havde gjort det hos Søsteren. „Jeg stod op med Hovedpine," svarede hun og hævede Øinene træt. „Jeg meente, at Luften skulde virke godt paa mig, men det har den ikke gjort, og min Hals begynder ogsaa at gjøre ondt."

„Halsen at gjøre ondt," gjentog Laura. Hun tøvede et Øieblik og foer da bestyrtet op af Sophaen, idet hun glemte sin Lamhed, greb Søsteren og trak hende hen mod Vinduet. „Lucy, det er ikke muligt! Du gaaer da ikke hen og faaer Feber?"

„Nei, hvilken Snak," var Svaret.

Men Lucy fik Feber, ja, hun havde den allerede da. Og Jane erfoer Intet derom før om Aftenen, da hun ventede Lucy hjem; enten af Ligegyldighed eller af en anden Grund sendte Laura hende ikke Bud. Klokken ni affendtes Tjeneren med Efterretningen; men det var Carlton, som sendte ham.

Jane kunde ikke troe det; hun meente, at Manden maatte have taget feil. Lady Lucy var sengeliggende, sagde han. Hun var bleven syg, snart efter at hun var kommen til dem. Doctor Carlton var ude dengang, men da han kom hjem, sagde han, at det var Feberen. Han havde paalagt Tjeneren at hilse Jane og sige, at der skulde blive taget al mulig Omsorg for den Syge.

Intet paa Jorden kunde nu have været ubehageligere for Jane end denne Efterretning. Det forekom hende, at der var noget Underfundigt i den Maade, paa hvilken de havde taget Lucy i Besiddelse, og hun klagede til Judith derover. Foruden hendes Ængstelse havde hun en uovervindelig Modbydelighed for, at Lucy skulde ligge syg i Carltons Huus og pleies af ham, medens hun ogsaa maatte boe der, hvis Lucy skulde blive, hvilket var hende ligesaa meget imod. Hun tænkte sig lidt om og gik derpaa hen til Carltons, efterfulgt af Judith, medens hun samtidig sendte Karlen

til Greys og lod ham bede Mr. John om strax at komme sammesteds.

Det bedste Værelse, som stødte op til Lauras Paaklædningsværelse, var hurtigt bleven indrettet til Lucy. Hun laa der nu og klagede over Smerter i Hoved og Hals.

„Jane," hviskede hun, da denne bøiede sig over hende; „Doctor Carlton siger, det er Feber. Jeg vilde ønske, at jeg kunde have ligget hjemme hos Dig."

„Du skulde være gaaet hjem, saasnart Du begyndte at befinde Dig ilde," var Janes Svar. „Laura, Du kunde have sendt hende hjem; hvor var Din Vogn, at Du ikke kunde give hende den?"

„Det var hverken hendes eller min Skyld," svarede Laura. „Carlton gav hende noget Medicin imorges, snart efter at han mærkede, hun var syg, og han ønskede at oppebie Virkningen deraf; iaften, siger han, er hun for syg til at tage bort. Men, hvis Du vil tillade mig at yttre min Mening, Jane, da vilde jeg sige, at det er vistnok bedst, som det er, for hvor kan hun blive passet som netop i en Læges Huus? Og Du kan stole paa, at hun skal blive godt pleiet."

„Laura, jeg vil hellere have hende hos mig; Du veed, at jeg har Ansvaret for hende. Jeg gad vide, om man ikke kunde flytte hende nu?"

„Du maa være gal — at tænke paa Sligt," svarede Laura.

„Jeg sagde til Mr. Carlton, at jeg var rask nok til at kunne bringes hjem," sagde Lucy; „men han svarede, at jeg ikke forstod, hvor farligt det kunde være. Jeg troer, det kunde lade sig gjøre, Jane."

Jane spurgte efter Carlton. Han var i Spisestuen, hvor han tog nogle Forfriskninger efter sin anstrængende Dag, og hun gik ind til ham. Han reiste sig forbauset op. Lady Jane i hans Huus!

„Mr. Carlton," begyndte hun og talte meget roligt tiltrods for sin Vrede; „jeg er kommen for at tage Lucy hjem. Jeg formoder, det kan gjøres uden Fare."

„Umuligt," svarede Carlton. „Det kunde koste hendes Liv."

„Jeg kan ikke lade være at sige, at De kunde have sendt Bud og spurgt om min Mening, førend De paatog Dem Ansvaret ved at beholde hende," svarede Jane. „Feberen maa netop være i sin Begyndelse, og der er ingen Grund til, at hun ikke kunde bringes hjem. Hun var rask nok til at gaae herhen imorges, og jeg antager ikke, hun er saa syg, at det skulde have kunnet hindre hende i at kjøre hjem iaften."

„Feberen er kommen meget hurtigt paa, og jeg frygter for, at hun er haardt angreben."

„Jeg ønsker dog om muligt at tage hende," vedblev Jane, lidt ængstelig over de sidste Ord, „og jeg har sendt Bud til Mr. Grey, at han skal komme og sige mig sin Mening om Sagen. Ved at gjøre dette er det ikke min Mening at underkjende Deres Dygtighed, men Mr. Grey er min egen Læge, og jeg har ualmindelig Tillid til ham; desuden vil han ikke have en forudfattet Mening om hendes Flytning, hvad vi To vel have, skjøndt i forskjellig Retning."

„Jeg forstaaer Dem ikke rigtigt," sagde Lægen.

„Jeg er for, at hun skal hjem, De ønsker at beholde hende; Mr. Grey vil derimod ikke have Aarsag til at hælde hverken til den ene eller den anden Side."

„Aa jo; for han vil kunne faae en Patient, der betaler sig godt."

Jane blev vred. „Hun vil i alle Tilfælde blive hans Patient. Jeg betvivler ikke Deres Dygtighed, men min egen Læge maa behandle Lady Lucy, hvor hun saa ligger."

Hendes kolde, stolte Tone og Udtrykket „Lady Lucy" opbragte Carlton. Hendes kolde Høflighed mod ham, hendes Utilbøielighed til at have Omgang med ham, havde i Aaringer saaret ham. Han glemte sig til den Grad, at han i et Anfald af Hidsighed og med en Eed spurgte, om han ikke var saa dygtig en Mand som John Grey.

Med megen Ro og Værdighed svarede Jane. „Rigtignok er min Søster Deres Kone; men jeg beder Dem dog ikke glemme, at jeg er en Dame, som kan fordre en vis Deel Agtelse, endog i Deres Huus. Jeg troer, at De er ligesaa dygtig som Mr. Grey; men dette er ikke Spørgsmaalet her. Han er min Læge, og jeg vil foretrække, at han behandler min Søster."

Inden han kunde svare hørtes der Støi i Forstuen, og de gik begge derud. Frederik Grey var kommen, og han var, tydeligt nok, i meget heftig Bevægelse. Han greb Janes Haand.

„Min Onkel var ude, og jeg kommer i hans Sted," udbrød han, og Ordene vare halvt uforstaaelige. „Hvor er hun? Er hun meget syg?"

Carlton, der var meget opbragt — en

usædvanlig Ting hos ham — gik hen foran Grey for at forhindre ham i at gaae op ad Trapperne.

„Mr. Frederik Grey, jeg kan ikke tillade Dem at komme i mit Huus. Var Deres Onkel kommen, da vilde jeg have modtaget ham med al mulig Høflighed; men jeg ønsker at vide, med hvilken Ret De trænger Dem herind."

„Jeg gjør det ikke med min gode Villie," var S varet. „Jeg er kommen for at see til Lady Lucy Chesney."

„De kan ikke faae hende at see. De faaer ikke Lov til at komme op ad mine Trapper."

„Ikke at see!" gjentog Frederik og stirrede paa Carlton, som om han troede, at denne ikke var rigtig klog. „Ikke see hende! De veed ikke, hvad De siger, Mr. Carlton. Hun er min Forlovede."

Han vilde have gaaet op ad Trappen, men Carlton stræbte at forhindre det, og paa en eller anden Maade gik Gassen ud, maaskee blev der dreiet paa Hanen. Alle Tjenestefolkene vare i Forstuen, de havde nemlig listet sig ind, da de hørte de høirøstede Ord, og Laura humpede ned ad Trapperne med sin daarlige Fod. Pigerne skreg ved pludselig at befinde sig i Mørke, og Laura skreg med uden selv at vide hvorfor.

Der var i det Hele en meget forvirret Scene. Pigerne flokkedes om deres Herre for at finde Beskyttelse, mod hvad vidste de ikke, og Frederik Grey, der uden videre skubbede Folk tilside, trængte sig frem mod Trappen. Carlton vilde have forhindret ham fra at gaae op, men blev generet af Tjenestefolkene, og i samme Øieblik hviskedes der Noget i hans Øre af en Stemme, der var ham ubekjendt.

„Vilde Du lade hende blive her for at forgive hende paa Sygesengen, som Du gjorde det ved en Anden?"

Samtidig hermed var der en Bevægelse ved Døren: en let Støi, som om En enten var gaaet ind eller ud. Døren havde hele Tiden staaet paa Klem og var ikke bleven lukket, efterat være aabnet for Frederik Grey.

Carlton stod og lænede sig op mod Muren; han aftørrede sit Ansigt, der var bleven koldt og fugtigt, og al hans Kraft, hele hans Lyst til Modsigelse var borte. Hvis han ikke havde hørt Frederik Greys Fodtrin lyde paa Trappen ovenover, vilde han have sluttet, at Ordene kom fra ham. En rev en Svovlstik af og ved det svage Glimt saae Carlton, at en Fremmed var tilstede, en Mand i en temmelig lurvet Dragt. Hvad der gik af Carlton, veed vi ikke, men han foer hen imod den Fremmede, tog fat i ham og rystede ham.

„Hvem er Du, Din Kjeltring?" skreg Carlton; men hans Stemme var forandret, og han vilde ikke have gjenkjendt den som sin egen. Det lykkedes den Fremmede at slippe løs, og han sagde ynkeligt:

„Jeg vil lade mig hænge, om dette ikke er en underlig Slags Modtagelse for en Mand, der henter sin Læge. Hvad har jeg gjort, at jeg skal rystes saaledes?"

Det var den arme lille Wilks, den nærboende Barbeer. Gassen var atter bleven tændt, og Carlton stirrede paa ham i den største Forbauselse.

„Jeg beder Dem meget undskylde, Wilks! Jeg troede, at det var — hvem kom ind eller gik ud?" vedblev Carlton og saae sig om til alle Sider.

Tjenestefolkene havde Ingen seet.

„Jeg er kommen for at hente Dem," forklarede Barberen, der stundom havde den Ære at skrabe Mr. Carltons Hage. „Min lille Dreng er syg og vi ere bange for, at det er Feber. Jeg vilde ikke hente Dem, men min Kone sagde jo, og her er jeg. Jeg tænker, De antog mig for en vild Bjørn, siden De angreb mig saaledes."

„Traf De Nogen, eller saae De Nogen gaae ud?" spurgte Carlton, uden at svare paa det om den vilde Bjørn.

„Nei, jeg gjorde ikke, jeg kom lige ind ad Døren, da jeg hørte et Skrig, men jeg mødte Ingen."

Ved Foden af Trappen stod Jane og Laura ved hinandens Side og saae med Forundring paa hvad der foregik, men uden at forstaae det. De bad Carlton om en Forklaring.

„Jeg — jeg — syntes at jeg hørte en Fremmed; jeg syntes, at der kom En ind. Jeg er overbeviist om, at der kom En," vedblev han og kiggede omkring.

„Vil De komme og see til Drengen?"

„Ja, ja, Wilks; jeg skal være hos ham før Sengetid," svarede Carlton, og den godmodige lille Barbeer vendte sig om og gik, idet han mødte John Grey, der netop traadte ind.

Imidlertid var Frederik Grey gaaet uantastet op ad Trapperne. En aabenstaaende Dør og et Lys indenfor betegnede ham Lucys Værelse. Syg som hun var gav hun et Udraab af Forundring, da hun saae ham og bedækkede sit Ansigt med sine brændende Hænder.

„O, min kjære Lucy! at tænke sig, at den skulde have angrebet Dig!"

„Frederik! Hvad vil Du her? Hvor er Jane? Dette er ikke i sin Orden?"

Han tog hendes Hænder bort for at see hende i Ansigtet og lagde sin egen kolde Haand paa hendes Pande; derpaa fremtog han sit Uhr for at tælle Slagene af hendes Puls.

„Jeg er her som Læge, Lucy, forstaaer Du ikke det? Kunde jeg betroe min tilkommende Kone til nogen Anden?" tilføiede han med en om og skjælvende Stemme. „Jeg har været ved andre unge Damers Seng forunden her."

„Jeg befinder mig meget ilde," mumlede hun.

Hans Frygt forøgedes, da han stirrede paa hende. Tænk om han skulde miste hende? Og der var kun altfor megen Grund til at troe, at han havde bragt Smitten til hende. En brændende Taare faldt ned paa hendes Ansigt, og da Lucy saae op, bemærkede hun hans vaade Øine.

„Er jeg da saameget syg?" spurgte hun.

„O nei, Lucy! det er ikke det. Men dette er kommet af min Uforsigtighed; jeg burde have holdt mig borte fra Dig. Jeg —"

John Grey og Jane traadte ind. Den erfarne Læge skubbede sin Brodersøn bort fra Sengen, som om han kun var en Begynder.

John Grey kunde ikke anbefale, at Lucy blev flyttet; tvertimod. Han indsaae ingen Grund til, at hun ikke kunde være kommen hjem strax, men nu var det bedre ikke at forsøge derpaa. Jane vægrede sig meget, men maatte naturligviis finde sig deri

„Det kan nu ikke gjøres om," sagde hun med et Suk. „Men jeg er meget bekymret over, at hun skal ligge syg udenfor mit Huus. Husk imidlertid paa, at hun er Deres Patient, Mr. Grey."

„Min? Hvad vil Carlton sige dertil?"

„Det er mig ligegyldigt, hvad han siger," var Svaret. „Jeg har sagt ham, at jeg ikke derved kaster Skygge paa hans Dygtighed, og at, hvis han ønsker at passe hende samtidig med Dem, har jeg Intet derimod. Men Lucys Liv er kostbart, og jeg har Tillid til Dem fra gamle Dage."

Frederik Grey fandt, at han skulde udelukkes fra Sygeværelset. Hans Hjælp som Læge var ikke fornøden, og baade Jane og Mr. Grey meente, at hans Besøg kun vilde sætte Lucy i Bevægelse. Forgjæves stred han imod, det var til ingen Nytte.

„Jeg er forlovet med hende," sagde han.

„Ja, men endnu ikke gift," svarede hans Onkel, „og Du kan rolig overlade hende til mig. Vær overbeviist om, at hvis der indtræder farlige Symptomer, skal Du være den Første, som erfarer dem."

„Og som faaer hende at see," tilføiede Jane.

Og dermed var han nødt til at slaae sig tiltaals.

Carlton gik ind paa, hvad han saae, at der ikke kunde være anderledes, og vilde passe hende i Forbindelse med John Grey. Tingen var imidlertid, at han havde ønsket alene at helbrede hende, medens han nu maatte dele Æren med John Grey, og at der blev kastet Skygge paa hans Dygtighed, kunde alle Janes Forsikkringer ikke faae ham fra at troe.

„Og nu, Laura," sagde Jane og gik hen til sin Søster, „siden Du og Carlton have beholdt Lucy, faae I ogsaa at beholde mig og Judith, som er ubetalelig i en Sygestue. Jeg agter ikke at tage herfra, førend jeg kan bringe Lucy med mig."

Laura klappede i Hænderne af Glæde. „Det var Ret, Jane! Du, som ikke vilde sætte Dine Fødder over vor Dørtærskel, bliver nu nødt til at opslaae Din Bolig her. Nu er Du da omsider bleven bragt til Fornuft; der skeer Dig Ret for Din utaalelige Stolthed."

„Det er ikke værd at tale om det nu, Laura; vi have en ængstelig Tid for os, for Mr. Grey mener, at Lucy vil blive meget syg."

„Det er netop, hvad Carlton siger, og han beholdt hende her for at pleie hende. Jeg er vis paa, det vil glæde ham, at have Dig her saalænge Du blot vil blive. Han har altid ønsket at staae paa en venskabelig Fod med Dig, men det vilde Du ikke. Han har sine Fordomme, det indrømmer jeg; men har ikke havt Noget imod Dig. Judith derimod kan han ikke lide."

„Hvad har hun da gjort ham?" spurgte Jane forbauset.

„Intet. Men han holder ikke af hendes Ansigt og siger, at det altid gjør et ubehageligt Indtryk paa ham. Jeg derimod holder af hende og troer, at hun er en udmærket Pige."

Skjøndt Carlton gjorde sig mange Anstrengelser, var han dog ikke istand til at faae at vide, hvor den underlige Hviskken var kommen fra. Han tvivlede ikke om, at En var kommen ind i Forstuen og atter var gaaet ud, men Tjenestefolkene vidste Intet derom.

Carlton var derfor ligesaa klog som før. Og imidlertid kunde Ingen begribe, hvorfor han absolut vilde have, at der skulde have været en Fremmed i Forstuen foruden Barberen.

Ni og fyrgetyvende Capitel.

Fare.

Lucy laa i øiensynlig Fare. Ikkun nogle faa Dage syg mistvivlede man allerede om hendes Liv. Lægerne havde sagt, at hun vilde blive heftig angreben, og de havde havt fuldkommen Ret. De havde gjort for hende hvad de kunde, men det var som Intet.

Ingen kunde sige, at Carlton ikke var en god og opmærksom Læge. Jane takkede ham i sit Hjerte og begyndte halvt at lide ham. Det kunde ikke nægtes, at han var høist omhyggelig for Lucy, og hun var ogsaa mere i hans Hænder end i Mr. Greys, fordi han havde langt mere Leilighed til at see hende.

Laura var ogsaa bleven syg af Feber; men hun fik den i saa ringe en Grad, at hun ikke behøvede at holde Sengen længe. Da Sygdommen hos Lucy var paa sit Høieste, var Søsteren næsten helbredet; men hun var fordringsfuld, og Jane maatte ofte forlade Lucy uden Nødvendighed for at begive sig til den anden Søster. Carlton vidste fra Begyndelsen at der ingen Fare var, og sagde det til Laura, der til Gjengjæld kaldte ham for ufølsom.

Frederik Grey gik engang med Onklen ind i Lucys Værelse, efterat Faren var indtraadt. Hun kjendte ham ikke, og han havde kun den Smerte at see hende vende Hovedet fra ham i sin Feber. Om Lady Jane ikke fortvivlede, saa gjorde han det; dette Syn bragte ham næsten ud af sig selv.

„O, barmhjertige Himmel, frels hende!" mumlede han indvendig.

Han gik lige fra Sygeværelset til Telegraphcontoiret i Store Wennock og derfra igjen tilbage til Carltons Huus. Han spurgte Tjeneren, der stod i Døren, hvorledes det gik med Lady Lucy.

„Der er ingen Forandring," fik han til Svar. „Hvis der er nogen, er det værre."

Han undertrykte et Suk, da han lænede sig op mod Døren. Efter den sidste Skjærmydsel med Carlton, havde han ikke stor Lyst til at betræde hans Huus. Han rev derfor et Blad ud af sin Tegnebog, skrev nogle Ord derpaa med en Blyant og gav det til Tjeneren.

„Giv dette til Lady Jane ved Leilighed; men lad der ingen Forstyrrelse blive i Sygeværelset derfor."

Sedlen blev snart bragt til Jane og hun aabnede den nysgjerrigt.

„Jeg har telegrapheret efter min Fader," stod der. „Maaskee kan han ikke gjøre Mere end der allerede er gjort," men det vil idetmindste være en Trøst. Han kjender Lucys Constitution, det er altid Noget. Hvis jeg mister hende, mister jeg Alt, hvad jeg bryder mig om i Verden."

Jane bifaldt, hvad der var bleven gjort. Skjøndt hun ikke havde videre Tro til, at flere Læger kunde gjøre Gavn, vilde det dog, som han sagde, være en Trøst.

I et andet Huus i Syd Wennock var der ogsaa en alvorlig Sygdom den Dag. Den lille Dreng i Tuppers Huus, der er bleven saa hyppigt nævnt i denne Fortælling, og hvis Tilværelse havde frembragt Tvivl hos saa Mange, var bleven betydelig daarligere i den sidste Tid, og Carlton saae, at han ikke kunde frelse ham. Overlæsset med Forretninger som Carlton netop da var, var det ham ikke muligt denne Dag at komme til Huset. Hans Assistent gik derhen og kom tilbage med den Efterretning, at Drengen ikke var bedre og Moderen meget forknyt.

„Hun holdt ikke af, at jeg kom," bemærkede Assistenten til Carlton. „Hun sagde, hun havde haabet, at De vilde have kommet selv, om det saa kun havde været et Minut."

Carlton gav ikke noget videre Svar. Han vilde gaae, dersom han kunde; men han troede ikke, at han fik Tid, og han vidste, at han dog ikke kunde hjælpe Barnet.

Til sin Forbauselse mærkede Mrs. Smith, at hun skulde beæres med Gjæster den Dag. Den lille Fyr, for hvem der var bleven redet en midlertidig Seng i Dagligstuen, laae i den, og Mrs. Smith sad ved hans Side. Hans Been smertede ham meget, men af og til hoftede det lidt, og i de Mellemrum sov han. Den unge Pige, som før trak Drengen, var nu bleven fast antaget af Mrs. Smith. Hun var nu ude, og Mrs. Smith fik sig selv en lille Luur, da hun blev vækket ved en skarp Banken paa Huusdøren.

Hun gik ud i Kjøkkenet og lukkede op. Der stod en lille, sammenkrøbet Kone med en sort Kyse og et blegt, indskrumpet Ansigt. Mrs. Smith havde seet hende før, skjøndt hun ikke havde den fjerneste Erindring derom, og Læserne kjende hende ogsaa.

Det var Madam Gould fra Slotsgaden. Hun var bleven beæret med et Besøg af Mo'er Pepperfly om Morgenen, og dette førte naturligviis til en lang Passiar, hvoraf Følgen var, at Madam Gould for første Gang erfoer om Mrs. Smiths Ophold i Byen og om Mo'er Pepperflys Gisninger desangaaende. Derfor meente Madam Gould, for hvem Nysgjerrighed var en Skjødesynd, at hun ikke kunde gjøre bedre

end strax at gaae hjem til Konen og fornye Bekjendtskabet.

Mrs. Smith modtog hende meget venligt, for hun begyndte at blive kjed af den Hemmelighedsfuldhed, hun havde bevaret, siden hun havde nedsat sig i Syd Wennock. Hendes eneste Aarsag dertil var at udfinde de nærmere Omstændigheder ved Mrs. Cranes Død, hvis der var nogle af dem, som bleve skjulte. Hun var imidlertid ikke kommen videre i den Retning.

Mrs. Smith, der var gjæstfri, dækkede et stort Theebord, skjøndt Klokken ikke var stort over tre. Førend de havde sat sig ned til det, kom en ny Gjæst, nemlig Judith Ford.

Judith var bleven sendt hjem for at hente Noget, og Jane havde sagt, at hun ved samme Leilighed skulde forhøre sig om den lille Drengs Befindende; thi Jane havde hørt om hans tiltagende Sygdom, og hun tænkte meget paa ham, selv i sin Ængstelse for Lucy.

„Det er mærkeligt, at de To skulle mødes her!" udbrød Mrs. Smith.

Der var stedse en Følelse hos Konen, som om alle Omstændigheder ved Mrs. Cranes Død ikke vare komne for Lyset, og som om et tilfældigt henkastet Ord vilde kunne bringe Lys i Sagen. Judith sagde, at hun kunde blive et Qvarteer, og med stor Glæde skjænkede Mrs. Smith hende en Kop Thee.

Det vilde have været underligt, om ikke Samtalen havde dreiet sig om hiin Tragedie, der var foregaaet for saa lang Tid siden. Madam Gould, for hvem intet Emne i den hele Verden var kjærere, gav sin Beretning om den, og Mrs. Smith lyttede med aabne Øren. Det maa erindres, at Madam Gould aldrig havde indrømmet, hvorlunde der kunde være nogen Sandhed i Carltons Syn af Manden paa Trapperne; hun talte derfor ogsaa nu om det Taabelige i at antage Sligt. Men Mrs. Smith havde aldrig hørt om den Ting før, og den syntes nu at gjøre et stort Indtryk paa hende.

„Men Du gode God! De vil da ikke sige, at man ikke efterspore de den Mand?"

„Der var Ingen at efterspore," svarede Madam Gould gnaven. De syv eller otte Aar som vare forløbne, vare ikke gaaede let hen over hende, og hun saae ud som om hun i det Mindste var sex og tredsindstyve Aar. „Jeg har aldrig holdt af Carlton siden, det veed jeg. Det kunde have ødelagt vort Rygte, veed De nok."

Mrs. Smith syntes ikke at vide Noget om det eller overhovedet at lægge Mærke til den fine Henthydning. Hun var staaet op for at skjænke paa Theepotten igjen, men hun satte den atter ilsomt ned.

„Det var netop den Traad, jeg behøvede!" udbrød hun, „netop den Traad. Jeg fandt det saa besynderligt, at han ikke havde været her, saa besynderligt, saa besynderligt! Det var mig mere uforklarligt end alt det Øvrige."

„Hvad mener De?" udbrød Madam Gould og stirrede forbauset paa Konen.

„Jeg mener hendes Mand. Han, der var skjult paa Trapperne, maa have været hendes Mand."

„Hvad, Mr. Crane?"

„Ja naturligviis. Han dræbte hende. Jeg er saa overbeviist derom, som om jeg selv havde seet det. Hvor kom det sig, at den tykke Mo'er Peppersly ikke fortalte mig det?"

„Mo'er Peppersly troer ikke paa det," svarede Madam Gould. „Hun er ligesaa vis paa som jeg, at der ikke var nogen Mand paa Trapperne."

„De kunde gjerne have fortalt mig dette," sagde hun henvendt til Judith. „Det kaster mere Lys i Sagen end alt det Øvrige tilsammen."

„Jeg har ikke havt megen Leilighed til at fortælle Dem Noget," svarede Judith, der sad paa sin sædvanlige tause Maade, nippede til den varme Thee og lyttede til de Andre. Men for den Sags Skyld troer jeg heller ikke derpaa."

„Paa hvad?"

„At nogen Mand var skjult paa Trappen."

„Men — jeg forstaaer det ikke," udbrød Mrs. Smith. „Saae da ikke Carlton En der?"

„Jo, han bildte sig det ind, men senere kom han til den Slutning, at Maaneskinnet havde skuffet ham."

„Og man gjorde intet Videre i den Sag?"

„Jo, Politiet søgte længe efter Manden, men kunde ikke finde ham."

„Og omsider kom de til at troe, hvad ethvert fornuftigt Menneske strax havde troet, at der ikke var nogen Mand," faldt den lille Enke ind.

„Saa kan jeg sige Dem det Modsatte," var Mrs. Smiths udtrykkelige Svar. „Det var den stakkels Kones Mand. Saameget veed jeg dog."

Den lille Madam Gould blev forskrækket ved at høre dette. Judith standsede med at putte det Stykke Smørrebrød, hun netop var ifærd med at spise, i Munden, og stirrede forbauset paa Mrs. Smith.

„Ja," vedblev Mrs. Smith, „det maa

have været ham. Det føler jeg mig overbeviist om. Han var dengang i Syd Wennock — det veed jeg bestemt."

„Det veed De," udbrød begge de to Andre paa eengang.

„Ja. Jeg veed, at Mrs. Cranes Mand var i Syd Wennock."

„Og hvor er han nu?" spurgte Madam Gould.

„Ja hvor?" var det vrede Svar. „Jeg har ikke hørt om ham siden. Jeg er kommen hertil for at udfinde, hvad jeg kunde om ham og om hende."

„Det var, hvad gamle Pepperfly fortalte mig imorges; hun sagde, hun var vis paa, at De ikke var kommen her for noget Andet. Men i Deres Sted vilde jeg have henvendt mig til Politiet strax. Alt hvad jeg kan sige er, at hvis Mr. Crane var i Huset den Nat, maa han være kommen ned igjennem Dagligstueskorstenen, for igjennem Døren kom han ikke."

„Der er Tid nok til at henvende mig til Politiet," var Madam Smiths Svar. „Men jeg har foretrukken at gaae stille tilværks og føle mig frem. Men der ere dog et Par, som have Formodning om, hvem jeg er, Judith f. Ex. erindrede mig strax, og jeg troer ogsaa at Carlton har Mistanke til mig."

Judith løftede Øinene i Veiret. „Hvorfor troer De det?"

„Fordi han udfrittede mig saameget, da jeg først kom hertil, og jeg troer, han vilde være bleven ved at spørge lige indtil nu, hvis jeg ikke havde standset ham. Og en Dag traf jeg ham ifærd med at kige i mine Skuffer; han sagde nok, at han ledte efter en Klud til Barnet; men jeg troer, at han saae efter hvad han kunde finde."

„Ih! Doctor Carlton traf Dem dengang paa Store Wennock Stationen!" udbrød Madam Gould, da den Begivenhed gjenkaldtes i hendes Erindring. „Jeg husker, at dette kom frem ved Undersøgelsen."

„Var det Doctor Carlton, som jeg traf der?" begyndte Madam Smith, efterat have kastet Tankerne tilbage til den længst forglemte Begivenhed. „Jeg kjendte ham ikke igjen. Jeg husker, at det næsten var mørkt paa den Tid. Men maaskee vare hans Øine skarpere end mine; i alt Fald er jeg sikker paa, at han husker mig — hvorfor skulde han ellers have gjort mig alle de Spørgsmaal?"

„Hvorlænge levede det lille Barn?" faldt Madam Gould ind. „Pepperfly siger, at det døde snart."

„Ikke længe," svarede Madam Smith. „Det kunde man heller ikke vente."

De bleve afbrudte af en Vogn, der kjørte for Døren; det var Mo'er Pepperfly, som kom kjørende i Bagerens Vogn, efterat hendes Pligter i Sygestuen vare forbi. De løb ud for at hjælpe hende ned af Vognen, hvad der paa ingen Maade var et let Arbeide, og medens de havde travlt hermed smuttede Judith bort.

Da hun var kommen et Stykke henad Gaden, mødte hun Carlton, som vilde til at aflægge et Besøg i Tuppers Huus.

Halvtredsindstyvende Capitel.

Sir Stephens Besøg.

Sir Stephen Grey kom farende saa hurtigt som det hvæsende og skrigende Iiltog kunde føre ham. Budskabet havde forstyrret ham i en ikke ringe Grad. Lucy Chesney opgivet! Ved Store Wennock fandt han sin Søn, der ventede med en Vogn, og snart vare de paa Veien.

„Er der nogen Forandring siden Du telegrapherede, Frederik?"

„Ikke til det Bedre."

Der blev et Øieblikś Taushed.

„Hvor Du kjører hurtigt, Frederik! pas paa, hvad Du gjør."

„Hesten er sikker, Fader. Tænk, at hun ligger paa Liv og Død."

Sir Stephen sagde ikke Mere. Da Vognen naaede Syd Wennock og foer igjennem Gaderne, stimlede Beboerne til Døre og Vinduer. Hvad gik der af den unge Frederik Grey, at han kjørte paa den afsindige Maade? Men da deres Øine faldt paa hans Ledsager kjendte de ham og forstod Alt. Sir Stephen Grey, den store Læge, blev hentet fra London. Ja da maatte rigtignok Lucy Chesney være i Fare.

Dr. Carlton var tilfældigviis hjemme, da Vognen holdt for Døren. Han havde været i Tuppers Huus, men var just vendt tilbage. Han kjendte ikke strax Sir Stephen men efter faa Sekunders Forløb, fik han Øinene rigtig op.

„Sir Stephen Grey?" udbrød han koldt men med tydelig Forundring. I det første Øieblik forstod han ikke rigtig, hvorfor Sir Stephen var kommen.

„Hvorledes staaer det til, Carlton?" sagde Sir Stephen uden videre i sit Hastværk, da han foer ham forbi. „I hvilket Værelse ligger hun?"

Hvad enten Carlton havde Lyst til at

gjøre Indvending eller ikke, saa gjorde han ingen, og det vilde vel heller ikke have hjulpet meget, for Sir Stephen var allerede oppe ad Trapperne. Carltons Tanker vare desuden sysselsatte, idet nogle Smaating i Tuppers Huus havde bragt hans Sind ud af Ligevægt.

Sir Stephen sad kort efter i Lucys Værelse, hvor kun Jane ellers var. Carlton gik engang derind; men Sir Stephen lagde Fingeren paa Læben for at betyde ham at være stille. De vexlede nogle faa Ord i den sagteste Hvisken om Sygdommens Forløb og Behandling, hvorpaa Carlton atter listede sig bort.

I tre lange Timer forblev Sir Stephen Grey i Værelset uden at forlade det; tre lange Timer, hvor hvert Øieblik kunde bringe Døden. Da han derpaa gik bort var det sildig Aften. Et lille Stykke fra Carltons Huus laae der en aaben Plads; det var mørkt der, for ingen Gaslygte sendte sit Lys over Stedet, og med korslagte Arme gik en Mand hurtig frem og tilbage: saaledes havde han vandret fra det var bleven mørkt. Sir Stephen gjenkjendte sin Søn.

„Krisen er kommen," sagde Stephen Grey. „Kommen og gaaet."

Frederik Grey kæmpede med sin Bevægelse; men han prøvede paa at tale to Gange uden at han kunde faae Ordene frem.

„Og hun er død?"

„Nei. Hun kommer sig."

Han lagde Armen i sin Søns, medens han talte og tog ham med sig.

„Er Du vis paa dette?" spurgte Frederik efter et Øiebliks Forløb.

„Ja, hvis hun døer nu, er det af Mathed."

„Du tager ikke til Byen i Aften, Fader?" vedblev Frederik.

„Nei, jeg bliver til i Morgen; men jeg er vis paa, at Alt gaaer godt. Heldigviis har hun en god Constitution."

De gik sammen til John Grey, som modtog Stephen paa det Hjerteligste og sagde, at det mindede ham om gamle Dage at see ham igjen.

Der var Mange i Byen lige saa haardt angrebne som Lucy, og da Sir Stephens Ankomst rygtedes, hvilket skete meget snart, beleiredes Huset formelig af Folk, som bønfaldt Sir Stephen om at see til deres Syge. For faa Aar tilbage var han bleven jaget ud af Byen, da vilde neppe Een have havt ham til Læge for Intet. Nu var han bleven Baron og en berømt Læge i London; derved vare hans Actier stegne i en forbausende Grad.

Negtede han nu at gaae? Paa ingen Maade. Han gik med fra Huus til Huus næsten til den lyse Morgen og saae til de Syge, Rige saavelsom Fattige, og ingen Betaling vilde han have nogetsteds — det var for gammelt Venskabs Skyld.

To Gange saae han til Lucy i Løbet af Natten og fandt, at de gunstige Tegn ikke forandredes. Jane vilde neppe slippe hans Haand; hun kunde ikke frigjøre sig for den Idee, at han havde frelst Søsteren.

Han kom hjem til sin Broders Huus Klokken eet og saae da til sin Forbauselse En sidde og vente; det var et svært Fruentimmer, som sad og sov i en Stol i Forstuen. Da han kom ind, vaagnede hun og neiede for ham paa en eiendommelig Maade.

„De husker mig ikke?"

„Ih, men troer jeg ikke, at det er Mo'er Pepperfly," sagde han efter et Øieblikks tvivlende Betragtning. „Hvad har De taget Dem for i den Tid? Der er jo næsten bleven dobbel saa svær som før."

„Meer end sex Gange saa svær, troer jeg snarere," svarede hun neiende. „Jeg haaber, at Baronen befinder sig vel."

„Meget vel. Men hvad vil De mig? Have at jeg skal anbefale Dem en Mølle, hvor man kan blive malet mager?"

Mo'er Pepperfly rystede veemodig paa Hovedet, som om hun vilde sige, at saadan en Mølle var desværre ikke til, og gik derpaa over til at forklare, hvorfor hun var kommen, og uagtet det var aabenbart, at Sir Stephen var træt, fattede hun sig ikke mere i Korthed derfor. Det havde da — til Mo'er Pepperflys Ærgrelse — viist sig, at Mrs. Smith ikke havde en Seng tilovers til Mo'er Pepperfly, eftersom Pigen nu havde faaet den eneste ledige Seng; men hun fik Thee og Aftensmad og en god Passiar, hvortil Madam Goulds Nærværelse bidrog meget.

I Løbet af Aftenen kom Efterretningen om, at Sir Stephen Grey, den store Læge fra London, var indtruffet til Byen for at see til Lady Lucy, ogsaa til Tuppers Huus. Det var Carltons Dreng, som bragte den. Mrs. Smith fik den heftigste Lyst til, at Stephen skulde besøge hendes Dreng, som hun trods sit haarde Ydre elskede lidenskabeligt; og skjøndt hun paa ingen Maade var utilfreds med Carlton, gik det hende som saamange Andre, — i Nøden griber man efter et Halmstraa. Hun bad nu Mo'er Pepperfly om at udfinde, hvor Sir Stephen boede, og naar hun gik hjem, gaae ind til ham og bede ham endelig komme den næste Morgen og see til Drengen. Han skulde faae, hvad Be-

taling han forlangte — det maatte hun ikke glemme at sige, og hun sagde det ogsaa to Gange.

Men hun hverken sagde et Ord eller gav et Vink om, at Mrs. Smith var den samme Person, som havde havt Deel i at jage Sir Stephen fra hans tidligere Hjem. Mo'er Peppersly var ingen Taabe, hun kunde nok forstaae, at Erindringer fra den Tid ikke vare behagelige for Sir Stephen, og derfor vilde hun ikke være den, der tilbagekaldte dem hos ham. Hun omtalte kun Mrs. Smith som en Kone, der nylig havde bosat sig i Syd Wennock og gjentog sin Anmodning om, at han vilde see hen til hende.

„Men jeg har ikke Tid," udbrød Sir Stephen. „Hvad feiler Drengen? Feber?"

„O Gud, nei! den lille Pusling har saamæn ingen Feber — han døer af Tæring."

„Saa kan jeg ikke hjælpe ham."

„Siig ikke det, Sir Stephen. Hvis De blot vidste, hvad Gavn en Læge kan gjøre blot ved at see paa dem, vilde De ikke sige det. Men naturligviis veed De det. Tænk, hvad Synet af dem gjør for en nedslaaet Sjæl. Hvis De kunde komme et Minut imorgen tidlig, vil hun være Dem evig taknemmelig."

Han gav hende intet bestemt Løfte, men sagde, at han skulde see, hvad han kunde gjøre.

Næste Morgen var Stephen tidlig oppe, tiltrods for den foregaaende anstrengende Dag. Hans første Gang var til Lucy, der var afgjort bedre og nu aldeles ude af Fare.

„Og nu til Tuppers Huus, hvis jeg maa derhen," sagde han til sin Søn, der havde fulgt ham til Carltons Dør men ikke var gaaet ind. „Folk er virkelig urimelige! Hvad Gavn kan jeg gjøre hos en døende Dreng?"

En Ting maa omtales, nemlig at Frederik Grey ikke havde den fjerneste Tanke om, at der heftede Mistanke ved denne Kone, eller at der var noget Særeget ved hende og Barnet.

Drengen laa ovenpaa, og Mrs. Smith, reengjorde Huset; hun havde ikke ventet Doctoren saa tidlig. Han ilede op ad Trappen, for han havde ingen Tid at spilde. Den lille Fyr havde i sin Uro stukket den ene Arm udenfor Natskjorten, saa at den var ganske blottet. Sir Stephens Opmærksomhed vaktes ved et Mærke paa Armen under Skulderen. Han saae nøie paa det; det var et meget ualmindeligt Modermærke, et spraglet Møl, saa stort som en Bønne.

„Er der noget Haab?" hviskede hun efter at Sir Stephen havde undersøgt Barnet og var ved at gaae ned.

„Ikke det ringeste. Han gjør det ikke længe."

Mrs. Smith standsede. „Det siger De mig ialtfald ligefrem nok," sagde hun snart efter med bebreidende Stemme. „Der er ikke meget Trøstende i det for en Moders Følelser."

„Hvorfor skulde jeg ikke sige Dem det?" gjensvarede Sir Stephen. „De sagde, at De ønskede min oprigtige Mening, og den har jeg givet Dem. De er ikke hans Moder."

„Ikke hans Moder!" gjentog hun.

„Nei, De er ikke. Det Barn er et af Mine."

„Hvad mener De dog?" udbrød hun forbauset.

„Jeg mener, at jeg hjalp til ved det Barns Fødsel. See her," tilføiede han, gik hen til Sengen og trak Natskjorten tilside for at vise Mærket. „Derpaa kjender jeg Barnet og vil kunne kjende det iblandt Tusinde."

Hun svarede ikke, og de gik ned til Kjøkkenet, hvor Frederik ventede. Sir Stephen talte paa Veien.

„Dette Barns Moder var den ulykkelige Dame, som for nogle Aar siden døde i Madam Goulds Huus i Slotsgaden: Mrs. Crane. Jeg har Aarsag til at erindre det, som ingen Anden har."

Mrs. Smith fæstede sine Øine paa Sir Stephen. „Jeg spurgte Mo'er Peppersly — som var Baagekone dengang — om Barnet blev født med noget Modermærke, og hun svarede Nei."

„Jeg bryder mig ikke om, hvad Mo'er Peppersly har fortalt Dem," svarede Sir Stephen. „Hun har maaskee glemt eller ikke seet Mærket, thi hendes Syn var stundom formørket af Brændeviin; men jeg siger Dem, at det er det samme Barn."

Frederik Grey lyttede af alle Kræfter uden at vide, om han turde troe sine egne Øren. Mrs. Smith sagde ham ikke længere imod, men vedblev:

„De er den Læge, som var hos hende? Mr. — Mr. —"

„Mr. Stephen Grey dengang; nu Sir Stephen. Ja, det var mig, og mig var det, der beskyldtes for at have kommet Gift i Medicinen ved Uagtsomhed."

„Og De gjorde det ikke?" hviskede hun.

„Jeg! Min gode Kone, hvad Forhold De har staaet i til den Afdøde, veed jeg ikke; men De kan stole trygt paa, hvad jeg siger Dem. Jeg svoer dengang, at da Medicinen gik ud af mine Hænder, var den god, og der var ingen Gift i den — og det Samme sværger jeg nu, her, tæt ved hendes døende Barn."

„Hvem gjorde det da?" vedblev Konen og saae tvivlraadig ud.

„Det veed jeg ikke," svarede Sir Stephen, da han satte sig ned for at skrive en Recept. „Smith! Smith!" gjentog han for sig selv og Navnet i Forbindelse med Fortidens Begivenheder, slog hans Hukommelse. „De maa være den Mrs. Smith, der kom for at tage Barnet bort!"

Formodentlig saae Mrs. Smith ikke nogen videre Anledning til længere at skjule sig, for hun svarede: „Og om saa var?"

„Om saa var!" gjentog Sir Stephen, foer op af Træstolen og stirrede i sin Forbauselse paa hende. „Veed De da, min gode Kone, at man har søgt den halve Verden igjennem for at finde Dem? Ingen, der stod i Forbindelse med Sagen, har været saa efterspurgt som De."

„Hvorfor?"

„For at De kunde aflægge Vidnesbyrd for Retten; kaste Lys over Hemmeligheden; erklære hvo og hvad den unge Dame var," svarede Sir Stephen og talte meget hurtigt.

„Men hvis jeg nu ikke kunde det?" var Mrs. Smiths Svar.

„Men jeg sætter ikke, at De ikke kunde det — jeg antager De kunde."

„Saa antager De feil. Jeg erklærer, at jeg ikke vidste mere om, hvem Damen var — det vil sige, hvem hendes Familie eller Slægtninge vare — end det Barn deroppe veed det. Jeg er kommen her til Syd Wennock for at udfinde det, og jeg vidste ikke, at Mrs. Crane var død, førend jeg ankom hertil."

Sir Stephen forbausedes. Frederik, der lænede sig med Albuen paa en Stol, legede ligegyldigt med sin Uhrkjede.

„Hvor er hendes Mand?" spurgte Sir Stephen atter.

„Det er netop, hvad jeg gjerne vilde vide. Jeg har ikke hørt fra ham, siden jeg tog det det spæde Barn med mig fra Syd Wennock."

„Men De maa dog vide Noget om ham idetmindste. Som Vildfremmed kan De dog ikke være kommen og hentet Barnet."

Mrs. Smith var taus. „Jeg kjendte hende, fordi hun logerede hos mig," sagde hun derpaa. „Jeg veed ingen Grund til, at jeg ikke skulde sige det."

„Og hendes Mand? logerede han ogsaa hos Dem?"

„Nei; kun hun. Jeg erklærer høitideligt for Dem, at jeg ikke veed, hvem hun virkelig var, eller hvem hendes Mand, Mr. Crane, var. Det var tildeels fordi jeg ikke vilde plages af Folk med Spørgsmaal, som jeg ikke kunde besvare, at jeg har holdt mig stille her og ikke fortalte Nogen, at det var hendes Barn."

„Og De vidste ikke, at hun var død?"

„Nei. Jeg har levet med Barnet i Skotland, hvor min Mand var ansat i en Fabrik, og mangen en Gang har jeg undret mig over, hvad der gik af Mrs. Crane, at hun ikke hentede Barnet. Vi troede, at hun var taget med sin Mand til Amerika — det taltes der om."

„Og De vidste Intet om hendes Død eller om de nærmere Omstændigheder derved?" sagde Sir Stephen atter.

„Jeg veed aldeles Intet derom," svarede hun igjen og med Eftertryk. „Undtagen hvad jeg har hørt, siden jeg kom hertil. Mrs. Crane boede hos mig i London og tog pludselig til Syd Wennock. Et Par Dage efter fik jeg Brev fra hende, hvori hun sagde, at hun ventede sin Nedkomst hver Time og bad mig hente Barnet. Det var en Aftale, at jeg skulde opamme det. Dette er Alt, hvad jeg veed."

„Veed De, hvorfor hun flyttede til Syd Wennock?"

„Jeg troer for at træffe sin Mand. Men der syntes at være noget Hemmelighedsfuldt over ham, og hun var ikke meget meddeelsom mod mig."

Og dette syntes at være Alt, hvad Mrs. Smith vidste. Idetmindste var det Alt, hvad hun vilde sige, og det kastede ikke synderligt mere Lys over Fortiden, end Sir Stephen havde vidst i Forveien. Han forlod hende med det Raad at sige, hvad hun vidste, til Politiet.

„Det gjør jeg formodentlig ogsaa," svarede hun. „Men jeg maa tænke lidt derover. Jeg har mine Grunde dertil. Det bliver ikke min Skyld, om der ikke kommer Lys i Sagen."

Sir Stephen var halvt ude paa Veien, da Madam Smith kom løbende efter ham og standsede ham.

„De har glemt Noget — her er Deres Betaling."

„Jeg tager ingen Betaling i Syd Wennock. Gjør som jeg sagde med Drengen, og det kan lindre hans Smerter lidt — men Intet kan frelse ham."

Da de traadte udenfor Porten, mødte de Carlton, som var tidlig paa Benene den Dag. Hvad i al Verden havde ført dem derhen, var det Spørgsmaal, der laae i hans Øine om end ikke paa hans Læber.

„De har været inde og see til min Patient!" udbrød han høit og ikke i nogen særlig høflig Tone.

„Er det Deres Patient?" spurgte Sir Stephen. „Det har jeg saamæn ikke vidst af,

og ikke heller spurgt om. Jeg har foreslaaet en lille Forandring i Behandlingen og skrevet en Recept for at lindre Smerterne — det er det Eneste, der kan gjøres."

Han talte i en ligegyldig men myndig Tone; det skurrede i Carltons Øren.

„Hvad har overhovedet bragt Dem hid?" spurgte Carlton videre.

„Mrs. Smith sendte Bud efter mig. Jeg formoder De veed, hvilket Barn det er?"

„Hvilket Barn det er?" gjentog Lægen efter en næsten umærkelig Pause. „Det vil ikke leve længe, det veed jeg, hvorledes end Deres Recept er."

„Det er et Barn af den Dame, som døde i Slotsgaden, og som jeg besøgte for Dem. Hende, der blev dræbt af Blaasyre."

„Snak!" sagde Carlton.

„Det er ikke Snak, med Deres Tilladelse," gjensvarede Stephen. „Mrs. Smith prøvede paa at overbevise mig om, at jeg tog feil; men det hjalp hende ikke."

Der gik en Forandring over Carltons Ansigt; det fik et eiendommeligt Udtryk. Da han hævede Øinene, mødte de Frederiks, der vare stivt fæstede paa ham.

„Troer De, det er muligt, Sir Stephen, at gjenkjende et nyfødt Barn efter Aaringers Forløb."

„Ikke undtagen det fødes med et Kjendemærke, som Tilfældet er med dette. Jeg vilde kunde kjende den Dreng, om jeg saa mødte ham midt i Afrika i hans Alderdom."

„Hvori bestaaer Mærket?" spurgte Carlton og saae ud, som om han tvivlede paa, at der overhovedet var noget.

„De vil kunne see det under høire Arm, tæt ved Armhulen; seer De det een Gang, glemmer De det ikke igjen."

De skiltes ad med et Haandtryk. Sir Stephen gik videre, og Carlton gik hen imod Husets Dør. Han var lige ved at gaae ind, da han hørte Sir Stephen kaldte paa ham.

„De gjorde bedre i at lade det komme ud, at det er det samme Barn; det kunde muligviis føre til en Opdagelse. Maaskee vil Mrs. Smith sige Dem mere, end hun vilde sige mig. Hun siger, at Mrs. Crane kom til Syd Wennock for at træffe sin Mand, og det anseer jeg for rimeligt. Husk paa den Fyr, De fandt skjult paa Trapperne!"

Stephen behøvede ikke at sige dette — den Fyr var i Carltons Tanker og det saa tidt, at han forstyrrede hans Ro og Fred.

Et og Halvtredsindstyvende Kapitel.

Stjaalne Øieblikke.

Lucy Chesney kom sig, og ikke en Uge efter Sir Stephens Besøg kunde hun allerede ligge paa Sophaen.

Frederik Grey ansaae sig for at være meget ilde behandlet. Ikke een Gang i al den Tid, hun laae i øiensynlig Fare, havde man givet ham Lov til at komme ind. Men da han hørte af sin Onkel, at hun var oppe, begav han sig strax til Carltons Huus.

Da Tjeneren lukkede ham ind, gik han lige op ad Trapperne og bankede paa hos Lucy uden at spørge Nogen om Tilladelse. Hun raabte „kom ind", og da han aabnede Døren, saae han hende ligge paa en Sopha tæt ved Kaminen.

Rødmen foer op i hendes blege Kinder, og hun rakte ham Haanden ud til Velkomst. Han lagde Armen under Puden, paa hvilken hun laae og hævede hendes nydelige unge Ansigt tæt op til sit.

„Lucy, jeg vil være taknemmelig hele mit Liv!"

„Troede Du, at jeg skulde døe?"

„Ja, min Elskede, det gjorde jeg. Nu kan jeg sige Dig det, da Faren er ovre. Det maa ikke vare længe, inden Du bliver Min; jeg kan ikke udholde en saadan Prøvelse endnu engang."

„Men om jeg havde været Din aldrig saameget, kunde Du dog ikke have skjærmet mig for Sygdommen," var hendes Svar.

„Nei, ikke for Sygdommen, det veed jeg. Men min Prøvelse bestod deri, at jeg vidste, Du var syg, og at jeg ikke turde være hos Dig. Jeg vil ikke sige Dig, hvor daarlig jeg har baaret denne Prøvelse, og hvorledes jeg har vandret om Natten udenfor Din Bolig, uden at kunne finde Hvile eller Ro. Sygdommen vil ogsaa kunne angribe Dig som min Kone, Lucy; men da vil jeg have Ret til at pleie Dig, Ret fremfor nogen Anden paa Jorden."

Hvor hun var lykkelig ved at ligge saaledes i den behagelige Tilstand, hvori man befinder sig efterat have overstaaet en svær Sygdom, og beskyttet af hans mandige Arme. Hun saae op i hans Ansigt med et omt Smil.

„Jeg skal altid sige, at Du har frelst mig, Frederik."

„Jeg frelst Dig! Hvorledes?"

„Ved at sende Bud efter Sir Stephen. Jane erklærer, at jeg syntes at blive roligere,

da han traadte ind. Han gav mig et Pulver, siger hun, og lod et koldt Omslag lægge om mit Hoved."

„Kjære Lucy, han gjorde intet Andet for Dig, end hvad Onkel John og Carlton gjorde; der var en Vending i Sygdommen da han kom."

„Jeg kan ikke forandre min Mening, og Janes er ligesaa. Det er behageligt for mig at tænke, at jeg skylder Din Fader mit Liv eller snarere Dig, fordi Du hentede ham."

„Ja, saa behold Meningen," hviskede han. „Og føi den til, at Du skal skylde mig en stor Deel af Dit tilkommende Livs Lykke. Med Guds Hjælp skal det blive Sandhed."

„Troer Du ikke, at Du har holdt mig op længe nok?" sagde hun snart efter.

„Trætter det Dig eller gjør det Dig Fortræd?"

„O nei! Men det trætter Dig."

Han hævede sit Ansigt og saae hende lige ind i Øinene.

„Sagde Du træt? Jeg vilde ønske, at jeg kunde holde Dig længe nok til at blive træt."

Hendes Øine sænkedes for det Udtryk, der spillede i hans Blik, og han bøiede sig ned for at bortkysse de Roser, der brændte paa hendes Kinder. — Naar Folk give sig af med Sligt, slaaer det sjelden feil, at de blive overraskede. Der blev banket rask paa Døren, og Carlton stod for dem. Da blussede hendes Kinder meget stærkere, og hun vilde have snoet sig ud af Frederiks Arme. Men han vilde ikke tillade det; han holdt hende trykket op til sig og hævede sit Hoved med rolig Fatning.

„Hvad vil De her, Mr. Carlton?"

„Hvad jeg vil!" svarede Carlton. „Det er mit eget Huus."

„Det er meget rigtigt. Men dette er Lady Lucys Værelse."

Det syntes aldeles umuligt, at disse to Mennesker kunde mødes, uden at der forefaldt noget Ubehageligt imellem dem. Frederik Grey lagde Lucy blidt ned og stillede sig derpaa ved hendes Side.

„Som min Svigerindes Læge og som hendes Beskytter, saalænge hun er i mit Huus, vil De maaskee tillade mig at spørge, hvad De gjør her," gjensvarede Carlton. „De vil endvidere tillade mig at sige, at jeg anseer det neppe for passende."

„I saa Henseende vil De behage at overlade til mig at dømme om den Ting," svarede Frederik roligt. „Ingen kan have en større Interesse end jeg i at skaane min tilkommende Kone for Alt, hvad der kan synes upassende."

Medens han talte, trak han en Stol hen til Sophaen og satte sig ned, hvorved han viste, at det ikke var hans Hensigt at forlade Værelset. Lucy, hvis Kinder endnu blussede, sagde derpaa:

„Ønsker De Noget, Mr. Carlton?"

„Jeg kom for at bringe disse Pulvere, Lucy," var hans Svar, idet han lagde to smaa hvide Papirer ved hendes Side. „De talte om Knugen for Hjertet imorges; tag eet af disse i et Glas Vand nu og eet i Eftermiddag, saa vil det gaae over."

„Tak," svarede hun, „jeg skal strax tage dem."

Judith var da i Værelset; hun var nylig kommen ind for at høre, hvad der foregik. Carlton gik ud, da han formodentlig ikke vilde gjøre flere Ophævelser over den ubudne Gjæsts Nærværelse, for at det ikke skulde gjøre Lucy Fortræd, og Frederik Grey tog Pulverne op og undersøgte dem.

„Har Du havt Knugen i Hjertet, Lucy?"

„Det troer jeg idetmindste, jeg havde en underlig Fornemmelse, og Carlton sagde, at det var det."

Han vædede Fingeren, satte den paa Pulveret og førte den derpaa til Munden. Saa lagde han atter Papiret sammen og rakte det til Judith. „Tag disse bort, Judith. De ville ikke gavne Lady Lucy."

„Skal jeg da ikke tage Dem?" spurgte Lucy.

„Nei, jeg skal sende Dig et bedre Middel."

Judith tog Pulverne paa en Maade, som om hun troede, at de vilde bide hende, og gik ud af Værelset med dem. I Døren mødte hun Lady Jane, der kom ind. Frederik loe og gjorde den bedste Undskyldning, han kunde, fordi han var der uden Tilladelse.

Da han en halv Time senere vilde gaae, mødte Carlton ham paa Trapperne.

„Et Øieblik, Mr. Frederik Grey, hvis De tillader. Det er bedst, at vi To komme til en Forstaaelse. De synes at mene, at De kan gjøre ganske som De behager med mig. De trænger Dem ind i mit Huus, De blander Dem i mine Forretninger — dette kan ikke blive ved."

„Lady Jane og Lucy Chesney ere for en Tid Beboere af Deres Huus, og mine Besøg gjelde dem," var Svaret. „Jeg har ikke bebyrdet Deres Huus meget."

„Dog maa jeg for Fremtiden bede Dem bebyrde det end mindre. Jeg er ikke vant til en saadan snedig Fremgangsmaade, og jeg holder ikke af den."

„Snedig?" udbrød Frederik Grey forundret.

„Jeg holder ikke af, at man blander sig ind i Behandlingen af mine Patienter. Naar jeg ikke mere er istand til at tage mig af dem, saa er det tidsnok for Andre at gjøre det. Sir Stephens Besøg hos den syge Dreng i Tuppers Huus var en utilladelig Frihed af ham."

Frederik loe. „Det maa De bede Mrs. Smith om at afgjøre med Dem. Hun sendte Bud efter Sir Stephen, og jeg fulgte med ham. Mere gjorde jeg ikke; jeg har ikke engang seet Drengen. Hvad det angaaer, at blande mig i Deres Forretninger, da er jeg mig ikke bevidst at have gjort det. Jeg har sagt til Lady Lucy, at hun ikke skulde tage de Pulvere, som De nylig bragte hende, og forsaavidt har jeg nok skredet ind; men saa maa De ogsaa erindre, i hvilket Forhold hun og jeg staae til hinanden."

„Og maa jeg da spørge Dem, hvorfor De bad hende om ikke at tage disse Pulvere?"

„Fordi jeg ikke ansaae dem for noget godt Middel; jeg vilde selv sende hende et bedre."

„De er en meget mærkværdig Mand, min unge Herre," svarede Carlton, „og alt det gamle Had glødede i hans Hjette, og der var virkelig ogsaa en Ro og Ligegyldighed i Frederiks Væsen, som var alt Andet end behageligt for Carlton. „De og jeg vil faae en lang Regning at afgjøre en af disse Dage," tilføiede Carlton.

„Det vil maaskee være bedre, om vi ikke komme til denne Afgjørelse," var Svaret. „Jeg paatvinger Dem den ikke; husk altid paa det, Mr. Carlton. Der har ikke været nogen god Forstaaelse imellem Dem og mig i Aaringer, som De vel veed; men det er ingen Grund til, at vi skulle skjændes hver Gang vi mødes. Jeg har ikke havt til Hensigt at fornærme Dem ved saaledes at komme i Deres Huus, og jeg indrømmer, at det maaskee ikke er ganske i sin Orden, paa den Fod vi staae med hinanden. Hvis De derfor vil modtage en høflig Undskyldning for at jeg er kommen her, skal jeg for Eftertiden holde mig borte herfra. Om et Par Dage formoder jeg Damerne kunne tage til Deres eget Hjem."

Han gjorde en Bevægelse for at gaae, da han havde endt; Carlton modsatte sig ikke og saaledes endte Striden. Ikke saasnart var han borte, førend Judith traadte frem fra et stort Skab i Væggen, hvor hun imod sin Villie havde været Fange. Hun kom frem med en Syltekrukke i Haanden og et forskrækket Ansigt. Alt, hvad der lignede Strid, gjorde hende bange.

Lady Laura Carlton var endnu i sit Værelse og agerede syg. Hun holdt af at blive opvartet og pleiet med gode Ting. Hun stod op henad Middag og begav sig ind i sit Paaklædningsværelse, hvor hun opholdt sig hele Dagen. Jane maatte dele sin Tid temmelig lige imellem Lucy og Laura, for denne var meget fordringsfuld.

Lauras Sindstilstand hjalp ikke til hendes fuldkomne Helbredelse, da navnlig Ro var fornøden dertil. Den Mistanke, som satte hendes Mand i Forbindelse med Tuppers Huus, var kun bleven stærkere, medens hun holdt sig afsondret i de sidste Par Dage. I hendes Hjerte brændte der en Følelse af dyb Ydmygelse, Skinsyge, Raseri, og en Tørst efter Gjengjeldelse kæmpede stedse i hendes Indre. Hun længtes efter at lade Ydmygelsen falde tilbage paa Carlton; hun ønskede at finde noget Fast at støtte sig til, noget Bestemt at beskylde ham for; Beviser, som han ikke kunde modsige; hun saae ham i Aanden enten ligge for sine Fødder med Bøn om Tilgivelse eller sig selv forlade ham for stedse.

Endnu havde Jane ikke talt til Carlton om Clarice eller spurgt, om han kunde give hende Underretninger om Fortiden; Lægens Tid havde været saa optaget, og hendes egen Angst for Lucy saa stor, at der ikke havde været en eneste Leilighed for hende til at tale derom, men nu søgte hun efter en. Der havde hersket den største Høflighed, for ikke at sige Hjertelighed imellem dem under Lucys Sygdom; men de havde som sagt ikke seet hinanden meget, og det kun i Sygeværelset. Nu nærmede Tiden sig, og Begivenhederne sluttede sig sammen som et Net.

To og halvtredsindstyvende Capitel.

Endnu et Stød for Carlton.

Laura sad foran Kaminen i sit Paaklædningsværelse og lænede sig tilbage i dybe Tanker. Hun grundede over den Uret, hun led, hvad hun nu gjorde den største Deel af sin Tid. Det var paa den samme Dag, da Frederik Grey besøgte Lucy.

Ved Vinduet sad Jane for at holde hende med Selskab. Jane havde heller ikke talt til hende om Clarice, tildeels fordi hun havde været syg. Nu syntes Jane imidlertid, at Leiligheden var gunstig. Hun begyndte med at fortælle hende om sin sidste Samtale med Mrs. West, og Laura lyttede kun med ringe Interesse, indtil hun hørte om, at Søsteren skulde have været gift. Da udstødte hun et Forundringsudraab.

„Efter hvad Mrs. West sagde, og som jeg nu har gjentaget for Dig, synes der ikke at være Tvivl om den Ting," sagde Jane.

„Ja saa maa jeg vel ogsaa troe det," bemærkede Laura. „Det synes altsaa, at jeg ikke er den Eneste af Familien, der i saa Henseende har fulgt sit eget Hoved. Og hvem var da hendes Mand?"

(Fortsættes.)

Blandinger.

Brandklepperten. Sædvanlig regner man Hestens Alder til 30 Aar; men at den kan blive ældre, er bekjendt, og paa en betydelig høiere Alder er den svenske Hest et Beviis, der under ovenstaaende Navn. har vundet en næsten historisk Navnkundighed. I Slaget ved Lund blev en Hest skudt under Kong Carl XI. Corporal Ståhle gav ham sin svenske Kleppert; Kongen beholdt Dyret, der altid var fyrig. Navnet „Brandklepperten" erholdt den i Stalden, fordi den stedse maatte sadles til Kongen, naar der var Ildløs i Stockholm. Som Arvestykke tilfaldt Brandklepperten Carl XII. og ved enhver farlig Leilighed var den paa Pletten. — I Slaget ved Pultava spillede den en hæderlig Rolle. Der var den paa rede Haand for Officieren Gjerta, der havde hugget Kongen fri fra Russerne, men var saa haardt saaret, at han ikke kunde undkomme. Da bragte en Rideknegt Brandklepperten, og Gjerta var reddet. Brandklepperten undslap med Kongen til Tyrkiet, blev der i Kampen, der kom til Udbrud med Tyrkerne, fangen i den saakaldte Kabalike, men af særlig Opmærksomhed atter udløst. I Aaret 1715 var Brandklepperten atter i Stralsund og først i Aaret 1718, Kongens Dødsaar, døde den, 42 Aar gammel, i Lund paa samme Sted, hvor den var kommen i personlig Tjeneste for Kongen.

Gaadespørgsmaal.

Nr. 1. Hvilket Raad er tjenligst for Kulhandlerne i strenge Vintre?

Nr. 2. Hvad hedder Amagers største Havn?

Nr. 3. Hvilken Farve giver, omvendt, Adgang til Stores saavelsom til Smaafolks Huse?

Nr. 4. Hvad er der mest af i Danmark?

Nr. 5. Af hvilken By i Landet kan man spise det Første og boe i det Andet?

Nr. 6. Jeg er hverken Fugl eller Fisk, serveres oftest paa Disk, nydes uden at mætte; vil bag mit To man sætte et Tusind, da skal jeg blive et Blandingsmetal.

Opløsning af Gaaden i Nr. 43:

Salt — (Alt).

Opløsning af Charaden i Nr. 43:

Tiden (10 og den — ned).

Opløst af „Snedker Spaan fra Kanonværket", „Ouverturen til den hemmelige Ligtorn", „to Tosiehoveder fra Vandkunsten", Carl Johnsen, Snedkeraspirant.

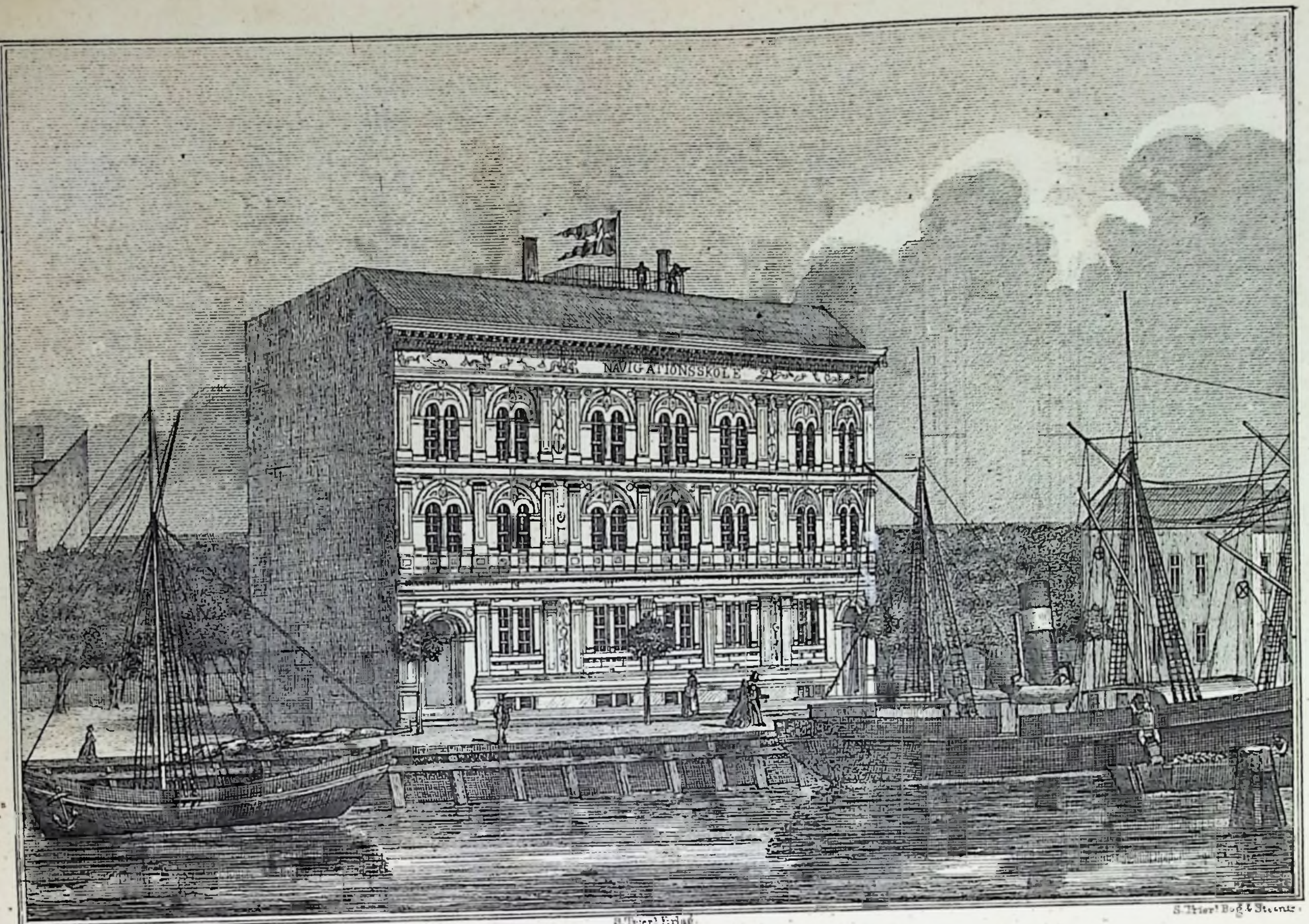
Logogryphen i Nr. 42 er endvidere opløst af M. N. Romoe i Ribe, „en Fidelumging paa N. Sem.".

☞ Tilforn stod paa Classelotterisedlerne: „Korte, men anstændige Deviser tillades." — Det vilde være onskeligt, om de Blade, altsaa ogsaa dette, som meddele Gaader og optage Oplosninger under Indsenderes fingerte Navne eller Mærker, udtalte et lignende Ønske som Lottoet. Thi ere end disse Navne i Reglen ikke uanstændige, i hvilket Tilfælde enhver Red. vistnok vilde undlade at optage dem, saa ere de dog som oftest flaue og stødende mod sund Sands og Smag. — Det skulde være os kjært, om de ærede Indsendere af Oplosninger vilde have dette ustyldige lille Vink i venlig Erindring.

☞ For i betimelig Tid at faae „Lord Oakburns Døttre" sluttet, erholde de ærede Abonnenter i denne Uge et Dobbeltnumer istedetfor det sædvanlige Gratisark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Ovartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afverlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hverandeu Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Trykt.

S. Triers Forlag

NAVIGATIONSSKOLEN
paa Gammelholm

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 5te November. № 45.

Indhold: Navigationsskolen paa Gammelholm (med steentrykt Afbildning). — Lord Oakburns Døttre (Fortsættelse). — Charade.

Navigationsskolen paa Gammelholm.

Atter en „Pragtbygning"! — Vi have allerede tidligere havt Leilighed til at udtale os om denne vor Tids Tendens til at fravige Kasernestilen, og maae henholde os til det Anførte. Det kan ikke negtes, at efterhaanden fortrænges den jevne Murer-Ensformighed af den forzirede Architekt-Mangfoldighed, og det seer underligt nok ud, naar man hist og her træffer en efter Nutidens Smag udstyret Bygning som en Nikonge iblandt Smaahusenes bramløse Kegler. Men et Spørgsmaal er det, om det vilde see mindre besynderligt ud, dersom alle disse — hver for sig maaskee smukke — Paradebygninger stode i Rækker og Geled som Gade, og dannede en fra gamle Axelstad forskjellig Nyby. Vi troe det neppe; thi nogen bestemt Tanke i Stilen søger man forgjæves efter i vore Dage, og — hvad ligeledes tidligere er bemærket — det Ydre svarer i Reglen kun lidet til Bygningens specielle Bestemmelse, men staaer kun som Prøve paa architektonisk Phantasi, for ei at sige, som Beviis paa Architektens Lune eller Lyst til at glimre. „Af alle trættende Ting" — siger Bulwer et Sted — „trætter idelig Afvexling mest; der kan være Monotoni i Mangfoldigheden selv." Ihvorvel dette Sidste lyder som en Modsigelse, kan det retvel passe paa vor moderne Bygningskunst. Saaledes synes os f. Ex. det saakaldte Villa-Parti i Stadens Nærhed netop kjedeligt formedelst sine i „Stilen" saa overordentlig uensartede og phantastiske Bygninger.

Denne almindelige Bemærkning med Hensyn til en Gjenstand, der, som Smagssag betragtet, jo er udisputerlig, ville vi dog ikke i fuld Udstrækning have anvendt paa den Bygning, vi her skulle omtale, navnlig fordi den ligger i et nyt Qvarteer, som allerede har faaet sine Skjønhedspletter, og hvis spredte Bygningers Forbindelse til architektonisk Harmoni maa blive en Opgave for Fremtids-Bygningskunstens Kløgt, altsaa er hævet over Samtidens Bedømmelse og Smagsfrygt.

Man skulde tro, at en Anstalt som en Navigationsskole i et Land, hvis Barn og Stolthed Søen og Sømanden har været og formenes endnu at vorde, maatte være oprettet af Regjeringen og staae som et National-monument. Men man tager storligen feil. Det er den i 1844 stiftede private Forening til Søfartens Fremme, der skyldes Bygningens Opførelse. Fornævnte Forening har nemlig sat sig til Formaal, „at befordre god nautisk Praktik, nyttig nautisk Kundskab, unge Søfarendes Dannelse og overhovedet Alt, hvad der findes tjenligt til Søfartens Bedste." Navigationsunderviisningens Udvikling og Forbedring i hele Landet har i længere Tid været et af Foreningens væsentligste Formaal, og Kjøbenhavns Navigationsskole, der sorterer under Foreningen, og i Forening med Navigationsdirecteuren bestyres af denne, er i sin nærværende Skikkelse stiftet af Foreningen til Søfartens Fremme, — den har nogle Fripladser. Foreningen har ogsaa virket i andre Retninger, til Redningsvæsenets og Søfartens Udvikling, ligesom dens Bestyrelse stadig consuleres af Regjeringen ved vigtigere Sagers Behandling. Foreningen bestaaer deels ved Bidrag af private Medlemmer og Foreninger, hvoriblandt Hs. Maj. Kongen, det Reiersenske

Fond, Classenske Fideicommis, samtlige herværende Søassurancer o. s. v., dels ved et aarligt Tilskud af Staten. Dens Bestyrelse bestaaer af Capitainlieutenant J. C. Tuxen, som Formand; Agent H. A. Clausen, Viceformand; Grosserer M. G. Melchior, Kasserer; samt Capitainerne F. Stage og C. Bornsen.

For at raade Bod paa det længe følte Savn af et passende Locale for Navigationsskolen, besluttedes at opføre en Bygning paa Gammelholm, hvortil ogsaa Grundstenen blev lagt af Kongen den 2den Juli 1864 i Havnegade ved Hjørnet af Niels Juels Gade. En i pekuniær Henseende heldig, dog for det oprindelige Øiemed maaskee mindre gunstig Omstændighed var, at „Livrente- og Forsørgelses-Anstalten af 1842" ogsaa manglede Locale, men havde, hvad Søfarts-Foreningen manglede, nemlig de fornødne Midler til at bygge for. Begge de Huusvilde sloge sig sammen, og paa den Maade kom Skolelocalet istand, saavidt vides saaledes, at Livrenteanstalten skal i 50 Aar uopsagt beboe en til den i Bygningen indrettet Leilighed. — „Halvt Huus," siger P. Syv, „er halvt Helvede." Da imidlertid sidstnævnte underjordiske Sted, ifølge Traditionen, skal ligge ved Gammelstrand, og det himmelske Rige, China, under Knippelsbro, saa maa Navigationsskolen, efter Beliggenheden at dømme, sagtens befinde sig i Skjærsilden, hvorfra man jo dog i Tidens Løb kan løskjøbe sig for gode Ord og rede Penge. Dog, Skjemt til Side, lader os kortelig betragte Bygningen, der nu er indviet og taget i Brug!

Navigationsskolens Localer ere i de tvende øverste Etager; Livrenteanstaltens i den nederste. Til de første er Indgangen i Façadens østlige Ende, ad en mægtig Jerntrappe. Paa 1ste Sal findes, foruden Examenslocale, en smuk Forelæsningssal og forskjellige mindre Værelser, tildels til Bestyrelsens Behov og Beqvemmelighed, medens 2den Sal indeholder tre Skolelocaler, Bibliotheket og adskillige smaa Værelser. Indgangen til Livrenteanstaltens Leilighed er i den vestlige Façade, nærmest Knippelsbro. En Steentrappe fører op til Enkekassens Comptoirer ovenpaa. Localerne i denne Afdeling af Bygningen have Muursteenshvælvinger, hvilende paa Jernbjælker og dito Søiler. I den med Betonmasse hvælvede Kjælderetage er Bolig til Portner og Bud, samt behørigt Rum til Kul og et Varmeapparat. Taget har en Altan, uden Tvivl særdeles hensigtsmæssig til derfra at foretage Øvelsesobservationer.

Prof. Meldahl har givet Tegningen; Stilen er benævnt den „italienske Renaissancestil". Han har ogsaa tildels ledet Udførelsen, der var overtaget i Entreprise af afdøde Muurmester J. F. Schmock. Varmeapparatet, den omtalte Trappe og Jernarbeidet overhovedet er leveret af Burmeister & Wain. Billedhugger N. V. Fjeldskov har modelleret Cementdecorationerne.

Idet vi dristig haabe, at Navigationsskolen med Held og Hæder nu vil virke til sin patriotiske Hensigts bedst mulige Opnaaelse, vove vi tillige at udtale det beskedne Ønske: Gid vi snart maatte kunne levere Publikum en Afbildning af opførte

Billige Arbeiderboliger!

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Det ere vi ikke paa det Rene med; men i mine Tanker synes det at have været en Mr. West, en ung Læge. Jeg veed imidlertid hverken ud eller ind. Dog troer jeg, der er En, som kunde hjælpe os med at finde ud deraf — og det er Carlton."

„Hvorledes kunde han hjælpe?" spurgte Laura forbauset. „Jeg har aldrig talt til ham om Clarice. At erkjende at have en Søster, der var ude som Gouvernante, er ikke behageligt, og det har Du hørt mig sige før. Jeg har aldrig aabnet mine Læber om Clarice til Mr. Carlton. Da jeg først havde begyndt at tie, maatte jeg vedblive dermed."

Jane forklarede nu, hvorledes Carlton i gamle Dage kom meget i Wests Huus og var baade Ven af Tom West og af en Mr. Crane foruden af flere unge medicinske Studenter, som ogsaa kom der. Det er ikke umuligt, at Mr. Carlton kan vide Noget om deres Ægteskab og deres paafølgende Foretagender," sluttede hun. Laura var ikke enig med hende.

„Der synes virkelig ikke at være nogen god Grund til at rage op i Alt det med Clarice," udbrød hun gnavent. „Det forøger virkelig ikke Familien Chesneys Ære."

„Jeg vil ikke hvile, førend jeg har fundet Clarice — hvis hun overhovedet kan findes," svarede Jane i en vis Bevægelse. „Denne Mrs. Wests Underretning har givet mig et Stød fremad, og Fader har efterladt hende til mig. Hun kan endnu være i Live; hun er maaskee fattig og vil ikke henvende sig til os,

eller hvis hun selv er død," tilføiede hun med sagtere Stemme, „kan hun have efterladt sig Børn. Jeg maa spørge Carlton, tiltrods for Dine Fordømme og Din Stolthed."

„Saa vær saa god!" svarede Laura vredt. „Du taler altid, som om der skjulte sig en mørk Hemmelighed bagved Clarices Forsvinden," vedblev hun i en bebreidende Tone.

„Det viser sig altid som en Hemmelighed for min Sjæl," svarede hun alvorligt, „og det en Hemmelighed for hvis Opklaring jeg gyser. Du kjender den lille syge Dreng i Tuppers Huus?"

„Og han?" gjensvarede Laura efter nogen Taushed og med et trodsigt Blik.

„Jeg kan ikke frigjøre mig for den Tanke, at det er Clarices Barn."

Laura foer op. Idet hun kastede et varmt Teppe, hun havde over Knæet, langt fra sig, gik hun heftigt op og ned ad Gulvet og forglemte ganske den daarlige Fod.

„Det Barn Clarices! Skam Dig, Jane! Det Barn er — ja — jeg vil sige det! Det Barn er Carltons!"

Jane sad og stirrede bestyrtet paa hende, bestyrtet saavel over hendes Ord som hendes Heftighed.

„Carltons? Nei, Laura! Jeg synes det er Dig, der burde skamme Dig? Hvilken Galskab har grebet Dig?"

Ti Gange mere opbragt og ti Gange saa heftigt vedblev Laura sin Paastand. Hun var lige midt i en høi Klage over Mandfolkene i Almindelighed og over Carlton i Særdeleshed, da Judith traadte ind. Laura, der ligesaalidt forstod at styre sin Heftighed som hendes afdøde Fader, greb Pigen i Armen.

„De kjender det Barn i Tuppers Huus, Judith? Jeg har hørt, at min Søster har sendt Dem derhen. Hvem ligner det?"

Judith stod raadvild. Hun prøvede paa at afvende Spørgsmaalet; men Laura greb hende atter, og det haardt, i Armen.

„Det er bekjendt nok, at Folk aldrig ere enige med Hensyn til Ligheder, og Folk, der aldeles ikke staae i nogen Forbindelse til hinanden, kunne ligne hinanden."

„Ja, det veed vi nok," svarede Laura. „Vil De svare mig, Judith?"

„Judith har Ret. En Lighed beviser Intet," sagde Jane roligt. „Men De gjør bedst i at tale reent ud, Judith."

„Den Lighed, jeg har seet, finder maaskee kun Sted i min egen Indbildning," svarede Judith og undgik atter at give et ligefremt Svar. „Den er muligviis endog tilfældig."

Laura stampede i Gulvet. „De skal svare mig. Hvem synes De, at Barnet ligner?"

„Mr. Carlton," var det sagte Svar.

Jane stod maalløs. Det var alt Andet, end hun havde ventet at høre, thi hun havde troet, at Laura kun havde sat sig Noget i Hovedet. Et Seierssmil lyste ud af Lauras Øine, og hun lod nogle uoverlagte Ord falde. Tilstaaelsen forekom hende at være en saadan Bekræftelse paa hendes Mistanke, at hun allerede ansaae Carltons Brøde for beviist.

Hun satte sig atter ned og kæmpede med den skinsyge Harme, der var ved at qvæle hende. Jane bestred hendes Mistanke, ihvor meget end Drengen maaskee tilfældigviis lignede Carlton. Hun vendte sig om til Judith, thi da der nu var sagt saameget i Pigens Paahør, var det bedst, hun fik mere at vide.

„Vi havde en Søster, som vi mistede, Judith. De har engang hørt mig henthde til hende. Vi have aldrig hørt fra hende; men fornylig har jeg erfaret Noget, der lader mig troe, at hun havde giftet sig. Jeg finder en saa stor Lighed mellem hende og det omtalte Barn, at jeg ikke kan blive af med den Tanke, at det er hendes. Laura, seer Du ikke, hvor sandsynligt dette er? Clarice kan være reist bort med sin Mand og have sat dette Barn ud i Pleie."

En dyb Rødme viste sig i Judiths ellers saa blege Ansigt. „Hvilket Navn sagde De, Lady Jane? Clarice?"

„Ja," svarede Jane forbauset. „Hvorfor?"

Judith vendte sig bort. „Aa, for Ingenting; jeg syntes Navnet var saa ualmindeligt."

„Det er ogsaa temmelig ualmindeligt. Vi have Grund til at troe, at hun ægtede en Mr. West, der siden reiste udenlands og døde. Hvad seer De paa, Judith?"

Pigen havde vendt sig om, og dennegang i virkelig Forbauselse. „Jeg kjendte en Mr. West, Mylady, en Herre, der kom til gamle Mrs. Jenkinson i Slotsgaden, hvor min Søster er. Han var Mrs. Jenkinsons Neveu."

„Var hans Navn Thomas?" spurgte Jane ivrigt.

„Det veed jeg ikke; men Margaret kunde vist sige det. „Skal jeg spørge hende?"

Jane sagde Ja, skjøndt hun ikke ventede sig noget videre Resultat deraf; Navnet var saa almindeligt.

Samme Dag henad Tusmørket sad Carlton alene i sit Værelse og lavede noget Medicin til Lucy. Det blev for mørkt for ham og han tændte et af Gasblussene. Flammen foer

iveiret, og han tog en af Flaskerne, som han gik hen til Bordet med.

Hvem har ikke ofte, naar Lyset tændtes i et mørkt Værelse, seet sig om med en vis Angst for at opdage Noget, man ikke havde ventet? Noget, man frygtede og ikke ønskede at see? Var det en saadan Følelse, der fik Carlton til at kaste Øinene op til det nære Vindue?

Et Ansigt, der ikkun saaes utydeligt, var presset imod Ruden ligeoverfor ham — det var hiint frygtelige Ansigt med den blege Hud og de sorte Bakkenbarter og med det mørke Tørklæde om Hagen. Det syntes ivrigt at bevogte — ikke ham — men hans Bevægelser, medens han lavede Medicinen.

Han skreg høit ved dette Syn, og Skriget lød vildt, som om det ikke var kommen fra et Menneskebryst. Samtidig tabte han Medicinflasken, og da Assistenten kom ind, saae han Carlton staae og stirre henimod Vinduet, men Medicinen flød paa Gulvet.

Tre og halvtredsindstyvende Kapitel.

Miss Stiffings Expedition.

Det var i December Maaned, at en ung Pige paa en kold Aften, nogle Dage efter de nysomtalte Begivenheder, gik hen ad Gaden i Syd Wennock. Hun havde en varm Kaabe paa, og Shawlet havde hun trukket tæt om Ansigtet, for Veiret var styggt og raat. Det var Miss Stiffing, Laura Carltons Pige.

„En saadan Idee af Fruen!" brummede hun ærgerlig, idet hun gik. „At sende En ud i et saadant Veir! Men det ligner hende; hun finder paa Noget, og saa skal det lige strax skee. Pokker tage det Skab! Hvorfor gik hun hen og forlagde Nøglen, naar hun vil have det aabnet?"

Hun kom til en Kleinsmed og traadte ind i Boutiken. Den var kun oplyst af en lille Praas, der kastede et daarligt Lys over Disken. Hun snublede derfor over noget Jldtøi, som stod op ad Væggen, hvilket ikke satte hende i bedre Humeur.

„Er det Dem, Miss Stiffing?" sagde Smeden. „Og hvorledes befinder De Dem?"

„Daarligt. Hun tager ikke mere Hensyn til mig, end om jeg var en Ugle; Fruen mener jeg. Tænk, at hun sender mig ud i saadant et Veir med tynde Sko paa."

„De kunde jo have taget Støvler paa."

„Saa, nei det kunde jeg slet ikke. Men De kunde have Gas i Deres Boutik."

„Dertil har jeg ikke Raad. Men, hvormed kan jeg tjene Dem?"

„Jeg skulde have en Hovednøgle."

„En Hovednøgle!" gjentog Smeden.

„Ja, er der Noget saa besynderligt deri?"

„Hvad skal De bruge den til?" tilføiede han og kløede sig i Hovedet for at erindre, om Loven tillod, at man uden Videre udleverede Hovednøgler til Tjenestefolk.

„Det er til Fruen, hvis De endelig skal vide det. Hun har gaaet og kastet Nøglen bort til det store Skab, der staaer i hendes Paaklædningsværelse."

„Den er formodentlig kun forlagt," bemærkede Smeden.

„Nei, maaskee er den falden ned bag et Meubel; men Fruen vil ikke vente, og hun vil heller ikke have Laasen dirket op. ‚Gaa hen til Smeden,' sagde hun, ‚og bed ham sende mig en stor Hovednøgle, der kan passe til denne Laas; han skal faae den igjen om et Par Dage.' Og tjen mig derfor i at give mig en, for jeg vil gjerne snart tilbage igjen."

„I Deres Sted havde jeg ladet en af Tjenerne gaae."

„Saa kjender De kun Fruen daarligt, hvis De troer, det gik an. Men er det Nøglen? Den seer simpel nok ud."

„Det er den ogsaa," svarede Smeden, idet han forklarede, hvorledes den skulde bruges.

Pigen begav sig derefter paa Hjemveien i samme gode Lune som tidligere og traf Laura siddende i sit Paaklædningsværelse, hvor hun ventede utaalmodigt. Hvilken Plan havde hun for den Aften, thi hendes Kinder brændte, og Øinene bevægede sig uophørligt? Kunde disse Tegn paa Sindsoprør være fremkomne, blot fordi hun havde forlagt en Nøgle? Og det endda en Nøgle til et temmelig uvigtigt Stykke Meubel?

„Hvor Du har været længe borte!" udbrød hun, da Pigen traadte ind.

„Længe!" svarede hun, der var ydmyg i Lauras Nærværelse, om hun end ikke var det andre Steder. „Jeg skyndte mig, saa meget som jeg kunde, og her er Nøglen. Skal jeg aabne Skabet?"

„Nei," svarede Laura skarpt. „Nu vil jeg have Thee."

Pigen gik nedad Trapperne, idet hun mumlede Noget om Luner, og kom snart efter tilbage med Theebakken. Da hun satte den ned, sagde Laura:

„Jeg kan ikke begribe, hvor Du kunde bære Dig saa forkeert ad og kaste den Nøgle bort."

„Alt, hvad jeg kan sige er, at jeg lagde den i Nøglekurven —"

„Ja, det er nu ikke værdt at høre Mere om det; jeg vil ikke have den gamle Historie om igjen. Gaa nu ned og faae noget Varmt efter den Tour, jeg har ingen Brug for Dig i den første Time. Men husk, hvad jeg sagde, lad ikke de andre Folk vide, at jeg bruger en Hovednøgle — det kunde bringe dem til at lade slige Instrumenter komme her i Huset, og det ønsker jeg ikke."

Pigen gik og lovede at erindre det.

Trapperne knagede — som de altid gjøre, naar de betrædes af en listende Fod, og naar der forresten er stille i Huset. Langsomt og forsigtigt, med et tykt, sort Slør bundet om Hovedet og et Shavl om Halsen sneg Laura Carlton sig ned med Hovednøglen i Haanden. Det var mørkt, og hun maatte føle sig for. Hun kom ned til Kjelderen, gik igjennem den og hen til Værelset, der laae bagved. Her tændte hun Lys.

Hun var i en oprørt Sindsstemning og brød sig ikke om, at det, hun stod i Begreb med at gjøre, var hende i høieste Grad uværdigt. Hvis en Engel var nedstegen fra Himlen i det Øieblik for at advare hende, havde hun ikke agtet derpaa. Hvilke Hemmeligheder hendes Mand forvarede i sit Jernskab, vidste hun ikke; hendes Mistanke heftede sig ikke paa noget Bestemt; men hun havde faaet den Idee, at hun kunde finde Noget, og kun hendes Sygdom havde afholdt hende fra at søge det før.

Hun stak Nøglen i Skabet, aabnede det og lod Øinene fare hen over dets Indhold. Der var to Hylder i det — den øverste syntes at være ganske fyldt med chemiske Præparater, og den anden tildels.

Tæt ved hendes Haand var der en aflaaset Pengekasse og en Lommebog.

Hun tog Pengekassen og rystede den; men der maa have været Sedler i den, for den gav ingen Lyd. Derpaa greb hun Lommebogen — men hvo skildrer hendes Skuffelse, da hun fandt, at dens Indhold kun bestod af Regninger og Sligt; ikke saameget som en Lap Papir, der kunde bestyrke hendes Mistanke.

Hun vilde lukke den med en utaalmodig Bevægelse, da hun fik Øie paa en Sidelomme, og ved at stikke Haanden derind, trak hun et sammenfoldet Stykke Papir og intet Andet ud deraf. Det var et Brev.

„S. T. Doctor Carlton," var Udskriften, og hun stak det i Lommen for senere i Ro at kunne gjennemlæse det; men en pludselig Erindring slog hende, og hun fremtog det atter for at sluge Udskriften med Øinene.

Hvis hun nogensinde havde seet sin Søster Clarices Haandskrift, saa meente hun at see den nu. Men der var ingen Tid til, at hun kunde overbevise sig, for hun stod som paa Gløder.

Hun lagde Brevtasken paa dens forrige Sted, tog Lyset i Haanden, saa at dets Straaler faldt paa den øverste Hylde, men der var Intet at see, saalidt som noget andet Sted. Hun stod netop og tænkte paa, hvor megen Lyst hun kunde have til at see det Indvendige af Pengekassen, da Carltons Stemme paa Trapperne skræmmede hende.

Ja, skræmmede hende, saa hun var nærved at faae et Krampetilfælde. Hvad hun gjorde i sin Angst, vidste hun neppe selv. Han kom aabenbart ned, men standsede paa Veien for at sige Noget til en af Folkene. Instinktmæssig saae hun sig om efter et Skjul, og fik da Øie paa en Tønde i Krogen. Hun blæste Lyset ud, skjød Døren til og smuttede ned mellem Tønden og Muren, medens hendes Hjerte bankede, som det endnu aldrig havde banket i hendes Liv.

Hun vilde næsten hellere døe end opdages af ham; thi skjøndt hun ikke var vegen tilbage for at begaae denne Handling, vilde det være mere, end hendes Stolthed kunde bære, at blive opdaget i den. I det Øieblik foer et svagt Glimt af den Uret, hun begik, igjennem hendes Sjæl.

Carlton traadte ind med et Lys i Haanden. Idet han tog et Bundt Nøgler op af Lommen, satte han en Nøgle i Skabet, men Døren var ikke aflaaset.

„Men hvad Pokker!" mumlede han i en halv sorgløs Tone; „lod jeg den staae saaledes?"

Og som om en Mistanke da greb ham, vendte han sig om og kiggede rundt i Stuen. Hans Kone kunde see dette og var nærved at besvime af Skræk, for at han skulde see hende.

Men hun klemte sig ind imod Muren, hvor Skyggen faldt, og desforuden vare hendes Klæder mørke, saa at hans Øie gik over hende. Dernæst vendte han sin Opmærksomhed mod Laasen, men kunde Intet see ved den. Og endelig tog han fat paa det, han var kommen efter, nemlig sine chemiske Præparater.

Han tog en Glasflaske og holdt den op, da hans Assistent talte ned ad Trapperne.

„Er De der, Mr. Carlton?"

„Ja," svarede denne. „Er der Noget?"

„Det Barn i Tuppers Huus er blevet daarligere; de troe, at det doer."

„Og jo for det skeer, desto bedre," mumlede Carlton for sig selv i en medlidende Tone. „Jeg kan ikke frelse den lille Fyr eller lindre hans Smerte. Hvem har bragt den Besked?" spurgte han hoit.

„En Nabokone," svarede Assistenten. „De vil maaskee hore, hvad hun siger?"

„Nu kommer jeg," sagde Carlton.

Han satte Flasken fra sig, lod Skabsdoren staae aaben og gik op, idet han formodentlig agtede strax efter at komme tilbage. Da Fodtrinenes Lyd døde bort, sprang Laura ud af sit Skjul og foer op ad Trapperne. Hun listede sig forbi Carltons Dør, indenfor hvilken hun hørte Stemmer og naaede omsider sit eget Værelse, hvor hun satte sig ned, pustende og mat af den overstaaede Skræk.

Efterat have siddet i længere Tid reiste hun sig op, følte i sin Lomme og trak Noget frem.

Det var den savnede Nøgle til Skabet. Havde den ligget der hele Tiden? Hvad vilde hendes Pige have sagt til det? Laura aabnede rolig Skabet, tog derpaa Nøglen ind i sit Soveværelse og lod den falde i en Krog, hvor den tidlig om Morgenen kunde falde hendes Pige i Øinene.

Hun satte sig ned ved Ilden og aabnede det Brev, der var skrevet med hendes Søster Clarices Haand. Men inden hun endnu rigtig havde begyndt at læse, blev hun afbrudt ved Janes Indtrædelse.

„Lucy sover sødt, og derfor troer jeg, at jeg vil gaae iseng. Du trænger ikke til mig iaften, Laura?"

„Nei Tak," svarede Laura utaalmodig og ønskede, at Jane ikke vilde forstyrre hende, førend hun havde tilfredsstillet sin Nysgjerrighed. „Hvorfor vil Du allerede iseng Klokken ti? Og det er den ikke engang endnu?"

„Jeg er træt og har ovenikjøbet ondt i Hovedet. Da jeg nu er beroliget med Hensyn til Lucy, begynder jeg at føle den sidste Uges Anstrængelser. Godnat Laura."

„Godnat," svarede Laura, tilsyneladende ligegyldigt, men med feberagtig Utaalmodighed efter at komme til at læse Brevet. „Jeg troer, at jeg ogsaa selv gaaer iseng."

Men Jane var neppe gaaet bort, førend Carlton traadte ind, og Laura maatte kramme de stjaalne Sager ned igjen i sin Lomme.

Han satte sig træt ned ligeoverfor hende. Han havde havt meget travlt hele Dagen og var nu kommen hjem efter et hurtigt Løb til Tuppers Huus.

„Hvorledes har Du det iaften, Laura?"

„Aa, ganske godt," var hendes Svar, og det Bedrageri, hun havde begaaet imod ham, gjorde hende høfligere, end hun havde været i den senere Tid. „Du seer ud til at være træt, Louis."

„Det er jeg ogsaa," svarede han. „Folk begynde at komme sig; men det seer virkelig ikke saaledes ud, for de have været mere fordringsfulde idag, end da de vare i Fare."

„Du har ikke været hjemme til Middag, vel?"

„Nei; jeg vil have Noget at spise nu. Men burde Du ikke allerede have været i Seng, Laura?"

„Jeg veed ikke; jeg er kjed af Sengen," svarede hun gnavent. „Nu gaaer jeg strax."

Han loe muntert. „Du er kjed af at have for lidt at bestille, jeg af at have for meget. Jeg troer, at vi begge trænge til Forandring — det skal ikke vare længe, inden vi forlade Syd Wennock."

Han blev siddende endnu i nogle Dieblikke og gik derpaa ned i Spisestuen, hvorpaa Laura atter fremtog Brevet, efterat hun først havde været saa forsigtig at skyde Slaaen for Døren.

„Maaskee kan jeg faae Fred nu," udbrød hun halv høit for sig selv.

Ja, nok Fred til at læse, men visselig ikke Fred bagefter; thi Indholdet gjorde hende forvirret i allerhoieste Grad. Hun vendte op og ned paa Brevet, læste det to Gange, studerede paa Overskriften — og var dog lige klog. Og endelig kom hun til den Slutning, at skjøndt Brevet var adresseret til Carlton, var det dog ikke skrevet til ham, men til Tom West. Og at Tom West havde ægtet Clarice!

Fire og halvtredsindstyvende Capitel.

Lidt Lys.

Jane Chesney sad foran Speilet, medens Judith ordnede hendes Haar førend hun skulde tilsengs, da Laura traadte ind.

„Jane, jeg vilde gjerne tale et Par Ord med Dig," sagde hun og satte sig ned ved Ilden. „Sæt Dig herhen."

„Jeg meente, Du sagde, at Du vilde gaae iseng," bemærkede Jane.

„Jeg er ikke mere træt. Sindsbevægelse er stundom ligesaa godt som Hvile, og jeg har i det Hele havt en bevæget Aften. — Du havde Ret med Clarice."

„Paa hvilken Maade?" udbrød Jane ivrigt. „Har Du udspurgt Carlton?"

„Skal jeg gaae bort, Mylady, og komme igjen siden?" spurgte Judith og standsede med at børste Janes Haar.

„Nei," svarede Laura. „Der er en Gaade her, og De kunde muligviis hjælpe med at udtyde den, Judith. „Jeg har ikke udspurgt Carlton, Jane; men ved at — ved at —" her hostede Laura, som om hun havde faaet Noget i Halsen — „ved at rode om imellem nogle Papirer iaften, faldt jeg over dette Brev. Det er skrevet af Clarice."

Uvilkaarlig tænkte Jane paa den Lap Papir, revet af et Brev, der var skreven af Clarice, og som Laura en Gang tidligere ogsaa var „falden over".

„Det er skrevet til hendes Mand," vedblev Laura. „Formodentlig den Tom West. Og det beviser, at hun kom til Syd Wennock, og at Carlton maa have været hendes Læge. Tænk blot Jane, til Syd Wennock! Jeg formoder, hun har været i Besøg hos Mrs. Jenkinson, hvor Judiths Søster tjener, for Brevet er skrevet fra Slotsgade. Jeg skal læse det op for Dig, Jane."

„Slotsgade Nr. 13, Syd Wennock.
Fredag Aften den 10de Marts 1848.

Min kjæreste Mand! — Det vil forundre Dig at høre om min Reise, og at jeg er ankommen her til Syd Wennock i god Behold. Jeg veed, at Du vil blive vred, men jeg kan ikke gjøre ved det, og vi skulle nærmere tale om Tingen, naar vi sees. Jeg har spurgt Folk her om en Læge, og de anbefale stærkt en af Greys; men jeg har svaret, at jeg vilde foretrække Doctor Carlton: hvad siger Du? Jeg maa bede ham komme og besøge mig iaften, for Jernbane-Omnibussen har rystet mig meget, og jeg føler mig alt Andet end rask. Jeg veed, at han vil komme, og det uden Ophold.

Det var urimeligt af Dig, min elskede Mand, at forlange af mig, at jeg skulde ligge syg saa langt borte. Jeg følte, at jeg kunde det ikke, at jeg vilde have døet, og det er Grunden til, at jeg har været Dig ulydig. Jeg kan atter reise tilbage, naar Alt er overstaaet, og naar der endnu skulde vise sig Hindringer for at aabenbare vort Ægteskab. Ingen Fortræd kan derved afstedkommes, for jeg har ikke sagt mit rette Navn, og Du maa kalde mig ved det, som Du og West holdt saameget af at give mig for Spøg.

Spild ingen Tid; vær her om en halv Time, om Du kan, for jeg føler mig virkelig daarlig, og vær forvisset om, at jeg forbliver
Din Dig elskende Kone
Clarice."

„Jeg har hørt endeel af det Brev før!" svævede Judith paa Læberne; men en eller anden Følelse fik hende til at standse Ordene, inden de vare udtalte. Jane tog Brevet og gjennemlæste det i Taushed, idet hun grundede over hvert Ord.

„Det er mig ufatteligt!" sagde hun omsider og tog Convoluten fra Laura. „Men dette er jo adresseret til Doctor Carlton!" udbrød hun derpaa.

„Det maa paa en eller anden Maade være kommet i hans Besiddelse," svarede Laura med megen Fatning. „Maaskee bleve hans og Mr. Tom Wests Breve blandede sammen. Der er vel nu ingen Tvivl om, at det var Mr. West, som hun ægtede. Judith siger, at han pleiede at besøge sin Tante, Mrs. Jenkinson, i Slotsgaden, og derfra er Brevet dateret. Hvis — men hvad i Alverden er der i Veien med Dem, Judith?"

„Tak, Intet," svarede Judith, der saae bleg og mat ud. „Jeg føler mig ikke ganske vel; men det vil snart gaae over."

„Det er tydeligt, at Clarice maa være kommen til Syd Wennock uden hendes Mands Samtykke," begyndte Laura. „Jeg formoder, han var hos Mrs. Jenkinson. Hun boer i Nr. 13, ikke sandt, Judith?"

„Nei, Mrs. Jenkinson boer i Nr. 14," svarede Judith med sagte Stemme.

„Naa ja, man kan let tage feil af et fremmed Nummer. Clarice maa have —"

„Laura, jeg forstaaer ikke et Ord deraf. Hvorfor skulde Clarice være kommen til Syd Wennock, medmindre hun kom med ham? Dette Brev synes at antyde, at han havde Bopæl i Syd Wennock; men det havde han ikke — vel Judith?"

„Hvem, Mylady? Mr. West — nei, han har aldrig boet her," var Judiths Svar, og hun saae meget urolig ud. Frygtede hun for, at man skulde gjøre hende Spørgsmaal, som hun ikke kunde besvare?

„Det kan ikke have været Tom West, som Clarice ægtede," sagde Jane. „Dette Brev er fra Marts, og allerede i Februar seilede han til Ostindien."

„Jeg har spurgt min Søster, om den unge Mr. Wests Navn var Thomas," sagde Judith. „Og hun sagde, at det var Robert, samt at han for flere Aar siden var bleven gift med en Miss Pope."

„Ja saa er Sagen klar med Hensyn til ham," bemærkede Laura, i hvis Ansigt Forbauselsen stod malet. „Hvor vanskeligt det synes at komme paa det Rene med den Ting."

„Sagen er ikke ganske afgjort med ham, for han kan have havt en Broder. Veed De Noget derom, Judith, og om han var Læge?"

„Robert West levede af sine Penge, og havde, efter hvad Margaret siger, ingen Broder."

„Laura, jeg har ingen Ro," sagde Jane og foer op efter en Pause. „Jeg vil nu gaae hen og tale med Carlton, hvad jeg skulde have gjort fra Begyndelsen."

Med disse Ord begav hun sig ned i Spisestuen. Carlton sad foran Kaminen i en Lænestol og røg en Cigar. Da han saae Lady Jane, kastede han den fra sig.

„Undskyld, at jeg forstyrrer Dem saa seent, men jeg er meget begjærlig efter at faae nogle Underretninger, som jeg troer, at De kunde give mig. De kom, saavidt jeg veed, for nogle Aar siden meget hos en Familie ved Navn West, der boede paa Gloucester Terrace. Kan De sige mig, om Tom West ægtede min Søster?"

Ingen Pen vilde kunne skildre Carltons Ansigts Udtryk. Der var i det den meest ublandede Forbauselse over at høre, at han kom meget i Wests Huus og over at blive udspurgt om Janes Søster.

„Jeg kan Intet sige derom," sagde han omsider med en Mine, som om han var forstyrret i Hovedet.

„Det haaber jeg dog, Mr. Carlton. Maaskee har jeg ikke udtrykt mig tydelig nok. De var en god Ven af Tom West, ikke sandt?"

„Ja, jeg kjender ham," svarede han efter en Pause. „Dog ikke meget; det var kun et flygtigt Bekjendtskab. Han reiste til Ostindien og døde, saavidt jeg veed, der."

„Ikke meget," gjentog Jane; „Mrs. West sagde mig, at De kom der jevnligt. De pleiede at see hendes Cousiner der og min Søster. Vi have en Mistanke om, at min Søster ægtede Tom West. Var De vidende derom?"

Det samme forbausede Udtryk herskede i Carltons Ansigt.

„Jeg forstaaer Dem virkelig ikke, Lady Jane. Jeg har aldrig seet en Søster af Dem hos Mrs. West. Hvilken Søster skulde det være?"

„De saae Miss Beauchamp?"

Han stod pludselig op, og idet han greb Ildragen, begyndte han at slaae omkring med den paa Kulgløderne.

„Ja?" sagde han derpaa spørgende.

(Fortsættes.)

Charade.

Søg det Første imod Regnen;
Men er klar og venlig Egnen,
Maa Du kunne godt det Andet,
Hvis Du vil den finde smuk;
Gaaer da Reisen ud i Landet,
I det Tredie Torsten sluk!
Og naar Fjerde Du tilføier,
Træl for det i Støv sig bøier.

Alle Fires skjøre Grene
Straale klart, som Ædelstene,
Og i natlig Stund de tindre
Med syvfarvet Bues Pragt;
Agtes nu dog noget mindre,
Og har tabt i Værd og Magt.
Arme har forresten Tingen,
Men jeg troer, af Fødder ingen.

Opløsning af Gaadespørgsmaalene i Nr. 44:

Nr. 1. Forraad. — Nr. 2. Christianshavn. — Nr. 3. Nød — Dør. — Nr. 4. Af A'er, nemlig to. — Nr. 5. Af Aalborg, tildels ogsaa af Kallundborg. — Nr. 6. Tobak — Tombak.

Opløst af Napoleon Bonaparte, Marie Nielsen i Roeskilde.

Gaaden i Nr. 43 er endvidere opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, Peter Pump, Marie Nielsen i Roeskilde.

Charaden i Nr. 43 er endvidere opløst af „Storm og Blæst", „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, Marie Nielsen i Roeskilde, S. Pompstok i Randers, „Examinatus Spiritus & Comp.", „Schakabalski" og „den forvovne Tyrk" i Veile.

Logogryphen i Nr. 42 er endvidere opløst af „den sorte Djævel i Ebeltoft".

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afverlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk

Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,

for alle Stænder.

1865. Søndagen den 12te November. № 46.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Jeg taler om Miss Beauchamp — det var min Søster."

Han dreiede sig pludselig rundt med Ildragen i Haanden."

„Hvilken Comoedie spiller De nu, Lady Jane?"

„Ingen Comoedie," svarede Jane sørgmodigt. „Hun bortkastede vort Navn, da hun tog ud som Gouvernante — for ikke at vanære det, som hun sagde — og beholdt kun Beauchamp. Hun var vor Søster, Clarice Beauchamp Chesney."

Der var et besynderligt Udtryk i Carltons Ansigt, men han holdt det vendt bort fra Jane.

„Vi veed, at Clarice giftede sig," fortsatte Jane, „og vi kan kun troe, at hun ægtede Mr. Tom West. Veed De, om han havde en Broder, der hed Robert?"

„Om hvem havde en Broder, der hed Robert?" spurgte Carlton.

„Tom West."

„Tom West havde ingen Broder af det Navn, saavidt jeg veed. Jeg har aldrig kjendt Nogen ved Navn Robert West."

„Hvad Navn havde min Søster antaget, da hun var her i Syd Wennock?" vedblev Jane. „Det kan De da sige."

„Hun har aldrig været i Syd Wennock."

„Mr. Carlton! Hun har været her, og det maa De vide. Hun sendte jo Bud til Dem for at bede Dem komme til sig den Aften, hun ankom — sendte Bud efter Dem fra Slotsgaden."

Ildragen faldt paa Gulvet. Var det tilfældigt eller rystede Carltons Hænder saa stærkt? Da han bøiede sig for at tage den op, fik Jane et Glimt af hans Ansigt: enten var det ualmindeligt blegt, eller ogsaa maa Lyset have skuffet hende. Et Øieblik efter havde han sat Ildragen paa sin Plads og havde atter vendt sig om imod Jane.

„Jeg veed Intet om Deres Søster, aldeles Intet. Hvorfor troer De, at jeg gjør det? Hvorfor henvender De Dem til mig?"

Jane kunde ikke sige alle Aarsagerne, fordi hun havde givet Laura det overilede Løfte ikke at tale om det Brev, der var bleven hende viist.

„Da min Søster kom her til Syd Wennock for at boe hos Mrs. Jenkinson, besøgte De hende som Læge; det have vi ialtfald Grund til at troe. Jeg ønsker at vide, hvilket Navn hun da bar."

Atter viste Forbauselsen sig paa Carltons Ansigt. Det syntes, som om han Intet kunde forstaae.

„Jeg forsikkrer Dem, Lady Jane, at De spørger mig om Ting, hvorom jeg Intet veed. Jeg har aldrig i mit Liv været indenfor Mrs. Jenkinsons Døre. John Grey er Læge der."

„Clarice vilde ikke have Greys — hun foretrak Dem, og hun var der. Nedkom hun ikke i Slotsgaden?"

Carlton strøg sig med Haanden over Panden. „Jeg veed ikke, hvilken Misforstaaelse der her er," sagde han derpaa. „Jeg kan ingen Oplysning give Dem om det, De spørger mig om; jeg kjender Intet til Deres Søster eller hendes Helbredstilstand eller hendes Bevægelser, og jeg kjender ligesaa lidt til Mrs. Jenkinson."

„De kjendte Miss Beauchamp hos Mrs. West?" fortsatte Jane.

„Jeg mindes at have seet en Dame der af det Navn, Mrs. Wests Gouvernante," svarede han. „De maa visselig tage feil paa en besynderlig Maade, Lady Jane, idet De kalder hende for Deres Søster."

„Hun var virkelig vor Søster, Mr. Carlton. Det synes, at Laura aldrig har havt Lyst til at tale om Clarice til Dem, men vi have søgt efter hende i alle de Aar."

„Hvorfor har Laura ikke havt Lyst til at omtale det?" afbrød Carlton hende.

„I Forstningen formodentlig af Stolthed og senere tvang hendes tidligere Taushed derom hende til at vedblive med den. Men — kan De Intet sige mig, Mr. Carlton. Ægtede Clarice Tom West?"

„Lady Jane, jeg kan Intet sige Dem," svarede han med lidt gnaven Stemme. „Miss Beauchamp var Gouvernante hos Wests, men ikke hos mig. Alt hvad jeg kan sige er, at hvis hun ægtede Tom West, har jeg Intet hørt derom. Saavidt jeg veed, reiste han som ugift til Ostindien. Da jeg nedsatte mig her, tabte jeg dem Alle af Syne."

„Men — De maa dog ganske vist kunne sige mig Noget?" vedblev Jane standhaftigt at spørge, idet hun søgte at samle sine Tanker, der vare noget forvirrede. „Besøgte De ikke min Søster som Læge her hos Mrs. Jenkinson? Der blev i alt Fald sendt Bud efter Dem."

„Hvad Grunde har De til at troe det? Hvem sendte Bud efter mig?"

Janes Tunge var atter bunden. Hun kunde Intet sige om det Brev, hun nys havde læst.

„Det bedste Svar, jeg kan give Dem, Lady Jane, er kun en Gjentagelse af, hvad jeg allerede har sagt," gjentog han, da han fandt, at hun Intet sagde. „Jeg har aldrig besøgt Nogen i Mrs. Jenkinsons Huus; derfra er aldrig sendt Bud efter mig."

„Og De kan Intet sige mig?"

„Det kan jeg virkelig ikke."

Jane reiste sig misfornøiet op fra sin Stol. „De vil tillade mig at sige, Mr. Carlton, at jeg troer, De kunde sige Mere, hvis De vilde. Jeg maa finde min Søster, død eller levende. I den sidste Tid har jeg faaet en besynderlig Mistanke om, at den lille Dreng i Tuppers Huus er hendes Barn," vedblev hun. „Jeg vilde ønske, De kunde hjælpe mig med at faae Lys i denne Sag."

Han rystede paa Hovedet som Tegn paa, at han ikke kunde, aabnede samtidig Døren for Jane og lukkede hende ud. Laura, som endnu sad og ventede i Janes Værelse, udspurgte hende, da hun traadte ind.

„Naa?" sagde hun.

„Enten veed Carlton Intet, eller ogsaa vil han Intet sige," sagde Jane. „Jeg troer, det Sidste er Tilfældet."

„Har han nogensinde kjendt Clarice?"

„Som Miss Beauchamp, ikke som Clarice Chesney. Jeg troer, han talte Sandhed i det Stykke. Han synes endnu at have Vanskeligheder ved at troe, at hun var vor Søster. Han siger, at han aldrig har været indenfor Mrs. Jenkinsons Døre i sit Liv. Laura, jeg burde have viist ham Brevet, saa kunde jeg have udspurgt ham ganske anderledes."

„Men det kunde aldeles ikke lade sig gjøre," svarede Laura leende. „Jeg har taget det ud af en af hans Gjemmer."

„Hvor kan Du lee i dette Øieblik," bemærkede Jane bebreidende. „Det er for mig, som om en eller anden tung Hemmelighed var paa Nippet til at blive opdaget. De behøver ikke at gaae bort, Judith."

Laura spilede Øinene op. „Hvilken Hemmelighed?"

„Hvor veed jeg det — jeg vilde ønske, jeg kunde sige Noget. Hvis Alt var i Orden, hvorfor skulde da Carlton være urolig og nægte at svare? Der er ingen Tvivl om, at mine Spørgsmaal satte ham i Forlegenhed. En frygtelig Tanke reiser sig i mit Hjerte, Laura — om Tom West skulde have forlokket Clarice til at indlade sig i et foregivet Ægteskab, og Carlton have været Medvider deri?"

„Troer Du, at Carlton vilde nedværdige sig til en saa grusom og vanærende Handling?" svarede Laura oprørt. „Han har sine Feil, men han vilde ikke laane Haand til en saadan Forbrydelse."

„Mændene ansee stundom en stakkels, venneløs Gouvernante som lovligt Bytte," sagde Jane med sagte Stemme. „Og man kjendte hende kun som den forladte Pige Clarice Beauchamp. Stol Du paa, at Tom West paa en eller anden Maade har ødelagt hende; jeg er bange for, at Carlton veed det, og søger paa en eller anden Maade at skjærme ham. Saaledes var det ogsaa i hiin frygtelige Drøm — Carlton var indblandet deri."

„Hvorledes var den Drøm — fortæl mig den nu," hviskede Laura ivrigt; thi hvormeget hun end ellers vilde latterliggjøre baade Drømmen selv og den, der havde drømt den, øvede den natlige Time og den uvisse Frygt,

som beherskede Jane, aabenbart nu deres Indflydelse paa hende. Jane begyndte strax; det var et betydningsfuldt Tegn, at hun ingen Indvendinger gjorde. Judith, der havde Lyst at høre med, gik nærmere og stillede sig tæt bagved Janes Stol.

„Det var om Mandag Nat den 13de Marts," begyndte Jane, „og lige i Begyndelsen af Fasten, for Paasken kom meget seent det Aar —"

„Hvad har Paasken dermed at bestille?" afbrød Laura hende.

„Intet. Jeg var gaaet tilsengs den Aften, saasnart vi havde drukket Thee, og Klokken halv ti var jeg allerede falden i Søvn. Jeg drømte, at Clarice, klædt i sin Ligdragt, traadte hen til min Seng og saae paa mig. Jeg drømte, at jeg vaagnede; hendes Dragt, hendes Udseende syntes ikke at forskrække mig; men hun talte ikke. ‚Hvorfor er Du kommen her?' spurgte jeg. ‚For at sige Dig, at jeg er borte,' svarede hun og pegede paa sit Ansigt, der saae ud som en Døds, og paa Liglagenet; men jeg satte ikke hendes Ord i Forbindelse med Døden, kun med en Reise. ‚Hvorfor er Du taget bort uden at lade os det vide?' spurgte jeg. 'Han forhindrede det,' svarede hun; ‚han var mig for hurtig.' ‚Hvem?' spurgte jeg, og hun dreiede sig om og vendte sit blege Ansigt mod Døren. Jeg kan ikke beskrive den Rædsel, den Frygt, som i hiint Øieblik syntes at gribe mig. ‚Kom og see ham,' sagde Clarice og gled henimod Døren. Jeg syntes at staae ud af min Seng, at følge hende uden at have Magt til at modstaae; hun vedblev at see over sin ene Skulder med det døde Ansigt og det brustne Blik og vinkede til mig. Men den Rædsel hvormed jeg saae bag Døren! Det var en saadan Følelse, som jeg ikke troer man kan have i levende Live. Det forekom mig, at Clarice gik ud foran mig — gik, tvungen af En, der stod udenfor, ligesom hun ogsaa tvang mig til at gaae. Det var, som om jeg vilde give mit Liv for at være fri for at see; men dog havde jeg ingen Tanke om Modstand. Udenfor stod — —"

„A—h!" skreg Laura, hvis Nerver vare blevne spændte over Fortællingen. „See paa Judith!"

Jane foer sammen ved Afbrydelsen og vendte sig om. Judiths Ansigt var blaaligthvidt. Hun fremstammede en Undskyldning.

„Jeg er ikke syg, men det forskrækker mig at høre disse underlige Drømme."

Jane vedblev.

„Udenfor stod den Person og ventede paa Clarice, han, som hun havde talt om, der forhindrede hende fra at sige os det, fordi han var „for hurtig". Det var Mr. Carlton. Han saae strængt paa hende og pegede med sin udstrakte Haand paa et Sted i det Fjerne, hvor der var mørkt. Mere erindrer jeg ikke; jeg vaagnede med en Gysen, en saadan, som vi aldrig kjende her i Livet undtagen i Drømme. Og dog skreg jeg ikke; Fader var netop syg, og jeg turde ikke gjøre Forstyrrelse i Huset. Jeg stak Hovedet ned under Sengetæppet, og jeg troer, det varede en heel Time, førend jeg havde Mod til atter at løfte det op; der laa jeg og gyste og rystede, badet i Sved."

„Det var en besynderlig Drøm," sagde Laura grundende. „Men Jane, den kan dog ikke have havt nogen Betydning."

„Det sagde jeg ogsaa til mig selv. Clarice var langt borte, i London, saavidt vi vidste, og Carlton var i Syd Wennock; selvsamme Aften havde han endnu været hos Papa. Jeg drømte dette førend Klokken 10, for jeg hørte Klokken slaae, efterat jeg var vaagnet. Tidligere holdt jeg ikke af Carlton, men det er umuligt at sige, hvormeget mindre jeg holdt af ham fra det Øieblik af. Du vil sige, at dette er uretfærdigt, men Sligt kunne vi ikke selv gjøre ved. Han har altid senere blandet sig i mine Tanker med Rædsel og med Frygt, og jeg vilde hellere have seet Dig ægte enhversomhelst Anden end netop ham. Iaften begynder jeg for første Gang at see, at der var Betydning i Drømmen, for Clarice maa have været i Syd Wennock, hendes Brev var dateret derfra."

„Hvor taabeligt, Jane! Hvilken Betydning?"

„Det veed jeg ikke, medmindre, som sagt, Tom West skulde have ødelagt Clarice og Carlton været vidende derom."

Laura vilde ikke gaae ind paa dette, men latterliggjorde det i høieste Grad, og da hun senere gik ud af Stuen, haanede hun Jane, fordi hun kunde troe det.

„Jeg gaaer til Mrs. Jenkinson imorgen," mumlede Jane.

Judith, som hørte disse Ord, gik hen til hende med en lille Skindpose i Haanden.

„Det vil ikke være til nogen Nytte at gaae derhen, Lady Jane — idetmindste troer jeg det ikke. Har De nogensinde seet denne?"

Hun tog en lille Medaillon ud af Posen og lagde den i Janes Haand. Den var belagt med blaae Emaille, rundtom besat med Perler,

og en lille Guldkjæde hængte ved den. Jane behøvede kun at kaste et Blik paa den.

„O, Judith!" udbrød hun, „hvor fik De denne fra? Den tilhører min Søster."

„Den har tilhørt hende," gjensvarede Judith med sagte Stemme. „Mylady, jeg kan sige Dem, hvad der blev af hende, troer jeg. Men Fortællingen er fuld af Rædsel, og De vil ikke holde af at høre den."

„Lad mig høre den," mumlede Jane, „lad mig høre den, hvorledes den saa end er."

„Den stakkels Dame, om hvem der er bleven talt saameget i Syd Wennock — hun, som døde den Nat, da De drømte, ikke hos Mrs. Jenkinson, men i Huset ved Siden af hos Madam Gould — hun gav mig Medaillonen."

Med stirrende Øine stod Jane der. Hun kunde ikke samle sine Tanker, saa at hun kunde forstaae det.

„Jeg taler om Mrs. Crane, som døde, efterat have taget den Medicin, Stephen Grey sendte."

„Det kan ikke have været min Søster," gispede Jane. „Judith, det kan ikke have været min Søster."

„Jeg troer sikkert, at det var," hviskede Judith. „Hun sagde mig, at hendes eget Haar laa deri. Og det Brev, som Lady Laura bragte herind iaften, var det samme, som oplæstes ved Ligskuet, det vil da sige Halvdelen af det, for mere var der ikke."

Jane sank ned paa Knæ — Slaget var for voldsomt, hun kunde ikke holde sig opreist.

(Fortsættes.)

Den bortløbne Neger.

„De har anskaffet Dem en Hund, mærker jeg, Fru Svigerinde!" udbrød Fru Knudsens Svoger, idet han forgjæves søgte at tysse paa den Dørvogter, som bjæffede ham imøde ved Indtrædelsen.

Fruen beroligede øieblikkelig Dyret. „Kom hid, Samson!" sagde hun, og lydig og logrende sneg Hunden sig hen til hendes Fødder.

„Hvad vil De dog med det sorte Bæst?" spurgte Svogeren.

„Det er kun en Kostgænger," gjenmælede hun. „Den tilhører Fru Murillo. Da den var under Kur, medens hun opholdt sig hos os, lod hun den ved sin Afreise blive her til Oversendelse med et andet Skib, naar dens Fod er kommen sig. — Men hvorfor har man ikke seet Dem saa længe hos os; Børsen har dog ikke taget al Deres Tid i Beslag?"

„Ja, det er netop Deres Fru Murillos Skyld. Jeg kunde ikke udstaae den Dame, hvor smuk hun end var, og skyede Huset for at undgaae hende."

„Hun havde dog mange gode Sider. Meget maa man skrive paa Opdragelsens, den daglige Omgangs og — —"

„Hjertets og Sindelagets Regning," tilføiede Grossereren afbrydende.

„Hendes Hjerte er godt, hvad det angaaer; det har jeg havt tilstrækkelige Beviser paa," forsikkrede Fru Knudsen. „Sandt er det rigtignok, at hun, efter vor Maade at leve og være paa, kunde synes magelig, stolt, anmassende o. s. v.; men man maa, som sagt, tage Forholdene i Betragtning. Hun forundrede sig saaledes altid over, hvorledes jeg kunde komme ud af det med kun een Pige, og meente, at jeg mindst burde have fire eller fem Stykker. Raabte hun paa Trine, for at hjælpe sig med Et eller Andet, som hun forresten retvel selv havde kunnet udrette, og Pigen ikke strax stod paa Pinde, blev hun utaalmodig, stampede i Gulvet og kunde græde af Arrighed, som et egensindigt Barn; og hjalp Trine hende med Haarpynten, paastod hun, at en Anden imedens burde snøre hendes Støvler og en Tredie hægte Armbaandene. Til en saadan Opvartning var hun vant. Hun var kortsagt forvænt — hendes Fader var en rig Plantage-Eier, og hun havde derovre et utroligt Antal Negerinder til sin personlige Betjening at byde over."

„Maatte dog ikke et qvindeligt Instinkt, i Mangel af sund Forstand, sige hende, at det var at misbruge Tid og Mennesker? Jeg paastaaer dog, hun var afskyelig i Et og Alt!"

„Nei, nei! — Jeg indrømmer, at disse og flere andre af hendes fordringsfulde Manerer i Begyndelsen opbragte mig selv imod hende og at jeg overhovedet fandt hende saare lidet elskværdig; men snart kom jeg til den Slutning, at hun ifølge de nævnte Betingelser ikke godt kunde være anderledes. Fra ungt Barn havde hun jo ikke seet Andet omkring sig end Trælleliv: Herren trællede paa sin Maade, for at dynge Penge op, og Slaverne trællede paa deres Maade, for at hjælpe ham til det behørige Qvantum Dollars, Realer eller Milreis. Hun havde ikke stort Andet at fordrive Tiden med, end at sætte de mange sløve Tjenerinder, hendes Fader skjænkede hende,

i orkeslos Virksomhed. Jo flere Børn, hun fik, jo flere Opvarterske troede den glade Bedstefader, hvis Øiesteen hun var, gjordes behov. — Men sæt Dem dog ned, Svoger, saa skal jeg fortælle Dem et smukt lille Træk af hende med Hensyn til Negeren Samson."

„Saaledes synes jeg, De nys kaldte Hunden," bemærkede Svogeren.

„Ja, den er ogsaa opkaldt efter Negeren. Samson var Huusslave hos Fru Murillos Fader. Det var en stor, bomstærk Neger, godmodig, som store og stærke Folk gjerne pleie at være, tillige snu og fingernem, men ogsaa opfarende, naar han blev ægget. En Dag havde han sviret med nogle gode Kamerater. Gujavaen var stegen ham til Hovedet og i denne Tilstand mødte han sin Herre, der gjorde ham heftige Bebreidelser, spottede ham og lovede ham en dygtig Dragt Prygl næste Dag. Samson gav knubbede Ord og sluttede sit syndige Gjenmæle med at spænde sig med begge Hænder omkring Halsen, hvilken Pantomime blev udlagt som en Trudsel, der gik ud paa at qvæle Herren ved given Leilighed.

Den bortløbne Neger.

‚Naa, Du vil binde mig en Halsknytter med Dine begsorte Næver, Mester Samson!' udbrød den strenge Herre. ‚Saa er det bedst, jeg kommer Dig i Forkjøbet og giver Dig et Torklæde af Jern. Lad ham faae den tregrenede Thyrestanger paa, og smid ham saa i Hullet til imorgen, da kunne vi med Tamarintpidsken opgjøre det dobbelte Regnskab.' — Det skete, som Herren bød; men om Natten søndersled den stærke Samson sine Baand og løb ad Skoven til. Fra den fæle Halsprydelse havde han dog ikke kunnet frigjøre sig.

Nu kom hele Huset i Oprør. Folk bleve udsendte til alle Kanter, for at paagribe den Bortrømte. Jagten var forgjæves. Imidlertid vilde det dog have endt med Samsons Undergang, eller ogsaa var han omkommen i den vildsomme Skov, hvis han ikke var bleven fanget paa en anden Maade. Min Veninde — Fru Murillo — hørte nemlig Støien og lo over de Ophævelser, man gjorde. Hun paastod, at ville skaffe Synderen tilveie ved Hjælp af et ganske simpelt Middel, en lille Sivkurv, naar blot et Par solide Folk maatte følge hende. Da man modtog Tilbudet, kaldte hun paa sin Hund, et klogt Dyr af Støverracen, lod den lugte til Kurven — en Foræring af den ligesaa galante som kunstfærdige Samson — og gav den derpaa et Vink. I Forbindelse med nogle paalidelige Mænd fulgte hun den firbenede Speider. Stakkels Samson, der formedelst det modstaaende Halsjern vanskelig kunde arbeide sig igjennem Krat og Tjørn, blev snart opdaget af Sporhunden, paagrebet af de Udsendte og ført i Triumf tilbage til Plantagen."

„Afskyeligt! Og det kalder De et smukt lille Træk? Fru Murillo har smittet Dem tilgavns, Fru Svigerinde!"

„Hør blot Enden paa Historien, førend De dømmer. — Hendes Fader kunde ikke noksom glæde sig over det gode Paafund, udtalte sin Tak og gned fornøiet sine Hænder; den nu heldig indfangne Neger kunde jo ved Nattetider have stukket Ild paa Huset eller udøvet lignende Ondskab, thi skjøndt han, som anført, oprindelig var af en godmodig Natur, var dog Alt at befrygte, naar Sult og Elendighed havde bragt ham i Raseri. Hun sad just og caresserede Hunden, da Faderen i det bedste Humeur traadte ind til hende. — ‚Smid en Patacon (en spansk Sølvmynt) saa langt Du kan, Fader!' udbrød hun. Han føiede hende smilende. ‚Apporte!' raabte hun til Hunden, og den bragte hende med mange sære Krumspring Myntstykket. Ligesom nølende rakte hun Faderen det. Han vægrede sig ved at modtage det og sagde: ‚Behold det; hvad Din Hund apporterer, er Din Eiendom.' — ‚Tak, Fader! Men er det ogsaa sandt, Du siger?' — ‚Naturligviis!' — ‚Vel,' vedblev hun og kastede sig om hans Hals, saa er ogsaa Samson min Eiendom, thi min Hund har bragt ham; giv mig Samson, Du skal faae tre Negerpiger i Stedet, jeg kan dog bedre tæmme ham, end alle Dine Pidske og Jernbøiler formaae.' — Den strenge Mand vilde vel nødig opgive sin Hævn; men Datterens Kjærtegn afvæbnede enhver Indsigelse. Snart derefter laa Samson hylende for hendes Fødder og udgjød en Strøm af Taknemmeligheds Taarer. Hun klappede hans sorte Kinder med begge sine hvide Hænder og sagde: ‚der har Du et Par Ørefigen, slemme Samson, til Straf fordi Du har givet en Dame Kurven. Drik herefterdags ikke mere Gujava, end Dit krøllede Hoved kan taale, og løb saa aldrig bort fra mig; fra idag af, er Du min.' — At Fyren blev hende tro og inderlig hengiven, er unødvendigt at tilføie. Nogle Aar derefter døde han af Feber. En Hvalp af Hunden blev opdrættet, kaldtes Samson efter Negeren, og det er den, som ligger her og knurrer ved mine Fødder, hvergang jeg tillader mig at nævne dens heroiske Navn."

Denne Fortælling forsonede Grossereren betydelig med Fru Murillo. Han spurgte, om Fru Knudsen nylig havde hørt fra hende, og hvad hun dømte om Udfaldet af de amerikanske Begivenheder.

„Jeg frygter meget for, at jeg vilde svække det gode Indtryk, jeg troer at have fremkaldt hos Dem med Hensyn til min fjerne Veninde, dersom jeg viste Dem hendes sidste Brev," svarede Fru Knudsen. „Lad mig derfor nøies med at sige Dem, at hun spotter med Lune over Fredslutningen, der efter hendes Yttring ikke har det Mindste at betyde; Abolitionen bryder man sig ikke om, det Hele er kun en Finte af Yankeerne; Brother Jonathan gjør dog hvad han vil, og hun, for sit Vedkommende, vilde tusinde Gange hellere falde for en Revolver, end undvære et Dusin Slavinder, — saaledes dømmer hele Eliten i Sydstaterne."

„Beklageligt!" sukkede Svogeren.

„Maaskee overdriver man ogsaa disse gruopvækkende Beretninger om Slavebehandlingen," trøstede ham Fru Knudsen. „Jeg har i mange Aar hørt, at den oprørende Menneskehandel var den ædle Las Casas Skyld, idet han for at skaane de svagelige Indfødte foreslog at forskrive de stærkere Negere til Arbeide i Bjerg-

værkerne. Men nu har jeg læst, at det er en ugrundet Paastand. Den utrættelige Forsvarer af Menneskerettigheder, han der tilbades af Indianerne som deres Skytshelgen, han har neppe været saa kortsynet at give Anviisning paa slig Handel."

Svogeren nynnede: „Hvad har stakkels Neger gjort, at den blanke Mand ham hader," og udtalte sin Frygt for, at Fru Knudsen, for Venskabets Skyld, dog altfor meget nærede Sympathi med de rebelske Sydstater.

Smalbladet Lilie.

(Lilium tennifolium. Fish.).

Ligesom flere andre Næringsgrene synes Blomsterhandelen i vore Dage ogsaa at have faaet et betydeligt Opsving, at dømme efter de smukke Udstillinger af Floras skjønne Smaabørn, som hist og her træde os imøde fra velforsynede Boutiker. Blomster ere en temmelig uskyldig Luxus, som fryder Øiet og opliver Sindet, saafremt den ikke udarter til en saadan Grad, som i sin Tid Tulipanraseriet. Som en Følge af større Forbrug stiger nu ogsaa Haveculturen, ligesom Flere og Flere lægge Vind paa et smagfuldt Blomsterbord, og paa selv at dyrke og forædle Blomster, saavel i Stuen som i Friland, uden derfor just at være egentlig Handelsgartner.

Maa det end beklages, at Forholdene have medført et Brud imellem Haveselskabet og dets fremadstræbende, dygtige Gartner, saa har Adskillelsen paa den anden Side medført det Gode, at Hr. Bentzien synes at have vundet mere Otium til Udarbeidelse af det af ham redigerede Ugeblad „Dansk Havetidende", hvis „Ny Række" har erholdt et langt hensigtsmæssigere Format end tilforn, og med Hensyn til Indholdet ligeledes frembyder en større og flersidig Interesse.

I nævnte Blad er bleven gjort opmærksom paa en Art Lilie, hvilken vi ville tillade os at omtale og hvoraf her leveres en Afbildning.

Det er vel ikke nogen ny Art, men dog tildels ukjendt hos os uden i den botaniske Have, hvad er saa meget mere paafaldende, som den er en af de zirligste og smukkeste Arter, uagtet den ikke er dyr. Den hører til den Afdeling, som omfatter Martagon Lilierne, hvilke i Havebøger betegnes saaledes: Guldrød.

Sviblen skjællet, guldguul; Stænglen plettet, 3—5' høi, Bladene i Kredse, æg=lanzetform. Blomsterne hængende, tilbagerullede, røde, ofte med mørke Pletter, i en stor pyramidalsk

Endeklasse. Varierer med hvide, purpurrøde, flydte panacherede, gule, orangefarvede og lyse-røde Blomster.

Smalbladet Lilie har da ogsaa stærkt tilbagebøiede Kronblade, men den adskiller sig dog meget kjendelig fra Martagonerne ved sine smale linieformede Blade, der sidde tæt sammen paa den nederste Deel af Stænglen, noget mere spredte paa den øverste. Blomsterne have en livlig orange-skarlagenrød Farve, men ikke, som mange af de andre Liliearter, mørke Prikker paa Kronbladene; de ere derhos meget vellugtende. — Store kraftige Løg give 5 à 7 Blomster, medens yngre eller svagere i Reglen kun have een. Det maa antages, at denne Sort er haardfør hos os, naar den faaer et nogenlunde gunstigt Voxested, navnlig tør Grund, og en ikke for svær Jordbonitet at voxe i. Under alle Omstændigheder kan man sikkre sig Løgene for enhver Beskadigelse af Frost ved at lægge et lille Lag Løv over dem i Vintertiden.

Blandinger.

En Kammerjunker befandt sig i en Soiré, hvor en ung Musiker ved sit smukke Talent vandt udelt Opmærksomhed. Ærgerlig herover gav Junkeren sig i Samtale med ham, og da han vidste, at den unge Mands Fader havde været Skræder, bemærkede han spottende: „Det maa jeg tilstaae Deres Fader i Graven, at han kunde give mine Frakker og Beenklæder et Snit, som ingen Anden senere." — „Det veed jeg, min Herre!" svarede Musikeren; „forleden Dag, da jeg kastede en Deel gamle Papirer efter min salig Fader paa Ilden, brændte jeg ogsaa Deres ubetalte Regninger." Opbragt udbrød Kammerjunkeren: „De kan, som man her synes at mene, være en fin Virtuos, men som Selskabsmand er De utilladelig grov." — „Jeg har ogsaa kun dyrket Bassen som Dilettant, og den kan nu engang ikke udtrykke sig finere," gjenmælede Musikeren og drak rolig et Glas Limonade.

„Med centnertungt Hjerte skilles jeg fra Dig og Kjøbenhavn!" udbrød en sværmerisk Reisende paa Jernbanestationen. „Tael sagtere, Ven!" advarede den Herre, hvem Udbrudet gjaldt: „Hører Vedkommende, at Dit Hjerte er saa svært, kommer Du bestemt til at betale for Overvægt."

En Brevskriverske sluttede med en Efterskrift, hvori hun bad om Undskyldning for slet Orthographi, da hun havde havt en daarlig Pen.

Gaade.

Snart i Hatte og Kaskjetter,
Snart paa Taget Bo jeg sætter;
Men Du bedst dog om mig søger
Ved de allerfleste Bøger.
Jeg til Stoffer ogsaa bindes,
Men ei gjerne seer Din Viv,
At deraf formeget findes,
Skjøndt mig Linned just gav Liv.
Vil Du Ordet rigtig ramme,
Vend det om — da staaer det Samme!

Opløsning af Charaden i Nr. 45:
Lysekrone.

Opløst af Edouard de Saint Pierre, Cola di Rienzi, Marlquita Alouette, L. S., „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, „en Ven af Roeskildebors", Marie Nielsen i Roeskilde, „Ole Lukøie" i Veile.

☞ **Med dette Nr. følger „Den sidste Solstraale", 11te Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hverandenUge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

[illegible] | S. Triers Forlag | S. Triers Bog- & Steentr.

TANDLÆGEN.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,

for alle Stænder.

1865. Søndagen den 19de November. № 47.

Tandlægen.

Den berømte Genremaler Gerard Dov (Dou eller Douw), Søn af en Glarmester og Maler, født 1613 i Leyden, var en Discipel af Rembrand, hvem han dog overtraf, hvad Flid angaaer, og var især heldig i Fordeling af Lyset og i kraftig Colorit. Man kan neppe see noget mere Fuldendt, end hans smaa Genrebilleder, der ere saa nydelig malte, at man endog kan og tildels maa bruge et Forstørrelsesglas, for nøie at skjelne Arbeidets Enkeltheder. Selv de ligesom henkastede af hans Figurer ere fulde af Liv og Udtryk, og han oversaae end ikke det næsten usynlige Smaa i Naturen. Alligevel vise Dovs Billeder intet Spor af Ængstelighed eller Tvungent. Man holder ham for Opfinder af den sindrige Methode, at formindske større Malerier, ved at bedække Originalen med en Ramme, der ved Hjælp af Traade er inddelt i smaa Qvadrater og derpaa overdrage Maleriets Partier i ligesaa mange trukne mindre Qvadrater paa Lærredet. Ogsaa skal han have betjent sig af convexe Speile ved sine Modeller. Han døde 1680 og efterlod sig en stor Formue, da hans Værker allerede dengang betaltes høit, ligesom de i vore Dage høre til de Kostbareste af den nederlandske Skoles. Som hans Disciple nævnes Metzu, Schalken og Mieris, der Alle ere deres dygtige Mester værdige.

Christiansborg Slots Malerisamling fremviser fortiden to Stykker af G. Dov, nemlig „Charlatanen, som afgiver Betænkning til den ængstede Kone", og Natstykket: „En ung Pige slaaende Gardinet tilbage fra Vinduet, for ved Lyset at see ud paa Gaden", begge malede paa Træ. Det Første er et af de skjønneste Stykker, den berømte Mester har frembragt, og udmærker sig ved en correct Tegning, smuk Colorit, herlig Behandling af det Klardunkle og den fineste Pensel. I det andet Maleri, der er malt 1657, er Lysets Flamme og dens Gjenskin paa det vakkre Pigehoved udført med al den Finhed, Sandhed og herlige Colorit, der beundres hos omhandlede Kunstner. Ældre Cataloger (Spenglers) nævne og omtale endnu fire andre Stykker af Dov i det Kongelige Billedgalleri, hvoriblandt et Portrait af Kunstnerens Moder, tildels i Rembrands Maneer og hvoraf de to vare paa Lærred. Det var nok værd at vide, hvor disse fire Malerier ere blevne af i Tidens Løb!

Hvad nu „Tandlægen" angaaer, der findes i Dresdener Galleriet og efter hvilket Maleri følger en lithographisk Tegning med dette Nr., da vil man vist uden Forklaring lettelig forstaae den fremstillede Scene. Sammenligner man Opfattelsen med Gherardo della Nottes Tandbrækker, saa er den hollandske Genremalers lette Behændighed strax ieiefaldende. Skjøndt Maleriet er udført med største Omhyggelighed og i Henseende til frappant Natursandhed selv ikke staaer tilbage for hans „Skrivemester", saa viser det dog en saa stor Frihed i Behandlingen, som kun faa af Dovs Stykker. Den fine Humor, som Maleren her udvikler, er sandelig kostelig. Denne hollandske Bondedreng, der (neppe af Henrykkelse!) faaer Taarer i Øinene over den gamle Barbeers Kunst, medens dog hans Dødsangst for Doctoren og dennes skrækkelige Instrumenter forsvinder tilligemed hans Tand-

pine ved et voldsomt Ryk og gjør Plads for kjendelig Forundring over den mærkværdige Forandring, der er foregaaen i hans Mund, — denne lille Bonde danner den livligste Modsætning til den Gamle, der fuld af opblæst Suffisance i Tand-Trophæen, som han holder iveiret, tilsmiler det talende Beviis paa sit overordentlige Talent. Billedets Yderramme, et Vindue i en Muur med til Siden optrukne Gardiner, samt Baggrunden (hvor man seer en udstoppet Fiirbeen og deslige physiske Snurrepiberier), afviger ubetydelig fra den sædvanlige Maneer, som Maleren anvendte for disse Gjenstande. Overhovedet vil man i Tandlægen ikke blot gjenkjende „Charlatanen" i vort Billedgalleri, men ogsaa den „Violinspiller", der hist og her sees i vore Boutiker photographeret; saa at det synes, som om Dov har havt en og samme Model til flere af sine Malerier og tillige benyttet samme Omgivelser. Ogsaa paa nærværende Stykke sees, ligesom paa „Charlatanen", Barbeerbækkenen, den halv oplukkede Medicinkasse, det opfæstede Teppe o. s. v. Det nedhængende Baand er Patentet og man vil af Indskriften paa Dugen see, at Maleriet er udført 1672.

Lord Oakburns Dottre.

(Fortsættelse.)

Fem og halvtredsindstyvende Kapitel.

Denne Opdagelse forstyrrede Janes tidligere Forklaring. Hun hed Mrs. Crane — saa syntes det altsaa aabenbart, at Clarice havde ægtet den Mr. Crane, som Mrs. West havde talt om. Men der var endnu Uoverensstemmelse. Hvorledes skulde hun forklare den Paastand i Brevet til hendes Mand, at hun kaldte sig Mrs. Crane; var det ikke hendes egentlige Navn?

Hvilken Følelse bragte Jane til at holde dette skjult for Laura? Hvilken Følelse fik hende til næste Morgen at flytte fra Carltons Huus med Lucy, hvis Helbred neppe taalte dette?

Hun var fuldstændig uvis om de virkelige Begivenheder; men der var en mørk Mistanke i hendes Sjæl om, at den Mand, Carlton havde seet paa Trapperne hiin Nat, var Crane, den afdøde Dames Mand. Hun havde paastaaet, at hendes Mand var paa Reiser; men efter det ovenciterede Brev var det tydeligt, at han dengang var i Syd Wennock. Det var en høist indviklet Sag. Judith havde en frygtsom, nedslaaet Mine, da Jane udspurgte hende, som om hun frygtede for at faae for mange Spørgsmaal.

„Dette er en pludselig Beslutning af Dem, Lady Jane," udbrød Carlton, da han saae hende den næste Morgen. „Jeg meente, at De vilde idetmindste have blevet her et Par Dage endnu. Husk paa, jeg indestaaer ikke for, at Lucy er istand til at flyttes."

„Jeg tager Ansvaret paa mig, Mr. Carlton. Jeg takker Dem for Deres Omhu for Lucy og for Deres Gjæstfrihed, men jeg længes efter at komme i mit eget Hjem. Jeg føler, at jeg maa være fri, fri til at forfølge den Sag, hvorom jeg talte til Dem igaar Aftes. Hvis De havde været mere aaben imod mig, var jeg maaskee ikke taget bort."

En mørk Sky gik over hans Ansigt. „Det er underligt, at De vil vedblive at paadutte mig Kjendskab til disse Ting, Lady Jane."

„Det er min faste Overbeviisning, at De har et saadant Kjendskab," var hendes Svar. „Men ved at tale om Clarice igaar Aftes har jeg muligviis vildledet Dem, som jeg blev det selv. Da hun boede i Syd Wennock, var det ikke hos Mrs. Jenkinson, men i Huset ved Siden af. Den ulykkelige Dame, som døde hos Mrs. Gould, var min Søster Clarice."

Carlton svarede ikke; han stirrede stivt paa Jane.

„Hun kaldte sig Mrs. Crane, og jeg maa formode, at hun ikke ægtede Tom West, men den Mr. Crane, som pleiede at komme til Wests. De maa have kjendt ham godt. Hvad Slags Mand var han?"

„Hvad Slags Mand?" gjentog Carlton, der syntes at være fordybet i sine egne Tanker. „Han var en lille, svær Mand, med mørkt Haar. Idetmindste forekommer det mig saaledes. Jeg forsikkrer, at jeg hverken har hørt Noget om ham eller seet Noget til ham, siden han pleiede at komme til Wests. Hvad har De hørt, siden De antager, at den afdøde Dame var Deres Søster?"

„Lille og svær med mørkt Haar," gjentog Jane, uden at agte paa det Øvrige. „Det maa have været ham, som De saae paa Trapperne."

„Det var det ikke," udbrød Carlton ualmindeligt varmt. „Det Ansigt, jeg saae paa Trapperne — hvis det virkeligt var et Ansigt — lignede Intet som jeg nogensinde har seet i mit Liv."

„Vidste De, at Clarice — at Miss Beauchamp ægtede Mr. Crane?"

„Nei."

„Jeg kan ikke frigjøre mig for den Tanke, at De veed mere om disse Begivenheder, end De siger," fortsatte hun. „Jeg mangler Traaden til dem. Hvis De kan give mig den, hvorfor vil De da ikke? De blev kaldet til Mrs. Crane; det sagde De ved Forhøret."

„Jeg kan Intet sige Dem," var Lægens Svar. „Den Dame, jeg blev kaldet til i Slotsgaden, var en Fremmed. Hvad Deres Formodning, at hun skulde være Deres Søster, angaaer, da maa det være en Feiltagelse. Men hvadenten det er saa eller ikke, vil jeg raade Dem til at lade Sagen falde. Hvorledes De end griber den an, vil der ikke komme noget Godt ud af den; den stakkels Dame kan ikke blive kaldet tilbage til Livet, og det vil ikke være behageligt for Dem eller min Kone at faae Sagen paany udspredt blandt Folk. Lad den falde, Lady Jane."

„Jeg lader den ikke falde, og i Ubehageligheder maa vi finde os."

„Ja, som De vil," sagde Carlton ligegyldigt. „Mere kan jeg ikke sige."

Da Jane gik, begyndte hun at tvivle om, hvorvidt Miss Beauchamp virkelig var hendes Søster; men hun vilde have Klarhed i Sagen, og saasnart hun fik Tid, begav hun sig hen til Tuppers Huus. Judith sagde hende, at Barnet der var Mrs. Cranes; det havde Mrs. Smith fortalt hende.

I Reglen stod Døren aaben; men den Dag var den tillukket. Da Jane bankede, kom Mrs. Smith ud, og Jane sagde da, at hun ønskede en halv Times Samtale med hende, hvis hun havde Tid.

„Altfor megen Tid," var Konens bedrøvede Svar. „Jeg sidder hos den lille døde Dreng."

„Han er da ikke død?"

„Jo, han døde imorges imellem 9 og 10."

Jane sank ned paa en Stol i Kjøkkenet. „Og jeg fik ikke givet ham et Kys for hans Moders Skyld! død! han var — det troer jeg vist — min Søsters Søn."

Konen stirrede paa hende. „Deres Søsters Søn?"

„Ja — men bliv lidt. Dette lille Barns Moder døde i Slotsgaden. Hvem var hun? Hvad var hendes Mands Navn?"

„Det veed jeg ikke. Jeg vilde give Meget til for at vide det."

Jane følte sig syg om Hjertet. Skulde det da altid være saaledes? Skulde den ene Vanskelighed fremstille sig efter den anden?

„Jeg beder Dem om ikke at lægge Skjul paa Noget," sagde hun med smertefuld Stemme. „Hvis jeg ikke ved Bønner kan komme tilbunds i denne Sag, maa jeg kalde Loven tilhjælp. Har De aldrig kjendt den unge Dames Navn før hendes Ægteskab, eller senere?"

„Jeg kjendte det før — idetmindste det, hun gik under. Jeg kjendte hende først, da hun var Gouvernante hos Lortons. Hun var Miss Beauchamp."

„Det var min kjære Søster!" udbrød Jane, hvis Tvivl nu var hævet. „Hvem ægtede hun?"

Mrs. Smith strakte sin Haand ud. „Jeg vilde give denne for at faae det at vide."

„Lad mig see Drengen," sagde Jane.

Han laa ovenpaa i sin hvide Natdragt, med en Haand paa hver Side og nogle Geraniumsqviste strøede paa Lagenet.

„Han holdt saa meget af Blomster," sagde Mrs. Smith. „Især af Geranier. Det gjorde ogsaa hans Moder."

Janes Taarer faldt paa det lille, blege Ansigt, og hun bøiede sig ned og kyssede det. „Jeg gjorde det ikke, medens han levede," sagde hun. „Hvorfor fortalte De mig ikke dengang, hvis Barn det var?"

„Hvorfor fortalte De mig ikke, hvem dets Moder var? Hvor kunde jeg ane, at dette Barn havde Noget med Deres Familie at gjøre? Jeg kjendte kun Moderen som Gouvernante. Forbigaaende spurgte mig altid om ham af Nysgjerrighed, fordi de saae, at han var syg, og at vi vare fremmede paa Stedet; jeg troede, at De spurgte mig af lignende Bevæggrund."

„De var hans Moder hengiven," sagde Jane, efterat hun i Korthed havde fortalt sin Søsters Historie.

„Jeg troer aldrig, at jeg har holdt saameget af Nogen," var Mrs. Smiths Svar, „skjøndt jeg ikke kjendte hende længe."

„Saa beder jeg Dem ved den Kjærlighed til hende, at fortælle mig Alt, hvad De veed om hende."

„Det kunde De have hørt for længe siden, Mylady, havde jeg blot vidst, i hvad Forhold De stod til hende. Jeg kjendte hende først, da hun var hos Lortons. Fru Lorton og jeg ere Cousiner; ja, skjøndt hun er en stor Dame og gjerne vil være en større. Vi boede i en Landsby; hendes Fader var Conditor og min Gjæstgiver. Hun giftede sig godt, og jeg blev

hjemme. Da mine Forældre vare døde, arvede jeg Lidt efter dem, og George Smith, som jeg længe havde kjendt, friede til mig. Jeg var da omtrent fyrgetyve Aar og han noget ældre. Vi giftede os og bosatte os i London, hvor hans Herres Forretning var; han var Handelsreisende. Jeg gav mig ikke ud for en Dame, men var som sædvanlig; det holdt Fru Lorton ikke af og skyede mig; men da hun senere blev farlig syg, var jeg god nok til at komme og pleie hende, og hun sendte Bud efter mig. Da saae jeg Miss Beauchamp; jeg syntes, hun var den yndigste Pige, jeg nogensinde havde seet, og jo mere jeg saae hende, desto mere holdt jeg af hende. Hun var en virkelig Dame, det kunde man nok see; hun havde ingen af Fru Lortons Manerer, men talte venlig til simple Folk, som om ogsaa de vare Mennesker. Jeg blev der en Maaned, for min Mand var paa Reise, og da jeg tog bort, lovede Miss Beauchamp at besøge mig i Islington, hvor vi boede. Hun kom ogsaa og fortalte mig, at hun havde forladt Lortons, fordi den lange Lømmel af en Søn ikke kunde lade hende i Fred, og var taget til Wests. Derefter saae jeg hende ikke mere i flere Maaneder, indtil, jeg troer det var i September det følgende Aar; da kom hun og spurgte, om jeg kunde anbefale hende et Logis. Jeg blev naturligviis forbauset, hvorpaa hun sagde, at hun vilde betroe mig en Hemmelighed — hun var gift. Jeg spurgte, hvorfor det var en Hemmelighed, og hun loe og svarede, af to Grunde. For det Første, fordi hendes Mand paa Grund af Pengeforhold hverken kunde eller vilde sige sin Fader noget derom, og for det Andet, fordi hun heller ikke vilde sige sin Familie det. Den var fornem og stolt og vilde sige, at hun havde vanæret den ved sit Valg. Hendes Mand, sagde hun, havde en Stilling, og naar han havde erhvervet sig Noget, vilde de bekjendtgjøre deres Ægteskab og ikke bryde sig om Andre."

„Hvad sagde hun, at hendes Navn var?" afbrød Jane hende.

„Hun sagde Intet. Da jeg trængte ind paa hende, svarede hun mig, at det var bedre jeg Intet vidste; men jeg kunde kalde hende for Miss Beauchamp. Hun forlod imidlertid ikke mit Huus, forend hun tog til Syd Wennock."

„Forlod det ikke?"

„Jeg mener for at boe andetsteds. Vort Huus var godt og der var Plads nok; hun vilde imidlertid betale mig for Værelserne, og min Pige opvartede hende. I December blev mit lille Barn født, det eneste, jeg nogensinde har havt, og hun pleiede da at sidde hos mig —"

„Men kom hendes Mand aldrig for at besøge hende i al denne Tid?" afbrød Jane hende forbauset.

„Aldrig i mit Huus. Efter hvad jeg kunde forstaae, for nu og da lod hun et Ord falde, syntes han at have forladt London og bosat sig paa Landet. Han kom stundom til Byen, og deraf gjorde hun ingen Hemmelighed; ved slige Leiligheder gik hun ud, og blev undertiden et Par Dage borte. Men jeg fik aldrig at vide, hvor hun opholdt sig."

„Hvorledes vare hendes Breve adresserede?" spurgte Jane. „Hun maa da have faaet Breve?"

„Der kom ingen til mit Huus; hun pleiede at hente dem paa Posthuset i Islington. Engang da hun ventede et og var for syg til selv at gaae, sendte hun Pigen. Jeg saae Brevet i dennes Haand, da hun kom med det; det havde til Udskrift ‚C. C.'"

„Til Clarice Crane," tænkte Jane. „Men det kunde ligesaa godt have betydet Clarice Chesney."

„Henimod Marts blev hun urolig; hun ventede sin Nedkomst i Mai og holdt ikke af at ligge saa langt borte fra sin Mand. Hun sagde, at hun vilde reise til det Sted, hvor han boede, enten han saa holdt af det eller ikke. Efter hendes eget Udsagn ønskede han ikke, at hun skulde komme, og jeg raadede hende derfra, for jeg antog hende ikke stærk nok til at reise. Jeg var meget bedrøvet paa den Tid, for mit Barn var død, og hvad min Mand angaaer, da vilde han ikke lade sig trøste. Men det er nu Altsammen forbi," vedblev hun med en temmelig ligegyldig Stemme og gned sin Næse, „og jeg er næsten glad over, at det ikke levede, for Verden er fuld af Sorg og Besværlighed. Miss Beauchamp lovede mig, at jeg skulde faae hendes Barn at opamme og gjorde mig usigelig glad derved, og jeg ønskede ikke, hun skulde tage bort, da jeg var bange for ikke at faae Barnet."

„Men hun tog dog bort."

„Ja; jeg kunde ikke standse hende. Hun pakkede alle sine Sager i en stor Kuffert, brændte alle sine Breve og Papirer og reiste. Næste Dag, da jeg kom hjem om Aftenen, laa der et Brev fra hende, hvori hun bad mig ile til Syd Wennock, thi hun var bleven syg der. Jeg tog afsted med Aftentoget, og ved min Ankomst fandt jeg, at Barnet var født; det var det mindste Barn, jeg nogensinde har seet. Jeg var meget vred paa hende; hun

havde sat sit Liv i Fare for Intet, thi da hun kom til Syd Wennock var hendes Mand borte."

„Borte?" afbrød Jane.

„Ja, det sagde hun, og af et tilfældigt Ord, hun lod falde, maatte jeg formode, at han var Læge; jeg tog Barnet med mig samme Aften. Hun sagde, at jeg skulde lade det døbe og kalde det Louis — og det forekom mig, at det kunde være Navnet paa Faderen. Jeg tog mig den Frihed at føie George til efter min Mand."

Der blev en lang Taushed. „Vidste De, at hun kaldte sig Crane?" spurgte Jane.

„Hun sagde i sit Brev, at jeg skulde spørge efter hende under det Navn. Da jeg ankom til Syd Wennock, spurgte jeg, om dette var hendes virkelige Navn, men hun loe og sagde, ikke mere virkelig end Beauchamp, ikke engang halvt saa meget; det var et Navn, som hendes Mand og den unge West pleiede at give hende for at drille hende. En Herre, som hed Crane, som hun ikke kunde lide, pleiede at komme til Wests; hun havde ikke tænkt paa, at hun skulde behøve et Navn i Syd Wennock, førend hun var lige ved Byen, og da faldt dette hende ind. Det kunde være ligesaa godt som et andet, indtil hun antog sit virkelige Navn, hvad hun troede, hun snart kunde gjøre. Jeg sagde, det var Uret, hun burde ikke have antaget det, men været hos sin Mand, da Barnet blev født, og vi kom formelig op at skjændes. Hun forsvarede ham og sagde, at hvis ikke Barnet var kommet for tidligt, vilde det ogsaa have været Tilfældet. Hun bad mig ikke skrive til hende eller have nogetsomhelst Samqvem med hende, førend hun tilskrev mig. Vi var nærved at komme op at trættes om en anden Ting endnu; hun vilde have, at jeg skulde tage Betaling for Barnet, og jeg vilde ikke, fordi jeg trængte ikke, og det var en stor Glæde for mig at faae Drengen. Jeg tog Barnet bort, og jeg har ikke hørt et eneste Ord fra hende siden."

„Aldeles ikke?"

„Nei. Min Mand blev syg, og senere flyttede vi til Skotland, hvor han fik en Ansættelse. Nogle af vore Venner flyttede ind efter os, og hos dem lod jeg blive et Brev til hende; men det blev aldrig hentet."

„Og De skrev ikke til Syd Wennock?" udbrød Jane.

„Aldrig. Jeg indrømmer, at jeg var egenkjærlig, jeg var bange for at miste Barnet, og min Mand var ogsaa kommen til at holde af det. Jeg sagde til mig selv, at hvis hun ønskede Barnet, vilde hun dog vistnok sende Bud efter det. Desforuden antog jeg at kunne gjøre Skade ved at skrive, og jeg kjendte hverken hendes virkelige Navn eller Adresse."

„Men hvad troede De da om hendes Taushed? Om, at hun lod Barnet blive hos Dem?"

„Vi tænkte, det kunde hidrøre fra to Grunde. Enten at hun var reist udenlands med sin Mand til Amerika, og at hendes Breve til mig derfra vare gaaede feil, eller ogsaa — De maa undskylde at jeg siger det — at hun ikke var gift og derfor ikke vilde fordre sit Barn. Jeg troede det ikke, men min Mand ansaae det for rimeligt."

Jane svarede ikke.

„Ialtfald vare vi glade ved at beholde Drengen, og da min Mand døde sidste Foraar, tænkte han mere paa ham end paa mig. Jeg solgte da vore Eiendele og besluttede at tage til Syd Wennock, tildeels for at see, om jeg kunde udfinde Noget om Mrs. Crane; men jeg skal aldrig glemme den Rystelse, jeg fik, da jeg kom hertil og hørte, hvorledes hun var død."

Stakkels Jane tænkte, hun skulde aldrig glemme den foregaaende Nats Rystelse, da man sagde hende, at Mrs. Crane var Clarice Chesney.

„Hvad jeg ikke kan forstaae er, at man aldrig har hørt om hendes Mand," begyndte Mrs. Smith igjen efter nogen Tids Forløb. „Jeg prøver paa at rime de forskjellige Ting sammen, men det vil ikke gaae. Man taler om en mørk Mand, som er bleven seet paa Trapperne hiin Nat, man skulde troe, det var hendes Mand, som havde listet sig derind for at gjøre Ulykker."

„Jeg veed ikke," svarede Jane gysende. „Siden De har begyndt at tale, er jeg bleven grebet af en Frygt, som jeg dog ikke tør tale nærmere om."

Ja, forskjellige Tanker og Erindringer rørte sig i hende. Hun mindedes den Lap Papir, som Laura havde fundet i sin Skuffe, kort efterat hun var bleven gift med Carlton. Laura havde altid paastaaet, at Papiret maatte være kommen ind imellem hendes Klæder, thi hvorledes skulde hun ellers have faaet det. Nu begyndte Jane at troe, at Papiret maatte have været i Skuffen, inden Laura nogensinde kom i sit nye Hjem, at det maatte have forstukket sig under Papiret paa Bunden af Skuffen. Det var aldrig faldet hende eller Laura ind at sætte Carlton i Forbindelse med hele Sagen, og denne lille Ting havde ligget Jane mere paa Hjerte; end hun havde villet

bekjende. Kunde Brevet være skrevet til Mr. Crane? Det var da visselig ikke skrevet til Carlton! Men hvorledes kom det i Skuffen? Havde Mr. Crane nogensinde besøgt Carlton i Syd Wennock? Men saa var der igjen Clarices Benægtelse af, at hendes Navn var Crane. **Hvad Deel havde Carlton i det Hele?** — see, det var det, der nu sysselsatte Janes Tanker.

Hun forblev hos Mrs. Smith og talte frem og tilbage, og det blev Tusmørke, da hun omsider forlod Huset for at gaae hjem. Men da hun gik ned ad Smallegaden, foer hun sammen ved Synet af hver Busk, hun kom forbi, ligesom Carlton havde gjort det nogle Aar tidligere.

Sex og halvtredsindstyvende Capitel.

Judiths Fortælling.

Frederik Grey og Lucy Chesney sadde sammen i Tusmørket i Janes Huus. Det havde tilsyneladende ikke skadet hende, at hun den Dag var flyttet fra Carltons Huus; tvertimod lod hun til at befinde sig bedre, og skjøndt Judith stadig sagde, at hun burde gaae op og lægge sig, blev hun dog, hvor hun var.

Det var iøvrigt intet livligt Møde med Frederik, thi han var kommen for at sige Farvel. Næste Dag skulde han tilbage til London. Imidlertid var dette ikke den eneste Aarsag til det herskende Mismod — Lucy havde fortalt ham Noget, hvorover han var bleven vred.

Sagen var, at Jane i sin Forvirring og Sorg over at finde, at den afdøde Mrs. Crane havde været Clarice Chesney, havde den Morgen ladet et Ord falde for Lucy om, at denne Opdagelse mulig kunde være Aarsag i, at deres Forbindelse hævedes. Saa var Lucy bleven fortvivlet og bragte nu sin Kjæreste i samme Tilstand.

„Af hvad Aarsag?" sagde han i en ikke meget blid Tone, for han var af Naturen opfarende. „Af hvad Aarsag?"

„Jane synes ikke, det er passende, at vi gifte os sammen, naar den Feiltagelse, der havde Clarices Død tilfølge, foretoges af Sir Stephen. Jeg mener med Medicinen, veed Du."

„Jane begynder vel at gaae i Barndom," svarede han vredt. „Sir Stephen har aldrig begaaet den Feiltagelse. Vær Du kun rolig, min Pige; man kan ikke skille os ad."

Lucys Taarer randt; hun var svag efter sin Sygdom. At gifte sig imod Janes Villie var ikke til at tænke paa, og Jane var fast, naar hun engang havde fattet en Beslutning.

Midt under denne Samtale kom Jane hjem fra det Besøg, hun havde aflagt hos den lille døde Dreng i Tuppers Huus, og Frederik sagde hende da sin Mening. Judith, som var kommen ind for at tage Janes Hat og Shavl, stod forundret og bekymret: hendes Følelse var ganske den samme som Lucys og Frederiks. Han havde ikke bemærket Judiths Indtrædelse.

„O, Mylady!" sagde hun; „det vilde ikke være rigtigt at adskille dem. Skulle de Uskyldige lide for den Skyldige?"

„Den Skyldige?" sagde Jane grundende. „Hvorledes skulle vi faae at vide, hvem der er skyldig?"

Judith stod et Øieblik stille, og et forunderligt ivrigt Udtryk blandede sig med Ubestemthed i hendes blege Ansigt. Hun saae paa Jane og derefter paa Frederik; pludselig kastede hun Hatten fra sig og hævede Armene i Veiret.

„Jeg vil tale," sagde hun. „Jeg vil erklære, hvad jeg veed. Lige siden igaar Aftes har jeg sagt til mig selv, at jeg burde gjøre det. Og jeg vilde ønske, at jeg havde gjort det for Aaringer siden."

Forbausede saae de paa hende. Hvad gik der af den rolige Judith?

„Mylady, De spørger, hvem der var skyldig — hvorledes vi skulle faae det at vide? Jeg troer at vide, hvem det er: jeg troer, det var Mr. Carlton. Jeg kunde dengang næsten have beviist det."

„O, Judith!" udbrød Frederik Grey bebreidende, medens Jane lod Hovedet falde paa sine Hænder og Lucy stirrede rundt omkring, som om hun troede, de vare gaaet fra Forstanden. „Og De har ladet min Fader være mistænkt i alle de Aar."

„Jeg vovede ikke at tale," var Judiths Svar. „Hvor turde jeg, der var en simpel Tjenestepige, fremkomme med en Beskyldning mod en Herre som Doctor Carlton? Ingen vilde have lyttet til mig. Desforuden kunde jeg tiltrods for mine Tvivl ikke troe, at han var skyldig. Jeg troede, at jeg havde begaaet en besynderlig Feiltagelse. Og jeg frygtede, at Bladet skulde blive vendt imod mig, og jeg blive anklaget."

Hvad hun saa end vidste, og hvor længe hun end havde undertrykt det, var der nu intet Andet for hende end at sige Alt. Hun stillede sig op imod Muren og begyndte:

„Jeg vil ikke være Mr. Carltons Anklager," sagde hun. „Jeg vil kun fortælle, hvad jeg saae, og lade Andre dømme: Indtrykket af hans Brøde paa min Sjæl har mulig kun været en stor Feiltagelse. Jeg —

jeg formoder, at jeg maa begynde med Begyndelsen?"

„De maa begynde med Begyndelsen og blive ved til Slutningen," sagde Frederik myndigt.

„Og det vil jeg ogsaa gjøre," svarede Judith. „Om Søndag Aften, da den stakkels Dame, Mrs. Crane, laa syg hos Madam Gould, gik jeg derhen mellem Klokken otte og ni for at sige Godnat til hende. Jeg havde Ansigtssmerter og onskede at komme iseng jo for jo hellere. Madam Gould og Mo'er Pepperfly sadde og spiste tilaften i Kjøkkenet; jeg saae dem, da jeg gik forbi Vinduet, men løb hurtig opad Trapperne, for ikke at forstyrre dem. Jeg havde intet Lys, og jeg fandt, at Soveværelset var mørkt; men det var en smuk Maaneskinsaften. Jeg talte til Mrs. Crane, men hun sov og svarede mig ikke, og jeg satte mig ned ved Sengen bag Gardinet. Da ringede det paa Døren; jeg hørte, at Madam Gould lukkede op og fulgte den Ankomne op ad Trapperne. Jeg tænkte, at det maaskee var Mr. Stephen Grey, men da de kom ind i Dagligstuen, hørte jeg hende tiltale ham som Doctor Carlton. Hun gik atter ned, og han traadte ind i Værelset uden Lys. Ved sin Indtrædelse vækkede han Mrs. Crane, for jeg hørte hende røre sig, og han nærmede sig til Sengen. 'Clarice,' sagde han, 'hvor kunde Du være saa ubesindig, saa taabelig, at komme til Syd Wennock?' — 'O Louis, jeg er saa glad over, at Du er kommen tilbage!' svarede hun i en glad, kjærlig Tone, som forbausede mig. 'Vær ikke vred paa mig, vi kan bevare vor Hemmelighed; men jeg kunde ikke udholde Tanken om at være syg saa langt borte. Det er saadan en sød lille Dreng!' — 'Det var meget urigtigt, Clarice,' vedblev han med vred Stemme; men jeg hørte ikke mere, for jeg listede mig ud af Stuen. 'Hvem er det!' raabte Carlton efter mig, og jeg ilede hurtig ned ad Trapperne paa mine Tøisko, for jeg vilde ikke have, de skulde troe, at jeg havde lyttet. Da jeg kom forbi Kjøkkenet, talte Madam Gould til mig og fortalte mig om et Uheld, Doctor Carlton havde havt med sin Vogn. Jeg løb hjem og gik iseng; men deels paa Grund af mine Smerter i Ansigtet, deels paa Grund af det, jeg havde hørt, kunde jeg ikke falde isøvn. Det faldt mig ind at tænke paa, om han kunde være hendes Mand, men saa meente jeg igjen, at dette var noget dumt Tøi; Tingen kom ikke mig ved, og jeg kunde passe mig selv."

„Bliv ved, Judith," sagde Jane, for Judith taug og var falden i Tanker.

„Næste Dag var jeg alt Andet end rask, for Smerten i mit Ansigt generede mig. Det hovnede op, og da Mr. Stephen Grey om Aftenen kom for at see til Mrs. Crane, sagde han, at jeg burde binde det ind. Klokken var netop syv, da Mr. Stephen kom, og han ventede paa Doctor Carlton; han blev et Qvarteer, men Doctor Carlton kom ikke. Han bemærkede, at Mrs. Crane saae angreben ud, og han talte ganske strengt baade til mig og Mo'er Pepperfly og sagde, at vi havde snakket formeget; dertil svarede vi, at det var Damen, som havde talt, og vi kunde ikke forebygge det. Han sagde, at han skulde sende en beroligende Drik, og dermed gik han. Jeg gik hjem for at indbinde mit Ansigt; men i Førstningen vidste jeg ikke, hvad jeg skulde faae dertil, da mit Tøi ikke var hos Mrs. Jenkinson, og et Lommetørklæde var neppe varmt nok. Jeg fik fat paa et gammelt Stykke sort Plyds, som havde siddet paa en Vinterhat; det var ikke meget værd og jeg skar det i to Stykker og dannede mig ligesom to Ørenklapper, der gik ned under Hagen. Jeg havde en sort Kappe paa, eftersom jeg havde Sorg, og da jeg saae mig selv i Speilet, syntes jeg rigtignok, at jeg saae ud som et Skræmmebillede. Med mit ophovnede Ansigt, der var blegt, mine sorte Øine og dette uldne, haarede Stof om Ansigtet, var jeg rigtignok kjøn at see paa. 'Men Gud Fader bevares!' udbrød Margaret, da jeg kom ned, 'hvad har Du dog gjort ved Dig? Man skulde virkelig troe, at Du havde Bakkenbarter paa!' Og hun var heller ikke langt fra at have Ret hvad Udseendet angik, for det saae virkelig saaledes ud. Jeg var meget træt; jeg vilde gjerne tilsengs, og efter at have siddet en Stund med Margaret, sagde jeg, at jeg vilde gaae og see, om Mrs. Crane trængte til Noget, og saa komme tilbage og lægge mig. Ligesom den foregaaende Aften fandt jeg Madam Gould og Mo'er Pepperfly siddende ved deres Aftensmad. Jeg gik sagte op ad Trapperne, og da jeg vidste, at de To vare nedenunder, forundrede det mig at høre en Bevægelse deroppe. Min første Tanke var, om Mrs. Crane skulde have været saa uforsigtig at staae op for at tage Noget, og jeg kiggede igjennem Døren, der stod paaklem. Det var ikke Mrs. Crane, hun laa i sin Seng, og Døren var lukket imellem de to Værelser — det var Doctor Carlton. Lyset stod paa Kamingesimsen og han stod ved Chiffonieren. Han havde en meget

lille Flaske i Haanden, og han var ifærd med at sætte en Prop i den, hvorpaa han stak den i Vestelommen. Dernæst tog han en større Flaske lig den, hvori Mrs. Cranes Mixtur var; den havde staaet aaben paa Chiffonieren ved Siden af ham, og han satte nu ogsaa en Prop i den, hvorefter han stillede den op imod Væggen. Han vendte sig saa hurtigt om for at gaae ud af Stuen, at jeg ikke havde Tid til at komme afveien; jeg vidste ikke, hvad han havde bestilt; jeg vidste ikke, at der var begaaet noget Urigtigt; men det slog mig, at han neppe vilde ønske at blive beluret. Derfor skubbede jeg mig tæt op imod Muren ved Trappen — det værste Sted, jeg kunde have valgt, for Maaneskinnet faldt lige paa mit Ansigt, og han saae mig — rigtignok ikke Andet end mit Ansigt, men han stirrede paa mig med et forskrækket Udtryk. Mine Øine, der havde vænnet sig til Mørket, kunde netop skjelne hans Træk; han var derimod kommen fra et oplyst Værelse. ‚Hvem er det?' hviskede han; men jeg tænkte, at jeg gjorde bedst i ikke at svare. Jeg havde ikke Lyst til at træde frem og tale og forholdt mig derfor rolig. Han vendte sig bort og gik ind for at hente Lyset i Dagligstuen; derved fik jeg Leilighed til at smutte ind i Skabet. Han —"

„O, Judith!" afbrød Jane hende; „saa var den Mands Ansigt paa Trapperne, hvorom der er bleven talt saameget, altsaa Deres."

„Ja, det var. Jeg var bange for at give Forklaring derom, da jeg i saa Fald meente, at jeg vilde blive udspurgt mere. Doctor Carlton kom ud med Lyset, men kunde naturligviis ikke see mig, og efterat have søgt noget gik han ned ad Trapperne. Jeg hørte ham sige Noget til Madam Gould nede i Kjøkkenet om en Mand med sorte Bakkenbarter, som havde skjult sig deroppe, og jeg loe deraf. Men jeg havde ikke Lyst til, man skulde faae at vide, at det var mig, som havde været der, og da derfor Doctor Carlton var ude af Huset, tog jeg Plydset af og listede mig ned ad Trapperne. Jeg bankede da paa Vinduet, som om jeg nys var kommen, hvilket forskrækkede Madam Gould, saa at hun skjældte mig ud og spurgte, hvorfor jeg ikke kunde komme ordentlig ind i Huset. Jeg sagde, at jeg var kommen, for at sige Godnat til Mrs. Crane og gik op til hende. Hun loe ad mit hovne Ansigt og sagde, det lignede en Fuldmaane; jeg tænkte, hvormeget mere hun vilde have leet, om hun havde seet det med Bakkenbarter paa."

Frederik Grey, som havde staaet med Blikket heftet paa Judith og slugt hvert Ord, afbrød hende her med et Spørgsmaal.

„Havde De ingen Mistanke om, faldt det Dem aldrig ind, at han kunde have kommet Noget i Medicinen?"

„Ikke et eneste Øieblik. Hvorledes kunde jeg falde paa Sligt? Var ikke Mr. Carlton Læge? Jeg vidste ikke, at han havde kommet Noget i Medicinen, men selv om jeg havde vidst det, vilde jeg have troet, at det var en Forandring, han som Læge ansaae for nødvendig."

(Fortsættes.)

Gaade.

Uden mig kan Intet spire,
Baglænds løber jeg paa Fire.
Forlænds er jeg allevegne,
Baglænds mest i Norges Egne.
Uden Hoved Fisk jeg tæller,
(Dog ei Karper og Foreller);
Uden Hale man mig frygter,
Mulig kun paa Grund af Rygter;
Og naar sidste To man vender,
Bonden meget godt mig kjender.

Opløsning af Gaaden i Nr. 46:
Pap.

Opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, „Schakabatski" i Veile, „Forspilleren ved gamle Carls Diamantbryllup" i Næstved, „Vinderen af de 12,500 i Classelotteriet" i Slagelse.

Charaden i Nr. 45 er endvidere opløst af „den gode Gas" i Nykjøbing p. F., „den sorte Djævel" i Ebeltoft, „en Candidat Fysiognomicæ", „en Fidelumsing" og „Filippus" fra N. Sem.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

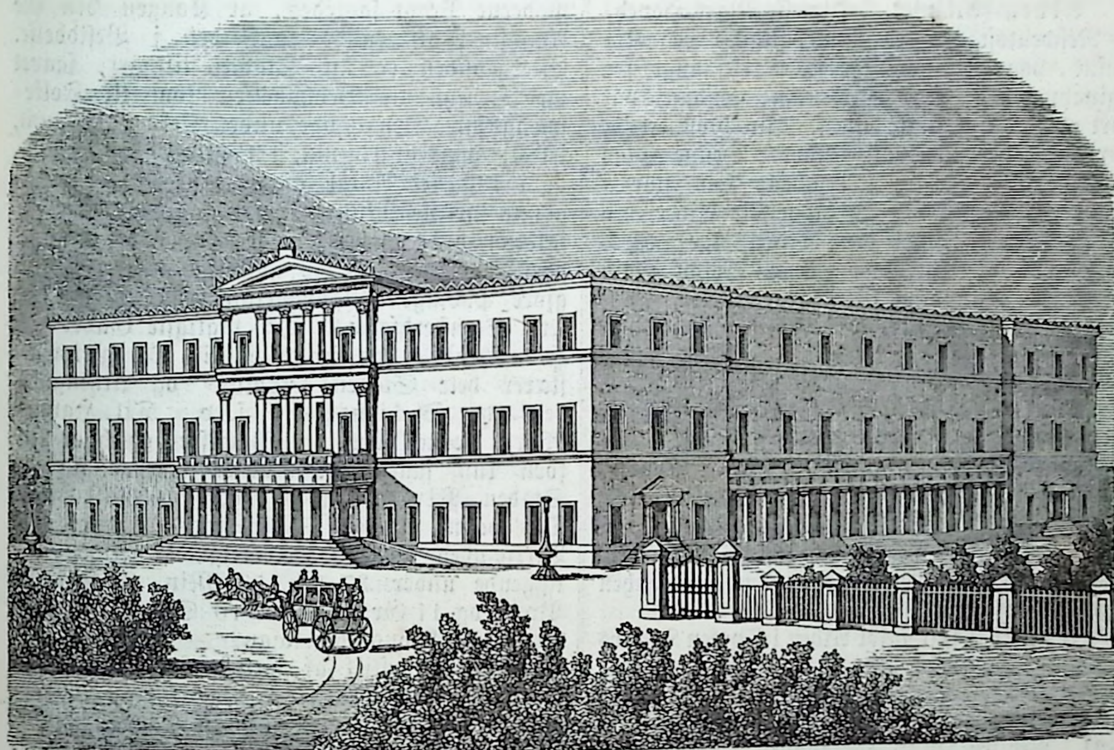
Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,

for alle Stænder.

1865. Søndagen den 26de November. **№ 48.**

Det kongelige Slot i Athen.

„Hvad mon Suenson vil sige?!" — Hvo kjender ikke dette naive Udbrud, som i sin Tid lagdes den unge, freidige Fyrste i Munden, da han pludselig maatte forandre Cours, skulde ombytte „Nordens Athen" med Sydens, og istedetfor som Cadet at bestige Orlogsskibets gyngende Vanter, kaaredes til at stige op paa et ædelt, men ustadigt Folks lige saa vaklende Trone? Og Hvo erindrer ikke de smukke Ord, der gjenlød hele Europa rundt, udtalte faderligt formanende til ham med sand Propheti, af vor forevigede, folkekjære Frederik den Syvende i Christiansborg Slots Riddersal? — Hvor megen eller hvor liden Pris

man end overhovedet sætter paa Kronens Glands og Purpurets Herlighed, saa meget er dog nok vist, at mange Ønsker, blandede med Bekymring eller tillidsfuld Forhaabning, alt eftersom Bladene bringe Budskab om Ministerskifter, Opror, Reiser, Udvisning af paatrængende Frænder eller af ildesete Venner og Raadgivere o. s. v., flyve paa Tankens Vinger fra vort eget sonderslidte Fædreland ned til den kjække Ynglings nye fjerne Hjem, hvor dog ikke Nordens trofaste Stjerner gaae ned, men hvor Bjørnen (som vi kalde Vognstangen) kun dypper sin Halespids i Okeanos dunkle Blaa. Hvilken Omskiftning, hvilket vidunderligt Supplement til „Væringerne i Miklagard!"

Vi antage, at en Afbildning af Kong Georg I.'s Bolig, det kongelige Slot i Athen, hine Ønskers og Tankers Brændpunkt, vil ikke være uden Interesse, og meddele derfor samme her foranstaaende.

Athen (Athinia), det græske Riges Hoved- og Residentsstad siden 1835, ligger ved Kephisus, paa den sydøstlige Kant ei langt fra Eginabugten. Da Grækenland endnu var stort og mægtigt, talte Athen, i sin blomstrende Periode, over 200,000 Indb. Denne Stad var lige saa mægtig i Vaaben, som stor i Kunst og Videnskab. I de ældste Tider hed den Kekropia, efter dens Stifter Kekrops, der c. 1550 f. Chr. kom med en Coloni Sais fra Nilens Munding til Attika og blev Athenienserues første Konge. Navnet Kekropia tabte sig og Staden blev kaldt Athen, efter Skytsgudinden Athene. Vi ville ikke dvæle ved de svundne Dages mangfoldige herlige Kunstværker, som Athen havde at opvise, dens Templer, Elfenbeens Søiler, Theatre, Museer, Vandledninger o. s. v. — alt Dette har ikke Tidens Tand, men Menneskenes vilde Raseri ødelagt; dog selv Ruinerne, prægtige Minder om fordums Storhed, forkynde endnu hvad Athen engang har været.

I Aaret 1456 faldt Athen i Tyrken Omars Hænder og Staden blev i tyrkisk Magt, med Citadellet Akropolis paa en Høi, indtil Frihedskrigen, hvis første Begyndelse faldt i Aaret 1821. Ved Freden til Adrianopel, 14de Septbr. 1829, blev Grækenland anerkjendt som uafhængig af Porten. Den af den tredie Nationalforsamling i Troezena valgte Præsident, Grev Capodistria, myrdedes den 9de Octbr. 1831. Storbritanien, Frankrige og Rusland tilbøde derpaa Prinds Leopold af Sachsen-Coburg den græske Trone, men han afslog den. De nævnte tre Stormagter overdroge da den 13de Febr. 1832 Kongeværdigheden til Ludvig af Baierns Søn, der den 7de Mai s. A. antog den, og først ved hans Ankomst den 20de Mai 1833 rømmede Tyrkerne virkelig Athen. Otto I. er født den 1ste Juni 1815, hans Regeringstiltrædelse regnes fra 25de Januar 1833. Han formæledes den 22de Novbr. 1836 med Marie Fr. Amalie, Prindsesse af Oldenborg, født den 21de Decbr. 1818.

Ved sin Ankomst til Athen i et Besøg, udtalte den unge Konge det Ønske eller Løfte, at ville hæve Flækken til Residents. Fra nu af blomstrede Staden, der dengang var sjunken ned til en elendig Landsby med Hytter for Huse, atter op med forbausende Hurtighed og forvandledes fuldkommen i Løbet af fire Aar. Den 13de Decbr. 1834 drog Kongen ind i sin nye Residentsstad; men den manglede endnu en for en Hersker værdig Bolig. Derfor blev i Aaret 1836 Grundstenen lagt til det store kongelige Slot, der snart reiste sig i al sin moderne Pragt saaledes, at Kongen den 6te August 1843 kunde tage det i Besiddelse. Efterhaanden er nu Staden tiltaget, saavel med Hensyn til Bebyggelsen som til Folkemængden. Den havde under Kekrops 20,000, i 1842 omtrent 15,000, i 1856 henved 32,000, og i 1862 et Antal af 45,000 Indb. Den gamle tyrkiske Muur, som omgav Staden, er falden; nye, lige og brede Gader ere anlagte over eller igjennem de gamle Rudera, for at gjøre Passagen tilgjængeligere for Vogne og lette Samfærdselen. De vigtigste Gader ere Hermesgade, der fra Vest til Øst gjennemskærer hele Staden; Wolus- og Athengade, den nye Stadiongade o. s. v. Til Havnen (Porto Leone) fører en Chaussee, og hvor tilforn kun saaes øde Ruiner, hæver sig nu Staden Piræus med over 10,000 Indb. Det paany stiftede Universitet begyndte sin Virksomhed 1837. Forøvrigt er Athen beliggende under 37 Gr. 58 Min. 8 Sek. N. Brede og 11 Gr. 9 Min. 10 Sek. Ø. Længde fra Kjøbenhavns Meridian, — har altsaa en Klokkeslets Forskjel af næsten ³/₄ Time større end her. — Som bekjendt regner man i Grækenland efter den Julianske Kalender, der er 12 Dage tilbage i Tiden; saaledes er Søndagen den 26de Novbr. her den 14de Novbr. dernede, og naar Hellenerne skrive den 26de Novbr. have vi allerede den 8de Decbr.

Kong Otto I. var ikke længe yndet i sit Rige, og Misfornøielsen steg med hvert Aar. Vi ville her ikke indlade os paa at undersøge de forresten ganske naturlige Grunde til Utilfredsheden; saameget mere, som det Meste man har hørt i Bladene derom, er kommet hertil

igjennem tydske Kilder og saaledes af sædvanlig plumret Vand. Efter germanisk Opfatning, kunde man ikke taale en Konge, som ei formaaede at gjøre et byzantinsk Keiserdømme af det lille Kongerige Grækenland. Men nærmest maa vel den tydske Indflydelse og Indskydelse, der charakteriserer Regenter tagne af det store Tydskland, og fra hvilken de sjelden kunne frigjøre sig, have været Hovedaarsagen og saaret den stærkt udviklede græske Nationalitetsfølelse. Nok er det: Kong Otto blev i 1862 fortrængt fra Tronen, og efter flere feilslagne Forsøg paa at faae en anden Konge, faldt omsider Valget paa Christian IX.'s næstældste Søn, Christian Vilh. Ferd. Georg, født den 24de Decbr. 1845, som med sin kongelige Onkel, Frederik VII.'s, Stormagternes og øvrige Vedkommendes Samtykke erklærede sig villig til at imødekomme Ønsket.

Den 30te Marts 1863 udstedte Nationalforsamlingen i Athen Valgdekretet. Den 6te Juni, Dagen efter Grundlovsdagen, s. A. fandt Proklamationen Sted, og der var Galataffel i Riddersalen paa Christiansborg Slot, fordi han havde modtaget den græske Krone som Hellenernes Konge Georg I. Den 17de Septbr. afreiste den unge Fyrste fra Kjøbenhavn, og skjøndt Reisen ikke gik direkte til Bestemmelsesstedet, kunde han dog allerede den 30te Octbr. s. A. holde sit høitidelige Indtog i Athen.

Da vi ikke have andre Forbindelsesmidler med den her saa yndede Kongesøn og Konge, end saadanne, som vore ærede Læsere ogsaa ere i Besiddelse af, nemlig Avisernes Beretning, vil det være overflødigt at dvæle ved de ikke faa Ministerkriser, der allerede have fundet Sted i hans korte Regeringstid, og navnlig kunne vi ikke indlade os paa den sidste, hvori Grev Sponnecks Afreise synes at spille Hovedrollen. En for Grækenland gunstig Omstændighed har Tronskiftet unegtelig medført, vi mene de joniske Øers Indlemmelse, der har forøget Grækenland med 52 □ Miil og circa 300,000 Indv. Disse Øer, der engang tilhørte den venetianske Republik og senere Frankrige, have siden 1815 staaet under Englands Beskyttelse. — Grækenland med Jonien er nu 947 □ Mile stort og har 1,343,300 Indb. (1,418 pr. □ M.). Statsindtægterne angives til 4,830,000 D., Udgifterne til 7,483,000. Et saadant Misforhold gjør det forklarligt, at Kong Georg ædelmodig har givet Afkald paa 1/8 af sin Civilliste til Fordeel for Budgettet; men heldigere turde det dog være, om Hellenerne maatte blive noget mindre klassiske og snart lære praktisk at anvende de Kræfter, Landet har at byde over, for at indrette Næring efter Tæring, da det Modsatte nu saa ofte forgjæves er prøvet og foreslaaet, og rigtignok har det gamle Ordsprog for sig.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Bliv da ved med Deres Fortælling."

„Jeg gik hjem og iseng og næste Morgen fortalte Margaret mig, at Mrs. Crane var død den foregaaende Aften Klokken ti, efterat have taget den af Mr. Stephen Grey sendte Sovedrik. Jeg veed ikke, hvorledes jeg blev tilmode; jeg kunde ikke sige Noget derom, selv om jeg vilde forsøge det, eller om den frygtelige Tvivl, der paakom mig. Jeg hørte, at Doctor Carlton havde lugtet Gift i Medicinen, da den bragtes til Huset, og jeg tænkte da, at Giften altsaa maatte have været i den, og at han formodentlig kun lugtede mere til Flasken, da jeg saae, han havde aabnet den. Een Ting var jeg dog vis paa — nemlig at Mr. Stephen Grey ikke havde begaaet Feiltagelsen, og Ingen kan fatte den Spænding, jeg var i, indtil Ligskuet skulde holdes. Jeg gik derhen; jeg vilde have Opklaring paa den ene eller anden Maade og komme ud af denne Forvirring. Mr. Frederik Grey havde hviskét til mig, at hvis Nogen havde kommet Gift i Medicinen, var det Mr. Carlton og ikke hans Fader, og hans Ord gjorde et dybt Indtryk paa mig. Ved Ligskuet hørte jeg Mr. Carlton aflægge Vidnesbyrd, og fra det Øieblik af antog jeg ham for skyldig. Han svor for Kronbetjenten, at han hverken berørte eller saae Medicinen, efterat han havde givet den tilbage til Mo'er Pepperly, at han ikke havde lagt Mærke til eller vidste, hvor hun havde henstillet den. Det vidste jeg var Usandhed. Han baade saae og rørte ved den og sørgede for at sætte den tilbage i samme Stilling som den, hvori Vaagekonen havde sat den. Han erklærede at have sagt til Mrs. Crane, hun maatte ikke tage Medicinen; men jeg var sikker paa, at han aldeles ikke havde gjort dette. Han svor ogsaa, at han Intet kjendte til Mrs. Crane, hvem hun var, eller hvor hun kom fra, og det vidste jeg var usandt. Der overfaldt mig en heftig Lyst til at træde frem for Kronbetjenten og sige Alt, hvad jeg havde seet og vidste; men, jeg veed ikke, hvorledes det var,

men jeg turde ikke; jeg frygtede for, at Doctor Carlton skulde vende sig imod mig og nægte det eller endog beskylde mig i sit Sted — og hvem af os vilde da Dommeren have laant Øre til? Til ham, en agtet Mand, eller til mig, en fattig Tjenestepige? Forend Ligskuet var forbi, blev der funden en Deel af et Brev — og det var en tro Gjenpart, for jeg mindes hvert Ord deraf, af det Første af det Brev, som Lady Laura fandt igaar Aftes. Kronbetjenten viste Mr. Carlton det, og han undveg at svare strax; han tog Brevet hen til Vinduet og stod der med Ryggen mod Værelsets Indre; de Edsvorne sagde Intet, men jeg er sikker paa, at det kun skete for at samle sine Tanker og vinde Tid til at blive Herre over sin Bevægelse. Det Brev, som Lady Laura fandt, var det, som Mrs. Crane skrev om Aftenen efter hendes Ankomst, thi jeg kjendte Convolutten igjen igaar: det selvsamme Brev, som Madam Gould fik mig til at bringe hen til Doctor Carlton. Da jeg traadte ud af Værelset, hvor Ligskuet holdtes, følte jeg mig ganske overbeviist om, at han havde myrdet Damen."

„De burde have erklæret dette, Judith."

„Mylady, jeg siger, at Folk vilde ikke have troet mig; der var ikke Spor af Noget til at bevise, hvad jeg sagde. Og hvis jeg nu aflægger Forklaring, er der vel heller Ingen, som troer mig."

„Det kunde have frelst min Søster Laura," mumlede Jane.

„Jeg gjorde, hvad jeg kunde, for at holde hende fra Mr. Carlton. Efterat jeg var kommen til at tjene hos Dem, lod Pompejus et Ord falde om, at Miss Laura — som hun dengang hed — pleiede i Smug at gaae ned i Haven i Tusmørket for at møde Mr. Carlton. Jeg kunde ikke sige Noget aabenlyst til Mr. Carlton, men jeg tænkte, at jeg vilde skræmme ham og advare Miss Laura. En Aften, da de vare sammen der — det var Aftenen før de tog bort — skiftede jeg min hvide Kappe med en sort, bandt de Plydses Bakkenbarter, som jeg endnu havde, om Hovedet, og satte en af Pompejus's Kaskjetter ovenpaa. Endelig hyllede jeg mig ind i en af Herrens gamle Kapper. Da jeg kom til deres Mødested i Haven, var Miss Laura alene — han var gaaet. Det var næsten mørkt mellem Træerne, hvor jeg stod; hun kunde kun svagt skjelne Omridset af mig, og jeg gjorde min Stemme dyb, idet jeg, saa godt jeg kunde, advarede hende mod Mr. Carlton. Da jeg listede mig tilbage igjen, saae Mr. Carlton mig, jeg løftede min Hue og han saae mit Ansigt i Maaneskinnet. Han saae dødelig forskrækket ud; jeg formoder, han kjendte det for det samme Ansigt, han hiin Nat havde seet paa Trappegangen, og jeg smuttede ind mellem Træerne, til han var borte. Siden har jeg een eller to Gange viist mig for ham paa lignende Maade. De erindrer maaskee den Nat, da vi vendte hjem efter Lord Oakburns Død. Da vi havde forladt Lady Laura og vare tagne videre, erindrede De, at hendes Toiletkasse var bleven glemt i Vognen. Jeg steg ud for at bringe hende den og sagde, at jeg senere vilde gaae hjem. Jeg afleverede den til Tjeneren, og da jeg gik forbi Spisestuevinduet for at gaae bort, saae jeg Mr. Carlton ved Skinnet af Kaminilden. Jeg skubbede Hatten tilbage, tog mit sorte Slør af og bandt det sammen under Hagen; derpaa trykkede jeg Næsen imod Ruden, hvorved mit Ansigt kom til at see blegt ud. Han saae, at det var den samme Skikkelse, som havde forskrækket ham saa meget før, og jeg hørte hans Skrig, da jeg ilede bort og paa Veien satte mit Tøi ordentligt igjen."

„Hvorledes forklarer De, at Synet af Dem skulde forvolde ham en saadan Skræk?" spurgte Frederik Grey.

„Jeg troer, at da han saae mig første Gang den Nat paa Trapperne, maa han have frygtet, at det var En, som havde seet ham komme Giften i Medicinen; men da man ikke hørte Mere til slig Person, begyndte han halvveis at troe, at det Hele var Overnaturligt. Jeg tænker, at der hele Tiden har været Tvivl hos ham, idet han stundom har antaget Skikkelsen for virkelig, stundom for det Modsatte."

Frederik Grey nikkede, og Judith vedblev. —

„Tiden gik, men jeg nærede altid en vis Frygt for Mr. Carlton. Den Følelse jeg havde, var, at Ingen var sikker i hans Nærhed. Jeg tænker, det var en taabelig Frygt, men jeg kunde ikke gjøre ved det. Da Lady Lucy blev angreben af Feberen, og Doctor Carlton absolut vilde beholde hende i sit Huus, blev jeg ganske forskrækket og vidste ikke rigtigt, om han agtede at gjøre hende Fortræd; da Lampen i Forstuen gik ud, hviskede jeg ham derfor nogle Ord i Øret, som han ikke holdt af at høre. Jeg gjorde det i min Frygt, og ikkun for et Par Nætter siden tog jeg atter de Plydses Bakkenbarter paa og gjorde mig saa liig hiin Skikkelse fra første Gang, som jeg kunde. Og jeg stillede mig hen udenfor hans Vinduer."

„Men, det er underligt, at han aldrig har kjendt Dem," afbrød Frederik hende.

„Ikke saa underligt endda. De kan ikke troe, hvor den sorte Rand forandrer mit Ansigt. Desuden saae Mr. Carlton det aldrig uden i et meget usikkert Lys. Jeg troer, at en fjern Lighed mellem det og mit dog maa have slaaet ham, for Lady Laura sagde mig forleden Dag, at der i mit Ansigt var et Udtryk, som Doctoren ikke kunde fordrage. Og i al denne Tid havde jeg ikke den fjerneste Mistanke om, at den Dame, som døde i Slotsgaden, stod i nogensomhelst Forbindelse med det Herskab, jeg tjener."

Judith taug. Hendes Fortælling var tilende. Og hun stod ubevægelig i Skyggen af de røde Gardiner, medens dyb Taushed herskede i Værelset.

Syv og halvtredsindstyvende Kapitel.

Procuratorens Telegram.

Kunde der være nogen Tvivl om Mr. Carltons Brøde? Det var neppe til at haabe.

Jane Chesney og Frederik Grey forbleve alene, efterat Judith havde aflagt sin Tilstaaelse; de overtænkte Sagen for sig selv og havde neppe Lyst til at see hinanden i Ansigtet. Judith var gaaet ud af Stuen, og Lucy havde lagt sig — hvis der iøvrigt kunde tænkes paa Hvile under disse Omstændigheder.

Frederik var den Første, der brød Tausheden. „Erindrer De, Lady Jane, et Møde mellem Mr. Carlton og mig paa Bjerget, De tilfældigt var Ørevidne til, og hvad der da foregik?" spurgte han med sagte Stemme. „Mindes De, hvad jeg dengang sagde?"

Hun gjorde en bekræftende Bevægelse. „Jeg har ofte gjenkaldt mig det og den Beskyldning, De da gjorde imod ham."

„Den stemmer med dette."

Der blev atter Taushed.

„Han maa have været hendes Mand," begyndte Jane med en Stemme, der neppe hævede sig over en Hvisken.

„Derom kan ingen Tvivl være. Havde hun ikke været hans Kone, vilde der ikke have været nogen Nødvendighed for at rydde hende afveien. Vi maa antage, at det skete for at sætte ham istand til — til at ægte en Anden."

Han udtalte disse Ord lidt nølende, da han jo altfor vel vidste, hvem denne Anden var. Jane sukkede dybt.

„Hvorledes kan Judith i alle disse Aar have gjemt paa denne frygtelige Hemmelighed?" var hendes næste Udbrud.

Han tog Albuen fra Kamingesimsen, til hvilken han havde lænet sig, traadte frem og satte sig ned ligeoverfor Jane. „Jeg har tænkt over Sagen, og jeg indseer virkelig ikke, at Judith kunde have handlet anderledes. Nu, da jeg seer Tingen uden Lidenskab, troer jeg ikke, hun kunde have talt dengang. Som hun siger, vilde vel Ingen have troet hende. Tænk hvilken underlig Beskyldning at fremkomme med mod en Læge?"

„Men hvis hun havde nævnt de faa Ord, der forefaldt mellem Carlton og Clarice ved deres første Møde? Det vilde da sikkert have godtgjort et tidligere Forhold imellem dem og været en Traad til alt det Øvrige."

Han rystede paa Hovedet. „Ja, hvis man havde troet Judith. Derom vilde Alt have dreiet sig. Jeg antager, Sandsynligheden havde været for det Modsatte; Carltons Vidnesbyrd vilde være bleven taget for gyldigt, og han vilde have triumpheret."

„Hvad skulle vi nu gribe til?" jamrede Jane.

„Til Intet. De vilde ikke ønske Sag anlagt mod Carlton, for at bringe offentlig Anklage imod ham."

„Lægge Sag an imod ham!" gjentog Jane og vendte sig med Afsky fra den Tanke. „Og Laura, der er hans Kone! Nei, det var ikke min Mening — Sligt er aldrig falden mig ind. Clarice og Laura staae eens for mig — som mine Søstre begge to, og den Døde maa forblive uhævnet for den Levendes Skyld. Jeg talte om Laura selv. Hvad gjøre vi med hende? Hun kan ikke forblive hos Carlton."

Frederik Grey taug. Sagen var for delicat for ham og han foretrak, ikke at afhandle den. „Det kan jeg ikke blande mig i, Jane. Hun har været hos ham lige siden, i alle de Aar."

Jane saae ikke Veien rigtig klart. „Hvorledes kunde Carlton have været saa dristig at beholde det Brev hos sig?" sagde hun høit og hentydede til det af hendes Søster fundne Brev, hvilket hun netop havde beskrevet for Frederik Grey.

„Ja, det er uforklarligt," var hans hurtige Svar. „Idetmindste vilde det være det, hvis vi ikke daglig saae Forbrydere begaae de meest uforstaaelige Feiltagelser, som man kun kan forbauses over. Muligviis er der en Blindhed over deres Dømmekraft, hvorved de selv bringe Dommen ned over deres Hoveder."

Men Læseren kan forklare denne Kjendsgjerning, hvis han har en god Hukommelse. Han kan maaskee erindre, at Carlton ledte efter

Brevet, uden at kunne finde det og kom til den Slutning, at han havde brændt det med nogle andre Sedler og Breve. Eet Brev gjemte han i sit Jernskab i den Tanke, at det var fra hans Fader, medens det, som Laura fandt, var det, han virkelig puttede derind, idet han brændte Faderens. Og deri bestod Feiltagelsen. En Tilfældighed, vil man sige; men hvor mange af den Slags kan man ikke spore i Kjæden, der fører til Opdagelsen af en stor Forbrydelse. Det traf sig saa, at Carlton aldrig havde Leilighed igjen til at see paa det Brev, og det laa altsaa forglemt i Skabet og ventede paa, at Lauras skinsyge Hænder skulde trække det frem af dets Skjul. Havde han stedse været god imod hende og ikke givet hende Anledning til Skinsyge, var den Forbrydelse maaskee aldrig kommen for Lyset.

Thi Brevet var det egentlig, der førte til Opdagelsen; det var Hængslet, hvorom Sagen kom til at dreie sig, og dog kan man sige, at hele Kjædens Led mere vare sammensatte af Tilfældet end ifølge en Plan.

I stor Forlegenhed havde Jane medtaget Brevet, da hun forlod Carltons Huus. Hun havde det i Lommen under Besøget hos Mrs. Smith, og efterat Forklaringen havde fundet Sted imellem de To, viste Jane hende det i Haab om derved at faae Oplysninger om den Ægtemand, til hvem det aabenbart var skrevet. Men selv da havde hun ingen egentlig Mistanke imod Carlton.

Nu vilde Jane have viist Frederik Brevet; men hun havde det netop ikke hos sig. Hun meddeelte ham imidlertid Indholdet udførligt.

„Ja, det var til hendes Mand, til Carlton, at hun havde skrevet det. Men den spøgende Tone, i hvilken det er holdt, vilde føre Enhver, der ikke havde Nøglen til Gaaden, bag Lyset. De vilde aldrig formode, at Manden og Lægen vare den samme Person. Jeg vilde gjerne have min Fader skulde see det Brev, Jane."

„Han kan gjerne faae det at see. De — De er da vis paa, at han ikke vil bruge det imod Carlton?" tilføiede hun hurtigt.

„Imod Carlton? O nei! Jeg troer ikke, han vilde gjøre det under nogen Omstændighed, og mindst under den nærværende. Min Fader er det bedste Menneske paa Jorden. Lucy skal være hans Svigerdatter, og Carlton er hendes Søsters Mand. Sir Stephen maa være mistænkt endnu for Lucys Skyld. Det har ingen Skade gjort ham endnu — see, hvorledes han for kort Tid siden blev modtaget i Syd Wennock."

Men, hvis Jane og Frederik bleve enige om, at hele Sagen, Brevet medindbefattet, skulde dysses ned, var der en Anden, som havde en ganske anden Anskuelse. Det var Mrs. Smith. Og medens de To endnu omhandlede det Hele imellem sig selv, havde hun allerede foretaget det første Skridt til at offentliggjøre det.

Fra det Øieblik, Mrs. Smith havde truffet Carlton ragende i sine Skuffer, havde hun et Slags Mistanke til ham, ikke just at han skulde være Mrs. Cranes Mand, men at han havde en Hemmelighed, som stod i Forbindelse med Fortiden, i sin Haand. Den lille Dreng havde sagt hende, at han havde seet i Skufferne, baade foroven og forneden, og hun havde undret sig meget derover. Hun havde bestandig havt dette i Tankerne, og da de senere Oplysninger om det Forbigangne efterhaanden begyndte at dukke frem, listede ogsaa en større Mistanke mod ham sig ind hos hende.

Mistanken bestyrkedes senere lidt efter lidt, og da Jane viste Mrs. Smith Brevet, var det, som om denne aldrig skulde blive kjed af at see paa det.

„Vilde De have Noget imod at lade mig beholde det Brev een eller to Timer, Mylady?" spurgte hun derpaa.

Jane saae ingen Grund til at nægte dette, da hun endnu antog det for at være skreven til Mr. Crane, og efter hendes Bortgang satte Mrs. Smith sig ned og tænkte, ikke just paa, om Carlton var skyldig eller ikke, thi den Tvivl havde Brevet, som hun tydede rigtigt, løst, men paa, hvorledes hun skulde faae ham straffet. Aldrig et Øieblik havde Mrs. Smith vaklet i sin Beslutning, at drage Clarice Beauchamps Morder for Retten, hvis det skulde lykkes hende at opdage ham, og det vidste hun, at hun havde gjort nu. Jane følte sig ikke mere forvisset om Carltons Brøde efter at have hørt Judiths Fortælling end Mrs. Smith gjorde, uden at have hørt den.

„Hvad gjorde jeg nu bedst i at foretage mig?" sagde hun til sig selv. „Gaa til en Øvrighedsperson og fortælle, hvad jeg veed, eller til en Procurator og faae ham til at handle? Jeg har, Gud skee Lov, ikke havt med Sligt at bestille før og veed derfor ikke rigtig Besked. Men een af disse to Ting vil jeg gjøre endnu iaften."

Mrs. Smith, hvis Sind var i Bevægelse, besluttede sig kort efter til strax at gaae og tog i den Hensigt Hatten paa, men hun traf paa en uventet Modstand. Den unge Tjenestepige, som havde været borte hele Eftermiddagen og

nylig var kommen hjem, erklærede bestemt, at hun ikke vilde blive alene tilbage med den lille døde Dreng.

„Du Nar!" udbrød Mrs. Smith i sin Harme. „Du er da gammel nok til at vide bedre Besked. Hvad troer Du, at det døde Barn skulde gjøre Dig?"

Pigen vilde ikke sige, hvad hun troede, og havde formodentlig ingen Tanke derom; men hun nægtede dog at blive. Gik Mrs. Smith bort, saa gik hun strax bagefter — i Huset blev hun ikke.

Denne Vanskelighed fjernedes imidlertid ved Mo'er Pepperfly's betimelige Ankomst. Aldrig havde den Gamle været Mrs. Smith saa velkommen, især da hun lovede at blive. Det var iøvrigt ogsaa det, hun var kommen for.

„Hvem er Øvrigheden her?" spurgte Mrs. Smith.

„Øvrigheden?" gjentog Mo'er Pepperfly yderlig forbauset.

„Ja, er der ingen her i Byen — jeg vilde gjerne tale med En af dem."

Mo'er Pepperfly kunde ikke rigtig komme sig af sin Forbauselse. Øvrighedspersoner laa helt udenfor hendes Bekjendtskab, og hun kunde slet ingen Oplysninger give. „Er det for at faae Barnets Død indført, saa er det ikke til den, De skal henvende Dem. Doctor Carlton maa desuden først give Dem en Attest."

„Det er ikke i den Anledning — det er en privat Sag for mig selv. Maaskee kan De henvise mig til en dygtig Procurator? Han kunde muligviis være nok saa god for mig."

„Den kiffigste Procurator, jeg kjender, er Mr. Drone, to Huse fra den røde Løve," svarede Mo'er Pepperfly. „Han har ikke sin Lige her i Omegnen. Lad blot En komme i Fortræd, og han skal nok vide at rede ham ud deraf."

Mrs. Smith modtog Anbefalingen og begav sig paa Vandring. Kort efter stod hun udenfor Mr. Drones Dør.

Det var en lille, vims og gesvindt Mand. Han traadte ind med et meget rødt Ansigt, for han havde nylig spiist til Middag og bagefter siddet og varmet sig ved Kaminen.

Ilden i det Værelse, hvor Mrs. Smith traadte ind, var næsten gaaet ud, men Procuratoren stak i den og fik den atter til at blusse iveiret. De satte sig ned, og hun fortalte Alt fra Begyndelsen til Enden, medens Procuratoren jevnlig i sin Iver afbrød hende med Spørgsmaal.

Han blev yderlig forbauset. Atter og atter spurgte han, om der ikke kunde finde en Feiltagelse Sted. Skulde Doctor Carlton, der nød en saa almindelig Agtelse blandt sine Medborgere, være den stakkels Mrs. Cranes Morder — og Mrs. Crane var hans Kone, en Søster til hans nuværende Frue? Procuratoren syntes, at han aldrig havde hørt saadant noget Urimeligt før.

Rolig, taalmodig og vis i sin Sag gjennemgik Mrs. Smith den atter. Hun talte om Lady Janes Besøg den Eftermiddag og rakte ham det Brev, som Jane havde overgivet hende. Da begyndte omsider Procuratoren at troe, at der maatte være Noget i det, og han begyndte at tænke tilbage paa Omstændighederne ved Mrs. Cranes Død.

„Har Lady Jane Chesney Mistanke til Doctor Carlton?" spurgte han.

„Nei," svarede Mrs. Smith. „Hun havde ingen Ahnelse om, at det var Carlton, som var Mrs. Cranes Mand. Hun troer, at Mr. Crane var Søsterens Mand, men tillige, at Carlton var vidende om Ægteskabet, da han var en god Ven af Crane."

„Men jeg indseer ingen Aarsag til, at Carlton skulde have myrdet denne unge Dame — idet jeg sætter, at han har gjort det?" bemærkede Procuratoren.

„Jeg heller ikke," svarede Mrs. Smith. „Medmindre hendes Ankomst forstyrrede hans Planer, og han frygtede, man skulde faae at vide, at hun var hans Kone."

Procuratoren kløede sig i Skjægget. „Seer De, der er ingen Vished for, at hun var hans Kone — at han var gift med hende."

„Jo, det vil jeg sætte mit Liv paa," gjensvarede Mrs. Smith vred. „Jeg er saa vis paa det, som paa, at jeg selv blev gift. De er ligesaa gal som min Mand — det pleiede han ogsaa at sige."

„Hovedsagen vilde være at faae Beviis derpaa," svarede Procuratoren roligt. „Det vilde give os Bevæggrunden. Jeg formoder, De aldrig har havt fjerneste Idee om, hvor Bryluppet fandt Sted?"

„Nei — nei," sagde hun tøvende; „jeg husker, at Talen engang, medens hun var hos os i Islington, faldt paa Kirker og Ægteskaber og Sligt, og hun sagde da leende, at den gamle St. Pancras Kirke var saa god som nogen til at blive viet i. Da tænkte jeg ikke noget videre ved det; men det er jo muligt, at hendes Bryllup stod der."

Procuratorens livlige Øine spillede, og han gjorde en Notits i sin Lommebog. Dernæst gjorde han en Række af Spørgsmaal. Og da hun var vel borte og han havde seet hende dreie om Hjørnet, sprang han ind i

Omnibussen, der netop skulde kjøre til Store Wennock Stationen og sendte følgende Telegram til London:

„Henry Drone, Syd Wennock, til John Friar, Bedford Row. Gjennemsee Kirkebogen i St. Pancras for 1847. Ægteskabsattest forlanges: Louis Carlton med Clarice Beauchamp eller maaskee Clarice Chesney. Spild ingen Tid; bestik Klokkeren om nødvendigt og send Stafet med den, hvis findes."

Otte og halvtredsindstyvende Capitel.

En forstyrret Frokost.

Mrs. Smith og Procurator Drone vare i heftig Trætte. Ved Daggry næste Morgen var Mrs. Smith kommen igjen og havde forlangt Sagen forelagt Retten, saasnart den blev sat, samt en Arrestbefaling udtaget imod Carlton. Procuratoren var af en modsat Mening: han saae ingen Grund til at være saa fremfusende.

„See her," sagde han; „hvis De lader Sagen komme under Omtale, førend den er moden, vil De forqvakle den aldeles. Jeg er ikke vis paa, at kunne faae en Arrestbefaling, saaledes som Tingen staaer nu; det er saa en egen Sag at arrestere en Herre, der hidtil har havt et godt Rygte; faaer først Nogen Nys om det, vil det Hele øieblikkelig blive udbasunet i Syd Wennock, og Carlton kan da flygte, hvis ham saa synes."

„Det er netop, hvad jeg vilde forebygge. Hvis vi strax udtog en Arrestbefaling, var Flugt umulig."

„Men vi ere ikke visse paa at faae den; jeg veed ikke, om jeg selv vilde stemme for det, hvis det var afhængig af mig. Jeg kunde saa min Sandten ikke sove i Nat for den Historie — den er saa besynderlig. Den ene Tvivl reiste sig hos mig efter den anden og omsider kom jeg til det Resultat, at der maatte herske en stor Misforstaaelse, at det ikke kunde være sandt."

„Og De agter ikke at forfølge den videre? Jeg vilde ikke have sagt Dem Alt, hvad jeg har gjort, hvis jeg havde tænkt det."

„Saa sagte," svarede Procuratoren; „jeg har aldeles ikke sagt Sligt. Jeg har netop isinde at forfølge den. Men lad mig raade — smed ikke, forend Jernet er varmt. Naar den Anklagede er en Mand i Carltons Stilling og gift med en Lords Datter, komme vi ham ikke saa let tillivs; der maa mere end blot Mistanke til."

(Fortsættes.)

Gaade.

Ikke Hvisken, ikke Tale,
Høres jeg i høie Sale,
Oftere i dunkle Vraa;
Ogsaa jeg paa Gaden lyder,
Sorg og Glæde jeg betyder,
Men jeg yndes kun af Faa.

Vil mit Første bort man tage,
Kjendtes jeg i gamle Dage
Og desværre godt endnu!
Lidt jeg nytter, meget skader,
Røver Sønnerne fra Fader
Og udbreder Skræk og Gru.

End et Led Du fra mig skære,
Da vil Du mig gjerne være,
Deler Ønsket med Enhver;
Men om jeg Tilfredshed giver,
Det et andet Spørgsmaal bliver,
Hvorom ofte tvistes her.

Opløsning af Gaaden i Nr. 47:

Sol — Los — Ol — So — Lo.

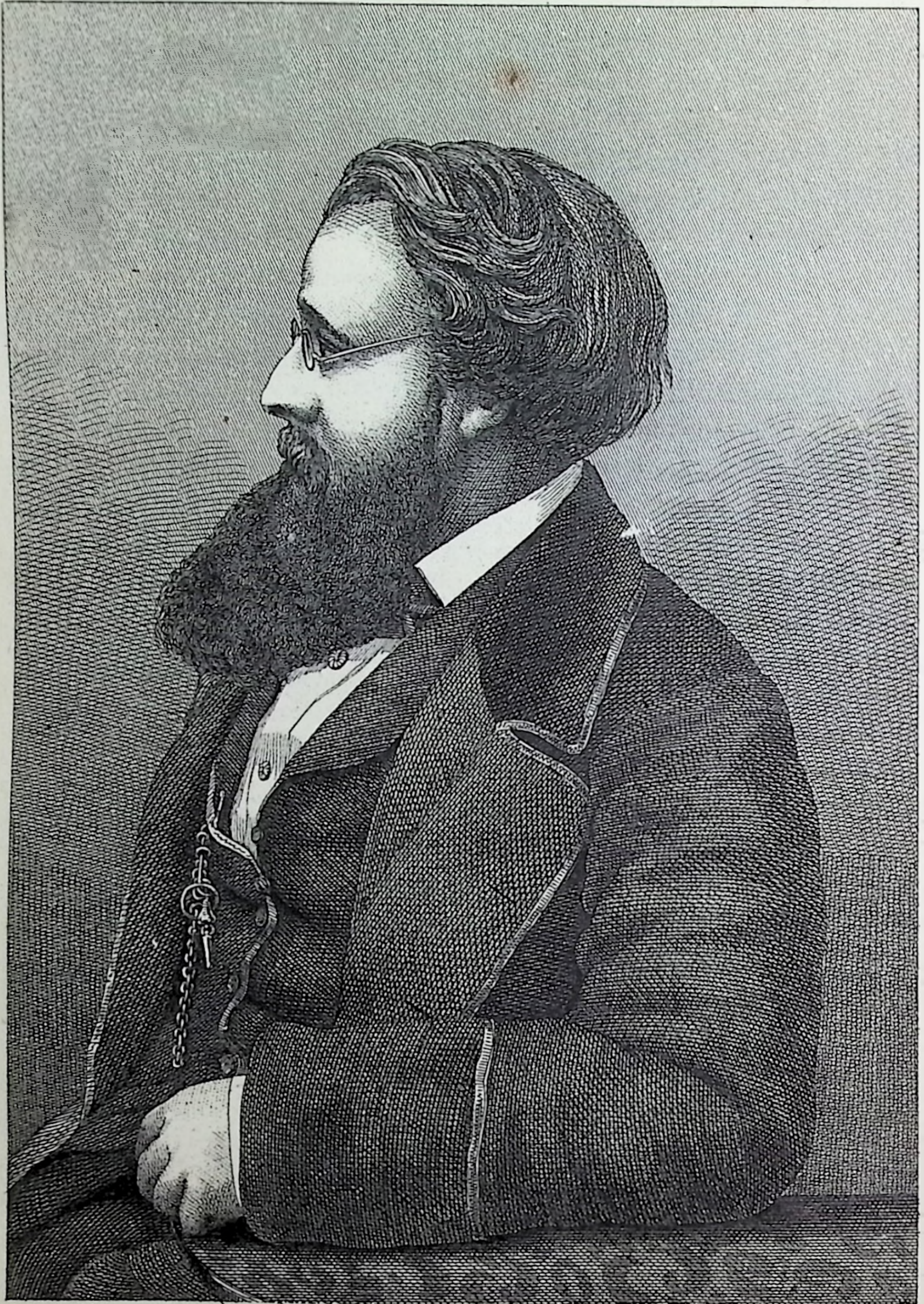
Opløst af Adelaide Alouette, „en Ridder i Transtøvler", „Solodandseren i Stjernen", Ole Lukøie i Veile.

Gaaden i Nr. 43 er endvidere opløst af Anina Maria, „Seise-Melte" i N. p. F., Olivia og Anna i Veile.

☞ **Med dette Nr. følger „Den sidste Solstraale", 12te Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hverander Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Trier's Forlag. S. Trier's Bog. & Steentr.

WILKIE COLLINS.

Skandinavisk
Folkemagazin.

Et Billed-Blad,
til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring,
for alle Stænder.

1865. Søndagen den 3die December. № 49.

Indhold: Wilkie Collins (med steentrykt Portrait). — Lord Oakburns Døttre (Fortsættelse). — Blandinger. — Gaader.

Wilkie Collins.

Ovennævnte engelske Skribent, hvis lithographerede Portrait her leveres, er hurtigere end nogen anden Forfatter, maaskee med Undtagelse af Eugen Sue, bleven bekjendt paa Fastlandet, hvilket vistnok skyldes hans troe Skildringer af de selskabelige Tilstande og dernæst hans ualmindelig dygtige Behandling af det egentlig moralsk anstødelige Stof.

Wilkie Collins er den førstefødte Søn af den afdøde berømte Landskabs- og Genremaler William Collins, og født i London den 8de Januar 1824. Hans Moder var en Datter af Sir David Wilkie. [I Nr. 1, 1864, af dette Blad er leveret en kort Biographi af denne navnkundige Maler, samt meddelt et Steentryk efter hans Maleri „Blindebuk"]. Sir Wilkie stod Fadder til Dattersønnen, og William Collins var Wilkies Discipel; deraf skriver sig disse Navneligheder, der let kunne bringe Forvirring.

Wilkie Collins erholdt sin første Opdragelse i et Privatinstitut; men allerede i hans 13de Aar tog Faderen ham med til Italien, hvor de forbleve to Aar, og hvor artistiske og Naturskjønheder ualmindelig hurtigt befordrede hans Uddannelse. Efter sin Tilbagekomst skulde han ifølge Faderens Ønske tage en alvorlig Livsbestemmelse; men istedetfor at forberede sig til Universitetet, for med Indtrædelsen i sit 20de Aar at studere Theologi i Oxford, foretrak han — mærkværdig nok! — Kjøbmandsstanden, og holdt virkelig ogsaa ud i denne Retning henved to Aar, i hvilken Tid han dog allerede skrev en Roman. Men pludselig faldt det ham ind at ville være Advokat. Han gjorde derfor de fornødne Forstudier og praktiske Øvelser, og blev da immatriculeret som Advokat i Lincolns Inn, London. I Aaret 1848 indtraadte imidlertid en stor Forandring i hans Liv. Hans Fader døde, og Wilkie Collins lod strax et begyndt større Værk, der sidenefter udkom under Titlen „Antonia", ligge, for i det Sted at skrive en Monographi over Faderens Liv og Værker. William Collins havde, som allerede berørt, været en af den nyere engelske Skoles mest berømte Landskabsmalere. Hans Billeder vare overordentlig søgte. Saaledes kjøbte Sir Robert Peel f. Ex. en „Vinterscene" for 500 Lst. Hans Malerier bleve endnu i Kunstnerens Levetid ikke solgte under 100 til 150 Lst., navnlig efterat han var bleven optaget som Medlem af Londoner Akademiet. Efter Faderens Død helligede Collins sig udelukkende Skribentbanen. Da hint Skrift om Faderen var udkommet i 1848, lod han to Aar derefter udgaae den ved bemeldte Dødsfald afbrudte Roman „Antonia" eller „Roms Fald". Det var dog ikke ganske hans første Værk; hans første digteriske Forsøg var en lille Novelle „Poverino", der stod i Court Journal (1844—1845). „Antonia" gjorde kun middelmaadig Lykke, hvorimod hans „Basil" (1852), „Skjulen og Søgen" (1854), „Om Aftenen"*) (1856), „Den dybe Hemmelighed" (1857) og „Hjerternes Dronning" (1859) langt mere tiltalte Publikum, især fordi flere af dem bød det fortræffelig Næring, da Smag for Criminalhistorier eller Hang til det Hemmelighedsfulde og Gyselige charakteriserer de

*) Udkommen i Oversættelse paa S. Triers Forlag.

engelske Læsere. Det var dog først „The Woman in White" (1860), som ret forskaffede ham Navnkundighed. Denne Roman gjorde rask Runde gjennem alle Læsekabinetter og blev saa yndet, at ogsaa Udlandet blev opmærksom paa den og flere Steder oversatte den. Bekjendt er Citatet af samme i Hertugen af Aumales Mund ved en Londoner Banket. — Paa Dansk er den bleven Læseverdenen bekjendt ved under Navn af „Den Hvidklædte" at have været optaget i den Berl. Tidendes Feuilleton.

I Charles Dickens belletristiske Ugeskrift „All the Year Round" er Romanen „Navnløs" („No Name") udkommen i periodisk Form. — Collins har ogsaa forsøgt sig som dramatisk Digter. „Fyrtaarnet" blev 1855 opført paa Dickens Privattheater og derpaa i Londons Theater Olympique. Ligeledes „Det frosne Hav", hvilket Drama endog havde den Ære at blive sat i Scene for Hoffet. — Siden at „Den røde Phiole" („The red Viol") ikke behagede, har Collins ikke videre bearbeidet denne Mark, men udelukkende viet Romanen sine Kræfter. Af Romanen „Den Hvidklædte" er, som bekjendt, tillavet et Stykke, der opførtes nogle Gange her paa Kasinos Theater; men delte Skjæbne med de fleste af saadanne Bearbeidelser, nemlig: at gjøre en tvivlsom Lykke.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Og er det ikke mere end den blotte Mistanke?" spurgte Mrs. Smith.

„Som De fortæller det — jo. Og maaskee vil Retten finde det Samme. Men jeg vilde sige, at vi vare langt vissere i vor Sag, hvis jeg kunde faaet fat i Vielsesattesten. Jeg har telegrapheret efter den, det vil da sige: jeg har telegrapheret, at de skal eftersee Kirkebogen i St. Pancras. Findes den, ville vi allerede i Løbet af Dagen have den her."

„Og hvis den ikke findes?" svarede Mrs. Smith i et Udbrud af Vrede. „Det er efter min Mening taabeligt at lede efter den der; hun kunde ligesaa godt have været viet i en hvilkensomhelst Kirke i hele London som i den. Den Bemærkning, hun gjorde, var maaskee uden al Betydning. Havde hun meent Noget dermed, vilde jeg nok dengang have udfundet det."

„Jeg anseer det for rimeligt, at der meentes Noget dermed. Vi Procuratorer pleie at lægge Mærke til slige Bemærkninger, og at undersøge, om der er Mening i dem eller ei."

„Saa er jeg glad, at jeg ikke er Procurator," var Svaret.

Mr. Drone trak paa Skuldrene. „Det er ligesaa behageligt et Liv som noget andet. Alle Bestillinger have Deres Plager. Men, hvad jeg ønskede at gjøre Dem klart, var det, at hvis vi kunde faae fat i Attesten og fremlagde den, vilde der ingen Undskyldning være for ikke at arrestere ham, saa maa de give mig Arrestbefalingen. Og derfor gjorde vi bedre i at see Tiden lidt an."

„Men jeg har ikke isinde at see Tiden an — jeg vil ikke vente et Øieblik. Saasnart Retten er sat, vil jeg have Sagen frem. Og hvis De ikke vil gjøre det, vil jeg gjøre det selv."

Det var lidt underligt, at den ellers saa koldsindige Mrs. Smith skulde være saa ivrig og varm nu. Frygtede hun maaskee for, at Carlton skulde fatte Mistanke og smutte bort? Eet var imidlertid vist: saa overbeviist var hun om, at Lægen var den Skyldige, og saa opbragt var hun i den Anledning, at hvis hun pludselig havde formaaet at klynge ham op til en eller anden Bjælke, havde hun gjort det uden at vente paa Attester eller Dommere.

Procuratoren kunde ikke komme nogen Vei med hende — Alt, hvad han sagde, hjalp Intet; han maatte bøie sig for hende, og da Retten blev sat Klokken elleve, gik han derhen med hende og forlangte at blive fremstillet.

Imidlertid aflagde Carlton sine sædvanlige Besøg og snakkede muntert med sine Patienter i fuldkommen Uvidenhed om det Væv, Andre spandt om ham og uden Ahnelse om, at den Plan, hans Fjender havde lagt, allerede var ved at sættes iværk. Hvis blot en venlig Aand — en af de saameget yndede Bankeaander for Exempel — vilde være kommen og advaret ham!

Men det skete ikke. Han gik sin sædvanlige Runde fra Huus til Huus og vendte derpaa hjem, noget tidligere end ellers. Sygdommen aftog nu ligesaa rask i Syd Wennock, som den var kommen paa, og Lægerne vare forholdsviis atter i Ro. Han gik ned i sin Operationsstue, talte noget med Assistenten og begav sig derefter op for at spise Frokost.

Laura var der allerede. Det var første Gang efter hendes Sygdom, at hun mødte regelmæssigt til Maaltiderne. Hun var netop ved at sætte sig tilbords, da hendes Mand traadte ind, og saa usædvanligt var det for

ham at komme hjem paa den Tid, at hun saae forundret op paa ham.

„Ah, Laura! Er Du atter saa vel? Det glæder mig."

Han talte i en kjærlig og livlig Tone; kun meget sjeldent brugte han overhovedet en anden til hende.

„Du kommer tidlig hjem idag," bemærkede Laura og gik hen til Kaminen.

„Ja, tidligere end jeg i den sidste Tid er kommen. Laura, jeg vil strax udbyde min Praxis tilsalg."

„Udbyde Din Praxis?"

„Jeg begynder at blive kjed af det evindelige Arbeide, og hvis jeg ikke paa eengang bryder overtvært, kommer jeg aldrig herfra. Hvor Du gik tidlig iseng igaar Aftes," vedblev han og gik over til at tale om noget Andet.

„Jeg var træt," svarede Laura undvigende. I Virkelighed havde hun ikke været træt den foregaaende Aften, men var bleven vred over Janes uventede Flytning og var derfor gaaet iseng. —

„Du lader Frokosten blive kold."

Laura gav et Sideblik til Bordet og slog lidt med Nakken. Hun vendte derpaa Øinene lige hen til sin Mand og sagde:

„Saa det Barn er død!"

„Hvilket Barn?" spurgte Carlton, som i det Øieblik tænkte paa andre Ting.

„Som om Du ikke vidste det? Barnet i Tuppers Huus."

„Aa ja; det døde igaar Morges, — lille Stakkel! Moderen er frygtelig forknyt," vedblev han efter en Pause.

„Vil Du paastaae for mig, nu da Barnet er død, at det ingen ualmindelig Interesse havde for Dig?"

„Nei," svarede han med tirrende Kulde. „Jeg har eengang besvaret sligt Spørgsmaal, og dermed meente jeg, at den Ting var afgjort. Hvis Du atter er kommen paa de Tanker, faaer det være; jeg har ikke isinde at indlade mig videre derpaa."

Meente, at den Ting var afgjort! Han vidste kun lidt, hvilken Storm af Skinsyge, der rasede i hendes Bryst. Laura vedblev:

„Moderen er saa forknyt — er hun?"

„Det var hun igaar. Jeg gik derhen en halv Time efter Barnets Død, og jeg troer aldrig, at jeg har seet saa lidenskabelig en Sorg. Det forbausede mig. Men naar disse haarde, kolde Naturer give efter for deres Følelser, ere de ofte meest betagne. Jeg formoder, den aftog længe før Aften."

„Du trøstede hende sagtens."

Carlton kastede et hurtigt Blik paa sin Kone; begyndte hun virkelig igjen? „Laura!"

„Ja!"

„Hvad mener Du?"

Lauras blussende Kinder og bestemte Udtryk vare tilstrækkeligt Svar, og han behøvede ikke at spørge to Gange. Men det Urimelige i, at han skulde have havt en Forbindelse med Mrs. Smith slog ham som Noget saa latterligt, at han smilede.

„O Laura! Den Kone!"

Om han i en Time havde forsikkret hende om sin Uskyldighed, kunde han ikke bedre have aabnet hendes Øine for det Usandsynlige i hendes Tvivl end ved disse faa Ord. Hun kastede et sky Blik til ham, og hendes Læber bævede. Han lagde Haanden kjærligt paa hendes Skulder.

„Behøver jeg at forsikkre Dig det mere, Laura? Behøver jeg at sige, at jeg aldrig har kjendt den Kone? Derpaa har jeg givet Dig mit Æresord, og det maa vist være nok. Hvilket Blændværk har Du givet efter for?"

Laura vidste det neppe selv, hun vidste kun, at hendes Dømmekraft havde været omtaaget og hun selv ulykkelig. Det slog hende, at hun vistnok havde taget feil i Et og Alt, og hendes Hovedfølelse var Skam, der blandede sig med Anger over uretfærdigt at have gjort ham Uret, over at have kundgjort sin Skinsyge for Verden, deriblandt ogsaa for Jane og Judith, og endelig for at have dirket hans Skab op."

Hun greb hans Haand, og Taarerne stode hende i Øinene. Carlton bøiede sit Hoved ned til hende.

„Vi ville snart begynde et nyt Liv et andet Sted i Verden, Laura," hviskede han. „Da skal det ikke være min Feil, om der kommer Noget imellem os."

Derpaa satte de sig tilbords. De vare begge komne i godt Lune og Laura var ved at række ham et Fad, da Jonathan, Tjeneren, stak Hovedet ind af Døren. Han var bleg og saae forskrækket ud.

„Hvad er det, Jonathan?" spurgte Carlton.

„Der er Nogen, som vil tale med Dem."

„I Operationsstuen? Godt, jeg skal komme snart."

„Nei, Herre — strax," stammede Jonathan, der med hvert Øieblik saae mere forskrækket ud.

Slaaet af Tjenerens Væsen reiste Carlton sig ilsomt. Han troede, at man havde bragt en Tilskadekommen til Huset. — I Forstuen

stode to Politibetjente. Jonathan lukkede Døren efter sin Herre.

Et Øieblik efter aabnedes den igjen. Laura, der var nysgjerrig efter at vide, hvad der foregik, kom ud for at see ad. De ligefremme Politibetjente havde stillet sig tæt hen til Carlton, og En af dem holdt et Stykke Papir frem, medens han talte med sagte Stemme, og Jonathan stod længere borte med aabne Øine og Mund.

„Jonathan, hvad er Alt dette?"

„Vorherre veed det, Mylady," svarede denne og gispede.

„Hvad vil de Politibetjente? Du seer forskrækket ud. Hvad sagde de? Hvad hørte Du?"

„Jeg vilde ønske, at De ikke vilde spørge mig derom," sagde Manden nølende og paa sin godmodige Maade. „Det vilde ikke være godt for Dem, Mylady, at høre det."

„Hvor tør Du nægte at sige mig det, Jonathan," svarede hun bydende. „Siig mig det strax!"

„O Mylady — jeg hørte Noget om Mord og at Herren skulde for Retten."

Hun troede ikke et Ord af det og loe ad Jonathans Frygt. Men i samme Øieblik nærmede Carlton sig til hende. Der var Noget i hans Udtryk, som fik hende til at tumle hen imod Dørstolpen. Eller var det hendes egen Frygt, der forskrækkede hende?

„Laura, jeg skal i Forretninger paa Raadhuset. Jeg bliver ikke længere borte, end jeg er nødt til."

Hendes svage Skrig gjenlød i Forstuen. Det synes at være Stadfæstelsen paa det, Tjeneren havde sagt.

„O Louis! Hvad er det? Jonathan siger, det er Noget om et Mord."

„Aa Snak," svarede han gnaven. „Det er en taabelig Feiltagelse, som jeg snart skal bringe i Orden. Vær ingen Nar — jeg kommer hjem igjen til Middag."

Der var ikke Tid til Mere. Det syntes kun et Øieblik Værk. Carlton gik henad Gaden med en Politibetjent ved Siden, medens den Anden spadserede bagefter.

Aldeles forvirret, ligesaa meget over det Pludselige ved det Hele som over alt det Andet, saae Laura sig omkring for at faae en Forklaring; men Alt, hvad hun saae, var Jonathans forskrækkede Ansigt, der ikke havde synderlig andet Udtryk end hans Frues. Heftig og lidenskabelig foer hun hen til Døren som for at afæske dem Forklaring. Det var ganske som hendes Fader kunde have gjort det.

Da blev Laura vaer, at et Opløb fulgte Carlton og hans Ledsagere. Sagen var, at Folk i Byen havde faaet Nys om Tingen, og Alle kom paa Benene. Mere og mere forbauset havde hun maaskee løbet efter dem, da hun fik Øie paa Mo'er Pepperfly, der var kommen i Berøring med Sværmen, hvilket ikke havde bidraget til at sætte hende i godt Humeur. Laura kjendte Vaagekonen af Udseende, havde stundom talt til hende og hun greb nu dennes Arm.

„Siig mig, hvad der er paafærde!" udbrød hun gispende. „De veed det."

Mo'er Pepperflys første Bevægelse var at gaae saa hurtigt hun kunde ind i Huset og trække Laura ind efter sig. Hun gik videre ind i Spisestuen og lukkede Døren.

„Hvis De ikke siger mig det strax, døer jeg," var Lauras lidenskabelige Anmodning. „I Guds Navn, hvad er det?"

„Det er nu en af Forsynets Veie, som vi høre om, naar vi have Tid til at gaae i Kirke," var Mo'er Pepperflys oplysende Svar. „At tænke sig, at vi have levet alle de mange Aar uden at have havt Doctor Carlton mistænkt! Og han, som kom hver Dag til Barnet i Tuppers Huus! Men Mord komme altid for Dagen! Det er en drøi Tid for Dem, stakkels Kone."

I sin frygtelige Spænding, sin heftige Utaalmodighed havde Laura nær givet sig til at ryste hende. Tanken er hurtig — og det var først samme Dags Morgen, hun havde hørt om Barnets Død.

„Er det bleven myrdet? — det Barn i Tuppers Huus?"

„Det!" svarede Mo'er Pepperfly. „Gud velsigne Dem, nei, det døde paa min Sandten en ganske naturlig Død, ligesom et Lam, med sit daarlige Knæ. Det er dette Barns ulykkelige Moder."

„Er hun død?" gispede Laura, og Tankerne stormede ind paa hende. „Hun, den Kone?"

„Ikke hende," udbrød Mo'er Pepperfly og slog med Tommelfingeren over Skulderen for at betegne, hvor Tuppers Huus laa. „Hun var ikke Barnets Moder — paa det Lav. Det var —"

„Ikke dets Moder!" afbrød Laura hende, og alt det Latterlige i hendes Skinsyge syntes at vise sig for hende i et Nu.

„Ikke mere end jeg var det," sagde Mo'er Pepperfly. „Det var den anden Ulykkelige, som jeg selv vaagede over; hun som blev dræbt af Blaasyre i Slotsgaden, og man siger, at

det var Doctor Carlton, der kom det i. Og hendes Navn var — men Herre Josses! dette er slemme Tider for Dem."

„Hvad var hendes Navn?" spurgte Laura med blegnende Kinder.

„Slet ikke Mrs. Crane, men Clarice Chesney. Det vil da sige Mrs. Carlton, for de siger, at hun var hans Kone."

Laura sank ned i en Stol, slaaet som af Lamhed. Mo'er Pepperfly, der ikke var bebyrdet med fiin Følelse, og som heller ikke troede, at andre Folk besværedes af denne Artikel, vedblev at snakke.

„Folk tale om Skjæbnens Finger og om alle Slags uforstaaelige Ting; men hvis ikke Skjæbnens Finger har været i det Fad, veed jeg ikke, hvor den har været. Det er altsammen kommen for Dagen ved et Brev; et af Doctorens Breve, som man siger, at De, Frue, selv fandt og fiskede ud fra et Sted, hvor det i Aaringer havde ligget, og at De gav det til Lady Jane Chesney. Og det Brev har fældet ham, for det har Dommerne havt lige for Næsen, da de udstedte Arrestordren."

Hun sad tilbage i Stolen, med stirrende Øine og den dybeste Rædsel malet i Ansigtet. Hun! Det Brev! Havde **hendes** nærlige Opforsel imod hendes Mand bragt en saadan Vending i Sagerne? O, ulykkelige Laura Carlton! Sikkerlig vilde Erindringen herom blande Gift i hendes Livsbæger!

„Men, min kjære Frue, tag ikke saadan paa Vei. Alle maa vi lide, Nogle i Hjertet og Andre paa Legemet, og Nogle for vore Mænd og Nogle, fordi vi ingen Mænd have. Der er Intet mere trøstende, end et Glas Rom og Vand, naar det er varmt og med Sukker i," tilføiede den deeltagende Mo'er Pepperfly, „og det kan man faae i et Sekund, naar man bare har varmt Vand i Kjøkkenet."

Hun vendte sin trivelige Person om for at see, om hun kunde opdage noget Spor af Hovedbestanddelen i denne forfriskende Drik. Frokosten paa Bordet saae meget fristende ud, hvilket ogsaa var Tilfældet med en grøn, langhalset Flaske, der efter hvad hun antog indeholdt en udenlandsk Viin, og der stod ligeledes et Skab ved Væggen. Den gamle Kone vedblev at tale, men Laura syntes at være døv for Alt — hun laa tilbage i Stolen som før med glasagtige Øine og det samme Udtryk af Rædsel i Ansigtet.

„Hvis Fruen Intet har derimod, vil jeg ringe paa Klokken, og bede om en Theesskeefuld varmt Vand; og jeg skal da snart faae Farven tilbage i Deres Kinder. Hvad dette vilde være for en deilig Verden, hvis der ingen Modgang var i den! Jeg har ogsaa lidt ved det, jeg har hørt idag, og er saamæn ikke kommen mig endnu. Og det var den S—s Pøbelsværm, som jeg kom lige midt ind i, og som var nær ved at vælte mig. Et lille halvt Glas Rom og Vand —"

„Kom hjem med mig, Laura," afbrød en blid, dæmpet Stemme denne Strøm af Ord; „kom hjem med mig. O, Barn! Dette er haardt for os Alle — grusomt haardt for Dig. Lad mig tage Dig, Laura; mit Hjem skal for Fremtiden være Dit. Vor Fader syntes at forudsee onde Dage for Dig, for paa sin Dødsseng anbefalede han Dig til min Omsorg, hvis Ulykker nogensinde skulde ramme Dig."

Laura foer op, hendes Øine flammede, hendes Kind blussede af Harme, og hun stillede sig trodsigt foran Jane.

„Har Du anklaget ham? Har Du forræderisk viist det Brev, Du tog med Dig igaar? Det var vel gjort, Jane."

Jane bøiede sit Ansigt, saa roligt og godt i dets Medynk, ned over Søsterens. „Det er ikke mig, der har gjort det, Laura. Anklage Din Mand! Nei, jeg vilde for Din Skyld have baaret Hemmeligheden hos mig til min Grav."

Laura sank ned paa Stolen igjen og brast i Graad. Hun lagde Hovedet paa Søsterens Barm og aabenbarede hvad Skyld hun havde med Hensyn til Jernskabet og Hovednøglen. Angeren havde grebet hende. Og Mo'er Pepperfly, der nok kunde indsee, at hun var bleven tilovers, trak sig neiende tilbage, meget bekymret over, at hun var gaaet glip af sin Punsch.

Ni og halvtredsindstyvende Kapitel.

Forhøret.

Omtrent paa samme Tid, som Carltons Arrest fandt Sted, eller maaskee et Øieblik senere, sad Lady Grey sysselsat med sit Haandarbeide i sit Huus i London, da der indløb en Telegraphdepeche fra Store Wennock. Hun aabnede den ikke; den var adresseret til Sir Stephen; men hun troede nok at ahne Indholdet og smilte for sig selv, medens hun syede.

„Der er atter en Undskyldning, for at han kan blive een eller to Dage længere hos Lucy," sagde hun til sin Mand, da denne traadte ind, idet hun rakte ham Depechen.

„Saa skal jeg sende Herren en alvorlig Befaling til at komme," svarede Sir Stephen, der slet ikke blev fornøiet. „Han burde have været her for en Uge siden. Halløi! Hvad er dette?"

„Store Wennock Station, Kl. 1 Em. Frederik Grey til Sir Stephen Grey.

Hemmeligheden ved Blaafyren er paa Nippet til at komme for Lyset. Kom strax, om muligt. Jeg har hørt Dig sige, at Du ønskede at være tilstede ved Opklarelsen. Siig til Moder, at jeg havde Ret."

Sir Stephen læste det to Gange igjennem og derpaa høit for sin Kone. „Hvor underligt!" udbrød han i Øieblikkets Forbauselse. „Siig til Moder, at jeg havde Ret! Hvad i Alverden mener han dermed?"

Lady Grey gav intet tilfredsstillende Svar. Hun havde aldrig talt om sin Søns uforsigtige Omtale af Carlton, og heller ikke vilde hun gjøre det nu.

„Tager Du derhen, Stephen?"

„Lige strax. Der er Intet, som opholder mig idag, og jeg vilde næsten gaae til Verdens Ende for at faae min Uskyldighed beviist ligeoverfor Syd Wennock. Jeg haaber, at jeg kommer tidsnok til et Tog."

Frederik havde faaet Nys om, hvad der foregik, noget tidligere end de Andre, og han havde sat sig paa en hurtig Hest for at befordre Telegrammet fra Store Wennock til sin Fader. Han vilde ikke have laant Haand til at fælde Carlton; tvertimod, men det stod ikke i hans Magt at standse Sagen, og han meente derfor, at hans Fader ligesaa godt kunde være tilstede ved den.

Han red langsommere tilbage, men ikke meget langsomt, thi hele Byen var paa Benene; Sagen var allerede for.

Han kunde gjerne have spadseret ovenpaa Folks Hoveder, da han kom i Nærheden af Raadhuset; Stimmelen var saa tæt, at ikke en Tiendedeel kunde faae Plads i Salen. Aldrig havde der været sligt Røre i Syd Wennock; hvad der var forefaldet ved Mrs. Cranes Død var for Intet at regne imod dette.

Men Sværmen erkjendte, at han, som en Søn af den miskjendte Mand, havde Ret til en Plads; Dommerne gjorde det Samme, og han fik Plads oppe hos dem ved Siden af sin Onkel John.

Man var allerede kommen temmelig vidt med Forhøret. Mrs. Smith havde afgivet sin Forklaring og sagt Alt, hvad hun vidste og troede; Judith Ford var nu for, og Carlton afbrød hende stadig og blev ligesaa tidt anmodet om at forholde sig rolig. Carltons Advocat var Billiter; han boede i Syd Wennock, og der var i største Hast bleven sendt Bud efter ham. De havde været fortrolige Venner. Carlton var rolig, skjøndt meget bleg; men anderledes havde sjelden Nogen seet ham — han lignede just ikke en Forbryder.

„Jeg protesterer imod denne Fremgangsmaade," sagde han for halvtredsindstyvende Gang, da Frederik Grey trængte sig igjennem. „Jeg protesterer imod dette Fruentimmers Vidnesbyrd. Jeg siger — det sagde jeg allerede dengang — at den Person, som laa syg, var mig en fuldkommen Fremmed; hvad Interesse kunde jeg da have —"

„Hør nu Carlton, det vil jeg ikke vide af," afbrød Billiter ham og aftørrede sit hede Ansigt. „Jeg siger Dig, at hvis Du ødelægger Din Sag paa den Maade, overlader jeg Alt til Dig. Forhold Du Dig bare rolig og stol paa mig."

„Men jeg kjendte hende ikke," vedblev Arrestanten, „og jeg vil sige det. Jeg gjentager, hvad Interesse —"

„Det gaaer ikke an," afbrød nu Dommeren ham. „De kan forsvare Dem, naar Tid er; dette er kun at spilde Rettens Tid og kan ikke paa nogen Maade gavne Dem. De maa lade Vidnet aflægge sit Vidnesbyrd."

Vidnet saae ud til at være i Forlegenhed med, hvad det skulde gjøre, dels paa Grund af den stirrende Forsamling, dels for Carltons Afbrydelser. Det var aabenbart, at Judith Ford ikke var et frivilligt Vidne.

„Bliv ved Vidne," sagde Dommeren. „De saae ind i Værelset og opdagede Doctor Carlton. Hvad bestilte han?"

„Han havde en lille Flaske i Haanden," svarede Judith, „en meget lille Flaske, og hvis han ikke havde holdt den lige op imod Lyset, vilde jeg ikke have været istand til at see, hvad det var. Han var ved at sætte Proppen i den, og saa lod han den falde ned i sin Vestelomme. Derefter tog han den anden Flaske —"

„Hvilken Flaske?" afbrød Billiter Judith i en Fart.

„Den anden Flaske, som stod paa Chiffonieren, tæt ved ham; det var en paa Størrelse med den, som Mr. Stephen Grey sendte ind om Aftenen. Proppen laa ved Siden af, og han tog den meget hurtigt op og stak den i Flasken —"

„De kan aflægge Eed paa, at det var den Flaske og den Medicin, som Mr. Stephen Grey samme Aften havde sendt ind?"

„Nei," svarede Judith; „men jeg troer, at det var den. Jeg kunde see, at der stod en Seddel paa den, og at den var fuld af Medicin. Ingen anden Flaske i Huset var fuld den Aften, hvad ogsaa Vaagekonen erklærede ved Ligskuet."

„Men —"

„Bliv ved, Vidne," lagde Dommeren sig imellem og druknede Carltons „Men".

„Da Mr. Carlton havde tilproppet den," begyndte Judith igjen, „satte han den hen i en Krog paa Chiffonieren i en skraa Stilling og skyndte sig ud af Værelset, og saa hurtigt gik han, at jeg ikke havde Tid til at smutte bort. Jeg gik hen paa Siden af Trappen og stillede mig op ad Muren —"

„Hvor han vilde gaae Dem forbi, naar han gik ned ad Trappen?"

„Nei; jeg stod længere oppe, tættere ved Døren til Soveværelset. Han saae mit Ansigt og spurgte, hvem jeg var; men jeg svarede ikke, og han saae forskrækket ud. Medens han gik ind for at hente Lys smuttede jeg ind i et Aflukke tæt ved Sovekammeret."

„Men De var da ikke den mørke Mand med Bakkenbarter, om hvem der har været saa megen Tale?" udbrød Dommeren forbauset.

„Jo jeg var; ialtfald ansaae Doctor Carlton mig derfor." Og hun forklarede nu, hvorledes hun havde maskeret sig.

„Men hvorfor forklædte De Dem? Hvad Grund havde De dertil?"

„Jeg havde Tandpine," forklarede hun nu videre tilligemed hvad Mr. Grey havde raadet hende til, samt hvorledes hun ubemærket af Carlton havde kunnet iagttage ham.

„Havde De Mistanke om, at Doctor Carlton gjorde Noget ved Medicinen?" blev der hende spurgt.

„Nei, det faldt mig aldrig ind. Først næste Morgen begyndte jeg at fatte Mistanke, og da jeg hørte, hvad han svoer paa ved Ligstuet, var jeg temmelig vis i min Sag."

„Det er en nydelig Historie," faldt Billiter ind. „De paastaaer, at Mr. Carlton har kommet Blaasyre i Medicinen, medens De kiggede igjennem Dørsprækken."

„Nei; jeg siger kun, hvad jeg saae ham gjøre med Flaskerne; mere har jeg ikke sagt."

„Naa, De har ikke sagt mere," vedblev Billiter. „Jeg synes, det maa slaae Enhver, at De har meent mere, om end ikke sagt mere. Det forekommer mig" — her henvendte han sig til Dommeren — „at der ikke er et eneste Gran imod Doctor Carlton i det, her er fremkommen. Han paastaaer, at Mrs. Crane var ham ganske fremmed, og Intet tyder paa det Modsatte. Man kan ikke dømme ham paa det blotte Udsagn af en Tjenestepige, som, hvis hun havde vidst Noget, skulde have sagt det for Aaringer siden. Med Undtagelse af nogle Ord, som hun siger, at hun hørte Doctor Carlton vexle med den syge Dame, og de bevise Intet imod at de vare fremmede for hinanden, er der —"

„De glemmer det Brev, som Damen skrev til Mr. Carlton den Aften, da hun ankom," afbrød Dommeren ham og henthydede til det usalige Brev, Laura havde opsnuset.

„Aldeles ikke," svarede den uforstyrrede Advocat. „Der foreligger intet Beviis for, at Brevet var adresseret til Doctor Carlton, eller at det nogensinde var i hans Besiddelse. Mrs. Smiths Historie om, at hun har faaet det af Lady Jane Chesney, og at denne atter har faaet det af Doctor Carltons Kone, er Intet værd. Jeg kunde tage et Brev op af min Lomme, række det til Dem, Hr. Dommer, og sige, at jeg havde faaet det af Keiseren af China, men det behøvede ikke at være sandt, fordi jeg sagde det."

Der viste sig et Smil paa de Flestes Ansigter. Carlton berørte ham paa Skulderen, og da han bøiede sig ned, hviskede Arrestanten.

„Om hvilket Brev er Talen?"

For det er en Kjendsgjerning, at han indtil dette Øieblik Intet vidste om Brevet. Politibetjentene, som arresterede ham, sagde Intet derom, og da han kom til Raadstuen, var der en saadan Forvirring, at Enkelthederne i Anklagen gik tabte for ham. Senere sendtes der Bud efter Billiter, og denne hentede sin Viisdom mere fra Andre end fra Carlton.

„Veed De Intet om det?" svarede Billiter ligeledes hviskende. „Har De ikke seet Brevet? Jh, det er netop det, som har gjort hele Ulykken."

„Jeg har hverken hørt om eller seet noget Brev. Hvor er det kommen fra?"

„Fra et Skrin i Deres Kjælder, saavidt jeg har forstaaet. Det er et fordømt Brev, Carlton," tilføiede han hurtigt; „medmindre De kan bortforklare det."

„Har De gjennemsøgt mit Huus?" spurgte Carlton stolt og besvarede kun den Deel af Forklaringen, der havde slaaet ham.

„Paa ingen Maade. Jeg er ikke vis paa, at Dommeren endnu veed Andet om, hvorledes det er kommen for Lyset, end at Lady Jane Chesney laante det til Mrs. Smith, og Lady Jane siger, at hun fik det af Deres Kone. Jeg mødte Peppersly —"

„Men der var intet Brev i Skrinet," svarede Carlton, forvirret over disse Ord. „Jeg veed ikke, hvad De mener. „Kan jeg faae Brevet at see?"

Billiter bad Dommeren om Tilladelse, og Brevet blev rakt ham. At beskrive Carltons

indre Forbauselse, da han saae det Brev, som han troede at have brændt for Aaringer siden, vilde være umuligt. Han dreiede det rundt i Haanden, læste det Ord for Ord; han stirrede paa de afblegede Bogstaver — og han kunde ikke fatte det. Dommeren fik ikke andet Indtryk af at see paa ham, end at han var forbauset i høieste Grad, og at hans Forbauselse saae ud til at være ægte.

„Jeg erklærer, at jeg Intet veed om Brevet!" udbrød han. „Mit er det ikke."

„Det blev funden i Deres Besiddelse i et Jernskrin, som henstaaer i Deres Kjælder," sagde Dommeren, der dog vidste mere, end Villiter havde troet.

(Fortsættes.)

Blandinger.

De høiest beliggende Kirker i Europa. Disse ere St. Maria ved Stilfserjoch, 7854 Fod, og Kirken paa St. Bernhardsbjerget 7668 Fod over Havet. Efter dem kommer Kirken, der er bygget paa Bjerget Dobratsch eller Villacher Alp, hvor Geil falder i Drau, der er 6814 Fod over Havet, sees vidt omkring og betragtes som den høieste Kirke i Tydskland.

At see sig selv uden Øine. Dette er just intet smukt, men dog i første Øieblik et ret mærkeligt Syn. Naar man har et Vinkelspeil, d. e. to Speile sammenføiede til at aabne som en Bog, og stiller dem under en Vinkel af 87 eller 88 Grader, lukker det ene Øie og da betragter sig i Speilene, saa gjengives man uden Øine, og man fatter ikke strax, hvormed man da egentlig seer. Er Vinklen derimod kun 80 eller 81 Grader og man ikke lukker Øiet, seer man sig med 3 Øine. — [Et Par Stykker Speilglas koste ubetydeligt, og det er let at forbinde dem med hinanden, som en Bog eller Hængsel, ved Hjælp af en Strimmel Shirting og Gummi. Man har da et lille Apparat, der er meget lærerigt og underholdende, naar det forsynes med en i Grader delt Halvcirkel].

Gaader.

Nr. 1.

Lad Trykket falde paa det Første,
Da fører det os bedst paa Vei;
Men paa det Andet — sulte, tørste
Man maa, saafremt man er det ei.
Hvad Navn af Hændelse kan bære,
Mod Hint det Mindste ei formaaer,
Og Dette er det godt at være,
Naar strenge Tider forestaaer.

Nr. 2.

Jeg er et gammelt, helligt Navn, som man
I Nord og Syd benytter og forynger;
Men tages bort de Tusinde foran,
Det bliver Noget, som man oftest synger.

Opløsning af Gaaden i Nr. 48:

Skrig — Krig — Rig.

Opløst af Laura og Dorothea, Carl Johnsen, Snedkeraspirant, Lazarilla Lodola, „Solodanseren i Stjernen", „Skraldemandens Ven", „et Par store Hornbriller", Christen Petersen, „den gamle Fløite", Sophus Jensen og Ole Lukøie i Veile, Vilhelmines Elsker i Fredericia.

Gaaden i Nr. 47 er endvidere opløst af Juno paa Nyord, A. Gärtner i Kolding, „Syvsoveren" i Aalborg, Langemann og Lille-Peer Spillemand i Steensved.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

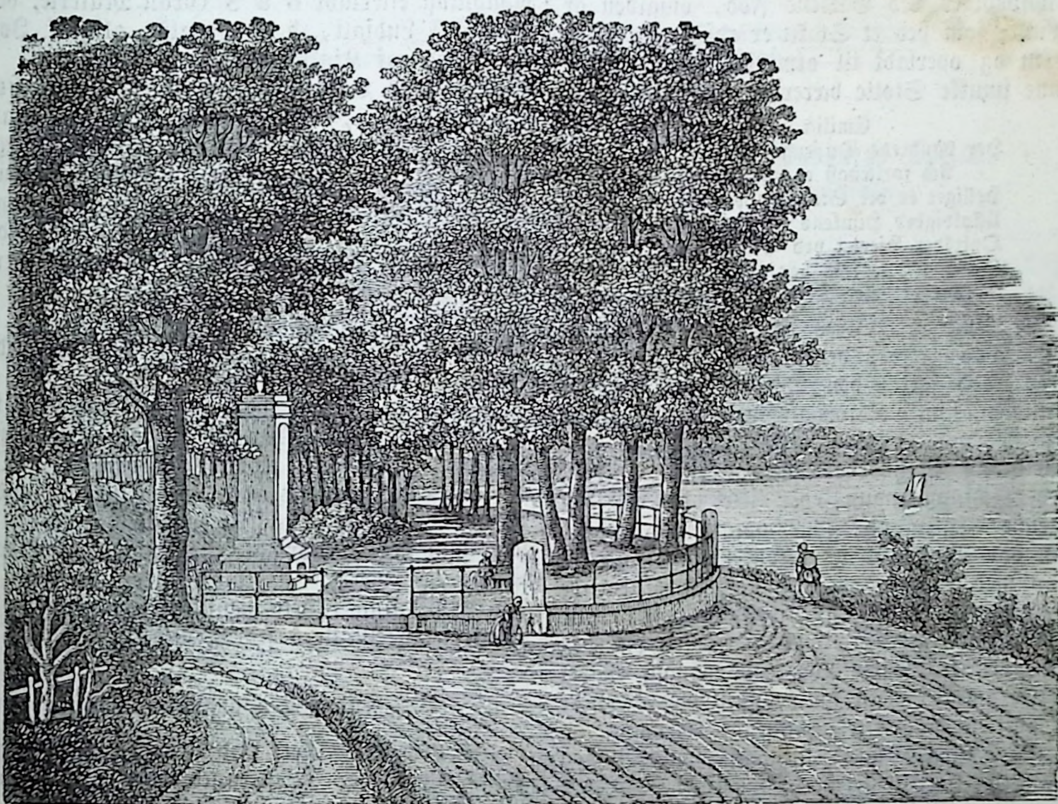
Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 10de December. **№ 50.**

Emilies Kilde.

Danske Kilder.

II.

I Nr. 32 af d. Bl. for indeværende Aar begyndte vi at omhandle Danmarks velsignede Overflødighed af Kildevæld, og gave en Beskrivelse med tilhørende Afbildning over nogle af de nærmeste ved Hovedstaden. Vi forbeholdt os da, efterhaanden at fortsætte disse Meddelelser, og tillade os nu at gjøre Brug af dette Forbehold, idet vi her levere et Par andre,

nemlig Emilies Kilde paa Strandveien ved Kjøbenhavn og Kilden i Sorgenfri Skov.

2. Emilies Kilde.

Statsminister Grev Ernst Heinrich v. Schimmelmann, født den 4de Decbr. 1747 og død den 9de Februar 1831, hvis „Solyst" med sit oprindelig engelske Anlæg og sin deilige danske Udsigt er saa bekjendt, saa beundret og — vi tor tilføie det — saa misundt de respective Eiere, mistede efter et kort Ægteskab sin første Hustru Emilia, født Ranzow, der døde i den blomstrende Alder. Skjønnere og varigere Minde — naar det ikke netop skulde være en Veldædighedsanstalt — kunde Greven neppe have opreist den kjære Afdøde, end det skjønne Monument, han lod sætte ved den Kilde, der bærer hendes Navn og udspringer ved Bakkens Fod, omgiven af en Lund, som ved et Stakit er adskilt fra selve Parken og overladt til almindelig Benyttelse. Denne smukke Støtte bærer følgende Indskrift:

Emilia
Her vandrede Du engang
Ach forlængst ei mere
Helliget er det Sted Du yndede
Uskyldighed Himlens Uskyldighed
Opfylder Hjertet ved Dit Navn
Og Hvo som har elsket
Nævne det med Taarer.

I Aaret 1782 skrev Digteren, Etatsraad C. H. Pram (født den 4de Septbr. 1756 i Norge, død fattig den 25de Novbr. 1821 i Vestindien, som Toldforvalter paa St. Thomas) et lyrisk Digt „Emilies Kilde", hvormed han naturligviis indyndede sig hos sin Patron, Grev Schimmelmann, der ikke blot var den sørgende Ægtemand, som opfordrer Enhver „som har elsket" til at nævne hans Hustrues Navn med Taarer, men ogsaa havde levende Interesse for Kunst og Videnskab. Til dette Digt anvises gjerne, naar Talen er om bemeldte Kilde. Efter vor Tids Smag er det vel ikke ganske, man vil desuden charakterisere det som en blot Efterligning af Frimann og engelske Digtere, men unegtelig har det dog skjønne og poetiske Steder. Rahbek, der med al sin Partiskhed for sine Venner, dog stundom ikke skaanede selv disse, roser vel flere Steder Digtet, f. Ex. i sit lille Skrift „om den danske Stiil", hvor han navnlig udhæver de svulstiske Linier:

„Hiint Pindus liigt, paa hvis oploftet Top
Hoit Phoebi Helligdom sig hæved op,
Hvis ambraduftende lovdækte Gange
Sødt Gjenlyd gav af Pieriders Sange,
Ved blomsterklædte Bred Castale flod,
Saa kneiser nær codanske Vandes Skjød
O Schimmelmann! Dit Solyst!" —

men han tager et andet Sted ikke i Betænkning at sige, Prams Digte lugte af Comptoirstov (en Allusion til Digterens Ansættelse i Commerce-Collegiet), ligesom Todes digteriske Arbeider lugte af Medicin.

Dog, det være som det vil med hint Digt! Emilies Kilde behøver ingen kunstig Sanger, den besynger ganske naturligt selv sin Skjønhed. Tusinde lytte aarlig til dens smeltende Røst, og Mange, om ikke Alle, ville forstaae hvad den rislende synger om.

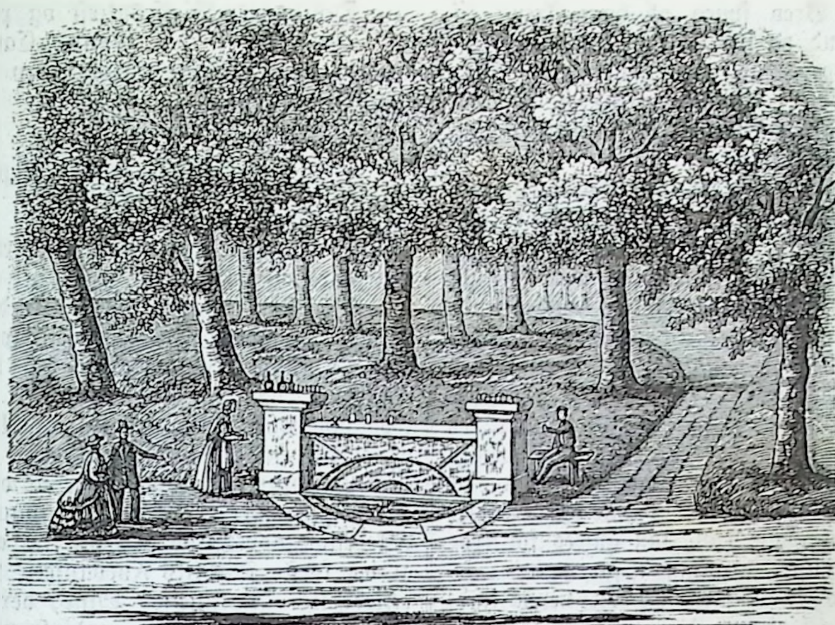
Hvad Vandet angaaer, da hører det ikke til de Kilder, der ere undersøgte af Dr. J. C. Lange. Det er rimeligt, at det hører til Omegnens lette Vande; det er reent af Lugt og Smag. 4 Pund Vand have ved Afdampning efterladt 6 à 8 Gran Materie, dels mineralsk Ludsalt, dels graalig alkalisk Jord med Spor af Kjøkkensalt.

Kildens Omgivelser have i Aarenes Løb, som alt Andet, undergaaet adskillige Forandringer. Allerede før Grevens Død var Meget i Forfald. Men navnlig har den nuværende Eiers Forgænger med betydelige Omkostninger sat Alt i god og smagfuld Stand. Saaledes er en smuk Jernindhegning indsat i stærke Granitpiller, og igjennem en af disse leder et Rør det overflødige Vand fra Kilden ud til Veien, hvorved Adgang lettes for dem, der ville benytte det.

Ligesom Kilden har givet Digtere Stof til Sange, saaledes har den ogsaa ofte lædsket Maleres Tørst efter skjønne Landskaber. Det er ikke uinteressant at sammenligne ældre Malerier af Emilies Kilde med nyere; da seer man bedst, hvorledes de forskjellige Tiders Smag har været. Iblandt flere have vi til vor Afbildning tildels benyttet Landskabsmaler Justitsraad Møllers større Maleri.

3. Kilden i Sorgenfri Skov.

Sorgenfri, det yndige Sorgenfri, har ogsaa sin Kilde. Vel knytter der sig — saavidt vides idetmindste — intet Sagn til den, lige saa lidet som den tillægges nogen særlig lægende Kraft, men dens smukke Beliggenhed og henrivende Omgivelser turde dog maaskee nok berettige den til lidt Omtale. Har man spadseret i den deilige Skov og skraaner nu nedad imod Udkanten, der til den ene Side begrændses af den venlige Lyngby Aa, som her bugter sig med sine kokette Afspeilinger af

Kilden i Sorgenfri Skov.

de forover ludende Træer, opdager man den i sit Ydre vistnok uanseelige Kilde, men som til Gjengjæld fra sit Indre igjennem den temmelig lavt anbragte Tud lader rinde en prægtig klar og kold Drik, uden Afsmag, til Vederqvægelse for den tørstige Fodgænger. Forbi Kilden og langs opad den føre Stier til lyse Pletter med Bænke og skjønne Udsigter over Skrænter, Sø, Enge, og Vandmøller, der drives af Aaen og sende deres ensformige klapprende Lyd over til Beskueren.

En paradisisk Fred er, navnlig paa en Sommer Formiddag, udbredt over Stedet; og Kildens Nymphe — her i Skikkelse af en mild Bondekone — vil, naar Du af hendes paa Muurværkets Plateau opstillede Forraad ønsker Din forfriskende Nektar tilsat en eller anden Liqueur, som Tilgift fortælle Dig, at Danmarks ædle Enkedronning, alle fattige Smaabørns velsignede Moder Caroline Amalie daglig vandrer der forbi og, selv om hun end ikke nyder af det for hende lidt vel kjølige Væld, altid har et huldsaligt Blik og et Par hjertelige Ord tilovers.

Heller ikke denne Kildes Vand er undersøgt af meerbemeldte Dr. Lange. Det skal være omtrent af samme Beskaffenhed, som St. Hanses Kilde ved Kildendal, men renere, klarere og behageligere at drikke. — Tegningen er optagen paa Stedet efter Naturen.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Det er aldrig bleven funden der," sagde Carlton med Eftertryk. „Jeg nægter det paa det Bestemteste; jeg erklærer, at jeg aldrig har været i Besiddelse af et saadant Brev. Jeg tænkte nok, at en eller anden Sammensværgelse var i Gang imod mig."

„Gjenkjender De ikke Brevet, Mr. Carlton?" spurgte Dommeren, der endnu var særdeles hoflig imod Carlton og ikke tiltalte eller behandlede ham som en almindelig Fange.

„Hvorledes kan jeg gjenkjende et Brev, som jeg aldrig tilforn har seet?"

„I alt Fald har De da seet en Deel af det før. De maa kunne erindre det Brudstykke af et Brev, som ved Ligskuet over Mrs. Crane vistes Dem. Den Forklaring, man nu maa komme til, er den, at hun ophørte med det første Brev for den Klats Skyld, hun havde slaaet, og begyndte paa dette andet. Ordene i de to ere de samme."

„Er de de samme?" svarede Carlton. „Ja, jeg har glemt, hvad der stod; det er saa længe siden. Men til hvem var det Brev skrevet?"

„De seer, at det er adresseret til Dem?"

„Jeg seer, at mit Navn staaer udenpaa Convolutten. Hvorledes det kom der, og hvad det overhovedet skal betyde, forstaaer jeg aldeles

ikke. Dette Brev synes at være skrevet til Damens Mand og ikke til mig, hendes Læge."

„Den Oplysning, man har faaet af Brevet, gik ud paa, at det var skrevet til Dem som hendes Mand. Men, det er naturligviis endnu ikke beviist."

„Jeg tillader mig at takke Hr. Dommeren for den Indrømmelse," begyndte Billiter flydende. „Det er ikke beviist. Tvertimod, og det vil hverken blive min eller min Klients Feil, hvis vi ikke bevise, at hele Anklagen er falsk og skriver sig fra en besynderlig Feiltagelse. En mere usandsynlig Anklage er visselig aldrig bragt mod en Læge. Hvor skulde Mr. Carlton med koldt Blod dræbe en Patient — en ung Dame, han var bleven kaldet til, en fuldkommen Fremmed? Han —"

„Hvis den Hilsen, som hun efter Judith Fords Sigende gav ham, kan ansees for troværdig, var hun ikke fremmed for ham."

„Det er sandt; men De vil neppe finde Dem beføiet til at troe den unge Piges Ord fremfor Mr. Carltons. Jeg gjentager, der er ikke Skygge af Beviis, hvis De lader Vidnets Udsagn om, at Carlton havde et tidligere Bekjendtskab til Mrs. Crane, ude af Betragtning. Mrs. Crane omtalte selv Doctor Carlton som en Fremmed, ligesom Greys. Madam Gould —"

Det syntes, som om Billiters Veltalenhed var fordømt til stadig at afbrydes. En Støi ved Indgangsdøren fik ham til at vende sig vredt om.

„Hvad er dette for en Støi?" spurgte Dommeren ligesaa vred og fik det Svar af sin Secretair:

„Et vigtigt Vidne er kommen."

Alle vendte sig nu imod Døren, Fangen med; men Alt, hvad de saae, var Mo'er Pepperflys trivelige Person. Hun pustede og syntes ikke at være rigtig stadig i sin Gang. Nogle Politibetjente bestræbte sig for at bane Vei for hende igjennem den tætte Trængsel; men deres Bestræbelser vare forgjæves. En tynd Person kunde til Nød være sluppen igjennem, men for Mo'er Pepperfly var det umuligt. Stønnende, udmattet, halv qvalt af Hede og meget forbittret begyndte hun nu en vild Kamp med de Nærmeststaaende.

Men denne Bevægelse i Sværmen, som vel var ubehagelig for Vaagekonen, satte en spinkel ung Mand istand til at bane sig Vei; han snoede sig som en Aal og kom tilsidst hen foran Dommeren.

Det var ham, der var det vigtige Vidne, og han fremtog et sammenfoldet Papir af sin Lomme.

Det var en Vielsesattest og paa den stod, at i Juli 1847 var Louis Carlton bleven ægteviet med Clarice Beauchamp i St. Pancras i London.

Tredsindstyvende Capitel.

Ja, det var Vielsesattesten.

Dommeren læste Documentet og stirrede paa Carlton.

Der var kommen en Forandring i hans Ansigt, saamegen Forandring, som der overhovedet kunde komme i et saa lidenskabsløst Ansigt, og man kunde gjerne have sagt, at han krøb sammen. Han vidste, at Alt var forbi, og at det nu vilde være aldeles orkesløst at kæmpe længere imod sin Skjæbne og de Kjendsgjerninger, der hobede sig sammen om ham. Ikkedestomindre skjød han Hjertet op i sig efter at det første Øieblikks Forbauselse var ovre, og rettede sig. Af alle de Øine, der vare vendte imod ham, vilde han nødigst møde Frederik Greys; han mindedes dennes aabne Henthydning for Aaringer siden.

Den Mand, som bragte Papiret ind i Retten blev nu kaldet frem, og han fortalte, hvorledes Attesten var kommen i hans Hænder ifølge det Telegram, som vi kjende.

„De erkjender, at dette er en nøiagtig Afskrift af Kirkebogen?" spurgte Dommeren.

„Ja, ganske nøiagtig. Kirkebetjenten, som stod ved, da jeg tog den, sagde, at han havde været tilstede ved Vielsen og godt kjendte de Paagjældende. Han havde en Mistanke om, at det var et Ægteskab stiftet i Smug, og derfor lagde han særlig Mærke til dem. Damen —"

„Og hvad Aarsag havde han til denne Mistanke?" afbrød Billiter ham skarpt.

„Jeg gjorde ham det samme Spørgsmaal," svarede Vidnet roligt. „Han sagde, at de kom ganske alene til Kirken, og at den unge Dame var klædt i sin daglige Dragt. Han kunde ikke lade være at see paa hende, sagde han, hun var saa smuk."

Billiter foer op.

Han var ved at nægte, at Louis Carlton, som da var nærværende, overhovedet havde været Brudgommen, da Dommeren bød ham forholde sig rolig. Derefter oplæste Dommeren Vielsesattesten for Carlton og vendte sig imod denne.

„Fange," sagde han — og det var første Gang, han havde tiltalt ham saaledes — „hvad har De at sige hertil?"

„Jeg vil Intet sige," gjensvarede denne. „Naar der fremføres Vidnesbyrd imod mig,

om hvilket jeg Intet veed, kan jeg ikke imødegaae det."

„De kan ikke sige, at De Intet veed om det Ægteskab, af hvis Indførelse i Kirkebogen denne Attest er en Afskrift. Og kan De endnu nægte, at den ulykkelige Dame var Deres Kone?"

Der blev en kort Taushed. Muligviis gjennemfoer der Carltons Sjæl en Tvivl om, hvorvidt han endnu kunde vedblive at benægte denne Kjendsgjerning. Men han indsaae snart, at dette ikke vilde nytte ham.

„Om ogsaa hun virkelig var min Kone," svarede han, „er det dermed ikke beviist, at jeg har forgivet hende."

„Det hjælper os dog et godt Stykke paa Vei," sagde Dommeren.

Ordene qvaltes næsten af en Mumlen, der samtidig lød fra mange Steder i Salen; det var den talrige Forsamling, som gav sin Stemning tilkjende imod Carlton.

„Stille!" raabte Dommeren. „Fange," vedblev han og vendte sig atter mod Carlton, da Lyden døde hen; „om jeg husker ret, svoer De ved Ligskuet, at De Intet vidste om dette Brev eller kjendte til den Haandskrift. Hvad siger De nu?"

Hvad kunde han sige med den Attest liggende der? Til Trods for de høie Toner, i hvilke han talte, stod han dog der som en gemeen Forbryder. I dette Øieblik sysselsatte imidlertid Tilveiebringelsen af det Brev hans Sind mere end noget Andet; han ansaae det næsten for et Mirakel, at det var kommen for Lyset.

„Jeg veed virkelig Intet om det Brev," svarede han paa Dommerens Forespørgsel. „Der maa være en eller anden Sammensværgelse imod mig, og jeg bliver dens Offer — men endnu kan min Uskyldighed blive beviist."

Man vilde imidlertid ikke tage dette for gode Varer, og skjøndt næsten Billiter talte sig hæs for at forsvare ham og bortbevise Alt, var det til ingen Nytte. Imidlertid trak Sagen ud, det blev Aften og man maatte opsætte den til den paafølgende Dag. Saa gjerne Billiter vilde have faaet Dommeren til at skaane Carlton for at sættes i Varetægtsarrest, lod det sig ikke gjøre, og Fangen blev ført bort.

Sir Stephen var kommen i Løbet af Dagen. Frederik havde taget imod ham og forklaret ham Alt, og hans Forbauselse var næsten ikke til at beskrive, da han hørte, hvorledes Carlton havde baaret sig ad, hvor skjændig hans hele Færd havde været.

Hele Syd Wennock glædede sig ved Synet af dens gamle Læge, hvis Uskyldighed nu var saa grundig beviist og mangt et Hurra fulgte ham igjennem Byen.

Et og tredsindstyvende Capitel.

Politibetjent Bowlers Tvivl.

Carlton blev altsaa sat i Fængsel. I gamle Dage var han ofte bleven hentet for at see til syge Fanger — og hvilken Modsætning mellem da og nu!

Det Første, Politiet gjorde, var at visitere ham, og de gjorde Undskyldninger for, at de vare nødte dertil. Han gjorde ingen Modstand; han syntes snarere at have Lyst til at spøge end til at være alvorlig. Neppe var dette skeet, førend Billiter kom og fik Lov at være alene med Fangen.

„Vær nu saa god at sige mig, hvor det Brev kom fra," begyndte Carlton, hvem denne Gaade laa meest paa Sinde.

„Jeg har jo sagt Dig det, da vi stode for Retten; det fandtes i Dit Jernskab."

„Det er umulig," svarede Carlton; der har det aldrig været."

„Hør nu, Carlton, det nytter Dig ikke at prøve paa at narre mig. Jeg kan aldrig klare en Client ud af en Sag, naar jeg ikke er paa det Rene med Alt."

„Men det er mig, som føres bag Lyset," svarede han. „Jeg siger Sandhed, naar jeg paastaaer, at Brevet aldrig har været i Jernskabet, og at jeg ikke ahner, hvorledes det er kommet der."

„Men i Dit Skab var det alligevel!" vedblev Billiter. „At Du ikke veed det, kan gjerne være, men Din Kone veed det ialtfald, for hun har taget det der."

„Min Kone!"

„Ja," svarede Billiter og fortalte nu, hvad vi alt vide, hvorledes det var kommet for Dagen.

Carlton stirrede maalløs paa ham. For første Gang faldt det ham ind, at han muligviis af en Feiltagelse havde stukket det ind hin længst forsvundne Aften og brændt Brevet fra sin Fader. En underlig Smerte gjennemfoer ham. Var det altsaa hans Kone, som han paa sin Viis virkelig elskede, der nu havde forraadt ham?

„Og Lady Laura fremviste Brevet?" udbrød han efter en lang Taushed.

„Uden at have til Hensigt at skade Dig. Hun forstod ikke dets Betydning og viste det til Lady Jane, fordi det var skrevet med Søsterens, Clarices Haand."

„Det har jeg aldrig vidst," sagde han

ligesom drømmende; „det har jeg aldrig vidst.“ Men om han dermed meente, at Clarice var hans Kones Søster, eller henthdede til Brevet, kunde man ikke forstaae.

Billiter gik snart — der var for Øieblikket Intet at gjøre for ham.

Ved Politicorpset var der nylig bleven ansat en ung Mand, Bowler, som Betjent. Carlton havde for nylig behandlet ham i en Sygdom og været meget god imod ham, og Bowler var nu ualmindelig ærbødig og opmærksom mod Fangen. Han traadte ind i Værelset hos ham seent om Aftenen, for at spørge, om der var Noget, Fangen ønskede. Der laa da paa Bordet et Brev adresseret til Lady Carlton.

„Ønskede De at faae det besørget iaften?“ spurgte Betjenten.

„Aa nei,“ sagde Carlton; „det er tidsnok imorgen tidlig, naar det besørges snart.“

Dermed gik han bort og ønskede ham et høfligt Godnat, hvad der næsten kunde lyde som Ironi.

Det var den samme Betjent, som først kom ind i hans Celle den næste Morgen. Han kom for at byde Fangen en Kop Kaffe, men denne sov trygt.

„Det er ikke værdt at vække ham endnu,“ tænkte Bowler; „han kan sove en Time endnu. Maaskee har han ikke lang Tid at sove i.“

Han vilde sagte liste sig ud af Cellen igjen, da han erindrede Brevet til Lady Laura. Han vendte sig da om, tog det fra Bordet, hvor det henlaa endnu, og bragte det til en ældre Betjent.

„Jeg kan vel gaae med dette?“ spurgte han og viste ham det. „Carlton sagde, at han ønskede det besørget tidligt. Han er ikke vaagen endnu.“

Den Anden tog Brevet og besaae det.

„Ja,“ sagde han; „De kan gjerne gaae med det strax.“

Han gik derpaa til Carltons Bolig, hvor Jonathan tog imod ham og paa hans Forespørgsel meddeelte ham, at Lady Laura var tagen til Cedar Lodge. Derhen maatte han følgelig begive sig.

Judith lukkede ham op, og da han sagde hende sit Ærinde, indlod hun ham. Jane sad og drak Kaffe — hun havde ikke været i Seng den Nat, for Laura havde været i stærk Bevægelse hele Tiden; snart havde hun beklaget sin Mands Skjæbne og bebreidet sig selv sin Andeel deri, saa havde hun bebreidet ham hans Opførsel i tidligere Tid. Men heftige Lidenskaber vare kun kortvarige hos Laura, og jo stærkere de vare, desto før vare de ogsaa forbi.

Hvilken Modsætning dannede ikke den rolige Jane til Søsteren. Da Bowler talte til hende, var det som om han var traadt ind i en roligere Tilværelse.

(Fortsættes.)

En Gave paa rette Sted.

En Aften for nogen Tid siden vendte en fattig Landsbypræst i det nordlige Frankrig meget træt hjem til sin beskedne Bolig. Han havde været i Besøg hos en fattig Familie, der led baade af Mangel og af Sygdom, og den gode Præst havde ikke alene trøstet den ved Religionen, men tillige givet den nogle faa Skillinger, som han med Møie havde sparet sammen af sin ringe Indtægt. Paa Hjemveien gik han støttet paa sin Stok og overtænkte med Bekymring, hvor ringe hans Midler vare til at staae de Fattige og Ulykkelige bi.

Da han traadte ind af Døren hørte han en ualmindelig Støi; Lyden af vrede Stemmer naaede hans Øre, og mellem disse var een dyb, gnaven mandlig Røst, der var ham ubekjendt, medens den anden havde lydt tidt nok, maaskee altfor tidt for ham. Det var en skærende Qvindestemme, og den tilhørte hans Huusholderske, Anette, som ingenlunde hørte til de blideste Væsner og nok vidste, hvad hun vilde.

„Jo, det er en deilig Historie!“ udbrød den opbragte Huusholderske, da hendes Herre traadte ind, og pegede med flammende Øine og den ene Haand i Siden paa en stor, bluseklædt Mand, der stod i Forstuen med en lille Æske i Haanden. „Denne Fyr,“ vedblev hun, „kommer fra Posthuset og forlanger sex Rigsdaler og to Mark i Porto for denne lille Kasse, der har Udskrift til Dem, men som naturligviis ikke kan være det Halve værd, hvad den saa indeholder.“

„Stille, Anette!“ sagde Præsten og tog Kassen fra Manden, der ved hans Tiltrædelse tog Hatten høflig af, medens Præsten med det Samme saae paa Udskriften.

Kassen var meget tung, var fra San Francisko i Californien og Præstens Navn stod tydelig malet paa den. Han betalte da

de sex Rigsdaler og to Mark, hvorved han kun beholdt nogle faa Skillinger tilbage i hele sit Eie og lod Buddet gaae.

Derpaa aabnede han Kassen og udtog for Øinene af den forbausede Huusholderske en Guldbarre og en lille Seddel, hvorpaa der stod:

„Til Præsten i Landsbyen B—.

Et ringe Beviis paa evig Taknemmelighed til Minde om den 28de August 1860.

Charles F—
tidligere Fourcer i det — Regiment,
nu Guldgraver i Californien."

Den 28de August 1860 vendte Præsten hjem som sædvanlig fra sine Besøg hos de fattige og syge Sognefolk. Ikke langt fra sin Bolig saae han da en ung Soldat med fortvivlet Ansigt og blodrøde Øine ile ned mod Bredden af en dyb og rivende Flod, der løb igjennem Markerne. Den ærværdige Præst standsede ham og talte venlig til ham.

I Begyndelsen vilde den unge Mand ikke svare og forsøgte at komme bort fra den Spørgende, men Præsten, som frygtede for, at han agtede at begaae Selvmord, vilde ikke lade sig afvise, og det lykkedes ham omsider med stor Vanskelighed at føre ham til sit Huus. Efter nogen Tids Forløb tilstod Soldaten, hvis Hjerte var bleven blødgjort ved Præstens Kjærlighed, at han havde bortspillet en Sum Penge, som var bleven ham betroet, for at han af den skulde betale Folkene deres Lønning. Denne Tilstaaelse blev givet med Ord, som afbrødes af Hulken, og den Skyldige gjentog flere Gange: „Min stakkels Moder! min stakkels Moder! vidste blot hun — —"

Præsten ventede, indtil Soldaten var bleven roligere og tiltalte ham da baade med Bebreidelser og Raad, saaledes som en Fader kunde have talt til sin vildfarende Søn. Han sluttede med at give ham en Pung indeholdende fyrretyve Rigsdaler, den Sum, som han ulovlig havde benyttet til sin egen Brug.

„Det er næsten Alt, hvad jeg eier i Verden," sagde den gamle Mand; „men med Guds Hjælp vil Du forandre Dit Levnet, arbeide flittigt og en Gang i Tiden, min Ven, vil Du tilbagebetale mig disse Penge, der ogsaa tilhøre de Fattige mere end mig — thi for dem vare de bestemte."

Det vilde være umulig at beskrive den unge Soldats Forbauselse og Glæde. Han trykkede sin Velgjører krampagtig i Haanden og sagde efter en lille Tids Forløb:

„Om tre Maaneder bliver jeg fri for Militairtjenesten. Jeg lover Dem høitidelig, at jeg, med Guds Bistand vil arbeide flittig fra den Dag." Og dermed gik han, medtagende den gamle Præsts Penge og hans Velsignelse.

Til Anettes store Harme vedblev Præsten den paafølgende Vinter at gaae med sin gamle luvslidte Frakke, som han havde betænkt at omskifte med varme Klædningsstykker, og ofte bestod hans Maaltid kun af Brød og Kartofler.

„Og alt dette," sagde den opbragte Huusholderske, „for en lumpen Landstrygers Skyld, som vi naturligviis aldrig faae at see mere."

„Anette," sagde Præsten med Taarer i Øinene, idet han viste hende den tunge Guldstang, der var 1000 Rigsdaler værd; „døm aldrig haardt om en angrende Synder. Det var den grædende Magdalene, som gjød kostelig Salve paa sin Herres Fødder; det var den fredløse, samaritanske Spedalske, der vendte tilbage for at takke Ham. Vor fattige Gjæst har ædelt holdt sit Ord. Til næste Vinter skulle mine Fattige hverken savne Føde eller Lægemidler, og Du maa gjøre et stort Indkjøb af uldent Tøi til vore gamle Mænd og Koner, Anette!"

Blandinger.

— Ved Choleraepidemien i Paris har man gjort den Iagttagelse, at Kobberarbeiderne (cuprum metallicum) ere blevne skaanede af Choleraen. Adskillige Pariserlæger have ogsaa foreslaaet som et Præservativmiddel at bære Kobberplader eller Kjæder af Kobber paa det blotte Legeme. I Nærheden af Kobberbjergværkerne skal der ligeledes heller ikke være forekommet noget Choleratilfælde. [Dette Phænomen er ikke utroligt. Kobberarbeidere have gjerne en stærk Uddunstning, der let spores. Dette er unegtelig en Metalgift, og som bekjendt kan den, hvor mere eller mindre skadelig den end i andre Henseender maatte være, dog forebygge adskillige smitsomme, navnlig Hudsygdomme. Da det synes, at Naturen ikke finder god Jordbund for en ny Gift, hvor en gammel allerede har taget Eiendomsret, og Cholera vel ogsaa er et Slags Giftstof, saa er det ikke noget uforklarligt Særsyn, at Kobbersmede, som ere tilstrækkelig gjennemtrængte af Metalgiften, ikke ere modtagelige for Choleragiften]. —

— Den største Viinranke i Verden. I Nærheden af Santa Barbara (Sydcarolina) staaer

en af en nylig afdød Mexikaner i Aaret 1780 plantet Viinstok, der udmærker sig ved en overordentlig frodig Vært. I Qvadrat indtager Ranken 80 Fod og Stammen er 15 Tommer tyk. Allerede i mange Aar har den baaret 6—8000 Pund Druer.

Nationer og Elementer. Pave Clemens XIV. har sammenlignet de fire større Nationer med de fire Elementer, nemlig: Italienerne med Ilden, Tydskerne med Jorden, de Franske med Luften og Englænderne med Vandet. — De Danske komme ikke i Betragtning som „Element"; men det maa være os en Trøst, at den nyere Videnskab har kuldkastet de fire gamle Elementer som Grund- eller Urstoffe, hvad de ingenlunde ere, og sat c. 60 andre i Stedet, — iblandt saa mange bliver der vel eet, hvormed vi tør lignes.

Stereoskopets Theori, at nemlig to noget forskjellige perspectiviske Tegninger frembringe Indtrykket af et eneste Legeme, har længe været bekjendt. Allerede Leonardo da Vinci har gjort opmærksom paa, at end ikke det fuldkomneste Maleri kan forestille det i Naturen Ophøiede eller Udbugede, naar det ikke betragtes uden kun med eet Øie. Idet han meget smukt udvikler Aarsagen, kommer han tydelig nok til at berøre Principet for de to Tegninger, der udkræves til Gjengivelse af det rette Perspectiv.

I en retslig Bekjendtgjørelse læste man for nogen Tid siden, at der i Elben var fundet et Liig, ganske hakket i Stykker og indsyet i en Sæk. Annoncen sluttede med den Bemærkning: Ifølge nævnte Omstændighed kan ikke formodes noget Selvmord.

Gaade og Charade.

Nævn mig en Mand, som Ingen saae,
Af Store kjendt, dog mest af Smaa;
To Navne har han — For og Efter —
Og Sand tilskriver man hans Kræfter.

Hans Fornavn er halvt Norsk, halvt Dansk,
Kan stilles om til Romerskfransk
Og blive Løve eller Pave,
Alteftersom Du selv vil have.
Det har kun trende Bogstavled,
Det Første maa man sukke ved,
Men ved de Andre man ei græder, —
Sees meer paa Landet, end i Stæder.

Hans Efternavn er mest bevendt,
Tre Stavelser det har omtrent.
Den Første baglænds vil Dig sværte,
De Sidste Farvepragt Dig lærte. —
Men nævn mig saa den Mand, som Du
Personlig ei har seet endnu
Og nævner dog, ja troer at kjende
Som Børneven og Børnefjende.

Opløsning af Gaaderne i Nr. 49:

Nr. 1. Forsynet — forsynet.

Opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, „Hjørnedandseren i Laren".

Nr. 2. Marie — Arie. (Kan ogsaa være Moder — Oder.)

Opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde.

Gaaden i Nr. 48 er endvidere opløst af „to ægte og en forloren Jøde" i Hobro, Marthin Møller Bagersvend i Nyborg, „den sorte Djævel" i Ebeltoft.

☞ Med dette Nr. følger „Den sidste Solstraale", 13de Ark.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Nummer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

S. Triers Forlag

S. Triers Bog & Steentr.

Vierlænderinder

udenfor Theatret i Hamborg.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 17de December. № 51.

Et uforfalsket Folk.

Vierlænderne.

Vore Læserinder kjende sagtens de saakaldte Vierlænderhatte, der for nogle Aar siden kom i Mode her, ligesom tidligere „Helgolænderne" og andre saadanne Efterligninger af nationale Dragter. Mindre bekjendte turde imidlertid selve Vierlænderinderne være, og derfor skulle vi nu tillade os at omtale dem.

Vierlænderne ere omtrent det Samme for Hamborg, som Amagerne for Kjøbenhavn, og igrunden ere de ogsaa i Slægt med Amagerne, forsaavidt som begge Folkefærd nedstamme fra Hollænderne. Hvo, der har besøgt Hamborg og seet sig lidt omkring, navnlig ved Theatret, har vist ogsaa bemærket de slanke, smukke Blomster- og Frugtsælgersker, som rage frem blandt den travle Mængde, — det er Vierlænderinderne. Den Fremmede standser, for nærmere at betragte disse Skjønne i deres Nationaldragt; i det plattydske Sprog og med venlige Miner falbyde de deres Mosroser og saftige Aprikoser.

Uberørt af den store Verdens evig vexlende og ofte saa uskjønne Moder har denne lille Folkestamme reent og uforfalsket bibeholdt sin oprindelige Nationaldragt og sine gode gamle fra Fædrene nedarvede Sæder og Skikke.

Vierlandene, bestaaende af Kirchwerden, Altengamn, Neuengamn og Curslak, udgjøre et yderst frugtbart Elbdistrikt, der tilhører Hamborgerne og Lybekkerne i Fællesskab. Dette sære Forhold, hvis Oprindelse vi nærmere ville berøre, stammer endnu fra hine Tider, da Røverridderne ofte droge ned fra deres sikkre Borge, for at overfalde og plyndre forbidragende Kjøbmænd. I den første Halvdeel af det 15de Aarhundrede huserede i Omegnen af Sachserskovene (de nuværende hamborger Skovlandsbyer) og opad Elbbredderne endnu nogle af hine Plyndregrever, der betragtede det som deres særlige Standsprivileg, at lette „Pebersækkene", som de spotviis kaldte de agtbare Kjøbmænd, at frarøve dem deres Gods, holde dem fangne og udpresse høie Løsesummer, for siden at gjøre sig gode Dage af det saa ærligt erhvervede Bytte.

Til den Tid bestod imellem Lybekkerne og Hertug Erik af Sachsen-Lauenborg en Contrakt, ifølge hvilken Hertugen havde forpligtet sig til, imod en aarlig Afgift af 300 Mark, at holde Landeveiene i sit Distrikt saa ryddelige for hint Pak, at Lübecks Gods og Blod kunde være sikkert. Pengene havde Hertugen rigtignok stukket til sig, men den paatagne Forpligtelse blev kun slet opfyldt. I hans Slot „Bargedorp" husede han tvertimod den værste Røvertrop, der overfaldt og plyndrede de for det indre Tydskland bestemte Varetog, og gav Hertugen en Deel af det gjorte Bytte for den værdige Beskyttelse.

Da besluttede Lübeck og Hamborg ikke længer at ville taale dette Uvæsen. De samlede af deres Stadspanierer 3000 Fodfolk og 800 Ryttere, og sendte disse den 10de Juli 1420 under Anførsel af Borgemester Jordan Pleskow fra Lübeck og Henrik Hoyer fra Hamborg imod Bergedorf. Staden blev erobret og plyndret. Derpaa blev det stærkt befæstede Slot beskudt. Men de Beleirede forsvarede sig godt, især tappert fra Voldene. For at forjage dem derfra, bare Beleirerne Halm og

Riisqvas til Pælværket omkring Slottet, overdryppede det med Beg og Tjære, strøede Krud under en Opstabling af gamle Tønder og stak saa det Hele i Brand. Den heftige Ild og qvælende Røg tvang Hertugens Krigsfolk til at trække sig tilbage til Slottet. Dette blev stormet og taget, de Flygtende maatte overgive sig paa Naade og Unaade. Hamborgs og Lübecks Borgere besatte Slottet og plantede begge Stæders Faner paa samme.

Ved en Fred imellem Hertugen af Sachsen-Lauenborg og Stæderne Lübeck og Hamborg blev da fastsat, at Bergedorf med alt Tilbehør, det vil sige Vierlandene, til evig Tid skulde tilhøre hine Stæder og regeres af dem efter deres Godtbefindende.

I Bergedorf residerer derfor siden da en Amtmand, der afvexlende sendes fra Hamborg og fra Lübeck for sex Aar. Stadens Vaaben bestaaer som Følge heraf halvt af det lübeckske, halvt af det hamborgske, saa at den Side vender ud, hvis Regering for Øieblikket er den herskende. Besynderlig nok, har dette sælsomme Vexelregimente hidtil fundet Sted i Fred og Enighed!

Vierlandene bestaae af den herligste, frodigste Marskgrund, og er beskyttet ved høie, faste Elbdiger imod Oversvømmelser. Jorden nærer rigeligt sine Beboere. Deres Velstand viser sig allerede ved deres reenlige, smukke, med rige Træudskæringer og sindrige Tankesprog udsmykkede Boligers Ydre. Fornemlig lægges Vind paa Blomster, Frugt og Grøntsager. At Vierlænderne, som før bemærket, oprindelig have været en nederlandsk Coloni, antyder allerede Dragten, men meget mere endnu de herskende Skikke, der uvilkaarlig minde om Hollænderne.

Det er et sundt, smukt og djærvt Folkefærd. Mændene saavel som Qvinderne have i Almindelighed et tiltalende Ydre, ja iblandt de Sidstnævnte træffer man endog virkelige Skjønheder. Det er et behageligt Skue at see dem i deres korte Klæder, røde Strømper, som lade de smukt formede Been komme til Gyldighed, det zirlige, rigtbesatte Livstykke med bredt funklende Brystskjold, de blændende hvide Linnedærmer og de bekjendte flade, runde Straahatte med bred Rand paa Hovedet. Under Straahatten bære de en Kappe, der indhyller Hovedet, løber foran ud i en „Snippe“ og har bagtil et bredt, korsformet sort Baand. Dette er af Silke og stivet med — Tjære! Derfra rage tvende Pidske af brunt Haar ned til over Hofterne. Denne naturlige Prydelse tør dog ikke enhver Vierlænderinde bære. Koner, saavel som unge Piger, om hvem det er officielt bekjendt, at de have været letsindige, er det formeent at bære Pidske. Det Eneste, som ikke er smukt hos Vierlænderinderne, er deres Fødder. Disse ere fordetmeste brede og noget plumpe. Aarsagen dertil er utvivlsomt den bløde Marsk, hvori Vandrerens Fod især efter stedfundne Regnskyl ikke sjelden synker dybt ned og leder til Platfodethed.

Mændene bære korte Fløils Knæbeenklæder, rød Vest med bred Krave, og Klædesjakke i den kolde Aarstid. Alt er besat med Sølvknapper af en Dalers Størrelse. Benene ere beklædte med røde Strømper og Fødderne med Sko, foran forsynede med store Sølvspænder. Deres Hovedbedækning er en høi, sort Cylinderhat.

Naar Foraaret begynder at sprede friskt Grønt over Engene, — naar de første Blomster vove at pippe frem af Jordens dunkle Skjød, — saa bringe Vierlænderne Stadens Beboere som det unge Aars Førstefødte alskens Potteplanter, og Pigerne møde paa Promenaderne med duftende Buketter af Violer og Sneklokker. Derpaa følger Jordbærtiden; i Begyndelsen falbydes Frugten sparsomt kun i smaa Portioner, senere drager man med fyldte Kurve igjennem Staden og udraaber dem i alle Gader med velklingende Stemme, ligesom længer hen ogsaa Kirsebær, Ribs o. s. v. Om Sommeren bringe de alleslags Grøntsager til Byen, stedse af særdeles Godhed. I Rosentiden forsyne de Staden med disse yndige Blomster, som tilbydes de Spadserende enten i hele Buketter eller i enkelte særdeles smukke Exemplarer. Imod Høsten staae de med nydelige Kurve fulde af saftige Aprikoser og Fersken. Slutstenen udgjør alle Sorter Pærer og rødkindede Æbler. Om Vinteren er Staden forladt af dem, paa Faa nær, der have faste Stader. Disse, fordetmeste Mænd, handle i den kolde Aarstid endnu med Bælgfrugter, især med de yndede hvide Bønner.

Saaledes forsyne de Hamborgerne ikke blot med Alt hvad Sommer og Høst frembringe af nærende og velsmagende Urter og Frugter, men bringe dem ogsaa Floras hulde Smaabørn, der modtagne af saa rene og smukke Naturmenneskers Hænder dobbelt maae fryde Øiet. Forkynde de end i Efterhøsten den nære Vinter, saa bringe de ogsaa det første Budskab om Vaarens Komme og dens glade Hilsen indenfor de skumle Stadsmure.

Og vi takke dem fordi de have givet os Leilighed til en Afbildning og Anledning til disse Linier.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Mr. Carlton har bedet, om dette strax idag maatte blive besørget til Lady Laura," sagde Betjenten høflig. „Jeg er derfor strax gaaet herhen med det."

Jane modtog Brevet fra ham og saae paa Udskriften. „Har — har Mr. Carlton det nogenlunde godt idag?" spurgte hun med sagte Stemme.

„Mr. Carlton er ikke vaagen endnu. Han syntes at have det meget godt igaar Aftes."

„Ikke vaagen!" udbrød Jane uvilkaarlig og troede det neppe indenfor Mulighedens Grændser, at Mr. Carlton overhovedet kunde sove med den frygtelige Beskyldning over sig.

„Idetmindste var han da ikke vaagen, da jeg gik bort fra Fængslet," vedblev Bowler og forringede Noget Betydningen af sine Ord. „Vi see ofte, at Fanger ligge længe om Morgenen, Mylady, og nogle lægge sig først til at sove, naar de egentlig skulde staae op."

Jane kunde ikke undlade at gjøre et Spørgsmaal endnu. Tiltrods for hendes længe nærede og uforklarlige Uvillie mod Mr. Carlton, tiltrods for denne frygtelige Opdagelse, beklagede hun ham af ganske Hjerte.

„Synes det — at gaae ham meget nær, Bowler?" spurgte hun med sagte Stemme. „Er han meget sønderknust?"

„Vi mærkede Intet til Sligt," var hans Svar — og her kunne vi maaskee bemærke, at Bowler for en tre, fire Maaneder siden havde havt en lille Forretning for Jane, idet han havde hjulpet hende med at klare for en lille Synder af en Dreng, der var bleven fristet ved nogle Æbler i en Have. „Han var meget livlig, da han kom ind igaar Eftermiddags, Mylady, der syntes aldeles ikke at være nogen Forandring med ham fra ellers. Det skal naturligviis først bevises, om han gjorde det eller ei."

Jane sukkede og gik for at bringe Laura Brevet med Tilsagn om at lade ham faae Svar med tilbage, hvis der var et saadant. Hun havde været noget tvivlraadig, om hun skulde give Laura det eller ikke, da hun frygtede, at det vilde forøge hendes Sindsbevægelse. Men hun følte, at hun ikke havde Ret til at holde det tilbage. Og hvem vilde vel ogsaa i en saadan Sag tilbageholde et Brev mellem Mand og Kone?

Laura sad overende i Sengen — hun havde maaskee hørt Betjentens Komme — med vilde, mørke Øine og blodrødt Ansigt. Jane vilde have meddelt hende lidt efter lidt, at der var et Brev fra Carlton og saaledes have forberedt hende; men Laura var ikke af dem, der vilde lade sig forberede, og hun snappede strax Brevet ud af Janes Haand, brød det og læste:

„Tilgiv mig, Laura, for den Sorg og Skam, dette vil bringe over Dig. Fuld af Tvivl og Forvirring, som jeg nu er, tænker jeg dog udelukkende paa Dig. Hvad jeg end i Fortiden kan have feilet i denne Sag, da gjorde jeg det for Din Skyld. Efterat dette Vidnesbyrd idag er fremlagt, synes det at være ørkesløst, om jeg vedblev at nægte, at jeg ægtede Clarice Beauchamp. Men husk paa! at hvilken Bekjendelse jeg end gjør for Dig, gjør jeg ingen for Verden — lad den selv see at komme tilbunds i Tingen. Jeg har aldrig kjendt hende som Andet end Clarice Beauchamp, aldrig ahnet, at hun kunde gjøre Fordring paa nogen anden Stilling i Verden end den at være Gouvernante. Hun bevarede stedse dyb Taushed ligeoverfor mig om sine Familieforhold, og jeg antog hende for at være forældreløs. Jeg beundrede Miss Beauchamp; jeg var taabelig nok til hemmeligt at ægte hende, og ikke førend jeg senere lærte Dig at kjende, fandt jeg ud af min Feiltagelse — at jeg havde antaget Beundring for Kjærlighed.

Hvor lidenskabeligt jeg lærte at elske Dig, mindes Du vel — det kan Du ikke have glemt. Jeg lagde allerede Planer om, hvorledes mit overilede Ægteskab kunde blive hævet, da hun kom her til Syd Wennock. Efterretningen kom over mig som et Tordenbudskab; den samme By indesluttede Dig og hende, og af Frygt for Opdagelse, af Frygt for at Du kunde komme til at erfare, at jeg allerede var gift, blev jeg afsindig. Laura, hør mig! det er den rene Sandhed, saavidt jeg selv kan forstaae mig, at jeg blev vanvittig af Fortvivlelse og ikke var mere ansvarlig for mine Handlinger end en gal Mand.

Og det er det Hele. Da jeg atter kom til Fornuft — og det skete samme Aften — vaagnede jeg som af en rædsom Drøm. Alt, hvad jeg da kunde gjøre, var om muligt at bevare Hemmeligheden og ikke lade den komme for Verdens Øine.

Det er Dig, Laura, der omsider har bragt den for Lyset. O, hvorfor kunde Du ikke have fuldkommen Tillid til mig? Hvilke Skygger der end kunde have stillet sig imellem os i vort ægteskabelige Liv, erklærer jeg paa min Ære, at de vare der ikke mere, og hvilken Mistanke,

Du end kunde have næret til mig, erklærer jeg den for ubegrundet. Var Du kommen ligefrem til mig og havde sagt — Jeg vil gjerne see, hvad Du har dernede i det Skab — da havde jeg med Glæde givet Dig Nøglen. Saavidt jeg vidste, var der Intet i Skabet, som ikke baade Du og hele Verden maatte kjende, thi det Brev, som det lader til at Du har fundet, troede jeg forlængst tilintetgjort. Men, da Du nu fandt det Brev, hvorfor kom Du da ikke til mig og bad om en Forklaring paa det istedetfor til Jane? Din Mand maatte dog være Dig nærmere end Din Søster! Jeg havde maaskee ikke sagt Dig Sandheden, det er ikke rimeligt, at jeg havde gjort det, men jeg vilde have sagt Dig nok til at stille Dig tilfreds, og jeg for min Deel havde erfaret den ubegribelige Kjendsgjerning, at Clarice Beauchamp var Clarice Chesney. Nu og da har der været Noget i Lucys Ansigt — og i Dit med — som har mindet mig om hende.

Men, naar jeg henthyder til, at Du har fundet Brevet, skeer det ikke for at bebreide Dig Noget. Tvertimod jeg skriver kun for at sende Dig min ubetingede Tilgivelse. Jeg er vis paa, at Du ikke forraadte mig med Forsæt, og at Du føler det dybt. Jeg tilgiver Dig, Laura, af ganske Hjerte.

Jeg kunde ikke lægge mig til Hvile, uden at have givet denne Forklaring. Tænk paa mig med saa lidt Haardhed, som Du kan, Laura.

Din ulykkelige Mand
L. C."

Jane vendte tilbage til Politibetjenten. Der var intet Svar nu, sagde hun, men hun bad ham sige til Carlton, at Lady Laura vilde skrive til ham i Løbet af Dagen.

Bowler begav sig atter tilbage. Han nikkede naadigt til Folk, der hilste ham, og et halvt Hundrede vilde have beleiret ham med Spørgsmaal og Bemærkninger, men han kjendte sin Værdighed bedre end som saa og vilde ikke svare, men spadserede videre med megen Vigtighed.

Lille Wilks, Barberen, stod ved sin Boutiksdør og løb hen til ham, de to vare gode Venner, og Bowler sad undertiden og spiste Aftens inde hos Barberen, naar man antog, at han var i Tjeneste. „Hør Bowler, siig mig endelig, om det er Klokken ti eller elleve, at Sagen skal for?"

„Præcis Klokken ti," svarede Bowler. „Jeg skal skaffe Dig en Plads, hvis Du vil være der en Time eller saa iforveien."

Da han sagde disse Ord gik han atter videre, og en lille Dreining bragte ham lige for Fængslet. Og der syntes at være ligesom en Uro udenfor den Bygning. En Summen af Stemmer kunde høres endog i den Afstand, og Tre eller Fire løb hen ad Gaden.

„Hvad er der paafærde?" sagde Bowler til sig selv, da han skyndte sig lidt mere. „Der synes at være Spektakler i Fængslet."

„Undflyet! Carlton undflyet!" Politibetjent Bowler gjorde det meest Ufornuftige, der var muligt; han stod stille og stirrede. Et Spørgsmaal gjennemfoer hans Sjæl — kunde han, han selv, tilfældigviis have ladet Fængselsdøren staae aaben?

To og tredsindstyvende Capitel.

Da Syd Wennock vaagnede hiin betydningsfulde Morgen, paa hvilken Carltons Dom skulde fældes, var det en Hovedtanke, der sysselsatte Folk, hvorledes de bedst skulde skaffe sig en Plads i Raadhuussalen for at kunne høre, hvad der foregik. Der havde været forskjellige Rygter i Omløb den foregaaende Aften om de Vidner, der skulde afhøres, og Carltons Kone nævntes som et af dem i Anledning af det fundne Brev. Man troede ikke rigtig paa dette, men ialtfald forøgede det dog Spændingen og Alle vare naturligviis oppe ved Daggry for blot at være der i rette Tid.

Maaskee var der ikke Mange, der beklagede Carlton som Sir Stephen Grey. Han dvælede ikke ved den forbigangne Tid med dens Brøde og List, han tænkte derimod paa den ulykkelige Fange, som sad alene i sit Fængsel, og han higede efter om muligt at skaane ham for Skjændsel eller lindre hans Skjæbne. Det Første, han derfor gjorde, efter at have spiist Frokost, var at begive sig hen til Fængslet. Det skete just, da Bowler kom spadserende med sin vigtige Mine.

Da Sir Stephen naaede Fængslet fra den ene Side, saae man Billiter nærme sig til det fra den anden, og den vagthavende Betjent meente derfor, at han maaskee burde have vækket Fangen tidligere. Han sendte da En hen for at gjøre det.

„Lad ham staae op strax og sæt saa Frokosten ind til ham. Og siig til ham, at Procurator Billiter er paa Veien hertil. God Morgen Sir Stephen."

„Naa, Jones?" udbrød denne paa sin vante, venlige Maade, for Manden havde været Betjent i hans Tid, og de kjendte godt hinanden. „Hvorledes staaer det til? Og hvorledes har Carlton det?"

„Han har det godt. Jeg har netop sendt Bud ind for at vække ham."

„Hvad! Er han ikke vaagen endnu?" udbrød Sir Stephen noget forundret.

„Nei, medmindre han er bleven vaagen, siden Bowler var derinde, og det er omtrent tre Qvarteer siden. God Morgen, Mr. Billiter!" tilføiede Betjenten i Parenthes, da Procuratoren traadte ind. „Mr. Carlton skrev et Brev til sin Kone igaar Aftes, og Bowler har bragt det derhen. Men hvorfor han tøver, kan jeg ikke vide, medmindre hun skriver et langt —"

„De havde Intet at gjøre med at sende Bowler afsted med det," afbrød Procuratoren ham skarpt. „De skulde have beholdt det, til jeg kom. Sagde jeg Dem ikke, at jeg skulde komme her tidlig paa Morgenstunden? Man kan ikke stole mere paa Dem end paa et Barn."

„Hvad Ondt var der i, at jeg sendte det?" sagde Jones, der blev noget underlig tilmode ved denne Bebreidelse. „Det er maaskee ikke ganske i sin Orden, at lade Brevene gaae uaabnede, men man gjør lidt Mere for Mr. Carlton."

(Fortsættes.)

Mit Eventyr ved den store Fiskeflod.

Fra tre forskjellige Sider slog Luerne høit op i Luften og bredte et rødt Skær over Aftenhimlen, da jeg med to andre Officierer og den Afdeling Soldater, der stod under vor Commando, befandt os ved vor lille Udpost ved Bredderne af den store Fiskeflod og saae ud over Horizonten.

I de sidste Par Dage havde Kafferne overfaldet Colonien og betegnet deres Fremgang med Ild og Sværd; det Compagni ridende Riffelskytter, som fuldstændiggjorde vor lille Garnison, var bleven affendt til Colonisternes Hjælp, medens vi Infanterister, som ikke kunde være til nogen Nytte, vare forblevne for at holde Posten besat. Men vore Hjerter vare hos vore lidende Landsmænd, og det var ikke førend Krigsluerne vare hendøde, og Patrouillen var vendt tilbage fra sin midnatlige Runde, at vi overgav vort lille Fort til Skildvagtens Beskyttelse og trak os tilbage til vore Barakker. De vare byggede i en Fiirkant og dannede tillige Fortets Ydermure; det havde iøvrigt ingen anden Beskyttelse end en Række Palisader.

Dog nærede selv ikke den meest Modfaldne blandt os nogen Frygt for vor Sikkerhed, og vi kunde derfor neppe troe vore egne Sandser, da vi kort efter vaktes ved Kaffernes afskyelige Krigshyl og, da vi foer ud, saae, at vi vare beleirede af en Horde skindklædte Krigere. I Nattens Skjul havde de som Slanger snoet sig henad Jorden, indtil de vare komne nær nok; da sprang de op og kastede sig med dragne Sabler og frygtelige Hyl imod vore Forsvarsværker i Haab om saaledes at kunne overrumple os.

Da deres Plan ikke lykkedes, flygtede de, men kun udenfor Skudvidde; thi Dagslyset viste os, at vi vare omringede af en Skare Fjender, hvis Antal stod i Forhold til vort som Tyve til En. Strax stod Sandheden os klar, nemlig at vor Fjende var en eller anden Grændsehøvding, som ved venskabelige Besøg i Fortet havde opdaget dets svage Sider og da navnlig Manglen paa Vand. Thi alt det Vand vi brugte, maatte hentes fra en nærliggende Bjergkløft, og der havde just Kafferne leiret sig tættest. Det var snart tydeligt, at de havde besluttet ikke atter at angribe Fortet, men rolig hvile paa deres Vaaben, indtil vi enten omkom af Tørst eller dræbtes af de Kastevaaben, som de sendte ind.

Der var virkelig ogsaa kun ringe Haab om, at det skulde blive anderledes. Der var blandt disse eensomme Bjerge Ingen, som kunde bære Budskab om vor Forfatning til den nærmeste By, og det vilde vare mange Dage, inden vi atter skulde have Post. Vort eneste Haab, og det var kun svagt, var, at en Mangel paa Paapassenhed hos Kafferne skulde gjøre det mulig for en af Vore at liste sig igjennem deres Rækker og ile efter Hjælp. Som den ældste Lieutenant forlangte jeg at faae denne Tjeneste; men vi bleve saa nøie bevogtede, at jeg næsten mistvivlede om at kunne komme til at udføre det.

Med ubeskrivelig Ængstelse saae vi vort lille Forraad af Vand daglig formindskes. Tiltrods for vor yderste Omsorg var det næsten altsammen borte, da den tredie Nat en glimrende Lyskugle foer henad Himlen og ned imod Fortet. Seirsskrig fra de Beleirede hilste dette ufeilbarlige Varsel om Held, og for yderligere at tilkjendegive deres Glæde begyndte de at dandse og spille. Hundreder af Fødder sloge vældig Takt til den underlige Sang, medens Tuden paa Bøffelhorn og Trommeslag med Hænder og Fødder frembragte en næsten bedøvende Støi.

Her var den længe forønskede Leilighed,

og ledsaget af mine Kammeraters gode Ønsker begav jeg mig ud paa det farefulde Tog. Jeg boiede mig dybt ned, medens jeg forsigtig krøb fra det ene Bjergs Skygge til det andet, og, naar der kom et stærkere Lysglimt end ellers fra deres Baal, eller, naar en Klynge kom mig lidt for nær, lagde jeg mig næsten fladt ned paa Jorden, men søgte bestandig efter et Sted, hvor jeg kunde smutte ud. Det var imidlertid ikke, forend jeg paa et hængende Haar mangen Gang var bleven opdaget, at jeg endelig fandt en Aabning i en levende Indhegning, og idet jeg vedblev at gaae forsigtig frem, havde jeg tilsidst lagt Kaffernes Leir langt tilbage og glædede mig ved at være fri og ved at kunne søge Hjælp til mine Kammerater.

Vore Stalde og Heste vare alle i Kaffernes Besiddelse; men en halv Miils Vei længere borte var et Sted, hvor Riffelcorpsets Reserveheste græssede, og derhen ilede jeg for at faae En. Jeg fangede den kraftigste af dem og lagde hurtig Sadel og Bidsel paa, hvilke Ting jeg havde ført med mig i den Hensigt, viklet om mit Liv; snart havde jeg besteget den og lagt Veien henimod Byen, men af Forsigtighed undgik jeg Stien over Bjergene og red igjennem Labyrinther af Kløfter og Dale.

Denne Vei forøgede Afstanden betydelig; min flinke Hest gjorde imidlertid god Tjeneste, banede sig tappert Vei igjennem det tjørnede Krat, gjennem rivende Vandstrømme og over steile Bjergpasser, hvor et eneste Feiltrin vilde have styrtet os begge ned i Afgrunden, indtil vi næsten havde tilbagelagt Halvdelen af Reisen inden fire Timers Forløb. Mit Haab om et heldigt Udfald begyndte næsten at blive til Vished, da nogle utydelige Lyd begyndte at blande sig med min Hests Hovslag, og i min Frygt for at støde paa Kaffere, trykkede jeg Sporerne i Hestens Sider. Men Lyden voxede snart til et sørgeligt Hyl og derfra til et høit Udbrud af krampagtig Latter, og ved at see mig om, opdagede jeg to glindsende Ildkugler — da vidste jeg strax, at en Hyæne, denne Skovenes farlige og lumske Stimand, var paa vort Spor.

Jeg behøvede nu hverken at bruge Tøile eller Sporer længere; thi min Hest, der var sig Faren bevidst, sprang rask afsted over Busk og Krat; men det vilde Dyr, der ikke i Forveien var udmattet, løb hurtigere, og hvert Øieblik syntes det at komme os nærmere. Jeg gjorde mit Yderste for at skræmme det bort ved Raab og Skrig og affyrede endog begge mine Pistoler, skjøndt jeg derved udsatte mig for at tiltrække mig Kaffernes Opmærksomhed — men Alt forgjæves: uskadt, frygtesløs og bestemt fortsatte vor Forfølger sin Vei.

Pludselig blandede nok en Stemme sig i Choret, og to flammende Øine endnu viste sig i Nattens Mørke. Der var kommen en Hyæne til, og til min Skræk saae jeg, at vor Fare var bleven langt større, thi de graadige Dyr opflammede gjensidig hinanden til større Anstrængelse. Jeg vidste, at eensomme Reisende ofte vare blevne overfaldne saaledes, og Erindringen herom virkede ingenlunde opmuntrende paa mig. Imidlertid udstødte min Hest en høi Vrinsken af Frygt, da den jog vildt afsted; hvert Øieblik blev Hyænernes hovedkulds Løb igjennem Græsset hørligere, medens deres gjentagne Brøl rungede i mine Øren som Haanlatter.

Det var et Løb paa Liv og Død; men Partiet var ikke lige. Nærmere og nærmere kom vore forhadte Forfølgere, da hver prøvede paa at blive den Første; nærmere og nærmere, tudende, hylende, leende i vore Hæle, som bleve vi jagede af Djævle.

Omsider sprang den Forreste med et vældigt Spring op bag paa min Hest og holdt fast med sine mægtige Kløer, og hurtig som Tanken fulgte dens Ledsager efter. Et høit, vildt Skrig, der bævede igjennem Skovene, fortalte om det ulykkelige Dyrs Dødsqval, da det udmattet, saaret og overvældet faldt tungt til Jorden med dets haardnakkede Fjender klyngende sig til deres Bytte og rullende sig i heftig Kamp over det, medens jeg med usigelig Rædsel fandt, at jeg blev draget med i Faldet.

Et Øieblik laa jeg bedøvet og halv bevidstløs og afventede hjælpeløs min Skjæbne, men strax efter fandt jeg til min store Forbauselse, at jeg ved Faldet var bleven slænget et Stykke bort. Jeg reiste mig og mærkede, at jeg ikke alene var uskadt, men heller ikke i nogen øieblikkelig Fare, thi Hyænerne havde hverken Øine eller Øren for Andet end det Offer, hvis Blod de havde smagt. Det var et frygteligt Syn, og jeg skyndte mig at ende det med et Par Kugler. Min ulykkelige Hest drog sit sidste Aandedræt, da jeg befriede den for de dræbte Hyæner, og med oprigtig Sorg over dens Skjæbne, skjøndt inderlig taknemmelig for min egen Frelse, skyndte jeg mig at fortsætte min vigtige Reise.

Men ved at gaae tilfods gjorde jeg desværre kun ringe Fremgang. Dalene laa desuden almindeligviis i en Vinkel med Veien, og naar jeg var nødt til at bestige et Bjerg,

var jeg vis paa at støde paa en afbrændt Ruin eller nogle forladte Vaaben, der viste mig Nødvendigheden af at være forsigtig. Saaledes blev det Middag, og jeg var endnu en Strækning fra Byen, da jeg ved at gaae omkring en fremspringende Bjergpynt pludselig fik Øie paa en stor Samling af Kaffere, der havde leiret sig i Dalen. De havde øiensynligt Noget isinde, thi hver Mand skærpede sit Vaaben, medens den velbekjendte Høvding Thalie, der forhen kom meget i de Hvides Selskab, men nu var deres bittreste Fjende, stod midt iblandt dem, klædt i et Leopardskind, og tiltalte dem med Heftighed.

I al Skynding trak jeg mig tilbage, men uheldigviis ikke uden at blive seet; thi øieblikkelig satte den hele Styrke sig i Bevægelse, medens deres Krigsraab rullede op ad Bjerget og vakte det slumrende Ekko. Men det var intet imod deres Udbrud af Raseri, da de ved at komme op paa Toppen af Bjerget saae, at jeg, der forholdsviis var letfodet, var undsluppet til det næste Bjerg. Med Rifler og Kastespyd beskjød de mig lystig over den mellemliggende Kløft; men Kuglerne gik for langt, og Spydene for kort. Som om de bleve gjort rasende ved deres Uheld gav de nu et dybt, djævelsk Hyl og kastede derpaa atter deres Spyd; men Ord kunne ikke skildre min Fortvivlelse, da jeg opdagede, at hvert Spyd var besat med Ild — et ufeilbarligt Tegn paa, at den frygteligste Plan i Kaffernes Krigsførelse skulde anvendes imod mig.

Spydenes hurtige Flugt igjennem Luften pustede til Ilden, og de faldt som glødende Slanger kun faa Alen fra mig. Det lange Græs, udtørret af den tropiske Sol, begyndte at ryge og knittre, og et Øieblik efter hoppede og sprang Ilden langs henad Jorden og reiste vel en uoverstigelig Grændse mellem mig og mine Forfølgere, men truede mig paa samme Tid med en Skjæbne, der var langt frygteligere end den, deres Vaaben kunde bringe mig, og der endog lod den foregaaende Nats Rædsler træde aldeles i Skygge. Jeg havde kun et Hjælpemiddel — at vende mig om og flygte for denne uovervindelige Fjende, men da jeg naaede Bjergets Top og kastede Øiet tilbage, blev jeg næsten lamslaaet ved at see, at Flammerne allerede havde udbredt sig fjernt og nær og fulgte i mit Spor som en Ildstrøm. Alle Sletterne paa min Side af Dalen vilde snart staae i lys Lue, og det vilde blive en af de frygtelige Steppebrande, som en eneste Gnist er istand til at tænde i hede Egne, og som ustandselig fare over vide Strækninger. Alt, hvad jeg kunde gjøre, var at flygte; men mit aandeløse Løb var ikke mere for at frelse Livet, kun for at forhale den Død, som jeg ikke troede nogen menneskelig Bestræbelse kunne afværge. Det var en frygtelig Dom at gaae imøde, og da jeg endnu arbeidede mig igjennem det høie Græs, fremstillede Billedet af mit fjerne Hjem og dets kjære Beboere, Tanken om mine stakkels Kammerater, hvis Skjæbne neppe vilde blive stort bedre end min, sig for mig med usigelig Smerte.

Imidlertid bevægede de mægtige Flammer sig stærkere, lydeligere og mere fortærende fremad, løb i glødende Strømme langs det tørre Græs, antændte Krattet, sprængte talrige Gnister ud af Buskene og rullede afsted i tætte Røgskyer. Antiloper, Harer, ja, selv Slanger og Firbeen flygtede for dens kvælende Aande, og fortvivlet og træt fulgte jeg bag efter. Pludselig opdagede jeg igjennem Røgen en af de forunderlige, krateragtige Bjerghøider, der ere saa hyppige i de afrikanske Ørkener. Kunde jeg blot naae i Ly af den, vilde min Stilling være mindre haabløs, og med fornyet Styrke stræbte jeg at naae den; men mine Kræfter vare næsten udtømte, jeg var aandeløs og jeg snublede i min Iver. Samtidig væltede Flammerne sig frem med forøget Hastighed, og mere end engang følte jeg mig, som om jeg skulde synke til Jorden og overgive mig til min Skjæbne med den eneste Trøst, at mine Smerter vilde blive ligesaa kortvarige som frygtelige. Ingen Pen kan skildre de faa Øieblikkes Spænding — den ophedede Lufts varme Aande paa min Kind, den knittrende, brusende Lyd af de ødelæggende Luer, som vare mig saa nær, medens det lille Punkt, hvor jeg kunde finde Frelse, laa foran mig. Omsider naaede jeg Bjergets Fod, netop som Ilden var ved mine Fødder; at klattre op ad den rue Flade var kun et Øiebliks Værk, og forpustet og dødelig mat sank jeg ned paa Bunden af Kratetet i Haab om at være frelst.

Og saaledes viste det sig ogsaa at være Tilfældet. Ildens røde Tunger slikkede rundt om Steenøen, afsved Græsset i Klipperifterne og qvalte mig næsten med de tætte Røgskyer; derpaa fortsattes dens fortærende Løb, indtil et eller andet Vandløb standsede dens videre Fremtrængen. Saasnart Jorden var bleven tilstrækkelig afkjølet, steg jeg ud af Krateret og naaede snart Byen, hvis Klippemure havde beskyttet den imod Ilden. Den følgende Aften drog jeg ud i Spidsen for femhundrede Mand og var saa lykkelig at komme tidsnok til at befrie mine stakkels Kammerater og føre dem

bort. Kafferne lyste op for os paa Veien — de havde stukket Ild paa Fortet.

Blandinger.

„Min Sag er saa godt som tabt," sagde en af Kyans Venner, der var indviklet i en vigtig Proces. „Jeg har erfaret, at min Modpart har foræret Dommeren en prægtig Reisevogn." — „Saa spænd De blot et Par Heste for den; de ville nok trække Dommeren, hvorhen det behager Dem," svarede Kyan. — Vennen fulgte Raadet og vandt Processen.

En anden Ven skrev til Kyan, da denne var syg, at det undrede ham, at han, som en gammel, uforfærdet Soldat, kunde være saa bange for vor fælles Arvefjende: Manden med Leen! Kyan svarede: „Min Frygt er paa ingen Maade saa stor, som Rygtet maaskee har fortalt Dem. Der mangler mig kun en god Spion, der først kan udspeide Fjendens Styrke og underrette mig derom. Det vilde være mig meget kjært og De gjorde mig i Sandhed en stor Tjeneste, dersom De vilde paatage Dem denne Forretning. Kun maa De ikke, som saa mange Andre, forglemme at komme tilbage."

Noget om Skyerne. I England skulle, efter adskillige Maalninger, de høieste Skyer neppe være 30,000 Fod høie, hvoraf ogsaa den hyppige og vedholdende Taage lader sig forklare, som indhyller hele Øen. I Tydskland har man fundet, at de høieste Fjerskyer staae 24,000 og de laveste 10,000 F. høit. Lagskyerne befinde sig i en Høide af 10 000 til 3000 F. og Uveirsskyer variere endog fra 5000 til 500 F. At man paa Bjergene kan see Tordenveir i en Høide af 2 til 3000 F. under sig, hører, som bekjendt, ikke til Sjeldenhederne. — Mindst vide vi om Skyernes egentlige Størrelse og Udstrækning. Der gives smaa Skyer, som neppe ere nogle Fod store, andre derimod ere mange Mile lange. Vi have havt Tilfælde, hvor det har regnet paa een Dag, ja paa en og samme Tid over hele Europa.

Gaade.

Snart paa Søen, snart paa Landet,
Men især i Luftens Rige
Seer Du mig, med Farver blandet,
Som min Mening skal Dig sige.
Tager Du fra mig det Første,
Findes det i Bjerg, og Sale,
Hvor man ikke pleier tørste,
Men gaaer paa med Sang og Tale.
Og naar Du det om vil vende,
Er det meget slemt at være,
Skjøndt saa mangen Mand maa ende,
Som det var med Skin af Ære.

Charade.

I Frost man om det Første sukker,
Det Andet man sin Nød betroer;
Ei ved det Hele Ilden slukker
Den allerbedste Brandmajor.

Opløsning af Gaade og Charade i Nr. 50:

Ole Lukøie (Ole — Leo — O — le og Le. — Lukøie — Kul — Øie).

Opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, „Ole Norske" paa Kongens Nytorv, „Melete og Mneme", „Sigrid Alauda", „Crinoline den Store".

Gaaden i Nr. 49 er endvidere opløst af A. Gärtner i Kolding.

Gaaden i Nr. 48 er endvidere opløst af „den skjønne Helene".

Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 24de December. № 52.

Et Ophold hos Kæmper.

Kort efter det første Udbrud af Guldfeberen i Amerika, da Californiens rige Miner vare blevne opdagede, forlod et Selskab paa 25 Mand Havnen Ny Bedford i de forenede Stater i Skonnerten John Allyne for at tage til St. Francisko. Skibet afseilede den 13de Februar 1849 og havde en heldig Reise til Cap Horn. Men paa Grund af stormende Veir der, besluttede de at gaae igjennem Magellandsstrædet, hvad Skibe sjelden indlade sig paa, da Seiladsen er meget farlig. Den 30te April saae de Forbjerget Cap Virgin og stod ind efter Strædet; henimod Midnat ankrede de omtrent 3 Mile fra det snevre Løb.

Man kjender kun meget lidt til den uhyre Landstrækning Patagonien eller til den store Ø, som Europæerne kalde Ildlandet, og hvis Kyster danne Løbets modsatte Sider. Kun sjelden sende Skibe deres Fartøier ind paa Kysten undtagen for at hente Vand og Brænde, men i saa Fald ere Besætningerne altid velbevæbnede for at modstaae de Indfødtes forræderiske Angreb. Den indfødte Race skal efter Beskrivelsen være saa stor, at Matroserne give dem Navn af de patagoniske Kæmper; de ere i Reglen over sex Fod høie og have ingen anden Klædedragt end Huder, som de bære med Haarene udad. Imod Sædvane besluttede nu Capitain Brownell at sende sin Styrmand Bourne og en lille Afdeling Matroser ind for at skaffe friske Levnetsmidler, hvis de kunde faaes. Da Styrmanden af Hvalfangeres og Andres Beretninger kjendte Noget til de Indfødtes vilde og ugjæstfri Charakteer, havde han ingen synderlig Lyst til at udføre dette; men Capitainen sagde, at der var Intet iveien, han behøvede ikke at være bange, og Styrmanden gav da efter.

Med deres Bøsser, en Sæk Skibstvebakker og noget Tobak roede derpaa fire af Mandskabet iland. Da de nærmede sig til Stranden, kom en Sværm mørke Vilde, der svarede til den almindelige Beskrivelse med Hensyn til deres Størrelse, ned til Vandet for at stirre paa de Fremmede. Matroserne holdt ikke af Kæmpernes Udseende og bleve liggende i Fartøiet et Stykke fra Land. Mindet om de mange Historier, der fortaltes om Patagonierne, forøgede ikke deres Tillid eller lod dem længes efter at gjøre personligt Bekjendtskab med dem. Følgelig praiede de dem istedetfor at gaae iland, og spurgte Indianerne paa Spansk, om de havde Æg, Høns og Oxekjød. Paa daarligt Spansk fik de til Svar, at der var nok af det i deres Hytter, og beviste derved idetmindste, at de vare vante til at have Samqvem med Europæerne. Matroserne sagde da, at de skulde komme frem med deres Forraad, saa skulde de faae Tvebakker i Bytte, og efter nogen Tale frem og tilbage, lagde Baaden endelig til Land. Bourne stod i Agterstevnen med sin Bøsse i Haanden, bestræbte sig for at afholde de Indfødte fra at stjæle og advarede Folkene imod at forlade Fartøiet; men de sprang alligevel iland med Løfte om ikke at fjerne sig fra Stedet. Imidlertid bød Indianerne dem Huder tilsalgs og fik Brød i Betaling derfor. Medens Styrmandens Opmærksomhed var henvendt paa denne Tuskhandel, begyndte Indianerne at lokke hans Mandskab bort. Da han saae sig om,

fandt han kun en af sine Folk nærved sig, og affendte ham strax efter de andre, idet han befalede ham ufortøvet at bringe dem tilbage. Vandet steg og faldt paa dette Sted ved Flod og Ebbe, saa at der var en Forskjel af 42 Fod mellem Høivande og Lavvande. Nu var det bleven Lavvande, saa at Fartøiet stod paa Grund, og da det var stort og tungt ladet, var han ikke istand til at faae det flot. Den gamle Høvding og adskillige andre Indianere sprang da ombord til ham, og efterat de først vare komne i Baaden, vilde de ikke mere ud. Overtalelse var frugtesløs, og de vare for Mange, til at han kunde bruge Magten. Kort sagt, han var i deres Hænder og blev sig snart sin farlige og vanskelige Stilling bevidst; hans Folk vare borte, han vidste ikke, hvor de vare gaaede hen, Baaden sad fast i Grunden og var overlæsset med Vilde, og vistnok et Tusinde af Stammen havde samlet sig paa Stranden.

Efter en Tids Forløb kom en af hans Folk tilbage og bad om Tilladelse til at gaae til Indianerlandsbyen, som, efter hvad der var bleven dem sagt, laa ikke langt fra Kysten; der skulde de faae de Sager, som de søgte. Bourne nægtede dette og bød ham underrette sine Kammerater om, at de øieblikkelig havde at vende tilbage til Fartøiet. Bourne ventede da i nogen Tid; men der kom Ingen; i sin Ængstelse bad han da en Indianer om at laane ham en af de elendige Heste, som de havde hos sig, og da han fik den, ilede han efter Flygtningene. Hans Folk vare imidlertid blevne ulydige og vilde ikke lade sig sige; Indianerne havde desuden aldeles dysset deres Mistanke isøvn ved tilsyneladende Venlighed og Løfter, og tiltrods for Styrmandens Befaling fulgte Matroserne med dem. Saaledes gik det i nogen Tid, da blev det klart, at Indianerne bedrog dem. De havde sagt, at deres Landsby ikke laa langt borte; dog vare de gaaede næsten en Fjerdingvei, og der var ikke Spor af den at see endnu. Da Bourne havde besluttet at gaae tilbage, selv om han skulde gjøre det ene, vendte han nu sin Hest. Da kastede Indianerne Masken. De greb Tøilen og standsede hans Ridt; han sprang af for tilfods at fortsætte sin Vei, men i samme Øieblik fratog de ham hans Bøsse. I den korte Kamp, der paafulgte, vilde han affyre sin Pistol imod en af sine Angribere; uheldigviis klikkede den imidlertid og han blev strax greben om Haandleddet af den gamle Høvding, en Mand af kæmpemæssig Størrelse, medens Andre overvældede ham og holdt paa hans Been.

Styrmanden bad nu om Liv og Frihed, og sagde til den gamle Høvding, at han vilde give ham Rom, Tobak, Meel og Perler i Overflødighed, hvis han atter vilde bringe ham ned til Fartøiet. Høvdingen lod til at ville lade sig bevæge af hans Forestillinger og holdt de Andre borte ved at svinge med en rusten Sabel. Han bad derpaa Bourne stige op bagpaa sin Hest, hvad ogsaa denne var villig nok til at gjøre; men, hvad der end har været Høvdingens Hensigt, opgav han snart den Tanke, at vende tilbage til Fartøiet. En af de Dristigste af de Vilde red hen og sagde, at Bourne ikke maatte faae Lov at vende tilbage, for han var Skibets Capitain, og hvis han blev tilbagesendt, vilde de ikke faae Noget af de lovede Sager. Fangerne tilbød da en stor Løsesum, og efter megen Talen frem og tilbage, blev det endelig bestemt, at Tre skulde sættes i Frihed, men En maatte blive tilbage som Gidsel, og det skulde være Bourne. Efter en Tids Forløb vendte de tre Frigivne tilbage med endeel af Løsesummen, der bestod af Tvebakker og Sligt, og det bestemtes, at Resten skulde bringes næste Morgen. Bourne blev derpaa ført et Par Miil ind i Landet til en Indianerlandsby, som bestod af nogle Hytter. I en af dem forblev Høvdingen om Natten med sin Fange.

Indianerne tændte Ild, og Røgen gjorde snart Luften utaalelig i Hytten. Da de havde spiist, lagde Høvdingen sig til at sove, og efterat Styrmanden havde forvisset sig om, at denne var falden i Søvn, listede han sig ud af Hytten. Her traf han imidlertid paa en uventet Vanskelighed. Et stort Antal af de glubske Hunde, som Indianerne altid holde i Nærheden af deres Leir, foer pludselig imod ham, og han havde megen Møie med at forsvare sig med en Stok, medens Lyden af deres Gjøen var saa stærk, at han nødsagedes til at trække sig tilbage af Frygt for at hans Fangevogtere skulde vækkes. Men Morgenen bragte ham endnu en større Skuffelse. Der var kommen en svær Byge, som havde reist saa megen Sø, at intet Fartøi kunde komme igjennem den, og da han kom ned til Stranden, saae han, at Skibet var dreven bort og laa et Stykke længere ude tilsøes. Tidlig næste Dag gik de atter til Stranden, og Bourne vendte ivrig sine Øine ud imod Ankerpladsen, hvor hele hans Haab om Befrielse var. Men der var intet Skib at see. Om Skibet var sunket eller drevet iland og forliist — om hans Skibskammerater havde fortsat Reisen, da Stormen var ophørt og overladt ham til de grusomme

Vilde, kunde han ikke faae at vide; han vidste kun, at de vare borte, og at han var overladt til Patagoniernes Barmhjertighed.

Han blev nu nødsaget til at ledsage sine Fangevogtere paa deres Vandring, og han maatte udstaae meget paa Veien. De begave sig paa en Reise vester efter og holdt sig hovedsagelig langs Kysten, idet det var deres Hensigt at naae hen til en Ø; paa den skulde der efter deres Udsagn opholde sig tyve til tredive Hvide og være Overflod af Rom og Tobak. Bourne vidste, efter hvad han havde hørt om deres Grusomhed og Gjerrighed, at Intet uden Haabet om Løsepenge havde afholdt dem fra at dræbe ham. Men snart viste det sig, at de haabede at kunne bruge ham som Lokkemiddel for andre Søfolk, der skulde nærme sig Kysten. En Morgen kom en af Indianerne fra Kysten og sagde, at hans Skib var ankommen. Denne velkomne Underretning satte nyt Mod i ham, men ved at komme ned til Stranden opdagede han, at det var et fremmed Skib; dog vidste han, at hvis det blot kunde lykkes ham at komme ombord, vilde han være frelst. Da Aftenen nærmede sig, lagde Indianerhovdingen sig under nogle Buske, medens han befalede sin Fange at vedligeholde Ilden.

Nogen Tid efter saae Bourne, at Skibet satte Seil til og stod ind i Bugten. Ved dette Syn begyndte han at svinge brændende Grene i Luften og spadserede i flere Timer op og ned ad Stranden. Gradeviis nærmede Skibet sig, og de hvide Seil saaes tydeligt i den mørke Luft. Styrmanden kastede nyt Brænde paa Ilden, en klar Lue opsteg, og han stillede sig foran den, udbredte sin Frakke og vendte sig hyppig om, for at man skulde lægge Mærke til hans Skikkelse. Og nu gjennemfoer der ham en Gysen af Glæde, da han paa Dækket saae et Lys, som syntes at forholde sig rolig. Der kunde da ikke være nogen Tvivl om at Skibet havde ankret ligeoverfor ham. Skjøndt hungrig og træt af den lange Vaagen ilede han om og samlede endnu flere Blade og tørre Grene for at faae Ilden til at blusse høiere; ved dens Skin og den Varme, som udstraalede derfra, oplivedes hans Haab. Saasnart det gryede ad Dag, kunde han skjelne Skibet liggende omtrent en Fjerdingvei borte, som en Maage paa den stille Sø. Snart efter saaes der en Bevægelse paa Dækket, Ankret blev hevet op, Seilene satte — og den Gjenstand, om hvilken hans inderlige Bønner og Forhaabninger havde dreiet sig den hele Nat, trak sig tilbage for hans Blik, sandsynligviis for at fortsætte Reisen til Californien. Bitterlig skuffet saae Fangen efter det snart forsvindende Skib med taarefyldte Øine, og den gamle Hovding, som nu var vaagnet, gjorde Hesten klar.

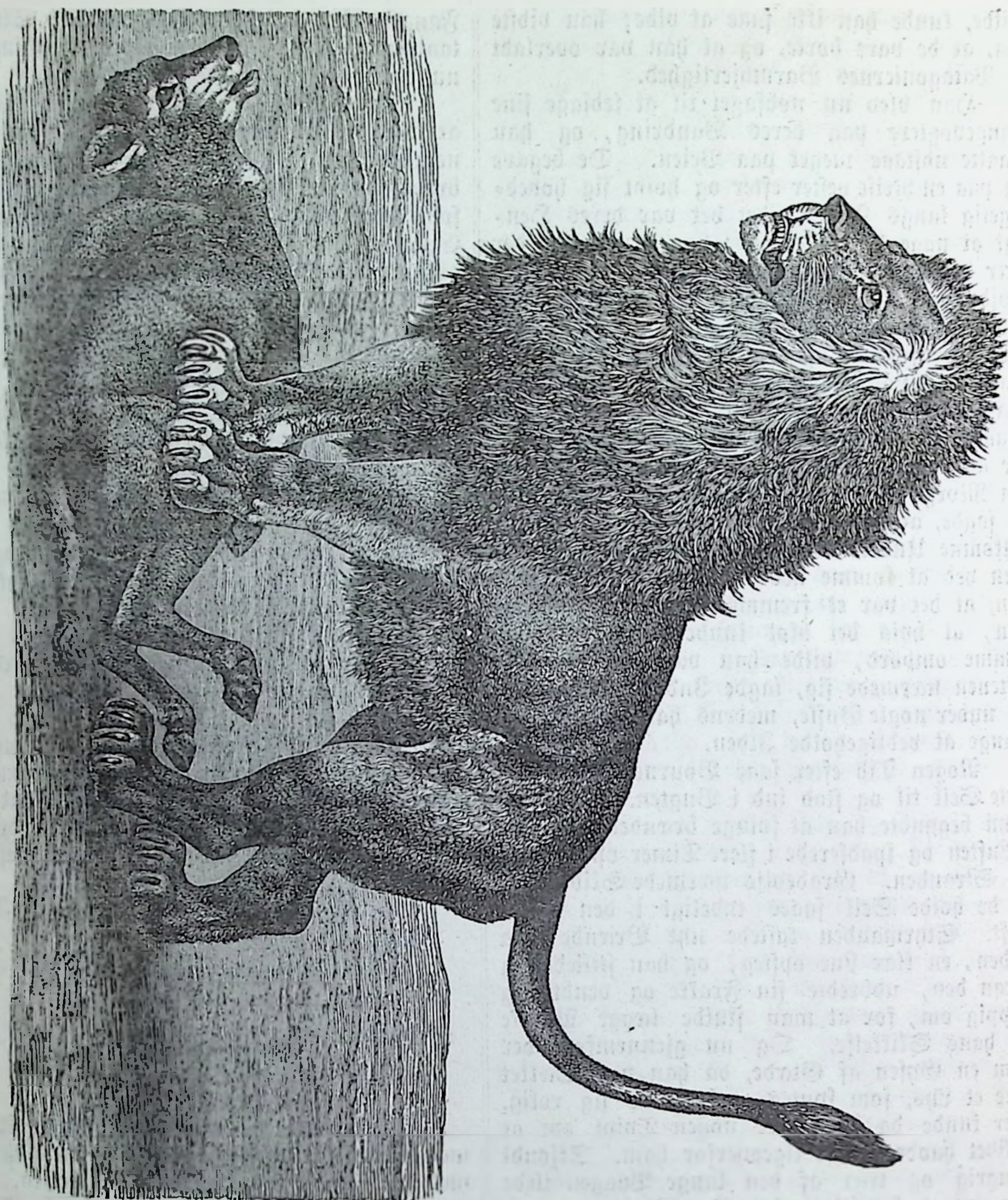
De fortsatte deres Reise, men Haabet om at naae den fremmede Ø syntes at være fjernere end for. Mere end tre Maaneder tilbragte de i uafladelige Vandringer; om Natten sov de i tætte Skove eller i lave, sumpige Egne, og om Dagen ernærede de sig tarvelig ved at jage vilde Dyr. Efterhaanden blev Bournes Tilstand meget ynkelig. Alle hans Klæder vare opslidte og med Glæde modtog han en Dyrehud til at kaste om Skuldrene for at beskytte sig imod de barske Vinde og den hyppige Regn, der saa ofte falder i hiint Land. Stundom syntes Indianerne at være kjede af at ledsage ham og besluttede at gjøre Ende paa hans Liv; men ved Hjælp af Spansk og mange indianske Ord, som han havde opsnappet, kunde han nu gjøre sig forstaaelig for dem, og ved sine Overtalelser og Løfter om Løsepenge lykkedes det ham at afholde dem fra deres Forsæt. Idet han tog sin Tilflugt til List, betroede han dem, at han ikke var nogen ringe Person, men en stor Hovding i sit eget Land. Hvis de vare gode imod ham, sagde han, saa kunde de være sikkre paa at faae store Belønninger; i modsat Fald vilde der komme Folk fra Nordamerika og hævne hans Død. Paa saadan Maade fik han dem til at opsætte deres Hensigt, indtil de omsider syntes at nærme sig deres Bestemmelsessted.

(Sluttes.)

Ørkenens Konge.

Indbrudt i en arabisk eller nubisk Stammes Duar, see vi denne Dyreverdenens Gigant med majestætisk Ro monstre Omgivelsen. Det er utvivlsomt, at den ahner sin gamle Fjende, Menneskeslægten, i Nærheden; thi Forkløerne, hvormed den hviler paa sit nedkastede Offer, rode ikke, som det ellers er dens Vane, omkring i det bløde Kjød; de ere meget mere tilbagetrukne i deres Gjemmer, medens hultrullende Trudsler synes at holde dens Læber i zittrende Bevægelse, Øiet stirrer ud i Tropenattens Halvdæmring og Halen pidsker Jorden i Vrede.

„Hvergang jeg har fældet en Løve, træder hen til den Døde og betragter Elfenbeenstænderne, de ibenträsorte Kløer og de vel-

Dyrenes Konge.

dannede Lemmer, der gjøre det muligt for den at tilbagelægge et Rum af 45 Fod i et eneste Spring, slaaer jeg Hænderne sammen, føler næsten Anger og Samvittighedsnag og spørger mig selv: Havde Du Dverg da ogsaa Ret til at skille denne Kæmpe ved Livet?"

Saaledes lyde de Ord, med hvilke Lieutenant Gerard af tredie Spahirregiment indleder sit Eventyr, naar han taler om denne Dyrenes Konge. Ingensinde har nogen Europæer studeret denne Hjordødelæggers Natur med mere udholdende Opmærksomhed, end Gerard; vi benytte derfor hans jevntfortællende Fremstilling af hans Yndling, der — ligesom saa mange andre Konger — paa den senere Tid synes at skulle afsættes fra den monarkiske Værdighed.

Løven er, overensstemmende med dens Heltecharakteer, ridderlig galant, og Løvinden, saaledes som man maa vente af Slægtskabet med Kattefamilien, en Kokette af første Rang, der ikke blot faaer Hjerterne, men ogsaa Knoklerne, til at briste. Da Dødeligheden iblandt Løvinderne ved Tandbrud er meget stor, saa

er Antallet paa Hanløverne langt større, end paa Hunnerne, og en saadan Skjønhed er derfor en meget søgt Artikel. Hyppig bliver en Løvinde i Parringstiden ledsaget af tre eller fire Løver, der alle beile til hendes Gunst og bestandig plukke hverandre indbyrdes. Ere de omtrent lige i Kræfter, saa beholder Ingen af dem Overhaand, og Løvinden, utaalmodig over, at det varer saalænge inden det bliver afgjort, hvem hun skal have til Elsker, hidlokker da en ældre, kraftig Løve, der rask gjør lyst iblandt de yngre, dræber den ene med et Bid, knuser et Par Been paa den anden og jager den tredie paa Flugten maaskee med Tabet af et Øie. Derpaa strækker Seirherren sig ydmyg ud for Løvindens Fødder, og med ømme Blik slikker hun da, som første Pant paa hendes Tilbøielighed, de Saar, han mulig har erholdt i Kampen for hende. Ofte falder rigtignok denne Væddestrid langt mere tragisk ud, hvad imidlertid Løvinden ikke synes at græmme sig synderligt over. En Araber var engang i en klar Maaneskinsnat paa Luur efter en Hjort og var i dette Øiemed steget op i et høit Træ tæt ved en Lysning i Skoven. Henimod Midnat kom en Løvinde spadserende med en gammel Løve; den første lagde sig ned under Træet, men den sidste blev staaende og lyttede. Snart hørtes i det Fjerne en Brølen, der besvaredes saa kraftigt af Løven, at Jægeren paa Træet af Rædsel tabte sit Gevær. Nu opstod en Vexelbrølen imellem Løven i det Fjerne, der stedse lød nærmere, og Løvinden, medens hendes Ledsager rasende løb frem og tilbage og pidskede Jorden med Halen, som om den vilde sige: Godt, min Ven! Kom Du kun, Du skal see, hvordan Du vil blive modtaget. Vel en Time havde dette Præludium varet, da en stor sort Løve viste sig ved Indgangen til Lysningen. Løvinden vilde springe ham imøde, men den galante Ledsager forekom hende, styrtede løs paa Medbeileren og begge bibragte nu hinanden i rasende, men uafgjørende Kamp frygtelige Saar med Tænder og Kløer. Løvinden havde imidlertid lagt sig paa Bugen, for at see til, og saalænge Kampen varede, gav hun ved Logren tilkjende, hvormeget det smigrede hendes Forfængelighed, at to saadanne Løver flængede hinanden for hendes Skyld. Endelig sank begge de Kæmpende døde ned, og nu gik hun langsomt og forsigtigt hen til de tvende Liig, for at snuse til dem, derpaa vendte hun sig stolt bort, uden at værdige de Faldne et deeltagende Blik. Ligeoverfor denne Hjerteløshed fra Løvindens Side, viser Løven imod sin kaarne Livsledsagerske en Kjærlighed og Opmærksomhed, der var en bedre Lod værd. Ved Opbrud gaaer Løvinden stedse foran; men kommer Parret i Nærheden af en Hjord, hvor det gjælder om at gjøre Bytte, saa strækker Løvinden sig magelig ned, medens Løven sniger sig frem, for at gjøre Angrebet og da bringe hende sit Bytte. Han seer nu med smidskende Velbehag paa, hvorledes hun lader det smage sig, medens han omhyggelig vaager over, at Intet forstyrrer eller foruroliger hende under Maaltidet. Først naar hun er behørig mæt, tænker ogsaa han paa, at tilfredsstille sin Sult. Dyrenes Konge parrer sig i Reglen imod Slutningen af Januar, og i paafølgende December kaster Løvinden fordetmeste to, meget sjelden tre Unger, som hun i Løbet af det første Fjerdingaar fodrer med smaat iturevet Lammekjød. Ere Ungerne fire til fem Maaneder gamle, ledsage de Moderen til Udkanten af Skoven, hvor den Gamle bringer dem Byttet; fra den sjette Maaned gaae de allerede med paa Jagt, og fra den Tid begynder det at gaae ud over de nærmeste Hjorder, thi Løvefamilien dræber ikke blot, for at mætte sig af Byttet, men dræber ogsaa, for at lære denne farlige Kunst. Efter det tredie Aar forlade de unge Løver deres Gamle og føre deres egen Menage. Araberne i Algier adskille tre Slags Løver: den sorte, den gulrøde og den graae. Den Første, af Farve som en sortebrun Hest, med sort Manke, er mindre end de andre, men stærkere og vildere. Dens Legeme er fra Næsespidsen til Haleroden 5 Alen langt og veier 550 til 600 Pund. Medens de tvende andre Arter streife omkring, foretrækker den sorte et fast Opholdssted, som den ofte beholder i 30 Aar, det vil sige, hele dens Levetid, der anslaaes til 30 à 40 Aar.

Lord Oakburns Døttre.

(Fortsættelse.)

„Der kan være mere Skade derved, end De tænker paa," svarede Procuratoren ligesaa ivrigt, som han havde talt den foregaaende Dag i Retssalen. „Han vil handle paa egen Haand og prøve paa selv at føre sin Sag. Husk paa, hvormegen Uleilighed jeg havde med at holde ham rolig igaar."

„Han skrev Brevet igaar Aftes og bad, om det strax imorges maatte blive tilsendt hans Kone," sagde Manden med en fornærmet Mine.

„Og om saa var, behøvede De ikke at have besørget det. De kunde have beholdt Brevet, til jeg kom. Hvem kan vide, hvilken farlig Tilstaaelse han kan have gjort deri? Saaledes kan jeg ikke frelse ham."

„Troer De, han kan frelses?" spurgte Sir Stephen og afbrød den vrede Procurator.

„Nei, sandt at sige troer jeg det ikke," var det oprigtige Svar. „Men det er ingen Grund til, at jeg ikke skulde prøve derpaa. Hvis han kan slippe —"

Billiter blev afbrudt. Den Mand, der var bleven sendt til Carltons Celle, gjorde sin Indtrædelse paa en meget besynderlig Maade. Han kom springende ind, stod med Døren i Haanden og med aaben Mund, idet han kæmpede for at finde Ord. Jones saae, at der var Noget galt og ilede selv ud.

To Minuter efter kom han tilbage. Ogsaa han var meget bleg.

„Mr. Carlton er sluppen."

Og Billiter skyndte sig til Cellen, fulgt af Sir Stephen og Jones.

Ja, Carlton var sluppen — men ikke efter den almindelige Betydning af Ordet. Han var død.

Den almindelige Mening var, at han havde taget Gift. Han laa paa Sengen, udstrakt, bleg og stille, og skjøndt Sir Stephen undersøgte ham, kunde her ingen Læge hjælpe mere. Han havde allerede været død i flere Timer, og var det sandsynligviis allerede, da Bowler stod i hans Værelse og troede, at han sov.

Den, der tog sig det meest nær, var Jones. Han stod ved Sengen med et saare modfaldent Ansigt.

„At tænke sig, at jeg skulde være saa grøn, at lade ham narre mig saaledes!" udbrød han omsider. „'De behøver ikke at tage det saa nøie,' siger han med en Slags Latter, da jeg vilde undersøge ham; 'jeg har Intet hos mig.' Men jeg er en Klodrian."

„Og undersøgte De ham da ikke?" spurgte Procuratoren.

„Jo, jeg undersøgte ham nok, men maaskee var jeg ikke saa nøieseende dermed, som jeg burde have været. I alt Fald var der ingen Gift i hans Lommer — dem undersøgte jeg idetmindste nøiagtigt."

Sir Stephen reiste sig op fra sin Undersøgelse af Liget. „Jeg troer ikke, at De behøver at plage Dem selv, Jones," sagde han. „Jeg seer ingen Spor af Gift heri. Jeg troer, at han er død en naturlig Død."

„Nei?" udbrød Jones med fornyet Haab. „Det er da ikke Deres Mening?"

„Det er umuligt at tale endnu med nogen Vished," svarede Sir Stephen; „men jeg kan ikke opdage Tegn til Forgiftning. „Een Ting er vist, nemlig at han er død sovende. See paa hans rolige Ansigt."

Og det var heller ikke mulig at see et roligere Udtryk. Det var kun mærkeligt, at en Mand, som var beskyldt for slig Forbrydelse, kunde see saaledes ud. Øinene vare lukkede, Panden glat, og et svagt Smiil svævede om Læberne. Der var intetsomhelst Tegn paa nogen Kamp, hverken sjælelig eller legemlig.

Snart efter forlode de Cellen, og Sir Stephen gik til Cedar Lodge for at bringe dem Efterretningen; han havde hørt af Bowler, at Lady Laura var der.

Den Første, der kom til Sir Stephen, var Lucy. Svag endnu af hendes foregaaende Sygdom var Stødet umaadelig haardt for hende; lige siden den Aften, da Judith havde aflagt sin Forklaring, havde hun været i en besynderlig, oprørt Stemning, og nu faldt hun hulkende i Armene paa Sir Stephen.

„Tys, Barn! Tys! Dette er tungt for Dig. Men bedre Dage gjemmer Fremtiden i sit Skjød."

„Men tænk, hvad dette er for Laura! Og for Carlton selv. Laura har havt Brev fra ham, og han siger, at han var gal, da han gjorde det. Det maa han naturligviis have været og jeg kan ikke lade være at beklage ham."

Jane traadte ind. „Jeg hørte, at De var i Syd Wennock," fremstammede hun og rakte ham Haanden. „Hvad dette er for et frygteligt Slag for os! Og — Følgerne komme bagefter. Hvis det Værste indtræffer, overlever Laura ikke den Skam."

Han vidste naturligviis, hvortil hun hentydede og bøiede sig ned imod hende. „Der vil ikke komme mere Skam, Lady Jane," sagde han. „Det er, hvad jeg nu er kommen for at sige Dem."

Hun standsede et Øieblik i den Tro, at Sir Stephen ikke havde forstaaet hende rigtigt. „Han vil jo blive dømt — og Intet vil kunne frelse ham fra at lide sin Straf."

„Jo, Eet vil kunne frelse ham. Nei, jeg mener ikke Flugt, det kan ikke lade sig gjøre i disse Tider," skyndte han sig at tilføie, da han saae, at hun vilde udlægge hans Ord galt. „Der er en anden Maade at slippe for Vanæren, over hvilken menneskelige Love ingen Magt besidde."

Jane sad aandeløs, taus og gjættede halvt, hvad han havde at sige.

„Jeg er kun slet skikket til at forberede Folk paa onde Tidender," sagde Sir Stephen videre. „Men — i en vis Forstand maa min Efterretning være god for Dem og Lady Laura. Carlton er død!"

„Død!" gjentog hun, og Frygten for, at han skulde have begaaet Selvmord, malede sig saa tydelig i hendes Ansigt, at Sir Stephen hurligt tilføiede:

„Nei, jeg troer ikke, vi behøve at frygte det. Jeg kan aldeles ingen Dødsaarsag finde, og jeg skulde derfor næsten troe, det har været Apoplexi. Det kan være fremkaldt af en stærk sjælelig Bevægelse."

Stakkels Laura! Hvorledes skulde Jane kunne bringe hende denne Efterretning? Hun var aldeles ikke at regne paa med Hensyn til Sindsstemning; thi det ene Øieblik var hun fuld af Bitterhed mod Carlton, det andet beklagede hun ham og beskyldte sig selv som Aarsagen til Alt.

Da Jane gik op til hende, fandt hun hende liggende paa Sengen med Hovedet begravet i Puderne og med Carltons Brev fastknuget i Haanden. Hun satte sig ned ved hendes Side og ventede, til hun var bleven roligere; saa fortalte hun det.

Senere op ad Dagen blev der holdt Ligskue; men der viste sig intet Tegn til, at han havde taget Gift, og hvilken end Dødsaarsagen har været, kom den ikke for Lyset — og vil aldrig komme.

Tre og tredsindstyvende Capitel.

De urolige Vande lægge sig.

Tiden forløb. Det nye Aar var kommet, og Maanederne gled hen til Efteraaet. Der var ikke forefaldet mange Begivenheder i det Aar. Det forrige havde været altfor rigt paa dem, og dette var saa stille, at det næsten blev eensformigt. Stormen var forbi, de oprørte Vande havde lagt sig.

Saasnart Lady Oakburn havde erfaret, hvorledes det forholdt sig med Carlton, var hun vendt tilbage fra Udlandet, og Lucy Chesney forlod da Syd Wennock og tog til hende. Brylluppet med Frederik Grey var bleven opsat; det skulde have fundet Sted om Foraaret, men Alle vare enige om, at det vilde være mere passende at vente til om Efteraaret.

Laura var forbleven hos Jane. Lady Oakburn havde indbudt Laura til at komme til sig; mange andre af hendes Venner havde ogsaa indbudt hende; men til Janes store Forundring havde hun foretrukket at blive paa Cedar Lodge. I nogle Uger havde Lauras Sorg været ubegrændset, kun stundom afbrudt ved hendes Vrede paa Carlton for den Vanære, han havde bragt over hende; men nu var hun bleven roligere og plagede Judith næsten tildøde med sine Luner, især i Anledning af sine Sørgedragter.

En smuk Septembermorgen sadde Jane og Søsteren alene. Laura var gnaven. Hendes smukke Fod, der stak frem under Kjolen, stampede utaalmodigt paa Teppet; hendes Kappe sad koket paa Baghovedet. Den sidste Ærgrelse i Lauras Liv havde været denne selvsamme Kappe, hun som Enke var nødt til at bære, og det var Aarsagen til hendes nærværende slette Lune. Laura var kommen til at hade denne Kappe, ikke paa Grund af de Fortidsminder, den kunde fremkalde, men kun fordi hun syntes, den misklædte hende, og hun var ikke langt fra at afskye Jane, fordi hun havde sagt, at Laura ikke maatte kaste Kappen førend der idetmindste var forløben et Aar efter Carltons Død.

Og dog behøvede Laura ikke at være bange for Kappen; thi det vilde ikke have været let at finde et smukkere Ansigt end hendes nu var med det tykke Haar i Fletninger, halv skjult af den lille, hvide Florskappe. Hvad der for Tiden var iveien med hende var det, at hun ikke vilde tage med til Lucys Bryllup, naar det skulde skee med Kappe paa, medens Jane forsikkrede hende, det gik ikke an at møde uden den.

„Saa tager jeg slet ikke med," sagde Laura med blussende Kinder. „Hvis jeg ikke kan vise mig for Folk uden som et Fugleskræmsel, saa vil jeg blive, hvor jeg er. Hvorledes vilde Du synes om at see ud som en gammel Kone, Jane, naar Du var saa ung, som jeg er? Hvorfor anlægger Du ikke selv Kappe, naar Du holder saameget af den Pynt?"

„Jeg er ikke Enke," svarede Jane.

„Saa vilde jeg ønske, Du var det. Da vilde Du faae at vide, hvad Kapper er. De er kun opfundne for Folk, der er over halvtreds, og den Varme de give, er utaalelig."

„Kun tre Maaneder endnu, Laura," sagde Jane beroligende; „saa er Aaret omme. Jeg er vis paa, at Du ikke selv vilde forkorte Tiden."

„Hvad Nytte skal det gjøre at have den Tingest paa? Den faaer mig ikke til at sørge hverken mere eller mindre over min Mand. Jeg kan ligesaa godt sørge for ham uden den, og den ødelægger mit Haar. Alle Folk sige,

at det er en Ruin for Haaret at gaae med tildækket Hoved."

„Men Du tildækker jo ikke Dit," vovede Jane at svare, idet hun kastede Øiet paa den fjerlette Gjenstand, der var sat paa tre Haar.

„Nei, men Du vilde gjerne have, at jeg skulde gjøre det. Hvorfor vil Du være saa stridig? Jeg troer, at Du er skinsyg paa mig — jeg kan jo dog ikke gjøre ved, at Du ikke er smuk."

Jane tog det Alt godmodigt. Naar Laura var i det Lune, kunde man ingen Vei komme med hende, og Jane sagde derfor heller ikke mere.

Men Resultatet var, at Laura ikke tog med til Brylluppet.

(Sluttes.)

Blandinger.

Faire des bottes. Den berømte Sakoski, der syede Støvler til Keiser Napoleon og var en rig Mand, havde engang med Henrykkelse hørt den bekjendte Musiker og Særling Schneitzhöffer spille paa Claveer. For atter at kunne forskaffe sig denne Nydelse, indbød han Kunstneren til at spise hos sig og bad ham derefter om at spille Noget for sig. Sneitzhöffer gjorde det. — Næste Søndag inviterede Kunstneren Støvlefabrikanten til sig, og efter Bordet satte han et Par gamle Støvler hen for ham. — „Hvad skal jeg gjøre med dem?" spurgte Sakoski. — „Ih," svarede Schneitzhöffer gemytligt, „forrige Søndag anmodede De mig om at musicere efter Maaltidet, idag beder jeg Dem om at reparere mine Støvler. Enhver efter sin Metier." — Siden den Tid bruge Musikerne i Paris, naar de skulle gjøre Musik, det Kunstudtryk: Faire des bottes, d. e.: sye Støvler.

Luftseilads. En Amerikaner har ladet forfærdige en Ballon, som skal være større end Nadar's Kæmpeballon. Det er et med Opstignings-, Neddalens- og Styreindretninger forsynet Luftskib, der har et Omfang af 387 Fod, rummer 700,000 Kubikfod Gas, og kan bære en Last af 22 Tdr. Opfinderen, Hr. Lowe, har som Prøvefart foreslaaet at sætte over det atlantiske Ocean, hvilken Luftseilads han vil udføre i 50 eller i det Høieste 60 Timer.

Familiegaade.

Moder det ei sjelden slaaer;
Lille-Peter let det faaer,
Hvis han render imod Stolen;
Carl gjør ofte det i Skolen;
Fader det paa Loftet har —
Gjæt I Andre hvad det var!

Gaadespørgsmaal.

Hvilket sødt Ord kan forvandles til lutter Is ved at vendes om?

Opløsning af Gaaden i Nr. 51:

Flag — Lag — gal.

Opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, Camilla Lark, „Hjørnedanseren i Laxen".

Opløsning af Charaden i Nr. 51:

Tøven (Tø — Ven).

Opløst af „Mester Erik" i Christenbernikovstræde, „en Flæskestegfortærer".

Gaaden i Nr. 50 er endvidere opløst af „den sorte Djævel" i Ebeltoft, C. A. M. L. D., „Louis med den skjæve Næse" i Odense.

☞ **Med dette Nr. følger „Den sidste Solstraale", 14de Ark.**

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Skandinavisk Folkemagazin.

Et Billed-Blad,

til nyttige Kundskabers Udbredelse og Sindets gavnlige Opmuntring, for alle Stænder.

1865. Søndagen den 31te December. № 53.

Til Læserne!

Medens saa mange andre lignende Blade, med mere eller mindre Opsigt, kun ere begyndte, for snart igjen at ophøre, har nu „Skandinavisk Folkemagazin" i femten Aar i al Beskedenhed bevaret Publikums Gunst, og er vedblevet regelmæssig at udkomme under de mest forskjellige Tidsomvexlinger og Forhold.

Med fuld Fortrøstning tiltræder Bladet fra 1866 sin 16de Aargang medens det, for saavidt muligt at tilfredsstille de Fordringer, Tiden stiller, vil **uden Prisforhøielse blive betydelig forstørret**, saa at det fortællende og blot underholdende Element kan faae sin Berettigelse, uden at andre Interesser skulle lide derunder. Som hidtil vil egentlig „Politik" være udelukket, uden forsaavidt at Artiklernes Natur gjør det nødvendigt at medtage, hvad der rører og bevæger sig i Folkelivet. Ved den nævnte Udvidelse ville selvfølgelig ogsaa Lithographierne og Xylographierne kunne leveres større. Som sædvanlig vil Bladet udkomme hver Uge med et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af et Lithographi eller 1 à 2 Xylographier, meddelende Portraiter, Bygninger, Landskaber, Genrestykker o. s. v., tildels efter originale Tegninger. Hveranden Uge leveres gratis et Ark Feuilleton. — Indholdet vil forøvrigt, saavel i belærende som underholdende Henseende, blive saa afvexlende, at de forskjellige Læseres Tarv kan skee billig Fyldest.

Ved disse Foranstaltninger haaber Udgiveren, at den tidligere velvillige Læsekreds ikke blot vil holde sig sluttet, men ogsaa maa udvide sig i Forhold til de gjorte Bestræbelser.

Et Ophold hos Kæmper.

(Slutning.)

En Dag, da de vare komne over en frossen Eng og havde gjennemvadet en Flod, lagde de sig i Tusmørket til at sove under nogle Buske. „Da jeg vaagnede tidlig om Morgenen," siger Bourne i sin Fortælling, „fandt jeg mit Hoved og mine Skuldre bedækkede med et let Snetæppe. Jeg rystede det af, trak Skindet høiere op og min lasede Hue længere ned om Ørene, og saaledes nogenlunde beskyttet imod det barske Veir, vendte jeg mig om paa Siden og faldt atter isøvn. Ved Daggry havde det holdt op at snee. Jeg stod op og gik ud for at samle Brændsel, medens mine mørke Kammerater endnu laa i dyb Søvn. Derpaa kogte jeg noget af det Kjød, som vi havde medtaget til Frokost." Da det tarvelige Maaltid var tilende, bleve Hestene fangede og bestegne, og de fortsatte deres Reise i sydøstlig Retning. Efterat have redet omtrent en Miil

blev der atter gjort Holdt, antændt Ild, for at de kunde varme sig, og Hestene bleve vandede. Der taltes om Sagernes Stilling, og han var atter nødt til at anvende sine Overtalelser for at formilde Indianerne. Endnu samme Dag kom de imidlertid til et Sted, hvorfra Indianerne til hans store Glæde udpegede ham den saakaldte Ø. Han anstrængte sine Øine i den givne Retning og syntes, at han kunde skjelne en Ø med adskillige smaa Hytter paa, og da de endnu havde tilbagelagt henved en Fjerdingvei, kom de til Flodens Munding og isigte af det atlantiske Hav.

Indianerne sagde, at han skulde heise det engelske Flag, hvilket de havde faaet fra den ulykkelige Brig Avon, som nogen Tid i Forveien var strandet og bleven plyndret paa Kysten. De kunde netop skjelne flere Skikkelser, som bevægede sig paa en Deel af Øen; men uagtet Bourne vedblev hele Dagen at vifte med Signalet, fik han intet Svar. Snee, Hagl og Regn faldt om Natten og forøgede hans Elendighed, og den næste Morgen var Veiret ikke stort bedre. Paa Strandbredden fandt han et Stykke Brædt, hvorpaa han befæstede Flaget og derpaa plantede det i Sandet, medens han antændte Ild ved Siden af; men uagtet han stadig saae Folk spadsere paa Øen, kom der dog ingen Hjælp. Endnu en Nat forløb under megen Ængstelse for ham, og Indianerne begyndte at blive utaalmodige over Opholdet. „Veiret," siger Bourne, „havde været godt om Natten, men syntes nu atter at skulde blive daarligt. Jeg ventede længe og utaalmodigt efter, at mine Ledsagere skulde vaagne, og gik omsider bort for at hente Brænde; ved min Tilbagekomst vare de oppe, og vi tændte nu Ild for at varme vore valne Lemmer. Der laa den lille Ø omtrent en Fjerdingvei borte og straalede for mine længselsfulde Øine; det syntes næsten, som om den veg tilbage, jo længere jeg saae paa den; saa dybt var mit Haab sunket under Trykket af bittre Skuffelser og Uvishedens Qvaler. En Snebyge, som kort efter kom, skjulte den for mit Syn; det var som om Alt havde sammensvoret sig imod mig. Senere klarede Veiret lidt op, jeg tog da en Brand, stak Ild i Buskene og heiste saa atter Flaget, idet jeg træt og mødig gik op og ned ad Stranden og afventede Resultatet."

Efter en Stunds Forløb saae han til sin store Trøst, at en Baad satte af med fire eller fem Mand i. Den nærmede sig et godt Stykke, og de holdt da paa Aarerne. Efter flere Gange at have raabt til dem, hørte han endelig, at de ikke vilde komme nærmere paa Grund af Indianerne og vilde til at roe bort igjen. Det afgjørende Øieblik var kommet. Da han ikke kunde indfrie det Løfte, hvormed han havde vedligeholdt Haabet hos sine Plageaander, vidste han, at han ikke kunde vente sig Andet af dem end en grusom Død. Hans Beslutning blev derfor snart tagen. Idet han skubbede sine vilde Ledsagere tilbage, kastede han sig hovedkulds i Søen, medens de forfulgte ham med deres lange Knive i Hænderne. Hans Klæder og Sko besværede ham, og Brændingen slog sin Fraade op paa Stranden. Baaden var treds til halvfjerdsindstyve Alen borte, og da det var fralands Vind, drev den endnu længere bort. Han svømmede for Livet. „Da jeg kom Baaden nær," siger han i sin Fortælling, „kunde jeg see adskillige Bøsser, der tilsyneladende vare rettede imod mig. Maaskee misforstod vi hinanden — maaskee betragtede de mig som en Fjende. De vare i Virkelighed rettede for at afholde Indianerne fra at følge mig ud i Vandet, hvad de da heller ikke forsøgte paa. Min Styrke aftog nu betydeligt, og Roergjængeren, der bemærkede dette, strakte da sin Riffel saa langt ud, som han kunde. Mundingen laa i Vandet, og paa den fik jeg Øie. Idet jeg nu samlede hele min tilbageværende Styrke, greb jeg den og blev trukken ind imod Baaden, men jeg var saa angst for at blive indhentet af Indianerne, at jeg blot bad dem roe væk og lade mig slæbe med i Vandet."

Efter en Tids Forløb vare Folkene i Stand til uden Fare at tage ham op i Baaden og bringe ham iland paa Øen. Det viste sig at være en Samling Englændere, som havde sat sig fast paa Øen for at erholde Guano, som de havde fundet der i store Masser. Efter gjæstfrit at have beholdt ham hos sig i nogle Maaneder, uden at de, som de ventede, vare blevne angrebne af Kæmperne, var han omsider saa heldig at komme ombord i en Hvalfanger, der bragte ham til England.

Lord Oakburns Døttre.

(Slutning.)

Jane maatte altsaa tage bort alene og kom til London, netop Dagen før Brylluppet. Judith var hos hende som sædvanlig, og dette var en Sorg endnu for Laura, at hun skulde

være uden Kammerjomfru. I et Anfald af ilde Lune havde hun afskediget sin egen ved Carltons Død, idet hun paastod, at bekjendte Ansigter omkring hende ikkun mindede hende om det Forbigangne, og siden den Tid havde hun brugt Judith.

Bryllupsdagen var skyfri i alle Ordets Betydninger. Septemberhimlen var straalende og klar, og de indbudte Gjæster gamle og trofaste Venner. Ved Portland Place vrimlede der af Tilskuere; Vogne foer frem og tilbage, og Jane syntes at være i en storartet Forstyrrelse, indtil hun havde sat sig ved Frokostbordet.

De vare nu Mand og Kone — de havde staaet ved Altret ved hinandens Side og aflagt Troskabsløftet alvorligt og inderligt med en fast Beslutning i deres Hjerter. Ikke førend de vare alene i Vognen for at kjøre tilbage, kunde Frederik Grey rigtigt fatte, at hun var hans, da hun sad ved Siden af ham i al sin ungdommelige Skjønhed, med hele Hjertet opfyldt af ham.

Det var første Gang, Jane havde seet Sir Stephen siden December Maaned forrige Aar. Hun syntes, at han saae overanstrengt og syg ud og frygtede, at han ikke havde længe tilbage; men han beroligede hende med at sige, at han Intet feilede, han havde kun i den senere Tid havt for meget at bestille. Han sagde, at da nu Frederik var bleven en sat og fornuftig Mand, vilde han overlade ham en Deel af sin Praxis og pleie sig lidt. „Veed De," vedblev han hviskende, „at jeg er glad over, at Lady Laura ikke kom her idag. Synet af hende vilde have mindet mig formeget om den stakkels Carlton."

„Jeg er saa fornøiet over at see, hvor rask Frank seer ud," bemærkede Jane efter en Tids Forløb. „Han seer meget stærkere ud."

„Stærkere!" gjentog Sir Stephen. „Han er saa stærk som en Løve og vilde have været det for længe siden, naar ikke Lady Oakburn og Lucy havde forkjælet ham. Husk paa, Lucy! at hvis Du indlader Dig paa at forkjæle Dine egne Drenge, som Du har hjulpet til at gjøre det ved Frank, skal jeg sætte en Pind for det. Det siger jeg Dig iforveien."

Sir Stephen havde ikke anseet det for nødvendigt at sænke Stemmen; tvertimod talte han lydeligt, da han bøiede sig henimod Lucy. Hun udgjorde et yndigt Billede: i sin hvide Kjole, med Brudesløret og Krandsen, kastede hun først et sky Blik til Sir Stephen og sænkede derpaa Øienlaagene over de blussende Kinder, medens hun blev siddende ubevægelig. Frederik, som sad ved hendes Side, kastede et halvt leende, halvt fornærmet Blik til Faderen.

„Vær saa god at see paa mig, Doctor Frederik Grey," sagde Sir Stephen smilende; „Du faaer mig hverken til at skamme mig eller til at tage Ordene tilbage. Jeg skal nok sørge for, at der ingen Kjæleri bliver med de Smaa."

„Imidlertid," lagde Grevinden sig imellem, „sidder Lady Jane ved Deres Side, Sir Stephen, og har Intet at spise."

„Da beder jeg Lady Jane om Forladelse," svarede Sir Stephen muntert. „Men man er nødt til at holde de unge Folk i Orden og lade dem vide, at der er Nogen til at passe paa dem."

„Hvorfor kan Lucy ikke komme tilbage iaften?" spurgte pludselig den unge Lord og henvendte sig til Alle ved Bordet.

„Fordi Lucy nu er bleven min, Frank," og jeg kan ikke undvære hende," svarede Frederik og lænede sig bag Lucy for at kunne tale.

„Hun er ikke Din."

„Jo hun er."

„Du har ikke kjøbt hende!"

„Jo, for den Guldring, hun har paa sin Finger."

Frank havde seet, at Ægteskabsringen var bleven sat paa, og han begyndte at blive ængstlig. „Er hun ganske solgt?"

„Ja — hun kan aldrig blive kjøbt tilbage igjen."

„Men hvorfor behøver hun at tage bort — kan hun ikke blive her?"

„Det troer jeg ikke Frank, men hun skal komme ofte og besøge Dig."

Derpaa brast Frank i Graad, som ikke standsede, førend det unge Par sad i Vognen for at begive sig paa deres korte Udflugt.

Efter ti Dages Forløb kom de til Syd Wennock for at gjøre Lady Jane et Besøg, forinden de bosatte sig i deres nye Hjem. Der henlevede de nogle lykkelige Dage, Forløberne for mange flere.

Og nu er vor Fortælling tilende. Jane forblev boende i Syd Wennock og førte sit gamle Liv, Laura gjorde ogsaa det Første, men hvad det Sidste angik, da flakkede hun nu mere om end før — de sørgelige Begivenheder i hendes ægteskabelige Liv vare snart svundne af hendes Hukommelse.

Jens Kofod og Povel Anker eller Bornholms Selvbefrielse.

Hvorvidt ovenstaaende Navne, som en mærkelig Tilfældighed, have en skurrende eller god Klang i Nutidens danske Øren, skulle vi ikke her indlade os paa at afgjøre; men vist er det, at der til disse Navne knytter sig en smuk historisk Begivenhed, nemlig Bornholms Befrielse ved egne Kræfter; og da Beretningen herom viser, hvad Enkeltmands Aandsnærværelse, Mod og Bestemthed stundom formaae imod Vold og Overmagt, saa antage vi, at Fremdragelsen af Historien vil have Interesse. Vi ville lade den behjertede Hovedmand, Jens Kofod, selv tale; han har givet en saa jevn og beskeden Fremstilling af Affairen, at der ikke kan være ringeste Tvivl om Troværdigheden, skjøndt Foretagendet grændser til det Eventyrlige, og en god Portion Held fraoven vistnok har begunstiget Vovestykket.

„Anno 1658 den 8de December, som var en Onsdag, kom den svenske Landsherre Printzenskjold fra Slottet Hammershuus op til Hasle, hvor han lod Borgemester Peder Olsen kalde ud til sig paa Gaden og truede ham med Execution, hvis Borgerskabet ikke strax betalte det, som han havde befalet at udredes. Derpaa red han fra Hasle op til Rønne, hvor han tog ind til Borgemester Peder Lauritzen. Saasnart Landsherren var reden fra Hasle, reiste jeg Jens Kofod med Hr. Povel Anker fra Hasle op til Hr. Jacob i Nycher-Sogn, da han havde lovet mig 20 Mand til Undsætning, naar og paa hvilken Tid jeg begjærede det af ham; alligevel kunde jeg ingen bekomme, hvorpaa jeg red ene derfra til Blykjøbbegaard, hvor jeg havde stevnet mine andre Medkammerader, som vare Capitain Niels Gummeløs, Hans Fendrich og Claus Nielsen, Alle boende i Hasle. De kom til mig i Skulleskov, liggende ved Blykjøbbegaard, hvor Jens Larsen Risom med en Bonde mødte os, saa at vi fem Personer i Følge forføiede os til Rønne i Mørkningen, og rede ind til min Broder, Mads Kofod, hvor den svenske Ridefoged gik os forbi og begav sig strax ind til Landsherren, som var i Peder Lauritzens Huus, hvilket blev os fortalt af en Rønne Borger ved Navn Mads Petersen, med det Vink, at dersom vi havde Noget i Sinde med Landsherren, maatte det skee strax, efterdi den svenske Ridefoged havde meldt, at han havde fundet os i Gevær.

Vi forføiede os derfor strax til Borgemester Peder Lauritzen, og satte til Skildvagt for Døren Aage (Hans?) Fendrich og Claus Nielsen, eftersom vi ikke vidste, hvormange Folk Landsherren havde i Stuen hos sig. Derefter gik jeg først ind i Stuen, siden Niels Gummeløs og endelig Jens Lauritzen (Jens Larsen Risom?). Jeg tilspurgte da strax Landsherren, om han vilde have Qvarteer (d. e. overgive sig, have Pardon), eftersom han var en Svensk og alle vi Andre vare Danske. Derpaa gav han et stort Skrig, og lod sig falde imellem Bordet og Bænken, men han blev af os optagen og sat for Bordet igjen. Paa Bordet laa en stor Pakke Breve, som vare forseglede. Jeg tilspurgte ham, hvorfra de Breve vare komne, hvorpaa han svarede, at de vare komne fra hans Herre og Konge i Sverige, og skulde til Pommern. Jeg tog da Brevene til mig, forvarede dem og sagde: De skal til min Herre og Konge i Danmark. Derefter vilde vi føre ham ud paa Gaden, hvilket og skete. Idetsamme kom nogle af Rønne Borgere os til Hjælp. Landsherren søgte da at undløbe; men da man mærkede det, løsnedes et Skud og han faldt død ned paa Gaden. Vi beordrede strax to Skildvagter ved det døde Legeme, for at hindre, at det ikke skulde plyndres, og derpaa søgte vi efter hans Tjenere og andre Svenske, som vare i Byen, hvilke blevne tagne og satte i Forvaring. Secretairen og Gefreideren havde forstukket sig, men de kom den anden Dag for Lyset og bleve arresterede tilligemed de Andre. Printzenskjolds Legeme blev derefter optaget og henbaaret til Raadhuset.

Efterat dette var gjort, bleve trende Mænd i Hast affærdigede til Hasle med Begjæring til Landsdommeren Peder Olsen, at han strax vilde lade anholde en af Hasle Borgere, som var mistænkt, paa det at han ikke skulde komme paa Slottet og der angive den hele Handel. Men han var ikke at finde i Huset, hvorudover man lod sig nøie med at sætte Vagt derfor. Derefter gik jeg og Niels Gummeløs ind til Borgemesteren Peder Lauritzen, hvor vi bekom tvende af Printzenskjolds Heste, eftersom vore egne vare ganske trætte, rede saa Begge derfra til Nykirke Præstegaard, hvor vi strax foranstaltede med Hr. Jacob, at der skulde ringes med Klokkerne, for at underrette Almuen om at møde samme Nat ved Rodtzkirke, hvilket strax blev efterkommet. Derpaa begave vi os til Hasle, og forstærkede os der saaledes, at vi bleve 16 Mand til Hest, rede saa til Rodtzkirke til Hr. Povel, hvor vi underrettede ham om det Passerede og begjærede, at Almuen maatte staae i Beredskab om Natten ved hans Kirke til videre Ordre. Hr. Povel lod strax

sende Bud omkring i hans Sogn, at Almuen iligemaade paa samme Sted skulde møde; thi han turde ikke der lade ringe med Klokkerne, efterdi det var altfor nær ved Slottet. Vi rede videre 16 Mand stærke til Hest fra Hr. Povel ned til Sandemanden Mads Høy, og bekom der til Fange en svensk Støk-Lieutenant ved Navn Niels Rud, som vilde til Slottet. Da han var sat i Forvaring, begav jeg mig ned til Sandvig, hvor jeg strax om Natten lod reise Almuen der i Byen, red saa videre til Allinge, hvor en svensk Qvarteermester faldt mig i Hænderne.

Efterat jeg havde forstærket mig med det meste unge Mandkjøn i Allinge og Sandvig, reiste jeg med dem samme Nat forbi Slottet op til Slots-Veirmøllen, hvor vi greb en svensk Soldat, som ikke vilde have Qvarteer, og derfor blev nedfældet; Mølleren derimod, som havde gaaet de Svenske til Haande, fik Qvarteer, efterdi han begjærede det. Da posterede jeg mig ved Veirmøllen bag en Busk med Folket, og udsatte Skildvagt paa de Steder, som jeg vidste de Svenske kunde undkomme fra Slottet, hvorved vi da strax om Morgenen fangede en Trommeslager med fire Soldater, som Lieutenanten, der laa paa Slottet, havde udskikket for at speide. Disse fem Personer gaves Qvarteer, eftersom de begjærte det. Da kom anmarscherende Capitain Niels Gummeløs med Landsdommer Peder Olsen og Hr. Povel, samt det hele Landfolk og Hasle Borgerskab, som havde staaet ved Rødtzkirke om Natten. Slotsbesætningen mærkede da omsider, at der var Uraad paa Færde, hvorudover en af Printzenskjolds Tjenere blev udskikket, for at erfare, hvad den Forsamling skulde betyde. Men da han fornam, at vi Alle vare bevæbnede, gik han ind paa Slottet igjen, hvor han kom i Behold, skjøndt vi skøde efter ham. Derpaa raadsloges om Maaden paa hvilken vi skulde blive Mestere af Slottet, og blev da besluttet, at skikke et Brev til Printzenskjolds Frue, og Lieutenanten, som vare paa Slottet, hvilket ogsaa skete ved en Trommeslager. Vi fik strax Svar paa samme Brev. Endelig ankom Rønne Borgerskab tilligemed Vester-Herreds Bønder og sluttede sig til det Folk, vi tilforn havde samlet. Det Gjensvar, som var bragt fra Slottet, var af det Indhold, at Besætningen begjærede, at Fire af de Fornemste, som havde begyndt dette Værk, vilde forføie sig ned til det Huus ved Slottet, hvor Lieutenanten selv Fjerde vilde møde, for at slutte et Forlig, og at afgjøre Sagen saavel mundtlig som skriftlig, hvilket og blev efterkommet af os saavel som af dem.

De Fire af vore Folk vare: Borgemester Claus Clausen i Rønne, Herman Clausen og Skipper Hans Lauritzen, tilligemed mig, hvilke strax sluttede en Accord med de Svenske, i Kraft af hvilken den hele Besætning marscherede ned af Slottet og leverede deres Gevær med Slotsnøglerne fra sig, saa at vi mod Aftenen den 9de December toge Slottet i Possession og bragte Besætningen, som var udkommen mod os, ind paa Slottet igjen i Forvaring under stærk Vagt til den anden Dag, som var den 10de December.

Efterat dette saa lykkeligen var forrettet, overdroge samtlige Landets Stænder mig Militiens Direction, saavel paa Slottet som over det hele Land, indtil man kunde faae Bud til Hs. kgl. Majestæt, og derfra anden Øvrighed kunde bekomme.

Den 27de Decbr. kom en svensk Galliot fra Skaane, hvilken hilsede med sine Stykker udenfor Slottet, og blev af mig besvaret. Jeg skikkede strax tvende Mænd ud i en Baad, som skulde spørge, om der var nogen svensk Officier paa Gallioten, eller noget Brev til Printzenskjold, i saa Fald skulde de strax komme iland til ham og tage Brevene med sig. Med samme Baad kom da iland en Capitain, som havde sit Folk liggende paa Slottet, tilligemed en Ritmester ved Navn Gustav Hort; men de havde ingen Breve med sig. Disse Tvende lod jeg strax føre til Hr. Povel og derfra til Hasle, hvor de bleve satte i Forvaring. Derefter bestilte jeg fire Baade, som skulde roe ud til samme Galliot, for at føre Skipperen og Styrmanden ogsaa iland, iligemaade for i Ritmesterens og Printzenskjolds Navn at befale Lieutenanten med det Rytteri, som var ombord, at følge efter. Herved kom omtrent 30 Mand iland og endelig allersidst Lieutenanten, hvilken, forend han foer bort, gav Ordre til de tilbageblivende Corporaler, at de ikke skulde forlade Skibet, forend han skikkede dem Tegn — hvoraf fremgaaer, at han allerede havde fattet nogen Mistanke. Dette vilde han ikke bekjende, hvorudover jeg truede ham paa Livet, dersom han ikke tilkjendegav, paa hvad Maade man kunde faae de øvrige Folk paa Land. Herover aabenbarede han det omsider, og gav mig sin Kniv, som var Tegnet; ved hvilket Middel vi fik Alle paa Land, saa at der ikke blev Flere tilbage, end de som behøvedes til at tage vare paa Hestene. Men

de bleve ogsaa bragte i Land, da vi strax derpaa erobrede Galliotten, hvilken med danske Folk blev besat.

Den 29de Decbr. bleve alle Fangerne bragte til Rønne, hvor de bleve forvarede, indtil de til Hs. Majestæt overskikkedes med den hollandske Flaade, som havde bragt vore Folk hid til Landet. Jeg selv efter saa vel forrettet Sag forføiede mig til Fæstningen igjen, hvor jeg førte Commando, indtil jeg blev afløst af Commandanten Oberst Wegsten."

Saavidt Jens Kofods egenhændig skrevne Beretning. Efter denne Tildragelse, besluttede Landets Indbyggere, at overdrage Bornholm til Kong Frederik III. ved Gavebrev af 29de Decbr. 1658; og man mener endog, at derved gaves Exemplet (som det Kongelige Huses Arve-Undersaatter!) for de øvrige danske Stænder til Beslutningen paa den mærkværdige Rigsdag i Kjøbenhavn 1660. — I bemeldte Gavebrev hedder det bl. A., efterat man har fortalt, hvorledes den svenske Landshøvding Johan Printzenskjold, Oberst til Hest, strengt har forholdt sig og tribuleret Indbyggerne med ulidelige Plager, Paalæg og Bethyngninger: „Des Aarsage haver vi ved Guds Bistand selv udi HErrens Navn Vaaben taget i Haanden, og den Svenske Magt nederslagen, og fangen taget, og til os Slot og Landet bemægtiget, med alt hvis Stykker og Munition, som den Svenske Regiering der paa Boringholm havde."

I Königsfeldts „Dansk Chronologie" ere Dagene saaledes betegnede:

1658 d. 8. Decbr. Den svenske Commandant paa Bornholm, Oberst Johan Printsenskjold, bliver dræbt i Rønne.

d. 9. Decbr. Bornholmerne, under Anførsel af Jens Kofod og Præsten Poul Ancher, afkaste det svenske Herredømme, og nøde den svenske Garnison paa Hammershuus til at capitulere.

d. 29. Decbr. Bornholmerne overgive deres Ø til Kong Frederik III.

Hvilken Belønning, der forøvrigt tilfaldt Kofod og Ancher, vide vi ikke. Vi troe dog ikke, at de bleve casserede og derpaa sagsøgte, eller af den kongelige Regering affærdigedes med nogle Dalers maanedlig Pension, for af den folkelige Regering at paaskjønnes noget værdigere.

Slutningsgaade med Oplosning.

Aaret med en Gaade ende,
Bør vel ikke finde Sted;
Rigtignok vi maae bekjende,
At Opløsning følger med. —
Hvo var det, som, selv til Grumhed,
Altid Herren lydig var,
Men som ei begik en Dumhed,
Om han end paa Veien var?
Grum? Ja, grum han for os træder:
Han sin Elskede forjog; —
Andre Tider, andre Sæder —
Gaadefuld er Bøgers Bog!
Agter Du at læse dette
Rækken ned — da kan Du gjætte.

Opløsning af Familiegaaden i Nr. 52:

Knuder.

Opløst af „Dig og Mig", M. P......, Elise Korydallis, Emile de Satillon, „Mester Erik" i Christenbernikovstræde.

Opløsning af Gaadespørgsmaalet i Nr. 52:

Sirup (omvendt: Pur Is).

Opløst af „Dig og Mig", Elise Korydallis, Emile de Satillon, „Mester Erik" i Christenbernikovstræde.

Gaaden i Nr. 51 er endvidere opløst af Marthin Møller, Bagersvend i Nyborg.

☞ Subskription paa Skandinavisk Folkemagazin modtages paa samtlige Postcomptoirer i Kongeriget Danmark, saavel som hos alle danske og norske Boghandlere og hos Forlæggeren, Bogtrykker S. Trier, Gothersgade Nr. 43. Subskriptionsprisen er 3 Mk. 4 ß for et Qvartal, eller 4 ß for hvert Numer. Ugentlig udkommer et ottesidigt Ark, som afvexlende ledsages af en Lithographie eller en Xylographie. Desuden medfølger hveranden Uge som Feuilleton et sextensidigt Ark.

Kjøbenhavn. — S. Triers Forlag og Tryk.

Indholdsliste.

(De med en Stjerne betegnede Artikler ledsages af Lithographier eller Xylographier.)